

HD WIDENER

HW JMKB Z

C 9326.161

**Harvard College
Library**

**FROM THE BEQUEST OF
JOHN HARVEY TREAT
OF LAWRENCE, MASS.
CLASS OF 1862**

BREVIARIUM ATREBATENSE

JUSSU

ILLUSTRISSIMI AC REVERENDISSIMI IN CHRISTO PATRIS

D. D. HUGONIS-ROBERTI-JOANNIS-CAROLI

DE LATOUR-D'Auvergne-Lauraguais

VULGATUM.

PARS AUTUMNALIS.

LUTETIÆ PARISIORUM.

TYPIS ADRIANI LE CLERE, SS. DD. N. PAPÆ TYPOGRAPHI,
in aggere vulgo dicto, *quai des Augustins*, n° 35.

M DCCC XXXIV.

~~C. 9308.34.8~~

C9326.161

HARVARD COLLEGE LIBRARY
TREAT FUND
CHARTRAND COLLECTION
JUNE 8, 1928

w

TABULA

Romæ edita, et ad Horologium Gallicum accommodata,

DE HORA

quâ potest inchoari pro die sequenti Officium Nocturnum à privatim recitantibus.

20 Januarii,	Horâ secundâ cum quadrante.
13 Februarii,	Horâ sesqui-secundâ.
1 Martii,	Horâ secundâ cum tribus quadrantibus.
18 Martii,	Horâ tertiâ.
4 Aprilis,	Horâ tertiâ cum quadrante.
20 Aprilis,	Horâ sesqui-tertiâ.
10 Maii,	Horâ tertiâ cum tribus quadrantibus.
8 Junii,	Horâ quartâ.
30 Julii,	Horâ tertiâ cum tribus quadrantibus.
28 Augusti,	Horâ sesqui-tertiâ.
7 Septembris,	Horâ tertiâ cum quadrante.
24 Septembris,	Horâ tertiâ.
13 Octobris,	Horâ secundâ cum tribus quadrantibus.
20 Octobris,	Horâ sesqui-secundâ.
18 Novembris,	Horâ secundâ cum quadrante.
15 Decembris,	Horâ secundâ.

*Ubi-
cumque reperitur nota hæc †, juxta numerum Dominica-
rum quæ Epiphaniam inter et Septuagesimam occurrunt, in se-
quenti Tabella temporaria, designat Officium Dominicæ cujusdam
anticipandum in Sabbatum, aut aliquam Feriam præcedentem,
prout habetur fusiis, Part. I, Cap. I, n. 11, Rubricarum gene-
ralium.*

TABULA TEMPORARIA

<i>Anni Do- mini</i>	<i>Au- reus num.</i>	<i>Epactæ.</i>	<i>Indi- ctio.</i>	<i>Litt. Domi- nis.</i>	<i>Dom. post Epiph.</i>	<i>Septuag- sima.</i>	<i>Dies Cinerum.</i>
1834	11	xx	7	e	2 †	26 Janu.	12 Febr.
1835	12	j	8	d	5 †	15 Febr.	4 Mart.
1836	13	xij	9	c b	3 †	31 Janu.	17 Febr.
1837	14	xxiij	10	A	2	22 Janu.	8 Febr.
1838	15	iv	11	g	5	11 Febr.	28 Febr.
1839	16	xv	12	f	2 †	27 Janu.	13 Febr.
1840	17	xxvj	13	e d	5 †	16 Febr.	4 Mart.
1841	18	vij	14	c	4 †	7 Febr.	24 Febr.
1842	19	xviiij	15	b	2 †	23 Janu.	9 Febr.
1843	1	*	1	A	5	12 Febr.	1 Mart.
1844	2	xj	2	g f	4	4 Febr.	21 Febr.
1845	3	xxij	3	e	1 †	19 Janu.	5 Febr.
1846	4	iiij	4	d	4 †	8 Febr.	25 Febr.
1847	5	xiv	5	c	5 †	31 Janu.	17 Febr.
1848	6	xxv	6	b A	6	20 Febr.	8 Mart.
1849	7	vj	7	g	4	4 Febr.	21 Febr.
1850	8	xviij	8	f	2 †	27 Janu.	13 Febr.
1851	9	xxviij	9	e	5 †	16 Febr.	5 Mart.
1852	10	ix	10	d c	4 †	8 Febr.	25 Febr.
1853	11	xx	11	b	2 †	23 Janu.	9 Febr.
1854	12	j	12	A	5	12 Febr.	1 Mart.
1855	13	xij	13	g	4	4 Febr.	21 Febr.
1856	14	xxiij	14	f e	1 †	20 Janu.	6 Febr.
1857	15	iv	15	d	4 †	8 Febr.	25 Febr.
1858	16	xv	1	c	3 †	31 Janu.	17 Febr.
1859	17	xxvj	2	b	6	20 Febr.	9 Mart.
1860	18	vij	3	A g	4	5 Febr.	22 Febr.
1861	19	xviiij	4	f	2 †	27 Janu.	13 Febr.
1862	1	*	5	e	5 †	16 Febr.	5 Mart.
1863	2	xj	6	d	3 †	1 Febr.	18 Febr.
1864	3	xxij	7	c b	2 †	24 Janu.	10 Febr.
1865	4	iiij	8	A	5	12 Febr.	1 Mart.
1866	5	xiv	9	g	3	28 Janu.	14 Febr.
1867	6	xxv	10	f	5 †	17 Febr.	6 Mart.
1868	7	vj	11	e d	4 †	9 Febr.	26 Febr.
1869	8	xviij	12	c	2 †	24 Janu.	10 Febr.
1870	9	xxviij	13	b	5 †	13 Febr.	2 Mart.
1871	10	ix	14	A	4	5 Febr.	22 Febr.
1872	11	xx	15	g f	3	28 Janu.	14 Febr.

FESTORUM MOBILIU.

<i>Anni Do- mini</i>	<i>PAS- CHA.</i>	<i>Ascensio Domini.</i>	<i>Penteco- stas.</i>	<i>Fest. Cor. Christi.</i>	<i>Dom. post. Pen.</i>	<i>Dom. I. Advent.</i>
1834	30 Mart.	8 Maii.	18 Maii.	29 Maii.	27	30 Nov.
1835	19 April.	28 Maii.	7 Junii.	18 Junii.	24	29 Nov.
1836	3 April.	12 Maii.	22 Maii.	2 Junii.	26	27 Nov.
1837	26 Mart.	4 Maii.	14 Maii.	25 Maii.	28	3 Dec.
1838	15 April.	24 Maii.	3 Junii.	14 Junii.	25	2 Dec.
1839	31 Mart.	9 Maii.	19 Maii.	30 Maii.	27	1 Dec.
1840	19 April.	28 Maii.	7 Junii.	18 Junii.	24	29 Nov.
1841	11 April.	20 Maii.	30 Maii.	10 Junii.	25	28 Nov.
1842	27 Mart.	5 Maii.	15 Maii.	26 Maii.	27	27 Nov.
1843	16 April.	25 Maii.	4 Junii.	15 Junii.	26	3 Dec.
1844	7 April.	16 Maii.	26 Maii.	6 Junii.	26	1 Dec.
1845	23 Mart.	1 Maii.	11 Maii.	22 Maii.	28	30 Nov.
1846	12 April.	21 Maii.	31 Maii.	11 Junii.	25	29 Nov.
1847	4 April.	13 Maii.	23 Maii.	3 Junii.	26	28 Nov.
1848	23 April.	1 Junii.	11 Junii.	22 Junii.	24	3 Dec.
1849	8 April.	17 Maii.	27 Maii.	7 Junii.	26	2 Dec.
1850	31 Mart.	9 Maii.	19 Maii.	30 Maii.	27	1 Dec.
1851	20 April.	29 Maii.	8 Junii.	19 Junii.	24	30 Nov.
1852	11 April.	20 Maii.	30 Maii.	10 Junii.	25	28 Nov.
1853	27 Mart.	5 Maii.	15 Maii.	26 Maii.	27	27 Nov.
1854	16 April.	25 Maii.	4 Junii.	15 Junii.	25	3 Dec.
1855	8 April.	17 Maii.	27 Maii.	7 Junii.	26	2 Dec.
1856	23 Mart.	1 Maii.	11 Maii.	22 Maii.	28	30 Nov.
1857	12 April.	21 Maii.	31 Maii.	11 Junii.	25	29 Nov.
1858	4 April.	13 Maii.	23 Maii.	3 Junii.	26	28 Nov.
1859	24 April.	2 Junii.	12 Junii.	23 Junii.	23	27 Nov.
1860	8 April.	17 Maii.	27 Maii.	7 Junii.	26	2 Dec.
1861	31 Mart.	9 Maii.	19 Maii.	30 Maii.	27	1 Dec.
1862	20 April.	29 Maii.	8 Junii.	19 Junii.	24	30 Nov.
1863	5 April.	14 Maii.	24 Maii.	4 Junii.	26	29 Nov.
1864	27 Mart.	5 Maii.	15 Maii.	26 Maii.	27	27 Nov.
1865	16 April.	25 Maii.	4 Junii.	15 Junii.	25	3 Dec.
1866	1 April.	10 Maii.	20 Maii.	31 Maii.	27	2 Dec.
1867	21 April.	30 Maii.	9 Junii.	20 Junii.	24	1 Dec.
1868	12 April.	21 Maii.	31 Maii.	11 Junii.	25	29 Nov.
1869	28 Mart.	6 Maii.	16 Maii.	27 Maii.	27	28 Nov.
1870	17 April.	26 Maii.	5 Junii.	16 Junii.	24	27 Nov.
1871	9 April.	18 Maii.	28 Maii.	8 Junii.	26	3 Dec.
1872	31 Mart.	9 Maii.	19 Maii.	30 Maii.	27	1 Dec.

CALENDARIUM

DIOECESIS ATREBATENSIS.

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	JANUARIUS.	
	A	Cal.		
			1	CIRCUMCISIO DOMINI, ET IMPOSITIO NOMINIS JESU. <i>Solemne-minus.</i>
xxix	b	iv	2	Basilii Magni, Cæsariensis in Cappa- docia Episc. et Eccl. Doct. <i>semidup.</i>
xxviij	c	iiij	3	Genovefæ, Virginis, <i>semiduplex.</i>
xxvij	d	Prid.	4	Rigoberti, Remensis Episc. <i>Commem.</i>
xxvj	e	Non.	5	Vigilia Epiphaniæ, <i>sine jejuncto. Commem.</i> S. Simeonis Stylitæ, Anachorætæ, prope Antiochiam.
25. xxv.	f	viiij	6	EPIPHANIA DOMINI, <i>Annuale-minus,</i> <i>cum Octava secundi ordinis. (Solem-</i> <i>nitas fit apud populum Dominicæ pro-</i> <i>xime sequenti.)</i>
xxiv	g	vij	7	De Octava, <i>semid.</i>
xxiiij	A	vj	8	De Octava, <i>semid. Commem.</i> S. Luciani, Bellov. Apost. et Mart.
xxij	b	v	9	De Octava, <i>semid.</i>
xxj	c	iv	10	De Octava, <i>semid. Commem.</i> S. Pauli, primi Eremitæ.
xx	d	iiij	11	De Octava, <i>semid.</i>
xix	e	Prid.	12	De Octava, <i>semid.</i>
xviiij	f	Idib.	13	OCTAVA EPIPHANIÆ ET BAPTISMUS DOMINI, <i>Duplex-majus.</i>
xvij	g	xix	14	Hilarii, Pictav. Episc. et Eccl. Doct. <i>Du-</i> <i>plex-min. Commem.</i> S. Felicis, Presb. Nolani.
xvj	A	xviiij	15	
xv	b	xvij	16	Fursæi, Abb. <i>semid. Com.</i> S. Triverii, Sol.
xiv	c	xvj	17	Antonii, Abbatis Ægyptii, <i>semid.</i>
xiiij	d	xv	18	Pontificatus seu Cathedra sancti Petri, Apostoli, quâ primùm Antiochiæ, tum Romæ sedit, <i>Duplex-minus.</i>

Cycl.
Epactæ.Litt.
Dom.Dies
Mensis

JANUARIUS.

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis	
xij	e	xiv	19
xj	f	xiiij	20
x	g	xij	21
ix	A	xj	22
viii	b	x	23
vii	c	ix	24
vi	d	viiij	25
v	e	vij	26
iv	f	vj	27
iiij	g	v	28
iiij	A	iv	29
j	b	iiij	30
*	c	Prid.	31
xxix	d	Cal.	
xxviii	e	iv	
xxvij	f	iiij	
25. xxvj.	g	Prid.	
xxv. xxiv.	A	Non.	
xxiiij	b	viiij	
xxij	c	vij	
xxj	d	vj	
xx	e	v	
xix	f	iv	
xviii	g	iiij	
xvij	A	Prid.	
xvj	b	Idib.	
xv	c	xvj	

*Prima sedes Septuagesimæ, die 18.*Sebastiani, Mart. *semid. Commem. sancti Fabiani, Papæ et Mart.*Agnetis, Virg. et Mart. *semid.*Vincentii, Diaconi et Mart. *semid.*Ebertramni, Abbatis, *semid.*Conversio S. Pauli, Apostoli, *Dupl. min. Commem. S. Præjecti, Claromontani Episcopi, et Mart.*Joannis Tervannensis Episcopi, (è die præced.) *Duplex-min.*Francisci Salesii, Genev. Ep. *Dupl. min.*Aldegundis, Virginis, *semidupl. Comm. sanctæ Bathildis Reginae Franc. Viduæ.*

FEBRUARIUS.

1 Ignatii, Antiochiæ Episc. et Mart. *semid.*2 PRÆSENTATIO DOMINI, ET PURIFICATIO B. MARIE VIRG. Solemne-majus, *sine Octava.*3 Blasii, Sebast. Ep. et Mart. *simples.*4 *Prima dies Cinerum, die 4.*5 Agathæ, Virginis et Mart. *semid. Commem. S. Bertulphi, Abbatis.*6 VEDASTI, ATREBATENSIS EPISC. et TOTIUS DIOECESIS PATRONI SECUNDARI. (ex Indulto Pii Papæ VII.) *Solemne-maj. cum Octava tertii ordinis. (Solemnitas fit apud populum Dominicæ proximæ seq. Si vero occurrat in Quadragesimæ, anticipabitur in Domin. Quinquagesimæ, tam pro clero quam pro populo.)*7 Amandi, Trajectensis Episcopi. *semidupl. Commem. Oct. S. Vedasti.*8 De Oct. S. Vedasti, *semid.*9 De Oct. *semid. Commem. sanctæ Apolloniæ, Alexandr. Virg. et Mart.*10 Austrabertæ, Virg. *semid. Comm. Oct. S. Vedasti, et sanctæ Scholasticæ, Virg.*11 De Octava, *semid.*12 }
13 Octava S. Vedasti, *Duplex-minus.*

14

FEBRUARIUS.

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	
xiv	d	xv	15 Salvini, Episcopi regionarij, <i>semid.</i>
xiiij	e	xiv	16
xij	f	xiiij	17
xj	g	xij	18 Simeonis, Hieros. Ep. et Mart. <i>simplex.</i>
x	A	xj	19
ix	b	x	20 Eleutherii, Tornacensis Episcopi, <i>Semid.</i>
viiij	c	ix	21 <i>Ultima sedes Septuagesimæ, die 21.</i>
vij	d	viiij	22
vj	e	vij	23
*	*	*	* <i>Dies intercalaris addendus in anno Bissextili.</i>
v	f	vj	24 } MATTHIE, APOSTOLI. <i>Duplex-majus.</i>
iv	g	v	25 } <i>In anno Bissextili.</i>
iiij	A	iv	26 } Walburgis, Virginis, <i>simplex.</i>
ij	b	iiij	27 } <i>In anno Bissextili.</i>
j	c	Prid.	28 ¶ <i>In anno Bissextili Februarius est dierum 29, et Festum S. Matthie celebratur 25 Februarii, et bis dicitur sexto Calendas, id est 24 et 25; Festum verò S. Walburgis fit die 26, et Littera Dominicalis quæ assumpta fuit in mense Januario, mutatur in præcedentem.</i>

Feria vj post Cineres, fit Officium de QUINQUE FLAGIS CHRISTI, Duplex-majus. Feria iv, vj, et Sabbato post Dominic. I Quadragesimæ, Quatuor Tempora.

MARTIUS.

		Cal.	
	d	Cal.	1
xxix	e	vj	2
xxviiij	f	v	3
xxviij	g	iv	4 Adriani et Nataliæ, Martyrum, <i>simplex.</i>
xxvj	A	iiij	5
25. xxv.	b	Prid.	6
xxiv	c	Non.	7 Perpetuæ, Felicitatis, et Sociorum, Mart. <i>simplex.</i>
xxiiij	d	viiij	8
xxij	e	vij	9 Quadragesima Martyrum Sebast. <i>simplex.</i>
xxj	f	vj	10 <i>Ultima dies Cinerum, die 10.</i>
xx	g	v	11
xix	A	iv	12
xviiij	b	iiij	13
xvij	c	Prid.	14
xvj	d	Idib.	15 Longini, Militis et Mart. <i>Commem.</i>
xv	e	xvij	16
xiv	f	xvj	17 Gertrudis, Virginis, <i>Commem.</i>

MARTIUS.

Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	
nij	G	xv	18 Alexandri, Episc. et Mart. <i>Commem.</i>
xij	A	xiv	19 JOSEPH, SPONSI B. MARIE VIRG. <i>Solemne-</i> <i>minus.</i>
xj	b	xiiij	20
x	c	xij	21
ix	d	xj	22
viiij	e	x	23
vij	f	ix	24
vj	G	viiij	25 ANNUNTIATIO INCARNATIONIS DO-
v	A	vij	26 MINI. Solemne-majus, <i>sine Oct.</i>
iiii	b	vj	27
iiij	c	v	28
iiij	d	iiii	29
iiij	e	iiij	30
iiij	f	Prid.	31

Prima sedes Pasche, die 22.

¶ *Ferid sextid post Dominicam Pas-*
sionis fit Officium de COMPASSIONE B. MA-
RIE VIRGINIS, Duplex-majus. Si occur-
rat die 19 vel 25 Martii, transfertur in
diem sequentem.]

APRILIS.

¶ *Dominica II post Pascha, VENERATIO*
OMNIUM SANCTARUM RELIQUIARUM HU-
JUSCÆ DIOECESIS, Solemne-majus.

		Cal.	
xxix	G	Cal.	1
xviiij	A	iv	2 Francisci de Paula, Institutoris Ord. Mi-
xvij	b	iiij	3 nimorum, <i>semiduplex.</i>
25. xvj	c	Prid.	4 Ambrosii, Mediolanensis Episcopi, et Eccl.
xv	d	Non.	5 Doct. <i>Duplex-minus.</i>
xxiiii	e	viiij	6
xxiiij	f	vij	7
xxij	G	vj	8
xx	A	v	9
xix	b	iiii	10
xviiij	c	iiij	11
xvij	d	Prid.	12 Erkembodonis, Morinorum Episc. <i>Dupl.</i> <i>minus.</i>
xvi	e	Idib.	13 Idæ, Comitissæ Bolon. Viduæ, <i>semid.</i>
xv	f	xviiij	14 Lamberti, Lugdun. Episcopi, <i>simplex.</i>
xiiii	G	xvij	15
xiiij	A	xvj	16 Drogonis, Justi, <i>semiduplex.</i>
xij	b	xv	17
xj	c	xiiii	18
x	d	xiiij	19

APRILIS.

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	
ix	e	xij	20 Humfridi, Tervan. Episc. <i>Duplex-min.</i>
viii	f	xj	21
vij	g	x	22 Vindiciani, Atrebat. et Camerac. Episc. <i>Duplex-minus.</i>
vj	A	ix	23 Georgii, Martyris, <i>simplex.</i>
v	b	viii	24
iv	c	vij	25 MARCI, EVANGEL. <i>Duplex-majus.</i>
			<i>Ultimâ sedes Paschæ, die 25.</i>
	d	vj	26 Cleti, Papæ et Martyris, <i>semiduplex.</i>
iiij	e	v	27 Polycarpi, Episc. et Mart. <i>semiduplex.</i>
ij	f	iv	28
j	g	iiij	29 Mariæ Egyptiæ, Pœnit. <i>semiduplex.</i>
*	A	Prid.	30
xxix			¶ <i>Ferid ij Rogationum, fit Commem. S. Mamerti, Viennensis Episcopi. (è 11 Maii.)</i> ¶ <i>Prima sedes ASCENSIONIS DOMINI, die 30. Et celebratur hoc Festum Fer. v Hebd. V post Pascha, Annualetminus; cum Octava secundi ordinis.]</i>
MAIUS.			
xxviii	b	Cal.	1 PHILIPPI et JACOBI (Alphæi) APOSTOLORUM. <i>Duplex-majus.</i>
xxvij	c	vj	2 Athanasii, Alex. Episc. et Eccl. Doct. <i>semiduplex.</i>
xxvj	d	v	3 INVENTIO SANCTÆ CRUCIS, <i>Duplex-majus.</i>
25. xxv	e	iv	4 Monicæ, Viduæ, <i>simplex.</i>
xxiv	f	iiij	5 Morunti, Abbatis, <i>semiduplex.</i>
xxiiij	g	Prid.	6 Joannis, Apost. et Evang. ante Portam Latinam, <i>semiduplex.</i>
xxij	A	Non.	7
xxj	b	viii	8
xx	c	vij	9 Translatio S. Nicolai, Episc. <i>semid.</i>
xix	d	vj	10 Gregorii Nazianzeni, Constantinop. Episc. et Eccl. Doct. <i>semid.</i> <i>Prima sedes Pentecostes, die 10.</i>
xviii	e	v	11
xvij	f	iv	12 Rictrudis, Viduæ, <i>semidupl. Commem. ejus Familiæ.</i>
xvj	g	iiij	13
xv	A	Prid.	14
xiv	b	Idib.	15
xiiij	c	xvij	16 Honorati, Ambian. Episc. <i>semiduplex.</i>

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	MAIUS.
xij	d	xvj	17
xj	e	xv	18
x	f	xiv	19 Hadulphi Atrebat. et Camer. Episc. <i>Du-plex-minus. (In Cathedrali, Dupl. majus.) Commem. S. Petri Coelestini, Papæ.</i>
ix	g	xiiij	20
viiij	A	xij	21 Itisbergæ, Virg. Ariensis, <i>semiduplex.</i>
vij	b	xj	22
vj	c	x	23
v	d	ix	24
iv	e	viiij	25
iiij	f	vij	26
ij	g	vj	27 Ranulphi, Episc. et Mart. <i>semiduplex. (In Cathedrali, Duplex-minus.)</i>
j	A	v	28
xxix	b	iv	29
xxviii	c	iiij	30
	d	Prid.	31

¶ *Ferid iv, vj, et Sabbato Hebdom. Pentecostes, Quatuor Tempora.*

Dominicâ post Pentecost. fit Officium de SS. TRINITATE, Solemne-minus.

Ferid v Hebd. post SS. Trinit. Festum CORPORIS CHRISTI, Annuale-minus, cum Octava secundi ordinis.]

JUNIUS.

xxvij	e	Cal.	1
25. xxvj	f	iv	2 Pothini, Lugd. Episc. et Soc. Mart. <i>semi- duplex. Commem. sancti Marcellini, Presb. et Petri, Exorcistæ, Martyrum.</i>
xxv. xxiv	g	iiij	3 Clotildis, Francorum Reginae, <i>semidupl.</i>
			<i>Ultima sedes Ascensionis, die 3.</i>
xxiiij	A	Prid.	4 Saturninæ, Virg. et Mart. <i>simplex.</i>
xxij	b	Non.	5
xxj	c	viiij	6 Norberti, Magdeburg. Episc. (IN CATHEDRALI, Anniversarium Dedicationis ejusdem Ecclesiæ. <i>Solemne-minus.</i>)
xx	d	vij	7
xix	e	vj	8 Medardi, Noviom. Episc. <i>semiduplex. Commem. Recuperationis Reliquiarum S. Audomari, Episc.</i>
xviiij	f	v	9
xvij	g	iv	10

JUNIUS.

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	
xvj	A	iiij	11 Barnabæ, Gentium Apost. <i>Duplex-min.</i>
xv	b	Prid.	12
xiv	c	Idib.	13 <i>Ultima sedes Pentecostes, die 13.</i>
xiiij	d	xviiij	14 Rufini et Valerii, Mart. <i>simplex.</i>
xij	e	xviiij	15
xj	f	xvj	16 Cyrici et Julittæ, Martyrum, <i>simplex.</i>
x	g	xv	17
ix	A	xiv	18
viiiij	b	xiiij	19 Gervasii et Protasii, Mart. <i>simplex.</i>
viiij	c	xij	20 Bains, Tervan. Episc. <i>Duplex-minus.</i>
vj	d	xj	21
v	e	x	22 Paulini, Nolani Episcopi, <i>semiduplex.</i>
iv	f	ix	23 <i>Vigilia sine jejunio.</i>
iiij	g	viiij	24 NATIVITAS S. JOANNIS BAPTISTÆ, <i>Solemne-minus.</i>
ij	A	vij	25
j	b	vj	26 Joannis et Pauli, Martyrum, <i>simplex.</i>
*	c	v	27
xxix	d	iv	28 Irenæi, Lugd. Episc. et Eccl. Doct. ac Soc. Mart. <i>semiduplex. Commem. Vigil. SS. Petri et Pauli, Apost.</i>
xxviiij	e	iiij	29 PETRI ET PAULI, APOST. <i>Solemne-majus. Commem. omnium SS. Apostolorum. Octava est tertii ordinis. (Solemnitas fit apud populum Domin. proxime sequenti: Jejunium verò Sabbato præcedenti.)</i>
xxvij	f	Prid.	30 COMMEMORATIO S. PAULI, APOST. <i>Duplex-maj. Commem. S. Petri, Apost.</i>

JULIUS.

¶ *Dominica secunda hujus mensis, celebratur Festum SS. CORDIS D. N. JESU CHRISTI, Solemne-majus, sine Octava. Commem. Dominicæ occur. et SS. Cordis B. M. Virginis.*

xxvj	g	Cal.	1 De Octava SS. Apostolorum, <i>semid.</i>
25. xxv	A	vj	2 VISITATIO B. MARIE VIRGINIS, <i>Duplex-majus. Commem. Octavæ.</i>
xxiv	b	v	3 De Octava SS. Apostolorum, <i>semid.</i>
xxiiij	c	iv	4 Ordinatio et Translatio S. Martini, Turon. Episc. <i>semid. Commem. Oct. SS. Apost. et S. Berthæ, Viduæ.</i>
xxij	d	iiij	5 De Octava SS. Apostolorum, <i>semid.</i>

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	JULIUS.
xxj	e	Prid.	6 Octava SS. Apostolorum Petri et Pauli, <i>Duplex-minus.</i>
xx	f	Non.	7 Thomæ, Cantuariensis Episc. et Mart. <i>semid.</i> (è 29 Déc. <i>Transl. hâc die.</i>)
xix	g	vij	8 Grimaldi, Abbatis, <i>simplex.</i>
xviiij	A	vij	9 Godolænæ, Morinensis mulieris, <i>semid.</i>
xvij	b	vj	10 Ettonis, Episc. <i>semiduplex. Commem.</i> SS. septem Fratrum filiorum sanctæ Felicitatis, Mart.
xvj	c	v	11 Benedicti, Casinensis Abbatis, <i>semidupl.</i> (è 21 Mart. <i>Translatio hâc die.</i>)
xv	d	iv	12
xiv	e	iiij	13
xiiij	f	Prid.	14 Bonaventuræ, Episcopi, et Eccles. Duot. <i>semiduplex.</i>
xij	g	Idib.	15 Relatio S. Vedasti, Episc. <i>semid.</i> (Atre-bati, <i>Duplex-minus.</i>)
xj	A	xvij	16
x	b	xvj	17 Sperati et Soc. Mart. <i>simplex.</i>
ix	c	xv	18 Thomæ Aquinatis, Presb. et Ecol. Duot. <i>Duplex-minus.</i>
viiij	d	xiv	19 VINCENTII A PAULO, PRESB. Congreg. Mis-sion. Institut. <i>Duplex-majus.</i>
vij	e	xiiij	20 Wulmari, Abbatis, <i>semiduplex.</i>
vj	f	xij	21 Antimundi, Tervan. Episc. <i>Duplex-min.</i> <i>Commem.</i> SS. Victoris et Julii, Mart.
v	g	xj	22 MARIE MAGDALENÆ, <i>Duplex-majus.</i> <i>Commem.</i> S. Vandregisili, Abbatis.
iv	A	x	23
iiij	b	ix	24 Christianæ, Virg. et Mart. <i>simplex.</i>
ij	c	viiij	25 JACOBI (Zebedæi) APOST. <i>Duplex-majus.</i> (IN CATHEDRALI, <i>Solomno-minus.</i>) <i>Commem.</i> S. Christophori, Mart.
j	d	vij	26 Joachim et Annæ, Parentum B. Mariæ Virginis, <i>Duplex-minus.</i>
*	e	vj	27
xxix	f	v	28
xxviiij	g	iv	29 Lupi, Trecensis Episcopi, <i>simplex.</i>
xxvij	A	iiij	30 Germani, Autissiodor. Episc. <i>semid.</i>
25. xxvj	b	Prid.	31 Ignatii de Loyola, Presb. <i>semid.</i>

AUGUSTEUS.

xxv. xxiv	c	Cal.	1 Petri ad Vincula, <i>Duplex-min.</i> <i>Commem.</i> SS. septem Fratrum Machabæorum, et eorum Matris.
xxiiij		iv	2 Stephani I, Pape et Mart. <i>simplex.</i>
xxij	d	iiij	3 Inventio Corpor. S. Stephani, Protomart. <i>semid.</i>
	e		

Cycl. Épactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	
xxj	f	Prid.	4 Dómnici, Presb. <i>semiduplex</i> .
xx	g	Non.	5
xix	A	viiij	6 TRANSFIGURATIO DOMINI, <i>Duplex-majus</i> . <i>Commem.</i> S. Xysti, Papæ et Mart.
xviii	b	vij	7 Victricii, Rotomag. Episc. <i>semid.</i>
xvij	c	vj	8
xvj	d	v	9
xv	e	iv	10 LAURENTII, DIACONI et MARTYRIS, <i>Du- plex-majus</i> .
xiv	f	iiij	11 Gaugerici, Atrebat. et Camer. Episc. <i>Du- plex-minus</i> . <i>Commem.</i> S. Claræ, Virg.
xiiij	g	Prid.	12
xij	A	Idib.	13 Hippolyti, et Cassiani, Mart. <i>simplex</i> .
xj	b	xix	14 Vigilia <i>cum jejunio</i> .
x	c	xviiij	15 ASSUMPTIO BEATÆ MARIE VIRGI- NIS, Ecclesiæ Cathedralis, ac totius Diocesis Patronæ. primariæ <i>Annua- lin. cum Octava secundi ordinis</i> . ¶ Dom. intra Oct. <i>Commem.</i> Voti Lu- dovici XIII, Regis Franciæ, <i>Duplex-maj.</i>
ix	d	xvij	16 De Octava Assumptionis, <i>semiduplex</i> . <i>Commem.</i> sancti Rochi Laici.
viii	e	xvj	17
vij	f	xv	18 } De Octava, <i>semiduplex</i> .
vj	g	xiiij	19
v	A	xiiij	20 Bernardi Claravall. Abbat. et Eccl. Doct. <i>Duplex-minus</i> . <i>Commem.</i> Octavæ.
iiii	b	xij	21 De Octava, <i>semiduplex</i> .
iiij	c	xj	22 OCTAVA ASSUMPTIONIS B. MARIE, <i>Du- plex-maj.</i> <i>Commem.</i> S. Symphoriani, Martyris.
ij	d	x	23
j	e	ix	24 BARTHOLOMÆI, APOSTOLI, <i>Duplex-maj.</i>
	f	viiij	25 LUDOVICI IX, REGIS FRANCIE, <i>Duplex- majus</i> .
ixix	g	vij	26
xxviii	A	vj	27 Cæsarii, Arelatensis Episc. et Eccl. Doct. <i>semiduplex</i> .
xxvij	b	v	28 Augustini, Hipponensis Episc. et Ecclesiæ Doct. <i>Duplex-minus</i> .
xxvj	c	iv	29 Decollatio sancti Joannis Baptistæ, <i>Du- plex-minus</i> .
25. xxv	d	iiij	30 Fiacrii, Brigensis Solitarii, <i>simplex</i> .
xxiv	e	Prid.	31
SEPTEMBER.			
xxij	f	Cal.	i Firmini, Ambian. Episc. <i>semiduplex</i> . <i>Commem.</i> S. Ægidii, Abbatis.

SEPTEMBER.

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	
xxij	g	iv	2 Letari à Christo suscitati, et SS. Mariæ et Marthæ sororum ejus, Christi Hospitum, <i>Duplex-minus</i> .
xxj	A	iiij	3 Gregorii Magni, Papæ, et Ecclesie Doct. <i>Duplex-minus</i> .
xx	b	Prid.	4
xix	c	Non.	5 Bertini, Abbatis, <i>semiduplex</i> .
xviii	d	viiij	6
xvii	e	vij	7
xvj	f	vj	8 NATIVITAS B. MARIÆ VIRGINIS, <i>Solemne-majus, cum Octava tertii ordinis</i> .
xv	g	v	9 AUDOMARI, MORINENSIS EPISC. <i>Solemne-minus. Commem. Oct. Nativ. B. M. (Audomaropoli, Solemno-majus, cum Octava tertii ordinis.)</i>
xiv	A	iv	10
xiii	b	iiij	11 } De Octava Nativitatis, <i>semiduplex</i> .
xij	c	Prid.	12 }
xj	d	Idib	13 Amati, Senonensis Ep. <i>semid. Commem. Oct. Nativit. et Inventionis Corporis S. Maximi, Episc.</i>
x	e	xviii	14 EXALTATIO SACTÆ CRUCIS, <i>Duplex-maj. Commem. Octav. Nativ. et S. Corneli, Papæ et Mart. ¶ Feria iv, vj, et Sabbato post hoc Festum, Quatuor Tempora.</i>]
ix	f	xvij	15 Octava Nativitatis B. Mariæ Virg. ac Festum Nominis ejus. <i>Duplex-majus</i> .
viii	g	xvj	16 Cypriani, Carthag. Episc. Eccl. Doct. et Mart. <i>semiduplex</i> .
vij	A	xv	17 Lamberti, Traject. Episc. et Mart. <i>simpl.</i>
vj	b	xiv	18 Joannis Chrysostomi, Constantinop. Episc. et Eccl. Doct. <i>semidupl.</i>
v	c	xiiij	19
iv	d	xij	20
iii	e	xj	21 MATTHÆI, APOST. et EVANG. <i>Dupl. maj.</i>
ii	f	x	22 Mauricii et Soc. Martyr. <i>semiduplex</i> .
i	g	ix	23 Theclæ, Virg. et Protomart. <i>semid.</i>
xxix	A	viiij	24
xxviii	b	vij	25 FIRMINI, PRIMI AMBIAN. EPISC. ET MART. <i>Solemne-minus</i> .
xxvii	c	vj	26
xxvi	d	v	27 Cosmæ et Damiani, Martyr. <i>semid.</i>
25. xxvj	e	iv	28
xxiv	f	iiij	29 MICHAELIS et OMNIUM ANGELORUM. <i>Dupl. majus</i> .
xxiii	g	Prid.	30 Hieronymi, Presbyteri, et Eccl. Doct. <i>Duplex-minus</i> .

OCTOBER.

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	
xxij	A	Cal.	1 Translatio S. Vedasti, Episc. <i>Duplex-minus.</i> (Atrebat, <i>Duplex-majus.</i>
xxj	b	vj	2 ANGELORUM CUSTODUM, <i>Duplex-majus.</i>
xx	c	v	3 Leodegarii, Augustod. Episc. et Mart. (è 2) <i>semiduplex.</i>
xix	d	iv	4 Francisci, Assisiatis, Inst. Ord. Fratrum Min. <i>semid.</i>
xvij	e	iiij	5 Remigii, Remensis Episc. (è 1) <i>Dup. min.</i>
xvij	f	Prid.	6 Brunonis Monachi, <i>semiduplex.</i>
xvj	g	Non.	7 Piat, Tornac. Apostoli, et Martyris, (è 1) <i>semidupl.</i>
xv	A	viiij	8 Bertilæ, Viduæ, <i>semiduplex.</i>
xiv	b	vij	9 Dionysii primi Parisiensis Episc. et Sociorum ejus, Martyrum, <i>semiduplex.</i>
xiiij	c	vj	10 Venantii, Eremitæ, et Mart. <i>semidupl.</i>
xij	d	v	11
xj	e	iv	12 Donatiani, Remensis Episc. <i>simplex.</i>
x	f	iiij	13
ix	g	Prid.	14
viiij	A	Idib.	15 Theresiæ, Virginis, <i>semiduplex.</i>
vij	b	xvij	16 Mommolini, Noviom. et Tornac. Episc. <i>semiduplex.</i> <i>Commem.</i> S. Wulfranni, Senonensis Episc.
vj	c	xvj	17
v	d	xv	18 LUCÆ, EVANG. <i>Duplex-majus.</i> <i>Commem.</i> SS. fratrum Justi et Artemii, Mart.
iv	e	xiv	19
iiij	f	xiiij	20
ij	g	xij	21 Ursulæ et Soc. ejus Virg. et Mart. <i>semid.</i> <i>Commem.</i> S. Hilariionis, Abbatis.
j	A	xj	22
xix	b	x	23 Severini, Coloniensis Episcopi, <i>simplex.</i>
	c	ix	24 Luglii et Lughiani, in agro Fervan. Mart. <i>semiduplex.</i>
xxviiij	d	viiij	25 Crispini et Crispiniani fratrum, Suessione Martyrum, <i>simplex.</i>
xxvij	e	vij	26
xxvj	f	vj	27
25. xv	g	v	28 SIMONIS et JUDÆ, APOST. <i>Duplex-majus.</i>
xxiv	A	iv	29 Salvii, Ambianensis Episc. <i>semid. Comm.</i> S. Ingaudii ejus discipuli, Justi.
xxiiij	b	iiij	30
xxij	c	Prid.	31 Vigilia <i>cum jejuniis.</i> <i>Commem.</i> S. Quintini, Mart.

NOVEMBER.

xxj	d	Cal.	1 OMNIUM SANCTORUM, Annuale-minus; <i>cum Octava secundi ordinis.</i>
-----	---	------	---

NOVEMBER.

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	
			¶ Dom. infra Oct. S. CAROLI BORROMÆI, MEDIOLANENSIS EPISCOPI, Cleri hujusce Diœccesis Patroni, Solemnus-minus. Commem. Dom. occur. et Octavæ.
ii	e	iv	2 Commemoratio omnium Fidelium Defunctorum, Duplex-majus.
xix	f	iiij	3 De Octava, semid. Commem. S. Vigoris, Episc.
xviii	g	Prid.	4 De Octava, semiduplex.
xvii	A	Non.	5 De Octava, semiduplex : Commemor. S. Vulgani, Episc.
xvj	b	viiij	6 De Octava, semiduplex : Commemor. S. Winoci, Abbat. et S. Leonardi, Solit.
xv	c	vij	7 De Octava, semiduplex : Commemor. S. Willibrordi, Episc.
xiv	d	vj	8 OCTAVA OMNIUM SS. et VENERATIO SS. RELIQUIARUM, Duplex-majus.
xiii	e	v	9 ¶ Dom. post Oct. omnium SS. ANNIVERSARIUM DEDICATIONIS ECCLESIAARUM hujusce Diœccesis : Solemnus-majus, cum Octava tertii ordinis.
xii	f	iv	10 Leonis Magni, Papæ, et Eccl. Doct. Duplex-minus.
xi	g	iiij	11 MARTINI, THRON. EPISC. Duplex-majus.
x	A	Prid.	12 Livini, Episc. et Mart. simpl. Commem. S. Martini, Papæ et Mart.
ix	b	Idib.	13 Chilli, Episc. semid. Commem. sancti Briccii, Taronensis, Episc.
viii	c	xviii	14 Geofridi, Ambianensis Episc. semidupl.
vii	d	xvii	15
vi	e	xvj	16
v	f	xv	17 Aniani, Aurelian. Episc. simplex.
iiii	g	xiv	18
iii	A	xiii	19
ii	b	xij	20 Autboli, Justi, simplex.
i	c	xi	21 PRÆSENTATIO B. MARIE VIRG. Duplex-majus.
	d	x	22 Cæcilæ, Virg. et Mart. semiduplex.
xxix	e	ix	23 Clementis, Papæ et Mart. semiduplex.
xxviii	f	viii	24 Chrysogoni, Mart. simplex.
xxvii	g	vij	25 Catharinæ, Virg. et Mart. semiduplex.
xxvj	A	vj	26 Lini, Papæ et Mart. simplex.
xxv	b	v	27 MAXIMI, EPISCOPI, Solemnus-minus.
			Prima sedes Adventûs, die 27.
xxiiii	c	iv	28
xxiii	d	iiij	29
xxii	e	Prid.	30 ANDRÆ, APOSTOLI, Duplex-majus.
xxi			¶ Ultima die ante Adventum, non im-

Cycl.
Epactæ.Litt.
Dom.Dies
Mensis.

NOVEMBER:

pedita Festo semiduplici aut supra, Festum OMNIUM SS. EPISCOPORUM HUIUSCE DIOECESIS, præsertim eorum quibus non est assignatus dies specialis: Duplex-maj.

DECEMBER.

xx	f	Cal.	1	Eligii, Noviom. et Tornac. Episc. <i>Duplex-minus.</i>
xix	g	iv	2	
xviii	A	iiij	3	Francisci Xaverii, Presbyteri, Indiarum Apostoli, <i>Duplex-minus.</i>
				<i>Ultima sedes Adventûs, die 3.</i>
xvii	b	Prid.	4	Barbaræ, Virg. et Mart. <i>Commem.</i>
xvj	c	Non.	5	
xv	d	viii	6	Nicolai, Myrensis Episc. <i>semiduplex.</i>
xiv	e	vii	7	
xiii	f	vj	8	CONCEPTIO B. MARIE VIRGINIS, <i>Solemne-minus.</i>
xii	g	v	9	
xj	A	iv	10	
x	b	iiij	11	FUSCIANI, VICTORICI et GENTIANI, Mart. <i>Duplex-maj. Comm.</i> S. Damasi, Papæ.
ix	c	Prid.	12	Luciæ, Virginis et Mart. <i>Commem.</i>
viii	d	Idib.	13	Auberti, Atrebat. et Camerac. Episc. <i>Duplex-min. Commem.</i> S. Judoci, Presb. et Solitarii.
vii	e	xi x	14	Folquini, Tervan. Episc. <i>Duplex-minus. Commem.</i> SS. Nicasii et Soc. Mart.
vj	f	xviii	15	
v	g	xvii	16	
iv	A	xvj	17	
iiij	b	xv	18	Gatiani, Turon. Episc. <i>Commem.</i>
ij	c	xiv	19	
				¶ <i>Ferid iv, vj, et Sabbato Hebd. III Adventûs, Quatuor Tempora.]</i>
j	d	xiiij	20	
	e	xij	21	THOMÆ, APOSTOLI, <i>Duplex-majus.</i>
xxix	f	xj	22	
xviii	g	x	23	
xvii	A	ix	24	<i>Vigilia cum jejunio.</i>
xvj	b	viii	25	NATIVITAS DOMINI, Annuale - majus, <i>cum Octava primi ordinis.</i>
25. xxv.	c	vij	26	STEPHANI, PROTOMART. <i>Solemne-minus. Commem.</i> Oct. Nativ. Domini, et omnium SS. Martyrum.

DECEMBER.

Cycl. Epactæ.	Litt. Dom.	Dies Mensis.	
xxiv	d	vj	27 JOANNIS, APOSTOLI et EVANGELISTÆ, <i>Duplex-maj. Commem.</i> Octavæ Nativ. Domini.
xxiij	e	v	28 INNOCENTIUM, MARTYRUM, <i>Duplex-maj. Commem.</i> Nativ. Domini.
xxij	f	iv	29 } De Octava Nativ. Domini, <i>semid.</i>
xxj	g	iiij	30 }
* 19. xx	A	Prid.	31 De Octava Nativitatis, Domini. <i>Commem.</i> S. Silvestri, Pape, ac sanctæ Columbe, Virg. et Mart.

* *Hæc Epacta 19 nunquam est in usu, nisi quando eodem anno concurrat cum auro numero xix.*

TABULA

exhibens Officiorum gradus et diversitatem.

ANNUALIA MAJORA.

Nativitas Domini.
Pascha.

Pentecostes.

Ipsa dies Dedicacionis alicujus
Ecclesie.

ANNUALIA MINORA.

Epiphania Domini.

Ascensio Domini.

Festum Corporis Christi.

Assumptio B. Mariæ Virginis,
Ecclesie Cathedralis ac totius
Diocesis Patronæ primariæ.

Festum Omnium Sanctorum.

Festum Patroni primarii, ac etiam
titularis (si à primario differat)
cujusque Ecclesie.

SOLEMNIA MAJORA.

Presentatio Domini, et Purifica-
tio B. Mariæ Virginis.

Annuntiatio et Incarnatio Domini.

Festum SS. Cordis D. N. J. C.

Nativitas B. Mariæ Virginis.

Festum SS. Apostolorum Petri et
Pauli.

Festum S. Vedasti, Atrebatensis
Episcopi, ac totius Diocesis Pa-
troni secundarii.

Anniversarius dies Dedicacionis
Ecclesiarum.

SOLEMNIA MINORA.

Dominica SS. Trinitatis.

Circumcisio Domini.

Anniversarium Dedic. Eccl. Cath.

Festa S. Joseph, Sponsi beatæ
Mariæ Virginis.

Nativitatis S. Joannis Baptistæ.

S. Audomari, Episcopi.

S. Firmini, Episc. et Martyris.

S. Maximi, Episcopi.

Conceptionis B. Mariæ Virginis.

S. Stephani Protomartyris.

DUPLICIA MAJORA.

Dominica Palmarum.

Dominica in Albis depositis.

Feriæ ij et iij intra Octavam Pas-
chæ et Pentecostes.

Dies Octava Annual. minorum.

Dominica intra Octavam Corporis
Christi.

Dominica intra Octavam Assum-
ptionis B. M. V. in qua fit
Commemoratio Voti Ludovi-
ci XIII.

Festum Plagarum Christi.

Compassio B. Mariæ Virginis.

Cetera, in Calendario majoribus
characteribus impressa, notantur
hæc voce: *Duplex-majus*.

DUPLICIA MINORA.

Fer. iv Paschæ et Pentecostes.

Omnes Dominicæ per annum.

Dies Octava Solemn. majorum.

Reliqua in Calendario desi-
gnantur hæc voce: *Duplex-
minus*.

SEMIDUPLICIA et SIMPLICIA in Ca-
lendario habentur cum indicatione
ritûs cuique proprii.

DOMINICÆ PRIVILEGIATÆ

primæ Classis,

quæ nunquam omittuntur.

Prima Adventûs.

Prima Quadragesimæ.

Passionis.

Palmarum.

Paschæ.

In Albis depositis.

Pentecostes.

SS. Trinitatis.

DOMINICÆ PRIVILEGIATÆ

secundæ Classis,

quæ admittunt Annualia tantum.

Secunda

Adventûs

Tertia

et

Quarta

Quadragesimæ.

DOMINICÆ PRIVILEGIATÆ

tertîæ Classis,

quæ admittunt Solemnia majora et suprâ.

Septuagesima.

Sexagesima.

Quinquagesima.

DOMINICÆ COMMUNES,

quæ admittunt Festa Duplicitia majora quæcumque, et Duplicitia-minora Domini.

Cetera Dominicæ per annum.

FERIÆ MAJORES

SEU PRIVILEGIATÆ

primæ Classis,

quæ excludunt quæcumque Festa, et nunquam omittuntur.

Vigilia Natalis Domini.

Feria IV Cinerum.

Feriæ Majoris Hebdomadæ.

Vigilia Pentecostes.

FERIÆ MAJORES

secundæ Classis,

quæ excludunt Officia quæ in Dominicis communibus fieri non possunt.

Vigiliæ Epiphaniæ, Ascensionis, Assumptionis B. M. V. et Omnium Sanctorum.

Feriæ omnes à Feria V post Cineres ad Sabbatum ante Palmas.

Feriæ Adventûs à die xvj Decembris ad Vigiliam Natalis Domini.

FERIÆ MAJORES

tertîæ Classis.

quæ Semiduplicitia et suprâ admittunt.

Feriæ Adventûs usque ad diem xv Decembris.

Dies iv Januarii.

Feriæ Rogationum.

Feria vj post Octavam Ascensionis.

Feriæ Quatuor Temporum Septembris.

Feriæ in qua interdum anticipandum est Officium alicujus Dominicæ.

Vigiliæ sancti Joannis Baptistæ, ac SS. Apostolorum Petri et Pauli.

FERIÆ MINORES,

SEU COMMUNES,

quæ nullum Officium excludunt. Ceteræ Feriæ non suprâ memoratæ.

OCTAVÆ PRIMI ORDINIS,
quæ nullum Festum admittunt.

Paschæ.

Pentecostes.

Octava Natalis Domini, quæ est primi Ordinis, in primo triduo nullum Festum admittit, præter ea quæ his diebus in Calendario apposita sunt: in ultimo triduo Duplicitia-majora et suprâ admittit.

Octava ipsius diei Dedicacionis admittit Duplicitia et suprâ.

OCTAVÆ SECUNDI ORDINIS,
quæ admittunt Duplicitia et suprâ.

Epiphaniæ Domini.

Ascensionis Domini.

Corporis Christi.

Assumptionis B. M. V.

Omnium Sanctorum.

Et ceterorum Annualium-minorum.

OCTAVÆ TERTII ORDINIS,
quæ admittunt Semiduplicitia et suprâ.

SS. Apostolorum Petri et Pauli Nativitatis B. M. V.

S. Vedasti Episcopi.

Anniversarii Dedicacionis.

Et ceterorum Solemniium - majorum.

EXCERPTA È RUBRICIS.

I. **O**fficium tam Dominicæ quàm Festorum Duplicium minorum et suprâ, incipit à primis Vesperis, et absolvitur Completorio diei sequentis, nisi propter concurrentiam alterius Officii, ritu et dignitate æqualis, Vesperæ aliquando dimidiandæ sint.

In I Vesperis Festorum cuscumque sint ritûs, dicuntur Psalmi Feriales; item ad Completorium. Præter exceptiones quæ habentur suo loco in Breviario, notandum est quòd si hæ Vesperæ interdum sequantur aliquod Officium in quo ad Laudes et ad Horas dicti fuerint Psalmi Dominicales, tunc in his Vesperis pariter dicuntur de Dominica.

Officium Noctis (extra Tempus Paschale) tres habet Nocturnos; quorum unusquisque constat tribus Psalmis et totidem Antiphonis, uno Versiculo, tribus Lectionibus cum totidem Responsoriis. In Festis Annualibus et Solemnibus-majoribus, ac etiam in Solemnibus-minoribus Domini et beatæ Mariæ Virginis, Psalmi proprii dicuntur, si notati sint; secus Dominicales. In ceteris Solemnibus-minoribus et in cunctis Duplicibus Psalmi Feriales semper usurpantur. Lectiones I Nocturni, quando propriæ desunt, sumuntur de Scriptura occurrente. In II et III Nocturno semper dantur Lectiones propriæ; vel saltem, in Festis Patronorum, sumuntur de eorum Communi, ad calcem Breviarii. Antiphonæ,

Versiculi et Responsorialia sumuntur vel de Proprio, vel de Communi.

Ad Laudes, dicuntur Psalmi de Dominica, quoties in Officio Nocturno Psalmi fuerunt vel Dominicales, vel proprii: alioquin dicuntur de Feria.

Ad Horas minores, Psalmi sunt de Dominica aut de Feria, prout de alterutra dicti fuerint ad Laudes. Antiphonæ sumuntur de Laudibus hoc ordine: ad Primam Antiphona prima, ad Tertiam secunda, ad Sextam tertia, ad Nonam quinta; quarta autem omittitur.

In secundis Vesperis, dicuntur Psalmi vel proprii, vel de Dominica, vel de Feria, prout factum est ad Officium Nocturnum. Nonnullæ exceptiones indicantur suis locis.

Ad Completorium, Psalmi de Dominica assumuntur, quando de ea, vel proprii, dicti sunt in Vesperis: alioqui sumuntur de Feria. Antiphonæ, nisi adsint propriæ, depromuntur de Psalterio vel de Communi, secundum ritum Festi.

II. In Festis Semiduplicibus, Officium incipit à Capitulo I Vesperarum, et terminatur ad Completorium diei sequentis, nisi adsit concurrentia alterius Semiduplicis. In toto Officio dicuntur Psalmi Feriales. Officium Noctis unicum habet Nocturnum, constans (extra Tempus Paschale) novem Psalmis sub tribus Antiphonis, uno Versiculo, tribus Lectionibus cum totidem Responsoriis. Lectio prima est de Scriptura occurrente,

turbente, tribus in unam co-actis; secunda & tertia assignantur in Proprio. Antiphona, *Ps. & Ps.* desumuntur sine de Proprio, sive de Comuni, hoc ordine: Feria secunda & quinta sumuntur è I Nocturno; Feria tertia & sexta, è II Nocturno; Feria quarta & Sabbato, è III Nocturno. Officium in ceteris Horis dicitur sicut in Duplicibus. Quae intra Octavas diversè agenda sunt, notantur in Breviario.

III. Officium Festorum Simplicium incipit à Capitulo I Vesperarum, & absolvitur ad Nocturnam. Nocturnum simili ratione ordinatur ac in Semiduplicibus, exceptis Lectionibus, quarum prima est ea de Scriptura quae in hac die occurrit, secunda sumitur de eadem Scriptura, duabus in unam iunctis; tertia est propria. Laudes dicuntur sub unica Antiphona, vel propria, vel quarta de Comuni. Fiunt Commemoraciones Communes, seu Suffragia, de B. Virgine & sequentibus in Ordinario Breviarii. Cetera ut in Semiduplicibus.

IV. Officium Feriale incipit ubi desinit Officium præcedens, & terminatur ubi sequens incipit. In Feriis Adventus, à Natali Domini ad ejus Præsentationem, à Septuagesima ad Pentecosten, Officium habetur in Proprio. In ceteris Feriis desumitur de Psalterio. Lectiones sunt semper propriae, *Ps. & Ps.* quando propria non assignantur, sumuntur è Dominica præcedenti, hoc ordine: Feria secunda, quarta & sexta desumuntur è I Nocturno; Feria verò tertia, quinta & Sabbato, è II Nocturno; Suffragia de *Animalis.*

Cruce, &c. vel eorum locualiz Commemoraciones dicuntur in Laudibus & in Vesperis, prout notatur in Breviario.

V. Tempore Paschali, Officium Noctis, cujuscumque firmitas, unicum habet Nocturnum, tribus constans Psalmis, cum tribus vel saltem unica Antiphona, tribus Lectionibus, &c. Nihil mutatur in ceteris Horis.

VI. Quando præmittitur aliquod Officium, plerumque habet Commemoracionem, ut explicatur fufius in Rubricis generalibus. Commemoraciones cujuslibet Dominicæ, ac Feriae privilegiatae, nunquam omittuntur; hæ Commemoraciones fiunt in Vesperis, in Officio Nocturno, modo adsit Evangelium cum Homilia, & in Laudibus. Commemoraciones verò Octavarum primi & secundi Ordinis, quae pariter nunquam omittendæ sunt, fiunt in Vesperis, aut saltem in Laudibus, si propter occurrentiam vel concurrentiam alterius Officii omitti debeant in Vesperis. Commemoraciones Sanctorum, qui quacumque causa non habent Officium, fiunt in Nocturno, modo liceat, & in Laudibus tantum, non verò in Vesperis.

VII. Dicitur *Pater. Ave. Credo*, initio Officii Nocturni: ante alias Horas, Completorio excepto, dicitur *Pater & Ave*. Postquamlibet Horam, si à præcedente separetur, *Pater* tantum dicitur.

In Dominicis, in Duplicibus & supra, ad Officium Nocturnum, Invokatorium bis dicitur ante Psalmum *Venite*; & post quemque Psalmi versum, in-

tegrum repetitur; post *Gloria Patri* verò cum *Sicut erat*, repetitur à reclamatione, quæ designatur per asteriscum *, & postea adhuc integrè dicitur. In Semiduplicibus & infra, semel dicitur integrum ante *Pf. Venite*, & semel post primum versum, semelque post *Gloria Patri*; post alios autem versus, à reclamatione tantum resumitur.

Absolutiones & Benedictiones ante Lectiones habentur post Psalterium, in Ordinario Breviarii, cum modo eas dicendi pro diversitate Officiorum.

Quando Nocturnum Officium à Laudibus separatur, in diebus quibus dicuntur Preces flexis genibus, tunc ante Orationem dicti Officii recitandæ sunt Preces quæ habentur ad Tertiam in Ordinario.

Dicitur *Te Deum* in Dominicis (præterquam in Adventu & à Septuagesima ad Pascha) in quibuscumque Festis & Octavis, ac in Feriis Temporis Paschalis. Exceptiones habentur suis locis.

VIII. Ad Laudes, Canticum proprium dicitur in Festis Duplicibus & supra: in Semiduplicibus & infra, sumitur Canticum de Psalterio pro Festis; in Feriis autem Feriale. Exceptiones notantur in Breviario.

IX. Symbolum *Quicumque* dicitur ad Primam, quoties Officium fit de Dominica, & in Festo sanctissimæ Trinitatis. Nunquam dicitur in ceteris Festis, etiamsi usurpentur Psalmi de Dominica.

Capitulum Primæ & Completorii dicitur de Dominica vel de Feria, prout de alterutra Psalmi dicti fuerunt. Tempore Paschali, in utraque Hora Capitulum dicitur quotidie de Dominica.

Canon, qui ad Primam legitur, pro qualibet die positus est ad calcem Breviarii. Proprius verò assignatur Festis Solemnibus-majoribus & supra, ac pluribus diebus; ut in decursu Breviarii habetur.

X. Preces dicuntur ad Primam & ad Completorium, in Feriis, præterquam à Natali Domini ad ejus Præsentationem; & toto Tempore Paschali. Dicuntur autem ad omnes Horas, & quidem flexis genibus; in Quadragesima, in Vigiliis simplicibus, & in Feriis quatuor Temporum. Exceptiones habentur suis locis. Nunquam dicuntur in Festis, etiam simplicibus.

XI. In Festis Solemnibus-minoribus & infra quæ intra aliquam Octavam occurrunt, dicuntur ad Completorium Antiphonæ & Doxologia vel etiam Hymnus de Octava. Si verò Festum habeat propriam Doxologiam, nihil omnino mutatur de Octava; & Antiphonæ dicuntur de Psalterio vel de Tempore. In Dominicis autem, quando Officium non fit de Octava, de ea nihil aliud desumitur quàm Doxologia.

XII. Antiphona de Beata ex præcepto dicenda est quotidie post Completorium: deinde *Pater... Ave... Credo*; quæ repetuntur si continuò dicatur Nocturnum Officium.

PSALTERIUM

DISPOSITUM PER HEBDOMADAM.

PARS AUTUMNALIS.

DOMINICA.

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Quomodo inchoandum & ordinandum sit Officium Nocturnum sicut & ceteræ Horæ, habetur in Ordinario Breviarii, ad calcem Psalterii.

*Invitatorium. Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus. Repetitur: Dóminum qui fecit nos, &c.*

Pf. 94. Veníte, pag. 137.

Hymnus. C.

Die dierum príncipe
Lux è tenébris éruta:
Christus sepulcri cárcere,
Lux vera mundi, pródiit.
Et mors, & horrendum
chaos

Vocem jubentis áudiunt:
Nos surdióres, ó pudor!
Deo pigébit obsequi?

Umbris sepulta dum supet
Nátúra, lucis filii,
Surgámus, & noctem piis
Exerceámus cánticis.

Legem, prophétas, &
sacro

Psalmos calentes lúmíne,
Profána dum silent loca,
Divína templa pérsonent.

Cœlestis hæc vincat tuba
Cordis sopórem línguá,
Novique mores exprímant

Autumnalis.

Vitam resurgentis novam.
Hoc consequémur, te
duce,

Fons caritátis, ó Deus,
Qui legis addis lítteræ
Vitz datórem spíritum.

Sit laus Patrì, laus Fílio;
Par sit tibi laus, Spíritus;
Afflante quo mentes sacris
Lucent & ardent ignibus.

Amen.

IN I NOCTURNO.

*Asteriscus hic * notat meditationem & pausam.*

Psalmus 1.

Beátus vir qui non ábiit
in consílio impiórum, &
in via peccatórum non stetit,
* & in cáthedra pestiléntiæ non sedit;

Sed in lege Dómini voluntas ejus,
* & in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tanquam lignum quod plantátum est secus decursus aquárum,
* quod fructum suum dabit in témpore suo.

Et fólium ejus non defluet;
* & ómnia quæcumque faciet, prosperabuntur.

Non sic impií, non sic;
* sed tanquam pulvis quem

projicit ventus à facie terræ.

Ideo non resurgent impii in iudicio, * neque peccatores in concilio iustorum;

Quoniam novit Dominus viam iustorum, * & iter impiorum peribit.

Glória Patri, & Filio, * & Spiritui sancto:

Sicut erat in principio, & nunc, & semper, * et in secula seculorum. Amen.

Hi versus Glória & Sicut erat dicuntur in fine Psalmorum, Divisionum & Canticorum, nisi aliter notetur.

Ant. 3. a. Beatus vir qui non abiit in consilio impiorum, sed in lege Domini meditabitur die ac nocte.

Psalmus 2.

Quare fremuerunt gentes, * & populi meditati sunt inania?

Astitērunt reges terræ, & principes convenērunt in unum * adversus Dominum, & adversus Christum ejus.

Dirumpāmus vincula eorum, * & projiciāmus à nobis jugum ipsorum.

Qui habitat in caelis iridebit eos, * & Dominus subvertet eos.

Tunc loquetur ad eos in ira sua, * & in furore suo conturbabit eos.

Ego autem constitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * pradicans præceptum ejus.

Dominus dixit ad me: * Filius meus es tu, ego hodie genui te.

Postula à me, & dabo tibi

gentes hereditatem tuam, * & possessionem tuam terminos terræ.

Reges eos in virga ferrea, * & tanquam vas figuli confringes eos.

Et nunc, reges, intelligite: * erudimini, qui iudicatis terram.

Servite Domino in timore, * & exultate ei cum timore:

Apprehendite disciplinam, nequando irascatur Dominus, * & pereatis de via iusta.

Cum exarserit in brevi ira ejus, * beati omnes qui confidunt in eo.

Ant. 4. f. Servite Domino, & exultate ei: apprehendite disciplinam.

Psalmus 3.

Domine, quid multiplicati sunt qui tribulant me? * multi insurgunt adversum me.

Multi dicunt animæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem, Domine, susceptor meus es, * glória mea, & exaltans caput meum.

Voce meâ ad Dominum clamavi, * & exaudivit me de monte sancto suo.

Ego dormivi, & soporatus sum; * & exurrexi, quia Dominus suscepit me.

Non timebo millia populi circumdantis me: * exurge, Domine; salvum me fac, Deus meus.

Quoniam tu percussisti omnes adversarios mihi sine

causa, * dentes peccatorum contrivisti.

Dómini est salus; * & super populum tuum benedictio tua.

Ant. 8. G. Dicunt inimici mei: Non est salus ipsi in Deo ejus; tu autem, Dómine, susceptor meus es.

Memor fui nocte nominis tui, Dómine; R. Et custodisti legem tuam. *Pf. 118.*

IN II NOCTURNO.

Psalms 17.

Diligam te, Dómine, fortitudo mea: * Dóminus firmamentum meum, & refugium meum, & liberator meus.

Deus meus adiutor meus, * & sperabo in eum.

Protector meus, & coram salutis meae, * & susceptor meus.

Laudans invocabo Dóminum; * & ab inimicis meis salvus ero.

Circumdederunt me dolores mortis, * & torrentes iniquitatis conturbaverunt me.

Dolores inferni circumdederunt me: * preoccupaverunt me laquei mortis.

In tribulatione mea invocavi Dóminum, * & ad Deum meum clamavi;

Et exaudivit de templo sancto suo vocem meam; * & clamor meus in conspectu ejus, introivit in aures ejus.

Commota est & contremavit terra: fundamenta montium conturbata sunt, & commota sunt; * quoniam iratus est eis.

Ascendit fumus in ira ejus, & ignis a facie ejus exarsit: * carbones succensi sunt ab eo.

Inclinavit caelos, & descendit: * & caligo sub pedibus ejus.

Et ascendit super Chéribim, & volavit: * volavit super pennas ventorum.

Et posuit tenebras latibulum suum: in circuitu ejus tabernaculum ejus; * tenebrosa aqua in nubibus aeris.

Præ fulgore in conspectu ejus nubes transierunt, * grando, & carbones ignis.

Et intonuit de caelo Dóminus, & Altissimus dedit vocem suam: * grando & carbones ignis.

Et misit sagittas suas, & dissipavit eos: * fulgura multiplicavit, & conturbavit eos.

Eo apparuerunt fontes aquarum, * & revelata sunt fundamenta orbis terrarum.

Ab increpatione tua, Dómine, * ab inspiratione spiritus irae tuae.

Ant. 6. F. Diligam te, Dómine, fortitudo mea, firmamentum meum, & refugium meum.

Divisio Psalmi 17.

Misit de summo [Dónus] & accepit me, * & assumpsit me de aquis multis.

Erspuit me de inimicis meis fortissimis, et ab his qui oderunt me; * quoniam confortati sunt super me.

Prævenérunt me in die afflictionis meae; * & factus

est Dóminus protector meus.

Et eduxit me in latitudinem; * saluum me fecit, quóniam voluit me.

Et retribuet mihi Dóminus secundum iustitiam meam, * & secundum puritatem manuum mearum retribuet mihi;

Quia custodivi vias Dómini, * nec impiè gessi à Deo meo;

Quóniam ómnia iudicia ejus in conspectu meo, * & iustitias ejus non répuli à me.

Et ero immaculatus cum eo, * & observabo me ab iniquitate mea.

Et retribuet mihi Dóminus secundum iustitiam meam, * & secundum puritatem manuum mearum in conspectu oculorum ejus.

Cum sancto sanctus eris, * & cum viro innocente innocens eris:

Et cum electo electus eris, * & cum perverso perverseris.

Quóniam tu pópulum húmitem saluum facies; * & óculos superbórum humiliabis.

Quóniam tu illúminas lucernam meam, Dómine: * Deus meus, illúmina ténebras meas.

Quóniam in te erípiar à tentatione; * & in Deo meo transgrédiam murum.

Ant. 4. D. Ero immaculatus cum Deo meo, & observabo me ab iniquitate mea.

Altera divisio Psalmi 17.

Deus meus, impollúta via ejus; elóquia Dómini igne examinata: * protector est ómnium sperántium in se.

Quóniam quis Deus præter Dóminum? * aut quis Deus præter Deum nostrum?

Deus qui præcinxit me virtúte, * & pósuit immaculatam viam meam;

Qui perfécit pedes meos tanquam cervórum, * & super excelsa státuens me;

Qui docet manus meas ad prælium: * & posuisti ut arcum æreum bráchia mea,

Et dististi mihi protectionem salutis tue; * & dextera tua suscepit me.

Et disciplina tua correxit me in finem, * & disciplina tua ipsa me docébit.

Dilatasti gressus meos subtus me, * & non sunt infirmata vestigia mea.

Pérsequar inimicos meos, & comprehendam illos, * & non convertar donec deficiant.

Confringam illos, nec poterunt stare: * cadent subtus pedes meos.

Et præcinxisti me virtúte ad bellum; * & supplantasti insurgentes in me subtus me.

Et inimicos meos dedisti mihi dorsum, * & odientes me disperdidisti.

Clamaverunt, nec erat qui salvos faceret: * ad Dóminum, nec exaudivit eos.

Et commínuam eos ut páverem ante faciem venti: *

ut lutum platearum delebo eos.

Erípies me de contradic-tiónibus pópuli : * consti-tues me in caput géntium.

Pópulus quem non cog-nóvi, servívit mihi : * in audítu auris obedívit mihi.

Filii aliéni mentíti sunt mihi : * filii aliéni inveteráti sunt, & claudicavérunt à sémitis suis.

Vivít Dóminus, & bene-díctus Deus meus ; * & exal-tétur Deus salútis meæ.

Deus, qui das vindictas mihi, & subdis pópulos sub me, * liberátor meus de ini-mícis meis iracundis.

Et ab insurgéntibus in me exaltábis me : * à viro in-quo erípies me.

Proptérea confitebor tibi in nátióibus, Dómine ; * & nómini tuo psalmum di-cam.

Magníficans salútes regis ejus, * & faciens misericor-diam christo suo David, & sémini ejus usque in secu-lum.

Ant. 7. 2. Dóminus tua sus-cépit me, Dómine ; & disci-plína tua ipsa me docébit.

ŷ. Legem tuam, Dómine, non sum oblítus : R. Mé-diá nocte surgébam ad con-fítendum tibi. *Pf. 118.*

IN III NOCTURNO.

Psalms 27.

Ad te, Dómine, clamábo : Deus meus, ne sileas à me ; * nequando táceas à me, & assimilábor descendéntibus in lacum.

Exaudi, Dómine, vocem deprecationis meæ, dum oro ad te, * dum extollo manus meas ad templum sanctum tuum.

Ne simul trahas me cum peccatóribus ; * & cum ope-rántibus iniquitatem ne per-das me :

Qui loquuntur pacem cum próximo suo ; * mala autem in córdibus eórum.

Da illis secundùm ópera eórum, * & secundùm ne-quítiam adinvecciónum ip-sórum.

Secundùm ópera mánuum eórum tribue illis : * redde retribuciónem eórum ipsis.

Quóniam non intellexé-runt ópera Dómini, & in ópera mánuum ejus ; * dé-strues illos, & non edificá-bis eos.

Benedíctus Dóminus, * quóniam exaudivit vocem deprecationis meæ.

Dóminus adjutor meus, & protector meus : * in ipso sperávit cor meum, & ad-jutus sum.

Et reslóruit caro mea ; * & ex voluntate mea confi-tébor ei.

Dóminus fortitúdo plebis suæ, * & protector salvati-ónis christi sui est.

Salvum fac pópulum tuum, Dómine, & benedic hære-ditati tuæ ; * & rege eos, et ex-tolle illos usque in æternum.

Ant. 2. D. In Deo sperá-vit cor meum, & adjutus sum ; & ex voluntate mea confitebor ei.

Psalms 29.

Exaltabo te, Dómine, quóniam suscepisti me, * nec delectasti inimicos meos super me.

Dómine Deus meus, clamavi ad te, * & sanasti me.

Dómine, eduxisti ab inferno animam meam : * salvasti me à descendéntibus in lacum.

Psallite Dómino, sancti ejus, * & confitémini memoríæ sanctitátis ejus ;

Quóniam ira in indignatione ejus, * & vita in voluntate ejus.

Ad vespérum demorabitur fletus, * & ad matutinum læticia.

Ego autem dixi in abundantia mea : * Non movébor in æternum.

Dómine, in voluntate tua præstitisti decóri meo virtutem ;

Avertisti faciem tuam à me ; * & factus sum conturbatus.

Ad te, Dómine, clamabo, * & ad Deum meum deprecabor.

Quæ ut litas in sanguine meo, * dum descendo in corruptionem ?

Numquid confitébitur tibi pulvis, * aut annuntiabit veritatem tuam ?

Audivit Dóminus, & miseratus est mei : * Dóminus factus est adjutor meus.

Convertisti planctum meum in gaudium mihi : * concidisti saccum meum, & circumdediti me læticia ;

Ut cantet tibi glória mea, & non compungar : * Dómine Deus meus, in æternum confitebor tibi.

Ans. 1. D. Psallite Dómino, sancti ejus, & confitémini memoríæ sanctitátis ejus.

Psalms 65.

Jubiláte Deo, omnis terra ; psalmum dicite nómini ejus : * date glóriam laudi ejus.

Dicite Deo : Quam terribília sùnt ópera tua, Dómine ! * in multitudine virtutis tuæ mentientur tibi inimici tui.

Omnis terra adóret te, & psallat tibi : * psalmum dicat nómini tuo.

Veníte, & vidéte ópera Dei : * terribilis in consiliis super filios hóminum.

Qui convertit mare in aridam ; in flumine pertransibunt pede : * ibi lætábitur in ipso.

Qui domínatur in virtute sua in æternum ; óculi ejus super gentes respiciunt : * qui exasperant, non exaltentur in semetipsis.

Benedicite, gentes, Deum nostrum ; * & audiam facie vocem laudis ejus.

Qui posuit animam meam ad vitam, * & non dedit in commotionem pedes meos.

Quóniam probasti nos, Deus : * igne nos examinasti, sicut examinatur argentum :

Induxisti nos in láqueum, posuisti tribulationes in dorso nostro : * imposuisti hó-

mines super capita nostra.
Transivimus per ignem
& aquam; * & eduxisti nos
in refrigerium.

Introibo in domum tuam
in holocaustis: * reddam tibi
vota mea,

Quæ distinxerunt labia
mea, & locutum est os
meum * in tribulatione mea.

Holocausta medullata offeram
tibi cum incenso aromaticum:
* offeram tibi boves
cum hircis.

Venite, audite, & narrabo
omnes qui timeatis Deum, *
quanta fecit animæ meæ.

Ad ipsum ore meo clamavi,
* & exaltavi sub lingua
mea.

Iniquitatem si aspexi in
corde meo, * non exaudiet
Dóminus.

Propterea exaudivit Deus,
* & attendit voci deprecationis
meæ.

Benedictus Deus, * qui non
amovit orationem meam, &
misericordiam suam à me.

Ans. 5. a. Venite, audite,
& narrabo quanta fecit
animæ meæ.

ŷ. Deum exquisivi manibus
meis nocte, R/. Et non
sum deceptus. *Pf. 76.*

*Post Te Deum, vel, si non
dicitur, post ultimum R/.*

ŷ. *Sacerd.* Anima mea
exultabit in Dómino, R/. Et
delectabitur super salutari
suo. *Pf. 34.*

AD LAUDES.

Psalms 62.

Deus, Deus meus, * ad te
de luce vigilo.

Sitivit in te anima mea,
quàm multipliciter tibi caro
mea * in terra deserta, &
in via, & iniquosa.

Sic in sancto apparui tibi,
* ut vidèrem virtutem tuam
& glóriam tuam.

Quoniam melior est misericordia
tua super vitas, *
labia mea laudabunt te.

Sic benedicam te in vita
mea, * & in nomine tuo le-
vabo manus meas.

Sicut adipe & pinguedine
repletur anima mea, * &
labiis exultationis laudabit
os meum.

Si memor fui tui super
stratum meum, * in matutinis
meditabor in te.

Quia fuisti adiutor meus,
* & in velamento alarum
tuarum exultabo.

Adhæsit anima mea post
te; * me suscepit dextera
tua.

Ipsi verò in vanum quæ-
sierunt animam meam, * in-
troibunt in infetiora terræ:

Tradentur in manus gladii,
* partes vulpium erunt.

Rex verò lætabitur in
Deo; laudabuntur omnes qui
jurant in eo; * quia obstru-
ctum est os loquentium in-
iqua.

Ans. 8. G. Deus, Deus
meus, ad te de luce vigilo:
sitivit in te anima mea.

Psalms 69.

Deus, in adiutorium me-
um intende: * Dómi-
ne, ad adjuvandum me fe-
stina.

Confundantur, & reve-

reantur, * qui quærunt animam meam.

Avertantur retrorsum, & erubescant, * qui volunt mihi mala.

Avertantur statim erubescences, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exultent & latentur in te omnes qui quærunt te; * & dicant semper: Magnificetur Dóminus, qui diligunt salutáre tuum.

Ego verò egénus & pauper sum: * Deus, ádjuva me.

Adjútor meus & liberátor meus es tu: * Dómine, ne moréris.

Ant. 1. a. Exultent & latentur in te, qui diligunt salutáre tuum, Dómine.

Psalms 99.

Jubiláte Deo, omnis terra, * servíte Dómino in lætítia.

Introíte in conspectu ejus, * in exultatióne.

Scitóte quóniam Dóminus ipse est Deus: * ipse fecit nos, & non ipsi nos.

Pópulus ejus, & oves páscuæ ejus, introíte portas ejus in confessióne, átria ejus in hymnis: * confitémini illi.

Laudáte nomen ejus, * quóniam suávis est Dóminus.

In æternum misericórdia ejus, * & usque in generatióne & generatióne veritas ejus.

Ant. 5. C. Servíte Dómino in lætítia: scitóte quóniam Dóminus ipse est Deus.

Cant. trium Pueror. Dan. 3.

Benedícite, ómnia ópera Dómini, Dómino; * laudáte & superexaltáte eum in sécula.

Benedícite, Angeli Dómini, Dómino: * benedícite, Cœli, Dómino.

Benedícite, aquæ omnes quæ super cœlos sunt, Dómino: * benedícite, omnes Virtútes Dómini, Dómino.

Benedícite, sol & luna, Dómino: * benedícite, stellæ cœli, Dómino.

Benedícite, omnis imber & ros, Dómino: * benedícite, omnes spíritus Dei, Dómino.

Benedícite, ignis & æstus, Dómino: * benedícite, frigus & æstus, Dómino.

Benedícite, rores & pruina, Dómino: * benedícite, gelu & frigus, Dómino.

Benedícite, glácies & nives, Dómino: * benedícite, noctes & dies, Dómino.

Benedícite, lux & ténæbra, Dómino: * benedícite, fúlgura & nubes, Dómino.

Benedícat terra Dóminum; * laudet & superexaltet eum in sécula.

Benedícite, montes & colles, Dómino: * benedícite; uníversa germinántia in terra, Dómino.

Benedícite, fontes, Dómino: * benedícite, mária & flúmina, Dómino.

Benedícite, cete & ómnia quæ moventur in aquis, Dómino: * benedícite, om-

nes volucres coeli, Dómino.

Benedicite, omnes bestiae & pecora, Dómino : * benedicite, filii hominum, Dómino.

Benedicat Israel Dóminus ; * laudet & superexaltet eum in sécula.

Benedicite, sacerdotes Dómini, Dómino : * benedicite, servi Dómini, Dómino.

Benedicite, spíritus & animae iustorum, Dómino : * benedicite, sancti & humiles corde, Dómino.

Benedicite, Anánia, Azaría, Misael, Dómino ; * laudate & superexaltate eum in sécula.

Loco Glória Patri, dicitur :

Benedicamus Patrem, & Filium, cum sancto Spíritu, * laudemus & superexaltémus eum in sécula.

Benedictus es, Dómine, in firmamento caeli ; * & laudabilis, & gloriósus, & superexaltatus in sécula.

Ant. 4. E. Benedictus es, Dómine, in throno regni tui ; & superlaudabilis, & superexaltatus in sécula.

Psalms 148.

Laudate Dóminum de caelis : * laudate eum in excelsis.

Laudate eum, omnes Angeli ejus : * laudate eum, omnes Virtutes ejus.

Laudate eum, sol & luna : * laudate eum, omnes stellae & lumen.

Laudate eum, caeli caelorum ; * & aquae omnes quae

super caelos sunt, laudent nomen Dómini ;

Quia ipse dixit, & facta sunt ; * ipse mandavit, & creata sunt.

Statuit ea in aeternum, & in séculum séculi : * praeceptum posuit, & non praeteribit.

Laudate Dóminum de terra, * dracones, & omnes abyssi ;

Ignis, grando, nix, glacies, spíritus procellarum, * quae faciunt verbum ejus ;

Montes, & omnes colles ; * ligna fructifera, & omnes cedri ;

Bestiae, & universa pecora ; * serpentes, & volucres pennatae ;

Reges terrae, & omnes populi ; * principes, & omnes iudices terrae ;

Juvenes & virgines, senes cum junioribus laudent nomen Dómini, * quia exaltatum est nomen ejus solius.

Confessio ejus super caelum & terram ; * & exaltavit cornu populi sui.

Hymnus omnibus sanctis ejus, * filiis Israel, populo appropinquanti sibi.

Ant. 7. d. Hymnus omnibus sanctis ejus, filiis Israel, populo appropinquanti sibi.

Capitulum. Deut. 6.

Audi, Israel : Dóminus Deus noster, Dóminus unus est. Diliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota fortitudine tua ; eruntque verba haec in corde

ruo : & meditaberis in eis
sedens in domo tua, & ambulans
in itinere, dormiens atque confurgens.

R. Deo gratias. Sic respondetur in fine omnium Capitulorum.

Hymnus. C.

Ad templa nos rursus vocat
Surgentis auroræ nitor,
Novaque pro læto monēt
Referre grates munere.

At victor auroram suo
Fulgore Christus obruit:
Huic, magna cuius pars sumus,
Juvat triumpho plaudere.

Quod evolūtus fasciis
Repente mundus exiit,
Puro renidens lumine,
Virtutis hoc quantæ fuit!

Quod traditum neci Pater,
Ut fontibus vitam daret,
Vitæ redonat Filium,
Amoris hoc quanti fuit!

Æternus ut rerum Sator
Aspexit orbem; protinus,
Colore depictum suo,
Probavit excellens opus.

At lætius quantum obtulit
Sese Patri spectaculum
Cœlestis Agni cándido
Ablutus orbis sanguine!

Cum luce nobis redditur
Mundi renascentis decor,
Occulta per quem Numinis
Mens surgit ad magnalia.

At splendor æterni Patris,
Lumenque Christus cœrdium,
Deum dat in se, quantus est,
Sub nube carnis cernere.

Presta, beata Trinitas,
Ut legis ad facem tuæ
Vitemus omne quod vetas,

Secutemur omne quod iubés.
Amen.

Y. Manè astabo tibi, Domine,
& videbo R. Quoniam non Deus volens
iniquitatem tu es. Ps. 5.

AD PRIMAM.

Psalms 117.

Confitemini Domino, quoniam bonus,
* quoniam in seculum misericordia ejus.

Dicat nunc Israel quoniam bonus,
* quoniam in seculum misericordia ejus.

Dicat nunc domus Aaron,
* quoniam in seculum misericordia ejus.

Dicant nunc qui timeant Dominum,
* quoniam in seculum misericordia ejus.

De tribulatione invocavi Dominum,
* & exaudivit me in latitudine Dominus.

Dominus mihi adiutor,
* non timebo quid faciat mihi homo.

Dominus mihi adiutor,
* & ego despiciam inimicos meos.

Bonum est confidere in Domino,
* quam confidere in homine.

Bonum est sperare in Domino,
* quam sperare in principibus.

Omnes gentes circumierunt me;
* & in nomine Domini quia ultus sum in eos.

Circumdantes circumdederunt me;
* & in nomine Domini quia ultus sum in eos.

Circumdederunt me sicut apes,
& exarserunt sicut ignis in spinis;
* & in nomine Domini quia ultus sum in eos.

Impulsus, eversus sum ut caderem; * & Dominus suscepit me.

Fortitudo mea; & laus mea Dominus, * & factus est mihi in salutem.

Vox exultationis & saltus * in tabernaculis iustorum.

Dextera Domini fecit virtutem, dextera Domini exaltavit me, * dextera Domini fecit virtutem.

Non moriar, sed vivam, * & narrabo opera Domini.

Castigans castigavit me Dominus, * & morti non tradidit me.

Aperite mihi portas iustitiae: * ingressus in eas, confitebor Domino.

Hæc porta Domini; * iusti intrabunt in eam.

Confitebor tibi, quoniam exaudisti me, * & factus es mihi in salutem.

Lapidem quem reprobaverunt edificantes, * hic factus est in caput anguli.

A Domino factum est istud, * & est mirabile in oculis nostris.

Hæc est dies quam fecit Dominus: * exultemus & lætemur in ea.

O Domine, salvum me fac; o Domine, bene prospere: * benedictus qui venit in nomine Domini.

Benediximus vobis de domo Domini: * Deus Dominus, et illuxit nobis.

Constituite diem solemnem in condensis, * usque ad cornu altaris.

Deus meus es tu, & con-

fitabor tibi: * Deus meus es tu, et exaltabo te.

Confitebor tibi, quoniam exaudisti me, * et factus es mihi in salutem.

Confitebor Domino, quoniam bonus, * quoniam in seculum misericordia eius.

Psalms 118.

Beati immaculati in via, * qui ambulant in lege Domini.

Beati qui scrutantur testimonia eius, * in toto corde exquirunt eum.

Non enim qui operantur iniquitatem, * in viis ejus ambulaverunt.

Tu mandasti * mandata tua custodiri nimis.

Utinam dirigantur viæ meæ * ad custodiendas justificationes tuas!

Tunc non confundar, * cum perspexero in omnibus mandatis tuis.

Confitebor tibi in directione cordis; * in eo quod d' dici iudicia iustitiae tuæ.

Justificationes tuas custodiam; * non me derelinquas usquequaque.

In quo corrigit adolescentior viam suam? * in custodiendo sermones tuos.

In toto corde meo exquisivi te; * ne repellas me à mandatis tuis.

In corde meo abscondi eloquia tua, * ut non peccem tibi.

Benedictus es, Domine: * doce me justificationes tuas.

In labiis meis * pronuntiavi omnia iudicia oris tui.

In via testimoniòrum tuò-

rum delectatus sum, * sicut
in omnibus divitiis.

In mandatis tuis exercé-
bor, * & considerábo vias
tuas.

In justificatióibus tuis
meditábor, * non obliviscar
sermónes tuos.

Divisio Psalmi 118.

Retribue sermo tuo, viví-
fica me; * & custódiam
sermónes tuos.

Revéla óculos meos, * &
considerábo mirabilia de le-
ge tua.

Incola ego sum in terra, *
non abscondas à me man-
data tua.

Concupívit ánima mea de-
sideráre justificatiónes tuas *
in omni témpore.

Increpasti superbos : *
maledicti qui declinant à
mandatis tuis.

Aufer à me oppróbrium
& contemptum; * quia tes-
timónia tua exquisívi.

Etenim sedérunt prínci-
pes, & adversum me loque-
bantur; * servus autem tuus
exercebátur in justificatió-
nibus tuis.

Nam & testimónia tua me-
ditatio mea est, * & consí-
lium meum justificatiónes
tuas.

Adhæsit pavimento áni-
ma mea; * vivífica me se-
cundum verbum tuum.

Vias meas enuntiávi, &
exaudisti me; * doce me ju-
stificatiónes tuas.

Viam justificatiónum tuá-
rum instrue me; * & exercé-
bor in mirabilibus tuis.

Dormitávit ánima mea
præ tædio, * confirma me
in verbis tuis.

Viam iniquitátis ámove à
me, * et de lege tua mise-
rere meí.

Viam veritátis elégi, * ju-
dícia tua non sum oblitus.

Adhæsi testimóniis tuis,
Dómine: * noli me confún-
dere.

Viam mandatórum tuó-
rum cucurri, * cum dilatasti
cor meum.

*In Dominicis, nisi aliter
notatur, dicitur Symbolum
sequens.*

Quicumque vult salvus
esse, * ante ómnia opus
est ut teneat catholicam fi-
dem:

Quam nisi quisque ínte-
gram inviolatamque servá-
verit, * absque dubio in
æternum peribit.

Fides autem cathólica hæc
est, * ut unum Deum in Tri-
nitate, & Trinitatem in
Unitate venerémur;

Neque confundentes per-
sónas, * neque substantiam
separantes.

Alia est enim persóna Pa-
tris, ália Fílii, * ália Spí-
ritus sancti.

Sed Patris, & Fílii, &
Spíritus sancti una est diví-
nitas, * æqualis glória, coæ-
terna majestas.

Qualis Pater, talis Fílius, *
talis Spíritus sanctus.

Increátus Pater, increá-
tus Fílius, * increátus Spí-
ritus sanctus.

Immensus Pater, immensus Filius, * immensus Spiritus sanctus.

Æternus Pater, æternus Filius, * æternus Spiritus sanctus;

Et tamen non tres æterni, * sed unus æternus.

Sicut non tres increati, nec tres immensi, * sed unus increatus, & unus immensus.

Similiter omnipotens Pater, omnipotens Filius, * omnipotens Spiritus sanctus;

Et tamen non tres omnipotentes, * sed unus omnipotens.

Ita Deus Pater, Deus Filius, * Deus Spiritus sanctus;

Et tamen non tres dii, * sed unus est Deus.

Ita Dominus Pater, Dominus Filius, * Dominus Spiritus sanctus;

Et tamen non tres domini, * sed unus est Dominus.

Quia sicut lingillatim unamquamque personam, Deum ac Dominum confiteri christianam veritatem compellimur, * ita tres deos aut dominos dicere catholicam religionem prohibemur.

Pater à nullo est factus, * nec creatus, nec genitus.

Filius à Patre solo est, * non factus, nec creatus, sed genitus.

Spiritus sanctus à Patre & Filio, * non factus, nec creatus, nec genitus, sed procedens.

Unus ergo Pater, non tres patres: unus Filius, non tres filii: * unus Spiritus san-

ctus, non tres spiritus sancti.

Et in hac Trinitate nihil prius aut posterius, nihil majus aut minus; * sed totæ tres personæ cœternæ sibi sunt & cœquales.

Ita ut per omnia, sicut jam supra dictum est, * & Unitas in Trinitate, & Trinitas in Unitate veneranda sit.

Qui vult ergo salvus esse, * ita de Trinitate sentiat.

Sed necessarium est ad æternam salutem, * ut Incarnationem quoque Domini nostri Jesu Christi fideliter credat.

Est ergo fides recta, ut credamus & confiteamur * quia Dominus noster Jesus Christus Dei Filius, Deus & homo est.

Deus est ex substantia Patris ante secula genitus, * & homo est ex substantia matris in seculo natus.

Perfectus Deus, perfectus homo; * ex anima rationali, & humana carne subsistens.

Æqualis Patri secundum divinitatem, * minor Patre secundum humanitatem.

Qui licet Deus sit & homo, * non duo tamen, sed unus est Christus.

Unus autem non conversione divinitatis in carnem, * sed assumptione humanitatis in Deum.

Unus omnino, non confusione substantiæ, * sed unitate personarum.

Nam sicut anima rationalis & caro unus est homo, *

ita Deus & homo unus est Christus.

Qui passus est pro salute nostra, descendit ad inferos, * tertia die resurrexit a mortuis:

Ascendit ad caelos, sedet ad dexteram Dei Patris omnipotentis, * inde venturus est iudicare vivos & mortuos:

Ad cuius adventum omnes homines resurgere habent cum corporibus suis, * & redditori sunt de factis propriis rationem.

Et qui bona egerunt, ibunt in vitam aeternam; * qui vero mala, in ignem aeternum.

Haec est fides catholica; * quam nisi quisque fideliter firmiterque crediderit, salvus esse non poterit.

Ant. 1. D. In toto corde meo exquisivi te, Domine: doce me justificationes tuas. *Pf. 118.*

Capitulum. Ephes. 5.

Eratis aliquando tenebrae; nunc autem lux in Domino. Ut filii lucis ambulante; fructus enim lucis est in omni bonitate; & iustitia, & veritate: probantes quid sit beneplacitum Deo.

R. breve. Christe, Fili Dei vivi, * Misere nobis. *Repet.* Christe, Fili Dei vivi, * Misere nobis. * Qui sedes * ad dexteram Patris, [*Hic versus quandoque mutandus est, ut notatur in Proprio.*] * Misere nobis. Gloria Patri, & Filio, & Spiritui sancto. *Repet.* Christe, Fili Dei

vivi, * Misere nobis. *Matth. 16. Tob. 8. Hebr. 1.*

V. Exurge, Domine, adjuva nos; *R.* Et redime nos propter nomen tuum. *Pf. 43.*

V. Dominus vobiscum, *R.* Et cum spiritu tuo.

Orémus.

Domine Deus omnipotens, qui ad principium huius diei nos pervenire fecisti: tua nos hodie salva virtute; ut ad nullum declinemus peccatum, sed semper ad tuam iustitiam faciendam nostra procedat eloquia, dirigantur cogitationes & opera; Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia secula seculorum. *R.* Amen.

V. Dominus vobiscum, *R.* Et cum spiritu tuo.

V. Benedicamus Domino. *R.* Deo gratias.

Officium Capituli, &c. habentur in Ordinario Breviarii.

AD TERTIAM.

Ex Psalmo 118.

Legem pone mihi, Domine, viam justificationum tuarum; * & exquisam eam semper.

Da mihi intellectum, & scrutabor legem tuam; * & custodiam illam in toto corde meo.

Dirig me in semitam mandatorum tuorum, * quia ipsam volui.

Inclina cor meum in testimonia tua, * & non in avaritiam.

Averte oculos meos ne videant vanitatem: * in via tua vivifica me.

Statue servo tuo eloquium tuum * in timore tuo.

Amputa opprobrium meum quod suspicatus sum, * quia iudicia tua jucunda.

Ecce concupivi mandata tua: * in aequitate tua vivifica me.

Et veniat super me misericordia tua, Domine, * salutare tuum secundum eloquium tuum.

Et respondebo exprobrantibus mihi verbum, * quia speravi in sermonibus tuis.

Et ne auferas de ore meo verbum veritatis usquequaque; * quia in iudiciis tuis super speravi.

Et custodiam legem tuam semper, * in seculum, & in seculum seculi.

Et ambulabam in latitudine, * quia mandata tua exquisivi.

Et loquebar de testimoniis tuis in conspectu regum, * & non confundabar.

Et meditabar in mandatis tuis, * quae dilexi.

Et levavi manus meas ad mandata tua quae dilexi, * & exercabar in justificationibus tuis.

Diviso Psalmi 118.

Memor esto verbi tui servo tuo, * in quo mihi spem dedisti.

Hac me consolata est in humilitate mea, * quia eloquium tuum vivificavit me.

Superbi iniquo agebant us-

quequaque: * a lege autem tua non declinavi.

Memor fui iudiciorum tuorum a seculo; Domine, * & consolatus sum.

Defectio tenuit me * pro peccatoribus derelinquentibus legem tuam.

Cantabiles mihi erant justificationes tuae * in loco peregrinationis meae.

Memor fui nocte nominis tui, Domine; * & custodivi legem tuam.

Hac facta est mihi, * quia justificationes tuas exquisivi.

Portio mea, Domine, * dixi, custodire legem tuam.

Deprecatus sum faciem tuam in toto corde meo: * miserere mei secundum eloquium tuum.

Cogitavi vias meas, * & converti pedes meos in testimonia tua.

Paratus sum, & non sum turbatus, * ut custodiam mandata tua.

Funes peccatorum: circumplexi sunt me; * & legem tuam non sum oblitus.

Media nocte surgebam ad confitendum tibi * super iudicia justificationis tuae.

Particeps ego sum omnium timentium te, * & custodiendum mandata tua.

Misericordia tua; Domine, plena est terra: * justificationes tuas doce me.

Diviso Psalmi 118.

Bonitatem fecisti cum servo tuo, Domine, * secundum verbum tuum.

Bonitatem, & discipul-

nam, & sciéntiam doce me; *
quia mandáti tuis crédidi.

Priusquám humiliárer,
ego deliqui; * proptérea eló-
quium tuum custodívi.

Bonus es tu; * & in bo-
nitáte tua doce me justifica-
tiones tuas.

Multiplicáta est super me
iniquitas superbórum; * ego
autem in toto corde meo
scrutabor mandáta tua.

Coagulátum est sicut lac
cor eórum: * ego verò le-
gem tuam meditátus sum.

Bonum mihi quia humi-
liasti me, * ut discam justi-
ficationes tuas.

Bonum mihi lex oris tui *
super millia auri & argenti.

Manus tuas fecérunt me,
& plasmavérunt me: * da
mihi intellectum, & discam
mandáta tua.

Qui timent te, vidébunt
me, & latábuntur; * quia in
verba tua supersperávi.

Cognóvi, Dómine, quia
æquitas iudícia tua, * & in
veritate tua humiliasti me.

Fiat misericórdia tua, ut
consolétur me, * secundum
elóquium tuum servo tuo.

Véniant mihi miseraciones
tuas, & vivam; * quia lex tua
meditatio mea est.

Confundantur superbi,
quia injuste iniquitatem fe-
cérunt in me; * ego autem
exercébor in mandáti tuis.

Convertantur mihi ti-
mentes te, * & qui novérunt
testimónia tua.

Fiat cor meum immaculá-

tum in justificationibus tuis, *
ut non confundar.

Ant. 6. C. Da mihi intel-
lectum; & scrutabor legem
tuam, Dómine.

Capitulum. 1 Joan. 2.

In hoc scimus quóniam co-
gnóvimus Deum, si man-
dáta ejus observémus. Qui
dicit se nosse eum, & man-
dáta ejus non custódit,
mendax est, & in hoc véri-
tas non est: qui autem ser-
vat verbum ejus, verè in
hoc caritas Dei perfecta est.

R. br. Inclína cor meum,
Deus, * In testimónia tua.
Inclína. y. Averte óculos
meos, ne vídeant vanita-
tem: * in via tua vivífica
me, * In testimónia tua. Gló-
ria Patri. Inclína cor meum.

y. Deduc me in sémitam
mandatórum tuórum; *R.*
Quia ipsam volui. *Pf. 118.*

AD SEXTAM.

Ex Psalmo 118.

Defecit in salutare tuum
ánima mea, * & in ver-
bum tuum supersperávi.

Defecérunt óculi mei in
elóquium tuum, * dicentes:
Quando consolaberis me?

Quia factus sum sicut uter
in pruina; * justificationes
tuas non sum oblítus.

Quot sunt dies servi tui? *
quando fácies de perfequén-
tibus me iudícium?

Narravérunt mihi iniqui
fabulationes; * sed non ut
lex tua.

Omnia mandáta tua, vé-
ritas: * iniquè persecúti sunt
me, ádjuya me.

Paulò minùs consummavérunt me in terra; * ego autem non dereliqui mandáta tua.

Secundùm misericórdiam tuam vivífica me, * & custódiam testimónia oris tui.

In æternum, Dómine, * verbum tuum pérmanet in cœlo.

In generatióem & generatióem véritas tua: * fundasti terram, & pérmanet.

Ordinatióne tuâ perseverat dies; * quóniam ómnia sérviant tibi.

Nisi quòd lex tua meditatio mea est, * tunc fortè perissem in humilitate mea.

In æternum non obliviscar justificatiónes tuas; * quia in ipsis vivificasti me.

Tuus sum ego, salvum me fac; * quóniam justificatiónes tuas exquisivi.

Me expectavérunt peccatóres ut pérderent me: * testimónia tua intellexi.

Omnis consummationis vidi finem: * latum mandatum tuum nimis.

Divisio Psalmi 118.

Quómmodo dilexi legem tuam, Dómine! * tota die meditatio mea est.

Super inimicos meos prudentem me fecisti mandato tuo, * quia in æternum mihi est.

Super omnes docentes me intellexi, * quia testimónia tua meditatio mea est.

Super fenes intellexi, * quia mandata tua quæsi.

Ab omni via mala próhi-

bui pedes meos, * ut custódiam verba tua.

A judiciis tuis non declinavi, * quia tu legem posuisti mihi.

Quàm dulcia faucibus meis elóquia tua! * super mel ori meo.

A mandatis tuis intellexi; * propterea odívi omnem viam iniquitatis.

Lucerna pedibus meis verbum tuum, * & lumen semitis meis.

Juravi & statui * custodíre judicia justitiz tuæ.

Humiliatus sum usquequaque, Dómine; * vivífica me secundùm verbum tuum.

Voluntaria oris mei beneplácita fac, Dómine, * & judicia tua doce me.

Anima mea in manibus meis semper; * & legem tuam non sum oblítus.

Posuerunt peccatóres láqueum mihi; * & de mandatis tuis non erravi.

Hæreditate acquisivi testimónia tua in æternum, * quia exultatio cordis mei sunt.

Inclinavi cor meum ad faciendas justificatiónes tuas in æternum, * propter retributióem.

Divisio Psalmi 118.

Iniquos odió habui, * & legem tuam dilexi.

Adjutor & susceptor meus es tu; * & in verbum tuum superisperi.

Declinate à me, maligni; * & scrutabor mandata Dei mei.

Súscipe me secundùm eló-

quium tuum, & vivam; * & non confundas me ab expectatione mea.

Adjuva me, & salvus ero; * & meditabor in justificationibus tuis semper.

Sprevisti omnes discedentes à judiciis tuis, * quia injusta cogitatio eorum.

Prævaricantes reputavi omnes peccatores terræ; * ideo dilexi testimonia tua.

Confige timore tuo carnes meas; * à judiciis enim tuis timui.

Feci iudicium & justitiam: * non tradas me calumniantibus me.

Suscipe servum tuum in bonum; * non calumnientur me superbi.

Oculi mei defecerunt in salutare tuum, * & in eloquium justitiæ tuæ.

Fac cum servo tuo secundum misericordiam tuam, * & justificationes tuas doce me.

Servus tuus sum ego; * da mihi intellectum, ut sciam testimonia tua.

Tempus faciendi, Dñe: * dissipaverunt legem tuam.

Ideo dilexi mandata tua * super aurum & topazion.

Propterea ad omnia mandata tua dirigebat: * omnem viam iniquam odio habui.

Ant. 2. D. Inclinaui cor meum ad faciendas justificationes tuas in æternum.

Capitulum. 1 Joan. 5.

Hæc est caritas Dei, ut mandata ejus custodiamus; & mandata ejus gravia non sunt.

R. br. Testimonia tua intellexi, Dómine: * Latum mandatum tuum nimis. Testimonia. V. Omnis consummationis * vidi finem: * Latum. Glória Patri. Testimonia.

V. Dilexi mandata tua super aurum: R. Propterea ad omnia mandata tua dirigebat. Ps. 118.

AD NONAM.

Ex Psalmo 118.

Mirabilia testimonia tua; * ideo scrutata est ea anima mea.

Declaratio sermonum tuorum illuminat, * & intellectum dat parvulis.

Os meum aperui, & atraxi spiritum; * quia mandata tua desiderabam.

Aspice in me, & miserere mei, * secundum iudicium diligentium nomen tuum.

Gressus meos dirige secundum eloquium tuum; * & non dominetur mei omnis injustitia.

Redime me à calumniis hominum, * ut custodiam mandata tua.

Faciem tuam illumina super servum tuum, * & doce me justificationes tuas.

Exitus aquarum deduxerunt oculi mei; * quia non custodièrunt legem tuam.

Iustus es, Dómine, * & rectum iudicium tuum.

Mandasti justitiam testimonia tua, * & veritatem tuam nimis.

Tabescere me fecit zelus

meus, * quia obliti sunt verba tua inimici mei.

Ignitum eloquium tuum vehementer; * & servus tuus dilexit illud.

Adolescens sum ego, & contemptus: * justificationes tuas non sum oblitus.

Justitia tua, justitia in aeternum; * & lex tua veritas.

Tribulatio & angustia invenerunt me: * mandata tua meditatio mea est.

Aequitas testimonia tua in aeternum: * intellectum da mihi, & vivam.

Divisio Psalmi 118.

Clamavi in toto corde meo, exaudi me, Domine: * justificationes tuas requiram.

Clamavi ad te, salvum me fac, * ut custodiam mandata tua.

Præveni in maturitate, & clamavi, * quia in verba tua superesperavi.

Prævenérunt oculi mei ad te diluculo, * ut meditárer eloquia tua.

Vocem meam audi secundam misericordiam tuam, Domine, * & secundam judicium tuum vivifica me.

Appropinquaverunt persequentes me iniquitati; * à lege autem tua longè facti sunt.

Prope es tu, Domine; * & omnes viæ tuæ veritas.

Início cognovi de testimoniis tuis, * quia in aeternum fundasti ea.

Vide humilitatem meam,

& eripe me; * quia legem tuam non sum oblitus.

Judica judicium meum, & redime me: * propter eloquium tuum vivifica me.

Longè à peccatoribus salus, * quia justificationes tuas non exquisierunt.

Misericordias tuas multas, Domine: * secundum judicium tuum vivifica me.

Multi qui persequuntur me, & tribulant me; * à testimoniis tuis non declinavi.

Vidi prævaricantes, & tabescebam; * quia eloquia tua non custodierunt.

Vide quoniam mandata tua dilexi, Domine: in misericordia tua vivifica me.

Principium verborum tuorum, veritas: * in aeternum omnia iudicia justitiae tuæ.

Divisio Psalmi 118.

Principes persecuti sunt me gratis, * & à verbis tuis formidavit cor meum.

Lætabor ego super eloquia tua, * sicut qui invenit spolia multa.

Iniquitatem odio habui, & abominatus sum; * legem autem tuam dilexi.

Serpes in die laudem dixi tibi, * super iudicia justitiae tuæ.

Pax multa diligentibus legem tuam; * & non est illis scandalum.

Expectabam salutare tuum, Domine, * & mandata tua dilexi.

Custodivit anima mea testimonia tua, * & dilexit ea vehementer.

Servávi mandáta tua & testimónia tua ; * quia omnes víz meæ in conspectu tuo.

Appropinquet deprecátió mea in conspectu tuo, Dómine : * juxta elóquium tuum da mihi intellectum.

Intret postulátió mea in conspectu tuo : * secundum elóquium tuum éripe me.

Eructábunt lábia mea hymnum, * cum docúeris me justificatiónes tuas.

Pronuntiábit lingua mea elóquium tuum ; * quia ómnia mandáta tua æquitas.

Fiat manus tua ut salvet me, * quóniam mandáta tua elégi.

Concupívi salutáre tuum, Dómine ; * & lex tua meditátió mea est.

Vivet ánima mea, & laudábit te ; * & júdicia tua adjuvábunt me.

Errávi sicut ovis quæ périit : * quære servum tuum, quia mandáta tua non sum oblítus.

Ant. 4. E. Omnia mandáta tua æquitas : pax multa diligentibus legem tuam, Dómine.

Capitulum. 1 Tim. 1.

Finis præcepti est caritas de corde puro, & consciéntiá boná ; & fide non fictá.

Rf. br. Omnes víz meæ * In conspectu tuo, Dómine. Omnes. *vs.* Servávi mandáta tua * & testimónia tua, * In conspectu. Glória. Omnes.

vs. Custodívit ánima mea testimónia tua, *Rf.* Et dilexit ea vehementer. *Pf. 118.*

AD VESPERAS.

Psalms 109.

Dixit Dóminus Dómino meo : Sede à dextris meis.

Donec ponam inimicos tuos * scabellum pedum tuorum.

Virgam virtútis tuæ emitet Dóminus ex Sion : * domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in splendoribus sanctorum : * ex útero ante luciferum genui te.

Jurávit Dóminus, & non poenitébit eum : * Tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.

Dóminus à dextris tuis, * confrégit in die iræ suæ reges.

Judicábit in nationibus, implebit ruínas ; * conquassábit cápita in terra multórum.

De torrente in via bibet ; * propterea exaltábit caput.

Ant. 7. c. Dixit Dóminus Dómino meo : Sede à dextris meis.

Psalms 110.

Confitebor tibi, Dómine, in toto corde meo, * in concílio justórum & congregatióne.

Magna ópera Dómini, * exquisíta in omnes voluntátes ejus.

Confessió & magnificéntia opus ejus * & jústítia ejus manet in séculum séculi.

Memóriam fecit mirábiliu suórum misericors & miserátor Dóminus : * escam dedit timéntibus se.

Memor erit in seculum testamenti sui : * virtutem operum suorum annuntiabit populo suo ;

Ut det illis hereditatem gentium : * opera manuum ejus, veritas & judicium.

Fidelia omnia mandata ejus, confirmata in seculum seculi, * facta in veritate & aequitate.

Redemptionem misit populo suo, * mandavit in aeternum testamentum suum.

Sanctum & terribile nomen ejus : * initium sapientiz timor Domini.

Intellectus bonus omnibus facientibus eum : * laudatio ejus manet in seculum seculi.

Ant. 4. d. Fidelia omnia mandata ejus, confirmata in seculum seculi.

Psalms 111.

Beatus vir qui timet Dominum, * in mandatis ejus volet nimis.

Potens in terra erit semen ejus : * generatio rectorum benedicetur.

Gloria & divitiz in domo ejus ; * & justitia ejus manet in seculum seculi.

Exortum est in tenebris lumen rectis ; * misericors, & miserator, & justus.

Jucundus homo, qui miseretur & commodat, dispónet sermones suos in judicio ; * quia in aeternum non commovebitur.

In memoria aeterna erit justus ; * ab auditione mala non timebit.

Paratum cor ejus sperare in Domino, confirmatum est cor ejus ; * non commovebitur, donec despiciat inimicos suos.

Dispersit, dedit pauperibus ; * justitia ejus manet in seculum seculi : cornu ejus exaltabitur in gloria.

Peccator videbit, & irascetur, dentibus suis fremet, & tabescet : * desiderium peccatorum peribit.

Ant. 1. f. Qui timet Dominum, in mandatis ejus volet nimis.

Psalms 112.

Laudate, pueri, Dominum ; * laudate nomen Domini.

Sit nomen Domini benedictum, * ex hoc nunc, & usque in seculum.

A solis ortu usque ad occasum, * laudabile nomen Domini.

Excelsus super omnes gentes Dominus, * & super caelos gloria ejus.

Quis sicut Dominus Deus noster, qui in altis habitat, * & humilia respicit in caelo & in terra ?

Suscitans a terra inopem, * & de stercore erigens pauperem ;

Ut collocet eum cum principibus, * cum principibus populi sui.

Qui habitare facit sterilem in domo, * matrem filiorum letantem.

Ant. 7. c. Sit nomen Domini benedictum in secula.

Psalms 113.

IN éxitu Israel de Ægypto,
* domus Jacob de populo
bárbaro,

Facta est Judæa sanctifica-
tio ejus, * Israel potestas ejus.

Mare vidit, & fugit: * Jor-
danis conversus est retror-
sum.

Montes exultaverunt ut
arbetes, * & colles sicut agni
ovium.

Quid est tibi, mare, quod
fugisti? * & tu, Jordanis,
quia conversus es retrorsum?

Montes, exultastis sicut
arbetes? * & colles sicut
agni ovium?

A facie Domini mota est
terra, * à facie Dei Jacob,

Qui convertit petram in
stagna aquarum, * & rupem
in fontes aquarum.

Non nobis, Domine, non
nobis, * sed nomini tuo da
gloriam super misericordia
tua & veritate tua;

Nequando dicant gentes:
* Ubi est Deus eorum?

Deus autem noster in cœ-
lo; * omnia quæcumque vœ-
luit, fecit.

Simulacra gentium argen-
tum & aurum, * opera ma-
num hominum.

Oshabent, & non loquen-
tur; * oculos habent, & non
videbunt.

Aures habent, & non au-
dient; * nares habent, &
non odorabunt.

Manus habent, & non
palpabunt; pedes habent, &
non ambulabunt: * non cla-
mabunt in gurgure suo.

Similes illis fiant qui fá-
ciunt ea, * & omnes qui con-
fidunt in eis.

Domus Israel speravit in
Domino; * adjutor eorum
& protector eorum est.

Domus Aaron speravit in
Domino; * adjutor eorum
& protector eorum est.

Qui timent Dominum,
speraverunt in Domino; *
adjutor eorum & protector
eorum est.

Dominus memor fuit no-
stri, * & benedixit nobis.

Benedixit domui Israel, *
benedixit domui Aaron.

Benedixit omnibus qui ti-
ment Dominum, * pusilli
cum majoribus.

Adjiciat Dominus super
vos, * super vos, & super
filios vestros.

Benedicti vos à Domino, *
qui fecit cœlum & terram.

Cœlum cœli Domino; *
terram autem dedit filiis hó-
minum.

Non mortui laudabunt te,
Domine, * neque omnes qui
descendunt in infernum.

Sed nos qui vivimus, be-
nedicimus Domino, * ex hoc
nunc, & usque in sæculum.

Ani. 1. A. Nos qui vivi-
mus, benedicimus Domino.

Capitulum. Ephes. 1.

Benedictus Deus, & Patet
Domini nostri Jesu Chri-
sti, qui benedixit nos in om-
ni benedictione spirituali in
coelestibus in Christo, sicut
elegit nos in ipso ante mundi
constitutionem, ut essemus

sancti & immaculati in conspectu ejus in caritate.

Hymnus. C.

O luce qui mortalibus
Lates inaccessa, Deus!
Præsentē quo sancti tremunt
Nubuntque vultus Angeli:
Hic, teū profundā conditi
Demergimur caligine:
Æternus at noctem suo
Fulgore depellet dies.

Hunc nempe nobis præ-
paras,
Nobis reserves hunc diem,
Quem vix adumbrat splen-
dida

Flammantis astri claritas.
Moraris heu! nimis diu
Moraris, optatus dies:
Ut te fruamur, noxii
Linquenda moles corporis.

His cum soluta vinculis
Mens evolat it, ô Deus,
Videre te, laudare te,
Amare te non desinet.

Ad omne nos apta bonum,
Fœcunda donis Trinitas:
Fac lucis usuræ brevi
Æterna succedat dies.

Amen.

†. In Deo laudabimur tota
die; † Et in nomine tuo con-
fitebimur in seculum. *Pf. 43.*
AD COMPLETORIUM.

Psalms 4.

Cum invocarem, exaudi-
vit me Deus justitiæ
meæ: * in tribulatione dila-
tasti mihi.

Miserere mei, * & exau-
di orationem meam.

Filii hominum, usquequo
gravi corde? * ut quid dili-
gitis vanitatem, & queritis
mendacium?

Autumnalis.

Et scitote quoniam miri-
ficavit Dominus sanctum
suum: * Dominus exaudiet
me, cum clamavero ad eum.

Ira scimini, & nolite pec-
care: * quæ dicitis in cor-
dibus vestris, in cubilibus
vestris compungimini.

Sacrificate sacrificium ju-
stitiæ, & sperate in Domino;
* multi dicunt: Quis osten-
dit nobis bona?

Signatum est super nos
lumen vultus tui, Domine:
* dedisti lætitiā in corde
meo.

A fructu frumenti, vini, &
olei sui, * multiplicati sunt.

In pace in idipsum dor-
miam, * & requiescam.

Quoniam tu, Domine, *
singulariter in spe constitui-
sti me.

Psalms 90.

Qui habitat in adjutorio
Altissimi, * in protectio-
ne Dei cœli commorabitur.

Dicet Domino: Suscep-
tor meus es tu, & refugium
meum: * Deus meus, spe-
rabo in eum;

Quoniam ipse liberavit
me de laqueo venantium, *
& à verbo aspero.

Scapulis suis obumbrabit
tibi, * & sub pennis ejus spe-
rabis.

Scuto circumdabit te ve-
ritas ejus; * non timebis à
timore nocturno,

A sagitta volante in die;
à negotio perambulante in
tenebris, * ab incurso, &
dæmonio meridiano.

Cadent à latere tuo mille,

*

& decem millia à dextris tuis; * ad te autem non appropinquabit.

Verumtamen oculis tuis considerabis, * & retributionem peccatorum videbis.

Quoniam tu es, Domine, spes mea: * Altissimum posuisti refugium tuum;

Non accedet ad te malum, * & flagellum non appropinquabit tabernaculo tuo.

Quoniam Angelis suis mandavit de te, * ut custodiant te in omnibus viis tuis.

In manibus portabunt te, * ne forte offendas ad lapidem pedem tuum.

Super aspidem & basiliscum ambulabis, * & conculcabis leonem & draconem.

Quoniam in me speravit, liberabo eum: * protegam eum, quoniam cognovit nomen meum.

Clamabit ad me, * & ego exaudiam eum.

Cum ipso sum in tribulatione: * eripiam eum, & glorificabo eum.

Longitudine dierum replebo eum, * & ostendam illi salutare meum.

Psalmus 133.

Exce nunc benedicite Dominum, * omnes servi Domini.

Qui statis in domo Domini, * in atriis domus Dei nostri;

In noctibus extollite manus vestras in sancta, * & benedicite Dominum.

Benedicat te Dominus ex Sion, * qui fecit caelum & terram.

Ant. 8. G. Scuto circumdabit te veritas ejus; non timebis à timore nocturno. *Pf. 90.*

Hymnus, ut in Oratorio Breviarii.

Capitulum. 1 Theff. 5.

Ommes vos filii lucis estis, & filii diei: non sumus noctis, neque tenebrarum; igitur non dormiamus sicut & ceteri, sed vigilemus & sobrii simus.

FERIA SECUNDA.

AD OFFICIUM NOCTURN.

Invit. Venite, exultemus Domino, * Jubilemus Deo salutari nostro.

Continuatur Psalmus 94: preoccupemus, &c. *p. 137.*

Hymnus. C.

Dei canamus gloriam, Caelum secundo qui die Expandit, admirabile Mortalibus spectaculum.

Poli stupemus alveo Stagnare pensiles lacus: Hinc imbre terras fertili Caelestis irrorat Pater.

Quam praeparas nobis, Deus,

Est hac imago gratiae: Hae rore stillans uberi Cordis penetrat intima.

Hanc qui fideli combibunt Aquam salubrem pectore, In his ad aeternas domos Miro resultat impetu.

Beata gens, quam prodiga Ditare non cessas manu! Amoris haec memor tui, Amoris & reddat vices.

Quae nos prior sic diligis, Tibi, beata Trinitas,

Sic

Sit summa laus & glória
In sempiterna secula.

Amen.

In Feriis, & aliis Officiis
trium Lectionum, dicuntur,
pro unico Nocturno, novem
Psalmi ad unamquamque Fe-
riam positi, sub una dun-
taxat Antiphona post singu-
los tres Psalmos. In Festis
verò novem Lectionum, post
quemlibet Psalmum, una-
quaque Antiphona dicitur,
vel de Proprio, vel de Com-
muni.

PRO I NOCTURNO.

Psalmus 103.

Benedic, ánima mea, Dó-
mino : * Dómine Deus
meus, magnificátus es vehe-
menter.

Confessióem & decórem
induisti, * amictus lúmine
sicut vestiméto;

Extendens * cælum sicut
pellem, * qui tegis aquis su-
perióra ejus;

Qui ponis nubem ascen-
sum tuum, * qui ambulás su-
per pennas ventórum;

Qui facis ángelos tuos spí-
ritus, * & ministros tuos
ignem urentem;

Qui fundasti terram super
stabilitatem suam : * non in-
clinábitur in seculum seculi.

Abyssus, sicut vestimen-
tum, amictus ejus * super
montes stabunt aquæ.

Ab increpatione tua sú-
gient; * à voce tonitruí tui
formidábunt.

Ascendunt montes, &
descendunt campi, * in lo-
cum quem fundasti eis.

Autumnalis.

Términum posuisti; quem
non transgredientur; * ne-
que convertentur operíre
terram.

Qui emittis fontes in con-
vállibus : * inter médium
móntium pertransíbunt a-
quæ.

Potábunt omnes bestiz
agri; * expectábunt ónagri
in siti sua.

Super ea volúcrés cæli ha-
bitábunt; * de médio petrá-
rum dabunt voces.

Rigans montes de superio-
ribus suis; * de fructu ópe-
rum tuórum satiábitur terra:

Prodúcens fœnum jumen-
tis, * & herbam servitúti hó-
minum.

Ut edúcas panem de ter-
ra, * & vinum lætificet cor
hóminis;

Ut exhílalet faciém in
oleo, * & panis cor hóminis
confirmet.

Saturabuntur ligna cam-
pi, * & cedri Líbani quas
plantávit.

Illic pásseres nidificábunt:
* heródií domus dux est eó-
rum.

Montes excelsi cervis, *
petra refúgium herináciis.

Fecit lunam in témpora : *
sol cognóvit occásu suum.

Potuisti ténebras, & facta
est nox; * in ipsa pertransí-
bunt omnes bestiz silvæ :

Cátuli leónum rugiéntes, *
ut rapiant, & quærant à
Deo escam sibi.

Ortus est sol; & congregá-
ti sunt, * & in cubilibus
suis collocabuntur.

Exibit homo ad opus suum,
* & ad operationem suam
usque ad vesperum.

Divisio Psalmi 103.

Quam magnificata sunt
opera tua, Domine! *
omnia in sapientia fecisti; im-
pleta est terra possessione tua.

Hoc mare magnum, &
spatiosum manibus: * illic
reptilia, quorum non est nu-
merus, animalia pusilla cum
magnis.

Illic naves pertransibunt:
* draco iste quem formasti
ad illudendum ei.

Omnia à te expectant, *
ut des illis escam in tempore.

Dante te illis, colligent; *
aperiente te manum tuam,
omnia implebuntur boni-
tate.

Avertente autem te fa-
ciem, turbabuntur: * auferes
spiritum eorum, & defi-
cient, & in pulverem suum
revertentur.

Emittes spiritum tuum, &
creabuntur; * & renovabis
faciem terræ.

Altera divisio Psalmi 103.

Sit gloria Domini in sæcu-
lum: * lætabitur Domi-
nus in operibus suis;

Qui respicit terram, & fa-
cit eam tremere; * qui tan-
git montes, & fumigant.

Cantabo Domino in vita
mea: * psallam Deo meo
quâmdiu sum.

Jucundum sit ei eloquium
meum; * ego vero delecta-
bor in Domino.

Deficiant peccatores à
terra, & iniqui, ita ut non

sint: * benedic, anima mea,
Domino.

Ant. 4. d. Omnia in sa-
piencia fecisti, Domine: im-
pleta est terra possessione
tua.

PRO II NOCTURNO.

Psalmus 104.

Confitemini Domino, &
invocate nomen ejus:
* annuntiate inter gentes
opera ejus.

Cantate ei, & psallite ei:
* narrate omnia mirabilia
ejus.

Laudamini in nomine san-
cto ejus: * lætetur cor qua-
rentium Dominum.

Quærite Dominum, et
confirmamini; * quærite fa-
ciem ejus semper.

Mementote mirabilium
ejus quæ fecit, * prodigia
ejus, et judicia oris ejus,

Semen Abraham servi
ejus, * filii Jacob electi ejus.

Ipsè Dominus Deus no-
ster; * in universa terra ju-
dicia ejus.

Memor fuit in sæcula
testamenti sui; * verbi quod
mandavit in mille genera-
tiones,

Quod disposuit ad Abra-
ham; * & juramenti sui ad
Isaac.

Et statuit illud Jacob in
præceptum, * & Israel in
testamentum æternum;

Dicens: Tibi dabo terram
Chanaan * fuscum hære-
ditatis vestræ;

Cum essent numero brevi,
paucissimi, * & incolæ ejus.

Et pertransierunt de gen-

te in gentem, * et de regno ad populum alterum.

Non reliquit hominem nocere eis, * & contrivit pro eis reges.

Nolite tangere christos meos, * & in prophetis meis nolite malignari.

Divisio Psalmi 104. Et

Vocavit [Dominus] famem super terram, * & omne firmamentum panis contrivit.

Misit ante eos virum; * in servum venundatus est Joseph.

Humiliaverunt in compedibus pedes ejus; * ferrum pertransiit animam ejus.

Donec veniret verbum ejus, * eloquium Domini inflammavit eum.

Misit rex, & solvit eum; * princeps populorum, & dimisit eum.

Constituit eum dominum domus sue, * & principem omnis possessionis sue;

Ut erudiret principes ejus sicut semetipsum, * & senes ejus prudentiam doceret;

Et intravit Israel in Ægyptum; * & Jacob accola fuit in terra Cham.

Et auxit populum suum vehementer, * & firmavit eum super inimicos ejus.

Convertit cor eorum, ut odirent populum ejus, * & dolli facerent in servos ejus.

Alteræ divisio Psalmi 104.

Misit [Dominus] Moyse sen servum suum, * Aaron quem elegit ipsum.

Posuit in eis verba signo-

rum suorum, * & prodigiorum in terra Cham.

Misit tenebras, et obscuravit; * & non exacerbavit sermones suos.

Convertit aquas eorum in sanguinem, * & occidit pisces eorum.

Edidit terra eorum ranas * in penetrabilibus regum ipsorum.

Dixit; & venit cœnomys, & cinifes * in omnibus finibus eorum.

Posuit pluvias eorum grandinem, * ignem comburentem in terra ipsorum;

Et percussit vineas eorum, & ficulneas eorum, * & contrivit lignum finium eorum.

Dixit; & venit locusta & bruchus, * cujus non erat numerus:

Et comedit omne fœnum in terra eorum, * & comedit omnem fructum terræ eorum.

Et percussit omne primogenitum in terra eorum, * primitias omnis laboris eorum.

Et eduxit eos cum argento & auro; * & non erat in tribubus eorum infirmus.

Lata est Ægyptus in professione eorum, * quia incubuit timor eorum super eos.

Expandit nubem in protectionem eorum, * et ignem ut luceret eis per noctem.

Petierunt, & venit coturnix; * & pane cœli saturavit eos.

Dirupit petram, & fluxerunt

runt aquæ : * abierunt in
siccis flumina ;

Quoniam memor fuit verbi
sancti sui , * quod habuit
ad Abraham puerum suum.

Et eduxit populum suum
in exultatione , * & electos
suos in lætitia.

Et dedit illis regiones
gentium : * & labores popu-
lorum possederunt ;

Ut custodiant justificatio-
nes ejus , * & legem ejus re-
quirant.

Ant. 7. d. Memento
mirabilium ejus quæ fecit , *
prodigia ejus , et iudicia oris
ejus.

PRO III NOCTURNO.

Psalms 105.

Confitemini Domino, quoniam
bonus , * quoniam
in seculum misericordiae ejus.

Quis loquetur potentias
Domini , * auditas faciet om-
nes laudes ejus ?

Beati qui custodiunt iudi-
cium , * & faciunt iustitiam
in omni tempore.

Memento nostri, Domine,
in beneplacito populi
tui : * visita nos in salutari
tuo,

Ad videndum in bonitate
electorum tuorum, ad lætan-
dum in lætitia gentis tuæ,
* ut lauderis cum hereditate
tua.

Divisio Psalmi 105.

Peccavimus cum patribus
nostris ; * injuste egimus,
iniquitatem fecimus.

Patres nostri in Aegypto
non intellexerunt miracula

tua : * non fuerunt memo-
res multitudinis misericor-
diae tuæ.

Et irritaverunt ascenden-
tes in mare , * mare Rubrum.

Et salvavit eos propter
nomen suum , * ut notam
faceret potentiam suam.

Et increpuit mare Rubrum,
& exsiccatum est ; * et de-
duxit eos in abyssis , sicut
in deserto ;

Et salvavit eos de manu
odientium , * et redemit eos
de manu inimici.

Et operuit aqua tribulan-
tes eos : * unus ex eis non
remansit.

Et crediderunt verbis ejus,
* & laudaverunt laudem
ejus.

Cito fecerunt , oblitii sunt
operum ejus , * et non susti-
nuerunt consilium ejus ;

Et concupierunt concu-
piscentiam in deserto , * &
tentaverunt Deum in ma-
gistro.

Et dedit eis petitionem ip-
sorum , * & misit saturita-
tem in animas eorum.

Et irritaverunt Moysen
in castris , * Aaron sanctum
Domini.

Appeta est terra , et de-
glutivit Dathan , * & opé-
ruit super congregationem
Abiron.

Et exarsit ignis in syna-
goga eorum ; * flamma conti-
bullit peccatores.

Et fecerunt vitulum in
Horeb , * & adoraverunt
sculptile ;

Et mutaverunt gloriam

ſuam * in ſimilitudinem vituli comedentis fœnum.

Obſciti ſunt Deum qui ſalvavit eos, * qui fecit magna in Ægypto, mirabilia in terra Cham, terribilia in mari Rubro.

Et dixit ut diſperderet eos, ſi non Mòyſes electus ejus ſtetiſſet in conſtractione, in conſpectu ejus, * ut averteret iram ejus, ne diſperderet eos.

Et pro nihilo habuerunt terram deſiderabilem; * non crediderunt verbo ejus.

Et murmuraverunt in tabernaculis ſuis; * non exaudierunt vocem Dòmini.

Et elevavit manum ſuam ſuper eos, * ut proſterneret eos in deſerto,

Et ut deſiceret ſemen eorum in nationibus, * & diſpergeret eos in regionibus.

Et initiati ſunt Beelphegor, * & comederunt ſacrificia mortuorum.

Et irritaverunt eum in adinventionibus ſuis; * & multiplicata eſt in eis ruina.

Et ſtetit Phinees, & placavit; * & ceſſavit quaſſatio.

Et reputatum eſt ei in juſtitiam, * in generationem & generationem ulque in ſempiternum.

Et irritaverunt eum ad aquas contradictionis; * & vexatus eſt Mòyſes propter eos,

Quia exacerbaverunt ſpiritum ejus; * & diſtinxit in labiis ſuis.

Altera diviſio Pſalmi 105.

Non diſperdiderunt gentes, * quas dixit Dominus illis.

Et commixti ſunt inter gentes, * & didicerunt opera eorum.

Et ſervierunt ſculptilibus eorum; * & factum eſt illis in ſcandalum.

Et immolaverunt filios ſuos * & filias ſuas dæmoniis.

Et effuderunt ſanguinem innocentem, * ſanguinem filiorum ſuorum, & filiarum ſuarum, quas ſacrificaverunt ſculptilibus Chanaan.

Et infecta eſt terra in ſanguinibus, & contaminata eſt in operibus eorum; * & fornicati ſunt in adinventionibus ſuis.

Et iratus eſt furore Dominus in populum ſuum, * & abominatus eſt hæreditatem ſuam.

Et tradidit eos in manus gentium; * & dominati ſunt eorum qui oderunt eos.

Et tribulaverunt eos inimici eorum, * & humiliati ſunt ſub manibus eorum.

Sæpe liberavit eos; * ipſi autem exacerbaverunt eum in conſilio ſuo, & humiliati ſunt in iniquitatibus ſuis.

Et vidit, cùm tribularentur; * & audivit orationem eorum;

Et memor fuit teſtamenti ſui, * & poenituit eum ſecundùm multitudinem miſericordiæ ſuæ.

Et dedit eos in miſericordi-

dias, * in conspectu ómnium
qui céperant eos.

Salvos nos fac, Dómine
Deus noster, * & congrega
nos de nationibus;

Ut confitámur nómini
sancto tuo, * & gloriémur
in laude tua.

Benedictus Dóminus Deus
Israel à seculo, & usque in
séculum; * & dicet omnis
pópulus: Fiat, fiat.

Ant. 1. a. Vívita nos in
salutári tuo, Dómine, ad
videndum in bonitate ele-
ctorum tuorum.

ÿ. Expandit nubem in
protectionem eorum, R. Et
ignem ut luceret eis per noc-
tem. *Pf. 104.*

Pater noster.

ÿ. *Sacerd.* Exultábit cor
meum in salutári tuo: R.
Cantábo Dómino qui bona
tribuit mihi. *Pf. 12.*

AD LAUDES.

Psalms 91.

Bonum est confitéri Dó-
mino, * & psállere nó-
mini tuo, Altílime,

Ad annuntiandum manè
misericórdiam tuam, * &
veritatem tuam per noctem,

In decachordo psáltério,
* cum cántico in cíthara;

Quia delectasti me, Dó-
mine, in factúra tua, * &
in opéribus mánuum tuá-
rum exultábo.

Quám magnificata sunt
ópera tua, Dómine! * ni-
mis profundæ factæ sunt
cogitationes tuæ.

Vir insípiens non co-

gnóscet, * & stultus non in-
telliget hæc.

Cum exorti fuerint pec-
catóres sicut fœnum, & ap-
paruerint omnes qui operan-
tur iniquitatem, * utinam ir-
eant in séculam séculi:

Tu autem Altísimus * a
æternum, Dómine.

Quóniam ecce inimíci tui,
Dómine, quóniam ecce ini-
míci tui peribunt, * & di-
spergentur omnes qui ope-
rantur iniquitatem.

Et exaltábitur sicut uni-
cornis cornu meum, * &
senectus mea in misericór-
dia úberis.

Et despexit óculus meus
inimícos meos, * & in in-
surgéntibus in me malignán-
tibus áudiet auris mea.

Iustus ut palma florebit,
* sicut cedrus Líbani multi-
plicábitur.

Plantati in domo Dómi-
ni, * in átriis domús Dei
nostri florebut.

Adhuc multiplicabuntur
in senecta úberis, * & bene-
patientes erunt,

Ut annúntient quóniam
rectus Dóminus Deus no-
ster, * & non est iniquitas
in eo.

Ant. 5. a. Bonum est psál-
lere nómini tuo, Altílime,
ad annuntiandum manè mi-
sericórdiam tuam.

Psalms 135.

Confitémini Dómino, quón-
iam bonus, * quóniam
in æternú misericórdia ejus.

Confitémini Deo dcorum,

* quóniam in æternum misericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Qui facit mirabília magna sólus, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Qui fecit cœlos in intellectu, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Qui firmávit terram super aquas, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Qui fecit luminária magna, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Solem in potestatem diés, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Lunam & stellas in potestatem noctis, * quóniam in æternum misericórdia ejus.

Ant. 8. d. Bonus Dóminus: in æternam misericórdia ejus.

Divisio Psalmi 135.

[Confitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in æternum misericórdia ejus;]

Qui percussit Ægyptum cum primogénitis eorum, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Qui eduxit Israel de médio eórum, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

In mánu potenti, & bráchio excelso, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Qui divisit mare Rubrum in divisiónes, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Et eduxit Israel per mé-

dium ejus, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Et excussit Pharaónem & virtutem ejus in mari Rubro, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Qui traduxit populu suum per desertum, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Qui percussit reges magnos, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Et occidit reges fortes, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Schon regem Amorrhæórum, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Et Og regem Basan, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Et dedit terram eórum hæreditatem, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Hæreditatem Israel servo suo, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Quia in humilitate nostra memor fuit nostri, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Et redemit nos ab inimicis nostris, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Qui dat escam omni carni, * quóniam in æternum misericórdia ejus.

Confitémini Deo cœli, * quóniam in æternum misericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum, * quóniam in æternum misericórdia ejus.

Ant. 4. a. Dóminus in humilitate nostra memor fuit

nostra, & redemit nos ab inimicis nostris.

In Feriis dicitur

Canticum Moysi. Exod. 15.

Cantemus Domino; glorióse enim magnificatus est, * equum & ascensorem dejecit in mare.

Fortitudo mea & laus mea Dominus, * & factus est mihi in salutem.

Iste Deus meus, & glorificabo eum: * Deus patris mei, & exaltabo eum.

Dominus quasi vir pugnator; * Omnipotens, nomen ejus.

Currus Pharaonis & exercitum ejus projecit in mare; * electi principes ejus submersi sunt in mari Rubro.

Abyssi operuerunt eos; * descendérunt in profundum quasi lapis.

Dextera tua, Domine, magnificata est in fortitudine; * dextera tua, Domine, percussit inimicum.

Et in multitudine gloriæ tuæ deposuisti adversarios tuos, * misisti iram tuam quæ devoravit eos sicut stipulam.

Et in spiritu furoris tui congregatæ sunt aquæ; * stetit unda fluens, congregatæ sunt abyssi in medio mari.

Dixit inimicus: Persequar, & comprehendam; * dividam spolia, implebitur anima mea:

Evaginabo gladium meum, * interficiet eos manus mea.

Flavit spiritus tuus, &

operuit eos mare; * submersi sunt quasi plumbum in aquis vehementibus.

Quis similis tui in fortibus, Domine? * quis similis tui, magnificus in sanctitate, terribilis, atque laudabilis, faciens mirabilia?

Extendisti manum tuam, * & devoravit eos terra.

Dux fuisti in misericordia tua populo quem redemisti, * & portasti eum in fortitudine tua ad habitaculum sanctum tuum.

Ascendérunt populi, & irati sunt; * dolores obtinuerunt habitatores Philisthim.

Tunc conturbati sunt principes Edom; robustos Moab obtinuit tremor; * obriguerunt omnes habitatores Chanaan.

Irruat super eos formido & pavor: * in magnitudine brachii tui fiant immobiles quasi lapis;

Donec pertranseat populus tuus, Domine, * donec pertranseat populus tuus iste quem possedisti.

Introduces eos, & plantabis in monte hereditatis tuæ, * firmissimo habitaculo tuo quod operatus es, Domine,

Sanctuarium tuum, Domine, * quod firmaverunt manus tuæ.

Dominus regnabit * in æternum & ultra.

Ant. 7. d. Quis similis tui, Domine, magnificus in sanctitate, faciens mirabilia?

[In Festis, dicitur sequens
Canticum. Eccli. 39.

Collaudate canticum, * &
benedicite Dóminum in
opéribus suis.

Date nómini ejus magni-
ficéntiam, * & confitémini
illi in voce labiórur vestró-
rum, & in cánticis labiór-
rum, & cítharis;

Et sic dicéti in confessió-
ne: * Opera Dómini uni-
versa bona valde.

In verbo ejus stetit aqua
sicut congéries: * & in ser-
móne oris illius sicut excep-
tória aquarum;

Quóniam in præcepto ip-
sius placor fit, * & non est
minoratio in salúte ipsius.

Opera omnis carnis coram
illo, * & non est quidquam
absconditum ab óculis ejus.

A século usque in século
réspicit; * & nihil est mira-
bile in conspectu ejus.]

Psalmus 134.

Laudate nomen Dómini;
* laudate, servi, Dómi-
num.

Qui statis in domo Dó-
mini; * in átriis domus Dei
nostri,

Laudate Dóminum; quia
bonus Dóminus; * psállite
nómini ejus, quóniam suáve;

Quóniam Jacob elégit sibi
Dóminus, * Israel in posses-
sionem sibi.

Quia ego cognóvi quod
magnus est Dóminus, * &
Deus noster præ omnibus
diis.

Omnia quæcumque voluit,
Dóminus fecit, * in cælo,

in terra, in mari, & in óm-
nibus abyssis.

Edúcens nubes ab extré-
mo terræ, * súlgora in plú-
viam fecit;

Qui prodúcit ventos de
thesauris suis; * qui percuf-
sit primogénita Ægypti ab
hómine usque ad pecus.

Et misit signa et prodigia
in médio tui, Ægypte, * in
Pharaónem, & in omnes
servos ejus;

Qui percussit gentes mul-
tas, * & occidit reges fortes,

Sehon regem Amorrhéo-
rum, & Og regem Basan, *
& ómnia regna Chánaan.

Et dedit terram eórum
hæreditatem, * hæreditatem
Israel pópulo suo.

Dómine, nomen tuum in-
æternum: * Dómine, me-
moriále tuum in generatió-
nem & generatióem;

Quia judicábit Dóminus
pópulum suum, * & in ser-
vis suis deprecabitur.

Simulácrâ gentium argen-
tum & aurum, * ópera má-
num hóminum.

Os habent, & non lo-
quentur: * óculos habent,
& non vidébunt;

Aures habent, & non áu-
dient; * neque enim est spí-
ritus in ore ipsórum.

Símiles illis fiant qui fá-
ciunt ea, * & omnes qui
confidunt in eis.

Domus Israel, benedícite
Dómino: * domus Aaron,
benedícite Dómino:

Domus Levi, benedícite
Dómino: * qui timéti. Dó-

mirum, benedicite Dómino.

Benedictus Dóminus ex Sion, * qui hábitat in Jerúsalem.

Ant. 1. g. Laudáte Dóminum, psállite nómini ejus, quóniam elégit Israel in possessioném sibi.

Capitulum. Prov. 8.

Ego diligentes me d'ligo; & qui manè vígilant ad me, invénient me.

Hymnus. C.

Nil láudibus nostris egés,
Sed filios amas, Pater;
Multáque cœlestem prece
Vis provocári grátiam.

Tui profunda cónsili
Noctis canat siléntium:
Tuz jubar cleméntiæ
Splendor diéi prædicat.

Tantis minor miráculis
Mens óbstupet, vox déficit:
Tacére sed totis nequit
Amor medullis æstuans.

Erumpat ergo: te memor
Clamet parentem, qui mala
Præséntis ævi m'rigas,
Spondes futúri præmia.

Huc vota tendunt córdium;

Infirma sed tardat caro:
Quæ ducit ad te, da sequi,
Dux ipse Jesu, sémitam.

Amen.

ÿ. Repléti sumus mané
misericórdiâ tuâ, Dómine,
Et exultávimus, & delectáti sumus. *Pf. 89.*

Ad Benedictus. Ant. 6. F.
Benedictus Dóminus Deus
Israel; quia visitávit, &
fecit redemptionem plebis
sue. *Luc. 1.*

Præces, quando dicuntur,

& Suffragia, habentur in Ordinario Breviarii.

Oratio, quando propria non assignatur, dicitur de Dominica præcedenti; & sic in aliis Horis & Feriis.

AD PRIMAM.

Psalmus 8.

Dómine Dóminus noster,
* quàm admirábile est
nomen tuum in universa
terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cœlos.

Ex ore infántium & lacténtium perfecisti laudem propter inim'cos tuos, * ut destruas inimicum & ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitorum tuorum; * lunam & stellas, quæ tu fundasti:

Quid est homo, quód memor es ejus? * aut filius hóminis, quóniam visitas eum?

Minuisti eum paulò minús ab Angelis, glóriâ & honóre coronasti eum, * & cónstituisti eum super ópera mánuum tuarum.

Omnia subjecisti sub pedibus ejus, * oves & boves universas, insuper et pécora campi,

Vólucres cœli, * & pisces maris qui perámbulant sémitas maris.

Dómine Dóminus noster,
* quàm admirábile est nomen tuum in universa terra!

Psalmus 76.

Voce meâ ad Dóminum clamávi; * voce meâ ad

Deum, & intendit mihi.

In die tribulatiõnis mez Deum exquisivi, mânibus meis nocte contra eum; * & non sum deceptus.

Rénuit consolári ánima mea: * memor fui Dei, & delectátus sum, & exercitátus sum; & defécit spíritus meus.

Anticipavérunt vigílias óculi mei; * turbátus sum, & non sum locútus.

Cogitávi dies antiquos; * & annos æternos in mente hábui.

Et meditátus sum nocte cum corde meo; * & exercitábar, & scópébam spíritum meum.

Numquid in æternum proijciat Deus? * aut non apponet ut complacitior sit adhuc?

Aut in finem misericórdiam suam abscindet, * à generatiõne in generatiõnem?

Aut oblivéctur miseréri Deus? * aut continébit in irâ sua misericórdias suas?

Et dixi: Nunc coepi: * hæc mutatiõ dèxteræ Excelsi.

Divisio Psalmi 76.

Memor fui óperum Dómini, * quia memor ero ab iníitio mirabílium tuórum;

Et meditabor in ómnibus opéribus tuis, * & in adinventiõnibus tuis exercébor.

Deus, in sancto via tua; * quis Deus magnus sicut Deus noster?

Tu es Deus qui facis mi-

rabília, * notam fecisti in pópulis virtutem tuam:

Redemisti in bráchio tuo pópulum tuum, * filios Jacob & Joseph.

Viderunt te aquæ, Deus, viderunt te aquæ, & timuerunt; * & turbátæ sunt abyssi.

Multitúdo sónitus aquarum, * vocem dederunt nubes.

Etenim sagittæ tuæ tránseunt; * vox tonitruí tui in rota.

Illuxérunt coruscatiõnes tuæ orbi terræ; * commóta est & contrémuit terra.

In mari via tua, & scímítæ tuæ in aquis multis; * & vestigia tua non cognoscuntur.

Deduxisti sicut oves pópulum tuum * in manu Móysi & Aaron.

Ans. 8. G. Quid est homo, Dómine, quòd memor es ejus? aut filius hóminis, quóniam vísitas eum? *Pf. 8.*

AD TERTIAM.

Psalmus 24.

Ad te, Dómine, levávi ánimam meam; * Deus meus, in te confido, non erubescam.

Neque irrideant me inimíci mei; * etenim universi qui sústinent te, non confundentur.

Confundantur omnes iniqua agentes * supervacué.

Vias tuas, Dómine, demonstra mihi, * & scímítas tuas édoce me.

Dirige me in veritate tua,

& doce me; * quia tu es Deus salvator meus, & te sustinui tota die.

Reminiscere miseracionum tuarum, Domine, * & misericordiarum tuarum quae a seculo sunt.

Delicta juventutis meae * & ignorantias meas ne memineris.

Secundum misericordiam tuam memento mei tu, * propter bonitatem tuam, Domine.

Dulcis & rectus Dominus; * propter hoc legem dabit delinquentibus in via:

Diriget mansuetos in iudicio, * docebit mites vias suas.

Universae viae Domini, misericordia & veritas, * requiruntibus testamentum ejus & testimonia ejus.

Propter nomen tuum, Domine, propitiaberis peccato meo; * multum est enim.

Divisio Psalmi 24.

Quis est homo qui timet Dominum? * legem statuit ei in via quam elegit.

Anima ejus in bonis demorabitur; * & semen ejus haereditabit terram.

Firmamentum est Dominus timentibus eum; * & testamentum ipsius, ut manifestetur illis.

Oculi mei semper ad Dominum, * quoniam ipse evellet de laqueo pedes meos.

Respice in me, & miserere mei, * quia unicus & pauper sum ego.

Tribulationes cordis mei multiplicatae sunt: * de necessitatibus meis erue me.

Vide humilitatem meam, & laborem meum, * & dimitte universa delicta mea:

Respice inimicos meos, quoniam multiplicati sunt, * & odio iniquo oderunt me:

Custodi animam meam & erue me; * non erubescam, quoniam speravi in te.

Innocentes & recti adhererunt mihi, * quia sustinui te.

Libera, Deus, Israel * ex omnibus tribulationibus suis.

Psalmus 95.

Cantate Domino canticum novum; * cantate Domino, omnis terra.

Cantate Domino, & benedicite nomini ejus, * annuntiate de die in diem salutare ejus:

Annuntiate inter gentes gloriam ejus, * in omnibus populis mirabilia ejus;

Quoniam magnus Dominus, & laudabilis nimis; * terribilis est super omnes deos.

Quoniam omnes domini gentium daemonia; * Dominus autem caelos fecit.

Confessio & pulcritudo in conspectu ejus; * sanctimonia & magnificentia in sanctificatione ejus.

Afferte Domino, patrie gentium, afferte Domino gloriam & honorem: * afferte Domino gloriam nomini ejus.

Tollite hostias, & introite

in atria ejus; * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.

Commovéatur à fácie ejus universa terra; * dicite in géntibus quia Dóminus regnávít.

Etenim correxit órber terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Latentur cœli, & exultet terra; commovéatur mare & plenitúdo ejus: * gaudebunt campi, & ómnia quæ in eis sunt.

Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum à fácie Dómini, quia venit, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * & pópulos in veritate sua.

Ant. 7. 5. Tóllite hóstias, & adoráte Dóminum; etenim correxit orbem terræ. *Pf. 95.*

Capitulum. Ephes. 5.

Estóte imitatóres Dei, sicut filii caríssimi; & ambuláte in dilectióne, sicut & Christus dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis oblatiónem, & hóstiam Deo in odórem suavitátis.

R. br. Quid retríbuiam Dómino; * Pro ómnibus quæ retríbuit mihi? Quid retríbuiam. *v.* Votá mea Dómino reddam * coram omni pópulo ejus, * Pro ómnibus. Glória Patri. Quid retríbuiam?

v. Tibi, Dómine, sacrificábo hóstiam laudis, *R.* Et nomen Dómini invocábo. *Pf. 115.*

AD SEXTAM.

Psalms 46.

Omnes gentes, pláudite mánibus; * jubilate Deo in voce exultatiónis;

Quóniam Dóminus excelsus, terríbilis: * Rex magnus super omnem terram.

Subjecit pópulos nobis, * & gentes sub pedibus nostris.

Elégit nobis hzreditátem suam, * spéciem Jacob quam dilexit.

Ascendit Deus in júbilo, * & Dóminus in voce tubæ.

Pfállite Deo nostro, psállite: * psállite Regi nostro, psállite.

Quóniam rex omnis terræ Deus, * psállite sapienter.

Regnabit Deus super gentes: * Deus sedet super sedem sanctam suam.

Príncipes populórum congregáti sunt cum Deo Abraham; * quóniam dii fortes terræ vehementer eleváti sunt.

Psalms 97.

Cantáte Dómino cánticum novum, * quia mirabília fecit.

Salvávít sibi dextera ejus, * & bráchium sanctum ejus.

Notum fecit Dóminus salutare suum; * in conspectu géntium revelávit iustitiam suam.

Recordátus est misericórdiæ suæ, * & veritátis suæ dómui Israel.

Viderunt omnes términi terræ * salutare Dei nostri.

Jubiláte Deo, omnis terra: * cantáte, & exultáte, & psállite,

Psállite Dómino in cithara, * in cithara, & voce psalmi,

In tubis ductilibus, & voce tubæ corneæ : * jubiláte in conspectu regis Dómini.

Moveátur mare, & plenído ejus; * orbis terrárum, & qui hábitant in eo.

Flúmina plaudent manu, simul montes exultábunt à conspectu Dómini, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terrárum in justítia, * & pópulos in æquitáte.

Psalmus 98.

Dóminus regnávít, irascantur pópuli; * qui sedet super Chérubim, moveátur terra.

Dóminus in Sion magnus; * & excelsus super omnes pópulos.

Confiteantur nómini tuo magno, quóniam terríbile & sanctum est; * & honor regis judícium díligit.

Tu parasti dírectiões : * judícium & justítiam in Jacob tu fecisti.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, & adoráte scabellum pedum ejus; * quóniam sanctum est.

Móyses & Aaron in sacerdotibus ejus, * & Sámuel inter eos qui invocant nomen ejus.

Invocabant Dóminum, & ipse exaudiébat eos : * in columna nubis loquebátur ad eos.

Custodiébant testimónia

ejus, * & præceptum quod dedit illis.

Dómine Deus noster, tu exaudiébas eos : * Deus, tu propítius fuisti eis, & ukíscens in omnes adinventiões eórum.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, & adoráte in monte sancto ejus; * quóniam sanctus Dóminus Deus noster.

Ant. 6. F. Elegit nobis hæreditátem suam quam dilexit Dóminus. *Pf. 46.*

Capitulum. Rom. 8.

Spíritus testimonium reddit spíritui nostro, quod sumus filii Dei. Si autem filii, & hæredes; hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi.

R. br. Confiteantur Dómino * Misericórdiæ ejus. Confiteantur. *ŷ.* Et mirabilia ejus * filiis hóminum : * Misericórdiæ. Glória Patri. Confiteantur. *Pf. 106.*

ŷ. Quómodo miserétur pater filiórum, *R.* Misertus est Dóminus timéntibus se. *Pf. 102.*

AD NONAM.

Psalmus 52.

Dixit insipiens in corde suo : * Non est Deus.

Corrupti sunt & abominábiles facti sunt in iniquitatibus : * non est qui faciat bonum.

Deus de celo prospexit super filios hóminum, * ut vídeat si est intelligens, aut requirrens Deum.

Omnes declinaverunt, simul inútiles facti sunt : * non

est qui faciat bonum, non est
utique ad unum.

Nonne scient omnes qui
operantur iniquitatem, * qui
devorant plebem meam ut
cibum panis?

Deum non invocaverunt:
* illic trepidaverunt timore,
ubi non erat timor.

Quoniam Deus dissipavit
ossa eorum qui hominibus
placent: * confusi sunt, quoniam
Deus sprevit eos.

Quis dabit ex Sion salutarem
Israel? * cum converterit
Deus captivitatem plebis
suae, exultabit Jacob, & laetabitur
Israel.

Psalms 72.

Quam bonus Israel Deus *
his qui recto sunt corde!

Mei autem penè moti sunt
pedes, * penè effusi sunt gressus
mei;

Quia zelavi super iniquos,
* pacem peccatorum videns.

Quia non est respectus
morti eorum, * & firmiter
mentum in plaga eorum.

In labore hominum non
sunt, * & cum hominibus
non flagellabuntur.

Ideo tenuit eos superbia;
* operati sunt iniquitate &
impietate sua.

Prodiit quasi ex adipè iniquitas
eorum; * transierunt
in affectum cordis.

Cogitaverunt & locuti
sunt nequitiarum: * iniquitatem
in excelso locuti sunt.

Posuerunt in caelum os
suum, * & lingua eorum
transiit in terra.

Ideo convertetur populus

meus hinc; * & dies pleni
veniuntur in eis.

Et dixerunt: Quomodo
scit Deus? * & Si est scientia
in Excelso?

Ecce ipsi peccatores, &
abundantes in seculo, * ob-
tinuerunt divitias.

Et dixi: Ergo sine causa
iustificavi cor meum, * &
lavi inter innocentes manus
meas;

Et fui flagellatus tota die,
* & calligatio mea in matu-
tinis.

Si dicebam: Narrabo sic,
* ecce nationem filiorum
tuorum reprobavi.

Exstimabam ut cognoscerem
hoc: * labor est ante me,

Donec intrem in sanctuarium
Dei, * & intelligam in
novissimis eorum.

Verumtamen propter do-
los posuisti eis; * dejecisti
eos, dum allevarentur.

Quomodo facti sunt in deso-
lationem! * subito defecerunt;
perierunt propter iniquitatem
suam.

Velut somnium surgentium,
Domine, * in civitate
tua imaginem ipsorum ad
nihilum rediges;

Quia inflammatum est cor
meum, & renes mei commutati
sunt; * & ego ad nihilum
reductus sum, & nescivi.

Ut jumentum factus sum
apud te, * & ego semper
tecum.

Divisio Psalmi 72.

Tenuisti [Domine] ma-
num dexteram meam,

& in voluntate tua deduxisti me, * & cum gloria suscepisti me.

Quid enim mihi est in celo? * & à te quid volui super terram?

Defecit caro mea, & cor meum; * Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternū.

Quia ecce qui elongant se à te, peribunt; * perdidisti omnes qui fornicantur ab te.

Mihi autem adherere Deo bonum est, * ponere in Domino Deo spem meam;

Ut annuntiem omnes prædicationes tuas * in portis filiarum Sion.

Ant. 7. ç. In voluntate deduxisti me, Domine, & cum gloria suscepisti me. *Pf.*

72.

Capitulum. 2 Theff. 1.

Dignetur vos vocatione sua Deus noster, & impleat omnem voluntatem bonitatis, & opus fidei in virtute; ut clarificetur nomen Domini nostri Jesu Christi in vobis, & vos in illo.

Rf. br. Doce me facere voluntatem tuam; * Quia Deus meus es tu. *Doce. y.* Spiritus tuus bonus * deducet me; * Quia. Gloria Patri. *Doce. Pf. 142.*

y. In Deo salutare meum, & gloria mea: *Rf.* Deus auxilii mei; & spes mea in Deo est. *Pf. 61.*

AD VESPERAS.

Psalms 114.

Dilexi, * quoniam exaudivit Dominus vocem orationis meæ.

Quia inclinavit aurem suam mihi, * & in diebus meis invocabo.

Circumdederunt me dolores mortis, * & pericula inferni inveniunt me.

Tribulationem & dolorem inveni, * & nomen Domini invocavi.

O Domine, libera animam meam: * misericors Dominus, & justus, & Deus noster miseretur.

Custodiens parvulos Dominus; * humiliatus sum, & liberavit me.

Convertere, anima mea, in requiem tuam; * quia Dominus benefecit tibi;

Quia eripuit animam meam de morte, * oculos meos à lacrymis, pedes meos à lapsu.

Placébo Domino * in regione vivorum.

Ant. 2. D. Convertere, anima mea, in requiem tuam; quia Dominus benefecit tibi.

Psalms 120.

Levavi oculos meos in montes, * unde veniet auxilium mihi.

Auxilium meum à Domino, * qui fecit caelum & terram.

Non det in commotionem pedem tuum, * neque dormitet qui custodit te.

Ecce non dormitabit neque dormiet, * qui custodit Israel.

Dominus custodit te, Dominus protectio tua * super manum dexteram tuam.

Per diem sol non uret te,*
neque luna per noctem.

Dóminus custódit te ab
omni malo : * custódiat áni-
mam tuam Dóminus.

Dóminus custódiat intróitum
tuum & éxítum tuum,
* ex hoc nunc, & usque in
séculum.

Ant. 8. G. Levávi óculos
meos in montes : auxiliúm
meum à Dómino.

Psalms 123.

Nisi quia Dóminus erat in
nobis, dicat nunc Is-
rael ; * nisi quia Dóminus erat
in nobis.

Cum exúrgerent hómines
in nos, * fortè vivos deglu-
tissent nos.

Cum irascerétur furor eó-
rum in nos, * fórslitan aqua
absorbuisset nos.

Torrentem pertransívit
ánima nostra, * fórslitan
pertransíisset ánima nostra
aquam intolerábilem.

Benedictus Dóminus, *
qui non dedit nos in cap-
tionem dentibus eórum.

Anima nostra sicut passer
erepta est * de láqueo ve-
nantium.

Láqueo contrítus est ; * &
nos liberáti sumus.

Adjutórium nostrum in
nómine Dómini, * qui fecit
cælum & terram.

Ant. 1. a. Adjutórium
nostrum in nómine Dómini,
qui fecit cælum & terram.

Psalms 124.

In convertendo Dóminus
captivitatē Sion, * facti
sumus sicut consolati.

Tunc replétum est gáudio
os nostrum, * & lingua no-
stra exultatióne.

Tunc dicent inter gentes :
* Magnificávit Dóminus
facere cum eis.

Magnificávit Dóminus
facere nobiscum : * facti
sumus lætantes.

Converte, Dómine, cap-
tivitatē nostram, * sicut
torrens in austro.

Qui séminant in lácry-
mis, * in exultatióne metent.

Euntes ibant & flebant,*
mittentes sémina sua.

Venientes autem vénient
cum exultatióne, * portan-
tes manípulos suos.

Ant. 5. a. Magnificávit
Dóminus facere nobiscum :
facti sumus lætantes.

Psalms 136.

Super flúmina Babylónis
illíc sédimus, * & flévimus
cum recordarémur Sion.

In salícibus in médio ejus,
* suspendimus órgana nostra ;

Quia illíc interrogaverunt
nos, qui captivos duxerunt
nos, * verba cantiónum ;

Et qui abduxerunt nos :
* Hymnum cantate nobis
de canticis Sion.

Quómmodo cantábimus
cánticum Dómini * in terra
aliéna ?

Si oblitus fúero tuú, Jerú-
salem, * oblivióni detur dex-
tera mea.

Adhareat lingua mea fau-
cibus meis, * si non memi-
nero tuú ;

Si non proposúero Jerúsalem.

lem * in principio lætitiæ
meæ.

Memor esto, Dómine, fili-
liorum Edom, * in die Je-
rusalem;

Qui dicunt : Exinaníte,
exinaníte * usque ad funda-
mentum in ea.

Fília Babylónis mísera ; *
beátus qui retribuet tibi re-
tributióem tuam , quam
retribuisti nobis.

Beátus qui tenebit , * &
all det parvalos tuos ad pe-
tram.

Ant. 6. F. Adhæreat læ-
gua mea faucibus meis, si
non proposiero Jerúsalem
in principio lætitiæ meæ.

Capitulum. 1. Petr. 1.

Nunc non videntes, cré-
ditis : credentes autem,
exultábitis lætitiá inenarrá-
bili & glorificatá ; reportan-
tes finem fidei vestræ, salu-
tem animarum.

Hymnus. C.

Jactámur heu quot stóti-
bus!

Spes una de cœlis nitet ;
Illuc & ora tollimus,
Et mittimus suspiria.

Tu vota præcurris, Pater,
Magnamque procendis ma-
num :

Jam sulca tanto róbore
Surgit potens infirmitas.

Quæ læva nos premunt ma-
la

Vinces, malis poténtior :
Te nostra dura sentiet
Mens servitútis vindicem.

Quin vile corpus, Fílii
Fulgóre donábis tui :
At ila venális patet

Multo labore glória.

Felix labor quem récreas
Tam splendídá rerum vice !
Fletu quis æternum brevi
Neget pacisci gáudium ?

Sit laus Patri, laus Fílio ;
Utrumque qui necis, Deus,
Utrique compar, sit tibi
Laus sempiterna, Spíritus.

Amen.

*V. Ad te, Dómine, cla-
mávi totá die : R. Lætifica
ánimam servi tui. Ps. 85.*

Ad Magnificat. Mat. 5. C.
Magnificat ánima mea Dó-
minum, & exultávit spíritus
meus in Deo salutári meo.
Exc. 1.

AD COMPLETORIUM.

Psalms 6.

Dómine, ne in furóre tuo
darguas me, * neque in
ira tua corripas me.

Miserere mei, Dómine,
quóniam infirmus sum : * sa-
ma me, Dómine, quóniam
conturbáta sunt ossa mea.

Et ánima mea turbáta est
valde ; * sed tu, Dómine,
úsquequo ?

Convértere, Dómine, &
éripe ánimam meam : * sal-
vum me fac propter miseri-
córdiam tuam ;

Quóniam non est in mor-
te, qui memor sit tui : * in
inferno autem quis confite-
bitur tibi ?

Laborávi in gémitu meo,
lavábo per singulas noctes
lectum meum, * lacrymis
meis stratum meum rigábo.

Turbáti est à furóre ócu-
lus meus ; * inveterávi inter
omnes inimicos meos.

Discédite à me, omnes qui operámini iniquitatem; * quóniam exaudivit Dóminus vocem fletus mei.

Exaudivit Dóminus deprecationem meam: * Dóminus orationem meam suscepit.

Erubescant & conturbentur vehementer omnes inimici mei: * convertantur & erubescant valde velociter.

Psalmus 7.

Dómine Deus meus, in te sperávi: * salvum me fac ex ómibus persecutibus me, & libera me.

Nequando rapiat ut leo animam meam, * dum non est qui redimat, neque qui salvum faciat.

Dómine Deus meus, si feci istud, * si est iniquitas in manibus meis:

Si reddidi retribuéntibus mihi mala, * decidam méritó ab inimicis meis inanis:

Persequátur inimicus animam meam, & comprehendet, & conculcet in terram vitam meam, * & glóriam meam in pulverem deducat.

Exurge, Dómine, in ira tua, * & exaltare in finibus inimicórum meórum.

Et exurge, Dómine Deus meus, * in præcepto quod mandasti.

Et synagóga populórum circumdabit te; * & propter hanc in altam regredere.

Dóminus júdicat populos: * júdica me, Dómine, secundum justitiam meam, & se-

cundam innocentiam meam super me.

Consumétur nequítia peccatórum; * & diriges justum, scrutans corda & renes, Deus.

Justum adiutorium meum à Dómino, * qui salvos facit rectos corde.

Diviso Psalmi 7.

D^eus iudex justus, fortis & pátiens, * numquid iráscitur per singulos dies?

Nisi conversi fuéritis, gládium suum vibrabit: * arcum suum tetendit, & parávit illum:

Et in eo parávit vasa mortis; * sagittas suas ardentibus effécit.

Ecce partúrit iniquitatem; concépit dolórem, * & péperit iniquitatem.

Lacum apéruit, & effódit eum; * & incidit in fóveam quam fecit.

Convertétur dolor ejus in caput ejus; * & in vérticem ipsius iniquitas ejus descendet.

Confitebor Dómino secundum justitiam ejus, * & psallam nómini Dómini altílimi.

Ant. 2. D. Justum adiutorium meum à Dómino, qui salvos facit rectos corde. Ps. 7.

FERIA TERTIA.

AD OFFICIUM NOCTURN.

*Invitatorium. Pópulus Dómini, & oves manus ejus, * Venite, adoremus.*

Hymnus. C.

Jubes : &, in præceptis aquis
 Repente confluéntibus,
 Prodit sub auras húmidis
 Exúta velis Arida.

Hanc tu colendam qui
 tuis,

Pater, dedisti síliis,
 Quos orbis unus contémet,
 Fac una jungat caritas.

Nunc exulámus; sed tu-
 am

Mox congregábis in domũ
 Te Patre dignos, qui pio
 Amóre fratres víxerint.

At, qui malignis ártibus
 Linguisquelædunt próximũ,
 A te repelles : hoc genus
 Cœlestis aula non capit.

En ipsa tellus ímprobos
 Dudum labórans sústinet,
 Ardetque non suæ jugo
 Corruptionis éximi.

Adoptiónem nos quoque
 Efflagitámus íntegram,
 Cui nos sacráto Spíritus
 Prædestinávit pignore.

Æterna laus & glória
 Uni sit & trino Deo,
 Diffúsa per quem córdibus
 Fraternal regnat caritas.

Amen.

PRO I. NOCTURNO.

Psalms 14.

Dómine, quis habitábit
 in tabernáculo tuo? *
 aut quis requiescet in monte
 sancto tuo?

Qui ingréditur sine má-
 cula, * & operátur justíciam;

Qui loquitur veritátem in
 corde suo; * qui non egit do-
 lum in lingua sua.

Nec fecit próximo suo

malum, * & opprobrium
 non accépit adversus próxi-
 mos suos.

Ad nihilum deductus est
 in conspectu ejus malignus;
 * timentes autem Dóminum
 glorificat.

Qui jurat próximo suo,
 & non decipit; * qui pecú-
 niam suam non dedit ad usú-
 ram, & múnera super in-
 nocentem non accépit.

Qui facit hæc, * non mo-
 vébitur in æternum.

Psalms 18.

Cœli enarrant glóriam
 Dei, * & ópera mánuum
 ejus annúntiat firmamen-
 tum.

Dies diéi eructat verbum,
 * & nox nocti indicat scién-
 tiam.

Non sunt loquélæ, neque
 fermónes, * quorum non au-
 diantur voces eórum.

In omnem terram exívit
 sonus eórum, & in fines orbis
 terræ verba eórum : * in sole
 pósuit tabernáculum suum;

Et ipse tanquam sponsus
 procedens de thálamo suo, *
 exultávit ut gigas ad cur-
 rendam viam.

A summo cœlo egréssio
 ejus; & occursum ejus usque
 ad summum ejus : * nec est
 qui se abscondat à calore
 ejus.

Diviso Psalmi 18.

Lex Dómini immaculáta,
 & convertens ánimas : * te-
 stimónium Dómini fidèle, sa-
 piéntiam præstans párvulis.

Justíciæ Dómini rectæ, læ-
 tificantes corda : * præcep-

tum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini sanctus, pórmanens in sèculum sèculi: * júdicia Dómini vera, jústificãta in semetipsã.

Desiderãbilã super aurum & lápidem pretiósũ multum, * & dulcióra super mel & favum.

Etenim servus tuus custódit ea: * in custodiendis illis retribúctio multa.

Delicta quis intélligit? * ab occultis meis mundã me, & ab aliénis parce servo tuo.

Si meĩ non fúerint dominãti, * tunc immaculãtus ero, & emundãbor à delicto máximo.

Et erunt ut complãceant elóquia oris mei, * & meditãtio cordis mei in conspectu tuo semper.

Dómine, adjútor meus, * & redemptor meus.

Ant. 7. d. Quis requiescet in monte sancto tuo, Dómine? qui operãtur jústiciã, nec fecit próximo suo malum. *Pf. 14.*

PRO II NOCTURNO.

Psalms 71.

Deus, júdiciũ tuũ regi da, * & jústiciã tuã filio regis;

Judicãre pópulum tuũ in jústiciã, * & páuperes tuos in júdicio.

Suscípiant montes pacem pópulo, * & colles jústiciã.

Judicãbit páuperes pópuli; & salvos faciet filios páuperum, * & humiliãbit calumniãtorem.

Et permanébit cum sole & ante lunã, * in generãtione & generationem.

Descendet sicut plúvia in vellus, * & sicut stillicidia stillãntia super terrã.

Orietur in diébus ejus jústicia, & abundãntia pacis, * donec auferãtur luna.

Et dominãbitur à mari usque ad mare, * & à flúmine usque ad términos orbis terrãrum.

Coram illo prócident Æthiopes, * & inimíci ejus terrãrũ lingent.

Divisio Psalmi 71.

Reges Tharsis & insulz múnera ófferent; * reges Arabum & Saba dona addúcent.

Et adorãbunt eum omnes reges terrã: * omnes gentes servient ei;

Quia liberãbit páuperem à potente, * & páuperem cui non erat adjútor.

Parcet páuperi & inopi, * & ánimas páuperum salvas faciet.

Ex usúris & iniquitãte rédimet ánimas eórum; * & honorãbile nomen eórum coram illo.

Et vivet, & dábitur ei de auro Arãbiã, & adorãbunt de ipso semper: * totã die benedicent ei.

Et erit firmamentum in terra in summis móntium, superextollétur super Líbanum fructus ejus; * & florébunt de civitãte sicut fœnum terrã.

Sit nomen ejus benedi-

Etum in secula: * ante solem permanet nomen ejus.

Et benedicentur in ipso omnes tribus terræ: * omnes gentes magnificabunt eum.

Benedictus Dominus Deus Israel, * qui facit mirabilia solus.

Et benedictum nomen majestatis ejus in æternum; * & replébitur majestate ejus omnis terra: fiat, fiat.

Psalms 100.

Misericordiam & judicium * cantabo tibi, Domine.

Psallem, & intelligam in via immaculata, * quando venies ad me.

Perambulabam in innocentia cordis mei, * in medio domus meæ.

Non proponebam ante oculos meos rem injustam; * facientes prævaricationes odivi.

Non adhæsit mihi cor prævium: * declinantem à me maligni non cognoscebam.

Detrahentem secretò proximo suo, * hunc persequerbar.

Superbo oculo, & insatiabili corde, * cum hoc non edebam.

Oculi mei ad fideles terræ, ut sedeant mecum: * ambulans in via immaculata, hic mihi ministrabat.

Non habitabit in medio domus meæ, qui facit superbiam: * qui loquitur iniqua, non direxit in conspectu oculorum meorum.

In matutino interficiebam omnes peccatores terræ, * ut disperderem de civitate Domini omnes operantes iniquitatem.

Ant. 5. a. Non proponebam ante oculos meos rem injustam: detrahentem secretò proximo suo, hunc persequerbar. *Pf. 100.*

PRO III NOCTURNO.

Psalms 106.

Confitemini Domino, quoniam bonus, * quoniam in seculum misericordia ejus.

Dicant qui redempti sunt à Domino, * quos redemit de manu inimici;

Et de regionibus congregavit eos, * à solis ortu & occasu, ab aquilone & mari.

Erraverunt in solitudine, in inaquoso: * viam civitatis habitaculi non invenerunt.

Esurientes, & sitientes; * anima eorum in ipsis defecit.

Et clamaverunt ad Dominum, cum tribularentur; * & de necessitatibus eorum eripuit eos.

Et deduxit eos in viam rectam, * ut irent in civitatem habitationis.

Confiteantur Domino misericordie ejus, * & mirabilia ejus filiis hominum;

Quia satiavit animam inanem, * & animam esurientem satiavit bonis.

Sedentes in tenebris & umbra mortis, * victos in mendicitate & ferro;

Quia exacerbaverunt eloquia Dei, * & consilium Altissimi irritaverunt.

Et humiliatum est in laboribus cor eorum : * infirmati sunt, nec fuit qui adjuvaret.

Et clamaverunt ad Dominum, cum tribularentur ; * & de necessitatibus eorum liberavit eos.

Et eduxit eos de tenebris & umbra mortis, * & vincula eorum dirupit.

Divisio Psalmi 106.

Confiteantur Domino misericordias ejus, * & mirabilia ejus filiis hominum ;

Quia contrivit portas aereas, * & vectes ferreos contrégit.

Suscépit eos de via iniquitatis eorum : * propter injustitias enim suas humiliati sunt.

Omnem escam abominata est anima eorum ; * & appropinquaverunt usque ad portas mortis.

Et clamaverunt ad Dominum, cum tribularentur ; * & de necessitatibus eorum liberavit eos.

Misit verbum suum, & sanavit eos ; * & eripuit eos de interitionibus eorum.

Confiteantur Domino misericordias ejus, * & mirabilia ejus filiis hominum.

Et sacrificent sacrificium laudis, * & annuntient opera ejus in exultatione.

Qui descendunt mare in navibus, * facientes operationem in aquis multis ;

Ipsi viderunt opera Domini, * & mirabilia ejus in profundo.

Dixit : & stetit spiritus procellarum ; * & exaltati sunt fluctus ejus.

Ascendunt usque ad caelos, & descendunt usque ad abyssos ; * anima eorum in malis tabescebat.

Turbati sunt, & moti sunt sicut ebrius ; * & omnis sapientia eorum devorata est.

Et clamaverunt ad Dominum, cum tribularentur ; * & de necessitatibus eorum eduxit eos.

Et statuit procellam ejus in auram, * & siluerunt fluctus ejus.

Et lætati sunt quia siluerunt : * & deduxit eos in portum voluntatis eorum.

Altera divisio Psalmi 106.

Confiteantur Domino misericordias ejus, * & mirabilia ejus filiis hominum.

Et exaltem eum in ecclesia plebis, * & in cathedra seniorum laudent eum.

Posuit flumina in desertum, * & exitus aquarum in sitim :

Terram fructiferam in saliginem, * à malitia inhabitantium in ea.

Posuit desertum in stagna aquarum, * & terram sine aqua in exitus aquarum ;

Et collocavit illic esurientes : * & constituérunt civitatem habitationis ;

Et seminaverunt agros, & plantaverunt vineas ; * & fecerunt fructum nativitatis.

Et benedixit eis, & multiplicati sunt nimis ; * & ju-

menta eorum non minoravit.

Et paucifacti sunt, * & vexati sunt à tribulatione malorum, & dolore.

Effusa est contemptio super principes; * & errare fecit eos in invio, & non in via.

Et adjúvit páuperem de inópia, * et póluit sicut oves familias.

Vidébunt recti, & lætábuntur; * & omnis iniquitas oppilábit os suum.

Quis sapiens, & custódiet hæc? * & intélliget misericórdias Dómini?

Ant. 6. F. Adjúvit Dóminus páuperem de inópia: vidébunt recti, & lætábuntur.

ÿ. Exortum est in ténébris lumen rectis: Rf. Miséricors, & miserátor, et iustus. *Pf.*

III.

Pater noster.

ÿ. *Sacerd.* Magnificáre Dóminum mecum, Rf. Et exaltémus nomen ejus in idipsum. *Pf.* 33.

AD-LAUDES.

Psalms 23.

Dómini est terra, & plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et universi qui hábitant in eo;

Quia ipse super mária fundávit eum; * & super flúmina preparávit eum.

Quis ascendet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens manibus & mundo corde, * qui non accépit

in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem à Dómino, * & misericórdiam à Deo salutári suo.

Hæc est generatio quæ réntium eum, * quæ réntium faciém Dei Jacob.

Attóllite portas, príncipes, vestras; & elevámini, portæ æternáles: * & introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis & potens, Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas, príncipes, vestras; & elevámini, portæ æternáles: * & introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtutum ipse est Rex glóriæ.

Ant. 4. D. Qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo, hic accípiet benedictiónem à Dómino:

Psalms 84.

Benedixisti, Dómine, terram tuam, * avertisti captivitátem Jacob.

Remisisti iniquitátem plebis tuæ, * operuisti ómnia peccáta eorum.

Mitigasti ómnem iram tuam, * avertisti ab ira indignationis tuæ.

Converte nos, Deus salutáris noster, * & averte iram tuam à nobis.

Numquid in æternum irascéris nobis? * aut extendes iram tuam à generatióne in generatióne?

Deus, tu conversus vivificábis

cabis nos; * & plebs tua labitur in te.

Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam, * & salutare tuum da nobis.

Audiam quid loquatur in me Dominus Deus; * quoniam loquetur pacem in plebem suam,

Et super sanctos suos, * & in eos qui convertuntur ad cor.

Verumtamen prope timentes eum salutare ipsius, * ut inhabitet gloria in terra nostra.

Misericordia & veritas obviaverunt sibi: * iustitia & pax osculatae sunt.

Veritas de terra orta est, * & iustitia de caelo prospexit.

Etenim Dominus dabit benignitatem; * & terra nostra dabit fructum suum.

Iustitia ante eum ambulabit, * & ponet in via gressus suos.

Ant. 5. a. Audiam quid loquatur in me Dominus Deus; quoniam loquetur pacem in plebem suam, & super sanctos suos.

Psalms 96.

Dominus regnavit, exultet terra, * letentur insulae multae.

Nubes & caligo in circuitu eius: * iustitia & iudicium correctio sedis eius.

Ignis ante ipsum praecedet, * & inflammabit in circuitu inimicos eius.

Illuxerunt fulgura eius or-
Autumnalis.

bi terrae: * vidit, & commota est terra.

Montes sicut cera fluxerunt a facie Domini; * a facie Domini omnis terra.

Annuntiaverunt caeli iustitiam eius; * & viderunt omnes populi gloriam eius.

Compendantur omnes qui adorant sculptilia, * & qui gloriantur in simulacris suis.

Adorate eum, * omnes Angeli eius.

Audavit, & letata est Sion: * & exultaverunt filii Iudae propter iudicia tua, Domine;

Quoniam tu Dominus altissimus super omnem terram: * nimis exaltatus es super omnes deos.

Qui diligitis Dominum, odite malum: * custodit Dominus animas sanctorum suorum; de manu peccatoris liberabit eos.

Lux orta est iusto, * & rectis corde letitia.

Letamini, iusti, in Domino, * & confitemini memoriae sanctificationis eius.

Ant. 3. a. Qui diligitis Dominum, odite malum: custodit Dominus animas sanctorum suorum.

In Feriis,

Canticum Ezechiae. II. 38.

Ego dixi: In dimidio dierum meorum vadam ad portas inferi: * quasi vivi reddendum annorum meorum.

Dixi: Non videbo Dominum Deum in terra viventium: * non aspiciam homi-

nem ultrâ, & habitatorem quiétis.

Generatio mea ablata est, & convoluta est à me, * quasi tabernaculum pastorum.

Præcisa est, velut à te-xente, vita mea; dum adhuc ordiret, succidit me: * de mane usque ad vespèram finies me.

Sperabam usque ad mane; quali leo sic contrivit omnia ossa mea: * de mane usque ad vespèram finies me.

Sicut pullus hirundinis sic clamabo, * meditabor ut columba.

Attenuati sunt oculi mei, suspicientes in excelsum: * Domine, vim patior, responde pro me.

Quid dicam, aut quid responderébit mihi, * cum ipse fecerit?

Recogitabo tibi omnes annos meos * in amaritudine animæ meæ.

Domine, si sic vivitur, & in talibus vita spiritus mei, * corripies me, & vivificabis me.

Ecce in pace amaritudo mea amarissima: * tu autem eruisti animam meam, ut non periret.

Projecisti post tergum tuum * omnia peccata mea.

Quia non infernis confitebitur tibi, neque mors laudabit te: * non expectabunt, qui descendunt in lacum, veritatem tuam.

Vivens, vivens ipse confitebitur tibi, sicut & ego

hodie: * pater filiis notam faciet veritatem tuam.

Domine, salvum me fac; * & psalmos nostros cantabimus cunctis diebus vite nostræ in domo Domini.

Ant. 7. d. Vivens, vivens ipse confitebitur tibi, Domine: pater filiis notam faciet veritatem tuam.

[In Festis, Canticum.

Eccli. 36.

Miserere nostri, Deus omnium, & respice nos, * & ostende nobis lucem miserationum tuarum.

Et immitte timorem tuum super gentes: quæ non exquisierunt te; * ut cognoscant, quia non est Deus, nisi tu, & enarrent magnalia tua.

Alleva manum tuam super gentes alienas, * ut videant potentiam tuam.

Sicut enim in conspectu eorum sanctificatus es in nobis, * sic in conspectu nostro magnificaberis in eis;

ut cognoscant te, * sicut & nos cognovimus quoniam non est Deus præter te, Domine.

Innova signa, & immota mirabilia: * glorifica manum, et brachium dextrum.

Excita furorem, & effunde iram: * tolle adversarium, & afflige inimicum.

Festina tempus, & memento finis, * ut enarrent mirabilia tua.

In ira flamma devoretur qui salvatur; * & qui pessimant plebem tuam, inventiant perditionem.

Cóntere caput princípum inimicórum, * dicéntium : Non est álius præter nos.

Cóngrega omnes tribus Jacob, * ut cognoscant quia non est Deus, nisi tu, & enarrent magnalia tua ;

Et hæreditábis eos, * sicut ab initio.

Miserére plebi tuæ super quam invocatum est nomen tuum, * & Israel quem coæquasti primogénito tuo.

Miserére civitatí sanctificatiónis tuæ, Jerúsalem, * civitatí requiæ tuæ.

Reple Sion inenarrabilibus verbis tuis, * & glóriá tuá pópulum tuum.]

Psalmus 150.

Laudáte Dóminum in sanctis ejus : * laudáte eum in firmamento virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus ejus : * laudáte eum secundum multitudínem magnitudinis ejus.

Laudáte eum in sono tubæ : * laudáte eum in psalterio & cithara.

Laudáte eum in tympano & choro : * laudáte eum in chordis & órgano.

Laudáte eum in cymbalis benefonántibus ; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis : * omnis spíritus laudet Dóminum.

Ant. 1. D. Laudáte Dóminum in sanctis ejus : laudáte eum secundum multitudínem magnitudinis ejus.

Capitulum. 1 Joan. 2.

Mandátum novum scribo vobis, quod verum est

& in Christo, & in vobis ; quia tenebræ transierunt, & verum lumen jam lucet. Qui dicit se in luce esse, & fratrem suum odit, in tenebris est usque adhuc. Qui diligit fratrem suum, in lumine manet, & scándalum in eo non est.

Hymnus. C.

Te princípé summo, Deus, Jubes amore diligi : Tibi secundum prótinus Jubes amari próximum

Amore fundatam tuo Communiónem respice, Quæ corpus unum plúrimi. Unum cor, una mens sumus.

Illam fides & veritas Amábili stipant choro : Oblíquus hinc livor procul Et litis ardor éxulant.

Tu, pacis auctor, mútuos Astringe nexus : da, Pater, Gaudere fratrum gaudiis, Da condolere fléctibus.

Æterna laus & glória Uni sit & trino Deo, Qui moris unius sacra Nos pacis in domo locat.

Amen.

ÿ. Deus in médio civitatis suæ non commovébitur : Rf. Adjuvabit eam mané dilículo. *Pf. 45.*

Ad Benedictus. Ant. 7. 2. Erexit Dóminus cornu salutis nobis in domo David pæri sui, sicut locutus est per os sanctorum. *Luc. 1.*

AD PRIMAM.

Psalmus 34.

Júdica, Dómine, nocentes me : * expugna impugnantes me!

Apprehende arma & scutum, * & exurge in adiutorium mihi.

Effunde fræeam, & concide adversus eos qui persequuntur me; * dic animæ meæ: Salus tua ego sum.

Confundantur & revertantur * quærentes animam meam.

Avertantur retrorsum, * & confundantur cogitantes mihi mala.

Fiant tanquam pulvis ante faciem venti, * & angelus Dómini coarctans eos.

Fiat via illórum tenebræ & lúbricum, * & angelus Dómini persequens eos;

Quóniam gratis absconderunt mihi interitum láquei sui, * supervacue exprobraverunt animam meam.

Veniat illi láqueus quem ignorat; & captio quam abscondit, apprehendat eum; * & in láqueum cadat in ipsum.

Anima autem mea exultabit in Dómino, * & delectabitur super salutari suo.

Omnia ossa mea dicent: * Dómine, quis similis tibi?

Eripens inopem de manu fortiórum ejus, * egenum & páuperem à diripientibus eum.

Divisio Psalmi 34.

Surgentes testes iniqui, * quæ ignorabam interrogabant me.

Retribuebant mihi mala pro bonis, * sterilitatem animæ meæ.

Ego autem, cum mihi mo-

lesti essent, * induébar cilio.

Humiliabam in jejúnio animam meam, * & oratio mea in sinu meo convertetur.

Quasi próximum, & quasi fratrem nostrum, sic complacébam: * quasi lugens & contristatus, sic humiliabar.

Et adversum me latati sunt, & convenérunt: * congregata sunt super me flagella, & ignoravi.

Disipati sunt, nec compuncti; tentaverunt me, subannaverunt me subannatione: * frenduerunt super me dentibus suis.

Dómine, quando respicies? * restitue animam meam à malignitate eórum, à leónibus unicam meam.

Confitebor tibi in ecclesia magna: * in pópulo gravi laudabo te.

Non supergaudeant mihi qui adversantur mihi inique, * qui odérunt me gratis, & annuunt óculis.

Quóniam mihi quidem pacifice loquebantur; * & in iracúndia terræ loquentes, dolos cogitabant.

Et dilataverunt super me os suum; * dixerunt: Euge, euge, vidérunt óculi nostri.

Vidisti, Dómine, ne sileas: * Dómine, ne discedas à me.

Altera divisio Psalmi 34.

Exurge, & intende iudicio meo, * Deus meus & Dóminus meus, in causam meam.

Júdica me secundum ju-

stítiam tuam, Dómine Deus meus; * & non supergáudeant mihi.

Non dicant in córdibus suis: Euge, euge, animæ nostræ; * nec dicant: Devorávimus eum.

Erubescant & reveareantur simul, * qui gratulantur malis meis.

Induantur confusióne & reverentiâ, * qui magna loquuntur super me.

Exultent & lætentur qui volunt justítiam meam; * & dicant semper: Magnificetur Dóminus, qui volunt pacem servi ejus.

Et lingua mea meditabitur justítiam tuam, * totâ die laudem tuam.

Ant. 2. D. Cùm mihi molesti essent, quasi próximum, & quasi fratrem nostrum, sic complacébam.

AD TERTIAM.

Psalms 25.

Judica me, Dómine, quóniam ego in innocéntia mea ingressus sum; * & in Dómino sperans, non infirmábor.

Proba me, Dómine, & tenta me: * ure renes meos & cor meum;

Quóniam misericórdia tua ante óculos meos est, * & complacui in veritate tua.

Non sedi cum concílio vanitátis, * & cum iniqua geréntibus non introibo.

Odívi ecclésiám malignántium, * & cum impiis non sedébo.

Lavábo inter innocentes manus meas * & circúmdabo altáre tuum, Dómine;

Ut áudiam vocem laudis, * & enarrem universa mirabilia tua.

Dómine, dilexi decórem domús tuæ, * & locum habitatiónis glóriæ tuæ.

Ne perdas cum impiis, Deus, animam meam, * & cum viris sánguinem vitam meam,

In quorum má nibus iniquitátes sunt: * dextera eorum repléta est munéribus.

Ego autem in innocéntia mea ingressus sum: * rédime me, & miserére me.

Pes meus stetit in directo: * in ecclésiis benedicam te, Dómine.

Psalms 49.

Deus deórum Dóminus locú tus est; * & vocávit terram à solis ortu usque ad occásum.

Ex Sion * species decóris ejus.

Deus manifestè véniet; * Deus noster, & non silébit.

Ignis in conspectu ejus exardescet, * & in circúitu ejus tempestas válda.

Advocábit cælum desursum, & terram, * discérnere pópulum suum.

Congregáte illi sanctos ejus, * qui ordinant testamentum ejus super sacrificia.

Et annuntiábunt cœli justítiam ejus, * quóniam Deus judex est.

Audi, pópulus meus, & loquar; Israel, & testificá-

hor tibi : * Deus , Deus tuus ego sum.

Non in sacrificiis tuis arguam te ; * holocausta autem tua in conspectu meo sunt semper.

Non accipiam de domo tua vitulos , * neque de gregebibus tuis hircos ;

Quóniam mez sunt omnes feræ silvarum , * jumenta in montibus & boves.

Cognóvi ómnia volatilia cœli ; * & pulcrítido agri mecum est.

Si esuriero , non dicam tibi ; * meus est enim orbis terræ , & plenítido ejus.

Numquid manducábo carnes taurórum ? * aut sanguinem hircórum potábo ?

Immola Deo sacrificium laudis , * & redde Altíssimo vota tua.

Et ínvoça me in die tribulatiónis ; * éruam te , & honorificábis me.

Divisio Psalmi 49.

Peccatóri autem dixit Deus : * Quare tu enarras justitias meas , & assúmis testamentum meum per os tuum ?

Tu verò odisti disciplinam , * & projecisti sermones meos retrorsum.

Si vidébas furem , currebas cum eo , * & cum adulteris portionem tuam ponébas.

Os tuum abundávit malitiâ , * & lingua tua concinábatur dolos.

Sedens adversus fratrem tuum loquebáris , & adver-

sus filium matris tuæ ponébas scándalum : * hæc fecisti , & tácuisti.

Existimasti iniquè quòd ero tui similis : * arguam te , & státuam contra faciem tuam.

Intelligite hæc , qui obliviscimini Deum ; * nequando rapiat , & non sit qui eripiat.

Sacrificium laudis honorificábit me ; * & illuc iter , quo ostendam illi salutáre Dei.

Ant. 1. f. Cum impiis non sedébo : inter innocentes circúmdabo altáre tuum , Dómine. *Pf. 25.*

Capitulum. Eccli. 35.

Sacrificium salutáre est aténdere mandátis , & discédere ab omni iniquitate : & propitiatióem litáre sacrificií super injustitias , & deprecátió pro peccátis , recédere ab injustitia.

R. br. Quis ascendet in montem Dómini , * Stabit in loco sancto ejus ? Quis ascendet ? *ψ.* Innocens manibus * & mundo corde , * Stabit in loco sancto ejus. *Gloria Patri. Quis ascendet. Pf. 23.*

ψ. Congregáte Dómino sanctos ejus , *R.* Qui ordínant testamentum ejus super sacrificia. *Pf. 49.*

AD SEXTAM.

Psalmus 36.

Noli æmulári in malignántibus , * neque zeláveris facientes iniquitatem.

Quóniam tanquam fœnum velóciter areícent , * &

quemadmodum ólera herbarum citò decident.

Spera in Dómino, & fac bonitatem; * & inhábita terram, & pascéris in divitiis ejus.

Delectáre in Dómino, * & dabit tibi petitiónes cordis tui.

Revéla Dómino viam tuam, & spera in eo; * & ipse faciet.

Et edúcet quasi lumen justitiam tuam, & judicium tuum tanquam merídiem: * súbditus esto Dómino, & ora eum.

Noli emulári in eo qui prosperáur in via sua, * in hómine faciente injustitias.

Desine ab ira, & derelinque furórem: * noli emulári, ut malignéris;

Quóniam qui malignantur, exterminabuntur: * sustinentes autem Dóminum, ipsi hæreditábunt terram.

Et adhuc pusillúm, & non erit peccátor; * & quæres locum ejus, & non invénies.

Manfueti autem hæreditábunt terram, * & delectábuntur in multitudíne pacis.

Observábit peccátor justum, * & stridébit super eum dentibus suis.

Dóminus autem irridébit eum; * quóniam prospicit quòd véniet dies ejus.

Gládium evaginavérunt peccátóres; * intendérunt arcum suum,

Ut dejiciant pauperem &

inopem, * ut trucident reos corde.

Gládus eórum intret in corda ipsórum, * & arcus eórum confringátur.

Mélius est módiórum justo, * super divitias peccátórum multas.

Quóniam bráchia peccátórum conterentur: * confirmat autem justos Dóminus.

Divisio. Psalmi 36.

Novit Dóminus dies immaculatórum; * & hæc réditas eórum in æternum erit.

Non confundentur in tempore malo, & in diebus famis saturabuntur; * quia peccátóres peribunt.

Inimíci verò Dñi, mox ut honorificáti fuerint & exaltáti, * deficientes, quemadmodum fumus, deficient.

Mutuábitur peccátor, & non solvet; * justus autem miserétur, & tribuet.

Quia benedícetes ei hæreditábunt terram; * maledícetes autem ei disperibunt.

Apud Dóminum gressus hóminis dirigentur, * & viam ejus volet.

Cùm ceciderit, non collidétur; * quia Dóminus supponit manum suam.

Júnior sui, etenim senui; * & non vldi justum derelictum, nec semen ejus quærens panem.

Totá die miserétur & commodat; * & semen illius in benedicióne erit.

Declína à malo, & fac

bonum; * & inhabitata in seculum seculi.

Quia Dominus amat iudicium, & non derelinquet sanctos suos: * in æternum conservabuntur.

Injusti punientur; * & semen impiorum peribit.

Iusti autem hereditabunt terram, * & inhabitabunt in seculum seculi super eam.

Altera divisio Psalmi 36.

Os iusti medicabitur sapientiam, * & lingua ejus loquetur iudicium.

Lex Dei ejus in corde ipsius; * & non supplantabuntur gressus ejus.

Considerat peccator justum, * & querit mortificare eum.

Dominus autem non derelinquet eum in manibus ejus, * nec damnabit eum, cum iudicabitur illi.

Expecta Dominum, & custodi viam ejus; * & exaltabit te, ut hereditate capias terram: * cum perierint peccatores, videbis.

Vidi impium superexaltatum, * & elevatum sicut cedros Libani.

Et transivi, & ecce non erat; * & quasi eum, & non est inventus locus ejus.

Custodi innocentiam, & vide æquitatem; * quoniam sunt reliquæ homini pacifico.

Injusti autem disperibunt simul; * reliquæ impiorum interibunt.

Salus autem iustorum à Domino; * & protector eor-

um in tempore tribulationis.

Et adjuvabit eos Dominus, & liberabit eos; * & eruet eos à peccatoribus, & salvabit eos, quia speraverunt in eo.

Ant. 4. c. Iustus tota die miseretur, & commodat; & semen illius in benedictione erit.

Capitulum. 1 Joan. 3.

Qui habuerit substantiam huius mundi, & viderit fratrem suum necessitatem habere, & clauserit viscera sua ab eo; quomodo caritas Dei manet in eo? Filii mei, non diligamus verbo, neque lingua, sed opere & veritate.

R. br. Jucundus homo * Qui miseretur & commodat. Jucundus. *ψ.* In æternum * non commovebitur, * Qui miseretur. Gloria Patri. Jucundus.

ψ. Dispersit, dedit pauperibus: *R.* Iustitia ejus manet in seculum seculi. *Pf.*

111.

AD NONAM.

Psalmus 108.

Deus, laudem meam nescit tacueris; * quia os peccatoris, & os dolosi super me apertum est.

Locuti sunt adversum me lingua dolosa, & sermonibus odii circumdederunt me, * & expugnaverunt me gratis.

Pro eo ut me diligerent, detrahebant mihi; * ego autem orabam.

Et posuerunt adversum me mala pro bonis, * & odium pro dilectione mea.

Divisio Psalmi 108.

Constitu[e] [Dómine] super eum peccatorem; * & diabolus stet à dextris ejus.

Cùm judicatur, éxeat condemnatus; * & oratio ejus fiat in peccatum.

Fiant dies ejus pauci; * & episcopatum ejus accipiat alter.

Fiant filii ejus órphani, * & uxor ejus vidua.

Nutantes transferantur filii ejus, & mendicent, * & ejiciantur de habitacionibus suis.

Scrutetur scenerator omnem substantiam ejus; * & diripiant alieni labores ejus.

Non sit illi adjutor, * nec sit qui misereatur pupillis ejus.

Fiant nati ejus in interitum: * in generatione una deleatur nomen ejus.

In memoriam rédeat iniquitas patrum ejus in conspectu Dómini; * & peccatum matris ejus non deleatur.

Fiant contra Dóminum semper: * & dispereat de terra memoria eorum;

Pro eo quod non est recordatus facere misericordiam, * & persecutus est hominem inopem et mendicum, & compunctum corde mortificare.

Et dilexit maledictionem, & veniet ei; * & noluit be-

nedictionem, & elongabitur ab eo.

Et induit maledictionem sicut vestimentum; * & intravit sicut aqua in interiora ejus, & sicut oleum in ossibus ejus.

Fiat ei sicut vestimentum quo operitur, * & sicut zona quâ semper præcingitur.

Hoc opus eorum qui detrahunt mihi apud Dóminum, * & qui loquuntur mala adversus animam meam.

Et tu, Dómine, Dómine, fac mecum propter nomen tuum; * quia suavis est misericordia tua.

Altera divisio Psalmi 108.

Libera me, quia egénus & pauper ego sum, * & cor meum conturbatum est intra me.

Sicut umbra, cum declinat, ablatus sum; * & excusus sum sicut locustæ.

Génua mea infirmata sunt à jejúnio, * & caro mea immutata est propter oleum.

Et ego factus sum opprobrium illis: * viderunt me, & moverunt capita sua.

Adjuva me, Dómine Deus meus: * salvum me fac secundam misericordiam tuam.

Et sciant quia manus tua hæc; * & tu, Dómine, fecisti eam.

Maledicent illi, & tu benedices: * qui insurgunt in me, confundantur; servus autem tuus lætabitur.

Induantur, qui detrahunt mihi, pudore; * & operian-

tur sicut diplóide confusióne suá.

Confitebor Dómino nimis in ore meo, * & in médio multórum laudábo eum.

Quia ástitit à dextris páuperis, * ut salvam fáceret à persecúentibus ánimam meam.

Ant. 7. b. Pro eo ut me diligerent, detrahébant mihi; ego autem orábam.

Capitulum. Rom. 12.

Nolite esse prudentes apud vosmetipsos, nulli malum pro malo reddentes, providentes bona non tantum coram Deo, sed etiam coram omnibus hominibus. Si fieri potest, quod ex vobis est, cum omnibus hominibus pacem habentes.

R. br. Audiam quid loquatur in me * Dóminus Deus. Audiam. *ŷ.* Loquetur pacem * in plebem suam * Dóminus Deus. Glória Patri. Audiam quid loquatur. *Pf. 84.*

ŷ. Cum his qui odérunt pacem *R.* Eram pacíficus. *Pf. 119.*

AD VESPERAS.

Psalms 119.

Ad Dóminum, cum tribulárer, clamávi; * & exaudivit me.

Dómine, libera ánimam meam à lábiis iníquis, * & à lingua dolósa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolósam?

Sagittæ potentis acútæ, *

cum carbónibus desolatóriis.

Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus est! habitávi cum habitántibus Cedar; * multum íncola fuit ánima mea.

Cum his qui odérunt pacem, eram pacíficus: * cum loquébar illis, impugnábant me gratis.

Ant. 3. b. Multum íncola fuit ánima mea, Dómine: cum his qui odérunt pacem, eram pacíficus.

Psalms 121.

Lætátus sum in his quæ dicta sunt mihi: * In domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes nostri * in átriis tuis, Jerúsalem.

Jerúsalem quæ ædificátur ut civitas, * cujus participátio ejus in idipsum.

Illuc enim ascenderunt tribus, tribus Dómini; * testimónium Israel, ad confitendum nómini Dómini.

Quia illic sedérunt sedes in iudicio, * sedes super domum David.

Rogáte quæ ad pacem sunt Jerúsalem; * & abundantia diligentibus te.

Fiat pax in virtúte tua, * & abundantia in túrribus tuis.

Propter fratres meos & próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dómini Dei nostri, * quæsi vi bona tibi.

Ant. 1. f. Propter fratres meos & próximos meos, lo-

quæbar pacem de te, Jerúsalem.

Psalms 132.

Ecce quàm bonum, & quàm jucundum * habitare fratres in unum!

Sicut unguentum in capite, * quod descendit in barbam, barbam Aaron;

Quod descendit in oram vestimenti ejus: * sicut ros Hermon, qui descendit in montem Sion;

Quoniam istuc mandavit Dominus benedictionem, * & vitam usque in sæculum.

Ant. 4. d. Quàm bonum, & quàm jucundum habitare fratres in unum!

Psalms 140.

Domine, clamavi ad te, exaudi me; * intende voci meæ, cum clamávero ad te.

Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo: * elevatio manuum mearum, sacrificium vespertinum.

Pone, Domine, custodiam ori meo, * & ostium circumstantiæ labiis meis.

Non declines cor meum in verba malitiæ, * ad excusandas excusationes in peccatis,

Cum hominibus operantibus iniquitatem; * & non communicabo cum electis eorum.

Corripiet me justus in misericordia, & increpabit me: * oleum autem peccatoris non impinguet caput meum;

Quoniam adhuc & oratio mea * in beneplacitis eorum.

AbSORPTI sunt juncti petreæ iudices eorum: * audient verba mea, quoniam poterunt.

Sicut crassitudo terræ erupta est super terram, * dissipata sunt ossa nostra secus infernum.

Quia ad te, Domine, Domine, oculi mei; * in te speravi, non auferas animam meam.

Custodi me à laqueo quem statuerunt mihi, * & à scandalis operantium iniquitatem.

Cadent in retiaculo ejus peccatores: * singulariter sum ego, donec transeam.

Ant. 8. G. In misericordia justus increpabit me: oleum autem peccatoris non impinguet caput meum.

Psalms 141.

Voce meâ ad Dominum clamavi; * voce meâ ad Dominum deprecatus sum.

Effundo in conspectu ejus orationem meam, * & tribulationem meam ante ipsum pronuntio,

In deficiendo ex me spiritum meum; * & tu cognovisti semitas meas.

In via hac quâ ambulabam, * absconderunt laqueum mihi.

Considerabam ad dexteram, & videbam; * & non erat qui cognosceret me.

Pervit fuga à me, * & non est qui requirat animam meam.

Clamavi ad te, Domine: *

dixi : Tu es spes mea , portio
mea in terra viventium.

Intende ad deprecationem
meam ; * quia humiliatus sum
nimis.

Libera me à persequenti-
bus me , * quia confortati
sunt super me.

Educ de custodia animam
meam , ad confitendum nó-
mini tuo : * me expectant
iusti , donec retribuas mihi.

Ans. 6. F. Me expectant
iusti , donec retribuas mihi ,
Dómine.

Capitulum. 1 Cor. 12.

Si quid patitur unum mem-
brum , compatiuntur om-
nia membra ; sive gloriatur
unum membrum , congau-
dent omnia membra : vos
autem estis corpus Christi , &
membra de membro.

Hymnus. C.

O quam juvat fratres ,
Deus ,
Unum quibus Christus caput
Vitale robur sufficit ,
Uno moveri spiritu !

Quam dulce laudes dicere
Uná tibi cunctos domo ,
Precumque ceu factá manu ,
Inferre vim gratam tibi !

Hanc quisque diligit do-
mum ;

Hanc pace concors recreet :
Væ dira qui spargit malus
Dissensionum semina.

Sed damna cedunt in lu-
crum ,

Te, Christe, diligentibus :
Augent coronas prælia ;
Profuntque, dum nocent,
mali.

Vox blanda sævit tristibus ,

Dum pectus incautum subit ,
Lapsuque cæco dulcibus
Laudum venenis inficit.

Præsta, beata Trinitas,
Ut caritate mutua
Prosimus alter alteri,
Regnemus & polo simul.

Amen.

ψ. In Dómino laudabitur
ánima mea : R. Audiant
mansueti , & latentur. Ps.
33.

Ad Magnificat. Ant. 8. G.
Respexit Deus humilitatem
ancillæ suæ : ex hoc beatam
me dicent omnes generatio-
nes. Luc. 1.

AD COMPLETORIUM.

Psalmus 12.

Usquequo, Dómine, obli-
vísceris me in finem ? *
úsquequo avertis faciem
tuam à me ?

Quamdiu ponam consilia
in ánima mea , * dolorem in
corde meo per diem ?

Usquequo exaltabitur ini-
micus meus super me ? * ré-
spice, & exaudi me, Dómine
Deus meus.

Illúmina óculos meos , ne
unquam obdormiam in mor-
te ; * nequando dicat inimi-
cus meus : Prævalui adver-
sus eum.

Qui tribulant me, exultá-
bunt si motus fuero ; * ego
autem in misericórdia tua
sperávi.

Exultábit cor meum in sa-
lutári tuo : * cantábo Dó-
mino quæ bona tribuit mihi,
& psallam nómini Dómini
altissimi.

Psalms 31.

Beati quorum remissa sunt iniquitates, * & quorum tecta sunt peccata.

Beatus vir cui non imputavit Dominus peccatum, * nec est in spiritu ejus dolus.

Quoniam tacui, inveteraverunt ossa mea, * dum clamarem tota die.

Quoniam die ac nocte gravata est super me manus tua : * conversus sum in strumina mea, dum configitur spina.

Delictum meum cognitum tibi feci, * & injustitiam meam non abscondi.

Dixi : Confitebor adversum me injustitiam meam Domino; * & tu remisisti impietatem peccati mei.

Pro hac orabit ad te omnis sanctus * in tempore opportuno.

Verumtamen in diluvio aquarum multarum, * ad eum non approximabunt.

Tu es refugium meum a tribulatione quae circumdedit me : * exultatio mea, erue me a circumdantibus me.

Intellectum tibi dabo, & instruam te in via hac qua gradieris : * firmabo super te oculos meos.

Nolite fieri sicut equus & mulus, * quibus non est intellectus.

In campo & freno maxillas eorum constringe, * qui non approximant ad te.

Multa flagella peccatoris; * sperantem autem in Domi-

no misericordia circumdabit.

Letamini in Domino, & exultate, justii; * & gloriamini, omnes recti corde.

Psalms 78.

Deus, venerunt gentes in hereditatem tuam, potuerunt templum sanctum tuum, * posuerunt Jerusalem in pomorum custodiam.

Posuerunt morticina servorum tuorum escas volatilibus caeli, * carnes sanctorum tuorum bestiis terrae.

Effuderunt sanguinem eorum tanquam aquam in circuitu Jerusalem; * & non erat qui sepeliret.

Facti sumus opprobrium vicinis nostris; * subsannatio & illusio his qui in circuitu nostro sunt.

Usquequo, Domine, irasceris in finem; * accendetur velut ignis zelus tuus?

Effunde iram tuam in gentes quae te non novērunt, * & in regna quae nomen tuum non invocaverunt;

Quia comederunt Jacob, * & locum ejus desolaverunt.

Ne memineris iniquitatum nostrarum antiquarum; * cito anticipent nos misericordiae tuae, quia pauperes facti sumus nimis.

Adjva nos, Deus salutaris noster; * & propter gloriam nominis tui, Domine, libera nos.

Et propitius esto peccatis nostris * propter nomen tuum; :

Ne forte dicant in gentibus: * Ubi est Deus eorum?

Et innotescat in nationibus coram oculis nostris * ultio sanguinis servorum tuorum, qui effusus est.

Intréat in conspectu tuo * gemitus compeditorum.

Secundam magnitudinem brachii tui, * posside filios mortificatorum;

Et redde vicinis nostris septuplum in simo eorum improperium ipsorum, * quod exprobraverunt tibi, Dñe.

Nos autem populus tuus, & oves pascuæ tuæ, * confitebimur tibi in sæculum.

In generationem & generationem * annuntiabimus laudem tuam.

Ant. 7. c. Tu remisisti impietatem peccati mei: pro hac orabit ad te omnis sanctus. *Pf. 31.*

FERIA QUARTA.

AD OFFICIUM NOCTURN.

Invit. Non repellet Dominus plebem suam: * Venite, adorémus.

Hymnus. C.

Miramur, ó Deus, tuæ
Recens opus potentia,
Quæ scripta scintillantibus
Resulget astrorum globis.

Ut sol diæi, candida
Sic luna nocti præsidet:
Exercitu totum novo
Discriminant stellæ polum.

At ipse, cælorum decus,
Sol novit occasus suos:
Sunt certa lunæ tempora,
Statique lapsus siderum.

Jugi rotata turbine
Furantur & reddunt diem:
Tu semper idem, nescius
Mortalium spem fallere.

Turbata quid mens fluctuet?

Curâ paternâ nos regis:

Æterna si cordi salus,
Æterna nos salus manet.

Suprema laus & gloria

Uni sit & trino Deo,

Suo repóni qui jubet

Curas & angóres sinu.

Amen.

PRO I NOCTURNO.

Psalms 9.

Confitebor tibi, Dómine,
in toto corde meo; * narra-
bo ómnia mirabilia tua.

Latabor & exultabo in te: * psallam nómini tuo,
Altissime,

In convertendo inimicum
meum retrorsum: * infirma-
buntur, & peribunt à facie
tua.

Quóniam fecisti iudicium
meum & causam meam; *
sedisti super thronum, qui jú-
dicas iustitiam.

Increpasti gentes, & pé-
riit impius: * nomen eorum
delesti in æternum, & in sé-
culum sæculi.

Inimici defecerunt frá-
mez in finem; * & civitates
eorum destruxisti.

Périit memoria eorum
cum sonitu; * & Dóminus
in æternum permanet.

Paravit in iudicio thro-
num suum; * & ipse judicá-
bit orbem terræ in aequita-
te, judicabit populos in ju-
stítia.

Et factus est Dominus refugium pauperi; * adjutor in opportunitatibus, in tribulatione.

Et sperent in te, qui noverunt nomen tuum; * quoniam non dereliquisti querentes te, Domine.

Pfallite Domino qui habitat in Sion: * annuntiate inter gentes studia ejus;

Quoniam requirens sanguinem eorum recordatus est; * non est oblitus clamorem pauperum.

Divisio Psalmi 9.

Miserere mei, Domine: * vide humilitatem meam de inimicis meis,

Qui exaltas me de portis mortis; * ut annuntiem omnes laudationes tuas in portis filiae Sion.

Exultabo in salutari tuo: * infixae sunt gentes in intente quem fecerunt.

In laqueo isto quem absconderunt, * comprehensus est pes eorum.

Cognoscetur Dominus iudicia faciens: * in operibus manuum suarum comprehensus est peccator.

Convertantur peccatores in infernum, * omnes gentes quae obliviscuntur Deum.

Quoniam non in finem oblivio erit pauperis: * patientia pauperum non peribit in finem.

Exurge, Domine; non confortetur homo: * iudicentur gentes in conspectu tuo.

Constitue, Domine, legis-

latorem super eos; * ut sciant gentes quoniam homines sunt.

Alteram divisio Psalmi 9.

UT quid, Domine, recessisti longe? * despicias in opportunitatibus, in tribulatione?

Dum superbit impius, incenditur pauper: * comprehenduntur in consiliis quibus cogitant.

Quoniam laudatur peccator in desideriis animae suae, * & iniquus benedicitur.

Exacerbavit Daem peccator; * secundum multitudinem irae suae non quæret.

Non est Deus in conspectu ejus; * inquinatae sunt vicia illius in omni tempore.

Auferuntur iudicia tua à facie ejus: * granium inimicorum suorum dominabitur.

Dixit enim in corde suo: * Non movebor à generatione in generationem sine malo.

Cujus maledictione os plenum est, & amaritudine, & dolo: * sub lingua ejus labor & dolor.

Sedet in insidiis cum divitiis in occultis, * ut interficiat innocentem.

Oculi ejus in pauperem respiciunt: * insidiatur in abscondito quasi leo in spelunca sua.

Insidiatur ut rapiat pauperem; * rapere pauperem, dum attrahit eum.

In laqueo suo humiliabit eum: * inclinabit se, & ca-

det, cùm dominátus fúerit
páuperum.

Dixit enim in corde suo :
Oblítus est Deus; * avertit
faciem suam, ne vídeat in
finem.

Exurge, Dómine Deus;
exaltétur manus tua : * ne
obliviscáris páuperum.

Propter quid irritávit ím-
pius Deum? * dixit enim in
corde suo : Non requíret.

Vides, quóniam tu labó-
rem & dolórem considéras,
* ut tradas eos in manus tuas.

Tibi derelictus est pauper:
* órphano tu eris adjútor.

Cóntere bráchium pecca-
tóris & maligni: * quærétur
peccátum illíus, & non in-
veniétur.

Dóminus regnábít in æter-
num, & in séculum séculi :
* peribítis, gentes, de terra
illíus.

Desidérium páuperum ex-
audivit Dóminus : * præpa-
ratióem cordis eórum au-
divit auris tua ;

Judicáre pupillo & húmi-
li, * ut non appónat ultrá
magnificáre se homo super
terram.

Ant. 3. d. Sperent in te,
qui novérunt nomen tuum;
quóniam non dereliquisti
quærentes te, Dómine.

PRO II NOCTURNO.

Psalms 77.

Atténdite, pópule meus,
legem meam; * incli-
nate aurem vestram in verba
oris mei.

Apériam in parábolis os

meum; * loquar propósi-
ones ab iníitio.

Quanta audívimus, & co-
gnóvimus ea; * & patres no-
stri narravérunt nobis.

Non sunt occúltata à filiis
eórum * in generatióne ál-
tera.

Narrantes laudes Dómini,
& virtútes ejus, * & mira-
bília ejus quæ fecit.

Et suscitávit testimónium
in Jacob, * & legem pósuit
in Israel.

Quanta mandávit pátri-
bus nostris, nota fácere ea
filiis suis, * ut cognoscat ge-
nerátio áltera.

Filii qui nascentur, &
exurgent, * & narrábunt
filiis suis;

Ut ponant in Deo spem
suam, & non obliviscantur
óperum Dei, * & mandáta
ejus exquirant;

Ne fiant sicut patres eó-
rum, * generátio prava &
exásperans :

Generátio quæ non di-
rexít cor suum, * & non est
créditus cum Deo spíritus
ejus.

Divisio Psalmi 77.

Filii Ephrem intendentes
& mittentes arcum, *
conversí sunt in die belli.

Non custodiérunt testa-
mentum Dei, * & in lege
ejus noluérunt ambuláre.

Et oblíti sunt benefactó-
rum ejus, * & mirabílium
ejus quæ ostendit eis.

Coram pátribus eórum fe-
cit mirabília in terra Ægy-
pti, * in campo Táneos.

Interrúpit mare, & perduxit eos; * & státuit aquas quasi in utre.

Et deduxit eos in nube diéi, * & totá nocte in illuminatione ignis.

Interrúpit petram in eremo, * & adaquávit eos velut in abyſſo multa.

Et eduxit aquam de petra, * & deduxit tanquam flúmina aquas.

Et appoſuérunt adhuc peccáre ei: * in iram excitavérunt Excelsium in inaquóſo.

Et tentavérunt Deum in córdibus ſuis, * ut péserent eſcas animábus ſuis.

Et malè locúti ſunt de Deo; * dixerunt: Numquid póterit Deus paráre menſam in deſerto?

Quóniam percuffit petram, & fluxérunt aquæ; * & torrentes inundavérunt.

Numquid & panem póterit dare, * aut paráre menſam pópulo ſuo?

Ideo audivit Dóminus, & diſtulit: * & ignis accenſus eſt in Jacob, & ira aſcendit in Iſrael;

Quia non credidérunt in Deo, * nec ſperavérunt in ſalutári ejus.

Et mandávit núbibus deſuper, * & jánuas cœli apéruit.

Et pluit illis manna ad manducandum, * & panem cœli dedit eis.

Panem Angelórum manducávit homo: * cibária miſit eis in abundántia.

Altera diviſo Pſalmi 77.

Tránſtulit [Dóminus] Austrum de cœlo; * & induxit in virtúte ſua Africum.

Et pluit ſuper eos ſicut púlverem carnes, * & ſicut arénam maris volatilia penáta.

Et occidérunt in médio caſtrórum eórum, * circa tabernácula eórum.

Et manducavérunt, & ſaturáti ſunt nimis; & deſiderium eórum áttulit eis: * non ſunt fraudáti à deſiderio ſuo.

Adhuc eſcæ eórum erant in ore ipſórum, * & ira Dei aſcendit ſuper eos.

Et occidit pingues eórum, * & electos Iſrael impedivit.

In ómnibus hiſ peccavérunt adhuc, * & non credidérunt in mirábilibus ejus.

Et deſecérunt in vanitate dies eórum, * & anni eórum cum feſtinatione.

Cùm occideret eos, quzrébant eum; * & revertébantur, & diſtículo veniébant ad eum.

Et rememoráti ſunt quia Deus adjútor eſt eórum, * & Deus excelsus redemptor eórum eſt.

Et dilexérunt eum in ore ſuo, * & lingua ſua mentiti ſunt ei.

Cot autem eórum non erat rectum cum eo, * nec fideles hábiti ſunt in teſtamento ejus.

Ipſe autem eſt miſericors, & propítius fiet peccátis eó-

rum, * & non disperdet eos.

Ant. 8. G. Filii qui nascuntur, narrabunt filiis suis, ut ponant in Deo spem suam.

PRO III. NOCTURNO.

Ex Psalmo 77. Et

Abundavit [Dóminus] ut avérteret iram suam, * & non accendit omnem iram suam.

Et recordatus est quia caro sunt, * spiritus vadens; & non rediens.

Quóties exacerbaverunt eum in deserto? * in iram concitaverunt eum in iniquo?

Et conversi sunt, & tentaverunt Deum, * & Sanctum Israel exacerbaverunt.

Non sunt recordati manús ejus, * die quá redemit eos de manu tribulantis:

Sicut posuit in Ægypto signa sua, * et prodigia sua in campo Taneos.

Et convertit in sanguinem flúmina eórum, * et imbres eórum, ne biberent.

Misit in eos coenomyíam, & comedit eos; * & ranam, & disperdidit eos.

Et dedit arúgini fructus eórum, * & labores eórum locustæ.

Et occidit in grandine vineas eórum, * & moros eórum in pruina.

Et tradidit grandini jumenta eórum, * & possessionem eórum igni.

Misit in eos iram indignationis suæ; * indignationem, & iram, & tribulationem,

immisiones per ángelos malos.

Viam fecit semitæ iræ suæ, non pepercit à morte animabus eórum, * & jumenta eórum in morte conclusit;

Et percussit omne primogenitum in terra Ægypti, * primitias omnis laboris eórum in tabernaculis Cham.

Divisio Psalmi 77. Et

Abstulit [Dóminus] sicut oves populum suum, * & perduxit eos tanquam gregem in deserto.

Et deduxit eos in spe, & non timuerunt; * & inimicos eórum operuit mare.

Et induxit eos in montem sanctificationis suæ, * montem quem acquisivit dextera ejus.

Et ejecit à facie eórum gentes; * & sorte divisit eis terram in finiculis distributionis,

Et habitare fecit in tabernaculis eórum * tribus Israel.

Et tentaverunt, & exacerbaverunt Deum excelsum; * & testimonia ejus non custodiérunt.

Et avértunt se, & non servaverunt pactum: * quemadmodum patres eórum, conversi sunt in arcum prævum.

In iram concitaverunt eum in collibus suis, * & in sculptilibus suis ad amulationem eum provocaverunt.

Audivit Deus, & sprevit; * & ad nihilum redégit valde Israel.

Et répulit tabernáculum Silo, * tabernáculum suum, ubi habitávit in hominibus.

Et tradidit in captivítatem virtútem eórum, * & pulcritúdinem eórum in manus inimíci.

Et conclúsit in gládio pópulum suum, * & hzreditátem suam sprevit.

Júvenes eórum comédit ignis, * & vírgines eórum non sunt lamentátz.

Sacerdótes eórum in gládio ceciderunt, * & víduz eórum non plorabantur.

Altera divisio Psalmi 77. Et

Excitatus est tanquam dormiens Dóminus, * tanquam potens crapulátus à vino.

Et percussit inimicos suos in posterióra: * oppróbrium sempiternum dedit illis.

Et répulit tabernáculum Joseph, * & tribum Ephraim non elégit;

Sed elégit tribum Juda, * montem Sion quem dilexit.

Et ædificávit sicut unicórnium sanctificium suum * in terra quam fundávit in sécula:

Et elégit David servum suum, * & sústulit eum de grégibus óvium.

De post foetantes accépit eum, * páscere Jacob servum suum, & Israel hzreditátem suam.

Et pavit eos in innocéntia cordis sui, * & in intellectuibus mánuum suárum deduxit eos.

Ant. 7. d. Abstulit Dó-

minus sicut oves pópulum suum, & deduxit eos in spe.

¶. Ecce non dormitábit, neque dormiet, N. Qui custódit Israel. *Pf. 120.*

Pater noster.

¶. *Sacerd.* Letábitur justus in Dómino, & sperábit in eo; N. Et laudabuntur omnes recti corde. *Pf. 63.*

AD LAUDES.

Psalmus 5.

Verba mea áuribus percípe, Dómine; * intéllege clamórem meum.

Intende voci oratiónis meæ, * Rex meus et Deus meus.

Quóniam ad te orábo, Dómine, * manè exáudies vocem meam.

Manè astábo tibi, & vidébo; * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malignus, * neque permanébunt injusti ante óculos tuos.

Odisti omnes qui operantur iniquitátem: * perdes omnes qui loquuntur mendácium.

Virum sanguinum & dolósum * abominábitur Dóminus.

Ego autem in multítudine misericórdiæ tuæ introibo in domum tuam, * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in justitía tua: * propter inimicos meos dirige in conspectu tuo viam meam;

Quóniam non est in ore

eórum véritas, * cor eórum vanum est.

Sepulcrum patens est guttur eórum, linguis suis dolósè agebant : * júdica illos, Deus.

Décidant à cogitacióibus suis ; secundum multitudinem impietátum eórum expelle eos, * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et lætentur omnes qui sperant in te : * in æternum exultábunt, & habitábis in eis.

Et gloriabuntur in te omnes qui diligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces iusto.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronásti nos.

Ant. 4. E. Omnes qui sperant in te, Dómine, in æternum exultábunt, & habitábis in eis.

Psalms 35.

Dixit iniustus, ut delinquat in semetipso : * non est timor Dei ante óculos ejus ;

Quóniam dolósè egit in conspectu ejus, * ut inveniatur iniquitas ejus ad ódium.

Verba oris ejus iniquitas & dolus : * nóluit intelligere, ut bene ágeret.

Iniquitatem meditatus est in cubili suo : ástitit omni viæ non bonæ ; * malitiam autem non odivit.

Dómine, in cælo misericórdia tua, * & véritas tua usque ad nubes.

Iustitia tua sicut montes

Dei : * júdicia tua abyssus multa

Hómínes & jumenta salvábis, Dómine ; * quemádmódum multiplicásti misericórdiam tuam, Deus.

Fílii autem hóminum * in tégmíne alárum tuárum sperábunt.

Inebriabuntur ab ubertate domús tuæ ; * & torrente voluptátis tuæ potábis eos.

Quóniam apud te est fons vitæ, * & in lumine tuo vidébimus lumen.

Prætede misericórdiam tuam sciéntibus te, * & iustitiam tuam his qui recto sunt corde.

Non véniat mihi pes supérbiz, * & manus peccatóris non móveat me.

Ibi cecidérunt qui operantur iniquitatem : * expulsi sunt, nec potuérunt stare.

Ant. 5. C. In tégmíne alárum tuárum sperábunt, Dómine ; & torrente voluptátis tuæ potábis eos.

Psalms 64.

TE decet hymnus, Deus, in Sion ; * & tibi reddetur votum in Jerúsalem.

Exaudi orationem meam : * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt super nos ; * & impietátibus nostris tu propitiáberis.

Beátus quem elegísti, & assumpsísti : * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domús tuæ : * sanctum est tem-

plum tuū, mirábile in æquitate.

Exaudi nos, Deus salutaris noster, * spes ómnium finium terræ, & in mari longè;

Præparans montes in virtute tuâ, accinctus potentiâ: * qui conturbas profundum maris, sonum fluctuum ejus.

Turbabuntur gentes, & timébunt qui habitant terminos, à signis tuis: * éxitus matutini & vespere delectábis.

Visitasti terram, & inebriasti eam: * multiplicasti locupletare eam.

Flumen Dei replétum est aquis; * parasti cibum illorum, quoniam ita est præparatio ejus.

Rivos ejus inébria, multiplica genimina ejus; * in stillicidiis ejus lætábitur germenans.

Benedices coronæ anni benignitatis tuæ; * & campi tui replebuntur ubertate.

Pinguescunt speciosa deserti, * & exultatione colles accingentur.

Induti sunt arietes óvium, & valles abundabunt frumento: * clamábunt, æternim hymnum dicent.

Ant. 3. a. Exaudi nos, Deus salutaris noster, spes ómnium finium terræ.

In Feriis, Canticum.

Isaïæ 12.

Confitebor tibi, Dómine, quoniam irátus es mihi: * conversus est furor tuus, & consolátus es me.

Ecce Deus salvátor meus; * fiducialiter agam, & non timebo.

Quia fortitúdo mea, & laus mea Dóminus, * & factus est mihi in salutem.

Haurietis aquas in gáudio de fontibus Salvatoris; * & dicetis in die illa: Confitemini Dómino, & invocáte nomen ejus.

Notas facite in pópulis ad inventiones ejus: * memento quoniam excelsum est nomen ejus.

Cantáte Dómino, quoniam magnificè fecit: * annuntiáte hoc in univérſa terra.

Exulta & lauda, habitatio Sion; * quia magnus in médio tui Sanctus Israel.

Ant. 1. a. Ecce Deus salvátor meus; fiducialiter agam, & non timebo.

[In Fests, Canticum.]

Tob. 13.

Magnus es, Dómine, in Maternum, * & in ómnia sécula regnum tuum.

Quoniam tu flagellas, & salvas: dedúcis ad inferos, & redúcis; * & non est qui effúgiat manum tuam.

Confitemini Dómino, filii Israel, * & in conspectu géntium laudáte eum;

Quoniam ideo dispersit vos inter gentes quæ ignorant eum, * ut vos enarrétis mirabilia ejus,

Et faciátis scire eos, * quia non est álius Deus omnipotens præter eum.

Ipse castigávit nos propter

iniquitates nostras; * & ipse salvabit nos propter misericordiam suam.

Aspiciate ergo quae fecit nobiscum, & cum timore & tremore confitemini illi; * Regemque seculorum exaltate in operibus vestris.

Ego autem in terra captivitatis meae confitebor illi; * quoniam ostendit majestatem suam in gentem peccatricem.

Convertimini itaque, peccatores, & facite iustitiam coram Deo, * credentes quod faciat vobiscum misericordiam suam.

Ego autem, & anima mea, * in eo letabimur.

Benedicite Dominum, omnes electi ejus: * agite dies laetitiae, & confitemini illi.]

Psalms 146.

Laudate Dominum, quoniam bonus est psalmus: * Deo nostro sit jucunda decoraque laudatio.

Aedificans Jerusalem Dominus, * dispersiones Israelis congregabit;

Qui sanat contritos corde, * & alligat contritiones eorum;

Qui numerat multitudinem stellarum, * & omnibus eis nomina vocat.

Magnus Dominus noster, & magna virtus ejus; * & sapientiae ejus non est numerus.

Suscipiens mansuetos Dominus; * humilians autem peccatores usque ad terram.

Præcinite Domino in confessione: * psallite Deo nostro in cithara;

Qui operit caelum nubibus, * & parat terrae pluviam;

Qui producit in montibus foenum, * & herbam servituti hominum;

Qui dat jumentis escam ipsorum, * & pullis corvorum invocantibus eum.

Non in fortitudine equi voluntatem habebit; * nec in tibiis viri beneplacitum erit ei.

Beneplacitum est Domino super timentes eum, * & in eis qui sperant super misericordia ejus.

Ant. 6. C. Beneplacitum est Domino super timentes eum, & in eis qui sperant super misericordia ejus.

Capitulum. II. 26.

In semita iudiciorum tuorum, Domine, sustinimus te: nomen tuum & memoriale tuum in desiderio animae. Anima mea desideravit te in nocte; sed & spiritu meo in precordiis meis de mane vigilabo ad te.

Hymnus. C.

Promittis, & servas datam
Immobilis fidem, Deus:
Hanc mane primo sedula
Repescimus fidem prece.

Promittit atque decipit
Incertus & fallax homo:
Sic quassa, si incumbas super,

Arundo transfiget manum.

Beatus ergo, qui tuo
Se totus abdit in sinu:

Hæc arce tutam vobis
Vis nulla de statu quatit.

Ne cor vacillet, obligas
Temet sacramento, Deus:
Spes nixa tanto pignore
Æterna jam prelat bona.

Jam mente præsumens po-
lum,

Secura sublimi throno
Assistit, & cœlestium
Prælibat undas fluminum.

Fons ô perennis gratiæ,
Colenda semper Trinitas,
Te spem salutis unicam
Da mente totã querere.

Amen.

ÿ. Audiam fac mihi ma-
nẽ misericordiam tuam; N.
Quia in te speravi. *Pf. 142.*

Ad Benedictus. Ant. 1. g.
Juravit Dominus daturum
se nobis, ut sine timore de
manu inimicorum nostrorum
liberati, serviamus illi.
Luc. 1.

AD PRIMAM.

Psalms 30.

IN te, Domine, speravi,
Non confundar in æter-
num: * in iustitia tua libera
me.

Inclina ad me aurem tu-
am: * accelera ut eruas me.

Esse mihi in Deum prote-
ctorem, & in domum refu-
gii, * ut salvum me facias;

Quoniam fortitudo mea,
& refugium meum es tu: *
& propece nomen tuum de-
dicæ me, & sanctifies me.

Educas me de laqueo hoc
quem absconderunt mihi:
* quoniam tu es protector
meus.

In manus tuas commendo

spiritum meum: * redemisti
me, Domine Deus verita-
tis.

Odisti observantes vanita-
tes super vacuè; * ego autem
in Domino speravi.

Exultabo, & lætabor in
misericordia tua; * quoniam
respexisti humilitatem me-
am, salvasti de necessitatibus
animam meam.

Nec conclusisti me in ma-
nibus inimici; * statueris in
loco spatioſo pedes meos.

Divisio Psalmi 30.

Miserere mei, Domine,
quoniam tribulor: *
conturbatus est in ira oculus
meus, anima mea, & ven-
ter meus;

Quoniam defecit in do-
lore vita mea, * & anni mei
in gemitibus.

Infirmata est in pauper-
tate virtus mea, * & ossa
mea conturbata sunt.

Super omnes inimicos
meos factus sum opprobrii,
& vicinis meis valde; * &
timor notis meis.

Qui videbant me, * foras
fugerunt à me.

Oblivioni datus sum tan-
quam mortuus à corde: * fa-
ctus sum tanquam vas per-
ditum;

Quoniam audivi vitupe-
rationem multorum com-
morantium in circuitu: * in
eo dum convenirent simul
adversum me, accipere ani-
mam meam consiliati sunt.

Ego autem in te speravi,
Domine; * dixi: Deus meus

es tu ; in má nibus tuis fortes
mez.

Eripe me de manu inimi-
cór um meórum , * & à per-
sequéntibus me.

Illustra faciém tuam super
servum tuum : * salvum me
fac in misericórdia tua.

Dómine , non confundar ,
quóniam invocávi te , * eru-
bescant impii , & deducán-
tur in infernum.

Muta fiant lábia dolósa , *
quæ loquuntur adversùs ju-
stum iniquitátem , in supér-
bia , & in abusióne.

Altera divisio Psalmi 30.

Quàm magna multítudo
dulcedinis tuæ , Dómi-
ne , * quam abscondisti tim-
méntibus te !

Perfecisti eis qui sperant in
te , * in conspectu filiór um
hóminum.

Abscondes eos in abscon-
ditó faciéi tuæ * à contur-
batióne hóminum.

Próteges eos in taberná-
culo tuo * à contradicióne
linguárum.

Benedictus Dóminus , *
quóniam mirificávit miseri-
córdiam suam mihi in civi-
táte munita.

Ego autem dixi in excessu
mentis meæ : * Projectus sum
à facié oculórum tuórum.

Ideo exaudisti vocém ora-
tiónis meæ , * dum clamá-
rem ad te.

Diligite Dóminum , om-
nes sancti ejus ; quóniam ve-
ritátem requíret Dóminus , *
& rétribuet abundanter fa-
ciéntibus supérbiam.

Viríliter ágite , & confor-
tétur cor vestrum , * omnes
qui speráti in Dómino.

Ant. 8. c. Ego in Dómi-
no sperávi : exultábo , &
lætábor in misericórdia tua.

AD TERTIAM.

Psalmus 41.

Quemádmódum desíderat
cervus ad fontes aquá-
rum ; * ita desíderat ánima
mea ad te , Deus.

Sitívit ánima mea ad Deú
fortem , vivum : * quando
véniám , & apparebo ante
faciém Dei ?

Fuérunt mihi lácrymæ
mez panes die ac nocte , *
dum dicitur mihi quotidie :
Ubi est Deus tuus ?

Hæc recordátus sum , &
effúdi in me ániam meam ;
* quóniam transibo in locum
tabernáculi admirábilis , us-
que ad domum Dei ,

In voce exultatiónis &
confessiónis , * sonus epulan-
tis.

Quare tristis es , ánima
mea , * & quare conturbas
me ?

Spera in Deo , quóniam
adhuc confitebor illi : * sa-
lutáre vultús mei , & Deus
meus.

Divisio Psalmi 41.

Ad meipsum ánima mea
conturbata est ; * pro-
ptérea memor ero tui de
terra Jordánis , & Hermó-
naim à monte mó dico.

Abyssus abyssum invocat ,
* in voce catascárum tuá-
rum.

Omnia excelsa tua , & flu-
cu

Deus tuus * super me transierunt.

In die mandavit Dominus misericordiam suam, * & nocte canticum ejus.

Apud me oratio Deo vitæ meæ; * dicam Deo: Susceptor meus es.

Quare oblitus es mei, & quare contristatus incedo, * dum affligit me inimicus?

Dum confringuntur ossa mea: * exprobraverunt mihi qui tribulant me inimici mei,

Dum dicunt mihi per singulos dies: * Ubi est Deus tuus?

Quare tristis es, anima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi: * salutare vultus mei, & Deus meus.

Psalmus 42.

Judica me, Deus, & discernere causam meam de gente non sancta: * ab homine iniquo & doloso erue me;

Quia tu es, Deus, fortitudo mea: * quare me reperisti? & quare tristis incedo, dum affligit me inimicus?

Emitte lucem tuam & veritatem tuam: * ipsa me deduxerunt, & adduxerunt in montem sanctum tuum, & in tabernacula tua.

Et introibo ad altare Dei, * ad Deum qui lætificat juventutem meam.

Confitebor tibi in cithara, Deus, Deus meus: *

Autumnalis.

quare tristis es, anima mea? & quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi: * salutare vultus mei, & Deus meus.

Ant. 4. A. Spera in Deo, anima mea: salutare vultus mei, & Deus meus.

Capitulum. Rom. 15.

Quicumque scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt; ut per patientiam, & consolationem Scripturarum, spem habeamus.

*R. br. Memor esto verbi tui, Domine, * In quo mihi spem dedisti. Memor esto. V. Hac me consolata est, * quia eloquium tuum vivificavit me, * In quo mihi spem dedisti. Gloria Patri. Memor esto.*

V. Respondēbo exprobrantibus mihi verbum; R. Quia speravi in sermōnibus tuis. Ps. 118.

AD SEXTAM.

Psalmus 20.

Domine, in virtute tua lætabitur rex, * & super salutare tuum exultabit vehementer.

Desiderium cordis ejus tribuisti ei, * & voluntate labiorum ejus non fraudasti eum;

Quoniam prevenisti eum in benedictionibus dulcedinis, * posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso.

Vitam petiit a te; * & tribuisti ei longitudinem dierum in seculum, & in seculum seculi.

Magna est glória ejus in salutari tuo : * glóriam & magnum decórem impónes super eum.

Quóniam dabis eum in benedictionem in séculum facti : * iustificábis eum in gaudio cum vultu tuo.

Quóniam rex sperat in Dómino ; * & in misericórdia Altissimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimicis tuis : * dextera tua invéniat omnes qui te odérunt.

Pones eos ut clibanum ignis in témpore vultus tui : * Dóminus in ira sua conturbábit eos , & devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes , * & semen eórum à filiis hóminum ;

Quóniam declinavérunt in te mala : * cogitavérunt consília , quæ non potuérunt stabilíre.

Quóniam pones eos dorsum : * in reliquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre , Dómine , in virtúte tua : * cantábitus & psallémus virtútes tuas.

Psalmus 102.

Benedic , ánima mea , Dómino , * & ómnia quæ intra me sunt , nómini sancto ejus.

Benedic , ánima mea , Dómino , * & noli oblivisci omnes retributiónes ejus ;

Qui propitiátur ómnibus iniquitatibus tuis ; * qui sanat omnes infirmitates tuas ;

Qui redimit de interitu vitam tuam , * qui coronat te in misericórdia & misericórdiis ;

Qui replet in bonis desiderium tuum : * renovábitur ut áquila juvenus tua.

Faciens misericórdias Dóminus , * & iudiciam ómnibus injúriam paciéntibus.

Notas fecit vias suas Moysi , * filiis Israel voluntates suas.

Divisio Psalmi 102.

Miserátor & misericors Dóminus : * longánimis , & multam misericors.

Non in perpétuum irascetur , * neque in æternum comminábitur.

Non secundum peccata nostra fecit nobis , * neque secundum iniquitates nostras retribuit nobis ;

Quóniam secundum altitudinem cœli à terra , * corroborávit misericórdiam suam super timentes se.

Quantum distat ortus ab occidente , * longè fecit à nobis iniquitates nostras.

Quómmodo miseretur pater filiórum , * misertus est Dóminus tíméntibus se ;

Quóniam ipse cognóvit figmentum nostrum : * recordatus est quóniam pulvis sumus.

Homo , sicut fœnum dies ejus : * tanquam flos agri sic efflorebit ;

Quóniam spiritus pertransibit in illo , & non subsistet , * & non cognosceret amplius locum suum.

Misericordia autem Domini ab aeterno, * & usque in aeternum super timentes eum :

Et iustitia illius in filios filiorum, * his qui servant testamentum ejus,

Et memores sunt mandatorum ipsius, * ad faciendam ea.

Dominus in caelo paravit sedem suam; * & regnum ipsius omnibus dominabitur.

Benedicite Domino, omnes Angeli ejus, potentes virtute, facientes verbum illius, * ad audiendam vocem sermonum ejus.

Benedicite Domino, omnes virtutes ejus, * ministri ejus, qui faciunt voluntatem ejus.

Benedicite Domino, omnia opera ejus; * in omni loco dominationis ejus, benedicite, anima mea, Domino.

Ant. 2. D. Qui sperat in Domino, in misericordia Altissimi non commovebitur. Ps. 20.

Capitulum. 1. Joan. 2.

Nunc filii Dei sumus, & nondum appruit quid erimus. Scimus quoniam, cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est. Et omnis qui habet hanc spem in eo, sanctificat se, sicut & ille sanctus est.

Ps. Beatus vir, * Cujus est nomen Domini spes ejus. Beatus vir. Ps. Et non respexit in vanitates * & insanias suas: * Cujus est gloria

Patri. Beatus vir. Ps. 39. Ps. Sperate in eo, omnis congregatio populi: Et Effundite coram illo corda vestra. Ps. 61.

AD NONAM.

Psalmus 81.

Deus stetit in synagoga deorum; * in medio autem deos judicavit.

Usquequo iudicatis iniquitatem, * & facies peccatorum sumitis?

Judicite egeno & pupillo: * humilem & pauperem iustificat te.

Eripite pauperem, * & egenum de manu peccatoris liberate.

Nescierunt, neque intellexerunt, in tenebris ambulavit: * movebuntur omnia fundamenta terrae.

Ego dixi: Dii estis, * & filii Excelsi omnes.

Vos autem sicut homines moriemini, * & sicut unus de principibus cadetis.

Surge, Deus, iudica terram, * quoniam tu haereditabis in omnibus gentibus.

Psalmus 93.

Deus ultionum Dominus, * Deus ultionum liberavit eum.

Exaltare, qui iudicas terram: * redde retributionem superbis.

Usquequo peccatores, Domine, * usquequo peccatores gloriabuntur?

Effabuntur & loquentur iniquitatem, * loquentur omnes qui operantur iniustitiam?

Pópulum tuum, Dómine, humiliavérunt, * & hæreditatem tuam vexavérunt.

Viduam & advenam interfecérunt, * & pupillos occidérunt.

Et dixerunt: Non vidébit Dóminus, * nec intélliget Deus Jacob.

Intélligite, insipientes in pópulo; * & stulti, aliquando sapiete.

Qui plañtávit aurem, non audiet? * aut qui finxit óculum, non considerat?

Qui corripit gentes, non arguet? * qui docet hóminem sciéntiam?

Dóminus scit cogitationes hóminum, * quóniam vanæ sunt.

Divisio Psalmi 93.

Beátus homo, quem tu erucieris, Dómine, * & de lege tua docueris eum;

Ut mitiges ei à diébus malis, * donec fodiatur peccatóri fóvea.

Quia non repellet Dóminus plebem suam, * & hæreditatem suam non derelinquet;

Quoadusque iustitia convertatur in iudicium, * & qui juxta illam omnes qui recto sunt corde.

Quis confurget mihi adversus malignantes? * aut quis stabit mecum adversus operantes iniquitatem?

Nisi quia Dóminus adjuvit me, * paulò minùs habitasset in inferno ánima mea.

Si dicebam: Motus est pès

meus; * misericórdia tua, Dómine, adjuvabat me.

Secundùm multitudinem dolórum meórum in corde meo, * consolatiónes tuæ lætificavérunt ánima meam.

Numquid adhæret tibi sedes iniquitatis, * qui fingis labórem in præcepto?

Captábunt in ánima iusti, * & sanguinem innocentem condemnábunt.

Et factus est mihi Dóminus in refúgium, * & Deus meus in adiutoriúm spei meæ.

Et reddet illis iniquitatem ipsórum; & in malitia eórum disperdet eos: * disperdet illos Dóminus Deus noster.

Ant. 8. d. Factus est mihi Dóminus in refúgium, & Deus meus in adiutoriúm spei meæ. *Pf.* 93.

Capitulum. Hebr. 10.

Nolite amittere confidentiam vestrám, quæ magnam habet remuneratiónem: patientia enim vobis necessaria est; ut voluntatem Dei facientes, reportetis promissionem.

Rf. *br.* Bonum est confidere in Dómino, * Quàm confidere in hómine. Bonum est *ŷ.* Bonum est * sperare in Dómino, * Quàm. Glória. Bonum est confidere. *Pf.*

117.

ŷ. Mihi adhærere Deo bonum est, *Rf.* Pónere in Dómino Deo spem meam. *Pf.* 72.

AD VESPERAS.

Psalmus 122.

Ad te levávi óculos meos, * qui hábitas in cœlis.

Ecce, sicut oculi fervorum * in manibus dominorum suorum,

Sicut oculi ancillae in manibus dominae suae, * ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum, donec misereatur nostri.

Miserere nostri, Domine, miserere nostri; * quia multum repleti sumus despectio-
ne;

Quia multum repleta est anima nostra: * opprobrium abundantibus, & despectio superbis.

Ant. 7. d. Oculi nostri ad Dominum Deum nostrum, donec misereatur nostri.

Psalmus 124.

Qui confidunt in Domino, sicut mons Sion: * non commovebitur in aeternum, qui habitat in Jerusalem.

Montes in circuitu ejus, & Dominus in circuitu populi sui, * ex hoc nunc, & usque in seculum;

Quia non relinquet Dominus virgam peccatorum super sortem justorum, * ut non extendant iusti ad iniquitatem manus suas.

Benefac, Domine, bonis, * & rectis corde.

Declinantes autem in obligationes adducet Dominus cum operantibus iniquitatem: * pax super Israel.

Ant. 5. a. Qui confidunt in Domino, sicut mons Sion: non commovebitur in aeternum, qui habitat in Jerusalem.

Psalmus 126.

Nisi Dominus edificaverit domum, * in vanum laboraverunt qui aedificant eam.

Nisi Dominus custodierit civitatem, * frustra vigilat qui custodit eam.

Vanum est vobis ante lucem surgere: * surgite postquam sederitis, qui manducatis panem doloris, cum dederit dilectis suis somnum.

Ecce hereditas Domini, filii; * merces, fructus ventris.

Sicut sagittae in manu potentis, * ita filii excussorum.

Beatus vir qui implevit desiderium suum ex ipsis; * non confundetur, cum loquetur inimicis suis in porta.

Ant. 8. c. Beatus vir qui implevit desiderium suum; non confundetur, cum loquetur inimicis suis.

Psalmus 129.

De profundis clamavi ad te, Domine: * Domine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuae intendentes * in vocem deprecationis meae.

Si iniquitates observaveris, Domine; * Domine; quis sustinebit?

Quia apud te propitiatio est, * & propter legem tuam sustinui te, Domine.

Sustinuit anima mea in verbo ejus, * speravit anima mea in Domino.

A custodia matutina usque ad noctem * speret Israel in Domino;

Quia apud Dominum mi-

fericórdia, * & copiósá apud
eum redemptio;

Et ipse redimet Israel *
ex ómnibus iniquitatibus
ejus.

Ant. 1. a. Sustinuit áni-
ma mea in verbo ejus : spe-
rávit ánima mea in Dómino.

Psalms 130.

Dómine, non est exaltá-
tum cor meum, * ne-
que elati sunt óculi mei ;

Neque ambulávi in ma-
gnis, * neque in mirabilibus
super me.

Si non humíliter sentié-
bam, * sed exaltávi áni-
mam meam ;

Sicut ablactátus est super
matre sua, * ita retributio
in ánima mea.

Speret Israel in Dómino ;
* ex hoc nunc, & usque in
séculum.

Ant. 4. a. Speret Israel
in Dómino.

Capitulum. Rom. 15.

Deus spei répleat vos om-
ni gaudio & pace incre-
dendo ; ut abundéti in spe,
& virtúte Spíritus sancti.

Hymnus. C.

Horres superbos, nec
tuam
Das álteri laudem, Deus :
Humána nil isthinc sibi
Decerpat arrogántia.

Ingráta quippe mens tua
Fluenta sistit grátie ;
Tristiq; marcescit statim,
Ceu gramen exultum, siti.

Ut servus in manus heri
Intenta figit lúmina ;
Sic ora sacris móncibus
Non dimovémus anxii.

Desiderátam si dare
Opem moráris ; spes tamen,
Tenácis instar ancóræ,
Immóta fundat pécora.

Sit summa Patri glória :
Sit summa Nato, qui dedit
Nobis futúrz Spíritum
Hæreditátis óblidem.

Amen.

ÿ. A custódia matutina
usque ad noctem *M.* Speret
Israel in Dómino. *Pf. 129.*

Ad Magnificat. Ant. 8. G.
Misericórdia ejus à progé-
nie in progénias tíméntibus
eum. *Luc. 1.*

AD COMPLETEORIUM.

Psalms 10.

In Dómino confido : * quó-
modo dicitis ánimæ meæ :
Tránsmigra in montem sic-
ut passer ?

Quóniam ecce peccátóres
intendérunt arcum, paravé-
runt sagittas suas in phare-
tra, * ut sagittent in obscúro
rectos corde.

Quóniam quæ perfecisti,
destruxérunt ; * justus autem
quis fecit ?

Dóminus in templo san-
cto suo : * Dóminus in celo
sedes ejus.

Oculi ejus in páuperem
respiciunt : * pálpebræ ejus
intérogant filios hóminum.

Dóminus intérogat ju-
stum & impium ; * qui au-
tem diligit iniquitatem, edít
ánimam suam.

Pluet super peccátóres lá-
queos : * ignis, & sulphur,
& spíritus procellarum, pars
cálicis eórum.

Quóniam justus Dóminus,

& iustitias dilexit : * æquitate[m] vidit vultus ejus.

Psalms 13.

Dixit insipiens in corde suo : * Non est Deus.

Corrupti sunt & abominabiles facti sunt in studiis suis : * non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.

Dominus de caelo prospexit super filios hominum, * ut videat si est intelligens, aut requirens Deum.

Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt : * non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.

Sepulcrum patens est guttur eorum ; linguis suis dolose agebant : * venenum aspidum sub labiis eorum.

Quorum os maledictione & amaritudine plenum est : * veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem.

Contritio & infelicitas in vis eorum, & viam pacis non cognoverunt ; * non est timor Dei ante oculos eorum.

Nonne cognoscent omnes qui operantur iniquitatem, * qui devorant plebem meam sicut escam panis ?

Dominum non invocaverunt : illi trepidaverunt timore, ubi non erat timor ; * quoniam Dominus in generatione iusta est.

Consilium inopis confidit, * quoniam Dominus spes ejus est.

Quis dabit ex Sion salutare Israel ? * cum averterit Dominus captivitatem ple-

bis suæ, exultabit Jacob, & lætabitur Israel.

Psalms 15.

Conserva me, Domine, * quoniam speravi in te.

Dixi Domino : Deus meus es tu, * quoniam bonorum meorum non es.

Sanctis qui sunt in terra ejus, * misericorditer omnes voluntates meas in eis.

Multiplicatae sunt infirmitates eorum ; * passas acceleraverunt.

Non congregabo conventicula eorum de sanguinibus ; * nec memor ero nominum eorum per labia mea.

Dominus pars hereditatis meæ & calicis mei : * tu es qui restitues hereditatem meam mihi.

Funes ceciderunt mihi in præteritis ; * etiam hereditas mea præterita est mihi.

Benedicam Dominum qui tribuit mihi intellectum : * insuper & usque ad noctem increpaverunt me sones mei.

Providens Dominum in conspectu meo semper ; * quoniam à dextris est mihi, ne commovear.

Propter hoc lætatum est cor meum, & exultavit lingua mea : * insuper & caro mea requiescet in spe ;

Quoniam non derelinques animam meam in inferno, * nec dabis factum tuum videre corruptionem.

Notas mihi fecisti viam vitæ ; adimplebis me lætitia cum vultu tuo : * delectatio-

nes in dextera tua usque in finem.

Ant. 4. E. Conserva me, Domine, quoniam speravi in te. Ps. 15.

FERIA QUINTA.

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

*Invit. Hódie si vocem Domini audieritis, * Nolite obdurare corda vestra.*

Hymnus. C.

Iisdem creati fluctibus
Pisces natant, volant
aves :

Utrumque mortali genus
Paratur esca corpori.

Menti sed æternæ cibus
Debétur alter : hæc Dei
Sermone vivit, hanc fovet
Cœlestis & nutrit fides.

Quæsitæ Christi sanguine
Manavit in terras fides,
Et impiarum pectora
Victrix subégit gentium.

Fax illa puris cordibus
Monstrare celos efficax,
Æterna dignis incitat
Factis mereri præmia.

Sancti leonum, per fidem,
Mulsere rugitus; truces
Fregere regnantium minas;
Risere stridentes rogos.

Hæc luce signatum, Deus,
Calcare dona tramitem,
Et caritatis liberes.

Fructus eundo carpere.
Sit summa Patri gloria;
Sit summa Nato, qui fidem
Cruore fundavit suo :
Par sit tibi laus, Spiritus,
Amen.

PRO I NOCTURNO.

Psalms 19.

Exaudiat te Dominus in die tribulationis : * protégat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxilium de sancto, * & de Sion tueatur te.

Memor sit omnis sacrificii tui ; * & holocaustum tuum pingue fiat.

Tribuat tibi secundum cor tuum, * & omne consilium tuum confirmet.

Lætābimur in salutarī tuo ; * & in nomine Dei nostri magnificābimur.

Impleat Dominus omnes petitiones tuas : * nunc cognovi quoniam salvum fecit Dominus christum suum.

Exaudiet illum de celo sancto suo : * in potentatibus salus dexterae ejus.

Hi in curribus, & hi in equis ; * nos autem in nomine Domini Dei nostri invocābimus.

Ipsi obligati sunt, & ceciderunt ; * nos autem sursum, & erecti sumus.

Domine, salvum fac regem ; * & exaudi nos in die quā invocāverimus te.

Psalms 32.

Exultate, iusti, in Domino : * rectos decet collaudatio.

Confitemini Domino in cithara : * in psalterio decem chordarum psallite illi.

Cantate ei canticum novum : * bene psallite ei in vociferatione.

Quia rectum est verbum.

Dómini, * & ómnia ópera
ejus in fide.

Díligit misericórdiam &
judícium : * misericórdiá
Dómini plena est terra.

Verbo Dómini cœli fir-
máti sunt ; * & spírítu oris
ejus omnis virtus eórum.

Cóngregans sicut in utre
aquis maris : * ponens in
thesauris abyssos.

Tímeat Dóminum omnis
terra : * ab eo autem com-
moveantur omnes inhabi-
tantes orbem ;

Quóniam ipse dixit, &
facta sunt ; * ipse mandávit,
& creata sunt.

Dóminus díssipat consília
géntium ; * réprobat autem
cogitationes populórum, &
réprobat consília príncipum.

Consílium autem Dómini
in æternum manet : * cogi-
tationes cordis ejus in ge-
neratione & generationem.

Divisio Psalmi 32.

Beata gens, cujus est Dó-
minus Deus ejus : * póp-
ulus quem elégit in hære-
ditátem sibi.

De cœlo respexit Dómi-
nus, * vidit omnes filios hó-
minum.

De præparáto habitáculo-
suo * respexit super omnes
qui hábitant terram ;

Qui finxit sigillátim cor-
dá eórum ; * qui intélligit
ómnia ópera eórum.

Non salvátur rex per mul-
tam virtútem ; * & gigas
non salvábitur in multítu-
dine virtútis suæ.

Fallax equus ad salútem ;

* in abundántia autem vir-
tútis suæ non salvábitur.

Ecce sculi Dómini super
metuentes eum, * & in eis
qui sperant super misericór-
dia ejus ;

Ut éruat à morte ánimas
eórum, * & alat eos in fame.

Ánima nostra sústinet Dó-
minum ; * quóniam adjútor
& protector noster est :

Quia in eo lætábitur cor
nostrum, * in nómine san-
cto ejus sperávimus.

Fiat misericórdia tua, Dó-
mine, super nos, * quem ad-
modum sperávimus in te.

Ant. 3. b. Rectum est ver-
bum Dómini, & ómnia
ópera ejus in fide. *Pf. 32.*

PRO II NOCTURNO.

Psalmus 67.

Exurgat Deus, & díssi-
pentur inimíci ejus ; * &
fígiant, qui odérunt eum,
à facie ejus.

Sicut defecit fumus, defici-
ant : * sicut fluit cera à fa-
cie ignis, sic péreant pecca-
tóres à facie Dei.

Et justie pulentur, & exul-
tent in conspectu Dei, * &
delectentur in lætítia.

Cantáte Deo, psalmum
dícite nómini ejus : * iter
facite ei qui ascendit super
occásum.

Dóminus nomen illi ; *
exultáte in conspectu ejus.

Turbabuntur à facie ejus,
* patris orphanórum, & jú-
dicis viduarum.

Deus in loco sancto suo ; *
Deus qui inhabitáre facit
unius moris in domo :

Qui educit vincos in fortitudine, * similiter eos qui exasperant, qui habitant in sepulcris.

Deus, cum egredereris in conspectu populi tui, * cum pertransires in deserto,

Terra mota est; * etenim caeli distillaverunt a facie Dei Sinai, a facie Dei Israel.

Pluviam voluntariam sequebatur, Deus, hereditati tuae; * & infirmata est, tu vero perfecisti eam.

Animalia tua habitabunt in ea; * parasti in dulcedine tua pauperi, Deus.

Divisio Psalmi 67.

Dominus dabit verbum evangelisantibus, * virtute multa.

Rex virtutum dilecti dilecti; * & speciei domus dei videre spolia.

Si dormiatis inter medios clericos; pennae columbae deargentatae, * & posteriora dorsus eius in pallore auri.

Dum discernat celestis reges super eam, * nive dealbabitur in salmon.

Mons Dei, mons pinguis; * mons coagulatus, mons pinguis.

Ut quid suspicamini montes coagulatos? * mons in quo beneplacitum est Deo habitare in eo; etenim Dominus habitabit in finem.

Castus Dei decem millibus multiplex, millia latantium; * Dominus in eis in Sina, in sancto.

Ascendisti in altum, cepisti captivitatem; * acce-

pisti dona in hominibus;

Etenim non credentes, * inhabitare Dominum Deum.

Benedictus Dominus die quotidie; * prosperum iter faciet nobis Deus salutarium nostrorum.

Deus noster, Deus salvos faciendi; * & Domini Domini exitus mortis.

Verumtamen Deus confringet capita inimicorum suorum, * verticem capilli perambulantium in delictis suis.

Dixit Dominus: Ex Basan convertam, * convertam in profundum maris;

Ut intingat pes tuus in sanguine; * lingua canum tuorum ex inimicis ab ipso.

Viderunt ingressus tuos, Deus, * ingressus Dei mei, Regis mei qui est in sancto.

Prævenérunt principes conjuncti psallentibus, * in medio juvenularum tympanistrarum.

Altera divisio Psalmi 67.

In ecclesiis benedicite Deo Domino, * de fontibus Israel.

Ibi Benjamin adulescentulus * in mensis excessu.

Principes Juda, duces eorum; * principes Zabulon, principes Nephtali.

Manda, Deus, virtuti tuae. * confirma hoc, Deus, quod operatus es in nobis.

A templo tuo in Jerusalem, * tibi offerent reges munera.

Increpa fetus arundinis; congregatio taurorum in vaccis populorum, * ut ex-

credant eos qui probati sunt argento.

Disipa gentes quae bella volunt: * venient legiti ex Aegypto; Aethiopia praeveniet manus ejus Deo.

Regna terra, cantate Deo; * psallite Dómino.

Psallite Deo qui ascendit super caelum caeli * ad orientem.

Ecce dabit voci suae vocem virtutis: * date glóriam Deo.

Super Israel magnificentia ejus, * & virtus ejus in nubibus.

Mirabilis Deus in sanctis suis; Deus Israel ipse dabit virtutem & fortitudinem plebi suae: * benedictus Deus.

Ant. 4. A. Dóminus dabit verbum evangelizantibus: Deus Israel ipse dabit fortitudinem plebi suae.

PRO III NOCTURNO.

Psalmus 88.

Misericordias Dómini * in aeternum cantabo.

In generationem & generationem * annuntiabo veritatem tuam in ore meo;

Quóniam dixisti: In aeternum misericordia edificabitur in caelis, * preparabitur veritas tua in eis.

Disposui testamentum electis meis; * juravi David servo meo:

Usque in aeternum preparabo semen tuum; * & edificabo in generationem & generationem sedem tuam.

Constituam caeli mirabilia tua, Dómine; * etenim veritatem tuam in ecclesia sanctorum.

Quóniam quis in nubibus aequabitur Dómino? * similis erit Deo in filiis Dei?

Deus, qui glorificatur in concilio sanctorum; * magnus & terribilis super omnes qui in circuitu ejus sunt.

Dómine Deus virtutum, quis similis tibi? * potens es, Dómine; & veritas tua in circuitu tuo.

Tu dominaris potestati maris; * motum autem fluctuum ejus tu mitigas.

Tu humiliasti sicut vulnératum, superbum: * in brachio virtutis tuae dispersisti inimicos tuos.

Tui sunt caeli, & tua est terra: * orbem terrae & plenitudinem ejus tu fundasti;

Aquilonem & mare tu creasti: * Thabor & Hermon in nomine tuo exultabunt.

Tuum brachium cum potentia: * firmetur mansuetudo, & exaltetur dextera tua.

Justitia & iudicium preparatio sedis tuae; * misericordia & veritas procedent faciem tuam.

Divisio Psalmi 88.

Beatus populus qui scit jubilationem; * Dómine, in lumine vultus tui ambulabunt.

Et in nomine tuo exultabunt tota die, * & in iustitia tua exultabuntur;

Quóniam gloria virtutum eorum tu es, * & in bene-

plácito tuo exaltabitur cornu nostrum.

Quia Dómini est assumptio nostra, * & Sancti Israel regis nostri.

Tunc locútus es in visione sanctis tuis, & dixisti: * Pó-sui adiutorium in potente, & exaltávi electum de plebe mea.

Inveni David servum meum, * óleo sancto meo unxi eum.

Manus enim mea auxiliábitur ei, * & bráchium meum confortábit eum.

Nihil proficiet inimicus in eo, * & filius iniquitátis non appónet nocére ei.

Et concidam à facie ipsius inimicos ejus, * & odientes eum in fugam convertam.

Et veritas mea, & misericórdia mea cum ipso, * & in nómine meo exaltábitur cornu ejus.

Et ponam in mari manum ejus, * & in fluminibus dexteram ejus.

Ipsé invocábit me: Pater meus es tu, * Deus meus, & susceptor salutis meæ.

Et ego primogénitum posui illum, * excelsam præ régibus terræ.

In æternum servábo illi misericórdiam meam, * & testamentum meum fidele ipsi;

Et ponam in sæculum sæculi semen ejus, * & thronum ejus sicut dies cœli.

Si autem dereliquerint filii ejus légem meam, * & in

judiciis meis non ambuláverint;

Si justitias meas profanáverint, * & mandáta mea non custodierint,

Visitábo in virga iniquitátes eórum, * & in verbéribus peccáta eórum.

Misericórdiam autem meam non dispergam ab eo, * neque nocébo in veritate mea.

Neque profanábo testamentum meum; * & quæ procedunt de lábiis meis, non faciám irrita.

Alterá divisio Psalmi 88.

Semel jurávi in sancto meo, * si David mentiar:

Semen ejus in æternum manébit; * & thronus ejus sicut sol in conspectu meo,

Et sicut luna perfecta in æternum, * & testis in cœlo fidelis.

Tu verdé repulisti & despexisti, * distulisti Christum tuum.

Evertisti testamentum servi tui, * profanasti in terra sanctuárium ejus.

Destruxisti omnes sepes ejus, * posuisti firmamentum ejus formidinem.

Diripuérunt eum omnes transeuntes viam: * factus est opprobrium vicinis suis.

Exaltasti dexteram depri-méntium eum: * lætificasti omnes inimicos ejus.

Avertisti adiutorium gládi ejus, * & non es auxiliá-tus ei in bello.

Destruxisti eum ab emun-

datione; * & sedem ejus in terram collifisti.

Minorasti dies tēporis ejus: * perfudisti eum confusione.

Usquequo, Dómine, avertis in finem? * exardescet sicut ignis ira tua?

Memorare quæ mea substantia: * numquid enim vanè constituisti omnes filios hóminum?

Quis est homo qui vivet, & non vidébit mortem? * éruet animam suam de manu inferi?

Ubi sunt misericórdiæ tuæ antiquæ, Dómine, * sicut jurasti David in veritate tua?

Memor esto, Dómine, opprobrii servórum tuórum, * quod continui in sinu meo, multárum géntium;

Quod exprobraverunt inimici tui, Dómine, * quod exprobraverunt commutationem Christi tui.

Benedictus Dóminus in æternum: * fiat, fiat.

Ant. 8. G. Dómine, in lumine vultus tui ambulábunt, & in nómine tuo exultábunt totá die, & in justitia tua exaltabuntur.

ŷ. Tenebræ non obscurabuntur à te, Dómine; R̄. Et nox sicut dies illuminabitur. *Pf.* 138.

Pater noster.

ŷ. *Sacerd.* Cognoscant quia nomen tibi Dóminus: R̄. Tu solus Altíssimus in omni terra. *Pf.* 82.

AD LAUDES.

Psalms 80.

Exultate Deo adjutori nostro: * jubiláte Deo Jacob.

Súmíte psalmum, & date tympanum, * psalterium jucundum cum cithara.

Baccináts in Neoméniá tuba, * in insigni die solemnitatís vestræ;

Quia præceptum in Israel est, * & judícium Deo Jacob.

Testimónium in Joseph pósuit illud, cum exiret de terra Ægypti: * linguam quam non nóverat, audívit.

Divertit ab onéribus dorsum ejus: * manus ejus in cophino serviérunt.

In tribulatione invocasti me, & liberávi te: * exaudívi te in abscondito tempestatis; probávi te apud aquam contradiccionis.

Audi, pópulus meus, & contestabor te: * Israel, si audieris me, non erit in te deus recens, neque adorábis deum aliénum.

Ego enim sum Dóminus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti: * diláta ostium, & implebo illud.

Et non audívit pópulus meus vocem meam; * & Israel non intendit mihi.

Et dimísi eos secundum desidéria cordis eórum: * ibunt in adinventionibus suis.

Si pópulus meus audisset me; * Israel si in viis meis ambulasset,

Pro nihilo forsitan inimicos eorum humiliassem, * & super tribulantes eos rasissem manum meam.

Inimici Domini mentiti sunt ei; * & eris tempus eorum in secula.

Et cibavit eos ex adipse frumenti; * & depetra, melle saturavit eos.

Ant. 4. f. Audi, populus meus, & contestabor te: ego sum Dominus Deus tuus.

Psalms 107.

Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum: * cantabo & psallam in gloria mea.

Exurge, gloria mea; exurge, psalterium & cithara: * exurgam dilectio.

Confitebor tibi in populis, Domine, * & psallam tibi in nationibus;

Quia magna est super caelos misericordia tua, * & usque ad nubes veritas tua.

Exaltare super caelos, Deus; * & super omnem terram gloria tua;

Ut liberentur dilecti tui: * salvum fac dexteram tuam, & exaudi me.

Ant. 1. g. Paratum cor meum, Deus; exurgam dilectio: confitebor tibi, Dñe.

Diviso Psalmi 107.

Deus locutus est in sancto suo: * exultabo, & dividam Sichoniam, & convallem tabernaculorum dimetiar.

Meus est Galaad, & meus est Manasses; * & Ephraim susceptio capitis mei.

Juda rex meus: * Moab lebes spei meae.

In Idumaeam extendam calcamentum meum: * mihi Alienigenae amici facti sunt.

Quis deducet me in civitatem munitam? * quis deducet me usque in Idumaeam?

Nonne tu, Deus, qui repulisti nos? * & non exhibis, Deus, in virtutibus nostris?

Da nobis auxilium de tribulatione, * quia vana salus hominis.

In Deo faciemus virtutem: * & ipse ad nihilum deducet inimicos nostros.

Ant. 6. F. Domine, vana salus hominis: in Deo faciemus virtutem.

In Feriis, Canticum Annae.
1 Reg. 2.

Exultavit cor meum in Domino, * & exaltatum est cornu meum in Deo meo.

Dilatatum est os meum super inimicos meos, * quia letata sum in salutari tuo.

Non est sanctus, ut est Dominus; neque enim est alius extra te: * & non est fortis sicut Deus noster.

Nolite multiplicare loqui sublimia, gloriantes: * recedant vetera de ore vestro;

Quia Deus scientiarum Dominus est, * & ipsi preparantur cogitationes.

Arcus fortium superatus est; * & infirmi accincti sunt robore.

Repleti prius pro panibus

se locaverunt; * & sacrificii saturati sunt;

Donec stérilis péperit plúrimos; * & quæ multos habebat filios, infirmáta est.

Dóminus mortificat, & vivificat; * dedúcit ad inferos, & redúcit.

Dóminus páuperem facit, & ditat; * hum'liat & súblevat.

Súscitat de púlvere egénum, * & de stércore elevat páuperem;

Ut sédeat cum principibus, * & sólium glóriz teneat.

Dómini enim sunt cárdenes terræ, * & pósuit super eos orbem.

Pedes sanctorum suorum servabit, & impij in ténébris conticescent; * quia non in fortitudine sua roborábitur vir.

Dóminum formidábunt adversárii ejus; * & super ipsos in caelis tonábit.

Dóminus judicábit fines terræ, & dabit impérium regi suo, * & sublimábit cornu christi sui.

Ant. 8. c. Deus scientiarum Dóminus est, & ipsi preparantur cogitationes.

[*In Festis, Canticum.*

1 Paral. 29.

Benedictus es, Dómine, Deus Israel patris nostri, * ab ætérno in ætérnum.

Tua est, Dómine, magnificéntia, & poténtia, & glória, atque victória; * & tibi laus.

Cuncta enim quæ in celo

liant & in terra, * tua sunt:

Tuum, Dómine, regnum; * & tu es super omnes princípales.

Tua divítia, & tua est glória: * tu domínaris ómnium.

In manus tua virtus & poténtia: * in manus tua magnitúdo, & impérium ómnium.

Nunc igitur, Deus noster, confitemur tibi, * & laudamus nomen tuum ínclitum.]

Psalms 147.

Lauda, Jérúsalem, Dóminum: * lauda Deum tuum, Sion;

Quóniam confortávit terras portarum tuarum, * benedixit filijs tuis in se;

Qui pósuit fines tuos pacem, * & adápe frumenti sátiat te;

Qui emittit elóquium suum terræ, * velociter currit sermo ejus;

Qui dat nivem sicut lanam, * nébulam sicut cinerem spargit;

Mittit crystallam suam sicut buccellas: * ante faciem frígoris ejus quis sustinét?

Emittet verbum suum, & significábit ea: * stabit spíritus ejus, & fluunt aquæ.

Qui annúnciat verbum suum Jacob, * iustitias & iudicia sua Israel.

Non fecit taliter omni náioni, * & iudicia sua non manifestávit eis.

Ant. 5. a. Annúnciat Dó-

minus verbum suum Jacob,
& iudicia sua Israel: non
fecit taliter omni nationi.

Capitulum. 1 Petr. 2.

Vos genus electum, regale
sacerdotium, gens san-
cta, pópulus acquisitionis;
ut virtutes annuntiétis ejus
qui de ténébris vos vocávit
in admirábile lumen suum.

Hymnus. C.

Dignas quis, ó Deus, tibi
Laudes rependat; qui
tuo

Pellis tenébras lúmine,
Salútis & monstras viam?

Tu, quam jubes, donas
fidem;

Hæc cúltoi præst tui;
Hæc mentis errores fugat;
Hæc corda sursum dirigit.

Te destitúta spíritu
Nil pompa sacrórum iuvat:
Secréta puri blándius
Tibi litábunt pectoris.

Vox inde cordi cónsona
Vestigal exolvét suum,
Et ad salútem líbero
Prométur ore véritas.

O, qui superbos respúis,
Et simplices amas, Deus;
Ut crescat in nobis fides,
Gordis tumórem cómpri-me.

Sit summa Patri glória:
Sit summa Nato, qui fidem
Cruóre fundávit suo:
Pár sit tibi laus, Spíritus.

Amen.

ŷ. Declarátio sermónum
tuórum illúminat, R. Et
intellectum dat párvulis. *Pf.*
118.

Ad Benedictus. Ant. 3. a.
Tu, puer, Prophéta Altí-
simum vocáberis, ad dandam

sciéntiam salútis plebi ejus.
Luc. 1.

AD PRIMAM.

Psalms 66.

Deus misereátur nostrí,
& benedicat nobis: *
illúminet vultum suum su-
per nos, & misereátur no-
strí;

Ut cognoscámus in terra
viam tuam, * in ómnibus
géntibus salutáre tuum.

Confiteantur tibi pópuli,
Deus, * confiteantur tibi póp-
uli omnes.

Lætentur & exultent gen-
tes, quóniam júdicas pópulo-
los in æquitáte, * & gentes
in terra dirigit.

Confiteantur tibi pópuli,
Deus, confiteantur tibi póp-
uli omnes: * terra dedit
fructum suum.

Benedícat nos Deus, Deus
noster, benedícat nos Deus;
* & métuant eum omnes fi-
nes terræ.

Psalms 89.

Domine, refúgium factus
es nobis, * à generatió-
ne in generatióne.

Priúsqvam móntes fierent,
aut formarétur terra & or-
bis; * à século & usque in
séculum tu es Deus.

Ne avertas hóminem in
humilitátem; * & dixisti:
Convertimini, filii hómi-
num.

Quóniam mille anni ante
óculos tuos, * tanquam dies
hesterna quæ præteríit; &
custódia in nocte:

Quæ pro níhilo habentur,
* eórum anni erunt.

Mane sicut herba transeat, mane floreat & transeat : * vespere decidat, induret & arefcatur ;

Quia defecimus in ira tua, * & in furore tuo turbati sumus.

Posuisti iniquitates nostras in conspectu tuo, * seculum nostrum in illuminatione vultus tui ;

Quoniam omnes dies nostri defecerunt, et in ira tua defecimus : * anni nostri sicut aranea meditabuntur.

Dies annorum nostrorum in ipsis septuaginta anni : * si autem in potentatibus octoginta anni,

Et amplius eorum * labor & dolor.

Quoniam supervenit mansuetudo, * & corripiemur.

Divisio Psalmi 89.

Quis novit potestatem irae tuae, * & praeter timorem tuum iram tuam dinumerare ?

Dexteram tuam sic notam fac, * & eruditos corde in sapientia.

Convertere, Domine, usquequo ? * & deprecabilis esto super servos tuos.

Repleti sumus mane misericordiam tuam ; * & exultavimus, & delectati sumus omnibus diebus nostris.

Laetati sumus pro diebus quibus nos humiliasti, * annis quibus vidimus mala.

Respice in servos tuos, & in opera tua ; * & dirige filios eorum.

Et sit splendor Domini Dei nostri super nos : &

opera manuum nostrarum dirige super nos ; * & opus manuum nostrarum dirige.

Ant. 3. d. Illuminet Dominus vultum suum super nos ; ut cognoscamus in terra viam tuam, Domine. *Pf. 66.*

AD TERTIAM.

Psalmus 26.

Domine illuminatio mea, & salus mea ; * quem timebo ?

Domine protector vitae meae ; * a quo trepidabo ?

Dum appropiant super me nocentes, * ut edant carnes meas.

Qui tribulant me inimici mei, * ipsi infirmati sunt & ceciderunt.

Si consistant adversum me castra, * non timebit cor meum.

Si exurgat adversum me praelium, * in hoc ego sperabo.

Unam petii a Domino, hanc requiram, * ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitae meae :

Ut videam voluptatem Domini, * & visitem templum ejus ;

Quoniam abscondit me in tabernaculo suo : * in die malorum protexit me in abscondito tabernaculi sui.

In petra exaltavit me, * & nunc exaltavit caput meum super inimicos meos.

Circuivi & immolavi in tabernaculo ejus hostiam vociferationis : * cantabo, & psalmum dicam Domino.

Diviso Psalmi 26.

Exaudi, Dómine, vocem meam quá clamávi ad te: * miserére mei, & exáudi me.

Tibi dixit cor meum: Exquisivit te facies mea: * faciem tuam, Dómine, requiram.

Ne avertas faciem tuam à me: * ne declines in ira à servo tuo.

Adjutor meus esto, ne derelinquas me, * neque despicias me, Deus salutaris meus;

Quóniam pater meus & mater mea dereliquerunt me: * Dóminus autem assumpsit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua; * & dirige me in fémitam rectam propter inimicos meos.

Ne tradideris me in animas tribulantium me; * quóniam insurrexerunt in me testes iniqui, & mentita est iniquitas sibi.

Credo vidére bona Dómini * in terra viventium.

Expecta Dóminum, viriliter age; * & confortetur cor tuum, & sústine Dóminam.

Psalmus 83.

Quam dilecta tabernácula tua, Dómine virtutum! * concupiscit & deficit anima mea in átria Dómini.

Cor meum et caro mea * exultaverunt in Deum vivum.

Etenim passer invénit sibi domum, * & turtur nidum

sibi, ubi ponat pullos suos.

Altaria tua, Dómine virtutum, * Rex meus & Deus meus.

Beati qui habitant in domo tua, Dómine! * in sécula seculórum laudabunt te.

Beatus vir cujus est auxilium abs te: * ascensiones in corde suo dispósuit, in valle lacrymarum, in loco quem posuit.

Etenim benedictionem dabit legislator, ibunt de virtute in virtutem: * videbitur Deus deorum in Sion.

Dómine Deus virtutum, exaudi orationem meam; * auribus percipe, Deus Jacob.

Protektor noster, aspice, Deus, * & respice in faciem christi tui;

Quia melior est dies una in atris tuis * super millia.

Elégi abjectus esse in domo Dei mei, * magis quam habitare in tabernaculis peccatórum;

Quia misericórdiam & veritatem diligit Deus; * grátiam & glóriam dabit Dóminus.

Non privabit bonis eos qui ambulat in innocentia: * Dómine virtutum, beatus homo qui sperat in te.

Ant. 4. E. Credo vidére bona Dómini in terra viventium. *Pf. 26.*

Capitulum. Hebr. 11.

Est fides sperandarum substantiantia rerum, argumentum non apparentium.

Rf. br. Quam magna mal-

titudo dulcedinis tuæ, Dómine, * Quam abscondisti timéntibus te! Quàm magna. *ÿ.* Perfecisti eis * qui sperant in te, * Quàm abscondisti. Glória Patri. Quàm magna. *Pf.* 30.

ÿ. Narravérunt mihi iniqui fabulatiónes; *Rf.* Sed non ut lex tua. *Pf.* 118.

AD SEXTAM.

Psalms 22.

Dóminus regit me, & nihil mihi déerit: * in loco pascuæ ibi me collocavit.

Super aquam refectiõnis educavit me: * animam meam convertit.

Deduxit me super sémitas justitiæ, * propter nomen suum.

Nam & si ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala, * quóniam tu mecum es.

Virga tua, & báculo tuus, * ipsa me consolata sunt.

Parasti in conspectu meo mensam, * adversus eos qui tribulant me.

Impinguasti in óleo caput meum: * & calix meus inebrians quàm præclarus est!

Et misericórdia tua subsequétur me * ómnibus diébus vitæ meæ;

Et ut inhábitem in domo Dómini, * in longitúdinem diérum.

Psalms 33.

Benedicam Dóminum in **B**omni tẽmpore: * semper laus ejus in ore meo.

In Dómino laudébitur áni-

ma mea: * audiant mansueti, & lætentur.

Magnificátes Dóminum mecum; * & exaltetis nomen ejus in idipsum.

Exquisiit Dóminum; & exaudivit me, * & ex ómnibus tribulatiõibus meis eripuit me.

Accédite ad eam, & illuminámini; * & fácies vestræ non confundentur.

Isse pauper clamavit; & Dóminus exaudivit eum, * & de ómnibus tribulatiõibus ejus salvavit eum.

Immittet ángelus Dómini in circúitu timéntium eum; * & eripiet eos.

Gustate, & vidéte quóniam factus est Dóminus: * beátus vir qui sperat in eo.

Timéte Dóminum, omnes sancti ejus, * quóniam non est inópia timéntibus eum.

Dívites eguerunt & esuriérunt; * inquirentes autem Dóminum non minuentur omni bono.

Divisio Psalmi 33.

Venite, filii, audite me: * timórem Dómini docebo vos.

Quis est homo qui vult vitam, * diligit diés vidére bonos?

Próhibe linguam tuam à malo; * & lábia tua ne loquantur dolera.

Diverte à malo, & fac bonum: * inquire pacem, & perséquare eam.

Oculi Dómini super justos, * & aures ejus in preces eórum.

Vultus autem Dómini superfacientes mala, * ut perdat de terra memóriam eórum.

Clamavérunt iusti; & Dóminus exaudivit eos; * & ex ómnibus tribulationibus eórum liberávit eos.

Juxta est Dóminus iis qui tribuláto sunt corde, * & húmiles spíritu salvábit.

Multæ tribulationes iustórum; * & de ómnibus his liberábit eos Dóminus.

Custódit Dóminus ómnia ossa eórum: * unum ex his non conterétur.

Mors peccatórum péssima; * & qui odérunt iustum, delinquent.

Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum; * & non delinquent omnes qui sperant in eo.

Ant. 8. G. Veníte, filii, audíte me: timórem Dómini docébo vos. Ps. 33.

Capitulum. Jac. 2.

Sicut corpus sine spíritu mórtuum est, ita & fides sine opéribus mórtua est.

Rf. br. Gressus meos dirige, Dómine, * Secundùm elóquium tuum. Gressus. y. Ut custódiam * mandáta tua, * Secundùm. Glória Patri. Gressus meos.

y. Bonitatem, & disciplinam, & sciéntiam doce me; Rf. Quia mandátis tuis credidi. Ps. 118.

AD NONAM.

Psalmus 79.

Qui regis Israel, intende; * qui dedúcis velut ovē Ioseph.

Qui sedes super Chérubim, * manifestare coram Ephraim, Bénéjamin, & Manasse.

Excita poténtiam tuam; * & veni, ut salvos fácias nos.

Deus, converte nos, & ostende faciém tuam; * & salvi érimus.

Dómine Deus virtútum, * quousque irascéris super orationem servi tui?

Cibábis nos pane lacrymárum, * & potum dabis nobis in lacrymis in mensúra?

Posuisti nos in contradiciónem vicinis nostris; * & inimici nostri subsannavérunt nos.

Deus virtútum, converte nos, & ostende faciém tuam; * & salvi érimus.

Diviso Psalmi 79.

[Dómine] vineam de Ægypto transfulisti: * eiecisti gentes, & plantasti eam.

Dux itinervis fuisti in conspectu ejus: * plantasti radices ejus, & implévit terram.

Opéruit montes umbra ejus, * & arbuta ejus cedros Dei:

Extendit pálmities suos usque ad mare, * & usque ad flumen propágenes ejus.

Ut quid destruxisti maceriana ejus; * & vindémiant eam omnes qui prætergre-diuntur viam?

Exterminávit eam aper de silva, * & singularis ferus depastus est eam.

Deus virtútum, converté-

re: * respice de caelo, & vide, & visita vineam istam.

Et perfice eam quam plantavit dextera tua, * & super filium hominis quem confirmasti tibi.

Incesa igni, & suffosa: * ab increpatione vultus tui peribunt.

Fiat manus tua super virum dexterae tuae, * & super filium hominis quem confirmasti tibi.

Et non discédimus à te, * vivificabis nos, & nomen tuum invocábitur.

Dómine Deus virtutum, converte nos, & ostende faciem tuam; * & salvérimus.

Psalmus 92.

Dóminus regnavit, decorem indutus est: * indutus est Dóminus fortitudinem, & praecinxit se.

Etenim firmavit orbem terrae, * qui non commovebitur.

Parata sedes tua ex tunc: * à seculo tu es.

Elevaverunt flumina, Dómine: * elevaverunt flumina vocem suam.

Elevaverunt flumina fluctus suos, * à vocibus aquarum multarum.

Mirabiles elationes maris: * mirabilis in altis Dóminus.

Testimonia tua credibilia facta sunt nimis: * domum tuam decet sanctitudo, Dómine, in longitudinem dierum.

Ant. 1. a. Testimonia tua, Dómine, credibilia facta sunt nimis. *Ps. 92.*

Capitulum. Rom. 4.

Credenti in eum qui justificat impium, reputatur fides ejus ad justitiam, secundum propositum gratiae Dei.

R. dr. Salvavit eos Dóminus, * Et crediderunt verbis ejus. Salvavit. *ψ.* Et laudaverunt * laudem ejus, * Et crediderunt. Glória Patri. Salvavit. *Ps. 105.*

ψ. In conspectu gentium revelavit justitiam suam. *R.* Recordatus est misericordiae suae. *Ps. 97.*

AD VESPERAS.

Psalmus 115.

Credidi, propter quod locutus sum; * ego autem humiliatus sum nimis.

Ego dixi in excessu meo: * Omnis homo mendax.

Quid retribuam Dño * pro omnibus quae retribuit mihi? Calicem salutaris accipiam, * & nomen Dómini invocabo.

Vota mea Dómino reddam coram omni populo ejus: * pretiosa in conspectu Dómini mors Sanctorum ejus.

O Dómine, quia ego servus tuus; * ego iervus tuus, & filius ancillae tuae.

Dirupisti vincula mea; * tibi sacrificabo hostiam laudis, & nomen Dómini invocabo.

Vota mea Dómino reddam in conspectu omnis populi ejus, * in atriis domus Dómini, in medio turris, Jerúsalem.

Ant. 2. D. Crédidi, propter quod locutus sum; ego autem humiliatus sum nimis.

Psalms 137.

Confitebor tibi, Dómine, in toto corde meo, * quóniam audisti verba oris mei.

In conspectu Angelórum psallam tibi: * adorábo ad templum sanctum tuum,

Et confitebor nómini tuo super misericórdia tua & veritate tua; * quóniam magnificasti super omne, nomen sanctum tuum.

In quacumque die invocávero te, exaudi me: * multiplicábis in ánima mea virtutem.

Confiteantur tibi, Dómine, omnes reges terræ, * quia audierunt omnia verba oris tui.

Et cantent in viis Dómini, * quóniam magna est gloria Dómini;

Quóniam excessus Dóminus, & humilia respicit, * & alia à longè cognoscit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * & super iram inimicórum meórum extendisti manum tuam, & salvum me fecit dextera tua.

Dóminus retribuet pro me: * Dómine, misericórdia tua in sèculum: ópera mánuum tuárum ne despicias.

Ant. 1. g. Confitebor nómini tuo, Dómine, super misericórdia tua & veritate tua.

Psalms 144.

Exaltábo te, Deus meus rex; * & benedicam nómini tuo in sèculum, & in sèculum sèculi.

Per singulos dies benedicam tibi; * & laudábo nomen tuum in sèculum, & in sèculum sèculi.

Magnus Dóminus, & laudábilis nimis; * & magnitudinis ejus non est finis.

Generatio & generatio laudábit ópera tua, * & poténtiam tuam pronuntiábunt.

Magnificéntiam glóriæ sanctitatis tuæ loquentur, * & mirabilia tua narrábunt.

Et virtutem terribilium tuórum dicent, * & magnitudinem tuam narrábunt.

Memóriam abundantiae suavitatis tuæ eruclábunt, * & justitiá tuá exuleábunt.

Ant. 7. d. Generatio & generatio laudábit ópera tua, & poténtiam tuam pronuntiábunt.

Diviso Psalms 144.

Miserátor & misericors Dóminus; * pátiens, & multum misericors.

Suávis Dóminus universis, * & miseratiónes ejus super omnia ópera ejus.

Confiteantur tibi, Dómine, omnia ópera tua; * & sancti tui benedicant tibi.

Glóriam regni tui dicent, * & poténtiam tuam loquentur;

Ut notam faciánt filiis hóminum poténtiam tuam, *

& glóriam magnificéntie regni tui.

Regnum tuum, regnum ómnium seculórum; * & dominátio tua in omni generatióne & generatióne.

Fidelis Dóminus in ómnibus verbis suis, * & sanctus in ómnibus opéribus suis.

Allevat Dóminus omnes quicórruunt, * & érigit omnes élisos.

Oculi ómnium in te sperant, Dómine; * & tu das escam illórum in tempore opportúno.

Aperis tu manum tuam, * & implet omne animal benedictióne.

Ant. 4. D. Fidelis Dóminus in ómnibus verbis suis, & sanctus in ómnibus opéribus suis.

Altera divisio Psalmi 144.

Iustus Dóminus in ómnibus vitiis suis, * & sanctus in ómnibus opéribus suis.

Prope est Dóminus ómnibus invocántibus eum, * ómnibus invocántibus eum in veritate.

Voluntatem tíméntium se faciet, & deprecationem eórum exáudiet, * & salvos faciet eos.

Custódit Dóminus omnes diligentes se, * & omnes peccatóres dispertet.

Laudatióne Dómini loquétur os meum; * & benedicat omnis caro nómini sancto ejus in séculum, & in séculum séculi.

Ant. 8. c. Prope est Dó-

minus ómnibus invocántibus eum in veritate.

Capitulum. Rom. 10.

Corde créditur ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem; dicit enim Scriptúra: Omnis qui credit in illum, non confundétur. Non enim est distinctio Iudæi & Græci: nam idem Dóminus ómnium, dives in omnes qui invocant illum.

Hymnus. C.

Fortis, ó clemens Deus, Salútis auctor, tu fidem Nostris potenter infere Germen salutis córdibus.

Hinc omne robur discimus:

Hæc arma nobis; hoc manus Protecta scuto, flamma Retundet hostis spícula.

Hinc fundimus preces tibi Sacri sub umbra nóminis, Quo nititur spes ómnium Uno salutis pignore.

Placatus illo nómine Labántibus feres opem, Dabisque, sanctam degener Ne vita deturpet fidem.

Sit laus Patri, laus F'lio: Par sit tibi laus, Spíritus, Infusa per quem córdibus Relúcet imis veritas. Amen.

Ÿ. Os meum annuntiábit iustitiam tuam, R. Totá die salutáre tuum. *Pf. 70.*

Ad Magnificat. Ant. 7. G. Potens est Dóminus, & sanctum nomen ejus. *Luc. 1.*

AD COMPLETORIUM.

Psalmus 11.

Salvum me fac, Dómine, quóniam defecit sanctus;

* quóniam diminútæ sunt veritâtes à filiis hóminum.

Vana locúti sunt unusquisque ad próximum suum : * lãbia dolósa, in corde & corde locúti sunt.

Disperdat Dóminus universa lãbia dolósa, * & linguam magniloquam ;

Qui dixerunt : Linguam nostram magnificábimus, lãbia nostra à nobis sunt : * quis noster Dóminus est ?

Propter misériam inopum, & gémitum páuperum, * nunc exurgam, dicit Dóminus.

Ponam in salutári : * fiduciãlìter agam in eo.

Elóquia Dómini, elóquia casta : * argentum igne examinátum, probátum terræ, purgátum septuplum.

Tu, Dómine, fervãbis nos ; * & custódies nos à generatióne hac in æternum.

In circúitu impij ambulãnt : * secundùm altitúdinem tuam multiplicasti filios hóminum.

Psalms 38.

Dixi : Custódiam vias meas, * ut non delinquam in lingua mea.

Pósi ori meo custódiam, * cùm consisteret peccátor adversùm me.

Obmútui, & humiliátus sum, & silui à bonis ; * & dolor meus renovátus est.

Concáluit cor meum in trahe, & in meditatióne mea exardescet ignis : * locútus sum in lingua mea.

Notum fac mihi, Dómi-

ne, finem meum, & número díerum meórum, quis est ; * ut sciam quid desit mihi.

Ecce mensurábiles posuisti dies meos ; * & substantia mea tanquam nihilum ante te.

Verúntamen universa vãnitas, * omnis homo vivens.

Verúntamen in imãgine pertransit homo ; * sed & frustra conturbátur.

Thesaurizat, * & ignorat cui congregabit ea.

Et nunc quæ est expectatió mea ? nonne Dóminus ? * & substantia mea apud te est.

Divisio Psalmi 38.

Ab ómnibus iniquitatibus meis érue me : * opprobrium insipienti dedisti me.

Obmútui, & non apéru os meum ; * quóniam tu fecisti.

Amove à me plagas tuas : * à fortitúdine manús tuæ ego deféci.

In increpationibus propter iniquitatem corripuisti hóminem, & tabescere fecisti sicut araneam animam ejus : * verúntamen vane conturbátur omnis homo.

Exaudi orationem meam, Dómine, & deprecationem meam : * auribus percipe lacrymas meas.

Ne sileas, quóniam advena ego sum apud te, & peregrinus, * sicut omnes patres mei.

Remitte mihi ut refrigerer, priusquam abeam ; * & amplius non ero.

Ant.

Ant. 1. f. Salvum me fac, Domine, quoniam dimittente sunt veritates à filiis hominum. *Pf. 11.*

FERIA SEXTA

AD OFFICIUM NOCTURN.

Invit. Venite, adoramus, & procidamus ante Deum; * Floramus coram Domino qui fecit nos.

Pf. 94. Venite. 137.

Hymnus. C.

Jam sanctius moves opus,
Tecum, Deus, deliberans:
Mundo recenti principem,
Tibique præconem paras.

Homocreatur: hunc sacro
Cœlestis oris halitu
Succendis, & vivam tu
Spirare das imaginem.

Ergo per omnes ætheris,
Telluris omnes & sinus
Regnabit: at memor sui
Deo minorem se gerat.

Sui sed inmemor, cito
Jugum rebellis exaudit;
Deo superbus nec timet
Æquare pulvis verticem.

Hinc quanta luctuum co-
hors

Incumbit orbi perditio!
O Christe! ni feras opus,
Spes tota fontes deserat.

Qui nos creavit, laus Pa-
tri;

Qui nos redemit, Filio;
Cujus movemur halitu,
Par sit tibi laus, Spiritus.

Amen.

PRO I NOCTURNO.

Psalms 51

Quid gloriaris in malitia,
* qui potens es in iniquitate?

Autumnalis.

Tot die in justitiam cogitavit lingua tua: * sicut novacula acuta fecisti dolam.

Dilexisti malitiam super benignitatem, * iniquitatem magis quam loqui equitatem.

Dilexisti omnia verba precipitationis, * lingua dolosa.

Propterea Deus destruet te in finem: * evellat te, & emigrabit te de tabernaculo tuo, & radicem tuam de terra viventium.

Videbunt justi, & timebunt, & super eum ridebunt; * & dicent: Ecce homo qui non posuit Deum adiutorem suum;

Sed speravit in multitudine divitiarum suarum, * & prevaluit in vanitate sua.

Ego autem sicut oliva fructifera in domo Dei: * speravi in misericordia Dei in æternum, & in seculum seculi.

Confitebor tibi in seculum, quia fecisti; * & expectabo nomen tuum, quoniam bonum est in conspectu sanctorum tuorum.

Psalms 54

Exaudi, Deus, orationem meam, & ne despexeris deprecationem meam: * intende mihi, & exaudi me.

Contristatus sum in exercitatione mea, * & conturbatus sum à voce inimici, & à tribulatione peccatoris;

Quoniam declinaverunt in me iniquitates, * & in ira molesti erant mihi.

Cor meum conturbatum

est in me, * & formido mortis cecidit super me.

Timor & tremor venerunt super me, * & contexerunt me tenebrae.

Et dixi: Quis dabit mihi pennas sicut columbae? * & volabo, & requiescam.

Ecce elongavi fugiens, * & mansi in solitudine.

Expectabam eum qui saluum me fecit à pusillanimitate spiritus, * & tempestate.

Præcipita, Domine, divide linguas eorum; * quoniam vidi iniquitatem & contradictionem in civitate.

Die ac nocte circumdabit eam super muros eius iniquitas; * & labor in medio eius, & iniustitia.

Et non defecit de plateis eius * ul' ira & dolus.

Quoniam si inimicus meus maledixisset mihi, * sustinuissem utique;

Et si is qui oderat me, super me magna locutus fuisset, * abscondissem me forsitam ab eo.

Tu vero, homo unanims, * dux meus & notus meus;

Qui simul mecum dulces capiebas cibos; * in domo Dei ambulavimus cum consensu.

Veniat mors super illos, * & descendant in infernum viventes;

Quoniam nequitiae in habitaculis eorum, * in medio eorum.

Ego autem ad Deum cla-

mavi; * & Dominus salvabit me.

Divisio Psalmi 54.

Vespere, & mane, & meridie narrabo & annuntiabo, * & exaudiet vocem meam.

Redimet in pace animam meam ab his qui appropinquant mihi; * quoniam inter multos erant mecum.

Exaudiet Deus, & humiliabit illos, * qui est ante secula.

Non enim est illis commutatio, & non timuerunt Deum: * extendit manum suam in retribuendo.

Contaminaverunt testamentum eius, divisi sunt ab ira vultus eius; * & appropinquavit cor illius.

Molliti sunt sermones eius super os eum, * & ipsi sunt jacula.

Jacta super Dominum curam tuam, & ipse te entriet: * non dabit in aeternum fluctuationem iusto.

Tu vero, Deus, * deduces eos in puteum interitus.

Viri sanguinum & dolosi non dimidiabunt dies suos, * ego autem sperabo in te, Domine.

Ant. 7. b. Contristatus sum in exercitatione mea, & conturbatus sum; quoniam declinaverunt in me iniquitates. Ps. 54.

PRO II NOCTURNO.

Psalmus 58.

Erripe me de inimicis meis, Deus meus, * & ab insurgentibus in me libera me.

Eripe me de operantibus iniquitatem, * & de viris sanguinum salva me;

Quia ecce cepérunt animam meam: * irruérunt in me fortes.

Neque iniquitas mea, neque peccatum meum, Dómine; * sine iniquitate cucurri, & direxi.

Exurge in occursum meum, & vide: * & tu, Dómine Deus virtutum, Deus Israel,

Intende ad visitandas omnes gentes: * non miserearis omnibus qui operantur iniquitatem.

Convertentur ad vespéram; * & famem patientur ut canes, & circuibunt civitatem.

Ecce loquentur in ore suo, & gladius in lábiis eorum; * quóniam quis audivit?

Et tu, Dómine, deridébis eos: * ad nihilum dedúces omnes gentes.

Fortitudinem meam ad te custódiam, quia Deus susceptor meus es: * Deus meus, misericórdia ejus prævéniet me.

Divisio Psalmi 58.

Deus ostendet mihi super inimicos meos: * ne occidas eos, nequando obliviscantur populi mei.

Disperge illos in virtute tua, * & depóne eos, protector meus, Dómine.

Delictum oris eorum, sermónem labiorum ipsorum; * & comprehendantur in superbis suis.

Et de execratione & mendacio annuntiabuntur in consummatione; * in ira consummationis, & non erunt.

Et scient quia Deus dominabitur Jacob, * & finiam terraz.

Convertentur ad vespéram; * & famem patientur ut canes; & circuibunt civitatem.

Ipsi dispergentur ad manducandum; * si verò non fuerint saturati, & murmurábunt.

Ego autem cantábo fortitudinem tuam, * & exultábo mané misericórdiam tuam;

Quia factus es susceptor meus & refúgium meum * in die tribulationis meaz.

Adjutor meus, tibi psallam, quia Deus susceptor meus es: * Deus meus, misericórdia mea.

Psalmus 60.

Exaudi, Deus, deprecationem meam; * intende orationi meaz.

A finibus terraz ad te clamávi, dum anxiarétur cor meum: * in petra exaltasti me.

Deduxisti me, quia factus es spes mea, * turris fortitudinis à facie inimici.

Inhabitábo in tabernaculo tuo in sécula: * prótegar in velamento alarum tuarum;

Quóniam tu, Deus meus, exaudisti orationem meam, * dedisti hereditatem timéntibus nomen tuum.

Dies super dies regis adjicies, * annos ejus usque in

diem generationis & generationis.

Permanet in æternum in conspectu Dei : * misericordiam & veritatem ejus quis requireret ?

Sic psalmum dicam nomini tuo in seculum seculi , * ut reddam vota mea de die in diem.

Ant. 2. D. Ab insurgentibus in me libera me, Domine ; quia irruerunt in me fortes. *Pf. 58.*

PRO III NOCTURNO.

Psalmus 68.

Salvum me fac, Deus, * quoniam intraverunt aquæ usque ad animam meam.

Infixus sum in limo profundi, * & non est substantia.

Veni in altitudinem maris, * & tempestas demersit me.

Laboravi clamans, rauce factæ sunt fauces meæ : * defecerunt oculi mei, dum spero in Deum meum.

Multiplicati sunt super capillos capitis mei, * qui oderunt me gratis.

Confortati sunt qui persecuti sunt me inimici mei injuste : * quæ non rapui, tunc exolvebam.

Deus, tu scis insipientiam meam ; * & delicta mea à te non sunt abscondita.

Non erubescant in me qui expectant te, Domine, * Domine virtutum.

Non confundantur super me, * qui cursant te, Deus Israel.

Quoniam propter te suffulsi opprobrium, * operuit consilio faciem meam.

Extraneus factus sum fratribus meis, * & peregrinus filiis matris meæ ;

Quoniam zelus domus tuæ comedit me, * & opprobria exprobrantium tibi ceciderunt super me.

Et operui in jejuniis animam meam ; * & factum est in opprobrium mihi.

Et posui vestimentum meum cilicium : * & factus sum illis in parabolam.

Adversum me loquebantur qui sedebant in porta ; * & in me psallebant qui bibebant vinum.

Ego vero orationem meam ad te, Domine : * tempus beneplaciti, Deus.

In multitudine misericordie tuæ exaudi me, * in veritate salutis tuæ.

Eripe me de luto, ut non infigar : * libera me ab iis qui oderunt me, & de profundis aquarum.

Non me demergat tempestas aquæ, neque absorbeat me profundum, * neque urgeat super me puteus os suum.

Diviso Psalmi 68.

Exaudi me, Domine, quoniam benigna est misericordia tua : * secundam multitudinem miserationum tuarum respice in me.

Et ne avertas faciem tuam à peccato tuo : * quoniam tribulor, velociter exaudi me.

Intende animæ meæ, &

libera eam : * propter inimicos meos eripe me.

Tu scis improperium meum, & confusionem meam, * & reverentiam meam.

In conspectu tuo sunt omnes qui tribulant me : * improperium expectavit cor meum, & miseriam.

Et sustinui qui simul contristarétur, & non fuit ; * & qui consolarétur, & non inveni.

Et dederunt in escam meam fel ; * & in siti mea potaverunt me aceto.

Fiat mensa eorum coram ipsis in laqueum, * & in retributiones, & in scandalum.

Obscurentur oculi eorum, ne videant ; * & dorsum eorum semper incurva.

Effunde super eos iram tuam ; * & furor irae tuae comprehendat eos.

Fiat habitatio eorum deserta ; * & in tabernaculis eorum non sit qui inhabitet.

Quoniam quem tu percussisti, persecuti sunt ; * & super dolorem vulnerum meorum addiderunt.

Appone iniquitatem super iniquitatem eorum ; * & non intrent in iustitiam tuam.

Deleantur de libro viventium ; * & cum iustis non scribantur.

Altera divisio Psalmi 69.

Ego sum pauper & dolens : * **L** * salus tua, Deus, suscepit me.

Laudabo nomen Dei cum canticis, * & magnificabo eum in laude.

Et placébit Deo super vitulum novellum, * cornua producentem & angulus.

Videant pauperes, & lætentur : * quærite Deum, & vivet anima vestra ;

Quoniam exaudivit pauperes Dominus, * & viros suos non despexit.

Laudent illum caeli & terra, * mare, & omnia reptalia in eis.

Quoniam Deus salvam faciet Sion, * & ædificabuntur civitates Juda.

Et inhabitabunt ibi, * & hæreditate acquirunt eam.

Et semen fervorum ejus possidebit eam ; * & qui diligunt nomen ejus, habitabunt in ea.

Ant. 4. 2. In conspectu tuo sunt omnes qui tribulant me : improperium expectavit cor meum, & miseriam.

Y. Die ac nocte gravata est super me manus tua : *R.* Conversus sum in zrumna mea, dum configitur spina. *Pf. 31.*

Pater noster.

Y. Sacerd. Laudans invocabo Dominum ; *R.* Et ab inimicis meis salvus ero. *Pf. 17.*

AD LAUDES.

Psalmus 53.

Deus, in nomine tuo salvum me fac, * & in virtute tua júdica me.

Deus, exaudi orationem meam : * auribus percipe verba oris mei ;

Quoniam atheni insurrexerunt adversum me, & for-

tes quæsierunt animam meam, * & non proposuerunt Deum ante conspectum suum.

Ecce enim Deus adjuvat me; * & Dominus susceptor est animæ meæ.

Averte mala inimicis meis; * & in veritate tua disperse illos.

Voluntariè sacrificabo tibi; * & confitebor nomini tuo, Domine, quoniam bonum est:

Quoniam ex omni tribulatione eripuisti me; * & super inimicos meos despexit oculus meus.

Ant. 1. a. Auribus percipe, Domine, verba oris mei; quoniam alieni insurrexerunt adversum me.

Psalmus 70.

IN te, Domine, speravi, non confundar in aeternum: * in iustitia tua libera me, & eripe me.

Inclina ad me aurem tuam, * & salva me.

Esto mihi in Deum protectorem, & in locum munitum, * ut salvum me facias;

Quoniam firmamentum meum * & refugium meum es tu.

Deus meus, eripe me de manu peccatoris, * & de manu contra legem agentis, & iniqui;

Quoniam tu es patientia mea, Domine: * Domine, spes mea à juventute mea.

In te confirmatus sum ex utero: de ventre matris meæ

tu es protector meus; * in te cantatio mea semper.

Tanquam prodigium factus sum multis, * & tu adjutor fortis.

Repleatur os meum laude, ut cantem gloriam tuam, * tota die magnitudinem tuam.

Ne proicias me in tempore senectutis: * cum defecerit virtus mea, ne derelinquas me.

Quia dixerunt inimici mei mihi; * & qui custodiebant animam meam, consilium fecerunt in unum,

Dicentes: Deus dereliquit eum; persequimini, & comprehendite eum, * quia non est qui eripiat.

Deus, ne elongeris à me: * Deus meus, in auxilium meum respice.

Confundantur & deficient detrahentes animæ meæ: * operiantur confusione & pudore qui querunt mala mihi.

Ego autem semper sperabo, * & adjiciam super omnem laudem tuam.

Ant. 7. ç. Deus meus, eripe me de manu peccatoris; quoniam tu es patientia mea.

Divisio Psalmi 70.

Os meum annuntiabit iustitiam tuam, * tota die salutarem tuum.

Quoniam non cognovi literaturam, introbo in potentias Domini: * Domine, memorabor iustitiæ tuæ solius.

Deus, docuisti me à juventute mea; * & usque

nunc pronuntiabo mirabilia tua,

Et usque in senectam & senium: * Deus, ne derelinquas me;

Donec annuntiam brachium tuum * generacioni omni quæ ventura est,

Potentiam tuam & justitiam tuam, Deus, usque in altissima quæ fecisti magnalia: * Deus, quis similis tibi?

Quantas ostendisti mihi tribulationes multas, & malas? * & conversus, vivificasti me, & de abyssis terræ iterum reduxisti me.

Multiplicasti magnificentiam tuam; * & conversus, consolatus es me.

Nam & ego confitebor tibi in vasis psalmi veritatem tuam, Deus: * psallam tibi in cithara, Sanctus Israel.

Exultabunt labia mea cum cantavero tibi: * & anima mea, quam redemisti.

Sed & lingua mea totâ die meditabitur justitiam tuam, * cum confusi & reveriti fuerint qui quærunt mala mihi.

Ant. 3. d. Lingua mea totâ die meditabitur justitiam tuam, cum confusi & reveriti fuerint qui quærunt mala mihi.

In Feriis, Canticum Habacuc.

Cap. 3.

Domine, aud vi audicionem tuam, * & timui.

Domine, opus tuum, * in medio annorum vivifica illud.

In medio annorum notum

facies: * cum iratus fueris, misericordiz recordaberis.

Deus ab Austro veniet, * & sanctus de monte Pharan.

Operuit coelos gloria ejus, * & laudis ejus plena est terra.

Splendor ejus ut lux erit, cornua in manibus ejus: * ibi abscondita est fortitudo ejus.

Ante faciem ejus ibit mors; * & egredietur diabolus ansepes ejus.

Stetit, & mensus est terram: * aspexit, & dissolvit gentes; & contriti sunt montes sæculi.

Incurvati sunt colles mundi * ab itineribus æternitatis ejus.

Pro iniquitate vili tentoria Æthiopiæ: * turbabuntur pelles terræ Madian.

Numquid in fluminibus iratus es, Domine? * aut in fluminibus furor tuus? vel in mari indignatio tua?

Qui ascendes super equos tuos, * & quadrigæ tuæ salvatio;

Suscitans suscitabis arcum tuum: * juramenta tribubus quæ locutus es.

Fluvios scindes terræ: viderunt te, & doluerunt montes; * gurges aquarum transiit.

Dedit abyssus vocem suam: * altitudo manus suas levavit.

Sol & luna steterunt in habitaculo suo: * in luce sagittarum tuarum ibunt, in splendore fulgurantis hastæ tuæ.

In frémitu concalcábis terram : * & in furóre ob-
stupescías gentes.

Egressus es in salutem pó-
puli tui , * in salutem cum
christo tuo.

Percussisti caput de domo
impíi ; * denudasti funda-
mentam ejus usque ad col-
lum.

Maledixisti sceptris ejus ,
cópiti bellatórum ejus , *
veniéntibus ut turbo ad di-
spergendum me.

Exultatio eórum , * sicut
ejus qui devorat páuperem
in abscondito.

Viam fecisti in mari equis
tuis , * in luto aquárum mul-
tárum.

Audívi , & conturbátus
est venter meus : * à voce
contremuérunz labia mea.

Ingrédiatur putrédo in
óssibus meis , * & subter me
scáteat ;

Ut requiescam in die tri-
bulatiónis , * ut ascendam
ad pópulum accinctum no-
strum.

Ficus enim non florébit ;
* & non erit germen in ví-
neis.

Mentiétur opus olívae ; *
& arva non afferent cibum.

Abscindétur de ovili pec-
cus ; * & non erit armentum
in præsépius.

Ego autem in Dómino
gaudébo , * & exultábo in
Deo Jesu meo.

Deus Dóminus fortitúdo
mea , * & ponet pedes meos
quasi cervórum.

Et super excelsa mea dedú-

cet me victor * in psalmis
canentem.

Ant. 8. G. Cúm irátus
fueris, Dómine, misericór-
diz recordaberis.

[*In Festis, Canticum. II. 26.*

Urbis fortitúdinis nostræ
Sion : * Salvátor ponétur
in ea murus & antemurale.

Aperíte portas , * & ingre-
diátur gens justa , custódiens
veritatem.

Vetus error ábiit : servá-
bis pacem ; * pacem , quia
in te sperávimus.

Sperastis in Dómino in sé-
culis æternis , * in Dómino
Deo forti in perpétuum.

Quia incurvábít habitan-
tes in excelsó , * civitatem
sublimem humiliábít.

Humiliábít eam usque ad
terram , * détrahet eam us-
que ad púlverem.

Concalcábit eam pes , *
pedes páuperis , gressus ege-
nórum.

Sémíta iusti recta est , *
rectus callis iusti ad ambulán-
dum.

Es in sémíta iudicatórum
tuórum, Dómine, sustinú-
tus es : * nomen tuum , &
memoriále tuum in desiderio
ánimæ.

Anima mea desiderávit te
in nocte ; * sed & spírítu
meo in præcórdiis meis de
mane vigilábo ad te.

Cúm féceris iudicia tua in
terra , * iustitiam discent ha-
bitatóres orbis.

Misereámur impio , & non
discet iustitiam : * in terra
sanctorum iniqua gessit , &

non videbit glóriam Dómini.

Dómine, exaltétur manus tua; * & non v' deant:

V' deant, & confundantur telantes pópuli; * & ignis hostes tuos devoret.

Dómine, dabis pacem nobis; * ómnia enim ópera nostra operátus es nobis.]

Psalmus 145.

Lauda, ánima mea, Dóminum: * laudábo Dóminum in vita mea; psallam Deo meo quám diu vivo.

Nolite confidere in principibus; * in filiis hóminum, in quibus non est salus.

Exibit spíritus ejus, & revertétur in terram suam: * in illa die peribunt omnes cogitationes eórum.

Beatus ejus Deus Jacob adjútor ejus, spes ejus in Dómino Deo ipsius, * qui fecit cælum & terram, mare, & ómnia quæ in eis sunt.

Qui custódit veritátem in sæculum, facit iudiciu in iúriam paciéntibus, * dat escam esuriéntibus.

Dóminus solvit comperditos: * Dóminus illuminat cæcos.

Dóminus érigit elisos: * Dóminus diligit iustos.

Dóminus custódit advenas: pupillum & víduam suscipiet; * & vias peccatórum disperdet.

Regnabit Dóminus in sæcula: * Deus tuus, Sion, in generatióem & generatióem.

Ant. 4. D. Laudábo in vita mea Dóminum, qui fa-

cit iudiciu in iúriam paciéntibus.

Capitulum. Isaiz 33.

Dómine, miserére nostri; te enim expectávimus: esto bráchium nostrum in mane, & salus nostra in tẽmpore tribulatióis.

Hymnus. C.

Ultrícibus nos úndique Dum læcias telis, Deus, Quis ferre, te præter, queat Mœréntibus solátium?

Mundus facestat: nil opis Favóre præstat fútili: Fallácibus quin æperat Alitque fomentis malum.

Flagella nos terrent tua; Non illa spem demunt tamen:

Quæ ferre nos jubes, Pater, Fiunt medéla vúlnerum.

At imperus libídinum Ferocientes cóprimo; Hæc vera nos vexant mala, Sanare quæ solus potes.

Quid ergo cessas? ingruunt

Inus forisque prælia; Hosti- ne præda meus erit Christi redempta sanguine?

Audis precantes: anxiz Spes blanda jam menti re-

dit: O Christe, tetros mors tua Mortis pavores d' scuit.

Sit Trinitati glória, Quæ sic flagellis quos amat. Exercet, ut clementiz Rursu recordétur suæ.

Amen.

V. Exultábo mane misericórdiam tuam; R. Quia factus es susceptor meus in die tribulatióis. *Pf. 58.*

...

Ad Benedictus. Ant. 8. G.
Per viscera misericordiz Dei nostri visitavit nos oriens ex alto, illuminare his qui in tenebris & in umbra mortis sedent. *Luc. 1.*

AD PRIMAM.

Psalms 43.

Deus, auribus nostris audivimus, patres nostri annuntiaverunt nobis opus * quod operatus es in diebus eorum, & in diebus antiquis.

Manus tua gentes disperdidit, & plantasti eos: * afflixisti populos, & expulisti eos.

Nec enim in gladio suo possederunt terram, * & brachium eorum non salvavit eos:

Sed dextera tua, & brachium tuum, & illuminatio vultus tui; * quoniam complacuisti in eis.

Tu es ipse rex meus, & Deus meus, * qui mandas salutes Jacob.

In te inimicos nostros ventilabimus cornu, * & in nomine tuo spernemus insurgentes in nobis.

Non enim in arcu meo sperabo, * & gladius meus non salvabit me.

Salvasti enim nos de afflictibus nos, * & odientes nos confundisti.

Divisio Psalmi 43.

IN Deo laudabimur tota die: * & in nomine tuo confitebimur in seculum.

Nunc autem repulisti, & confundisti nos; * & non

egrediéris, Deus, in virtutibus nostris.

Avertisti nos retrorsum post inimicos nostros; * & qui oderunt nos, diripiébant sibi.

Dedisti nos tanquam oves escarum, * & in gentibus dispersisti nos.

Vendidisti populum tuum sine pretio, * & non fuit multitudo in commutationibus eorum.

Posuisti nos opprobrium vicinis nostris, * subsannationem & derisum his qui sunt in circuitu nostro.

Posuisti nos in similitudinem gentibus, * commotionem capitis in populis.

Tota die verecundia mea contra me est; * & confusio faciei meae cooperuit me,

A voce exprobrantis & obloquentis, * a facie inimici & persequentis.

Hæc omnia venerunt super nos; nec obliti sumus te, * & inique non egimus in testamento tuo.

Et non recessit retrò cor nostrum, * & declinasti semitas nostras a via tua;

Quoniam humiliasti nos in loco afflictionis, * & cooperuit nos umbra mortis.

Alterâ divisio Psalmi 43.

SI obliti sumus nomen Dei nostri, * & si expandimus manus nostras ad deum alienum:

Nonne Deus requireret ista? * ipse enim novit abscondita cordis.

Quoniam propter te mor-

tificamur totâ die, * affimati sumus sicut oves occisionis.

Exurge, quare obdormis, Dómine? * exurge, & ne repellas in finem.

Quare faciem tuam avertis? * oblivisceris inópiz nostræ & tribulationis nostræ?

Quóniam humiliata est in pulvere ánima nostra, * conglutinatus est in terra venter noster.

Exurge, Dómine, adjuva nos; * & redime nos propter nomen tuum.

Ant. 3. o. Exurge, quare obdormis, Dómine? exurge, & ne repellas in finem.

AD TERTIAM.

Psalms 39.

Expectans expectavi Dóminum, * & intendit mihi.

Et exaudivit preces meas; * & eduxit me de lacu miseriz, & de luto facis.

Et statuit super petram pedes meos, * & direxit gressus meos.

Et immisit in os meum canticum novum, * carmen Deo nostro.

Vidébunt multi, & timébunt; * & sperábunt in Dómino.

Beatus vir cuius est nomen Dómini spes ejus * & non respexit in vanitates & insánias falsas.

Multa fecisti tu, Dómine Deus meus, mirabilia tua; * & cogitationibus tuis non est qui similis sit tibi.

Annuntiavi & locutus

sum: * multiplicati sunt super númerum.

Sacrificium & oblationem nolui; * aures autem perfecisti mihi.

Holocaustum & pro peccato non postulasti: * tunc dixi: Ecce venio.

In cápite libri scriptum est de me, ut facerem voluntatem tuam: * Deus meus, volui, & legem tuam in médio cordis mei.

Divisio Psalmi 39.

Annuntiavi iustitiam tuam in ecclesia magna; * ecce labia mea non prohibebo: Dómine, tu scisti.

Iustitiam tuam non abscondi in corde meo: * veritatem tuam & salutarem tuum dixi.

Non abscondi misericordiam tuam & veritatem tuam * à concilio multo.

Tu autem, Dómine, ne longè facias miseraciones tuas à me: * misericordia tua & veritas tua semper suscepérunt me.

Quóniam circumdederunt me mala, quorum non est númerus; * comprehendérunt me iniquitates meæ, & non potui ut vidérem.

Multiplicatae sunt super capillos cápitis mei; * & cor meum dereliquit me.

Compláceat tibi, Dómine, ut éruas me: * Dómine, ad adiuvandum me respice.

Confundantur & revertantur simul, qui quærunt animam meam, * ut auferant eam.

Convertantur retrorsum,
& revereantur, * qui volunt
mihi mala.

Ferant confestim confu-
sionem suam, * qui dicunt
mihi: Euge, euge.

Exultent & lætentur su-
per te omnes querentes te;
* & dicant semper: Magni-
ficetur Dominus, qui dili-
gant salutare tuum.

Ego autem mendicus sum
& pauper: * Dominus solli-
citus est me.

Adjutor meus, & prote-
ctor meus tu es: * Deus
meus, ne tardaveris.

Psalmus 57.

Si verè utique iustitiam lo-
quimini, * rectè iudicæte,
filii hominum.

Etenim in corde iniquita-
tes operamini; * in terra in-
iustitias manus vestræ con-
cinnant.

Alienati sunt peccatores à
vulva, erraverunt ab utero;
* locuti sunt falsa.

Furor illis secundùm simi-
litudinem serpentis: * sicut
aspidis surdæ, & obturantis
aures suas;

Quæ non exaudiet vocem
incantantium, * & venefici
incantantis sapienter.

Deus conteret dentes eò-
rum in ore ipsòrum: * mo-
les leonum confringet Dò-
minus.

Ad nihilum devenient tan-
quam aqua decurrens: *
incendit arcum suum donec
infirmentur.

Sicut cera quæ fluit ause-

rentur: * supercæcidit ignis,
& non viderunt solem.

Priusquam intelligerent
spiriæ vestræ rhamnium; *
sicut viventes, sic in ira ab-
sorbet eos.

Lætabitur iustus cùm vi-
derit vindictam: * manus
suas lavabit in sanguine pec-
catoris.

Et dicet homo: Si utique
est fructus iusto, * utique est
Deus iudicans eos in terra.

*Ans. 2. D. Circumdede-
runt me mala, quorum non
est numerus: complæbeat
tibi, Dòmine, ut eruas me.
Ps. 39.*

Capitulum. 2 Cor. 1.

Supra modum gravati su-
mus supra virtutem, ita
ut tarderet nos etiam vivere.
Sed ipsi in nobismetipsis re-
sponsum mortis habuimus,
ut non simus fidentes in no-
bis, sed in Deo qui suscitavit
mortuos; qui de tantis peric-
ulis nos eripuit, & eruit;
in quem speramus quoniam
& adhuc eripiet.

*R. br. Custodi me, Dò-
mine, * De manu peccato-
ris. Custodi me. V. Et ab
hominibus iniquis * eripe
me; * De manu. Gloria Pa-
tri, & Filio, & Spiritui
sancto. Custodi me, Dòmi-
ne, de manu peccatoris. Ps.
139.*

*V. Dòmine, ne elonga-
veris auxilium tuum à me;
R. Ad defensionem meam
cònspecte. Ps. 21.*

AD SEXTAM.

Psalms 101.

Dómine, exaudi orationem meam; * & clamor meus ad te veniat.

Non avertas faciem tuam à me: * in quacumque die tribulor; inclina ad me aurem tuam.

In quacumque die invocávero te, * velociter exaudi me;

Quia defecerunt sicut fumus dies mei, * & ossa mea sicut crémium avérunt.

Percussus sum ut fenam, & áruit cor meum; * quia oblitus sum comédere panem meum.

A voce gémitus mei * adhérit os meum carni meæ.

Similis factus sum pellicano solitudinis: * factus sum sicut nycticorax in domicilio.

Vigilavi, * & factus sum sicut passer solitarius in tecto.

Totà die exprobrabant mihi inimici mei; * & quæ laudabant me, adversum me jurabant.

Quia cinerem tanquam panem manducabam, * & potum meum cum fletu miscbam,

A facie iræ & indignationis tuæ; * quia elevans aliiisti me.

Dies mei sicut umbra declinaverunt; * & ego sicut fenam áruí.

Tu autem, Dómine, in æternum permánes; * & memoriale tuum in generationem & generatióem.

Divisio Psalmi 101.

TU exurgens miseréberis Sion, * quia tempus miserendi ejus, quia venit tempus;

Quóniam placuerunt servis tuis lapides ejus, * & terræ ejus miserabuntur.

Et timebunt gentes nomen tuum, Dómine, * & omnes reges terræ glóriam tuam;

Quia edificávit Dóminus Sion, * & videbitur in glória sua.

Respexit in orationem humílium, * & non sprevit precem eorum.

Scribantur hæc in generatióne altera: * & populus qui creabitur, laudabit Dóminum;

Quia prospexit de excello sancto suo: * Dóminus de coelo in terram aspexit;

Ut audiret gémitus compeditorum, * ut solveret filios interemptorum;

Ut annúntient in Sion nomen Dómini, * & laudem ejus in Jerúsalem,

In conveniendo populos in unum, & reges, * ut serviant Dómino.

Respondit ei in via virtutis suæ: * Paucitatem dierum meorum nómata mihi.

Ne révoces me in dimidio dierum meorum: * in generatióem & generatióem anni tui.

Altera divisio Psalmi 101.

Initio tu, Dómine, terram fundasti: * & ópera manuum tuarum sunt cæli.

Ipsi peribunt; * tu autem permanes :

Et omnes sicut vestimentum veterascent; * & sicut opertorium mutabis eos, & mutabuntur.

Tu autem idem ipse es, * & anni tui non deficient.

Filii servorum tuorum habitabunt; * & semen eorum in seculum dirigetur.

Ant. 5. a. Potum meum tum fletu miscébam, à facie iræ & indignationis tuæ, Dómine.

Capitulum. Hebr. 12.

Vobis, tanquam filiis, loquitur [Deus] dicens : Fili mi, noli negligere disciplinam Dómini, neque fatigéris dum ab eo argúeris : quem enim diligit Dóminus, castígat; flagellat autem omnem filium quem récipit. In disciplina perseveráte.

R. br. Ego, Dómine, * In flagella parátus sum. Ego. *v.* Et dolor meus * in conspectu meo semper : * In flagella. Glória Patri. Ego.

v. Dómine, ante te omne desidérium meum; *R.* Et gémitus meus à te non est absconditus. *Pf. 37.*

AD NONAM.

Psalmus 21.

Deus, Deus meus, respice in me; quare me dereliquisti? * longè à salute mea verba delictorum meorum.

Deus meus, clamábo per diem, & non exáudies; * & nocte, & non ad insipientiam mihi.

Tu autem in sancto hábitas, * laus Israel.

In te speravérunt patres nostri : * speravérunt, & liberásti eos.

Ad te clamavérunt, & salvi facti sunt : * in te speravérunt, & non sunt confúsi.

Ego autem sum vermis, & non homo; * opprobrium hóminum, & abjectio plebis.

Omnes videntes me, deriserunt me : * locúti sunt lábiis, & movérunt caput.

Sperávit in Dómino, eripiat eum; * salvum faciat eum, quóniam vult eum.

Quóniam tu es, qui extraxisti me de ventre; * spes mea ab ubéribus matris meæ.

In te projectus sum ex útero : * de ventre matris meæ Deus meus es tu.

Divisio Psalmi 21.

[Deus meus] ne discésseris à me, * quóniam tribulatio próxima est, quóniam non est qui adjuvet.

Circumdederunt me virtuli multi : * tauri pingues obsederunt me.

Aperuerunt super me os suum, * sicut leo rapiens & rúgiens.

Sicut aqua effusus sum, * & dispersa sunt ómnia ossa mea.

Factum est cor meum tanquam cera liquefocens, * in médio ventris mei.

Aruit tanquam testa virtus mea, & lingua mea adhæsit faucibus meis; * & in pulverem mortis deduxisti me.

Quóniam circumdederunt me canes multi; * concílium malignántium obsédit me.

Foderunt manus meas & pedes meos: * dinumeraverunt ómnia ossa mea.

Ipsi verò consideraverunt & inspexerunt me: * dividerunt sibi vestimenta mea, & super vestem meam miserunt sortem.

Tu autem, Dómine, ne elongáveris auxiliium tuum à me: * ad defensionem meam. conspice.

Erue à frænea, Deus, animam meam, * & de manu canis únicam meam.

Salva me ex ore leónis, * & à cornibus unicórnium humilitatem meam.

Narrábo nomen tuum fratribus meis: * in médio ecclésiæ laudábo te.

Altera divisio Psalmi 21.

Qui timéris Dóminum, laudáte eum: * uníversum semen Jacob, glorificáte eum.

Tímeat eum omne semen Israel, * quóniam non sprevit neque despexit deprecationem páuperis.

Nec avertit faciem suam à me; * & cum clamárem ad eum, exaudivit me.

Apud te laus mea in ecclésiá magna: * vota mea reddam in conspectu tíméntium eum.

Edent páuperes, & sarurabuntur; & laudábunt Dóminum qui requirunt eum: * vivent corda eórum in séculum séculi.

Reminiscentur & convertentur ad Dóminum * uníversi fines terræ.

Et adorábunt in conspectu ejus * uníversæ familiæ géntium;

Quóniam Dómini est regnum, * & ipse dominábitur géntium.

Manducaverunt & adoraverunt omnes pingues terræ: * in conspectu ejus cadent omnes qui descendunt in terram.

Et ánima mea illi vivet; * & semen meum serviet ipsi.

Annuntiábitur Dómino generatio ventúra; * & annuntiábunt cœli iustitiam ejus pópulo qui nascétur, quem fecit Dóminus.

Ant. 6. F. Deus meus, quare me dereliquisti? longè à salute mea verba delictórum meórum.

Capitulum. Thren. 5.

Quare in perpétuum obliviscéris nostrí? dereliques nos in longitudine diérum? Convertete nos, Dómine, ad te, & convertémur: innova dies nostros, sicut à principio.

R. br. Usquequo, Dómine, * Obliviscéris me in finem? *Usquequo. y.* Usquequo exaltábitur * inimicus meus super me? * Obliviscéris. Glória Patri. *Usquequo, Dómine. Ps. 12,*

y. Exurge, Dómine Deus, exaltétur manus tua: *R. Ne obliviscáris páuperum. Ps. 9.*

AD VESPERAS.

Psalms 128.

Sape expugnauerunt me à iuventute mea, * dicat nunc Israel.

Sape expugnauerunt me à iuventute mea; * etenim non poterunt mihi.

Supra dorsum meum fabricauerunt peccatores: * prolongauerunt iniquitatem suam.

Dominus iustus * concidit cervices peccatorum.

Confundantur & convertantur retrorsum * omnes qui oderunt Sion.

Fiant sicut scenum testorum, * quod priusquam euellatur, exaruit:

De quo non implevit manum suam, qui metit; * & finum suum, qui manipulos colligit.

Et non dixerunt qui praeteribant: Benedictio Domini super vos: * benediximus vobis in nomine Domini.

Ant. 4. A. Supra dorsum meum fabricauerunt peccatores; prolongauerunt iniquitatem suam.

Psalms 138.

Domine, probasti me, & cognovisti me: * tu cognovisti sessionem meam, & resurrectionem meam.

Intellexisti cogitationes meas de longè: * semitam meam, & funiculum meum investigasti.

Et omnes vias meas praevidisti, * quia non est sermo in lingua mea.

Ecoè, Domine, tu cognovisti

visti omnia, novissima & antiqua: * tu formasti me, & posuisti super me manum tuam.

Mirabilis facta est scientia tua ex me: * confortata est, & non poterò ad eam.

Quò ibo à spiritu tuo? * & quò à facie tua fugiam?

Si ascenderò in caelum, tu illic es: * si descenderò in infernum, ades:

Si sumpsero pennas meas diluculo, * & habitavero in extremis maris;

Etenim illic manus tua deducet me, * & tenebit me dextera tua.

Et dixi: Forsitan tenebrae conculcabunt me; * & nox illuminatio mea in deliciis meis.

Quia tenebrae non obscurantur à te; & nox sicut dies illuminabitur: * sicut tenebrae ejus, ita & lumen ejus.

Quia tu possidisti renes meos: * suscepisti me de utero matris meae.

Ant. 2. D. Posuisti super me manum tuam, Domine: quò à facie tua fugiam?

Divisio Psalmi 138.

Confitebor tibi, [Domine] quia terribiliter magnificatus es; * mirabilia opera tua, & anima mea cognoscit nimis.

Non est occultatum os meum à te, quò fecisti in occulto; * & substantia mea in inferioribus terrae.

Imperfectum meum viderunt oculi tui; & in libro

quo omnes scribentur : * dies formabuntur, & nemo in eis.

Mihi autem nimis honorificati sunt amici tui ; Deus : * nimis confortatus est principatus eorum.

Dinumerabo eos, & super arenam multiplicabuntur : * exurrexi, & adhuc sum tecum.

Si occideris, Deus, peccatores : * viri sanguinum, declinate a me ;

Quia dicitis in cogitatione : * Accipient in vanitate civitates tuas.

Nonne qui oderunt te, Domine, oderam ? * & super inimicos tuos tabescēbam ?

Perfecto odio oderam illos ; * & inimici facti sunt mihi.

Proba me, Deus, & scito cor meum : * interroga me ; & cognosce semitas meas ;

Et vide si via iniquitatis in me est, * & deduc me in via aeterna.

Ant. 6. F. Confitebor tibi, Domine, quia terribiliter magnificatus es ; anima mea cognoscit nimis.

Psalms 139.

Eripe me, Domine, ab homine malo : * a viro iniquo eripe me.

Qui cogitaverunt iniquitates in corde : * tota die constituēbant praelia.

Acuerunt linguas suas sicut serpentis : * venenum aspidum sub labiis eorum.

Custodi me, Domine, de manu peccatoris ; * & ab

Autumnalis.

hominibus iniquis eripe me.

Qui cogitaverunt supplantare gressus meos : * absconderunt superbi laqueum mihi ;

Et funes extenderunt in laqueum : * juxta iter scandalum posuerunt mihi.

Dixi Domino : Deus meus es tu ; * exaudi, Domine, vocem deprecationis meae.

Ant. 3. b. Custodi me, Domine, de manu peccatoris.

Divisio Psalmi 139.

Domine, Domine, virtus salutis meae, * obumbrasti super caput meum in die belli.

Ne tradas me, Domine, a desiderio meo peccatori : * cogitaverunt contra me ; ne derelinquas me, ne forte exaltentur.

Caput circuitus eorum ; * labor labiorum ipsorum operiet eos.

Cadent super eos carbones : in ignem dejicies eos : * in miseriis non subsistent.

Vir linguosus non dirigetur in terra : * virum injustum malacipient in interitum.

Cognovi quia faciet Dominus judicium inopis, * & vindictam pauperum.

Verumtamen justi confitebuntur nomini tuo ; * & habitabunt recti cum vultu tuo.

Ant. 7. c. Domine, Domine, virtus salutis meae, ne derelinquas me.

Capitulum. Hebr. 12.

Deponentes omne pondus & circumstans nos peccatum, per patientiam eurramus ad propositum non

bis certâmen; aspicientes in
auctorem fidei & consum-
matorem Jesum, qui, pro-
posito sibi gaudio, sustinuit
crucem, consulatione contem-
ptâ.

Hymnus. C.

Lugete, pacis Angeli:
Mortalis en ultro Deus,
Culpæ gerens imaginem,
Pœnam nocentum sustinet.

Amoris ô miraculum!
O cordis humani stupor!
Insons Deus neci datur;
Pigebit & fontes pati!

Nos sempiternis crux tua,
O Christe, flammis eruit:
Hic ure vindex, hic seca,
Parcas in æternum modò.

Caro reclamat; sed Patris
Urget voluntas: nos tuâ
Virtute da fortes sequi,
Jesu, quod exemplo doces.

Livore sanatos tuo,
Tuoque lotos sanguine,
Peccando ne novam linas
Parare nos tibi crucem.

Qui Filium tradit, Patri,
Natoque sit laus victimæ:
Par sit tibi laus, qui sacram
Succendis aram, Spiritus.

Amen.

ÿ. Clamavi ad te, Domine,
totâ die: Rf. Expandi ad
te manus meas. Ps. 87.

Ad Magnificat, Ant. 1. D.
Fecit Dominus potentiam in
brachio suo: dispersit super-
bos mente cordis sui. Luc. 1.
AD COMPLETORIUM.

Psalmus 37.

Domine, ne in furore tuo
arguas me, * neque in
ira tua corripas me;

Quoniam sagittæ tuæ infir-

mæ sunt mihi, * & confirma-
sti super me manum tuam.

Non est sanitas in carne
mea à facie iræ tuæ: * non est
pax ómnibus meis à facie pec-
catorum meorum.

Quoniam iniquitates meæ
supergressæ sunt caput me-
um: * & sicut onus grave
gravatæ sunt super me.

Putruerunt & corruptæ
sunt cicatrices meæ, * à fa-
cie insipientiæ meæ.

Miser factus sum & curvæ-
tus sum usque in finem: * totâ
die contristatus ingrediebar.

Quoniam lumbi mei im-
plerti sunt illusionibus; * &
non est sanitas in carne mea.

Afflictus sum & humiliatus
sum nimis: * rugiebam à
gemitu cordis mei.

Domine, ante te omne
desiderium meum; * & gé-
mitus meus à te non est ab-
conditus.

Cor meum conturbatum
est, dereliquit me virtus mea;
* & lumen oculorum meo-
rum, & ipsum non est me-
cum.

Divisio Psalmi 37.

Amici mei, & proximi
amici * adversum me ap-
propinquaverunt & steterunt.

Et qui juxta me erant, de
longe steterunt; * & vim fa-
ciabant qui quærebant ani-
mam meam.

Et qui inquirabant mala
mihi, locuti sunt vanitates,
* & dolos totâ die medita-
bantur.

Ego autem tanquam fur-
dus

mus non audiebam, * & sicut
mutus non apériens os suum.

Et factus sum sicut homo
non audiens, * & non habens
in ore suo redargutiones.

Quóniam in te, Dómine,
sperávi : * tu exaudies me,
Dómine Deus meus.

Quia dixi : Nequando su-
pergaudeant mihi inimíci
mei ; * & , dum commoven-
tur pedes mei, super me ma-
gna locúti sunt.

Quóniam ego in flagella
paratus sum ; * & dolor meus
in conspectu meo semper.

Quóniam iniquitatem me-
am annuntiábo ; * & cogita-
bo pro peccáto meo.

Inimíci autem mei vivunt,
& confirmáti sunt super me ;
* & multiplicáti sunt qui
oderunt me iníquè.

Qui retribuunt mala pro
bonis, detrahébant mihi ; *
quóniam sequébar bonitá-
tem.

Ne derelinquas me, Dó-
mine Deus meus, * ne discé-
sseris à me.

Intende in adiutorium
meum, * Dómine Deus
salútis meæ.

Psalms 55.

Miserere mei, Deus, quón-
iam conculcávit me
homo : * totá die impugnans
tribulávit me.

Conculcáverunt me ini-
míci mei totá die, * quóniam
multi bellantes adversum
me.

Ab altitúdine diéi timébo ;
* ego verò in te sperábo.

In Deo laudábo sermónes

meos, in Deo sperávi : *
non timébo quid faciat mihi
caro.

Totá die verba mea ex-
crabantur : * adversum me
omnes cogitationes eórum
in malum.

Inhabitábunt, & abscon-
dent : * ipsi calcáneum
meum observábunt.

Sicut sustinuérunt áni-
mam meam, pro n'hilo fal-
vos facies illos : * in ira pó-
pulos confringes.

Deus, vitam meam an-
nuntiávi tibi : * posuisti lá-
crymas meas in conspectu
tuo, sicut & in promissione
tua.

Tunc convertentur ini-
míci mei retrorsum * in qua-
cumque die invocávero te.

Ecce cognóvi * quóniam
Deus meus es.

In Deo laudábo verbum :
* in Dómino laudabo ser-
mónem.

In Deo sperávi : * non ti-
mébo quid faciat mihi homo.

In me sunt, Deus, vota
tua, * quæ reddam laudatió-
nes tibi ;

Quóniam eripuisti áni-
mam meam de morte, &
pedes meos de lapsu ; * ut
pláceam coram Deo in lú-
mine vivéntium.

*Ant. 2. D. Dómine Deus
meus, ne discésseris à me.*

SABBATO.

AD OFFICIUM NOCTURN.

*Invit. Dóminus ipse est
Deus noster : * Veníte, ado-
rémus.*

Pf. 94. Veníte, exultemus Dómino. 137.

Hymnus. C.

Tandem peractis, ó Deus,
Sexto diérum límite,
Ponis modum laboribus,
Orbique plaudis cóndito.

At dum perenni séptimam
Lucem quieti cónsecras,
En te reposcit denuo
Alter creatórem labor.

Te cuncta nempe prædicant;

Te terra, pontus, sidera
Cantu celebrant æmulo;
Peccátor unus dissonat.

Tu pectus aufer saxeum;
Tu carneum pectus crea:
Et caritátis úberes
Fructus canent hymnú tibi.

Hæc te juvant præcónia,
Si facta voci cónsonent:
Sic efficaci fléctitur
Divina majestas prece.

Æterna laus & glória
Uni sit & trino Deo,
Qui cuncta nutu cóndidit,
Nutuque servat cóndita.

Amen.

PRO I NOCTURNO.

Psalms 40.

Beátus qui intélligit super egénum & páuperem; * in die mala liberábit eum Dóminus.

Dóminus conserveat eum, & vivíficet eum, & beátum faciat eum in terra, * & non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.

Dóminus opem ferat illi super lectum doloris ejus: * univérsum stratum ejus verífactu in infirmitate ejus.

Ego dixi: Dómine, miserere mei; * sana ánimam meam, quia peccávi tibi.

Inimíci mei dixerunt mala mihi: * Quando moriétur, & peribit nomen ejus?

Et si ingrediebátur ut vidéret, vana loquebátur: * eor ejus congregávit iniquitatem sibi.

Egrediebátur foras, * & loquebátur in idipsium.

Adversum me susurrábant omnes inimíci mei: * adversum me cogitábant mala mihi.

Verbum iniquum constitúerunt adversum me: * numquid qui dormit, non adjiciet ut resurgat?

Etenim homo pacis meæ, in quo sperávi, qui edebat panes meos, * magnificávit super me supplantaciónem.

Tu autem, Dómine, miserere mei, & resúscita me; * & rétribuum eis.

In hoc cognóvi quóniam voluisti me, * quóniam non gaudébit inimícus meus super me.

Me autem propter innocentiam suscepisti, * & confirmasti me in conspectu tuo in æternum.

Benedictus Dóminus Deus Israel à século, & usque in seculum: * fiat, fiat.

Psalms 48.

Audte hæc, omnes gentes: * auribus percípите, omnes qui habitátis orbem.

Quique terrigenæ, & filii hóminum, * simul in unum dives & pauper.

Os meum loquétur sapién-
tiam, * & meditatio cordis
mei prudentiam.

Inclinábo in parábolam au-
rem meam: * apériam in psal-
tério propositiónem meam.

Cur timébo in die mala? *
iniquitas calcáni mei cir-
cúmdabit me.

Qui confidunt in virtúte
sua, * & in multitudíne di-
vitiarum suarum gloriántur.

Frater non rédimit, rédi-
met homo: * non dabit Deo
placatióem suam,

Et prætium redemptiós
ánimæ suæ: * & laborábit
in æternum, & vivet adhuc
in finem.

Non vidébit intéritum, *
cúm viderit sapientes mo-
rientes.

Simul insípíens & stultus
perbunt, * & relinquent
aliénis divítias suas.

Et sepulcra eórum domus
illórum in æternum; taber-
nacula eórum in progénie &
progénie: * vocavérunt nó-
mina sua in terris suis.

Et homo, cúm in honóre
esset, non intellexit: * com-
parátus est jumentis insipien-
tibus, & similis factus est
illis.

Hæc via illórum scánda-
lum ipsis; * & póstea in ore
suo complacébunt.

Sicut oves in inferno pó-
siti sunt: * mors depascet
eos.

Et dominabuntur eórum
iusti in martírio; * & auxí-
lium eórum veterascet in in-
ferno à glória eórum.

Verúntamen Deus rédi-
met ánimam meam de mana
inferi, * cúm accéperit me.

Divisio Psalmi 48.

Ne timéris, cúm dives
factus fuerit homo, * &
cúm multiplicata fuerit gló-
ria domus ejus.

Quóniam, cúm interferit,
non sumet ómnia; * neque
descendet cum eo glória ejus.

Quia ánima ejus in vita
ipsius benedicétur: * confi-
tébitur tibi, cúm beneféce-
ris ei.

Introíbit usque in progé-
nies patrum suórum; * &
usque in æternum non vidé-
bit lumen.

Homo, cúm in honóre
esset, non intellexit: * com-
parátus est jumentis insipien-
tibus, & similis factus est
illis.

Ant. 3. a. Propter inno-
céntiam suscepisti me, Deus;
& confirmasti me in con-
spectu tuo in æternum. *Pf.*
40.

PRO II NOCTURNO.

Psalmus 61.

Nonne Deo subjecta erit
ánima mea? * ab ipso
enim salutáre meum.

Nam & ipse Deus meus,
& salutáris meus: * suscep-
tor meus, non movébor am-
plius.

Quousque irrúitis in hó-
minem? * interficitis uni-
versi vos tanquam parieti
inclináto, & maceræ de-
pulsæ?

Verúntamen prætium
meum cogitavérunt repel-

lere; cucurri in siti: * ore suo benedicébant, & corde suo maledicébant.

Verúntamen Deo subiecta esto, ánima mea; * quóniam ab ipso paciéntia mea.

Quia ipse Deus meus, & Salvátor meus; * adjutor meus, non emigrábo.

In Deo salutáre metum, & glória mea: * Deus auxili mei, & spes mea in Deo est.

Speráte in eo, omnis congregatió pópuli; effúndite coram illo corda vestra: * Deus adjutor noster in æternum.

Verúntamen vani filii hóminum, mendaces filii hóminum in statéris, * ut decipiant ipsi de vanitate in idipsum.

Nolíte speráre in iniquitate, & rapinas nolíte concupiscere: * divitiarum si affluant, nolíte cor appónere.

Semel locútus est Deus, duo hæc audívi; quia potestas Dei est, & tibi, Dómine, misericórdia; * quia tu reddes unicuique juxta ópera sua.

Psalms 63.

Exaudi, Deus, orationem meam, cum deprecor: * à timóre inimici éripe animam meam.

Protexisti me à conventu malignántium, * à multitudine operántium iniquitatem;

Quia exacuérunt ut gládium linguas suas: * inten-

dérunt arcum, rem amaram, ut sagittent in occultis immaculatum.

Súbitò sagittábunt eum, & non timébunt: * firmavérunt sibi fermónem nequam.

Narravérunt ut absconderent láqueos: * dixerunt: Quis vidébit eos?

Scrutati sunt iniquitates: * defecerunt scrutantes scrutinio.

Accédet homo ad cor altum; * & exaltábitur Deus.

Sagittæ parvulorum factæ sunt plagæ eorum; * & infirmatæ sunt contra eos linguæ eorum.

Conturbati sunt omnes qui vidébant eos; * & tímuit omnis homo.

Et annuntiavérunt ópera Dei; * & facta ejus intellexérunt.

Lætábitur justus in Dómino, & sperábit in eo; * & laudabuntur omnes recti corde.

Psalms 74.

Confitebimur tibi, Deus, * confitebimur, & invocábimus nomen tuum: narrábimus mirabilia tua.

Cum accépero tempus, * ego justitias judicábo.

Liquefacta est terra, & omnes qui hábitant in ea: * ego confirmávi columnas ejus.

Dixi iniquis: Nolíte iniquè ágere; * & delinquentibus: Nolíte exaltáre cornu.

Nolíte extóllere in altum cornu vestrum: * nolíte lo-

qui adversus Deum iniquitatem;

Quia neque ab oriente, neque ab occidente, * neque à desertis montibus.

Quoniam Deus iudex est: * hunc humiliat, & hunc exaltat.

Quia calix in manu Domini vini meri plenus mixto; * & inclinavit ex hoc in hoc.

Verumtamen fœx ejus non est exinanita: * bibent omnes peccatores terræ.

Ego autem annuntiabo in seculum: * cantabo Deo Jacob.

Et omnia cornua peccatorum confringam; * & exaltabuntur cornua iusti.

Ant. 5. F. Tibi, Deus, confitebimur, & invocabimus nomen tuum: narrabimus mirabilia tua. Ps. 74.

PRO III NOCTURNO.

Psalms 75.

Notus in Judæa Deus: * in Israel magnum nomen ejus.

Et factus est in pace locus ejus, * & habitatio ejus in Sion.

Ibi confrégit poténtias arcuum, * scutum, gládium, & bellum.

Illuminans tu mirabiliter à montibus æternis: * turbati sunt omnes insipientes corde.

Dormierunt somnum suum; * & nihil invenerunt omnes viri divitiarum in manibus suis.

Ab increpatione tua, Deus Jacob, * dormitaverunt qui ascenderunt equos.

Tu terribilis es, & quis resistet tibi? * ex tunc ira tua.

De cælo auditum fecisti iudicium: * terra tremuit, & quievit,

Cum exurgeret in iudicium Deus, * ut salvos faceret omnes mansuetos terræ.

Quoniam cogitatio hominis confitebitur tibi; * & reliquæ cogitationis diem festum agent tibi.

Vovete, & reddite Domino Deo vestro, * omnes qui in circuitu ejus afferitis munera,

Terribili, & ei qui auferit spiritum principum; * terribili apud reges terræ.

Psalms 82.

Deus, quis similis erit tibi? * ne taceas, neque compescaris, Deus;

Quoniam ecce inimici tui sonuerunt: * & qui oderunt te, extulerunt caput.

Super populum tuum malignaverunt consilium, * & cogitaverunt adversus sanctos tuos.

Dixerunt: Venite, & disperdamus eos de gente; * & non memoretur nomen Israel ultra.

Quoniam cogitaverunt unanimiter; * simul adversum te testamentum disposuerunt tabernacula Idumæorum & Ismahelitæ,

Moab, & Agaréni, Gebal, & Ammon, & Ama-

lec; * Alienigenarum cum habitantibus Tyrum.

Etenim Assur venit cum illis; * facti sunt in adiutorium filiis Lot.

Fac illis sicut Madian, & S'fara, * sicut Jabin in torrente Cisson.

Disperierunt in Endor; * facti sunt ut stercore terrarum.

Pone principes eorum sicut Oreb, & Zeb, * & Zébee, & Salmána;

Omnes principes eorum, * qui dixerunt: Hereditate possideamus sanctuarium Dei.

Diviso Psalmi 82.

Deus meus, pone illos ut rotam, * & sicut stipulam ante faciem venti.

Sicut ignis qui comburit silvam, * & sicut flamma comburens montes;

Ita persequeris illos in tempestate tua, * & in ira tua turbabis eos.

Imple facies eorum ignominia; * & quærent nomen tuum, Domine.

Erubescant & conturbentur in seculum seculi, * & confundantur, & pereant:

Et cognoscant quia nomen tibi, Dominus, * tu solus Altissimus in omni terra.

Ans. 6. F. Cogitatio hominis confitebitur tibi; & reliquæ cogitationis diem festum agent tibi. *Ps. 75.*

†. Constatentur tibi, Domine, omnia opera tua; *R.* Et sancti tui benedicant tibi. *Ps. 144.* *P.*ter noster.

†. *Sacerd.* Repleatur os

meum laude, ut cantem gloriam tuam, *R.* Totâ die magnitudinem tuam. *Ps. 70.*

AD LAUDES.

Psalmus 16.

Exaudi, Domine, iustitiam meam: * intendé deprecationem meam.

Auribus percipe orationem meam, * non in labiis dolosis.

De vultu tuo iudicium meum prodeat: * oculi tui videant æquitates.

Probasti cor meum, & visitasti nocte: * igne me examinasti; & non est inventa in me iniquitas.

Ut non loquatur os meum opera hominum, * propter verba labiorum tuorum ego custodi vias duras.

Perfice gressus meos in semitis tuis, * ut non moveantur vestigia mea.

Ego clamavi, quoniam exaudisti me, Deus: * inclina aurem tuam mihi, & exaudi verba mea.

Mirifica misericordias tuas, * qui salvos facis sperantes in te.

A resistentibus dextera tua custodi me, * ut pupillam oculi.

Sub umbra alarum tuarum protege me * à facie impiorum qui me afflixerunt.

Ans. 4. d. Perfice gressus meos in semitis tuis, Domine, ut non moveantur vestigia mea.

Diviso Psalmi 16.

Inimici mei animam meam circumdederunt; adipem suum

suam concluderunt: * os eorum locutum est superbiam.

Projicientes me nunc circumdederunt me: * oculos suos statuerunt declinare in terram.

Susciperunt me sicut leo paratus ad praedam, * & sicut catulus leonis habitans in abditis.

Exurge, Domine, praeveni eum, & supplantata eum: * eripe animam meam ab impio, frameam tuam ab inimicis manus tuae.

Domine, a paucis de terra divide eos in vita eorum: * de absconditis tuis adimpletus est venter eorum.

Saturati sunt filii; * & dimiserunt reliquias suas parvulis suis.

Ego autem in iustitia apparebo conspectui tuo: * fatiabor, cum apparuerit gloria tua.

Ant. 7. b. In iustitia apparebo conspectui tuo: fatiabor, cum apparuerit gloria tua.

Psalmus 56.

Miserere mei, Deus, miserere mei; * quoniam in te confidit anima mea.

Et in umbra alarum tuarum sperabo, * donec transeat iniquitas.

Clamabo ad Deum altissimum, * Deum qui benefecit mihi.

Misit de caelo, & liberavit me: * dedit in opprobrium conculcantes me.

Misit Deus misericordiam suam & veritatem suam; *

Autumnalis.

& eripuit animam meam de medio catulorum leonum: dormivi conturbatus.

Filii hominum, dentes eorum arma & sagittae; * & lingua eorum gladius acutus.

Exaltare super caelos, Deus; * & in omnem terram gloria tua.

Laqueum paraverunt pedibus meis; * & incurvaverunt animam meam.

Foderunt ante faciem meam foveam; * & inciderrunt in eam.

Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum; * cantabo & psalmum dicam.

Exurge, gloria mea; exurge, psalterium & cithara: * exurgam dilectulo.

Confitebor tibi in populis, Domine: * & psalmum dicam tibi in gentibus;

Quoniam magnificata est usque ad caelos misericordia tua, * & usque ad nubes veritas tua.

Exaltare super caelos, Deus; * & super omnem terram gloria tua.

Ant. 1. f. Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum: cantabo, & psalmum dicam.

In Ferijs, Canticum Moysi. Deut. 32.

Audite, caeli, quae loquor: * audiat terra verba oris mei.

Concresecat ut pluvia doctrina mea: * fluat ut ros eloquium meum.

Quasi imber super her-

bam, * & quasi stillæ super gramina.

Quia nomen Dómini invocábo : * date magnificéntiam Deo nostro.

Dei perfecta sunt ópera, & omnes viæ ejus judícia : * Deus fidélis, & absque ulla iniquitate, justus & rectus.

Peccaverunt ei, & non filii ejus in sórdibus, * generatio prava atque perversa.

Hæccine reddis Dómino, * pópole stulte & ins'piens?

Numquid non ipse est pater tuus, * qui possédit te, & fecit, & creavit te?

Memento diérum antiqúorum : * cógita generatiónes singulas.

Intérroga patrem tuum, & annuntiábit tibi : * majóres tuos, & dicent tibi.

Quando dividébat Altíssimus gentes, * quando separábat filios Adam,

Constituit términos populórum * juxta númerum filiórum Israel.

Pars autem Dómini pópulus ejus : * Jacob funículus hæreditátis ejus.

Invénit eum in terra deserta, * in loco horróris, & vastæ solitúdinis.

Circumduxit eum, & dócuit, * & custodivit quasi pupillam óculi sui.

Sicut áquila próvocans ad volandum pullos suos, * & super eos volitans,

Expandit alas suas, & assumplít eum, * atque portávit in húmeris suis.

Dóminus solus dux ejus

fuit ; * & non erat cum eo deus aliénus.

Constituit eum super excelsam térram, * ut coméderet fructus agrórum,

Ut súgeret mel de petra, * oleumque de saxo duríssimo ;

Bútyrum de armento, & lac de óvibus, * cum ádipe agnórum & arietum filiórum Basán,

Et hircos cum medulla trítici, * & sánguinem uvæ bíberet meracíssimum.

Incrassátus est dilectus, & recalcitrávit ; * incrassátus, impinguátus, dilatátus.

Dereliquit Deum factórem suum, * & recessit à Deo salutári suo.

Provocavérunt eum in diis aliénis ; * & in abominatiónibus ad iracúndiam concitavérunt.

Immolavérunt dæmóniis, & non Deo ; * diis quos ignorábant.

Novi recentésque venérunt, * quos non coluérunt patres eórum.

Deum qui te génuít dereliquisti ; * & oblítus es Dómini creatóris tui.

Vidit Dóminus, & ad iracúndiam concitátus est ; * quia provocavérunt eum filii sui ; & filia.

Et ait : Abscondam fáciem meam ab eis, * & considerábo novíssima eórum ;

Generatio enim perversa est, * & infidéles f'lii.

Ipsi me provocavérunt in eo qui non erat deus, * &

irritaverunt in vanitatibus suis ;

Et ego provocabo eos in eo qui non est populus, * & in gente stulta irritabo illos.

Ignis succensus est in furore meo, * & ardebit usque ad inferni novissima ;

Devorabitque terram cum germine suo, * & montium fundamenta comburet.

Congregabo super eos mala ; * & sagittas meas complebo in eis.

Consumentur fame, * & devorabunt eos aves morsu amarissimo.

Dentes bestiarum immitam in eos, * cum furore trahentium super terram, atque serpentium.

Foris vastabit eos gladius, & intus pavor, * juvenem simul ac virginem, lactentem cum homine sene.

Dixi : Ubinam sunt ? * cessare faciam ex hominibus memoriam eorum.

Sed propter iram inimicorum distuli, * ne forte superbirent hostes eorum ;

Et dicerent : Manus nostra excelsa, & non Dominus, * fecit hæc omnia.

Gens absque consilio est, & sine prudentia : * utinam scaperent, & intelligerent, ac novissima providerent !

Quomodo persequatur unus mille, * & duo fugent decem millia ?

Nonne ideo quia Deus suus vendidit eos, * & Dominus conclusit illos ?

Non enim est Deus noster

ut dii eorum ; * & inimici nostri sunt iudices.

De vinea Sodomorum, vinea eorum, * & de suburbanis Gomorrhæ.

Uva eorum, uva fellis ; * & botri amarissimi.

Fel draconum vinum eorum, * & venenum aspidum insanabile.

Nonne hæc condita sunt apud me, * & signata in thesauris meis ?

Mea est ultio, & ego retribuam in tempore, * ut labatur pes eorum.

Juxta est dies perditionis ; * & adesse festinant tempora.

Judicabit Dominus populum suum, * & in servis suis miserabitur.

Videbit quod infirmata sit manus, * & clausi quoque defecerunt, residuique consumpti sunt.

Et dicet : Ubi sunt dii eorum, * in quibus habebant fiduciam ;

De quorum victimis comederant adipem, * & bibebant vinum libaminum ?

Surgant, & opulentur vobis, * & in necessitate vos protegant.

Videte quod ego sim solus, * & non sit alius Deus præter me.

Ego occidam, & ego vivere faciam ; percussiam, & ego sanabo : * & non est qui de manu mea possit erigere.

Levabo ad cælum manum meam, & dicam : * Vivo ego in æternum.

Si accitero ut fulgur glâ-

dium meum, * & arripuerit
iudicium manus mea,

Reddam ultionem hostibus
meis; * & his qui oderunt
me retribuam:

Inebriabo sagittas meas
sanguine, * & gladius meus
devorabit carnes,

De cruore occisorum, * &
de captivitate, nudati inimi-
corum capitis.

Laudate, gentes, popu-
lum ejus; * quia sangui-
nem servorum suorum ulcif-
cetur:

Et vindictam retribuet in
hostes eorum, * & propitius
erit terrae populi sui.

Ant. 5. a. Date magnifi-
centiam Deo nostro: Dei
perfecta sunt opera.

[*In Festis, Canticum.*

Judith 16.

Incipite Domino in tympa-
nis: * cantate Domino in
cymbalis.

Modulamini illi psalmum
novum: * exaltate, & invo-
cate nomen ejus.

Dominus conterens bella:
* Dominus nomen est illi.

Qui posuit castra sua in
medio populi sui, * ut eri-
peret nos de manu omnium
inimicorum nostrorum.

Venit Assur ex montibus
ab Aquilone, * in multitu-
dine fortitudinis suae:

Cujus multitudo obturavit
torrentes, * & equorum
cooperuerunt valles.

Dixit se incensurum fines
meos, * & juvenes meos
occisurum gladio,

Infantes meos dare in pra-

dam, * & virgines in capti-
vitatem.

Dominus autem omnipotens
nocuit eum, & tradidit
eum in manus feminae, * &
confodit eum.]

Psalms 116.

Laudate Dominum, om-
nes gentes: * laudate
eum, omnes populi;

Quoniam confirmata est
super nos misericordia ejus,
* & veritas Domini manet
in aeternum.

Ant. 2. D. Laudate Do-
minum, omnes populi; quon-
iam confirmata est super
nos misericordia ejus.

Capitulum. Coloss. 1.

Non cessamus pro vobis
Norantes, & postulantes
ut impleamini agnitione vo-
luntatis Dei, in omni sapientia
& intellectu spiritali; ut
ambulatis digne Deo, per
omnia placentes, in omni
opere bono fructificantes,
& crescentes in scientia Dei,
in omni virtute confortati
secundum potentiam clari-
tatis ejus.

Hymnus. C.

Reverentem Creator omnium,
Nostros labores adjuva;
Ut casta Christi nomine
Nos vita dignos arguat.

Tu nempe sanctus & po-
tens,

Placere das solus tibi:
Tu legis auctor das sequi
Quod lege praemonstras iter.

Cingunt itaque pericula,
Tu lubricos firma pedes;
Et certiore fervidi
Pergemus ad metam gradi.

O meta felix, pax ubi
Et vera nos manet quies;
Ubi voluptatis sacro
Torrente potabis tuos!

Te mens, & alma Trini-
tas,
Anhelat ardens, te sitit:
Tuâ redemptis grâtiâ
Æterna redde præmia.

Amen.

ÿ. Deduc me, Dómine,
& ingrédlar in veritate tua:
N. Latétur cor meum, ut
timeat nomen tuum. *Psl.* 85,

Ad Benedictus. Ant. 8. G.
Dirigepedes nostros in viam
pæcis, Deus Israel. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Psalms 87.

Dómine Deus salutis meæ,
* in die clamávi & no-
cte coram te.

Intret in conspectu tuo
oratio mea: * inclina aurem
tuam ad precem meam;

Quia repléta est humilis ani-
ma mea, * & vita mea infer-
no appropinquávit.

Estimátus sum cum de-
scendentibus in lacum: *
factus sum sicut homo sine
adjutorio, inter mórtuos
liber:

Sicut vulneráti dormien-
tes in sepulcris, quorum non
es memor amplius; * & ipsi
de manu tua repulsi sunt.

Posuerunt me in lacu infer-
ióri, * in tenebrósis, & in
umbra mortis.

Super me confirmátus est
furore tuus, * & omnes flu-
us tuos induxisti super me.

Longè fecisti notos meos

à me: * posuerunt me abo-
minationem sibi.

Tráditus sum, & non egre-
diébar: * óculi mei langué-
runt præ inópia.

Clamávi ad te, Dómine,
totâ die: * expandi ad te
manus meas.

Numquid mórtuis scies
mirabilia? * aut médici sus-
citábunt & confitebuntur
tibi?

Numquid narrábit aliquis
in sepulcro misericórdiam
tuam, * & veritatem tuam
in perditione?

Numquid cognoscentur in
ténébris mirabilia tua, * &
justitia tua in terra oblivio-
nis?

Et ego ad te, Dómine,
clamávi; * & manè oratio
mea præveniet te.

Ut quid, Dómine, repel-
lis orationem meam? * aver-
tis faciem tuam à me?

Pauper sum ego, & in la-
bóribus à juventute mea: *
exaltátus autem, humiliátus
sum & conturbatus.

In me transierunt iræ tuæ;
* & terróres tui conturba-
verunt me.

Circumdedérunt me sicut
aqua totâ die; * circumdedé-
runt me simul.

Elongasti à me amicum &
proximum, * & notos meos
à miséria.

Psalms 142.

Dómine, exaudi oratio-
nem meam: * auribus
pércepe obsecrationem me-
am in veritate tua; exaudi
me in tua justitia.

Et non intres in iudicium cum servo tuo; * quia non justificabitur in conspectu tuo omnis vivens.

Quia persecutus est inimicus animam meam: * humiliavit in terra vitam meam.

Collocavit me in obscuris sicut mortuos seculi; * & anxius est super me spiritus meus: in me turbatum est cor meum.

Memor fui dierum antiquorum: meditatus sum in omnibus operibus tuis; * in factis manuum tuarum meditabar.

Expandi manus meas ad te: * anima mea sicut terra sine aqua tibi.

Velociter exaudi me, Domine; * defecit spiritus meus.

Non avertas faciem tuam à me; * & similis ero descendentibus in lacum.

Aud tam fac mihi manè misericordiam tuam; * quia in te speravi.

Notam fac mihi viam in qua ambulem; * quia ad te levavi animam meam.

Divisio Psalmi 142.

Eripe me de inimicis meis, Domine: ad te confugi: * doce me facere voluntatem tuam, quia Deus meus es tu.

Spiritus tuus bonus deducet me in terram rectam; * propter nomen tuum, Domine, vivificabis me in æquitate tua.

Educes de tribulatione animam meam; * & in misericordia tua disperdes inimicos meos.

Et perdes omnes qui tribulant animam meam; * quoniam ego servus tuus sum.

Ant. 7. d. Notam fac mihi viam in qua ambulem; quia ad te levavi animam meam, Domine. *Ps. 142.*

AD TERTIAM.

Psalmus 28.

Afferte Domino, filii Dei; * afferte Domino filios arietum.

Afferte Domino gloriam & honorem; afferte Domino gloriam nomini ejus: * adoráte Dominum in atrio sancto ejus.

Vox Domini super aquas; Deus majestatis intonuit: * Dominus super aquas multas.

Vox Domini in virtute: * vox Domini in magnificentia;

Vox Domini confringentis cedros; * & confringet Dominus cedros Libani;

Et comminuet eas tanquam vitulum Libani; * & dilectus quemadmodum filius unicornium.

Vox Domini intercedentis flammam ignis; vox Domini concutientis desertum; * & commovebit Dominus desertum Cades.

Vox Domini preparantis cervos; & revelabit condensa; * & in templo ejus omnes dicent gloriam.

Dominus diluvium inhabitare facit; * & sedebit Dominus rex in æternum.

Dominus virtutem populo suo dabit; * Dominus be-

nedicet pópulo suo in pace.

Psalms 44.

Eruçávit cor meum verbum bonum : * dico ego ópera mea regi.

Lingua mea * cálamus scribæ velóçiter scribentis.

Speciósus formá præ filiis hóminum : diffúsa est grátia in lábiis tuis ; * proptérea benedixit te Deus in æternam.

Accíngere gládio tuo super femur tuum, * Potentíssime.

Spécie tuá & pulcritúdine tuá intende, * próspere procéde,

Et regna propter veritatem, & mansuetúdinem, & justitiam ; * & dedúcet te mirabiliter dextera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in séculum séculi : * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexisti justitiam, & odisti iniquitatem ; * proptérea unxit te, Deus, Deus tuus, óleo lætitiæ præ consórtibus tuis.

Myrrha, & gutta, & cássia à vestimentis tuis, à dómibus ebúrneis ; * ex quibus delectavérunt te filia regum in honóre tuo.

Astitit regína à dextris tuis in vestitu deaurato, * circumdata varietate.

Audi, filia, & vide, & inclína aurem tuam ; * & oblivíscere pópulum tuum, & domum patris tui :

Et concupíscet rex decórem tuum, * quóniam ipse est Dóminus Deus tuus ; & adorábunt eum.

Et filia Tyri in munéribus : * vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus filia regis ab intus : * in fimbriis aureis, circumamicta varietatibus.

Adducentur regi vírgines post eam : * próximæ ejus afferentur tibi.

Afferentur in læticia & exultatione ; * adducentur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati sunt tibi filii : * constítues eos príncipes super omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne & generatióne.

Proptérea pópuli confitebuntur tibi in æternum, * & in séculum séculi.

Psalms 149.

Cantáte Dómino cánticum novum : * laus ejus in ecclésia sanctórum.

Lætétur Israël in eo qui fecit eum ; * & filii Sion exultent in rege suo.

Laudent nomen ejus in choro : * in tympano & psalterio psállant ei ;

Quia beneplácitum est Dómino in pópulo suo, * & exaltábit mansuetos in salutem.

Exultábunt sancti in glória : * lætabuntur in cubilibus suis.

Exaltationes Dei in gütture eorum ; * & gládii accípites in má nibus eorum,

Ad faciendam vindictam in nationibus, * increpationes in pópulis :

Ad alligandos reges eorum in compédibus, * & nóbiles eorum in má nicis férreis ;

Ut faciant in eis iudicium conscriptum : * glória hæc est ómnibus sanctis ejus.

Ant. 4. a. Afferte Dómino glóriam & honórem. *Pf. 28.*

Capitulum. Coloss. 3.

Omne quodcumque facitis, in verbo aut in ópere, ómnia in nómine Dómini Jesu Christi, grátias agentes Deo & Patri per ipsum.

R. dr. Benedicam Dóminum, * In omni témpore. Benedicam. *ψ.* Semper laus ejus * in ore meo, * In omni témpore. Glória Patri. Benedicam. *Pf. 33.*

ψ. Laudábo Dóminum in vita mea : *R.* Psallam Deo meo, quám diu fúero. *Pf. 145.*

AD SEXTAM.

Psalms 45.

Deus noster refúgium & virtus : * adjútor in tribulationibus quæ invenérunt nos nimis.

Propterea non timébitur, dum turbábitur terra, * & transferentur montes in cor maris.

Sonuerunt & turbata sunt aquæ eorum : * conturbati

sunt montes in fortitudine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitatem Dei : * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.

Deus in médio ejus ; non commovébitur : * adjuvabit eam Deus manè dículo.

Conturbatae sunt gentes, & inclinata sunt regna : * dedit vocem suam, mota est terra.

Dóminus virtutum nobiscum, * susceptor noster Deus Jacob.

Venite, & videte ópera Dómini, quæ posuit prodígia super terram, * auferens bella usque ad finem terræ.

Arcum cónteret, & confringet arma, * & scuta combúret igni.

Vacate, & videte quóniam ego sum Deus : * exaltabor in géntibus, & exaltabor in terra.

Dóminus virtutum nobiscum, * susceptor noster Deus Jacob.

Psalms 47.

Magnus Dóminus, & laudábilis nimis, * in civitate Dei nostri, in monte sancto ejus.

Fundatur exultacióné universæ terræ mons Sion, * latera aquilonis, civitas Regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoscétur, * cum suscipiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregati sunt : * convenerunt in unum.

Ipsi videntes sic admirati sunt, * conturbati sunt, commoti sunt.

Tremor apprehendire eos: * ibi dolores ut parturientis.

In spiritu vehementi * conteres naves Tharsis.

Sicut audivimus, sic vidimus in civitate Domini virtutum, in civitate Dei nostri: * Deus fundavit eam in aeternum.

Suscipimus, Deus, misericordiam tuam * in medio templi tui.

Secundum nomen tuum, Deus, sic & laus tua in fines terrae: * iustitia plena est dextera tua.

Lætetur mons Sion, & exultent filii Judae * propter judicia tua, Domine.

Circumdote Sion, & complectimini eam: * narrate in transiibus ejus.

Ponite corda vestra in virtute ejus, & distribuite domos ejus, * ut enarretis in progenie altera;

Quoniam hic est Deus, Deus noster in aeternum, & in seculum seculi: * ipse roget nos in secula.

Psalmus 86.

Fundamenta ejus in montibus sanctis: * diligit Dominus portas Sion super omnia tabernacula Jacob.

Gloriosa dicta sunt de te, * civitas Dei.

Memor ero Rahab & Babylonis, * scientiam me.

Ecce Allentigenae & Tyrus, & populus Aethiops, * hi fuerunt illi.

Nunquid Sion dicit: Homo, & homo natus est in ea; * & ipse fundavit eam Aleffinus?

Dominus narrabit in scripturis populorum & principum, * horum qui fuerunt in ea.

Sicut habitaculum dominum * habitaculum est in te.

Ant. 1. g. Adjutor noster Deus; propterea non timebimus. *Pf. 45.*

Capitulum. 2 Petr. 1.

Seragate ut per bona opera scertam vestram vocationem & electionem faciatis; haec enim facientes, non peccabitis aliquando.

R. br. Quærite Dominum, * Et confirmamini. Quærite. *ÿ.* Quærite * faciem ejus semper, * Et confirmamini. Gloria Patri. Quærite Dominum. *Pf. 104.*

ÿ. Accedite ad eum, & illuminamini; *R.* Et facies vestrae non confundentur. *Pf. 33.*

AD NONAM.

Psalmus 59.

Deus, repulisti nos, & destruxisti nos: * iratus es, & misertus es nobis.

Commovisti terram, & conturbasti eam: * sana contritiones ejus, quia commota est.

Ostendisti populo tuo dura: * potuisti nos vino compunctionis.

Dedisti metuéntibus te significationem, * ut fugiant a facie archæ;

Ut liberentur dilecti tui:

* saluum fac dexteram tuam, & exaudi me.

Deus locutus est in sancto suo: * Lætabor, & partibus Sichimam, & convallem Tabernaculorum metabor;

Meus est Galaad, & meus est Manasses; * & Ephraim fortitudo capitis mei:

Juda rex meus, * Moab olla spei meæ.

In Idumæam extendam calceamentum meum: * mihi. Alienigenæ subditi sunt.

Quis deducet me in civitatem munitam? * quis deducet me usque in Idumæam?

Nonne tu, Deus, qui repulisti nos? * & non egrediæris, Deus, in virtutibus nostris.

Da nobis auxilium de tribulatione, * quia vana salus hominis.

In Deo faciemus virtutem; * & ipse ad nihilum deducet tribulantes nos.

Psalms 73.

UT quid, Deus, repulisti in finem? * iratus est furor tuus super oves pascuarum?

Memor esto congregacionis tuæ, * quam possedisti ab initio.

Redemisti virginum hereditatis tuæ: * mons Sion, in quo habitasti in eo.

Leva manus tuas in superbas eorum in finem: * quanta malignatus est inimicus in sancto!

Et gloriati sunt qui oderunt te, * in medio solemnitatis tuæ.

Posuerunt signa sua, signa; * & non cognoverunt, sicut, in exitu super summam.

Quasi in silva lignorum fecuribus exciderunt januas ejus in idipsum: * in securâ & ascia dejecerunt eam.

Incenderunt igni sanctuarium tuum: * in terra polluerunt tabernaculum nominis tui.

Dixerunt in corde suo cognatio eorum simul: * Quiescere faciamus omnes dies festos Dei à terra.

Signa nostra non viderunt: jam non est propheta; * & nos non cognoscer amplius.

Divisio Psalmi 73.

Usquequo, Deus, improperabit inimicus? irascatur adversarius hominum in finem?

Ut quid aversis manum tuam & dexteram tuam? de medio sibi tuo in finem?

Deus, autem rex noster ante secula, * operatus est salutem in medio terra.

Tu confirmasti in virtute tua mare; * contribulasti capita draconum in aqua.

Tu confregisti capita draconis: * dedisti eum escam populis Æthiopum.

Tu dirupisti fontes & torrentes: * tu siccasti fluvios Æthiopia.

Tuus est dies, & tuæ sunt stellas & tu fabricatus es auroram & solem.

Tu fecisti omnia terminos terræ: * altitatem & verum plasmasse eam.

Memor esto hujus, inimicus improperavit Dómino; * & pópulus insípiens incitavit nomen tuum.

- Ne tradas béstiis ánimas confitentes tibi; * & ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem.

Réspice in testamentum tuum; * quia repléti sunt, qui obscurati sunt terræ, dómibus iniquitatum.

- Ne avertátur húmilis factus confúsus: * pauper & inops laudábunt nomen tuum.

Exurge, Deus, júdica causam tuam: * memor esto improperiórum tuórum, eórum quæ ab insípiente sunt tota die.

Ne obliviscáris voces inimicórum tuórum: * superbia eórum qui te odérunt, ascendit semper.

Ant. 8. c. Pauper & inops laudábunt nomen tuum, Dómine. Ps. 73.

Capitulum. Philip. 4.

Quæcumque sunt vera, quæcumque pudica, quæcumque justa, quæcumque sancta, quæcumque amabilia, quæcumque bonæ famæ, si qua virtus, si qua laus disciplinæ, hæc cogitáte.

R. br. Mandasti justitiam: * Testimónia tua. Mandasti, y. Et veritatem tuam: * nimis, * Testimónia tua. Glória Patri. Mandasti.

y. Feci iudicium & justitiam: R. Non tradas me columinántibus me. Ps. 118.

AD VESPERAS.

Psalmus 127.

Beati omnes qui timent Dóminum, * qui ambulánt in viis ejus.

Labóres mánuum tuárum quia manducábis, * beátus es, & bene tibi erit.

Uxor tua sicut vitis abundans * in latéribus domús tuæ.

Filii tui sicut novellæ olivárum * in circúitu mensæ tuæ.

- Ecce sic benedicétur homo, * qui timet Dóminum.

Benedicat tibi Dóminus ex Sion; * & videas bona Jerúsalem ómnibus diebus vitæ tuæ.

Et videas filios filiórum tuórum, * pacem super Israël.

Ant. 4. D. Beati omnes qui timent Dóminum, qui ambulánt in viis ejus.

Psalmus 131.

Memento, Dómine, David; * & omnis mansuetúdinis ejus.

- Sicut jurávit Dómino, * votum vovit Deo Jacob:

- Si introiero in tabernaculum domús meæ, * si ascéndero in lectum strati mei:

Si dédero fomnum óculis meis, * & pálpebris meis dormitátionem,

Et réquiem tempóribus meis, donec invéniam locum Dómino, * tabernaculum Deo Jacob.

- Ecce audívimus eam in Ephrata: * invénimus eam in campis silvæ.

Introibimus in tabernaculum ejus : * adorabimus in loco ubi steterunt pedes ejus.

Surge, Domine, in requiem tuam ; * tu & arca sanctificationis tuæ.

Sacerdotes tui induantur iustitiam, * & sancti tui exultent.

Propter David servum tuum, * non avertas faciem Christi tui.

Ant. 1. a. Surge, Domine, in requiem tuam ; & sancti tui exultent.

Divisio Psalmi 131.

Juravit Dominus David veritatem, & non frustrabitur eum : * De fructu ventris tui ponam super sedem tuam.

Si custodierint filii tui testamentum meum, * & testimonia mea hæc quæ docebo eos ;

Et filii eorum usque in seculum * sedebunt super sedem tuam.

Quoniam elegit Dominus Sion : * elegit eam in habitationem sibi.

Hæc requies mea in seculum seculi : * hic habitabo, quoniam elegi eam.

Vidua ejus benedicens benedicam : * pauperes ejus saturabo panibus.

Sacerdotes ejus induam salutari ; * & sancti ejus exultatione exultabunt.

Illuc producam cornu David : * paravi lucernam Christo meo.

Inimicos ejus induam con-

fusione ; * super ipsam autem efflorescit sanctificatio mea.

Ant. 7. g. Sion requies mea in seculum seculi : sancti ejus exultatione exultabunt.

Psalmus 143.

Benedictus Dominus Deus meus, qui docet manus meas ad prælium, * & digitos meos ad bellum.

Misericordia mea, & refugium meum ; * susceptor meus, & liberator meus.

Protector meus, & in ipso speravi : * qui subdit populum meum sub me.

Domine, quid est homo, quia innotuisti ei ? * aut filius hominis, quia reputas eum ?

Homo vanitati similis factus est : * dies ejus sicut umbra prætereunt.

Domine, inclina caelos tuos, & descende : * tange montes, & fumigabunt.

Fulgura conflagrationem, & dissipabis eos : * emitte sagittas tuas, & conturbabis eos.

Emitte manum tuam de alto : eripe me, & libera me de aquis multis, * de manu filiorum alienorum,

Quorum os locutum est vanitatem ; * & dextera eorum, dextera iniquitatis.

Ant. a. Id. Deus meus, misericordia mea, & susceptor meus.

Divisio Psalmi 143.

Deus, canticum novum canabo tibi : * in psal-

tério decachordo psallam tibi.

Qui das salutem regibus; * qui redemisti David servum tuum de gladio maligno, eripe me,

Et erue me de manu filiorum alienorum, quorum os locutum est vanitatem; * & dextera eorum, dextera iniquitatis:

Quorum filii sicut novellae plantationes * in juventute sua.

Filius eorum composuit, * circumornavit ut similitudo templi.

Promptuaria eorum plena, * eructantia ex hoc in illud.

Oves eorum fortiores, abundantes in egressibus suis; * boves eorum crassae.

Non est ruina maceriae, neque transitus, * neque clamor in plateis eorum.

Beatum dixerunt populum cui haec sunt: * beatus populus, cuius Dominus Deus ejus.

Ant. 6. F. Beatus populus, cuius Dominus Deus ejus.

Capitulum. Tit. 2.

Salvator noster Jesus Christus dedit semetipsum pro nobis, ut nos redimeret ab omni iniquitate, & munderet sibi populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum.

Hymnus. C.

Supreme motor cordium, Tu sanctitatis fragibus Justos ab orbe condito Tenore ditas perpeti.

Hic spes, fides & caritas

Dulci coherent vinculo: Praesentis aevi post diem Manebit una caritas.

O caritas! O veritas! O lux perennis! en erit, Post tot labores, ut tuo Tandem fruamur sabbato.

Hic mille per discrimina Semen gementes spargimus: Illic ovante splendida Gestabimus messem manu.

Tu trine, tu potens Deus, Largire fructus quos petis: Mox dona, iustus arbiter, Coelo coronabis tua. Amen.

Y. Beneplacitum est Domino in populo suo; R. Et exaltabit mansuetos in salutem. Ps. 149.

Ad Magnificat, Antiph. & Oratio, ut in Proprio.

AD COMPLETORIUM.

Psalmus 50.

Miserere mei, Deus, * secundum magnam misericordiam tuam.

Et secundum multitudinem miserationum tuarum * dele iniquitatem meam.

Amplius lava me ab iniquitate mea, * & a peccato meo munda me;

Quoniam iniquitatem meam ego cognovico, * & peccatum meum contra me est semper.

Tibi soli peccavi, & malum coram te feci; * ut justificeris in sermonibus tuis, & vincas cum iudicaris.

Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, * & in peccatis concepit me mater mea.

Ecce enim veritatem dilexisti: * iniqua & occultata

sapientia tua manifestasti mihi.

Asperges me hyssopo, & mundabor: * lavabis me, & super nivem dealbabor.

Auditui meo dabis gaudium & lætitiā; * & exultabunt ossa humiliata.

Averte faciē tuā a peccatis meis, * & omnes iniquitates meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus; * & spiritum rectum innova in visceribus meis.

Ne projicias me a facie tua; * & spiritum sanctum tuum ne auferas a me.

Redde mihi lætitiā salutaris tui; * & spiritu principali confirma me.

Docēbo iniquos vias tuas; * & impij ad te convertentur.

Libera me de sanguinibus, Deus, Deus salutis meæ; * & exultabit lingua mea justitiam tuam.

Domine, labia mea aperies; * & os meum annuntiabit laudem tuam.

Quoniam si voluisses sacrificium, dedissem utique; * holocaustis non delectaberis.

Sacrificium Deo spiritus contribulatus: * cor contritum & humiliatum, Deus, non despicies.

Benigne sic, Domine, in bona voluntate tua Sion, ut edificentur muri Jerusalem.

Tunc acceptabis sacrificium justitiæ, oblationes & holocausta; * tunc impo-

nent super altare tuum vitulos.

Psalms 85.

Inclina, Domine, aurem tuam, & exaudi me; * quoniam inops & pauper sum ego.

Custodi animam meam, quoniam sanctus sum: * saluum fac servum tuum, Deus meus, sperantem in te.

Miserere mei, Domine, quoniam ad te clamavi tota die: * lætifica animam servi tui, quoniam ad te, Domine, animam meam levavi.

Quoniam tu, Domine, furax & mitis; * & multa misericordiae omnibus invocantibus te.

Auribus percipe, Domine, orationem meam; * & intende voci deprecationis meæ.

In die tribulationis meæ clamavi ad te, * quia exaudisti me.

Non est similis tui in diis, Domine; * & non est secundum opera tua:

Omnes gentes, quascumque fecisti, venient & adorabunt coram te, Domine, * & glorificabunt nomen tuum;

Quoniam magnus es tu, & faciens mirabilia: * tu es Deus solus.

Divisio Psalmi 85.

Deduc me, Domine, in via tua, & ingrediar in veritate tua: * lætetur cor meum, ut timeat nomen tuum.

Confitebor tibi, Domine

Deus meus, in toto corde meo, * & glorificabo nomen tuum in æternum;

Quia misericordia tua magna est super me, * & eruisi animam meam ex inferno inferiori.

Deus, iniqui insurrexerunt super me, & synagoga potentium quasi erunt animam meam; * & non proposuerunt te in conspectu suo.

Et tu, Domine, Deus miserator & misericors, * pa-

riens, & multæ misericordiz, & verax.

Réspice in me, & miserere mei: * da impérium tuum púero tuo, & saluum fac filium ancillæ tuæ.

Fac mecum signum in bonum, ut vídeant qui odérunt me, & confundantur; * quóniam tu, Domine, adjuvisti me, & consolatus es me.

Ans. 8. G. Miserere mei, Domine; quóniam ad te clamavi tota die. Ps. 85.

ORDINARIUM BREVIARII.

Ante Orationem, prepara animam tuam; & noli esse quasi homo qui tentat Deum. Eccli. 18.

Dómine, doce nos oráre. Luc. 11.

ORATIO ante Officium, ad devotionem dicenda.

Aperi, Dómine, os meum ad benedicendum nomen sanctam tuam; munda quoque cor meum ab ómnibus vanis, perversis & aliénis cogitationibus; intellectum illumina, affectum inflamma; ut dignè, attentè, ac devótè hoc Officium recitare valeam, & exaudiri merear ante conspectum divínæ majestátis tuæ: Per Christum Dóminum nostrum. Amen.

Dómine Jesu, in unióne illius divínæ intentionis, quæ ipse in terris laudes Deo persolvisti, has tibi Horas persolvo.

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Dicitur secretò.

Pater noster, qui es in cœlis; sanctificetur nomen tuum: advéniat regnum tuum: fiat voluntas tua sicut in cœlo & in terra: panem nostrum quotidianum da nobis hódie: & dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris: & ne nos inducas in tentationem; sed libera nos à malo. Amen.

Ave, María, grátia plena; Dóminus tecum: benedicta tu in mulieribus, & benedictus fructus ventris tui, Jesus.

Sancta María, mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc, & in hora mortis nostræ. Amen.

Credo in Deum, Patrem omnipotentem, Creatorem cœli & terræ: Et in Jesum Christum, Fílium ejus únicum, Dóminum nostrum; qui conceptus est de Spíritu sancto, natus ex María Vírgine; passus sub Póntio Piláto, crucifixus, mórtuus, & sepultus; descendit ad ínferos; tértia die resurrexit à mórtuis; ascendit ad cœlos; sedet ad dexteram Dei Patris omnipotentis, inde venturus est judicare vivos & mórtuos. Credo in Spíritum sanctum, sanctam Ecclesiám catholicam, Sanctórum communionem, remissionem peccatórum, carnis resurrectionem, vitam æternam. Amen.

Deinde alia voce dicitur, pollice signando sibi os signo crucis.

Ÿ. Domine †, labia mea aperies; R. Et os meum annuntiabit laudem tuam. Ps. 50.

Tum signando se à fronte ad pectus, & à sinistro humero ad dextram.

Ÿ. Deus †, in adiutorium meum intende: R. Domine, ad adjuvandum me festina. Ps. 69.

Glória Patri, & Filio, & Spiritui sancto; Sicut erat in principio, & nunc, & semper, & in secula seculorum. Amen. Alleluia.

Sequitur Invitatorium quod sicut & ceteræ partes Officii infra designandæ, reperitur vel in Psalterio, vel in Proprio de Tempore, vel denique in Proprio aut in Comuni Sanctorum.

*Invitatorium autem, in Dominicis, in Duplicibus & supra, bis dicitur ante Psalmum Venite; & post quemlibet Psalmi versum; integrum repetitur; post Glória Patri verò cum Sicut erat, repetitur à reclamatione, quæ designatur per Asteriscum *, & postea adhuc integrè dicitur. In Semiduplicibus & infra, semel dicitur integrum ante Ps. Venite, & semel post primum versum, semelque post Glória Patri; post alios autem versus, à reclamatione tantùm resumitur.*

Psalmus 94.

Venite, exultemus Domino; jubilemus Deo salutari nostro: preoccupemus faciem ejus in confessione, & in psalmis jubilemus ei.

Quoniam Deus magnus Dominus, & Rex magnus super omnes deos; quoniam non repellet Dominus plebem suam; quia in manu ejus sunt omnes fines terræ, & altitudines montium ipse conspicit.

Quoniam ipsius est mare, & ipse fecit illud, & aridam fundaverunt manus ejus: venite, adoremus, & procidamus ante Deum: ploramus coram Domino qui fecit nos, quia ipse est Dominus Deus noster; nos autem populus ejus, & oves pascuæ ejus.

Hodie si vocem ejus audieritis, nolite obdurare corda vestra; sicut in exacerbatione secundum diem tentationis in deserto, ubi tentaverunt me patres vestri, probaverunt, & viderunt opera mea.

Quadraginta annis proximus fui generationi huic; & dixi: Semper hi errant corde; ipsi verò non cognoverunt vias meas: quibus juravi in ira mea: Si introibunt in requiem meam.

Glória Patri, & Filio, & Spiritui sancto; Sicut erat in principio, & nunc, & semper, & in secula seculorum. Amen.

Hymnus, Antiphonæ, Versiculi habentur in Psalterio, vel in propriis locis; Psalmi autem dicuntur prout distribuuntur in Psalterio pro singulis Hebdomadæ diebus, nisi aliter in quibusdam Festis notetur.

Dominica, & in Officiis novem Lectionum, post singulos tres Psalmos cum suis Antiphonis & Versiculo, dicitur secretò, Pater noster.

Alta voce, V. Et ne nos inducas in tentationem;

R. Sed libera nos à malo.

Deinde Absolutio & Benedictiones, ut sequitur.

IN I NOCTURNO.

ABSOLUTIO. 2 Mac. 1.

Adaperiat Deus cor nostrum in lege sua; & in præceptis suis; & det nobis cor omnibus, ut colamus eum. R. Amen.

Ante quamlibet Lectionem, Lector petit Benedictionem, dicens: Jube, Domine, benedicere; quod omittit qui solus recitat.

BENEDICTIONES.

1. Deus Domini nostri Jesu Christi, Pater gloriæ, det nobis spiritum sapientiæ. R. Amen. *Ephes. 1. Sic respondetur post omnes Absolutiones & Benedictiones.*

2. Filius Dei det nobis sensum, ut cognoscamus verum Deum. 1 Joan. 5.

3. Spiritus veritatis doceat nos omnem veritatem. Joan. 16.

IN II NOCTURNO.

ABSOLUTIO. 3 Reg. 8.

Deus noster inclinet corda nostra ad se, ut custodiâmus mandata ejus.

BENEDICTIONES.

IN DOMINICIS AC FESTIS DOMINI.

4. Pater Domini nostri Jesu Christi benedicat nos in omni benedictione spirituali. *Ephes. 1.*

5. Sciâmus supereminentem scientiæ caritatem Christi, ut impleamur in omnem plenitudinem Dei. *Ephes. 3.*

6. Unctio, quam accepimus à Deo, maneat in nobis & doceat nos de omnibus. 1 Joan. 2.

IN FESTIS B. MARIE VIRG.

4. Deus à quo missus est Angelus Gabriel ad Virginem Mariam, mittat nobis de cælis sapiëntiam. *Luc. 1. Sap. 6.*

5. Filius Altissimi, quem Virgo concepit & peperit, det nobis filios Dei fieri. *Luc. 1. Joan. 1.*

6. Spiritus sanctus, qui supervenit in Mariam, habitet in nobis. *Luc. 1.*

IN FESTIS SANCTORUM.

4. Deus det nobis illuminatos oculos cordis, ut sciâmus quæ sit spes vocatiõnis ejus in Sanctis. *Ephes. 1.*

5. Dignos nos faciat in partem sortis Sanctorum, qui eripuit nos de potestate tenebrarum. *Coloss. 1.*

6. Aperiantur oculi nostri, ut convertamur à tenebris ad lucem, & accipiamus

mus sortem inter Sanctos.

Ad. 26.

IN III NOCTURNO.

ABSOLUTIO. 2 *Mach.* 1.

Deus meminerit testamenti sui quod locutus est, & exaudiat orationes nostras.

BENEDICTIONES.

7. Detur nobis sermo in apertione oris nostri cum fiducia, notum facere mysterium Evangelii. *Ephes.* 6.

8. Occurramus omnes in unitatem fidei, & agnitionis Filii Dei; ut non circumferamur omni vento doctrinae. *Ephes.* 4.

9. Deus spei repleat nos omni gaudio & pace in credendo; ut abundemus in spe & virtute Spiritus sancti. *Rom.* 15.

Si nona Lectio sit de alio Evangelio cum Homilia, tunc nona Benedictio erit:

Fulgeat nobis illuminatio Evangelii gloriae Christi, qui est imago Dei. 2 *Cor.* 4.

Si tria legantur Evangelia, Benedictiones erunt:

7. Detur nobis, &c. ut *supra.*

8. Fulgeat nobis, &c. ut *supra.*

9. Permaneamus in fide fundati, & immobiles a spe Evangelii. *Coloss.* 1.

Si nona Lectio sit de Sancto, Benedictio erit:

Digni habeamur regno Dei, cum venerit in Sanctis suis admirabilis fieri. 2 *Thess.* 1.

[Quando D. Archiepiscopus

per Lectioem lecturus est, postquam ipse promisit ex more: Jube, Domne, benedicere, dignior post ipsum dicit illi: Ora pro nobis, Pater. Ipse autem Pontifex respondet: Orou caritas vestra magis ac magis abundet in scientia & omni sensu. *Philip.* 1. Chorus, R. Amen.

Idem observatur ubi unicus est Presbyter.]

In Officio trium Lectioem, post novem Psalmos cum tribus Antiphonis & Versiculo, dicto Pater noster, ut supra, dicuntur Absolutiones & Benedictiones ut sequitur.

IN OFFICIO FERIALI.

Ferid II & V.

ABSOLUTIO. 2 *Mac.* 1.

Adaperiat Deus cor nostrum in lege sua, & in preceptis suis; & det nobis cor omnibus, ut colamus eum. R. Amen.

BENEDICTIONES.

1. Deus Domini nostri Jesu Christi, Pater gloriae, det nobis spiritum sapientiae. *Ephes.* 1.

2. Filius Dei det nobis sensum, ut cognoscamus verum Deum. 1 *Joan.* 5.

3. Spiritus veritatis doceat nos omnem veritatem. *Joan.* 16.

Ferid III & VI.

ABSOLUTIO. 3 *Reg.* 8.

Deus noster inclinet corda nostra ad se, ut custodiamus mandata ejus.

BENEDICTIONES.

1. Pater Domini nostri

Jesu Christi benedicat nos in omni benedictione spiritali. *Ephes. 1.*

2. Sciámus supereminentem scientiæ caritatem Christi, ut impleamur in omnem plenitudinem Dei. *Ephes. 3.*

3. Unctio quam accepimus à Deo maneat in nobis, & doceat nos de omnibus. *1 Joan. 2.*

Ferid IV & Sabbato.

ABSOLUTIO. 2 *Mach. 1.*

Deus meminerit testamenti sui quod locutus est, & exaudiat orationes nostras.

BENEDICTIONES.

1. Pater Domini nostri Jesu Christi det nobis Christum habitare per fidem in cordibus nostris. *Ephes. 3.*

2. Occurrámus omnes in unitatem fidei, & agnitionis Filii Dei; ut non circumferámur omni vento doctrinæ. *Eph. 4.*

3. Deus spei répleat nos omni gaudio & pace in credendo; ut abundemus in spe & virtute Spiritus sancti. *Rom. 15.*

Si tertia Lectio sit de Sancto, Benedictio erit: Digni habeámur regno Dei, cum vénerit in Sanctis suis admirabilis fieri. 2 Theff. 1.

IN OFFICIIS B. M. V. quæ sunt trium Lectiozum.

Absolutio secundum Feriam.

Benedictiones ut supra in II Nocturno pro Festis Beate Mariæ Virginis.

IN FESTIS SANCTORUM, quæ sunt trium Lectiozum.

Absolutio erit secundum Feriam; Benedictio vero, ut supra in II Noct. pro Festis Sanctorum.

Intra Octavas Domini, & Beate Mariæ, si tertia Lectio sit de Sancto, tunc tertia Benedictio erit: Digni habeámur, &c. ut supra.

In quolibet autem Officium trium Lectiozum, si tertia Lectio sit de Evangelio, Benedictio erit: Fulgeat nobis illuminatio Evangelii gloriæ Christi, qui est imago Dei. 2 Cor. 4.

Lectioes & Responsoria habentur in Proprio de Tempore & de Sanctis.

Post ultimum Responsorium, dicitur, si dicendus sit, sequens

HYMNUS.

Te Deum laudámus: * te Dominum confitemur. Te æternum Patrem * omnis terra veneratur.

Tibi omnes Angeli, * tibi Coeli, & univérse Potestates,

Tibi Chérubim & Séraphim * incessabili voce proclamant:

Sanctus,

Sanctus,

Sanctus,

Dóminus Deus Sabaoth.

Pleni sunt coeli & terra * majestatis gloriæ tuæ.

Te gloriósus * Apostolorum chorus,

Te Prophetarum * laudabilis numerus,

Te Martyrum candidatus * laudat exercitus.

Te per orbem terrarum * sancta confitetur Ecclesia,

Patrem * immensa maiestatis;

Venerandum tuum verum, * & unicum Filium,

Sanctum quoque * Paraclitum Spiritum.

Tu Rex glorie, * Christe.

Tu Patris * sempiternus es Filius.

Tu, ad liberandum suscepturus hominem, * non horruisti Virginis uterum.

Tu, devicto mortis aculeo, * aperuisti credentibus regna caelorum.

Tu ad dexteram Dei sedes * in gloria Patris.

Judex crederis * esse venturus.

Te ergo, quaesumus, famulis tuis subveni, * quos pretioso sanguine redemisti.

Aeterna fac * cum Sanctis tuis in gloria numerari.

Salvum fac populum tuum, Domine, * & benedic hereditati tuae;

Et rege eos, * & extolle illos usque in aeternum.

Per singulos dies * benedicimus te,

Et laudamus nomen tuum in seculum, * & in seculum seculi.

Dignare, Domine, die isto * sine peccato nos custodire.

Miserere nostri, Domine, * miserere nostri.

Fiat misericordia tua, Domine, super nos, * quemadmodum speravimus in te.

In te, Domine, speravi, * non confundar in aeternum.

Dicto Te Deum, aut, si non dicatur, post ultimum Responsorium, dicitur ψ. Sacerdotalis; & si non continuo sequantur Laudes, hic dicitur.

Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

[*Qui solus recitat, vel qui non est Diaconus, loco Dominus vobiscum, dicit: Domine, exaudi orationem meam; R. Et clamor meus ad te veniat.*]

Deinde Oratio propria cum integra conclusione; & iterum:

Dominus vobiscum.

Benedicamus Domino.

R. Deo gratias.

Submissa voce:

Fidelium animae per misericordiam Dei requiescant in pace. R. Amen.

Pater noster, *secretò.*

Sic terminantur Laudes, Tertia, Sexta, Nona, & Vesperae, quando unam ex his Horis aliud Officium non sequitur.

In eo autem casu, ante Laudes, aut aliam quamcumque supradictam Horam, Officium procedens continuo non sequens, dicuntur secretò Pater & Ave.

AD LAUDES.

ψ. Deus †, in adiutorium meum intende: R. Dó-

mine, ad adjuvandum me festina.

Glória Patri & Filio, & Spiritui sancto: * Sicut erat in principio, & nunc, & semper, & in secula seculorum. Amen. Alleluia.

Psalmi, Ant. Capitul. &c. ut notantur in Psalterio, vel in Proprio.

Canticum Zachariæ. Luc. 1.

Benedictus Dominus Deus Israel; * quia visitavit, & fecit redemptionem plebis suæ;

Et erexit cornu salutis nobis * in domo David pueri sui:

Sicut locutus est per os sanctorum, * qui à seculo sunt, Prophetarum ejus,

Salutem ex inimicis nostris, * & de manu omnium qui oderunt nos;

Ad faciendam misericordiam cum patribus nostris, * & memorari testamenti sui sancti:

Jusjurandum quod juravit ad Abraham patrem nostrum, * daturum se nobis;

Ut sine timore, de manu inimicorum nostrorum liberati, * serviamus illi,

In sanctitate & justitia coram ipso * omnibus diebus nostris.

Et tu, puer, Propheta Altissimi vocaberis; * praeibis enim ante faciem Domini parare vias ejus,

Ad dandam scientiam salutis plebi ejus, * in remissionem peccatorum eorum,

Per viscera misericordiae

Dei nostri, * in quibus visitavit nos oriens ex alto,

Illuminare his qui in tenebris & in umbra mortis sedent, * ad dirigendos pedes nostros in viam pacis.

Glória Patri & Filio, * & Spiritui sancto:

Sicut erat in principio & nunc & semper, * & in secula seculorum. Amen.

Post Antiphonam, dicitur Dominus vobiscum.

Oratio propria, & cetera, ut supra.

Si facienda sit aliqua Commemoratio, fit eo loco per Ant. quæ posita est ad Benedictus in Officio de quo fit Commemoratio, & Versiculum qui habetur post Hymnum Laudum; deinde dicitur Oratio ut notatur in Proprio, quæ, si non sequatur alia Commemoratio, terminatur per integram conclusionem. Si autem plures sint, facta priorum brevi conclusione; ultima tantum integrâ conclusione finitur, & iterum dicitur:

Dominus vobiscum.

Benedicamus Domino.

[In Feriis quatuor Temporibus & in Vigiliis simplicibus, post Antiphonam dicuntur, flexis genibus, sequentes

PRECES.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison. Pater noster, secreto.

̄. Et ne nos inducas in tentationem; **R.** Sed libera nos à malo.

̄. Ego dixi: Domine;

misérere meí, R. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi. *Pf.* 40.

ŷ. Convértere, Dómine, úsquequo? R. Et deprecábilis esto super servos tuos. *Pf.* 89.

ŷ. Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos; R. Quemádmódu[m] sperávimus in te. *Pf.* 32.

ŷ. Sacerdótes tui induantur iustítiam, R. Et sancti tui exultent. *Pf.* 131.

ŷ. Orémus pro Papa nostro N. R. Pascat hæreditátem Dómini in innocéntia cordis sui. *Pf.* 77.

ŷ. Pro Pastore nostro N. R. Dóminus conservet eum, & vivíficet eum. *Pf.* 40.

ŷ. Pro univér[s]a Ecclé[s]ia. R. Memor esto congregatiónis tuæ, quam possedisti ab iní[t]io. *Pf.* 73.

ŷ. Pro Rege nostro N. R. Dómine, saluum fac Regem, & exaudi nos in die quâ invocáverimuste. *Pf.* 19.

ŷ. Pro cuncto Pópulo. R. Saluum fac pópulum tuum, Dómine, & bédic hæreditáti tuæ: & rege eos, & extolle illos usque in æternum. *Pf.* 27.

ŷ. Pro Pace. R. Fiat pax in virtúte tua, Jerúsalem, & abundantia in túrribus tuis. *Pf.* 121.

ŷ. Pro frátribus nostris abséntibus. R. Bénéfac, Dómine, bonis & rectis corde. *Pf.* 124.

ŷ. Pro infirmis, afflictis

& captívis. R. Libera, Deus, Israel ex ómnibus tribulatiónibus suis. *Pf.* 24.

ŷ. Pro cunctis Fidélibus defunctis. R. Educat eos Dóminus in lucem, & vídeant iustítiam ejus. *Mich.* 7.

Deinde dicitur *Pf.* De profundis, pag. 77; & in fine Glória Patri. Postea,

ŷ. Dómine Deus virtútum, converte nos: R. Et ostende faciém tuam, & salvi érimus. *Pf.* 79.

ŷ. Exurge, Dómine, adjuva nos: R. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pf.* 43.

ŷ. Dómine, exaudi oratiónem meam: R. Et clamor meus ad te véniat. *Pf.* 101.

ŷ. Dóminus vobiscum. R. Et cum spírítu tuo.

Deinde dicitur Oratio de Dominica præcedenti, nisi propria assignetur.

Diço Benedicámus, si faciendá sit Commemoratio de aliquo Sançto, sit eo loco.

Deinde in Simplicibus & in Feriis, sunt Suffragia seu Commemorationes communes, ut sequitur.

[DE S. CRUCE.]

In Officio Feriali tantum.

Ant. Peccáta nostra Christus pertulit in corpore suo super lignum; ut peccátis mórtui, iustítie vivámus. 1 Petr. 2.

ŷ. Ipse rédimet Israel R. Ex ómnibus iniquitatibus ejus. *Pf.* 129.

Orémus.

Perpétuá nos, quæsumus, Dómine, pace custódi,

quos per lignum sanctæ Crucis redimere dignatus es; Qui vivis & regnas, Deus. R. Amen.]

DE B. MARIA-VIRGINE.

Ans. Benedicentur in te & in femine tuo cunctæ tribus terræ. *Gen.* 28.

ÿ. Pópuli confitebuntur tibi in æternum: R. Mémoires erunt nóminis tui. *Pf.* 44.

Orémus.

Concede nos famulos tuos, quæsumus, Dómine Deus, perpétuâ mentis & corpóris sanitate gaudere; & gloriósa beata Mariæ semper vírginis intercessióne, à præsentí liberári tristitiâ, & æternâ perfuiri lætitiâ; Per Christum Dóminum nostrum. R. Amen.

Pastca fit Commem. DE PATRONO Ecclesiæ; ac de Titulari, si à Patrono differat. Si autem Ecclesia dedicata sit sub titulo SS. Trinitatis, aut S. Spiritus, vel ullius ex Mysteriis Christi; ejusmodi Commemoratio fit post Orationem de Cruce, ante Suffragium de Beata. Quòd si in honorem S. Crucis dedicata sit, supradicta Commem. de Cruce fit etiam in Festis simplicibus. Si verò sub invocatione S. Mariæ, non fit alia Commemoratio de ea quàm quæ hîc habetur.

Deinde fit Commem. DE OMNIBUS SANCTIS, & speciatim de iis quorum Corpora aut saltem Reliquiæ habentur.

Ant. Hi sunt ante thronum Dei, & sèrviunt ei die ac nocte in templo ejus; & qui sedet in throno, habitabit super illos. *Apoc.* 7.

ÿ. In æternum exultabunt, & habitabis in eis; R. Et gloriabuntur in te, Dómine. *Pf.* 5.

In Orat. sequenti, extra Ecclesiam omittitur [hac].

Orémus.

Propitiare, quæsumus, Dómine, famulis tuis per Sanctórum quorum Reliquiæ in [hac] Ecclesiâ tua requiescunt, & ómnium Sanctórum, mérita gloriósa; ut eórum intercessióne ab ómnibus semper protegámur adversis; Per Christum Dóminum nostrum. R. Amen.

Ultimò, PRO PACE.

Ant. Deus qui fecit nobiscum secundum suam misericórdiam, det nobis jucunditatem cordis, & fieri pacem in diébus nostris. *Eccli.* 50.

ÿ. Dóminus virtutem pópulo suo dabit: R. Dóminus benedicet pópulo suo in pace. *Pf.* 28.

Orémus.

Deus, à quo sancta desideria, recta consilia & justa sunt ópera: da servis tuis illam quam mundus dare non potest pacem; ut, & corda nostra mandátis tuis dedita, &, hóstiũ sublata fornicatione, témpora sint tuâ proteccióne tranquilla; Per Dóminum nostrum, &c.

ÿ. Dóminus vobiscum; R. Et cum sp' ritu tuo.

ÿ.

ŷ. Benedicámus Dómino.
R̄. Deo grátias.

AD PRIMAM.

Pater & Ave, si separetur
à Laudibus.

ŷ. Deus †, in adjutórium.
Hymnus. C.

Jam lucis orto sídere,
Deum precémur súpli-

ces,
Nostras ut ipse dírigat,
Lux increáta, fémitas.

Nil lingua, nil peccet ma-
nus,

Nil mens ináne cógitet:

In ore simplex véritas,

In corde regnet cáritas.

Incepta dum fluet dies,

O. Chríste, custos pérvigil,

Quas sævus hostis óbsidet,

Portas tuére sénsuum.

Præsta diurnus ut tuæ

Subsérviat laudi labor:

Auctóre quæ te cœpimus,

Da te favente prólequi.

Superba ne nimis caro

Menti licenter ímperet,

Carnis domet supérbiam

Potús cibíque párcitas.

¶ Deo Patri sit glória,

Ejusque soli Fílio,

Sancto simul cum Spírítu,

Nunc & per omne séculum.

Amen.

¶ Hæc Doxologia omitti-

tur, quando alia assignatur,

in Proprio de Tempore vel

de Sanctis; & sic ad alias

Horas.

[In Dominicis & in Fe-

riali Officio, Psalmi & An-

tiphona dicuntur, ut in Psal-

terio assignantur pro singulis

diebus, nisi aliter notetur.

Autumnalis.

In Festis verò, Antiphona
sumitur de Proprio, vel de
Communi, & est prima de
Laudibus, nisi propria assi-
gnetur; Psalmi autem dicun-
tur ut in Psalterio.]

[Quoties dicti sunt Psal-
mi de Dominica, dicitur se-
quens

Capitulum. Ephes. 5.

Erátis aliquando ténébræ;
Nunc autem lux in Dó-
mino. Ut filii lucis ambu-
láte; fructus enim lucis est
in omni bonitáte, & justí-
tia, & veritáte: probantes
quid sit beneplácitum Deo.

R̄. Deo grátias.]

Aliis diebus;

Capitulum. Ephes. 5.

Vidéte, fratres, quómodo
cauté ambulétis, non
quasi insipientes, sed ut sa-
pientes, redimentes tempus,
quóniam dies mali sunt.
R̄. Deo grátias.

R̄. br. Chríste, Fili Deí
vivi, * Miserére nobis. Re-
per. Chríste, Fili Dei vivi,
* Miserére nobis. ŷ. Qui
sedes * ad dexteram Patris,

[Nec versus quandoque mu-
tandus est, ut notatur in
Proprio.] * Miserére nobis.

Gloria Patri, & Fílio, * &

Spirítui sancto. Reper. Chri-

ste, Fili Dei vivi, * Mife-

rére nobis. Matth. 16. Tob.

8. Hebr. 1.

ŷ. Exurge, Dómine, ad-
juva nos; R̄. Et rédime nos
propter nomen tuum. Ps. 43.

In Festis Simplicibus, &
suprà, hic dicitur Dóminus

vobiscum, deinde Oratio
Dómine, Deus, ut infra.

[Aliis diebus, dicuntur se-
quentes Preces, & quidem
flexis genibus, si Preces di-
ctæ sunt ad Laudes,

Kyrie, eléison. Christe,
eléison. Kyrie, eléison.

Pater noster, *secretò.*

ŷ. Et ne nos inducas in
tentationem; R. Sed libera
nos à malo.

Credo in Deum, *secretò.*

ŷ. Carnis resurrectionem,
R. Vitam æternam. Amen.

ŷ. Et ego ad te, Dómine,
clamavi; R. Et manè oratio
mea præveniet te. *Pf. 87.*

ŷ. Repleatur os meum
laude, R. Ut cantem gló-
riam tuam, totà die magni-
tudinem tuam. *Pf. 70.*

ŷ. Averte faciem tuam à
peccatis meis, R. Et omnes
iniquitates meas dele. *Pf. 50.*

ŷ. Cor mundum crea in
me, Deus, R. Et spiritum
rectum innova in visceribus
meis. *Pf. 50.*

ŷ. Ne projicias me à fa-
cie tua, R. Et spiritum san-
ctum tuum ne auferas à me.
Pf. 50.

ŷ. Redde mihi lætitiã
salutaris tui, R. Et spiritu
principali confirmata me. *Pf.*
50.

[Quando Preces dicuntur
flexis genibus, adduntur se-
quentes ŷŷ. ante Adjutó-
rium.

ŷ. Eripe me, Dómine,
ab hominè malo: R. A viro
in quo eripe me. *Pf. 139.*

ŷ. Eripe me de inimicis
meis, Deus meus; R. Et ab
insurgéntibus in me libera
me. *Pf. 58.*

ŷ. Eripe me de operanti-
bus iniquitatem; R. Et de
viris sanguinum salva me.
Pf. 58.

ŷ. Sic psalmum dicam nó-
mini tuo in sèculum sèculi,
R. Ut reddam vota mea de
die in diem. *Pf. 60.*

ŷ. Dirige me, Dómine,
in veritate tua, & doce me;
R. Quia tu es Deus salvá-
tor meus. *Pf. 24.*

ŷ. Reminiscere misera-
tionum tuarum, Dómine,
R. Et misericordiarum tuar-
um quæ à sèculo sunt. *Pf. 24.*

ŷ. Benedic, anima mea,
Dómino; R. Et omnia quæ
intra me sunt, nómini san-
cto ejus. *Pf. 102.*

ŷ. Benedic, anima mea,
Dómino; R. Et noli obli-
visci omnes retributiones
ejus. *Pf. 102.*

ŷ. Qui propitiatur ómni-
bus iniquitatibus tuis; R.
Qui sanat omnes infirmita-
tes tuas. *Pf. 102.*

ŷ. Qui redimit de interit-
tu vitam tuam; R. Qui co-
rónat te in misericórdia &
miserationibus. *Pf. 102.*

ŷ. Qui replet in bonis de-
siderium tuum, R. Renová-
bitur ut aquilæ juvenus tua.
Pf. 102.]

Deinde signando se,

ŷ. Adjutorium nostrum
† in nómine Dómini, R.
Qui fecit cælum & terram
Pf. 123.

Hebdomadarius facit Confessionem, mediocri voce dicens :

Confiteor Deo omnipotenti, beatæ Mar'æ semper virgini, beato Michaëli Archangelo, beato Joanni Baptistæ, sanctis Apóstolis Petro & Paulo, omnibus Sanctis, (& vobis, fratres;) quia peccavi nimis cogitatione, verbo & opere; [*Ad hæc verba, ter percutitur pedus.*] meâ culpâ, meâ culpâ, meâ máximâ culpâ. Ideo precor beatam Mariam semper virginem, beatum Michaëlem Archangelum, beatum Joannem Baptistam, sanctos Apóstolos Petrum & Paulum, omnes Sanctos, (& vos, fratres,) orare pro me ad Dóminum Deum nostrum.

Chorus dicit:

Misereatur tuí omnipotens Deus; & dimissis peccáctis tuis; perdúcat te ad vitam æternam. *Hebdomadarius respondet, Amen.*

Deinde Chorus facit Confessionem; & ubi dictum est: vobis, fratres, & vos, fratres, dicit: tibi, pater, & te, pater.

[*Mulieres in suis Conventibus, loco fratres, & pater, dicunt, soróres, & mater.*]

Factâ Confessione à Choro, Hebdomadarius dicit:

Misereatur vestri omnipotens Deus; & dimissis peccáctis vestris, perdúcat vos ad vitam æternam. *R. Amen.*

[*Qui solus recitat, semel dicit, Confiteor, omiffis verbis quæ clauduntur parenthesi, & addit particulâ &, ante voces omnibus & omnes. Deinde Misereatur, semel, ad quod dicit, nostri, nostris, nos.*]

Deinde signando se,

Indulgentiam, & absolutiónem, & remissionem peccatórum nostrórum tribuat nobis omnipotens & misericors Dóminus. *R. Amen.*

Elevans vocem, dicit:

†. Exaudi nos, Deus salutáris noster, *R. Spes omnium finium terræ. Ps. 64.*

‡. Misere nostri, Dómine, *R. Misere nostri. Ps. 122.*

§. Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos, *R. Quemádmódum sperávimus in te. Ps. 32.*

¶. Dómine, exaudi orationem meam; *R. Et clamor meus ad te veniat. Ps. 101.*

‡. Dóminus vobiscum. *R. Et cum spiritu tuo.*

Orémus.

Dómine Deus omnipotens, qui ad principium hujus diéi nos pervenire fecisti: tuâ nos hódie salva virtúte; ut ad nullum declinemus peccátum, sed semper ad tuam justitiam faciendam nostra procédant elóquia, dirigantur cogitationes & ópera; Per Dóminum nostrum Jesum, &c.

‡. Dóminus vobiscum, *R. Et cum spiritu tuo.*

ŷ. Benedicamus Dómino.
R. Deo grátias.

AD OFFICIUM CAPITULI.

Post lectionem Martyrologii, in cuius fine nihil respondetur, Hebdomadarius dicit:

ŷ. Pretiosa in conspectu Dómini R. Mors Sanctorum ejus. Ps. 115.

Sancta María, & omnes Sancti adjuvent nos in orationibus suis pro nobis ad Deum; ut secundum eum qui vocavit nos, Sanctum, & ipsi in omni conversatione sancti simus. R. Amen. Rom. 15. 1 Petr. 1.

Deinde, ubi legitur Necrologium, post ejus lectionem dicitur Ps. De profundis; & in fine, Requiem, cum ŷŷ. Requiescant in pace. Dómine, exaudi. Dóminus vobiscum; & Oratio Absolve, ut habetur in fine III Noct. Officii Defunctorum.

Postea dicitur: ŷ. Deus, in adiutorium meum intende: R. Dómine, ad adiuvandum me festina. Ps. 69.

ŷ. Deus, in adiutorium meum intende: R. Dómine, ad adiuvandum me festina.

ŷ. Deus, in adiutorium meum intende: R. Dómine, ad adiuvandum me festina. Glória Patri, & Fílio, & Spiritui sancto: Sicut erat in principio, & nunc, & semper, & in secula seculorum. Amen.

Kyrie, eléison, Christe, eléison. Kyrie, eléison, Serteto, Pater. Alta voce, ŷ. Et ne nos inducas in tenta-

tionem; R. Sed libera nos à malo.

ŷ. Respice in servos tuos, Dómine, & in ópera tua; & dirige filios eorum. R. Et sit splendor Dómini Dei nostri super nos; & ópera manuum nostrarum dirige super nos, & opus manuum nostrarum dirige. Ps. 89.

Glória Patri, & Sicut erat.

Orémus.

Dirigere & sanctificare, regere & gubernare dignare, Dómine Deus, Rex cæli & terræ, hodie corda & corpora nostra, sensus, sermones & actus nostros, in lege tua & in operibus mandatorum tuorum; ut hic, & in æternum, te auxiliante, salvi & liberi esse mereamur, Salvator mundi; Qui vivis & regnas in secula seculorum. R. Amen.

Leñor, Jube, Domne, benedicere. [Leñrix dicit, Domna: solus vel sola recitans dicit absolutè] Bened. Det Dóminus leges suas in mentem nostram, & in corde nostro superscribat eas. Hebr. 8. R. Amen.

Tum fit leñio Canonis, qui pro singulis diebus habetur ad calcem Breviarum; in cuius fine dicitur: Tu autem, Dómine, miserere nostri. R. Deo grátias.

Post lectionem, Hebdomadarius dicit: Adiutorium þ nostrum in nómine Dómini, R. Qui fecit cælum & terram. Ps. 123.

Submissiori voce, dicit:
Benedicite. *Leñtor versus ad eum, Deus. Hebd. Deus pacis aptet nos in omni bono, ut faciámus ejus voluntatem, faciens in nobis quod pláceat coram se, per Jesum Christum, cui est glória in secula seculórum. Hebr. 13. Leñtor, Amen.*

Post quamlibet Horam, si aliud Officium non sequatur, dicitur secretò: Fidélium animæ per misericórdiam Dei requiescant in pace.

R̄. Amen.

Deinde Pater noster.

AD TERTIAM.

Pater & Ave, si separetur à Prima.

ŷ. Deus †, in adjutórium.

Hymnus. C.

O fons amóris, Spiritus,
O sancte donórum parens,

Tuas refúsus íntimis
Accende flammás córdibus.

Qui caritátis v'nculo
Cum Patre nectis Fílium,
Et nos amóris mútui
Arcis coapta néxibus.

Deo Patri sit glória,
Ejusque soli Fílio,
Sancto simul cum Spiritu,
Nunc, & per omne séculum.
Amen.

In Dominicis ac in Feriali Officio. Psalmi & Antiphonæ dicuntur ut singulis diebus assignantur in Psalterio, nisi aliter notetur.

In Feslis verò, Ant. semper sumitur de Proprio, vel de Communi, & est secunda

de Laudibus, nisi ptopria assignetur. Psalmi autem dicuntur ut in Psalterio.

Capitulum & R̄. breve sumuntur ubi sumitur Antiph. super Psalmos; & sic ad alias Horas.

PRECES.

Quando ad Laudes diæ sunt Preces, sequentes dicuntur ad Tertiam, Sextam, & Nonam, & quidem flexis genibus.

K yrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.
Pater noster.

ŷ. Et ne nos indúcas in tentatiónem; R̄. Sed líbera nos à malo.

ŷ. Dómine Deus virtutum, converte nos; R̄. Et ostende faciem tuam, & salvi érimus. *Pf. 79.*

ŷ. Exurge, Dómine, adjuva nos; R̄. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pf. 43.*

ŷ. Dómine, exaudi orationem meam; R̄. Et clamor meus ad te véniat. *Pf. 101.*

ŷ. Dóminus vobiscum, R̄. Et cum spírítu tuo.

Oratio conveniens.

ŷ. Dóminus vobiscum, R̄. Et cum spírítu tuo.

ŷ. Benedicámus Dómino. R̄. Deo grátias.

AD SEXTAM.

Pater & Ave, si separetur à Tertia.

ŷ. Deus †, in adjutórium.

Hymnus. C.

N unc solis excelsum jubar
Pleno coruscat lumine;

Sic, Christe, tu mundum novam,

Sol verus, accendis face.

Fac pura nostris fulgeat
Lux veritatis mentibus;
Fac nostra plenam caritas
Crescendo surgat ad diem.

Deo Patri sit gloria,
Ejusque soli Filio,
Sancto simul cum Spiritu,
Nunc, & per omne seculum. Amen.

Ant. Psalmi, Capit. N. br. ut in Psalterio; aut in Proprio, ubi Ant. est tertia de Laudibus. Preces, si dicenda sint, ut supra ad Tertiam.

Oratio conveniens.

AD NONAM.

Pater & Ave, si separetur
ad Sexta.

ψ. Deus, † in adiutorium.

Hymnus. C.

Prono volutus impetu,
Inclinat in noctem dies;
Sic vita supremam cito
Festinat ad metam gradu.

O Christe, dum fixus
cruci

Expandis orbi brachia,
Amare da crucem; tuo
Da nos in amplexu mori.

Deo Patri sit gloria,
Ejusque soli Filio,
Sancto simul cum Spiritu,
Nunc, & per omne seculum. Amen.

Ant. Ps. Capit. N. br. ut in Psalterio; aut in Proprio, ubi Ant. est quinta de Laudibus. Preces, si dicenda sint, ut supra ad Tertiam.

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

Pater & Ave, si separetur
ad Nona.

ψ. Deus †, in adiutorium.

Psalmi ut in Psalterio, Ant. Capit. Hymn. ψ. & Ant. ad Magnificat, sumuntur vel de Psalterio, vel de Proprio.

Canticum B. Mariae Virginis.

Luc. 1.

Magnificat * anima mea
Dominum,

Et exultavit spiritus meus
* in Deo salutari meo;

Quia respexit humilitatem ancillae suae: * ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes.

Quia fecit mihi magna qui potens est; * & sanctum nomen ejus.

Et misericordia ejus a progenie in progenies * timentibus eum.

Fecit potentiam in brachio suo: * dispersit superbos mente cordis sui.

Deposuit potentes de sede, * & exaltavit humiles.

Esurientes implevit bonis, * & divites dimisit inanes.

Suscipit Israel puerum suum, * recordatus misericordiae suae,

Sicut locutus est ad patres nostros, * Abraham, & semini ejus in secula.

Gloria Patri & Filio, * & Spiritui sancto;

Sicut erat in principio & nunc & semper, * & in secula seculorum. Amen.

Post Antiphonam, dicitur:
Dóminus vobiscum.

Oratio conveniens.

Dóminus vobiscum.

Benedicámus Dómino.

Si qua facianda sint Com-
memorations, fiunt eo loco.

[Precas, si dicenda sint,
habentur supra ad Laudes,
142. In iis, loco Psalmi De
profundis, dicitur Ps. Mise-
rere me, Deus, 133.]

Postea in Simplicibus & in
Feriis, fiunt Suffragia, ut
sequitur:

[DE SANCTA CRUCE.

In Officio Feriali tantum.

Ant. Mihi absit gloriári,
nisi in cruce Dómini nostri
Jesu Christi. Gal. 6.

ŷ. In Deo salutare meum
R. Et glória mea. Ps. 61.

Orémus.

Perpétua nos, quæsumus,
Dómine, pace custódi,
quos per lignum sanctæ Cru-
cis redimere dignátus es;
Qui vivis & regnas, Deus.
R. Amen.]

DE B. MARIA.

Ant. Benedicta tu inter
mulieres, & benedictus fru-
ctus ventris tui. Luc. 1.

ŷ. Ipse est Dóminus Deus
tuus; & adorábunt eum:
R. Vultum tuum deprecá-
buntur omnes devites plebis.
Ps. 44.

Orémus.

Concéde nos famulos tuos,
quæsumus, Dñe Deus,
perpétuá mentis & corpóris
sanitate gaudere, & gloriósa
beátæ Mariæ semper virgi-

nis intercessióne, à præsentí
liberári tristitia, & æterná
pérfrui lætitiá; Per Chri-
stum Dóminum nostrum.
R. Amen.]

Deinde fit Commem. de
PATRONO ac de Titulari, ut
dictum est supra ad Laudes.

Postea DE OMNIBUS
SANCTIS.

Ant. Fulgébunt iusti sic-
ut sol in regno Patrís có-
rum. Matth. 13.

ŷ. Iusti confitebuntur nó-
mini tuo, Dómine; R. Et
habitábunt recti cum vultu
tuo. Ps. 139.

Orémus.

Propitiáre, quæsumus, Dó-
mine, famulis tuis per
Sanctorum quorum Reli-
quias in [hac] Ecclesiá tua
requiescunt, & ómnium
Sanctorum mérita gloriósa;
ut eórum intercessióne ab
ómnibus semper protegá-
mur adversis; Per Christum
Dóminum nostrum.

R. Amen.

Ultimò, PRO PACE.

Ant. Deus meminerit te-
stamenti sui, & faciat pa-
cem; nec déserat in tẽpore
malo. 2 Mach. 1.

ŷ. Dóminus Deus loqué-
tur pacem R. In plebem
suam. Ps. 84.

Orémus.

Deus, à quo sancta desi-
deria, recta consilia &
iusta sunt ópera: da servis
tuis illam quam mundus da-
re non potest, pacem; ut,
& eorda nostra mandátis

tuis dedita, & hostium sublata formidine, tempora sint tuâ protectione tranquilla; Per Dñm, &c. R. Amen.

ŷ. Dñm vobiscum.
ŷ. Benedicamus.

AD COMPLETORIUM.

Pollice signando pedus.

ŷ. Convertete nos, Deus salutaris noster; R. Et averte iram tuam à nobis. Ps. 84.

ŷ. Deus, in adiutorium.

Psalmi & Antiphona convenientes.

Hymnus. C.

Grates; peracto jam die, Deus, tibi persolvimus; Pronoque, dum nox incipit,

Prosternimus vultu preces. Quod longa peccavit dies, Amarus expiet dolor; Somno gravatis ne nova Infigat hostis vulnera.

Infestus usque circuit Quærens leo quem devoret: Umbrâ sub alarum tuos Defende filios, Pater.

O quando lucescet tuus Qui nescit occasum dies!

O quando sancta se dabit Quæ nescit hostem patria!

Deo Patri sit gloria, Ejusque soli Filio, Sancto simul cum Spiritu, Nunc, & per omne sæculum. Amen.

In omni Officio de B. Maria Virgine, dicitur sequens

Hymnus. C.

Virgo Dei genitrix, quem totus non capit orbis,

In tua se clausit viscera, factus homo.

Hinc meritò dicent te sæcula cuncta beatam:

Hinc populi matrem te dominamque colunt.

Suscipe, quos pia plebs tibi pendere certat, honores:

Annue, sollicitâ quam prece poscit, opem.

Glória magna Patri; compar sit glória Nato;

Amborum tibi par, Spiritus alme, decus. Amen.

[Quoties dicti sunt Psalmi de Dominica, dicitur sequens

Capitulum. 1 Petr. 5.

Omnes vos filii lucis estis, & filii diei: non sumus noctis, neque tenebrarum; igitur non dormiamus sicut & ceteri, sed vigilemus & sobrii simus.]

Aliis diebus:

Capitulum. 1 Petr. 5.

Sobrii estote, & vigilate; quia adversarius vester diabolus, tanquam leo rugiens, circuit quærens quem devoret: cui resistite fortes in fide.

R. br. In manus tuas, Domine, * Commendo spiritum meum. In manus tuas. ŷ. Redemisti me, Domine, * Deus veritatis: * Commendo. Glória Patri. In manus tuas. Ps. 30.

ŷ. Custodi me, Domine, ut pupillam oculi: R. Sub umbra alarum tuarum protege me. Ps. 16.

Canticum Simeonis. Luc. 2.

Nunc dimittis seruum
tuum, Dómine, * se-
cundum verbum tuum, in
pace;

Quia vidérunt óculi mei *
salutare tuum,

Quod parasti * ante faci-
em omnium populórum,

Lumen ad revelatió-
nem géntium, * & glóriam ple-
bis tuæ Israel.

*Ant. 3. a. In pace in idip-
sum dórmiam & requiescam.*

*In Festis Simplicibus &
suprà, hic dicitur Dóminus
vobiscum, deinde Oratio Vi-
sita, ut infrá. [Aliis diebus
dicuntur sequentes*

PRECES.

[Quando dicæ sunt Preces
in Vesperis, hæ dicuntur
flexis genibus.]

Kyrie, eléison. Christe,
eléison. Kyrie, eléison.

Pater noster, *secretò.*

Ÿ. Et ne nos indúcas in
tentatióem; Rf. Sed libera
nos à malo.

Credo in Deum, *secretò.*

Ÿ. Carnis resurrecti-
onem, Rf. Vitam æternam. Amen.

Ÿ. Benedictus es, Dómi-
ne, Deus patrum nostró-
rum; Rf. Et laudábilis, &
gloriósus, & superexaltatus
in sécula. *Dan. 3.*

Ÿ. Benedictum nomen
glóriæ tuæ sanctum; Rf. Et
laudábile, & superexaltatū
in ómnibus séculis. *Dan. 3.*

Ÿ. Benedictus es in fir-
mamento cœli; Rf. Et lau-
dábilis & gloriósus in sécula.
Dan. 3.

Ÿ. Benedicat nos Deus,
Deus noster, Rf. Benedicat
nos Deus. *Pf. 66.*

*Deinde fit Confessio, ut
suprà ad Primam.*

Ÿ. Exaudi nos, Deus sa-
lutáris noster, Rf. Spes óm-
nium finium terræ. *Pf. 64.*

Ÿ. Miserére nostri, Dó-
mine: Rf. Miserére nostri.
Pf. 122.

Ÿ. Fiat misericórdia tua,
Dómine, super nos, Rf.
Quemádmódum sperávimus
in te. *Pf. 32.*

Ÿ. Dómine, exaudi ora-
tióem meam, Rf. Et cla-
mor meus ad te véniat.]

Ÿ. Dóminus vobiscum.
Rf. Et cum spírítu tuo.

Orémus.

Visita, quæsumus, Dñe,
habitationem nostram,
& omnes insidias inimíci ab
ea longè repelle: Angeli tui
sancti habitent in ea, qui
nos in pace custódiant; &
benedictio tua sit super nos
semper: Per Dóminum no-
strum Jesum Christum Fí-
lium tuum, qui tecum vivit
& regnat in unitate Spírítus
sancti Deus, per ómnia sé-
cula seculórum. Rf. Amen.

Ÿ. Dóminus vobiscum.

Ÿ. Benedicámus Dómino.

*Finito Completorio, sub-
missá voce dicitur: Grátia
Dómini nostri Jesu Christi,
& caritas Dei, & communi-
cátio sancti Spírítus sit cum
ómnibus vobis. 2 Cor. 13.*

[Solutus recitans, nobis.]

Rf. Amen.

Tandem dicitur flexis genibus, exceptis Dominicis & Festis Domini à I Vesperis, sequens

ANTIPHONA DE BEATA.

Salve, Regina, mater misericordiae; vita, dulcedo, & spes nostra, salve: ad te clamamus exules filii Evae; ad te suspiramus gementes & flentes in hac lacrymarum valle: eia ergo, advocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos converte; & Jesum benedictum fructum ventris tui, nobis post hoc exilium ostende; ô clemens, ô pia, ô dulcis Virgo Maria!

ÿ. Invoca Dominum pro

nobis. R. Et libera nos de morte. *Esther 14.*

Orémus.

Omnipotens, sempiternus Deus, qui gloriosae Virginis Matris Mariae corpus & animam, ut dignum Filii tui habitaculum effici mereretur, Spiritu sancto cooperante, preparasti: da, ut cuius commemoratione letamur, ejus pia intercessionem, ab instantibus malis & à morte perpetua liberemur; Per eundem Christum Dominum nostrum. R. Amen.

Post completum Officium, dicitur secretò, Pater, Ave, Credo.

Orationem sequentem devotè post Officium recitantibus, Leo Papa X, defectus & culpas in eo perseverando ex humana fragilitate contractas indulgit.

Sacrosanctae & individuae Trinitati, Crucifixi Domini nostri Jesu Christi humanitati, beatissimae & gloriosissimae semperque Virginis Mariae foecundae integritati, & omnium Sanctorum universitati, sit sempiterna laus, honor, virtus & gloria, ab omni creatura, nobisque remissio omnium peccatorum, per infinita secula seculorum. R. Amen.

ÿ. Beata viscera Mariae Virginis, quae portaverunt aeterni Patris Filium; R. Et beata ubera quae lactaverunt Christum Dominum.

Pater noster. Ave, Maria.

SUFFRAGIA DE S. VEDASTO EPISCOPO,

UBI EST PATRONUS.

AD LAUDES.

Ant. Hic est fratrum amátor et pópuli; hic est qui multum orat pro pópulo et universá civitate. *2 Mach. 15.*

✠. Cadat oratio nostra in conspectu tuo; *ñ.* Et ora pro nobis ad Dóminum. *Jer. 42.*

Oratio. Orémus.

Beáti Vedasti Pontíficis tui memóriam recolentes; te, Dómine, suppliciter obsecramus, ut illius consórtium mereámur in coelis, quem Patrónum venerámur in terris; *Per.*

AD VESPERAS.

Ant. In omni ore quasi mel indulcábitur memória ejus. Ipse est directus divínitus in peniténtiam gentis, et tulit abominatiónes impietátis. *Eccli. 49.*

✠. Mementóte mirabílium ejus quæ fecit, *ñ.* Prodigia ejus, et judícia oris ejus. *Ps. 104.*

Oratio, ut suprà.

Autumnalis. ATREB.

7*....

PROPRIUM

PROPRIUM DE TEMPORE.

PARS AUTUMNALIS.

FERIA QUARTA

INTRA HEBDOMADAM XI
POST PENTECOSTEN.

*Officium ut in Psalterio,
additis quæ sequuntur; & sic
in aliis Feriis.*

Lectio j. Cap. 7.

De libro Sapiëntiæ.

Ego natus accépi com-
múnem æerem, & in
similiter factam decidi ter-
ram, & primam vocem si-
milem omnibus eni sui plo-
rans. In involumentis nutri-
tus sum, & curis magnis.
Nemo enim ex régibus aliud
hábuit nativitátis initium.
Unus ergo intróitus est om-
nibus ad vitam, & similis
éxitus. Propter hoc optávi,
& datus est mihi sensus: &
invocávi, & venit in me
spiritus sapiëntiæ: & propó-
sui illam regnis & sedibus;
& divitias nihil esse duxi in
comparatióne illius, nec
comparávi illi lapidem pre-
tiosum; quóniam omne au-
rum in comparatióne illius,
aréna est exigua; & tanquam
lutum æstimabitur argentum
in conspectu illius. Super
salútem & spéciem dilexi
illam, & propósi pro luce
habére illam, quóniam inex-
tinguibile est lumen illius.

*¶¶¶. infra, ut in I No-
verno Dominica, 159, 160.*

Lectio ij.

Venerunt autem mihi om-
nia bona pariter cum
illa, & innumerábilis hone-
stas per manus illius: & lætá-
tus sum in omnibus, quóniam
antecedébat me ista sapién-
tia; & ignorábam quóniam
horum omnium mater est.
Quam sine fidióne didici,
& sine invidia commúnico,
& honestátem illius non abs-
condo. Infinitus enim the-
saurus est hominibus; quo
qui usi sunt, partícipes facti
sunt amicitiæ Dei, propter
disciplinæ dona commen-
dati. Mihi autem dedit Deus
dicere ex sententiá, & præ-
sumere digna horum quæ
mihi dantur; quóniam ipse
sapiëntiæ dux est, & sapién-
tium emendátor. In manu
enim illius & nos, & sermó-
nes nostri, & omnis sapién-
tia, & óperum sciëntia, &
disciplina.

Lectio iij.

Quæcumque sunt abscon-
sa & improvise, didici;
omnium enim artifex docuit
me sapiëntia. Est enim in illa
spiritus intelligentiæ, san-
ctus, unicus, múltiplex, sub-
tilis, disertus, móbilis, in-

coinquinatus, certus, suavis, amans bonum, acutus, quem nihil vetat, benefaciens, humanus, benignus, stabilis, certus, securus, omnem habens virtutem, omnia prospiciens, & qui capiat omnes spiritus: intelligibilis, mundus, subtilis. Omnibus enim mobilibus mobilior est sapientia; attingit autem ubique propter suam munditiam. Vapor est enim virtutis Dei, & emanatio quaedam est claritatis omnipotentis Dei sincera; & deo nihil inquinatum in eam incurrit: candor est enim lucis aeternae, & speculum sine macula Dei majestatis, & imago bonitatis illius.

FERIA QUINTA.

Leitio j. Cap. 8.

De libro Sapientiae.

Sapientia attingit a fine usque ad finem fortiter, & disponit omnia suaviter. Hanc amavi, & exquisivi a juventute mea, & quasi in sponsam mihi eam assumere, & amator factus sum formae illius. Generositatem illius glorificat, contubernium habens Dei; sed & omnium Dominus dilexit illam: doctrix enim est disciplinae Dei, & electrix operum illius. Et si divitiae appetuntur in vita, quid sapientiam locupletius, quae operatur omnia? Si autem sensus operatur, quis horum quae sunt, magis quam illa, est artifex? Et si iustitiam quis diligit, labores hujus magnas habent virtutes: so-

brietatem enim & prudentiam docet, & iustitiam, & virtutem, quibus utilius nihil est in vita hominibus.

R. R. R. infra, ut in II Noct. Dominicae, 161.

Leitio ij.

Proposui ergo hanc adducere mihi ad convivendum: sciens quoniam mecum communicabit de bonis, & erit allocutio cogitationis & tadium mei. Habebō propter hanc, claritatem ad turbas, & honorem apud seniores juvenis: & acutus inveniar in iudicio, & in conspectu potentium admirabilis ero, & facies principum mirabuntur me: tacentem me sustinebunt, & loquentem me respicient; & sermocinante me plura, manus ori suo imponent. Praeterea habebō per hanc, immortalitatem; & memoriam aeternam his qui post me futuri sunt, relinquam. Disponam populos; & nationes mihi erunt subditae. Timebunt me audientes reges horrendi: in multitudine videbor bonus, & in bello fortis. Intrans in domum meam, conquiescam cum illa: non enim habet amaritudinem conversatio illius, nec tadium convictus illius, sed latitiam & gaudium. Haec cogitans apud me, & commemorans in corde meo, quoniam immortalitas est in cognitione sapientiae, & in amicitia illius delectatio bona, & in operibus manuum illius honestas sine defectu.

ne, & in certamine loquelæ illius sapiëntia, & præclaritas in communicatione sermónum ipsius; circuibam querens, ut mihi illam absumerem.

Leãio iij. Cap. 8 & 9.

Et ut scivi quóniam aliter non possem esse cõtinens, nisi Deus det, & hoc ipsum erat sapiëntiæ, scire cuius esset hoc donum; adii Dóminum, & deprecátus sum illum, & dixi ex totis præcórdiis meis: Deus patrum meórum, & Dómine misericórdiæ, qui fecisti ómnia verbo tuo, & sapiëntiã tuã constituisti hómínem, ut dominaretur creaturæ quæ à te facta est; ut dispónat orbem terrarum in æquitate & iustitia, & in directiõne cordis iudicium iudicet: da mihi scédium tuarum assitricem sapiëntiam, & noli me reprobare à púeris tuis; quóniam servus tuus sum ego, & filius ancillæ tuæ, homo infirmus, & exigui témporis, & minor ad intellectum iudicii & legum. Nam & si quis erit consummátus inter filios hómínum, si ab illo abfuérit sapiëntia tua, in nihilum computabitur.

FERIA SEXTA.

Leãio j. Cap. 13.

De libro Sapiëntiæ.

Vani sunt omnes hómínes, in quibus non subest sciëntia Dei; & de his quæ videntur bona, non potuerunt intelligere eum qui est,

neque opéribus attendentes agnoverunt quis esset artifex: sed aut ignem, aut spiritum, aut citatum aerem, aut gyrum st. llarum, aut nimiam aquam, aut solem & lunam, rectóres orbis terrarum deos putaverunt. Quorum si spécie delectati, deos putaverunt, sciant quãto his dominátor eórum speciósior est; speciëi enim generátor hæc ómnia constituit. Aut si virtutem, & ópera eórum mirati sunt, intelligant ab illis, quóniam qui hæc fecit, fórtior est illis: à magnítudine enim speciëi & creaturæ, cognoscibiliter poterit creator horum vidéri.

*R/R. infra, ut in I No-
turno Dominicæ, 159, 160.*

Leãio ij.

Sed tamen adhuc in his minor est querela. Ethí enim fortasse errant, Deum querentes, & volentes invenire. Etenim cum in opéribus illius conversentur, inquirunt, & persuásum habent quóniam bona sunt quæ videntur. Iterum autem nec his debet ignosci. Si enim tantum potuerunt scire, ut possent estimare sæculum; quomodo huius Dóminum non facilius invenérunt? Infelices autem sunt, & inter mórtuos spes illorum est, qui appellaverunt deos ópera mánuum hómínum, aurum & argentum, artis inventiõnem, & similitudines animálium, aut

lapidem inútilem, opus manus antiquæ.

Leitio iij. Cap. 14.

ET hæc fuit vitæ humanæ decéptio: quóniam aut affectui, aut régibus deservientes homines, incommunicabile nomen lapidibus & lignis imposuerunt. Et non suffecerat errasse eos circa Dei sciéntiam, sed & in magno viventes insciéntiæ bello, tot & tam magna mala pacem appellant. Aut enim filios suos sacrificantes, aut obscura sacrificia facientes, aut insaniz plenas vigiliis habentes, neque vitam, neque nuptias mundas jam custodiunt, sed aliud aliud per invidiam occidit, aut adulterans contristat: & omnia commista sunt; sanguis, homicidium, furtum & fictio, corruptio & infidelitas, turbatio & perjúrium, tumultus bonorum, Dei immemoratio, animarum inquinatio, nativitatis immutatio, nuptiarum inconstancia, inordinatio mœchiz & impudicitiz. Infandorum enim idolorum cultura; omnis mali causa est, & initium & finis.

SABBATO.

Leitio j. Cap. 14.

De libro Sapientiz.

TU, Deus noster, suavissimus & verus es, pater, & in misericordia disponens omnia. Etenim si peccaverimus, tui sumus, scientes magnitudinem tuam; & si non peccaverimus, scimus quoniam apud te sumus compu-

tati. Nosse enim te, consummata iustitia est; & scire iustitiam & virtutem tuam, radix est immortalitatis. Non enim in errorem induxit nos hominum malæ artis excogitatio, nec umbra picturæ, labor sine fructu, effigies sculpta per varios colores, cujus aspectus insensato dat concupiscentiam, & diligit mortuæ imaginis effigiem sine anima. Malorum amatores digni sunt qui spem habeant in talibus, & qui faciunt illos, & qui diligunt, & qui colunt.

[*Si fiat de Sabbato, M.R.R. sumentur è II Nocturno Dominicæ, infra 161.*]

Leitio ij.

Sed & figulus mollem terram premens laboriosè fingit ad usus nostros unumquodque vas, & de eodem luto fingit quæ munda sunt in usum vasa, & similiter quæ his sunt contraria: horum autem vasorum quis sit usus, iudex est figulus. Et cum labore vano deum fingit de eodem luto: ille qui paulò antè de terra factus fuerat, & post pusillum rediit se unde acceptus est, repetitum animæ debitum quam habebat. Sed cura est illi, non quia laboraturus est, nec quoniam brevis illi vita est, sed concertatur aurificibus & argentariis; sed & ararios imitatur, & gloriam præfert, quoniam res supervacuas fingit. Cinis est enim corpus eius, & terra supervacua

spes illius, & luto vilior vita ejus; quoniam ignoravit qui se finxit, & qui inspiravit illi animam quæ operatur, & qui insufflavit ei spiritum vitalem. Sed & æstimaverunt lucrum esse vitam nostram, & conversationem vitæ compositionem ad lucrum, & oportere undecumque etiam ex malo acquirere. Hic enim scit se super omnes delinquere, qui ex terræ materia fragilia vasa & sculptilia fingit.

Lectio iij.

Omnes enim insipientes, & infelices supra modum animæ superbi, sunt inimici populi tui, & imperantes illi; quoniam omnia idola nationum deos æstimaverunt, quibus neque oculorum usus est ad videndum, neque nares ad percipiendum spiritum, neque aures ad audiendum, neque digiti manuum ad tractandum, sed & pedes eorum pigri ad ambulandum. Homo enim fecit illos; & qui spiritum mutuatus est, is finxit illos. Nemo enim sibi similem homo poterit deum fingere. Cum enim sit mortalis, mortuum fingit manibus iniquis. Melior enim est ipse his quos colit, quia ipse quidem vixit, cum esset mortalis; illi autem nunquam.

Ad Magnificat. Ant. 3. a.
Doctrinam sapientie & disciplinæ scripsit Jesus filius Sirach: beatus qui in istis versatur bonis. Si enim hæc

fecerit, ad omnia valebit.
Eccli. 50.

Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA XII

POST PENTECOSTEN.

Officium ut in Psalterio, additis quæ sequuntur.

IN I NOCTURNO.

Lectio j. Cap. 1.

Incipit liber Ecclesiastici.

Omnis sapientia à Domino Deo est, & cum illo fuit semper, & est ævum. Arénam maris, & pluviz guttas, & dies sæculi quis dinumeravit? Altitudinem coeli, & latitudinem terræ, & profundum abyssi quis dimensus est? Sapientiam Dei præcedentem omnia quis investigavit? Prior omnium creata est sapientia, & intellectus prudentiæ ab ævo. Fons sapientiæ verbum Dei in excelsis, & ingressus illius mandata æterna. Radix sapientiæ cui revelata est? & æstimationes illius quis agnovit? Disciplina sapientiæ cui revelata est & manifestata? & multiplicationem ingressus illius quis intellexit? Unus est altissimus Creator omnipotens & Rex potens, & metuendus nimis, sedens super thronum illius, & dominans Deus.

R. Beatus homo qui invenit sapientiam: pretiosior est cunctis opibus; * Vix ejus vix pulchra, & omnes semitæ illius pacificæ. *¶.* Quæ desursum est sapientia, pudica est, pacifica, mo-

desta, plena misericordiâ & fructibus bonis; * *Via* ejus. *Prov.* 3. *Jac.* 3.

Leçtio ij.

Timor Domini delectabit cor, & dabit lætitiã, & gaudium, & longitüdinem diërum. Timenti Dñm bene erit in extrémis, & in die defunçionis suæ benedicetur. Dilécçio Dei honorabilis sapiëntia. Quibus autem apparuerit in visu, diligunt eam in visiõne & in agnitiõne magnalium suorum. Initiũ sapiëntiæ, timor Dñi, & cum fidelibus in vulva concreatus est: cum electis féminis grãditur, & cum justis & fidelibus agnoscitur. Timor Dñi, sciëntiæ religiõsitas. Religiõsitas custodiet & justificabit cor, jucunditãtẽ atque gaudium dabit. Timenti Dñm bene erit, & in diëbus consummatiõnis illius benedicetur.

R. Vani sunt omnes homines * In quibus non subest sciëntia Dei; & de his quæ videntur bona, non potuerunt intelligere eum qui est. *ÿ.* Invisibilia Dei per ea quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur; ita ut sint inexcusabiles, * *In. Sap.* 13. *Rom.* 1.

Leçtio iij.

Fili, concupiscens sapiëntiam, conserva justitiã; & Deus præbebit illam tibi. Sapiëntia enim & disciplinã, timor Dñi: & quod beneplacitum est illi, fides & mansuetudo; & adimplebit

thesauros illius. Ne sis incredibilis timóri Dñi; & ne accesseris ad illum duplici corde. Ne fueris hypocrita in conspectu hominum, & non scandalizeris in labiis tuis. Attende in illis, ne forte cadas, & adducas animæ tuæ inhonoratiõnem; & revelet Deus absconsa tua; & in medio synagoga elidat te: quoniam accessisti malignè ad Dñm, & cor tuum plenum est dolo & fallaciã.

R. Finem loquendi pariter omnes audiamus: * Deum time, & † Mandata ejus observa; hoc est enim omnis homo. *ÿ.* Finis præcepti est caritas de corde puro, & consciëntiã bonã, & fide non fictã. * Deum. Glória. † Mandata ejus. *Ecclæs.* 12. *1 Tim.* 1.

IN II NOCTURNO.

Leçtio iv.

Ex libro Moraliũ sancti Gregórii Papæ. *L. 1. c. 25.*

Sunt nonnulli qui vitam suam negligunt, & dum transitoria appetunt, dum æterna vel non intelligunt, vel intellecta contemnunt; nec dolorem sentiunt, nec habere consilium sciunt. Cũque superna quæ amiserunt, non considerant, esse se (heu miseri!) in bonis felices putant. Nequãquam enim ad veritatis lucem, cui conditi fuerant; mentis oculos erigunt: nequãquam ad contemplatiõnem æternæ patriæ; desidérii aciem ten-

stant; sed semetiplos in iis ad quæ projecti sunt, deferentes, vice patris diligunt exilium quod patiuntur: & in cæcitate quam tolerant, quasi in claritate lûminis exultant.

Rf. Dómine, ne adincrescant ignorantia meæ, & multiplicentur delicta mea, & peccata mea abundant, & incidam in conspectu adversariorum meorum: * Dómine Pater, & Deus vitæ meæ, ne derelinquas me in cogitatu illórum. *ÿ. Hujuscemodi Dómino nostro non seruiunt, sed per dulces sermones & benedictiones seducunt corda innocentium. * Dómine. Eccli. 23. Rom. 16.*

Leçtio v.

AT contra, electórum mentes, dum cuncta transitória nulla esse conspiciunt, ad quæ sint condita exquirunt: cumque eórum satisfactióni nihil extra Deum sufficit, ipsa in quilitiónis exercitacione fatigata illórum cogitatio, in Conditoris sui spe & contemplacione requiescit, supernis interseri civibus appetit: & unusquisque eórum adhuc in mundo, corpore positus, mente jam extra mundum surgit; arumnam exilii, quam tolerat, deplorat; & ad sublimem patriam incessantibus se amoris stimulis excitat. Cum ergo dolens videt quàm sit æternum quod perdidit, invenit salubre consilium, temporale hoc despi-

care quod percurrit: & quò magis crescit consilii scientia, ut peritura deserat, eò augetur dolor, quò necdum ad mansura pertingat.

Rf. Vanitatem & verba mendacia longè fac à me, Dómine: * Mendicitatem & divitias ne dederis mihi; tribue tantum victui meo necessaria. *ÿ. Qui volunt divites fieri, incidunt in desideria multa inutilia & nociva, quæ mergunt homines in interitum & perditionem. * Mendicitatem. Prov. 30. 1 Tim. 6.*

Leçtio vj.

Intuendum quoque est quàm nullus dolor mentis sit in actione præcipitacionis. Qui enim sine consiliis vivunt, qui seiplos rerum eventibus præcipientes deferunt, nullo interim cogitacionum dolore fatigantur. Nam qui solerter in vitæ consilio figit mentem, cautè sese in omni actione circumspiciendo considerat: & ne ex re quæ agitur, repentinus finis adversusque subripiat, hunc prius molliter posito pede cogitacionis palpat: pensat ne ab his quæ agenda sunt, formido præpediat; ne in his quæ differenda sunt, præcipitatio impellat; ne prava per concupiscentiam aperto bello superent; ne recta per inanem glóriam insidiando supplantent.

Rf. Nonne Dóminus abyssum & cor hominum investigavit? cognóvit enim Dómi-

nus omnem sciéntiam: * Non præterit illum omnis cogitatus, & † Non abscondit se ab eo ullus sermo. † Non est ulla creatúra invisibilis in conspectu ejus: omnia autem nuda & aperta sunt oculis ejus: * Non præterit. Glória. † Non abscondit. *Eccli. 42. Hebr. 4.*

IN III NOCTURNO.

Leñio vij. Cap. 10.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore, conversus Jesus ad discipulos suos, dixit: Beati oculi qui vident quæ vos videtis. Dico enim vobis quod multi prophætæ & reges voluerunt videre quæ vos videtis, & non viderunt. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini
Episcopi.

De Doct. chr. l. 1. c. 26.

Quoniam præcepto non opus est ut se quisque & corpus suum diligit; id est, quoniam id quod sumus, & id quod infra nos est, & ad nos tamen pertinet, incuncta naturæ lege diligimus, restabat ut & de illo quod supra nos est, & de illo quod juxta nos est, præcepta sumeremus. Diliges, inquit, Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente tua; &, Diliges proximum tuum tanquam teipsum. In his duobus præceptis tota lex pendet, & prophætæ. Finis itaque præcepti est dilectio; & ea gemina, id est, Dei &

proximi. Quod si te totum intelligas, id est, animum & corpus tuum, & proximum totum, id est, animum & corpus ejus, (homo enim ex animo constat & corpore) nullum rerum diligendarum genus in his duobus præceptis prætermisum est. Cum enim præcurrat dilectio Dei, ejusque dilectionis modus præscriptus appareat, ita ut cetera in illum confluant, de dilectione tua nihil dictum videtur: sed cum dictum est, Diliges proximum tuum tanquam teipsum, simul & tui abs te dilectio non prætermisum est.

N. Latrones despoliaverunt hominem; & plagis impositis, abierunt semivivo relicto. * Sacerdos, viscido, præterivit; similiter & Levita: Samaritanus autem videns eum, misericordiā motus est. †. Facere misericordiam & judicium magis placet Domino, quam victimas. * Sacerdos. *Luc. 10. Prov. 21.*

Leñio viij. Cap. 27.

Ille autem justè & sanctè vivit, qui rerum integer æstimator est: ipse est autem qui ordinatam dilectionem habet, ne aut diligit quod non est diligendum, aut non diligit quod est diligendum, aut ampliùs diligit quod minùs est diligendum, aut æquè diligit quod vel minùs vel ampliùs diligendum est, aut minùs vel ampliùs quod æquè diligendum est. Omnis peccator, in

quantum peccator est, non est diligendus; & omnis homo, in quantum homo est, diligendus est propter Deum; Deus verò propter seipsum. Et si Deus omni homine amplius diligendus est, amplius quisque debet Deum diligere quam seipsum. Item amplius alius homo diligendus est quam corpus nostrum; quia propter Deum omnia ista diligenda sunt: & potest nobiscum alius homo Deo perfrui, quod non potest corpus; quia corpus per animam vivit quàm fructumur Deo.

R. Abigavit Samaritanus vulnera ejus, infundens oleum & vinum; & * Impónens illum in jumentum suum, duxit in stabulum, & curam ejus egit. *†*. Qui credit in Domino, misericórdiam diligit: misericórdia & veritas præparant bona. * Impónens. *Luc. 10. Prov. 14.*

Leſio ix. Cap. 28 & 30.

Omnes autem æquè diligendi sunt. Nam quòd nullum hominum exceperit, qui præcepit ut proximum diligamus, & ipse in Evangelio Dominus ostendit, & Paulus Apóstolus. Namque ille cui duo ipsa præcepta protulerat, atque in eis pendere totam legem prophetasque dixerat, cum interrogaret eum, dicens: Et quis est meus proximus? hominem quemdam proposuit descendentem ab Jerúsalem in Jéricho, incidisse in latrones, & ab

eis graviter vulneratum, saucium, & semivivum esse delictum: cui proximum esse non docuit, nisi qui erga illum recreandum atque curandum misericors extitit, ita ut hoc qui interrogaverat, interrogatus ipse fateretur; cui Dominus ait: Vade, & tu fac similiter; ut videlicet eum esse proximum intelligamus, cui vel exhibendum est officium misericórdiæ, si indiget, vel exhibendum esset, si indigeret. Nullum autem exceptum esse cui misericórdiæ denegetur officium, quis non videat? quando usque ad inimicos etiam porrectum est, eòdem Domino dicente: Diligite inimicos vestros, benefacite iis qui odérunt vos.

R. Quis horum trium videtur tibi proximus fuisse illi qui incidit in latrones? Legisperitus dixit: Qui fecit misericórdiam in illum. Ait Jesus: * Vade, & tu fac similiter. *†*. Indicabo tibi, o homo, quid Dominus requirat à te: utique facere iudicium, & diligere misericórdiam. * Vade. Glória. * Vade. *Luc. 10. Mich. 6.*

Ad Benedictus. Ans. 2. D. Legisperitus tentans Jesum, dixit: Magister, quid faciendo vitam æternam possidebo? At ille dixit ad eum: In lege quid scriptum est? Quomodo legis? Ille respondens dixit: Diliges Dominum Deum tuum. *Luc. 10.*

Oratio. Orémus.

Omnipotens & misericors Deus, de cujus munere venit ut tibi à fidelibus tuis dignè & laudabiliter serviatur: tribue, quæsumus, nobis, ut ad promissiones tuas sine offensione curramus; Per Dóminum nostrum.

Ad Magnificat. Ant. 7. G. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex ómnibus víribus tuis, & ex ómni mente tua; & próximum tuum sicut teipsum: hoc fac, & vives. *Luc. 10.*

FERIA SECUNDA.

Lectio j. Cap. 2.

De libro Ecclesiástici:

Fili, accédens ad servitútem Dei, sta in iustitia & timóre, & præpara ánimam tuam ad tentationem. Déprime cor tuum, & sústine: inclína aurem tuam, & súscipe verba intellectús; & ne festines in témpore obductionis. Sústine sustentationes Dei: conjúngere Deo, & sústine, ut crescat in novíssimo vita tua. Omne quod tibi applicitum fúerit, accipe: & in dolore sústine, & in humilitate tua patientiam habe; quóniam in igne probátur aurum & argentum, hómines verò receptibiles in camino humiliationis. Crede Deo, & recuperábit te; & dirige viam tuam, & spera in illam: serva timórem illius, & in illo veterasce.

[*In Feriis per annum, R[R] sumuntur è Dominicá*

præcedenti, scilicet, Feriá II, IV, & VI, è I Nocturno; Feriá verò III, V, & Sabbato, (quando fit de eo) è II Nocturno.]

Lectio ij.

Respicite, filii, nationes hóminum; & scitote quia nullus sperávit in Dómino, & confúsus est. Quis enim permansit in mandátis ejus, & derelictus est? aut quis invocávit eum, & despexit illum? Quóniam pius & misericors est Deus, & remittet in die tribulationis peccata; & protector est ómnibus exquiréntibus se in veritate. Væ dúplici corde, & lábiis scelestis, & mánibus malefaciéntibus, & peccatóri terram ingredienti duabus viis. Væ dissólitis corde, qui non credunt Deo; & ideo non proteguntur ab eo. Væ his qui perdidérunt sustentiam, & qui dereliquérunt vias rectas, & divertérunt in vias pravas. Et quid facient; cum inspiceret cœperit Dóminus?

Lectio iij.

Qui timent Dóminum, non erunt incredsibiles verbo illius; & qui diligunt illum, conservábunt viam illius. Qui timent Dóminum, inquirunt quæ benepácita sunt ei; & qui diligunt eum, replebuntur lege ipsius. Qui timent Dóminum, preparábunt corda sua, & in conspectu illius sanctificábunt ánimas suas. Qui timent Dóminum; custódiunt manda-

ta illius, & patientiam habebunt usque ad inspectionem illius, dicentes: Si poenitentiam non egerimus, incidemus in manus Domini, & non in manus hominum. Secundum enim magnitudinem ipsius, sic & misericordia illius cum ipso est.

FERIA TERTIA.

Leitio j. Cap. 3.

De libro Ecclesiastici.

Qui honorat patrem suum, vitam vivet longiore; & qui obedit patri, refrigerabit matrem. Qui timet Dominum, honorat parentes; & quasi dominis ferviet his qui se genuerunt. In opere & sermone, & omni patientia honora patrem tuum, ut superveniat tibi benedictio ab eo, & benedictio illius in novissimo maneat. Benedictio patris firmat domos filiorum; maledictio autem matris eradicit fundamenta. Ne glorieris in contumelia patris tui; non enim est tibi gloria, ejus confusio: gloria enim hominis ex honore patris sui, & dedecus filii pater sine honore. Fili, suscipe senectam patris tui, & non contristes eum in vita illius; & si defecerit sensu, veniam da, & ne spernas eum in virtute tua.

Leitio ij.

Fili, in mansuetudine operum tua perfice; & super hominum gloriam diligere. Quanto magnus es; humiliare te in omnibus, & coram Deo invenies gratiam; quoniam

magna potentia Dei solius; & ab humilibus honoratur. Altiora te ne quaesieris, & fortiora te ne scrutatus fueris; sed quae praecipit tibi Deus, illa cogita semper, & in pluribus operibus ejus ne fueris curiosus. Non est enim tibi necessarium ea quae abscondita sunt videre oculis tuis. In supervacuis rebus noli scrutari multipliciter, & in pluribus operibus ejus non eris curiosus; plurima enim super sensum hominum ostensa sunt tibi. Multos quoque supplantavit suspicio illorum, & in vanitate detruit sensus illorum.

Leitio iij.

Cor durum habebit male in novissimo; & qui amat periculum, in illo peribit. Cor ingrediens duas vias, non habebit successus; & pravus corde in illis scandalizabitur. Cor nequam gravabitur in doloribus, & peccator adjiciet ad peccandum. Synagoga superborum non erit sanitas; frutex enim peccati radicabitur in illis, & non intelligetur. Cor sapientis intelligitur in sapientia; & auris bona audiet cum omni concupiscentia sapientiam. Sapiens cor & intelligibile abstinebit se à peccatis; & in operibus justitiae successus habebit. Ignem ardentem extinguit aqua, & eleemosyna resistit peccatis; & Deus protector est ejus qui reddit gratiam: meminit ejus in posterum,

& in tempore casus sui inveniet firmamentum.

FERIA QUARTA.

Leãtio j. Cap. 4.

De libro Ecclesiastici.

Fili, eleemóŷnam p  peris ne defraudes, & oculos tuos ne tranŷvertas    p  pere. Animam esurientem ne desp  xeris, & non exsperes p  perem in inopia sua. Cor inopis ne afflixeris, & non pr  trahas datum angustianti. Rogationem contribulati ne abjicias, & non avertas faciem tuam ab eg  no. Ab inope ne avertas oculos tuos propter iram; & non relinquoas qu  rentibus tibi retr   maledicere: maledicentis enim tibi in amaritudine anim  , exaudietur deprecatio illius; exaudiet autem eum qui fecit illum. Congregationi p  perum affabilem te facito: & presbytero humilia animam tuam, & magnato humilia caput tuum. Declina p  peri sine tristitia aurem tuam, & redde debitum tuum, & responde illi pacifica in mansuetudine. Libera eum qui injuriam patitur de manu superbi, & non acide feras in anima tua. In judicando esto p  pillis misericors ut pater, & pro viro matri illorum; & eris tu velut filius Altissimi obediens, & miserabitur tui magis quam mater.

Leãtio ij.

Fili, conserva tempus, & evita a malo. Pro anima tua ne confundaris dicere

verum. Est enim confusio adducens peccatum, & est confusio adducens gloriam & gratiam. Ne accipias faciem adversus faciem tuam, nec adversus animam tuam mendacium. Ne revereris proximum tuum in casu suo, nec retineas verbum in tempore salutis. Non abscondas sapientiam tuam in decore suo: in lingua enim sapientia dignoscitur; & sensus, & scientia, & doctrina in verbo sensati, & firmamentum in operibus justitiae. Non contradicas verbo veritatis ullo modo; & de mendacio ineruditionis tuae confundere.

Leãtio iij.

Non confundaris confiteri peccata tua, & ne subjicias te omni homini pro peccato. Noli resistere contra faciem potentis, nec coneris contra ictum flavii. Pro justitia agonizare pro anima tua, & usque ad mortem certa pro justitia, & Deus expugnabit pro te inimicos tuos. Noli citatus esse in lingua tua; & inutilis, & remissus in operibus tuis. Noli esse sicut leo in domo tua, evertens domesticos tuos, & opprimens subjectos tibi. Non sit porrecta manus tua ad accipiendum, & ad dandum collecta.

FERIA QUINTA.

Leãtio j. Cap. 5.

De libro Ecclesiastici.

Noli attendere ad possessiones iniquas, & ne

dixeris: Est mihi sufficiens vita; nihil enim proderit in tempore vindictæ & obductionis. Ne sequaris in fortitudine tua concupiscentiam cordis tui; & ne dixeris: Quomodo poterit? aut quis me subjiciet propter facta mea? Deus enim vindicans vindicabit. Ne dixeris: Peccavi, & quod id mihi accidit triste? Altissimus enim est patiens reus. De propitiato peccato noli esse sine metu, neque adicias peccatum super peccatum. Et ne dicas: Misericordia Domini magna est, multitudinis peccatorum meorum miseretur. Misericordia enim & ira ab illo citò proximant, & in peccatores respicit ira illius.

Lesio ij.

Non tardes converti ad Dominum, & ne differas de die in diem; sicut enim veniet ira illius, & in tempore vindictæ disperdet te. Noli anxius esse in divitiis injustis; non enim præderunt tibi in die obductionis & vindictæ. Non venies te in omnem ventum, & non eas in omnem viam; sic enim omnis peccator probatur in duplici lingua. Esto firmus in via Domini, & in veritate sensus tui, & scientia; & prosequatur te verbum pacis & iustitiæ.

Lesio iij.

Esto mansuetus ad audendum verbum, ut intelligas; & cum sapientia pro-

feras responsum verum. Si est tibi intellectus, responde proximo: sin autem, sit manus tua super os tuum, ne capiaris in verbo indisciplinato, & confundaris. Honor & gloria in sermone sensati; lingua verò imprudentis subversio est ipsius. Non appellaris susurro, & linguam tuam ne capiaris & confundaris. Super furem enim est confusio & poenitentia, & denotatio pessima super bilinguem: susurratori autem odium, & inimicitia, & contumelia. Iustificata pusillam & magnum similiter.

FERIA SEXTA.

Lesio j. Cap. 6.

De libro Ecclesiastici.

Verbum dulce multiplicat amicos, & mitigat inimicos: & lingua eucharis in bono homine abundat. Multi pacifici sint tibi, & consiliarius sit tibi unus de mille. Si possides amicum, in tentatione posside eum; & ne facile credas ei. Est enim amicus secundum tempus suum, & non permanebit in die tribulationis. Et est amicus qui convertitur ad inimicitiam: & est amicus qui odium & rixam & convicia denudabit. Est autem amicus socius mensæ, & non permanebit in die necessitatis. Amicus si permanferit fixus, erit tibi quasi coequalis, & in domesticis tuis fiducialiter ager.

Ab inimicis tuis separare, & ab amicis tuis attende. Amicus fidélis, protectio fortis: qui autem invenit illum, invenit thesaurum. Amico fidéli nulla est comparatio; & non est digna ponderatio auri & argenti contra bonitatem fidei illius. Amicus fidélis, medicamentum vitæ & immortalitatis; & qui métuunt Dóminum, invénient illum. Qui timet Deum, æquè habébit amicitiam bonam; quóniam secundum illum erit amicus illius.

Lectio iij. Cap. 7.

Noli querere à dómno ducatum, neque à rege cathedram honoris. Non te justifies ante Deum, quóniam agnitor cordis ipse est: & penes regem noli velle vidéri sapiens. Noli querere fieri iudex, nisi váleas virtute irrumpere iniquitates; ne fortè extimescas faciem potentis, & ponas scándalum in æquitate tua. Non pecces in multitudinem civitatis, nec te immittas in pópulum, neque alliges duplicia peccata; nec enim in uno eris immúnis. Noli esse pusillánimis in ánimo tuo. Exorare, & facere elemosynam ne despicias. Ne dicas: In multitudine múnierum meórum respiciet Deus; & offerente me Deo altíssimo, múniera mea suscipiet.

Lectio j. Cap. 7.

De libro Ecclesiastici.

Non irrideas hominem in amaritudine animæ; est enim qui humiliat & exaltat circumspéctor Deus. Noli arare mendacium adversus fratrem tuum; neque in amicum similiter facias. Noli velle mentiri omne mendacium; alliduitas enim illius non est bona. Noli verbosus esse in multitudine presbyterórum; & non iteres verbum in oratione tua. Non óderis laboriosa ópera, & rusticationem creatam ab Altíssimo. Non te réputes in multitudine indisciplinatorum. Memento iræ, quóniam non tardabit.

Lectio ij.

Non lædas servum in veritate operantem, neque mercenarium dantem animam suam. Servus sensatus sit tibi dilectus quasi anima tua: non defraudes illum libertate, neque inopem derelinquas illum. Pécora tibi sunt? attende illis; & si sunt utilia, perseverent apud te. Filii tibi sunt? érudi illos, & curva illos à pueritia illórum. Filiz tibi sunt? serva corpus illarum, & non ostendas hilarem faciem tuam ad illas. Trade filiam, & grande opus feceris; & hómini sensato da illam. Mulier si est tibi secundum animam tuam, non projicias illam; & odibili non credas te. In toto corde tuo hono-

ra patrem tuum, & gemitus matris tuæ ne obliviscaris: memento quoniam nisi per illos natus non fuisses; & retribue illis, quomodo & illi tibi.

Leçtio iij.

In tota anima tua time Dominum; & sacerdotēs illius sanctifica. In omni virtute tua dilige eum qui te fecit; & ministros ejus ne derelinquas. Honora Deum ex rota anima tua; & honorifica sacerdotēs, & propurga te cum brachiis. Da illis partem, sicut mandatum est tibi, primitiarum & purgationis; & de negligentia tua purga te cum paucis. Datum brachiorum tuorum, & sacrificium sanctificationis offeres Domino, & incensum sanctorum. Et pauperi porrigere manum tuam, ut perficiatur propitiatio & benedictio tua. Gratia dati in conspectu omnis viventis; & mortuo non prohibeas gratiam. Non desis plorantibus in consolatione, & cum lugentibus ambula. Non te pigeat visitare infirmum; ex his enim in dilectione firmaberis. In omnibus operibus tuis memorare novissima tua, & in æternum non peccabis.

Ad Magnificat. Ant. 6. C. Sapiencia, & disciplina, & scientia legis apud Deum: dilectio, & via bonorum apud ipsum. *Eccli. 11.*

Oratio. Omnipotens sempiternæ Deus, ut infra ad Laudes.

Autumnalis.

DOMINICA XIII

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Leçtio j. Cap. 8.

De libro Ecclesiastici.

Non iudices contra iudicem; quoniam secundum quod justum est, iudicet. Cum audace non eas in via, ne forte gravet mala sui in te: ipse enim secundum voluntatem suam vadit, & simul cum stultitia illius peries. Cum iracundo non facies rixam, & cum audace non eas in desertum; quoniam quasi nihil est ante illum sanguis: & ubi non est adiutorium, elidet te. Cum fatuis consilium non habes; non enim poterunt diligere, nisi quæ eis placent. Coram extraneo ne facias consilium; nescis enim quid pariet. Non omni homini cor tuum manifestes; ne forte inferat tibi gratiam falsam; & convicietur tibi.

R. Beatus homo qui invenit sapientiam: pretiosior est cunctis opibus; * *Viz* ejus viz pulcræ, & omnes semitæ illius pacificæ. *V.* Quæ desursum est sapientia, pudica est, pacifica, modesta, plena misericordiâ & fructibus bonis; * *Viz* ejus. *Prov. 3. Jac. 3.*

Leçtio ij. Cap. 10.

Judex sapiens iudicabit populum suum, & principatus sensati stabilis erit. Secundum iudicem populi, sic

& ministri ejus; & qualis rector est civitatis, tales & inhabitantes in ea. Rex insipiens perdet populum suum; & civitates inhabitabuntur per sensum potentium. In manu Dei potestas terrarum; & utilem rectorem suscitabit in tempus super illam. In manu Dei prosperitas hominis, & super faciem scribarum imponet honorem suum. Omnis injuria proximi ne memineris, & nihil agas in operibus injuria.

N. Vani sunt omnes homines * In quibus non subest scientia Dei; & de his que videntur bona, non poterunt intelligere eum qui est. y. Invisibilia Dei per ea que facta sunt, intellecta conspiciuntur; ita ut sint inexcusabiles, * In quibus non subest scientia Dei. Sap. 13. Rom. 1.

Leſio iij.

Odiabilis coram Deo est & hominibus superbia; & execrabilis omnis iniquitas gentium. Regnum a gente in gentem transfertur propter injustitias, & injurias, & contumelias, & diversos dolos. Avaro autem nihil est sceleratius. Quid superbit terra & cinis? Nihil est iniquius quam amare pecuniam. Hic enim & animam suam venalem habet; quoniam in vita sua projecit firmam suam. Omnis potentatis brevis vita. Languor prolixior gravat medicum. Breve sanguinem praevidit

medicus: sic & rex hodie est, & cras morietur. Cum enim morietur homo, haereditabit serpentes, & bestias, & vermes. Initium superbis hominis, apostatare a Deo; quoniam ab eo qui fecit illum, recessit cor ejus, quoniam initium omnis peccati est superbia. Qui tenuerit illam, adimplebitur maledictis; & subvertet eum in finem. Propterea exhoravit Dominus conventus malorum, & destruxit eos usque in finem. Sedes ducum superborum destruxit Deus, & sedere fecit mites pro eis.

N. Finem loquendi pariter omnes audiamus: * Deum time, & + Mandata ejus observa; hoc est enim omnis homo. y. Finitis precepti est caritas de corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta. * Deum. Gloria. + Mandata. Eccles. 12. 1 Tim. 1.

IN II NOCTURNO.

Leſio iv.

Sermo sancti Joannis Chrysostomi.

Mem. 20 in Ep. 2 ad Cor.

Non tardes convertere ad Dominum, & ne differas de die in diem; mens enim quid pariter sit superventura dies. Periculum enim & metus est in dilatione; salus vero certa ad fecera, si nulla sit dilatio. Virtutem igitur cole; sic enim si juvenis hinc abscedas, rursus

abscedes; siue ad sensu-
tem pervenias, cum amplis-
simis opibus excedes; dupli-
cemque salutem per uni-
nem vitam habebis, & a vi-
tio abstinens, & virtutem
amplens.

R. Domine, ne adincre-
cant ignorantia mea, &
multiplicentur delicta mea,
& peccata mea abundent, &
incidam in conspectu adver-
sariorum meorum: * Do-
mine Pater, & Deus vite
meae, ne desinas me in
cogitatu illorum. **Y.** Huius-
modi Domino assere non
serviam, sed per dulces ser-
monis & benedictiones se-
ducunt corda immortium.
* Domine Pater. *Eccl.* 23.
Rom. 16.

Lectio v.

Nonne dies: Est tempus
quando converti libe-
bit; verba enim haec Dom-
valde certis perunt. Cur enim,
cum ipse tibi aeterna seculi
promiserit, tamen praesenti vi-
ta, quae brevis & momenta-
nea est, laboratus non vis;
sed sic ignavus ac dissolutus
apis, quasi haec breviorē
aeternam quandam inquiras?
Annon eadem quotidie com-
messionis? annon eadem
mensa? annon eadem thea-
tra? annon eadem pecunia?

R. Vanitatem & verba
mendaciarum longe fac a me,
Domine: * Mendacitatem &
divitiis ne dederis mihi; tri-
bue tantum victui meo ne-
cessaria. **Y.** Qui volunt divi-
tes fieri, incidunt in desidē-

ria multa invidiosa & nociva,
quae mergunt homines in
in meritum & perditionem.

* Mendacitatem. *Prov.* 30.
& *Tim.* 6.

Lectio vj.

Inebriatus es? ventri indul-
listi? rapuisti? iste jam
gradum, verte te in diver-
sum: confitere Deo grā-
tiam, quod non in mediis
peccatis te abripuerit: ne
quare aliud tibi prorogari
tempus, ut male opereris.
Multi alius fraudem facien-
tes abrepti sunt, & in mani-
festam damnationem abi-
erunt: sine ne idem tibi acci-
dat. Sed multis, inquis, dedit
Deus spiritum, ut in ultima
fenestra confiterentur. Quid
igitur? Numquid & tibi da-
bit? Fortasse dabit, inquis.
Cur dicis, Fortasse? Conti-
git aliquoties. Cogita quod
de anima deliberas; & con-
tritionem etiam pone, ac re-
puta, & dic: Quid autem,
si non det? Quid autem si
det, inquis? Dedit quidem
ipse: verumtamen hoc illo
tardius est & utilius.

R. Nonne Dominus aby-
ssum & cor hominum inve-
stigavit? Cognovit enim Do-
minus omnem scientiam:
* Non praeterit illum omnis
cogitatus, & † Non abscon-
dit se ab eo ullus sermo.
Y. Non est ulla creatura in-
visibilis in conspectu eius:
omnia autem nuda & aper-
ta sunt oculis eius: * Non
praeterit. Gloria. † Non abs-
condit. *Eccl.* 42. *Hebr.* 4.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 17.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore; Dum iret Jesus in Jerusalem, transibat per mediam Samariam & Galilæam: & cum ingrederetur quoddam castellum, occurrerunt ei decem viri leprosi. Et reliqua.

Homilia sancti Bernardi Abbatis.

Serm. 27 de alt.

Nonne decem mundati sunt? & novem ubi sunt? Meministis, credo, verba Salvatoris hæc esse, novem illorum ingratitude nem arguentis. Bene siquidem orasse, obsecrassè, postulasse leguntur, qui levaverunt vocem, dicentes: Jesu, fili David, miserere nobis. Sed defuit eis quarta, quam adjecit. Apostolus, gratiarum actio; quoniam non redierunt, nec egerunt gratias Deo. Multos quoque videmus usque hodie satis importune petentes quod sibi deesse cognoverint; sed paucos admodum novimus, qui dignas super acceptis beneficiis gratias agere videantur. Nec reprehensibile est quod instanter petimus; sed planè petitioni negat effectum, quod invenimur ingrati. Et fortè hoc etiam clementiæ esse videtur, ingratis negare quod postulant: ne contingat nobis, ut tantò gravius de ingrati-

tudine judicemur, quanto magis accumulatis beneficiis ingrati probabimur extitisse. Ergo misericordie res est in hac parte subtrahere misericordiam, quemadmodum ira & indignationis misericordiam exhibere eam sanè de qua per Prophetam ipse Pater misericordiarum loquitur, dicens: Misereamur impio, & non discet facere justitiam.

R. Cum ingrederetur Jesus quoddam castellum, occurrerunt ei decem viri leprosi, qui steterunt à longè, dicentes: * Jesu præceptor, miserere nostri. *v.* Tu es, Domine, qui liberas ab omni malo; * Jesu. *Luc. 17. Sap. 16.*

Lectio viij.

Quam multos enim videmus & plangimus, fratres; non considerantes quemadmodum ingratitude nis vermis interiora corrodens, ob hoc tantam corticem quem videt, transforare disimulet, ne forte recogitent & reubeant, ipsaque voce cordis emendentur. Quò sic interdum in nonnullis consumpta esse interiora univèrsa præsumit, ut non veniat ad ea quæ que foris apparent; venientia producere caput; nisi forte quos videmus manifestè apostatàre à Deo, repente fieri pessimos arbitramur; & non magis paulatim defecisse, cum comederint alieni robur eorum; & ne-

sciunt. Vider ergo non omnibus prodesse, quod à lepra secularis conversationis, cuius peccata manifesta sunt, emundantur: sed nonnullis peius in occulto, ingratitude ulcus oriri, quod tanto periculosius sit, quanto interiorius. Et bene Salvator hinc in Evangelio novem alios ubi sunt graviter, quoniam iam longe à peccatoribus salus. Sic enim & primum hominem post peccatum ubi sit interrogat, & in iudicio nescire sese profitebitur operarios iniquitatis, cum I. gamps in Psalmis: Quoniam novit Dominus viam iustorum, & iter impiorum peribit.

N. Leptosos ut vidit Jesus, dixit: * Ite, ostendite vos sacerdotibus vris Sacerdotes populum vobis sunt quid sit inter sanctum & pollutum, & sanctum mandum & immundum ostendent eis. * Ite. *Luc. 17. vers. 14.*

Felix autem Samaritanus ille, qui cognovit se nihil habere quod non accepisset, & in dircu servavit depositum, & cum gratiarum actione ad Dominum est reversus. Felix, qui ad singulos dona gratiae redit ad eum, in quo est plenitudo gratiarum; cui, dum nos pro acceptis non ingratos exhibemus, locum in nobis facimus gratiae, ut maiora adhuc accipere mereamur. Omnis enim sola

nos à profectu conversationis impedit ingratitude nostra, dum quodam modo amissum reputans dator quod ingratus accepit, cavet sibi de cetero ne tanto plura amitteret, quanto plura conferret ingrato. Felix proinde, qui se alienigenam reputans, etiam pro minimis quibusque beneficiis non minimas refert grates, gratiarum esse non dubitans, neque dissimulans, quod alieno impenditur & ignoto. Nos autem miseri, & miserabiles, cum id in initio, dum adhuc alienos nos, adimamus, timorati satis, satis de vobis & humiles inveniamur, tam facile postmodum obliviscimur quam gratiarum sit quidquam accepimus: & presumemus non bene quali de familiaritate Dei, neque quam advenimus, quod meretur audire: Quoniam inimici Domini domestici eius.

N. Dumarent leprosi, mundati sunt. Unus autem regressus est cum magna voce magnificans Deum, & cecidit in faciem ante pedes Jesu, gratias agens; & hic erat Samaritanus. Oblati sunt benefactorum Dei, & mirabilia eius. * Unus. *Gloria. cecidit. Luc. 17. Ps. 77.*

Ad Benedictus. Ant. 1. g. Dixit Jesus: Nonne decem mandati sunt? & novem ubi sunt? Non est inventus qui rediret, & daret gloriam

Deo, nisi hic alienigena.

*Luc. 17.**Oratio.* Orémus.

Omnipotens, sempiternus Deus, da nobis fidei, spei & caritatis augmentum; & ut mereamur assidue quod promittis, fac nos amare quod præcipis; Populum Dominum.

Ad Magnificat. Ant. 5. C.
Ait Samaritana Jesus: Surge, vade; quia fides tua te salvum fecit. *Luc. 17.*

FERIA SECUNDA.

Lectio j. Cap. 11.

De libro Ecclesiastici.

IN vestitu ne gloriaris unquam, nec in die honoris tui extollaris; quoniam mirabilia opera Altissimi fortius, & gloriosa, & absconsa, & invisa opera illius. Multi tyranni sederunt in throno; & insuspiciabilis portavit diadema. Multi potentes oppressi sunt valide, & gloriosi traditi sunt in manus alterorum. Præsumquam interrogas, ne vituperes quemquam; & cum interrogaveris, corripere iuste. Præsumquam audias, ne respondeas verbum; & in medio sermonum ne adicias loqui. De ea re quæ te non molestat, ne cæseris; & in iudicio peccantium ne consistas. Fili, ne in multis sis actus tui; & si dives fueris, non eris inanimis a desolata.

Lectio ij. Cap. 12.

Qui tetigerit pacem, inquitur ab ea; & qui communicaverit super-

bo, induet superbiam. Pondus super se tollet, qui honestiori se communicat. Et ditioni te ne socius fueris. Quid communicabit cæcibus ad ollam? quando enim se colliserint, confringentur. Dives injuste egit, & fremet; pauper autem læsus tacet. Si largitus fueris, assumet te; & si non habueris, derelinquet te. Si habes, convivet tecum, & evacuabit te, & ipse non dolebit super te. Si necessarius illi fueris, supplantabit te; & subridens spem dabit, narrans tibi bona, & dicet: Quid opus est tibi?

Lectio iij.

Advocatus a potentiore, a discede; ex hoc enim magis te advocabit. Ne improbus sis, ne impingaris; & ne longè sis ab eo, ne eas in oblivionem. Ne retineas ex æquo loqui cum illo, nec credas multis verbis illius; ex multa enim loquela tentabis eum, & subridetis interrogabit te de absconditis tuis. Inanimis animus illius conservabit verba tua; & non parcat de malitia; & de vinculis. Cave tibi; & attende diligenter aures tui; quoniam cum subterfusione tua ambulas. Audiens verò illa quasi in formis vide, & vigila. Omni vita tua diligere Deum, & invoca illum in salutem tua. Omne animal diligit simile sibi; sic & omnis homo proximum sibi.

FERIA TERTIA.

Leſio j. Cap. 13.

De libro Eccleſiaſtici.

Venatio leónis, ónager in
erémo; ſic & páſcua di-
vitum ſunt páuperes. Et ſic
ut abominatio eſt ſuperbo
humilitas, ſic & execrátió
dívitis páuper. Dives com-
mótus confirmátur ab ami-
cis ſuis; hómilis autem, cum
ceciderit, expellétur & à
notis. Díviti decepto multi
recuperatores: locútus eſt
ſuperba, & juſtificavérunt
illum. Hómilis deceptus eſt,
inſuper & argúitur: locú-
tus eſt ſenſare, & non eſt
datus ei locus. Dives locútus
eſt, & omnes racuérunt, &
verbum illius uſque ad nu-
bes perdúcent. Páuper lo-
cútus eſt, & dicunt: Quis
eſt hic? & ſi offéndert,
ſubvertent illum. Bona eſt
ſubſtántia, cui non eſt pec-
cátum in conſciéncia; & ne-
quiffima paupertas in ore
impíi.

Leſio ij. Cap. 14.

Deſtus vir qui non eſt la-
pſus verbo ex ore ſuo,
& non eſt ſtimulátus in tri-
ſticia delicti. Felax qui non
hábuít animi ſui triſticiam,
& non excidit à ſpe ſua. Vi-
ro cúpido & tenáci ſine ra-
tione eſt ſubſtántia; & hó-
mini livido ad quid aurum?
Qui acervet ex animo ſuo
injuſte, ália congregat, &
in bonis illius ália luxuriá-
bitur. Qui ſibi nequam eſt,
cui álii bonus erit? & non
jucundábitur in bonis ſuis.

Qui ſibi invidet, nihil eſt
illo néquius, & hæc reddi-
tio eſt malitias illius: & ſi
bene fécerit, ignoranter &
non volens facit; & in no-
viſſimo manifeſtat malitiam
ſuam.

Leſio iij.

Inſatiábilis óculus cúpidi
in parte iniquitátis; non
ſatiábitur, donec conſumat
areſciens ánimam ſuam. O-
culus malus ad mala, & non
ſatiábitur pane; ſed indi-
gens & in triſticia erit ſuper
menſam ſuam. Fili, ſi ha-
bes, benefac tecum, & Deo
dignas oblatiões offer. Me-
mor eſto quóniam mors non
tardat, & teſtamentum in-
ferórum quia démontratum
eſt tibi; teſtamentum enim
hujus mundi morte moriétur.
Ante mortem benefac
amico tuo, & ſecundam vi-
res tuas expórrigens dá páu-
peri. Non defraudéris à die
bono, & particula boni do-
ni non te pratóreat. Nonne
áliis relinques dolóres, &
labóres tuos in diviſiõe for-
tis? Da & accipe, & juſti-
fica ánimam tuam. Ante
óbítum tuum operáre juſti-
tiam; quóniam non eſt apud
inferos invenire cibum.

FERIA QUARTA.

Leſio j. Cap. 20 & 21.

De libro Eccleſiaſtici.

Vénia & dona excæcant
Óculos júdicum, & qua-
ſi murus in ore avertit cor-
reptiões eórum. Sapientia
abſconſa, & theſaurus in-
víſus: quæ utilitas in utriſq;

que? Mélior est qui celat insipientiam suam, quam homo qui abscondit sapientiam suam. Fili, peccasti? non adjicias iterum, sed & de pristinis deprecare, ut tibi dimittantur. Quasi à facie colubri fugi peccata: & si accesseris ad illa, suscipient te. *Dentes leonis, dentes ejus, interficiunt animas hominum.* Quasi rhombus his acuta, omnis iniquitas; plaga illius non est sanitas. Oburgatio & injuria annullabunt substantiam: & domus quæ nimis locuples est, annullabitur superbia sic substantia superbi eradicabitur.

Lectio ii. Cap. 25.

In tribus placitum est spiritui meo, quæ sunt probata coram Deo & hominibus; concordia fratrum, & amor proximorum, & vir & mulier bene sibi consentientes. Tres species odii in anima mea, & aggravor valde animæ illorum; pauperem superbum, divitem mendacem, senem fatuum & insensatum. Quæ in juventute tua non congregasti, quomodo in senectute tua invenies? Quam speciosum canitiæ judicium, & presbyteris cognoscere consilium! Quam speciosa veteranis sapientia, & gloriofis intellectus & consilium! *Corona senum, multa pericia; & gloria illorum timor Dei.*

Lectio iij. Cap. 28.

Quoniam inveniet vindictam, & peccata illius servans servabit. Relinque proximo tuo notenti te; & tunc deprecabitur tibi peccata solventur. *Homo homini reservat iram, & à Deo quaerit modum?* In hominem similitur sibi non habet misericordiam, & de peccatis suis deprecatur? Ipse, cum caro sit, reservat iram; & propitiationem petit à Deo? *quis te corabit pro delictis illius?* Memento non vili morum, & desine inimicari: tabitudo animæ & mors imminet in mandatis ejus. Memorare timorem Dei, & non irascaris proximo. Memorare testamentum Altissimi, & despice ignorantiam proximi. Abstine te à lite, & muneas peccata.

FERIA QUINTA.

Lectio iij. Cap. 31.

De libro Ecclesiastici.

Intellige quæ sunt proximi tui ex ipso: stercora quasi homo frangi his quæ tibi apponuntur; ne cum manducas multum, odio habearis. Cessa prior causâ disciplinæ; & noli nimis esse, ne forte offendas. Et si in medio multorum sedisti, prior illis ne extendas manum tuam, nec prior poscas bibere. Quam sufficiens est homini erudito vinum exiguum! & in dormiendo non laborabis ab illo, & non senties dolorem. *Vigilia, cholera & tortura.*

viro infructu : somnus famitatis in homine parco; dormiet usque mane, & anima illius cum ipso delectabitur.

LECTIO ij.

Audi me, fili, & ne spernas me; & in novissimo invenies verba mea. In omnibus operibus tuis esto velox, & omnis infirmitas non occurret tibi. Splendidum in panibus benedicient labia multorum; & testimonium veritatis illius fidele. Nequissimo in pane murmurabit civitas, & testimonium nequitiæ illius verum est. Diligentes in vino noli provocare; multos enim exterminavit vinum. Ignis probat ferrum durum; sic vinum corda superborum arguet in ebrietate peccatum. Equa vita hominibus vinum in sobrietate: si bibas illud moderatè, eris sobrius. Quæ vita est ei qui rhinatur vino? Quid defraudat vitam? Mors.

LECTIO iij.

Vinum in facultatem creatum est; & non in ebrietatem, ab initio. Exhibitio animæ & cordis, vinum moderatè potitum. Sænitatis est animæ & corporis sobrius potus. Vinum multum peccatum irrationem; & iram, & ruinas multas facit. Amara est animæ vinum multum peccatum. Ebrietatis animositas, imprudentis offensio, minorans virtutem, & faciens vulnera. In convivio vini non

arguas proximum, & non despicias eum in jucunditate illius; verba improperii non dicas illi, & non premas illum in repetendo.

FERIA SEKTA.

LECTIO j. Cap. 32.

De libro Ecclesiastici.

Audi tacens; & pro reverentia accedet tibi bona gratia. Adolescens, loquere in tua causa vix. Si bis interrogatus fueris, habeat caput responsum tuum. In multis esto quasi inscius, & audi tacens simul, & quærens. In medio magnatorum non presumas; & ubi sunt fenestras, non multum loquaris. Ante grandinem præbit coruscatio; & ante verecundiam præbit gratia; & pro reverentia accedet tibi bona gratia. Et hora surgendi non te arces: præcurre autem prior in domum tuam, & illic avocare, & illic iude, & age conceptiones tuas, & non in delictis & verbo superbo. Et super his omnibus benedicito Dominum qui fecit te, & inebriantem te ab omnibus bonis suis.

LECTIO ij. Cap. 32 & 33.

Nili, sine consilio nihil facias, & post factum non poenitebis. In via ruina non eas, & non offendes in lapides; nec credas te via laboriosa, ne ponas animæ tuæ scandalum: & à filiis tuis cave, & à domesticis tuis attende. In omni opere tuo crede ex fide animæ tuæ;

hoc est enim conservatio mandatorum. Qui credit Deo, attendit mandatis; & qui confidit in illo, non minorabitur. Timentium Dominum non occurrent mala; sed in tentatione Deus illum conservabit, & liberabit à malis. Sapientia non odit mandata & iustitias, & non illidetur quasi in procella navis. Homo sensatus credit logi Dei, & lex illi fidèis.

Lectio iij. Cap. 34.

Qui offert sacrificium ex substantia pauperum, quasi qui victimat filium in conspectu patris sui. Panis egentium, vita pauperum est: qui defraudat illum, homo sanguinis est. Qui auferit in sudore panem, quasi qui occidit proximum suum. Qui effundit sanguinem, & qui fraudem facit mercenario, fratres sunt. Unus edificans, & unus destruens; quid prodest illis nisi labor? Unus orans, & unus maledicens; cujus vocem exaudiet Deus? Qui baptizatur à mortuo, & iterum tangit eum, quid proficit lavatio illius? Sic homo qui jejunit in peccatis suis, & iterum eadem faciens, quid proficit humiliando se? orationem illius quis exaudiet?

SABBATO.

Lectio j. Cap. 37.

De libro Ecclesiastici.

Cum viro sancto assiduus esto, quemcumque cognoveris observantem simonem Dei, cujus anima est

secundam animam tuam; & qui, cum turbaveris in tenebris, consolabit tibi. Cor boni consilii stans tecum: non est enim tibi aliud plura illo. Anima viri sancti enuntias aliquando vera, quam septem circumspectores sedentes in excelsio ad speculandum. Et in his omnibus deprecare Altissimum, ut dirigat in veritate viam tuam. Ante omnia opera verbum verax præcedat te, & ante omnem actum consilium stabile. Verbum nequam immutabit cor, ex quo partes quatuor oriuntur, bonum & malum, vita & mors; & dominatrix illorum est assidue lingua. Est vir astutus multorum eruditor, & animus suus inutilis est. Vir peritus multos erudit, & anime suae suavis est. Qui sophisticè loquitur, odibilis est; in omni re defraudabitur.

Lectio ij. Cap. 42.

Mors, quam amara est memoria tua hincini pacem habenti: in substantiis suis, vicia quæro, & cuius via directus sunt in omnibus, & adhuc valenti accipere cibum! O mors, bonum est iudicium, quum homini indigenti, & qui minoratur vitiis, despectus arte, & cui de omnibus cunctis est, & incredibili, qui perdit patientiam. Noli memora iudicium mortis. Memoro, quæ ante te fuerunt, & quæ superventura sunt:

tibi; hoc iudicium à Dómino omni carní. Et quid supervénisset tibi in beneficiis Altissimi? sive decem, sive centum, sive mille anni: non est enim in inferno accusatio vitæ.

Lectio ij.

VE vobis, viri impii, qui dereliquistis legem Dómini altissimi. Et si nati fueritis, in maledictione nascemini; & si mortui fueritis, in maledictione erit pars vestra. Omnia quæ de terra sunt, in terram convertentur; sic impii à maledictione in perditionem. Luctus hominum in corpore ipsorum; nomen autem impiorum delébitur. Curam habe de bono nómine; hoc enim magis permanébit tibi, quam mille thesauri preciósi & magni. Bene vitæ númerus dierum; bonum autem nomen permanébit in ævum. Disciplinam in pace conservata, filii.

Ad Magnificat. Ant. 1. D. Numquid considerasti servum meum Job, quod non sit ei similis in terra, vir simplex & rectus, ac timens Deum, & recedens à malo, & adhuc rétinens innocentiam? *Job 2.*

Oratio ut infus ad Laudes.

**DOMINICA XV
POST PENTECOSTEN.
IN I NOCTURNO.**

Lectio j. Cap. 1.

Incipit liber Job.

Vir erat in terra Hus, nómine Job; & erat

vir ille simplex & rectus; ac timens Deum, & recedens à malo: nascique sunt ei septem filii & tres filiaz. Et fuit possessio ejus septem millia órium; & tria millia camelórum, quingenta quoque juga boum, & quingenta alime, ac familia multa nimis; eratque vir ille magnus inter omnes Orientales. Et ibant filii ejus, & faciébant convivium per domos, unusquisque in die suo. Et mittentes vocábant tres soróres suas, ut comederent & biberent sume eis. Cúmque in orbem transiret dies convivii, mittebat ad eos Job, & sanctificabat illos; confargebatque discipulo, offerébat holocausta pro singulis. Dicebat enim: Ne forte peccaverint filii mei, & benedixerint Deo in cordibus suis. Sic faciébat Job sanctis diebus.

¶. Job corripens in terram adoravit, & dixit: * Nudus egressus sum de útero matris mee, & nudus revertar illic: Dóminus dedit, Dóminus abstulit; sit nomen Dómini benedictum. *¶.* Nihil intúlimus in hunc mundum; haud dábitum quod ne; auferre quid póssumus. * Nudus. *Job. 1. 1 Tim. 6.*

Lectio ij.

Quádam autem die, cum venissent filii Dei ut assiderent eorám Dómino, assuit inter eos etiam Satan.

Cui dixit Dominus : Unde venis? Qui respondens, ait: Circuivi terram, & perambulavi eam. Dixitque Dominus ad eum: Numquid considerasti servum meum Job, quod non sit ei similis in terra, homo simplex & rectus, ac timens Deum, & recedens a malo? Cui respondens Satan, ait: Numquid Job frustra timet Deum? Nonne tu vallasti eum, ac domum ejus, universamque substantiam percircuitum? operibus manuum ejus benedixisti, & possessio ejus crevit in terra? Sed extende paululum manum tuam, & tange cuncta que possidet, nisi in conspectum benedixerit tibi. Dixit ergo Dominus ad Satan: Ecce, universa que habet, in manu tua sunt; tantum in eum ne extendas manum tuam. Egrediusque est Satan, a facie Domini.

R. Quis respondebit Deo? vel quis dicere potest: Cur ita facis? * Deus, cujus ira nemo resistere potest, & sub quo curvantur qui portant orbem. Quantus sum ego, ut respondeam ei? v. Numquid dicit figmentum ei qui se finxit: Quid me fecisti sic? * Deus. Job 9. Rom. 9.

LECTIO iij.

Cum autem quadam die filii & filie ejus comederent, & biberent vinum in domo fratris sui primogé-

niti, nuntius venit ad Job, qui diceret: Boves arabant, & asina pascebantur juxta eos, & irruerunt Sabai, tuleruntque omnia, & pueros percusserunt gladio, & evasi ego solus ut nuntiarem tibi. Cumque adhuc ille loqueretur, venit alter, & dixit: Ignis Dei cecidit e caelo, & tactas oves puerosque consumpsit, & effugi ego solus ut nuntiarem tibi. Sed & illo adhuc loquente, venit alius, & dixit: Chaldaei fecerunt tres turmas, & invaserunt camelos, & tulerunt eos, necnon & pueros percusserunt gladio; & egredi solus ut nuntiarem tibi. Adhuc loquebatur ille, & ecce alius intravit, & dixit: Filiis tuis & filiabus vescentibus & bibentibus vinum in domo fratris sui primogeniti, repente ventus vehemens irruit a regione deserti, & conculcit quatuor angulos domus, que corruens oppressit liberos tuos, & mortui sunt; & effugi ego solus ut nuntiarem tibi.

R. Benedictio perituri super me veniebat, & cor viduae consolatus sum: justitia indutus sum; * Oculus fui caeco, & pes claudus; †. Pater eram pauperum. v. Factus sum infirmis infirmus: omnibus omnia factus sum. * Oculus fui caeco. Gloria Patri. † Pater eram pauperum. Job 29. i Cor. 9.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex libris Moraliū sancti Gregorii Papæ.

Lib. 2. c. 18.

Dominus dedit, Dominus abstulit; sicut Dominus placuit; ita factum est. Sanctus vir Job, tentante adversario, cuncta perdidit; sed tamen sciens quia contra se Satan tentandi vires, nisi permittente Domino, non habebat, non ait: Dominus dedit, diabolus abstulit; sed: Dominus dedit, Dominus abstulit. Fortasse enim fuerat dolendum, si quod Conditor dederat, hostis abstulisset: at postquam non abstulit nisi ipse qui dedit, suæ recepit, non nostra abstulit. Si enim ab illo accepimus quibus in hac vita utimur, cur doleamus quod ipso iudicante exiguntur, quo largiente fœneramur? Nec aliquando iniustus est creditor, qui, dum præfixo reddendi tempore non constringitur, quando vult, exigit quod fœneratur. Ubi & bene subiungitur: Sicut Domino placuit, ita factum est. Cum enim in hac vita ea quæ volumus patimur, necesse est ut ad eum qui iniustum velle nil potest, studia nostræ voluntatis inclinemus.

R. Beatus homo qui corripitur à Deo: increpationem ergo Domini ne tēprobes; * Quia ipse vulnērat, & medetur. ꝑ. Noli

negligere disciplinam Domini, neque fatigeris dum ab eo argueris, * Quia. Job 5. Hebr. 12.

Lectio v.

Magna quippe est consolatio in eo quod displicet, quod illo ordinante erga nos agitur, cui non nisi iustum placet. Si igitur iusta placere Domino scimus, pati autem nulla, nisi quæ Domino placuerint, possumus, iusta sunt cuncta quæ patimur; & valde iniustum est si de iusta passione murmuramus. Sed quia orator fortis quomodo assertionem patris suæ contra adversarium negavit; audivimus; nunc quomodo in orationis suæ termino iudicem benedicendo laudet, audiamus. Sequitur: Sit nomen Domini benedictum. Ecce omne quod rectum semit, Domini benedictione conclusit; ut hinc adversarius inspiciat, & ad penam suam victus erubescat; quia ipse Domino contumax, etiam in beatitudine conditus extitit, cui homo hymnum gloriæ etiam percussus dicit.

R. Addidit Dominus omnia quæcumque fuerant Job duplicia, & fratres sui consolati sunt eum: * Dominus autem benedixit novissimis Job magis quam principio eius. ꝑ. Fidelis Deus est, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis, sed fatiet etiam cum

tentatione proventum. * Dominus. Job 42. 1 Cor. 10.

Leção vij.

Intuendum verò est quia hostis noster tot nos jaculis percutit, quot tentationibus affligit. Quotidie namque in acie stamus, quotidie tentationum ejus tela excipimus. Sed & nos contra illum jacula mittimus, si consoli tribulationibus humilia respondemus. Beatus igitur Job percussus damno rerum, percussus morte filiorum, quia vim doloris vertit in laudem Conditoris, dicens: Dominus dedit, Dominus abstulit; sicut Domino placuit, ita factum est: sit nomen Domini benedictum; superbum hostem humilitate perculit, crudellem patientia stravit.

R. Patientes estote & vos, & confirmate corda vestra: * Exemplum accipite laboris & patientia: † Sufferentiam Job audistis, & finem Domini vidistis. ‡. Sustinete misericordiam Domini: respicite nationes hominum; & scitote quia nullus speravit in Domino, & confusus est. * Exemplum. Gloria. † Sufferentiam. Jac. 5. Eccli. 2.

IN III NOCTURNO.

Leção vij. Cap. 6.

Leção sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Dixit Jesus discipulis suis: Nemo potest duobus dominis ser-

vire. Aut enim unum odio habebit, & alterum diliget; aut unum sustinebit, & alterum contemnet. Non potestis Deo servire & mammonæ. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

De Serm. Dom. in Monte, lib. 2. c. 14.

Nemo potest duobus dominis fervire. Ad hanc ipsam intentionem referendum est quod consequenter exponit, dicens: Aut enim unum odio habebit, & alterum diliget; aut alterum, patietur, & alterum contemnet. Quæ verba diligenter consideranda sunt; nam qui sint duo domini, deinceps ostendit, eum dicit: Non potestis Deo servire & mammonæ. Mammona apud Hebræos divitiæ appellari dicuntur. Congruit & punicum nomen; nam lucrum punicè mammon dicitur.

R. Ne solliciti sitis anima vestra quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini? * Nonne anima plus est quam esca, & corpus plus quam vestimentum? ‡. Quadraginta annis in deserto nihil patribus defuit; vestimenta eorum non inveteraverunt. * Nonne. Math. 6. 2. Esdr. 9.

Leção viij. c. 16.

Nolite ergo solliciti esse, dicentes: Quid edemus, aut quid bibemus, aut quid vestiemur? Hic manifestissime ostendit, non hæc esse

appetenda tanquam talia bona nostra, ut propter ipsa debeamus bene facere, si quid facimus; sed tamen esse necessaria. Quid enim interlit inter bonum quod appetendum est, & necessarium quod sumendum est, hęc sententiã declaravit, cum ait: Quærite primùm regnum Dei & iustitiam eius, & hęc omnia apponentur vobis. Regnum ergo & iustitia Dei bonum nostrum est: & hoc appetendum, & ibi finis constituendus, propter quod omnia faciamus quæcumque facimus.

N. Respiciat volatilia celi: non serunt, neque metunt, neque congregant in horrea; & Pater vester coelestis pascit illa. * Nonne vos magis pluris estis illis? *y.* Dat iumentis escam ipsorum, & pullis corvorum invocantibus eum. * *Nonne.* *Matth. 6. Ps. 146.*

lectio ix.

Sed quia in hac vita militamus, ut ad illud regnum pervenire possimus, qua vita sine his necessariis agi non potest: Apponentur vobis hęc, inquit; sed vos regnum Dei & iustitiam eius primùm quærite. Cum enim dixit illud, Primùm, significavit quia hoc posterius, quærendum est, non tempore, sed dignitate: illud, tanquam habitum nostrum; hoc, tanquam necessarium nostrum, necessarium

autem propter illud bonum. Neque enim, verbi gratiã, ideo debemus evangelizare ut manducemus; sed ideo manducare ut evangelizemus: nam si propterea evangelizamus ut manducemus, vilius habemus Evangelium quàm cibum; & erit jam bonum nostrum in manducando, necessarium autem in evangelizando.

N. Nolite solliciti esse, dicentes: Quid manducabimus, aut quo operiemur? * Hęc omnia gentes inquirunt: † Scit Pater vester quia his indigetis. *y.* Peccatori dedit Deus curam suam, ut addat & congreget; & hoc vanitas est, & casta sollicitudo. * *Hęc.* *Gloria Patri.* † Scit Pater. *Matth. 6. Eccl. 2.*

Ad Benedictus. Ant. 3. a. Nemo potest duobus dominis servire: non potestis Deo servire, & mammonæ. *Matth. 6.*

Oratio. *Orémus.*

Custodi, Domine, quæsumus, Ecclesiam tuam propitiatione perpétua: & quia sine te labitur humana mortalitas, tuis semper auxiliis & abstrahatur à noxiis, & ad salutaria dirigatur; Per Dominum nostrum Jesum Christum.

Ad Magnificat. Ant. 1. g. Quærite primùm regnum Dei & iustitiam eius; & hęc omnia adiciantur vobis. *Matth. 6.*

FERIA SECUNDA.

Leitio j. Cap. 1 & 2.

De libro Job.

Surrexit Job, & scidit vestimenta sua, & tonso capite corruens in terram, adoravit, & dixit: Nudus egressus sum de utero matris meae, & nudus revertar illuc: Dominus dedit, Dominus abstulit; sicut Dominus placuit, ita factum est: sit nomen Domini benedictum. In omnibus his non peccavit Job labiis suis, neque stultum quid contra Deum locutus est. Factum est autem cum quadam die venissent filii Dei, & starent coram Domino, venisset quoque Satan inter eos, & staret in conspectu ejus, ut diceret Dominus ad Satan: Unde venis? Qui respondens, ait: Circuivi terram, & perambulavi eam.

Leitio ij.

Et dixit Dominus ad Satan: Numquid considerasti servum meum Job, quod non sit ei similis in terra, vir simplex & rectus, ad timens Deum, & recedens a malo, & adhuc retinens innocentiam? Tu autem commovisti me adversus eum, ut affligerem eum frustra. Cui respondens Satan, ait: Pelle pro pelle, & cuncta quae habet homo dabit pro anima sua; alioquin mitte manus tuas, & tange os ejus & carnem, & tunc videbis quod in faciem benedicat tibi. Dixit ergo Domi-

nus ad Satan: Ecce in manu tua est, verumtamen animam illius serva. Egressus igitur Satan a facie Domini, percussit Job ulcere pessimo, a planta pedis usque ad verticem ejus: qui testa saniem radébat, sedens in sterquilino. Dixit autem illi uxor sua: Adhuc tu permanes in simplicitate tua? benedic Deo, & mórere. Qui ait ad illam: Quali utra de stultis mulieribus locutae es: si bona suscepimus de manu Dei, mala quare non suscipiamus? In omnibus his non peccavit Job labiis suis.

Leitio iij.

Igitur audientes tres amici Job omne malum quod accideret ei, venerunt singuli de loco suo; Eliphaz Themanites, & Baldad Suhites, & Sophar Naamathites. Condixerant enim, ut pariter venientes visitarent eum, & consolarentur. Cumque elevassent procul oculos suos, non cognoverunt eum: & exclamantes ploraverunt; scissisque vestibus, sparserunt pulverem super caput suum in colum. Et sederunt cum eo in terra septem diebus & septem noctibus, & nemo loquebatur ei verbum, videbant enim dolorem esse vehementem.

FERIA TERTIA.

Leitio j. Cap. 32.

De libro Job.

Post haec aperuit Job os suum, & maledixit diei suo, & locutus est: Péterat

dies in qua natus sum, & nox in qua dictum est: Conceptus est homo. Dies ille vertatur in tenebras: non requirat eum Deus desuper, & non illustretur lumine. Obscurent eum tenebrae, & umbra mortis; occipet eum caligo, & involvatur amaritudine. Noctem illam tenebrosus turbo possideat, non computetur in diebus anni, nec numeretur in mensibus. Sit nox illa solitaria, nec laude digna: maledicant ei qui maledicunt dñi, qui parati sunt suscitare Leviathan. Obscurentur stellæ caligine ejus: expectet lucem, & non videat, nec ortum surgentis astroræ; quia non contempsit ossa ventris qui portavit me; nec abstulit mella ab oculis meis.

Lectio ij. Cap. 4.

Respondens autem Eliphaz Themanites, dixit: Si cœperimus loqui tibi; forsitan molestè accipies; sed conceptum sermonem tenere quis poterit? Ecce docuisti multos; & manus lassas roborasti: vacillantes confirmaverunt sermones tui, & genua treméntia confortasti: nunc autem venit super te plaga, & defecisti; tégigit te, & conturbatus es. Ubi est timor tuus, fortitúdo tua, paciéntia tua, & perfectio viarum tuarum? Recordare, obsecro te, quis unquam innocens periit? aut quando recti deléti sunt? Quin po-

tiàs vidi eos qui operantur iniquitatem, & seminant dolores, & metunt eos, flante Deo; perisse, & spiritu iræ ejus esse consumptos.

Lectio iij. Cap. 6.

Respondens autem Job, dixit: Utinam appenderentur peccata mea quibus iram mérui, & calamitas quæmpaciòr, in statuta: quali arène maris hinc gravior appareret: unde & verba mea dolore sunt plena; quia sagittæ Domini in me sunt, quarum indignatio ebibit spiritum meum, & terrores Domini militant contra me. Numquid rógies ónager, cum habueris herbam? aut múgiet bos, cum ante præsepe plenum steterit? aut poterit comedi insulsum, quod non est sale conditum? aut potest aliquis gustare, quod gustatura affert mortem? Quæ prius nolèbat tângere ánima mea, nunc præ angústia cibi mei sunt. Quis det ut veniat petitio mea; & quod expecto, tribuat mihi Deus? Et qui cœpit, ipse me conterat; solvat manum suam, & succidat me? Et hæc mihi sit consolatio, ut affligens me dolere non parcat, nec contradicam sermonibus Sancti.

FERIA QUARTA.

Lectio j. Cap. 8.

De libro Job.

Respondens Baldaë Suthites, dixit: Usquequo loqueris talia, & spiritus multiplex sermones oris tui?

Numquid Deus supplantat iudicium? aut Omnipotens subvertit quod iustum est? Etiam si filii tui peccaverunt ei, & dimisit eos in manu iniquitatis suae; tu tamen si diluculo confurrexeris ad Deum, & Omnipotentem fueris deprecatus, si mundus & rectus incesseris, statim evigilabit ad te, & pacatum reddet habitaculum iustitiae tuae; in tantum ut si priora tua fuerint parva, & novissima tua multiplicentur nimis.

Lectio ij. Cap. 9.

ET respondens Job, ait: Verè scio quòd ita sit, & quòd non justificetur homo compositus Deo. Si voluerit contendere cum eo, non poterit ei respondere unum pro mille. Sapiens corde est, & fortis robore: quis restitit ei, & pacem habuit? Qui transtulit montes, & nescierunt hi quos subvertit in furore suo. Qui cernamovet terram de loco suo, & columnas ejus concutuntur. Qui precipit soli, & non oritur; & stellas claudit quasi sub signaculo. Qui extendit caelos solus, & graditur super fluctus maris. Qui facit Arcturum, & Orionem, & Hyadas, & interiora Austris. Qui facit magna, & incomprehensibilia & mirabilia, quorum non est numerus.

Lectio iij.

SI venerit ad me, non videbo eum; si abierit, non

intelligam. Si repente intèrroget, quis respondebit ei? vel quis dicere potest: Cur ita facis? Deus, cujus iræ nemo resistere potest, & sub quo curvantur qui portat orbem. Quantus ergo sum ego, ut respondeam ei, & loquar verbis meis cum eo? Quis etiam habuero quidpiam iustum, non respondebo, sed meum iudicem deprecabor. Et cum invocantem exaudierit me, non credo quòd audierit vocem meam. In turbine enim conteret me, & multiplicabit vulnera mea etiam sine causa. Non concedit requiescere spiritum meum, & implet me amaritudinibus. Si fortitudo queritur, robustissimus est: si aequitas iudicii, nemo audet pro me testimonium dicere. Si iustificare me voluero, os meum condemnabit me: si innocentem ostendero, pravum me comprobabit.

FERIA QUINTA.

Lectio j. Cap. 11.

De libro Job.

Respondens autem Sophar Naamathites, dixit: Numquid qui multa loquitur, non & audiet? aut vir verbosus justificabitur? Tibi soli tacébunt homines? & cum ceteris irriseris, à nullo confutaberis? Dixisti enim: Purus est sermo meus, & mundus sum in conspectu tuo. Aequè utinam Deus loqueretur tecum, & aperiret labia sua tibi; ut ostende-

net tibi secreta sapientia, & quod multiplex esset lex ejus; & intelligeres quod multo minora exigaris ab eo, quam meretur iniquitas tua.

Lectio ij. Cap. 12.

Respondens autem Job, dixit: Ergo vos estis soli homines, & vobiscum morietur sapientia? Et mihi est cor sicut & vobis, nec inferior vestri sum: quis enim hæc quæ noster ignorat? Qui deridetur ab amico suo sicut ego, invocabit Deum, & exaudiet eum: deridetur enim iusti simplicitas. Lampas contempta apud cogitationes divitum, parata ad tempus statutum. Abundans tabernacula prædolum, & audacter provocant Deum, cum ipse dederit omnia in manus eorum. Nimirum interroga jumenta, & docébunt te; & volatilia cæli, & indicábunt tibi. Loquere terra, & respondebis tibi; & narrábunt pisces maris. Quis ignorat quod omnia hæc manus Domini fecerit? In cuius manu anima omnis vivens, & spiritus universæ carnis hominis.

Lectio iij. Cap. 13.

Audite ergo correptionem meam, & iudicium labiorum meorum attendite. Numquid Deus indiget vestro mendacio, ut pro illo loquamini dolens? Numquid faciem ejus accipitis, & pro Deo iudicare nitimini? Aut

placébit ei quem celare nihil potest? aut decipietur ut homo vestris fraudulentiis? Ipse vos arguet, quoniam is abscondito faciem ejus accipitis. Scitum ut se commoverit, turbabit vos; & terror ejus irruet super vos. Memoria vestra comparabitur cineri, & redigentur in lutum cervicæ vestræ. Tacete paulisper, ut loquar quodcumque mihi mens suggesserit. Quare læcero carnes meas donibus meis, & animam meam porto in manibus meis? Etiam si occiderit me, in ipso sperabo: verumtamen vias meas in conspectu ejus arguam. Et ipse erit salvator meus: non enim veniet in conspectu ejus omnis hypocrita.

FERIA SEXTA.

Lectio j. Cap. 32.

De libro Job.

Omiserunt tres viri isti respondere Job, eo quod iustus sibi videretur. Et iratus, indignatusque est Eliu filius Bérachel Buzites, de cognatione Ram: iratus est animum adversum Job, eo quod iustum se esse diceret coram Deo. Porro adversum amicos ejus indignatus est, eo quod non invenissent responsionem rationabilem, sed tantummodo condemnassent Job. Igitur Eliu expectavit Job loquentem, eo quod seniores essent qui loquebantur. Cum autem vidisset quod tres respondere non potuissent, iratus est vehe-

menter. Respondensque Elihu filius Barachel Buzites, dixit: Junior sum tempore, vos autem antiquiores; idcirco, demisso capite, veritus sum vobis indicare meam sententiam. Sperabam enim quod ætas prolixior loqueretur, & annorum multitudo doceret sapientiam. Sed, ut video, spiritus est in hominibus, & inspiratio Omnipotentis dat intelligentiam. Non sunt longævii sapientes, nec senes intelligunt iudicium.

Lectio ij. Cap. 36.

Addens quoque Elihu, hæc locutus est: Sustine me pæculum, & indicabo tibi; adhuc enim habeo quod pro Deo loquar. Réperam scientiam meam à principio, & operatorem meum probabo justum. Verò enim absque mendacio sermões meos, & perfecta scientia probabitur sibi. Deus potentes non absjicit, cum & ipse sit potens. Sed non salvat impios, & iudicium pauperibus tribuit. Non auferet à jullo oculos suos, & reges in solio collocat in perpétuum; & illi eriguntur. Et si fuerint in catenis, & vinciantur funibus paupertatis, indicabit eis ópera eorum; & scélera eorum, quia violenti fuerunt.

Lectio iij. Cap. 38.

Respondens autem Dominus Job de turbine; dixit: Quis est iste involvens sententias sermonibus imperitis? Accinge sicut vir lina-

bos tuos: interrogabo te, & responde mihi. Ubi eras quando ponebam fundamenta terræ? Indica mihi, si habes intelligentiam. Quis posuit mensuras ejus, si nosti? vel quis tetendit super eam lineam? Super quo bases illius solidatae sunt? aut quis demisit lapidem angularem ejus; cum me laudarent simus astra matutina, & jubilarent omnes filii Dei? Quis concussit ostium mare, quando erumpébat quasi de vulva procedens: cum ponerem nubem vestimentum ejus, & caliginè illud quasi pannis infantie obvolverem? Circumdedit illud terminis meis, & posui vestem & ostia. Et dixi: Usque huc venies, & non procedes amplius, & hic confringes tumentes fluctus tuos.

SABBATO.

Lectio y. Cap. 42.

De libro Job.

Respondens Job Domino, dixit: Scio quia omnia potes, & nulla te latet cogitatio. Quis est iste qui celat consilium absque scientia? ideo insipienter locutus sum, & que ultra modum excederent scientiam meam. Audi, & ego loquar; interrogabo te, & responde mihi. Auditum auris audivi te, nunc autem oculus meus videt te. Idcirco ipse me reprehendo, & ago poenitentiam in favilla & cinere. Postquam autem locutus est Dominus verba hæc ad Job, dicit ad Eli-

phaz Themanitem : Iratus est furor meus in te, & in duos amicos tuos; quoniam non estis locuti coram me rectum, sicut servus meus Job. Sumite ergo vobis septem tauros & septem arietes, & ite ad servum meum Job, & offerite holocaustum pro vobis: Job autem servus meus orabit pro vobis; faciem ejus suscipiam, ut non vobis imputetur stultitia; neque enim locuti estis ad me recta, sicut servus meus Job.

Lectio ij.

Abiérunt ergo Eliphaz Themanites, & Baldad Suhies, & Sophar Naamathites, & fecerunt sicut locutus fuerat Dominus ad eos; & suscepit Dominus faciem Job. Dominus quoque conversus est ad poenitentiam Job, cum oraret ille pro amicis suis. Et addidit Dominus omnia quaecumque fuerant Job, duplicia. Venerunt autem ad eum omnes fratres sui, & universae sorores suae, & cuncti qui noverant eum prius; & comederunt cum eo panem in domo ejus: & moverunt super eum caput, & consolati sunt eum super omni malo quod intulerat Dominus super eum; & dederunt ei novissimae ovem unam, & auream unam.

Lectio iij.

Dominus autem benedixit novissimis Job, magis quam principio ejus; & facta

sunt ei quatuordecim millia ovium, & sex millia camelorum, & mille juga boum, & mille alinae. Et fuerunt ei septem filii & tres filiae. Et vocavit nomen unius Diem, & nomen secundae Cassiam, & nomen tertiae Cornustibü. Non sunt autem inventae mulieres speciosae, sicut filiae Job in universa terra: deditque eis pater suus hereditatem inter fratres earum. Vixit autem Job post haec centum quadraginta annis, & vidit filios suos, & filios filiorum suorum usque ad quartam generationem; & mortuus est senex, & plenus dierum.

Ad Magnificat. Ant. 3. 2.
Tobias factus est caecus: hanc autem tentationem iudeo Dominus permisit evenire illi, ut posteris daretur exemplum patientiae ejus, sicut & sancti Job, *Tob. 2.*

Oratio. ut infra. ad Laudes.

DOMINICA XV
POST PENTECOSTEN.
IN INOCTURNO.

Lectio j. Cap. i.

Incipit liber Tobiae.

Tobias ex tribu & civitate Nephthali, (quae est in superioribus Galilaeae supra Naasson, post viam quae ducit ad occidentem, in sinistro habens civitatem Sephet) cum captus esset in diebus Salmanasar regis Assyriorum, in captivitate tamen politus, viam veritatis non deseruit; ita ut omnia quae

habere poterat, quotidie concaptivis fratribus qui erant ex ejus genere, impertiret. Cùmque esset junior omnibus in tribu Nephthali, nihil tamen puerile gessit in opere. Denique cum irent omnes ad vitulos aureos quos Jeroboam fecerat rex Israel, hic solus fugiebat consortia omnium; sed pergebat in Jerusalem ad templum Domini, & ibi adorabat Dominum Deum Israel, omnia primitiva sua & decimas suas fideliter offerens; ita ut in tertio anno profelytis & advena ministraret omnem decimationem. Hac & his similia secundum legem Dei puerulus observabat.

R. Tobit cum esset junior, nihil puerile gessit in opere: denique cum irent omnes ad vitulos aureos, hic solus fugiebat consortia omnium, sed pergebat in Jerusalem ad templum Domini, & ibi adorabat. Pater tales querit qui adorent eum. *Cùm. Tob. 1. Joan. 4.*

Lectio ij.

Cum vero factus esset vir, accepit uxorem Ananiam de tribu sua; genuitque ex ea filium, nomen suum imponens ei, quoniam ab infantia timere Deum docuit, & abstinere ab omni peccato. Igitur cum per captivitatem devenisset cum uxore sua & filio in civitatem Niniven, cum omni tribu sua; cum omnes edorent ex cibus gen-

tilium, iste custodivit animam suam, & nunquam contaminatus est in escis eorum. Et quoniam memor fuit Domini in toto corde suo, dedit illi Deus gratiam in conspectu Salmanasar regis; & dedit illi potestatem quodcumque vellet ire, habens libertatem quocumque facere voluisset.

R. Quomodo poteris, esto misericors: si multum tibi fuerit, abundanter tribue: * Si exiguum tibi fuerit, etiam exiguum libenter impertiri stude. Si voluntas prompta est, secundum id quod habet accepta est, non secundum id quod non habet: * Si exiguum. *Tob. 4. 1 Cor. 8.*

Lectio iij.

Pergebat ergo ad omnes qui erant in captivitate, & monita salutis dabat eis. Cum autem venisset in Ragem civitatem Medorum, & ex his quibus honoratus fuerat a rege, habuisset decem talenta argenti; & cum in multa turba generis sui Gabelum egentem videret, qui erat ex tribu ejus, sub chirographo dedit illi memoratam pondus argenti. Post multum vero temporis, mortuo Salmanasar rege, cum regnaret Sennacherib filius ejus pro eo, & filios Israel exolos haberet in conspectu suo, Tobit quotidie pergebat per omnem cognationem suam, & consolabatur eos, dividebatque unicui-

que, prout poterat, de facultatibus suis; esurientes alébat, nudisque vestimenta præbæbat, & mœreus atque occisis sepulturam sollicitus exhibebat.

N. Noli timere, fili mi; pauperem quidem vitam gerimus, sed * Multa bona habebimus, si timuerimus Deum, & recesserimus ab omni peccato, & fecerimus bene. y. Nonne Deus elegit pauperes in hoc mundo, divites in fide, & hæredes regni quod repromittit diligentibus se? * Multa. Glória Patri. * Multa. *Tob. 4. Jac. 2.*

IN II NOCTURNO.

Lectio iv. Cap. 1.

Ex libro sancti Ambrósii
Episcopi, de Tobia.

Lectio prophetico libro, qui inscribitur Tobias, quamvis plene vobis virtutes sancti Prophete Scriptura insinuaverit, tamen compendiarie mihi sermone de ejus meritis recensendis & operibus apud vos utendum arbitror; ut ea quæ Scriptura historico more digessit lætus, nos stricte comprehendamus, virtutum ejus genera velut quodam breviter colligentes. Fuit Tobias vir justus, misericors, hospitalis; & hoc virtutum prædicator, sibi arduam captivitatis quam ferebat humiliter atque patienter, committens magis injuriam quam privatam dolens; nec sibi virtutum suffragia

nihil profuisse deplorans, sed magis eam sibi contumeliam minorem peccatorum suorum pretio illatam arbitratus, meruit edictam, ne quis ex filii captivitatis mortuum sepulturæ daret.

N. Cognati Tobie irridebant vitam ejus: Tobias vero increpabat eos, dicens: * Filii sanctorum sumus, & vitam illam expectamus, quam Deus daturus est his qui fidem suam nunquam mutant ab eo. y. Teneamus spei nostræ confessionem indeclinabilem; fidelis enim est qui repromittit. * Filii. *Tob. 2. Hebr. 10.*

Lectio v.

At ille interdicto non revocabatur magis quam incitabatur, ne deserere officium pietatis mortis metu videretur; erat enim misericordie pretium mortis poena. Talis flagitii deprehensus reus, vix tandem per amicum potuit, directo patrimonio, egenus & exul restitui suis. Iterum in his versabatur officiis; & si quid alimenti foret, peregrinum cura quo cibum sumeret, quærebat. Itaque, cum festus à sepultura revertisset manere, appositis sibi edendi subsidiis, misse filio, quærebat confortem convivii. Dum conviva accersitur, nuntiatis insopulsi corporis reliquiis, convivium deferrebat: nec putabat pium ut ipse cibum sumeret, cum in publico corpus jaceret

exánime. Hoc illi quotidiana opus, & magnum.

R̄. Quando orabas cum lacrymis, & sepeliébas mortuos, & derelinquébas prándium tuum, ego obtuli orationem tuam Dómino. * Ego sum Ráphael ángelus, unus ex septem qui astámus ante Dóminum. *ψ.* Grátia vobis & pax ab eo qui est, & à septem spiritibus qui in conspectu throni ejus sunt. * Ego sum. *Tob. 12. Apoc. 1.*

Lectio vj. Cap. 2.

Tam sancto fessus officio prophéta, dum requiescit juxta parietem aulae, cadente de pásserum nido stercore, albúgine cæcitatē incidit; nec conquestus ingémuit, nec dixit: Hæc merces laborum meórum? Fraudári magis se dóluit obsequiórum, quam oculórum múnere; nec cæcitatē pœnam, sed impedimentum putábat. Et cum victum mercede leváret cónjugis, ne quid furtivum domum suam intráret, cavébat. Dénique plus honestáti quam necessitatí cónsulens, cui sua déerant, commodáverat próximo suo pecúniam quamdam, quam toto vitæ suæ tempore in tanta indigéntia non reposcivit. Vix, ubi se fessum vidit, & depólitum senectúte, insinuávit filio, non tam cúpiens commodatum reposcere, quam sollicitus ne fraudáret hæredem. Quod dicitur commodávit pecúniam, & non fœnerávit,

justi servávit officium. Malum est enim fœnus quo quaruntur usúraz; sed non illud fœnus malum de quo scriptum est: Fœnera próximo tuo in tempore necessitatís illius.

R̄. Quia acceptus eras Deo, * Necessé fuit ut tentatio probáret te; & † Nunc misit me Dóminus ut curárem te, & Saram uxórem filii tui à dæmónio liberárem. *ψ.* Quem diligit Dóminus, castígat; flagellat autem omnem filium quem récipit. * Necessé. Glória. † Nunc. *Tob. 12. Hebr. 12.*

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 7.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore; Ibat Jesus in civitatem quæ vocátur Naim; & ibant cum eo discipuli ejus, & turba copiósa. Cum autem appropinquáret portæ civitatis, ecce defunctus efferebátur filius únicus matris suæ. Et réliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi. *Serm. 98. c. 4.*

Videamus quid Christus nos discere voluit in tribus mórtuis quos suscitávit. Resuscitávit filiam mórtuam Archisynagógi, ad quam ægrotantem petebátur ut eam de ægritudine liberáret. Excitávit & hunc júvenem viduæ filium, de quo nunc admóniti sumus; ut hinc ista quæ ipse largíri dignátur, cum vestra caritate

tate loqueremur. Modò audistis quomodo excitatus est. Appropinquabat Dominus civitati : & ecce efferebatur mortuus jam extra portam. Misericordiã commotus, quod flebat mater vidua, & destituta unico filio, fecit quod audistis, dicens : Adolescens, tibi dico, Surge. Surrexit ille mortuus, cepit loqui, & reddidit illum matri suæ. Excitavit & Lazaram de sepulcro.

R. Defunctus efferebatur filius unicus matris suæ ; & hæc vidua erat. Quam cum vidisset * Dominus, misericordiã motus super eam, dixit illi : Noli flere. *ψ.* Non despiciet Dominus viduam, si effundat loquellam gemitus. * *Daus. Luc. 7. Eccl. 35.*

Leitio viij. c. 5.

Ista tria gênera mortuorum sunt tria gênera peccatorum, quos hodieque suscitavit Christus. Illa enim mortua filia Archisynagogi intus erat in domo ; nondum erat de secretis parietibus elata in publicum. Ibi intus suscitata est, viva parentibus reddita. Iste autem jam quidem non in domo, sed tamen nondum in sepulcro ; parietibus elatus erat, terræ mandatù non erat. Qui suscitavit mortuam nondum elatam, suscitavit mortuum jam elatum, nondum sepultum. Tertium restabat, ut & sepultum suscitaret ; & hoc fecit in Lazaro.

Autumnalis.

R. Accessit Jesus, & tetigit loculum ; hi autem qui portabant, steterunt. Et * Ait : Adolescens, tibi dico, Surge. Et resedit qui erat mortuus. *ψ.* Deus noster, Deus salvos faciendi ; & Domini Domini exitus mortis. * *Ait. Luc. 7. Pf. 67.*

Leitio ix. c. 7.

Hæc ergo, carissimi, sic audiamus, ut qui vivunt, vivant ; qui mortui sunt, reviviscant. Sive adhuc peccatum in corde conceptum est, & non processit in factum ; poeniteat, corrigatur cogitatio, surgat mortuus intra domum conscientiarum. Sive jam, quod cogitavit, admisit ; nec sic desperetur. Non surrexit mortuus intus, surgat elatus. Poeniteat facti, de proximo reviviscat : non eat in profundum sepulturæ ; non accipiat desuper consuetudinis molem. Sed fortè jam illi loquor, qui jam duro sui moris lapide premitur, qui jam urgetur consuetudinis pondere, qui jam quatríduanus putet ; nec ipse desperet : profundus mortuus est ; sed aptus est Christus. Novit clamando terræ onera rumpere, novit intrinsecus per seipsum vivificare, solvendum discipulis tradere. Agant etiam tales poenitentiam ; neque enim Lazaro resuscitato post quatríduum ullus putor in vivente remanserat. Ergo qui vivunt, vivant : quicumque autem

mórtui sunt, in quascumque harum trium morte se invenerint, agant ut celeriter jam resurgant.

R. Sicut Pater suscitavit mórtuos, & vivificat; * Sic & † Filius quos vult vivificat. *Y.* Non est fortis sicut Deus nosster: Dóminus mortificat, & vivificat. * Sic. Glória. † Filius. *Joan.* 5. 1. *Reg.* 2.

Ad Benedictus. Ant. 2. D. Qui erat mórtuus, coepit loqui; & dedit illum Jesus matri suæ. *Luc.* 7.

Oratio. Orémus. **E**cclésiâ tuam, Dómine, miseratio continuata mundet & múniat: & , quia sine te non potest salva consistere, tuo semper múnere gubernétur; Per.

Ad Magnificat. Ant. 1. D. Accépit omnes timor, & magnificábant Deum, dicentes: Quia Prophéta magnus surrexit in nobis, & quia Deus visitávit plebem suam. *Luc.* 7.

FERIA SECUNDA.

Leñio j. Cap. 2.

De libro Tobia.

Post hæc cum esset dies festus Dómini, & factum esset prándium bonum in domo Tobia, dixit filio suo: Vade, & adduc aliquos de tribu nostra, timentes Deum, ut epulentur nobiscum. Cúmque abiisset, reversus muntiávit ei unum ex filiis Israel jugulatum jacere in platea. Statimque exiliens de accúbitu suo, re-

linquens prándium, jejunus pervénit ad corpus; tollensque illud portávit ad domum suam occultè, ut, dum sol occubisset, cautè sepeliret eum. Cúmque occultasset corpus, manducávit panem cum luctu & tremore, mémorans illum sermónem quem dixit Dóminus per Amos prophétam; Dies festi vestri convertentur in lamentationem & luctum.

Leñio ij.

Cúm verò sol occubisset, abiit, & sepelivit eum. Arguebant autem eum omnes próximos ejus, dicentes: Jam hujus rei causâ interfici jussus es, & vix effugisti mortis impérium; & iterum sepellis mórtuos? Sed Tobias plus timens Deum quam regem, rapiébat corpóra occisorum, & occultabat in domo sua, & módio noctibus sepeliébat ea. Contigit autem ut quâdam dié fatigatus à sepultúra, véniens in domum suam, jactasset se juxta parietem, & obdormisset, & ex nido hirúndinum dormienti illi cálida stercora incidèrent super oculos ejus, fieretque cæcus, Hanc autem tentationem ideo permisit Dóminus evenire illi, ut pósteris darétur exemplum paciéntiæ ejus, sicut & sancti Job.

Leñio iij. Cap. 2 & 3.

Anna verò uxor ejus ibat ad opus textrinum quotidie, & de labore manuum suarum victum quem conse-

qui poterat, deferēbat. Unde factum est ut hadum carprarum accipiens detulisset domi; cuius cum vocem balantis vires ejus audisset, dixit: Videte ne forte furtivus sit, reddite eum dominis suis; quia non licet nobis aut edere ex furto aliquid, aut contingere. Ad hæc uxor ejus irata, respondit: Manifestè vana facta est spes tua, & elemosynæ tuæ modò apparuerunt. Atque his & aliis hujusmodi verbis exprobrabat ei. Tunc Tobias ingemuit, & cepit orare cum lacrymis, dicens: Justus es, Domine, & omnia judicia tua justa sunt; & omnes viæ tuæ; misericordia, & veritas, & judicium. Et nunc, Domine, memor esto mei, & ne vindictam sumas de peccatis meis, neque remiscaris delicta mea, vel parentum meorum. Quoniam non obedimus præceptis tuis, ideo traditi sumus in direptionem, & captivitatem, & mortem.

FERIA TERTIA.

Lectio j. Cap. 4.

De libro Tobie.

Cum Tobias putaret orationem suam exaudiri ut mori perciperet, vocavit ad se Tobiam filium suum, dixitque ei: Audi, fili mi, verba oris mei, & ea in corde tuo quasi fundamentum construe. Cum acciperit Deus animam meam; corpus meum sepeli; & honorem habebis tunc tuum

omnibus diebus vite ejus: memor enim esse debes quæ & quanta pericula passa sit propter te in utero tuo. Cum autem & ipsa compleverit tempus vite suæ, sepelias eam circa me. Omnibus autem diebus vite tuæ in mente habeto Deum; & cave ne aliquando peccato consentias, & prætermittas præcepta Domini Dei nostri. Ex substantia tua fac elemosynam, & noli avertere faciem tuam ab ullo paupere; ita enim fiet ut nec à te avertatur facies Domini. Quomodo poteris, ita esto misericors. Si multum tibi fuerit, abundanter tribue; si exigua tibi fuerit, etiam exiguum libenter impertiri stude. Præmium enim bonum tibi thesaurizas in die necessitatis; quoniam elemosyna ab omni peccato & à morte liberat, & non patitur animam ire in tenebras. Fiducia magna erit coram summo Deo elemosyna omnibus facientibus eam.

Lectio ij.

Attende tibi, fili mi, ab omni fornicatione; & præter uxorem tuam nunquam patiaris crimen scire. Superbiam nunquam in tuo sensu aut in tuo verbo dominari permittas; in ipsa enim initium sumpsit omnis perditio. Quicumque tibi aliquid operatus fuerit, statim et mercedem restitue; & merces mercenarii tui apud te

omnino non remaneat. Quod ab alio poteris fieri tibi, vide ne tu aliquando alteri facias. Panem tuum cum esuriéntibus & egénis cómede, & de vestimentis tuis nudos tege. Panem tuum & vinum tuum super sepultúram iusti constitue, & noli ex eo manducare & bibere cum peccatóribus. Consilium semper à sapiente perquire. Omni tempore benedic Deum; & pete ab eo ut vias tuas dirigat, & ómnia consilia tua in ipso permáneant. Indico etiam tibi, fili mi, dedisse me decem talenta argenti, dum adhuc infántulus esses, Gabélo, in Rages civitate Medórum, et chirógraphum ejus apud me habeo: & ideo perquire quomodo ad eum pervenias, & recipias ab eo supra memorátum pondus argenti; & restituas ei chirógraphum suum. Noli timere, fili mi; páuperem quidem vitam gerimus: sed multa bona habebimus, si timuerimus Deum, & recesserimus ab omni peccato, & fecerimus bene.

Leãio iij. Cap. 5.

Tunc respondit Tobias patri suo, & dixit: Omnia quaecumque præcepisti mihi, faciam, pater. Quomodo autem pecuniam hanc requiram, ignoro. Ille me nescit, & ego eum ignoro; quod signum dabo ei? Sed neque viam, per quam pergatur illuc, aliquando cognovi. Tunc pater suus re-

spondit illi, & dixit: Chirógraphum quidem illius penes me habeo; quod dum illi ostenderis, statim restituet. Sed perge nunc, & inquire tibi aliquem fidélem virum, qui eat tecum, salvá mercéde suá; ut, dum adhuc vivo, recipias eam. Tunc egressus Tobias, invenit juvenem splendídam, stantem præcinctum, & quasi paratum ad ambulandum. Et ignorans quod Angelus Dei esset, salutavit eum, & dixit: Unde te habemus, bone juvenis? At ille respondit: Ex filiis Israel. Et Tobias dixit ei: Nosti viam quæ ducit in regiónem Medórum? Cui respondit: Novi & ómnia itinera ejus frequenter ambulavi, & mansi apud Gabelum fratrem nostrum, qui moratur in Rages civitate Medórum, quæ posita est in monte Ecbatanis.

FERIA QUARTA.

Leãio j. Cap. 6.

De libro Tobie.

Profectus est Tobias, & canis secutus est eum, & mansit primá mansióné juxta flúvium Tigris. Et exivit ut laváret pedes suos; & ecce piscis immánis exivit ad devorandum eum. Quem expavescens Tobias, clamávit voce magad, dicens: Domine, invádit me. Et exiit ei Angelus: Apprehénde bránciam ejus, & trahé eum ad te. Quod cum fecisset, attraxit eum in siccum; & palpitare cepit ante pe-

das ejus. Tunc dixit ei Angelus: Exentera hunc piscem; & cor ejus, & fel & jecur repone tibi; sunt enim hæc necessaria ad medicamenta utiliter. Quod cum fecisset, absavit carnes ejus, & secum tulerunt in via; cetera salierunt, quæ sufficerent eis, quousque pervenirent in Rages civitatem Medorum. Tunc interrogavit Tobias Angelum, & dixit ei: Obsecro te, Azaria frater, ut dicas mihi quod remedium habebunt ista quæ de pisce servare jussisti? Et respondens Angelus, dixit ei: Cordis ejus particulam si super carbones ponas, fumus ejus extricat omne genus demoniorum, sive à viro, sive à muliere; ita ut ultra non accedat ad eam. Et fel valet ad unguendos oculos in quibus fuerit albugo, & sanabuntur.

Leçtio ij.

ET dixit ei Tobias: Ubi vis ut maneamus? Respondensque Angelus, ait: Est hæc Raguel nomine, vir propinquus de tribu tua, & hic habet filiam nomine Saram; sed neque masculum, neque feminam ullam habet aliam præter eam. Tibi debetur omnis substantia ejus, & oportet eam te accipere conjugem. Pete ergo eam à patre ejus, & dabit tibi eam in uxorem. Tunc respondit Tobias, & dixit: Audio quia tradita est septem viris, & mortui sunt:

sed & hoc miravi, quia demonium occidit illos. Tempo ergo ne fortè & mihi hæc eveniant; & cum sim unicuique parentibus meis, depenam senectutem illorum cum tristitia ad inferos.

Leçtio iij.

Tunc angelus Raphael dixit ei: Audi me, & ostendam tibi qui sunt quibus prevalere potest demonium. Hi namque qui conjugium ita suscipiunt, ut Deum à se & à sua mente excludant, & suæ libidini ita vacent, sicut equus & mulus, quibus non est intellectus, habet potestatem demonium super eos. Tu autem, cum acciperis eam, ingressus cubiculum, per tres dies continens esto ab ea; & nihil aliud, nisi orationibus, vacabis cum ea. Ipsæ autem nocte, incenso jecore piscis, fugabitur demonium. Secundam verò nocte in copulatione sanctorum Patriarcharum admittèris. Tertiâ autem nocte benedictionem consequèris, ut filii ex vobis procreentur incolumes. Transactâ autem tertiâ nocte, accipies virginem cum timore Domini, amore filiorum magis quam libidine ductus, ut in semine Abraham benedictionem in filiis consequaris.

FERIA QUINTA.

Leçtio j. Cap. 7.

De libro Tobie.

Ingressi sunt ad Raguel; & suscepit eos Raguel

cum gaudio. Intuensque Tobiam Ráguel, dixit Annæ uxóri suæ : Quàm similis est júvenis iste consobrino meo. Et cum hæc dixisset, ait : Unde estis, júvenes fratres nostri? At illi dixerunt : Ex tribu Néphthali sumus, ex captivitate Nimive. Dixitque illis Ráguel : Nostis Tobiam fratrem meum? Qui dixerunt : Nóvimus. Cúmque multa bona loqueretur de eo, dixit Angelus ad Ráguelem : Tobias, de quo interrogas, pater istius est. Et misit se Ráguel, & cum lacrymis osculátus est eum; & plorans supra collum ejus, dixit : Benedictio sit tibi, fili mi, quia boni & óptimi viri filius es. Et Anna uxor ejus, & Sara ipsórum filia lacrymátæ sunt. Postquam autem locúti sunt, præcepit Ráguel occídi arietem, & parári convívium. Cúmque hortaretur eos discumbere ad prándium, Tobias dixit : Hic ego hódie non manducábo, neque bibam, nisi prius peticiónem meam confirmes, & promittas mihi dare Saram filiam tuam.

Leitio ij.

Tunc dixit Ráguel : Non dubito quòd Deus preces & lacrymas meas in conspectu suo admiserit; & credo quóniam ideo fecit vos venire ad me, ut ista conjungeretur cognationi suæ secundum legem Móysi : & nunc non dubium gerere quòd tibi eam tradam. Et appre-

hendens dexteram filie suæ, dextræ Tobie tradidit, dicens : Deus Abraham, & Deus Isaac, & Deus Jacob vobiscum sit, & ipse conjungat vos, impleatque benedictionem suam in vobis. Et acceptá chartá, fecerunt conscriptionem conjugii. Et post hæc epulati sunt, benedicentes Deum. Vocavitque Ráguel ad se Annam uxorem suam, & præcepit ei ut præpararet alterum cubiculum. Et introduxit illuc Saram filiam suam, & lacrymátæ est. Dixitque ei : Forti ánimo esto, filia mea : Dominus cœli det tibi gaudium pro vœdie quod perpessa es.

Leitio iij. Capi. 8.

Tunc hortatus est virginem Tobias, dixitque ei : Sara, exurge, & deprecemur Deum hódie, & cras, & secundum oras; quia his tribus noctibus Deo jungimur; tértiá autem transactá nocte; in nostro érimus conjugio: filii quippe sanctorum sumus, & non possumus ita conjungi: sicut gentes quæ ignorant Deum. Sargentæ autem pariter, instantes orabant ambo simul, ut sanitas daretur eis. Dixitque Tobias: Domine Deus patrum nostrórum, benedicant te cœli & terra, mareque & fontes, & flúmina, & omnes creaturæ tuæ quæ in eis sunt. Tu fecisti Adam de limo terræ, dedisti que ei adjutorium Evam: & nunc, Domine, tu scis quia non lu-

xariz causâ accipio sororem meam conjugem, sed solâ posteritatis dilectione, in qua benedicatur nomen tuum in secula seculorum. Dixit quoque Sara : Miserebere nobis, Domine, miserebere nobis, & consenescamus ambo periter sani.

FERIA SEXTA.

Lectio j. Cap. 8 & 9.

De libro Tobiz:

Adjuravit Raguel Tobias, ut duas hebdomadas moraretur apud se. De omnibus autem quæ possidebat Raguel, dimidiam partem dedit Tobias; & fecit scripturam, ut pars dimidia quæ supererat post obitum eorum, Tobias dominio deveniret. Tunc vocavit Tobias Angelum ad se, quem quidem hominem existimabat, dixitque ei : Azaria frater, peto ut auscultes verba mea. Si meipsum tradam tibi servum, non ero condignus providentiæ tuæ : tamen obsecro te, ut assumes tibi animalia sive servitia, & vadas ad Gabelum in Rages civitatem Medorum, reddasque ei chirographum suum, & recipias ab eo pecuniam, & roges eum venire ad nuptias meas. Scis enim ipse quoniam numerat pater meus dies; & si tardâ vero unâ die plus, contrahatur anima ejus. Et certè vides quomodo adjuravit me Raguel, cujus adjuramentum spernere non possum. Tunc Raphael assumens

quatuor ex servis Raguëlis, & duos camelos, in Rages civitatem Medorum perrexit : & inveniens Gabelum, reddidit ei chirographum suum, & recepit ab eo omnem pecuniam. Indicavitque ei de Tobias filio Tobiz, omnia quæ gesta sunt; fecitque eum secum venire ad nuptias.

Lectio ij. Cap. 10.

Cum verò moras faceret Tobias, causâ nuptiarum, sollicitus erat pater ejus Tobias, dicens : Putas quare moratur filius meus, aut quare detentus est ibi? Putasne Gabelus mortuus est, & nemo reddet illi pecuniam? Cœpit autem contristari nimis ipse, & Anna uxor ejus cum eo; & cœperunt ambo simul flere, eo quòd die statuto minime reverteretur filius eorum ad eos. Flebat igitur mater ejus irremediabilibus lacrymis, atque dicebat : Heu, heu me, fili mi, ut quid te miimus peregrinari, lumen oculorum nostrorum, baculum senectutis nostræ, spem posteritatis nostræ? omnia simul in te uno habentes, te non debimus dimittere à nobis. Cui dicebat Tobias : Tace, & noli turbari; sanus est filius noster : satis fidelis est vir ille cum quo miimus eum.

Lectio iij. Cap. 11.

Anna autem sedebat secus viam quotidie in super-

cilio montis, unde respicere poterat de longinquo. Et dum ex eodem loco specularétur adventum ejus, vidit à longè; & illico agnovit venientem filium suum; currensque nuntiávit viro suo, dicens: Ecce venit filius tuus. Dixitque Raphaél ad Tobíam: At ubi introieris domum tuam, statim adóra Dóminum Deum tuum; & grátias agens ei, accéde ad patrem tuum, & osculáre eum. Statimque lini super óculos ejus ex felle ísto piscis quod portas tecum: scias enim quóniam mox aperientur óculi ejus; & vidébit pater tuus lumen cœli, & in aspectu tuo gaudébit. Tunc præcucurrít canis qui simul fúerat in via; & quasi núnctius advéniens, blandimento luæ caudæ gaudébat. Et consurgens cæcus pater ejus, cœpit offendens pédibus currere; & datá manu púero, occurrit obviam filio suo: & suscipiens osculátus est eum cum uxóre sua, & cœpérunt ambo flere præ gáudio. Cúmque adorassent Deum, & grátias egissent, confederunt. Tunc fumens Tobias de felle piscis, linívit óculos patris sui: & sustinuit quasi dimídiam ferè horam; & cœpit albúgo ex óculis ejus, quasi membrána ovi, égredi: quam apprehendens Tobias traxit ab óculis ejus; statimque visum recépit. Et glorificábant Deum.

SABBATO.

Lectio j. Cap. 12.

De libro Tobíæ.

Vocávit ad se Tobias filium suum, dixitque ei: Quid póssumus dare viro isti sancto qui venit tecum? Respondens Tobias, dixit patri suo: Pater, quam mercédem dábitur ei? aut quid dignum póterit esse beneficiis ejus? Me duxit & reduxit sanum, pecúniám à Gabélo ipse recépit, uxórem ipse me habére fecit, & dæmónium ab ea ipse compéscuit, gáudium paréntibus ejus fecit, méipsum à devoratióne piscis erípuit, te quoque vidére fecit lumen cœli, & bonis ómnibus per eum repléti sumus. Quid illi ad hæc potérimus dignum dare? Sed peto te, pater mi, ut roges eum si fortè dignábitur medietátem de ómnibus quæ alláta sunt, sibi assúmere. Et vocantes eum, pater scilicet & filius, tulérunt eum in partem, & rogáre cœpérunt ut dignáretur dimídiam partem ómnium quæ attúlerant, acceptam habére.

Lectio ij.

Tunc dixit eis occultè: Manifesto vobis veritatem, & non abscondam à vobis occultum sermónem. Quando orábas cum lacrymis, & sepeliébas mórtuos, & derelinquébas prándium tuum, & mórtuos abscondébas per diem in domo tua, & nocte sepeliébas eos, ego

Obtuli orationem tuam Dómino. Et quia acceptus eras Deo, necesse fuit ut tentatio probáret te. Et nunc milit me Dóminus ut curárem te, & Saram uxórem filii tui à dazmónio liberárem. Ego enim sum Ráphael Angelus, unus ex septem qui astamus ante Dóminum. Cúmque hæc audissent, turbáti sunt, & trementes ceciderunt super terram in faciem suam. Dixitque eis Angelus: Pax vobis, nolite timére. Et enim, cúm essem vobiscum, per voluntátem Dei eram: ipsum benedicite, & cantáte illi. Vidébar quidem vobiscum manducáre, & bíbere; sed ego cibo invisibili & potu, qui ab hominibus vidéri non potest, utor. Tempus est ergo ut revertar ad eum qui me misit.

Lectio iij. Cap. 14.

IN hora autem mortis suæ vocávit ad se Tobíam filium suum, & septem júvenes filios ejus nepótes suos, dixitque eis: Propè erit interitus Nínive; non enim excidit verbum Dómini: & fratres nostri, qui dispersi sunt à terra Israel, revertentur ad eam. Omnis autem deserta terra ejus replébitur, & domus Dei quæ in ea incensa est, iterum reedificabitur; ibique revertentur omnes timentes Deum: & relinquent gentes idóla sua, & venient in Jerúsalem; & inhabitabunt in ea; & gaudebunt in ea omnes reges

terre, adorantes regem Israel. Audíte ergo, filii mei, patrem vestrum: Servite Dómino in veritate, & inquirite ut faciátis quæ plácita sunt illi; & filiis vestris mandáte ut faciant justitias & eleemósynas, ut sint memores Dei, & benedicant eum in omni tempore in veritate, & in tota virtute sua. Nunc ergo, filii, audite me, & nolite manére hic; sed quicumque die sepelleritis matrem vestram circa me in uno sepulcro, ex eo dirigite gressus vestros ut exeat hinc: video enim quia iniquitas ejus finem dabit ei. Factum est autem post óbitum matris suæ, Tobias abscellit ex Nínive cum uxóre sua, & filiis, & filiorum filiiis, & reversus est ad sóceros suos. Invenitque eos incólumes in senectute bona; & curam eórum gessit, & ipse clausit óculos eórum: & omnem hæreditátem domús Raguélis ipse percépit, viditque quintam generationem, filios filiorum suórum. Et, compléctis annis nonaginta novem in timóre Dómini, cum gaudio sepelióunt eum. Omnis autem cognatio ejus, & omnis generatio ejus in bona vita & in sancta conversatióne permansit; ita ut accépti essent tam Deo quam hominibus, & cunctis habitantibus in terra.

Ad Magnificat. Ant. 5. C.
Venit Assur in multitudine

...

fortitudinis suæ: Dominus autem omnipotens tradidit eum in manus feminæ, & confudit eum. *Judith 16.*

Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA XVI

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio j. Cap. 1.

Incipit liber Judith.

Arphaxad rex Medorum subjugaverat multas gentes imperio suo; & ipse ædificavit civitatem potentissimam, quam appellavit Ecbatanis, ex lapidibus quadratis & sectis: fecit muros ejus in latitudinem cubitorum septuaginta, & in altitudinem cubitorum triginta; turres vero ejus posuit in altitudinem cubitorum centum. Per quadrum vero earum latus utrumque vicenorum pedum spatio tendebatur; posuitque portas ejus in altitudinem turrium. Et gloriabatur quasi potens in potentia exercitus sui, & in gloria quadrigarum suarum. Anno igitur duodecimo regni sui, Nabuchodonosor rex Assyriorum, qui regnabat in Ninive civitate magna, pugnavit contra Arphaxad, & obtinuit eum.

R. Scitote quoniam exaudiet Dominus preces vestras, si manentes permanseritis in jejuniis & orationibus: * Memores estote Moyli, qui Amalec confidentem in virtute sua, non ferro pugnando, sed preci-

bus sanctis orando dejecit. *ψ.* Omnia quaecumque petieritis in oratione credentes, accipietis. * Memores. *Judith 4. Matth. 21.*

Lectio ij. Cap. 2.

Anno tertio-decimo Nabuchodonosor regis, vigesima & secunda die mensis primi, factum est verbum in domo Nabuchodonosor regis Assyriorum, ut defenderet se. Vocavitque omnes majores natu, omnesque duces, & bellatores suos, & habuit cum eis mysterium consilii sui: dixitque cogitationem suam in eo esse, ut omnem terram suo subjugaret imperio. Quod dictum cum placuisset omnibus, vocavit Nabuchodonosor rex Holofernem principem militiae suæ, & dixit ei: Egre- dere adversus omne regnum Occidentis, & contra eos præcipue qui contempserunt imperium meum.

R. Judith vidua habens super lumbos suos cilicium, jejunabat omnibus diebus vite suæ: & erat hæc in omnibus famosissima; * Quoniam timebat Dñum valde: nec erat qui loqueretur de illa verbum malum. *ψ.* Hæc erat plena operibus bonis & elemosynis quas faciebat; * Quoniam. *Judith 8. Ad. 9.*

Lectio iij. Cap. 4.

Tunc audientes hæc filii Israel, qui habitabant in terra Juda, timuerunt valde à facie ejus. Tremor, & horror invasit sensus e-

rum, ne hoc faceret Jerúsalem & templo Domini, quod fecerat ceteris civitatibus & templis earum. Et miserunt in omnem Samariam per circuitum usque Jericho, & preoccupaverunt omnes vertices montium: & muris circumdederunt vicos suos, & congregaverunt frumenta in præparationem pugnae. Sacerdos etiam Eliachim scripsit ad universos qui erant contra Esdrelon, quæ est contra faciem campi magni juxta Dóthain, & universos per quos via transitus esse poterat, ut obtinerent ascensus montium per quos via esse poterat ad Jerúsalem, & illic custodirent ubi angustum iter esse poterat inter montes. Et fecerunt filii Israel secundum quod constituerat eis sacerdos Domini Eliachim.

R. Aequo animo estote, fratres: expectemus à Domino misericordiam; * Forsitan enim indignationem suam abscindet, & † Dabit glóriciam nómini suo. *ψ.* Nihil solliciti sitis, sed in omni oratione & obsecratione petitiones vestras innotescant apud Deum; * Forsitan. Glória. † Dabit. *Judith 7. Philip. 4.*

IN II NOCTURNO.

Lectio iv. Cap. 9.

Ex libro sancti Ambrósii Episcopi, de Elia & jejúnio.

Potentes vinum prohibentur bibere, ne cum bibere

obliviscantur sapiéntiam. Bibébant vinum in ebrietate potentes, qui Holoferni principi militæ regis Assyriorum se tradere gestébant: sed non bibébat fénina Judith, jejúnans ómnibus diébus viduitatis suæ, præter festórum diérum solemnitates. His armis munita procellit, & omnem Assyriorum circumvenit exercitum. Sobrii vigóre consilii abstulit Holofernis caput, servávit pudicitiam, victóriam reportávit. Hæc enim succincta jejúnio, in castris prætendébat aliénis: illé vino sepultus jacébat, ut idum vulneris sentire non posset. Itaque unius mulicris jejúnium innúmeros stravit exercitus Assyriorum.

R. Reputantes peccatis nostris hæc ipsa supplicia minóra esse, * Flagella Domini quibus corripiamur, ad emendationem, & non ad perditionem nostram evenisse credamus. *ψ.* Dum judicamur, à Domino corripiamur; ut non cum hoc mundo damnemur. * Flagella. *Judith: 8. 1. Cor. 11.*

Lectio v.

Esther quoque púlicior facta est jejúnio; Dominus enim grátiam sóbriæ mentis augebat. Omne genus suum, id est, totum pópulum Judæórum à persecutiónis acerbitatibus liberávit: ita ut regem tibi faceret esse subiectum, non libidinis ardóre flammátum, sed coelesti mi-

seratione conversum; ita ut & pœna retorqueretur in impium, & honor sacris redderetur altaribus. Itaque illa quæ triduo jejunavit continuo, & corpus suum aquâ lavit, plus placuit, & vindictam retulit. Aman autem, dum se regali jactat convivio, inter ipsa vina pœnam suæ ebrietatis exolvit. Est ergo jejunium reconciliationis sacrificium, virtutis incrementum, quod fecit etiam feminas fortiores augmento gratiæ.

R. Quia pœtiens Dñus est, in hoc ipso pœnitæmus: * Humiliemus illi animas nostras, & expectemus humiles consolationem ejus. ¶ Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. * Humiliemus illi. *Judith 8. Jac. 4.*

Leçtio vj. Cap. 10.

Non omnis fames acceptabile jejunium facit; sed fames quæ Dei timore suscipitur. Non sola fames queritur, sed plena disciplina jejunii. Aliis dicitur: In diebus jejuniorum vestrorum invenitis voluntates vestras, & omnes subditos vobis stimulat. Non tale jejunium ego elegi, dicit Dñus. Quod jejunium improbetur, audivimus: nunc audiamus quod sit probabile. Sed solve omnem colligationem injustitiarum: dissolve obligationes violentarum commutationum: dimitte contractos in remissionem, & omnem

conscriptiõnem iniquam dirumpe: frange esurienti panem tuum, & egenos non habentes tectum induc in domum tuam: & si videris nudum, cooperi eum; & domesticos seminis tui non despicias.

R. Non in multitudine est virtus tua, Dñe, nec superbi ab initio placuerunt tibi; sed * Humilium & mansuetorum semper tibi placuit deprecatio. ¶ Omnis qui se exaltat, humiliabitur; & qui se humiliat, exaltabitur. * Humilium. Glõria. * Humilium. *Judith 9. Luc. 18.*

IN III NOCTURNO.

Leçtio vij. Cap. 14.

Leçtio sancti Evangelii secundam Lucam.

In illo tempore; Cum intraret Jesus in domum cujusdam principis Phariseorum sabbato manducare panem, & ipsi observabant eum: & ecce homo quidam hydropticus erat ante illum. Et reliqua.

Homilia sancti Gregorii Papæ.

Moral. l. 16. c. 23 & 24.

Quantalibet sit justitia operis, apud internum Jüdicem nulla est, si hæc elevat tumor mentis. Qui enim humiliatus fuerit, erit in glõria; & qui inclinaverit oculos suos, ipse salvabitur. Quæ nimirum sententia à Veritatis ore non discrepat, dicentis: Omnis qui se exaltat, humiliabitur; & qui se humiliat, exaltabitur. Unde

& per Salomónem dicitur : Antequam conteratur, exaltatur cor hominis; & antequam gloriéur, humiliatur. Recte autem dicitur : Qui inclinaverit oculos suos, ipse salvabitur; quia quantum per membrorum ministerium deprehendi potest, prima superbiz offensio esse in oculis solet. Oculos ergo inclinare, est nullum respiciendo despiciere, sed se nunquam atque imparem cunctis quos aspicit, aestimare. Salvabitur qui oculos inclinat, quia qui falsum superbiz verticem deserit, veritatis altitudinem ascendit.

R. Cum invitatus fueris ad nuptias, * Non discumbas in primo loco, ne forte honoratio te sit invitatus, & qui te vocavit, dicat tibi : Da huic locum. *Y.* Ubi fuerit superbia, ibi erit & contumelia; ubi autem est humilitas, ibi & sapientia. * Non. *Luc.* 14. *Prov.* 11.

Lectio viij.

Homil. 7 in Evang. n. 4.

Restat ergo ut in omne quod scit, sese mens deprimat; ne quod virtus scientiz congregat, ventus elationis tollat. Cum bona, fratres, agitis, semper ad memoriam male acta revocate; ut, dum cautè culpa conspicitur, nunquam de bono opere incautè animus lætetur. Superiores invicem, eos maxime qui vobis commissi non sunt, proximos vestros attendite; quia & quos agere

aliqua prava conspiciatis, quæ in eis lateant bona nescitis. Magnus ergo unusquisque esse studeat, sed tamen aliquo modo esse se nesciat; ne dum sibi magnitudinem arroganter tribuit, amittat. Hinc etenim per Prophetam dicitur : Væ qui sapientes estis in oculis vestris, & coram vobismetipsis prudentes. Hinc Paulus ait : Nolite prudentes esse apud vosmetipsos. Hinc contra superbientem Saül dicitur : Cum esses parvulus in oculis tuis, caput in tribubus Israel factus es. Ac si aperte diceretur : Cum tu te parvulum conspiceres, ego te præ ceteris magnum feci. Quia verò tu te magnum conspicias, à me parvus aestimaris.

R. Recumbe in novissimo loco, ut qui te invitavit, dicat tibi : Amice, ascende superius. * Tunc erit tibi gloria coram simul discumbentibus. *Y.* Melius est ut dicatur tibi, Ascende, quam ut humiliéris. * Tunc. *Luc.* 14. *Prov.* 25.

Lectio ix.

Si ergo sancti viri, etiam cum agunt fortia, de semetipsis vilia sentiunt; quid in sua excusatione dicturi sunt qui sine opere virtutis intumescunt? Sed, etsi quilibet bona adiant opera, nulla sunt, nisi ex humilitate condiantur. Miranda quippe actio cum elatione non elevat, sed gravat. Qui enim sine humilitate virtutes con-

gregat, in ventum pulverem portat; & unde aliquid ferre cernitur, inde deteriùs caccatur. In cunctis ergo quæ agitis, fratres mei, radicem boni operis humilitatem tenete; nec quibus jam superiores, sed quibus adhuc inferiores estis aspiciate; ut dum meliorem vobis exempla proponitis, ad majora semper ascendere ex humilitate valeatis.

R. Superbum sequitur humilitas; * Et † Humilem spiritu suscipiet gloria. *Y.* Qui potens est, disperit superbos, & exaltavit humiles; * Et humilem. Gloria. † Humilem. *Prov. 29. Luc. 1.*

Ad Benedictus. Ant. 1. J. Jesus dixit ad Legisperitos & Phariseos: Si licet sabbato curare? At illi tacuerunt. Ipse vero apprehensum sanavit hydropticum, ac dimisit. *Luc. 14.*

Oratio. Orémus.

Tua nos, quæsumus, Domine, gratia semper & præveniat & sequatur; ac bonis operibus jûgiter præstet esse intentos; Per Dominum nostrum Jesum Christum filium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitate Spiritus sancti Deus.

Ad Magnificat. Ant. 7. a. Respondens Jesus ad Legisperitos, dixit: Cujus vestrum asinus aut bos in puteum cadet, & non continuo extrahet illum die sabbati? Et non poterant ad hæc respondere illi. *Luc. 14.*

FERIA SECUNDA.

Leçtio j. Cap. 8.

De libro Judith.

Erat Judith relicta vidua jam annis tribus, & mensibus sex. Et in superioribus domus suæ fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur. Et habens super lumbos suos cilicium, jejunabat omnibus diebus vitæ suæ, præter sabbata, & neomenias, & festa domus Israel. Erat autem eleganti aspectu nimis; cui vir suus reliquerat divitias multas, & familiam copiosam, ac possessiones armentis boum & gregibus ovium plenas. Et erat hæc in omnibus famosissima, quoniam timebat Dominum valde; nec erat qui loqueretur de illa verbum malum.

R. Scitote, quoniam exaudit Dominus, 202.

Leçtio ij. Cap. 10.

Factum est autem cum descenderet montem circa ortum diei, occurrerunt ei exploratores Assyriorum, & tenuerunt eam, dicentes: Unde venis? aut quod vadis? Quæ respondit: Filia sum Hebræorum; ideo ego fugi à facie eorum, quoniam futurum agnovi quod dentur vobis in depraedationem; pro eo quod contemnentes vos, noluerunt ultro tradere seipfos, ut invenirent misericordiam in conspectu vestro. Hac de causa cogitavi mecum, dicens: Vadam ad

faciem principis Holofernis, ut indicem illi secreta illorum, & ostendam illi quod aditu possit obtinere eos, ita ut non cadat vir unus de exercitu ejus. Et cum audissent viri illi verba ejus, considerabant faciem ejus: & erat in oculis eorum stupor, quoniam pulchritudinem ejus mirabantur nimis. Et dixerunt ad eam: Conserva illi animam tuam, eo quod tale reperisti consilium, ut descenderes ad dominum nostrum. Hoc autem scias, quoniam cum steteris in conspectu ejus, bene tibi faciet, & eris gratissima in corde ejus. Duxeruntque illam ad tabernaculum Holofernis, annuntiantes eam. Cumque intrasset ante faciem ejus, statim captus est in suis oculis Holofernes.

R. Judith vidua, 202.

LECTIO iij. Cap. 13.

Erat Judith sola in cubiculo. Porro Holofernes jacébat in lecto nimia ebrietate sopitus. Dixitque Judith puellæ suæ, ut staret foris ante cubiculum, & observaret. Stetitque Judith ante lectum, orans cum lacrymis, & labiorum motu in silentio, dicens: Confirma me, Domine Deus Israel, & respice in hac hora ad opera manuum mearum; ut, sicut promisisti, Jerúsalem civitatem tuam erigas; & hoc quod credens per te posse fieri cogitavi, perficiam. Et, cum hæc dixisset, accessit ad co-

lumnam quæ erat ad caput lectuli ejus; & pugionem ejus, qui in ea ligatus pendebat, exolvit. Cumque evaginasset illum, apprehendit comam capitis ejus, & ait: Confirma me, Domine Deus, in hac hora. Et percussit bis in cervicem ejus; & abscedit caput ejus.

R. Aequo animo estote, fratres, 203.

FERIA TERTIA.

LECTIO j. Cap. 15.

De libro Judith.

Cum omnis exercitus de collatum Holofernem audisset, fugit mens & consilium ab eis, & solo tremore & metu agitati, fugæ præsidium fumunt; ita ut nullus loqueretur cum proximo suo: sed inclinato capite, relictis omnibus, evadere festinabant Hebræos, quos armatos super se venire audiebant, fugientes per vias camporum & semitas collium. Videntes itaque filii Israel fugientes, secuti sunt illos; descenderuntque clangentes tubis, & ululantes post ipsos. Et quoniam Assyrii non adunati, in fugam ibant precipites; filii autem Israel uno agmine persequentes, debilitabant omnes quos invenire potuissent.

R. Reputantes peccatis nostris, 203.

LECTIO ij.

Joachim autem summus Pontifex de Jerúsalem venit in Bethúliam cum universis presbyteris suis, ut videret

Judith. Quæ cum exisset ad illum, benedixerunt eam omnes unâ voce, dicentes: Tu glória Jerúsalem, tu lætitia Israel, tu honorificentia populi nostri; quia fecisti viriliter, & confortatum est cor tuum; eo quod castitatem amaveris, & post virum tuum, alterum nescieris: ideo & manus Dómini confortavit te, & ideo eris benedicta in æternum. Et dixit omnis pópulus: Fiat, fiat. Per dies autem triginta vix collecta sunt spólia Assyriorum à pópulo Israel.

R. Quia pátiens Dóminus est, 204.

Leãtio iij. Cap. 16.

ET factum est post hæc, omnis pópulus post victoriam venit in Jerúsalem adorare Dóminum: & mox ut purificati sunt, obtulerunt omnes holocausta, & vota, & repromissiones suas. Porro Judith universa vasa bellica Holofernus quæ dedit illi pópulus, & conopéum quod ipsa sustulerat de cubili ipsius, obtulit in anathéma oblivionis. Erat autem pópulus jucundus secundum faciem sanctorum, & per tres menses gaudium hujus victoriæ celebratum est cum Judith. Post dies autem illos unusquisque rediit in domum suam; & Judith magna facta est in Bethúlia, & præclarior erat universæ terræ Israel. Erat etiam virtuti castitas adjuncta, ita ut non cognosceret virum ómnibus

diebus vitæ suæ, ex quo defunctus est Manasses vir ejus. Erat autem diebus festis procedens cum magna glória. Mansit autem in domo viri sui annos centum quinque, & dimisit abram suam liberam, & defuncta est, ac sepulta cum viro suo in Bethúlia. Luxitque illam omnis pópulus diebus septem.

R. Non in multitudinem, 204.

FERIA QUARTA.

Leãtio j. Cap. 1.

Incipit liber Esther.

IN diebus Assuéri, qui regnavit ab India usque Æthiopiã super centum viginti septem provincias, quando sedit in solio regni sui; Susan civitas regni ejus exordium fuit. Tertio igitur anno imperii sui fecit grande convivium cunctis principibus, & pteris suis, fortissimis Persarum, & Medorum inclytis, & præfectis provinciarum coram se, ut ostenderet divitias gloriæ regni sui, ac magnitudinem atque jactantiam potèntiæ suæ, multo tempore, centum videlicet & octoginta diebus.

R. Instabat dies quo Esther deberet intrare ad regem. Quæ * Non quæsit muliebrem cultum: habuitque gratiam super omnes mulieres; & posuit rex diadema regni in capite ejus. y. Absconditus cordis homo est in conspectu Dei lócuples; sic & sancta mu-

heres ornabant se. * Non.
Esther 2. 1 Petr. 3.

Leãtio ij.

Vasthi quoque regina fecit convivium feminarum in palatio, ubi rex Assuerus manere consueverat. Itaque die septimo, cum rex esset hilarior, & post nimiam potationem incaluisse mero, præcepit septem eunuchis qui in conspectu ejus ministrabant, ut introducerent reginam Vasthi coram rege, posito super caput ejus diademate, ut ostenderet cunctis populis & principibus pulcritudinem illius; erat enim pulchra valde. Quæ renuit, & ad regis imperium, quod per eunuchos mandaverat, venire contempsit.

R. Domine, rex omnipotens, in ditione tua cuncta sunt posita; & * Non est qui possit tuz resistere voluntati, si decreveris salvare Israel: & nunc miserere populi tui. *ÿ. Si Deus pro nobis, quis contra nos? * Non est. Esther 13. Rom. 8.*

Leãtio iij. Cap. 2.

Erat vir Judæus in Susa civitate, vocabulo Mardocheus, filius Jair, filii Semei, filii Cis, de stirpe Jemini; qui translatus fuerat de Jerusaleme eo tempore quo Jechoniam regem Juda Nabuchodonosor rex Babilonis transtulerat; qui fuit nutritius filie fratris sui Edisse, quæ altero nomine vocabatur Esther, &

utrumque parentem amiserrat, pulchra nimis, & decora facie. Mortuisque patre ejus ac matre, Mardocheus sibi eam adoptavit in filiam. Cumque percrevisset regis imperium, & juxta mandatum illius multæ pulchræ virgines adducerentur Susa, & Egæo traderentur eunuchis; Esther quoque inter ceteras puellas ei tradita est, ut servaretur in numero feminarum. Quæ placuit ei, & invenit gratiam in conspectu illius.

R. Israel clamavit ad Dominum, & * Salvum fecit Dominus populum suum; † Liberavitque nos ab omnibus malis. *ÿ. Suscepit Israel pterum suum, recordatus misericordie suæ. * Salvum. Gloria. † Liberavitque. Esther 10. Luc. 1.*

FERIA QUINTA.

Leãtio j. Cap. 2.

De libro Esther.

Evoluto tempore per ordinem, instabat dies quo Esther filia Abihail fratris Mardochei, quam sibi adoptaverat in filiam, deberet intrare ad regem. Quæ non quæsit muliebrem cultum; sed quæcumque voluit Egæus eunuchus custos virginum, hæc ei ad ornatum dedit. Erat enim formosa valde, & incredibili pulchritudine; omnium oculis gratiosa & amabilis videbatur. Ducta est itaque ad cubiculum regis

Afluéri mense décimo, qui vocatur Tebeth, séptimo anno regni ejus. Et adamavit eam rex plusquam omnes mulieres; habuitque grátiam & misericórdiam coram eo super omnes mulieres; & posuit diadéma regni in cápite ejus, fecitque eam regnare in loco Vasthi.

R. Instabat dies, 208.

Leção ij. Cap. 3.

Post hæc rex Asuérus exaltávit Aman filium Amadáthi, qui erat de stirpe Agag; & posuit solum ejus super omnes principes quos habebat. Cunctique servi regis, qui in fóribus palátii versabantur flecebant genua, & adorabant Aman; sic enim præceperat eis imperátor: solus Mardocheus non flecebat genu, neque adorabat eum. Cui dixerunt púeri regis, qui ad fores palátii præstábant: Cur præter ceteros non observas mandátum regis? Cúmque hoc crebrius dicerent, & ille nollet audire, nuntiaverunt Aman, scire cupientes utrúm perseveráret in sententia: dixerat enim eis se esse Judæum. Quod cúm audisset Aman, & experimento probasset quod Mardocheus non flecebat sibi genu, nec se adoráret, irátus est valde, & pro nihilo dedit in unum Mardocheum mittere manus suas: audierat enim quod esset gentis Judææ; magisque voluit om-

nem Judæorum, qui erant in regno Asuéri, perdere nationem.

R. Dómine rex, 209.

Leção iij. Cap. 4.

Quz cúm audisset Mardocheus, scidit vestimenta sua, & indútus est sacco, spargens cinerem cápiti; & in platea médiæ civitátis, voce magná clamábat, ostendens amaritudinem animi sui, & hoc ejulátu usque ad fores palátii grádiens. Non enim erat licitum indútum sacco aulam regis intráre. In ómnibus quoque provinciis, óppidis, ac locis, ad quz crudéle regis dogma pervénerat, pláctus ingens erat apud Judæos, jejunium, ululátus, & fletus, sacco & cinere multis pro strato uténtibus. Ingessit autem sunt puellæ Esther & eunúchi, nuntiaveruntque ei. Quod audiens consternáta est; & vestem misit, ut abláto sacco indúerent eum, quam accipere noluit. Accitoque Athac eunúcho, quem rex ministrum ei dederat, præcepit ei ut iret ad Mardocheum, & disceret ab eo cur hoc faceret.

R. Israel clamávit, 209.

FERIA SEXTA.

Leção j. Cap. 5.

De libro Esther.

Die tertio indáta est Esther regalibus vestimentis, & stetit in átrio domús régiz, quod erat intérius, contra basilicam re-

gis : at ille sedebat super solium suum in consistorio palatii contra ostium domus. Cumque vidisset Esther reginam stantem, placuit oculis ejus, & extendis contra eam virgam auream quam tenebat manu. Quae accedens, osculata est summitatem virgae ejus. Dixitque ad eam rex : Quid vis, Esther regina ? Quae est petitio tua ? Etiam si dimidiam partem regni petieris, dabitur tibi. At illa respondit : Si regi placet, obsecro ut venias ad me hodie, & Aman tecum, ad convivium quod paravi. Statimque rex, Vocate, inquit, cito Aman, ut Esther obediat voluntati.

R. Instabat dies, 208.

Lectio ij. Cap. 6.

Cum esset ingressus Aman, ait illi rex : Quid debet fieri viro quem rex honorare desiderat ? Cogitans autem in corde suo Aman, & reputans quod nullum alium rex, nisi se, vellet honorare, respondit : Homo quem rex honorare cupit, debet indui vestibus regiiis, & imponi super equum qui de sella regis est, & accipere regium diadema super caput suum ; & primus de regiiis principibus ac tyrannis teneat equum ejus, & per plateam civitatis incedens, clamet & dicat : Sic honorabitur, quemcumque voluerit rex honorare. Dixitque ei rex : Festina, &

sumpta stola & equo, fac, ut locutus es, Mardochaeo Judaeo qui sedet ante fores palatii. Cave ne quidquam de his quae locutus es praetermittas.

R. Domine rex, 209.

Lectio iij.

Tulit itaque Aman stolam & equum, indutumque Mardochaeum in platea civitatis, & impositum equo praecedebat, atque clamabat : Hoc honore condignus est, quemcumque rex voluerit honorare. Reversusque est Mardochaeus ad januam palatii : & Aman festinavit ire in domum suam, lugens & operto capite ; narravitque Zares uxori suae & amicis omnia quae evenissent sibi. Cui responderunt sapientes quos habebat in consilio, & uxor ejus : Si de semine Judaeorum est Mardochaeus, ante quem cadere coepisti, non poteris ei resistere, sed cades in conspectu ejus.

R. Israel clamavit, 209.

SABBATO.

De libro Esther.

Lectio j. Cap. 7.

Intravit rex & Aman, ut biberent cum regina. Dixitque ei rex etiam secundae die, postquam vino incaluerat : Quae est petitio tua, Esther, ut detur tibi ? & quid vis fieri ? Etiam si dimidiam partem regni mei petieris, impetrabis. Ad quem illa respondit : Si inveniri gratiam in oculis tuis,

ô rex, & si tibi placet, dona mihi animam meam pro qua rogo, & populum meum pro quo obsecro: traditi enim sumus ego & populus meus, ut conteramur, jugulemur, & pereamus. Atque utinam in servos & famulas venderemur; esset tolerabile malum, & gemens tacerem: nunc autem hostis noster est, cujus crudelitas redundat in regem. Respondensque rex Assuerus, ait: Quis est ille, & cujus potentia, ut hæc audeat facere? Dixitque Esther: Hostis & inimicus noster pessimus iste est Aman. Quod ille audiens, illico obstupuit, vultum regis ac reginae ferre non sustinens.

[*Si fiat de Sabbato, R|R|R. sumuntur è Feria IV præcedenti.*]

Lectio ij. Cap. 7 & 8.

Dixitque Harbóna, unus de eunúchis qui stabant in ministério regis: En lignum quod paráverat Mardocheo qui locútus est pro rege, stat in domo Aman, habens altitudinis quinquaginta cúbitos. Cui dixit rex: Appéndite eum in eo. Suspendus est itaque Aman in patibulo quod paráverat Mardocheo; & regis ira quiévit. Die illo dedit rex Assuerus Esther reginae domum Aman adversarii Judæorum, & Mardocheus ingressus est ante faciem re-

gis. Confessa est enim ei Esther, quòd esset patruus suus. Tulitque rex anulum quem ab Aman récipi jussérat, & tradidit Mardocheo. Esther autem constituit Mardocheum super domum suam.

Lectio iij. Cap. 9.

Igitur duodécimi mensis, quem Adar vocári ante jam diximus, tértia-decímá die, quando cunctis Judæis interfeció parabatur, & hostes eórum inhiábant sanguini, versá vice Judæi superiores esse cœperunt, & se de adversáriis vindicare. Congregatique sunt per singulas civitates, oppida & loca, ut exténderent manum contra inimicos & persecutores suos. Nulli que ausus est resistere, eo quòd omnes pópulos magnitudinis eórum formído penetrárat. Nam & provinciárum júdices, & duces, & procuratores, omnisque dignitas quæ singulis locis ac opéribus præerat, extollébant Judæos timóre Mardochei, quem príncipem esse palatii, & plúrimum posse cognóverant: fama quoque nóminis ejus crescébat quotidie, & per cunctórum ora volitábat.

Ad Magnificat. Ant. 1. D.

In diébus Nehémia ducis, & Esdrae sacerdotis, in dedicacióné muri Jerúsalem, requisierunt Levitas de omnibus locis suis, ut addúcerent eos, & facerent dedi-

catiōnem & lætitiā in actiō-
ne gratiarum. 2 *Esd.* 12.

Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA XVII

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio j. Cap. 1.

Incipit liber primus *Esdrae*.

IN anno primo Cyri regis Persarum, ut compleretur verbum Domini ex ore Jeremiae, suscitavit Dominus spiritum Cyri regis Persarum; & traduxit vocem in omni regno suo etiam per scripturam, dicens: Hæc dicit Cyrus rex Persarum: Omnia regna terræ dedit mihi Dominus Deus cœli, & ipse præcepit mihi ut ædificarem ei domum in Jerusalem, quæ est in Judæa. Quis est in vobis de universo populo ejus? Sit Deus illius cum ipso. Ascendat in Jerusalem quæ est in Judæa, & ædificet domum Domini Dei Israel; ipse est Deus qui est in Jerusalem. Et omnes reliqui in cunctis locis ubicumque habitant, adjuvent eum viri de loco suo, argento & auro, & substantiâ, & pecoribus, excepto quod voluntariè offerunt templo Dei, quod est in Jerusalem. Et surrexerunt principes patrum de Juda, & Benjamin, & Sacerdotes & Levitæ, & omnis cujus Deus suscitavit spiritum, ut ascenderent ad ædificandum templum Domini, quod erat in Jerusa-

lem. Universique qui erant in circuitu, adjuverunt manus eorum in vasis argenteis & aureis, in substantiâ & jumentis, in suppellectili, exceptis his quæ sponte obtulerant. Rex quoque Cyrus protulit vasa templi Domini, quæ tulerat Nabuchodonosor de Jerusalem, & posuerat in templo Dei sul. Protulit autem ea Cyrus rex Persarum per manum Mithridatis filii Gazabar, & annumeravit ea Salsabasar principi Juda.

R. Cum coeperint impleri in Babylone septuaginta anni, visitabo vos; * Et suscitabo super vos verbum meum bonum, & reducam captivitatem vestram de universis gentibus, & Impletum est tempus, & appropinquavit: poenitemini, & credite; * *Et. Jer. 29. Marc. 1.*

Lectio ij. Cap. 3.

Jamque venerat mensis septimus, & erant filii Israel in civitatibus suis: congregatus est ergo populus quali vir unus in Jerusalem. Et surrexit Josue filius Josedec, & fratres ejus sacerdotes, & Zorobabel filius Salathiel, & fratres ejus, & ædificaverunt altare Dei Israel, ut offerrent in eo holocaustomata, sicut scriptum est in lege Moyli viri Dei. Collocaverunt autem altare Dei super bases suas, deterrētibus eos per circuitum populis terrarum; & obtulerunt super illud holo-

caustum Dómino manè & vespere: feceruntque solemnitatem tabernaculorum, sicut scriptum est, & holocaustum diébus singulis per ordinem secundum præceptum, opus diéi in die suo. Et post hæc holocaustum iuge, tam in calendis, quam in universis solemnitatibus Dómini, quæ erant consecratæ, & in omnibus in quibus ultro offerebatur munus Dómino. A primo dié mensis séptimi cœperunt offerre holocaustum Dómino; porro templum Dei nondum fundatum erat. Dederunt autem pecúnias látomis & camentáriis; cibum quoque, & potum, & óleum Sidóniis Tyriisque, ut deferrent ligna cédrina de Libano ad mare Joppe, juxta quod præcéperat Cyrus rex Persarum eis.

R. Animæquióres estóte, filii, & proclamáte ad Dóminum; erit enim memória vestra ab eo qui duxit vos. * Sicut enim fuit sensus vester, ut errarétis à Deo; decies tantum, iterum convertentes, requirétis eum. † Numquid Deus répultit pópulum suum? Absit. * Sicut. *Baruch 4. Rom. 11.*

Leñio iij.

Fundato igitur à camentáriis templo Dómini, steterunt Sacerdótes in ornátu suo cum tubis; & Levítæ filii Afaph in cymballis; ut laudarent Deum per manus David regis Israel.

Et concinébant in hymnis & confessione Dómino: Quóniam bonus, quóniam in æternum misericórdia ejus super Israel. Omnis quoque pópulus vociferabatur clamóre magno in laudando Dóminum, eo quod fundatum esset templum Dómini. Plúrimi etiam de Sacerdótibus & Levitis, & principes patrum, & seniores qui viderant templum prius cum fundatum esset; & hoc templum in óculis eórum, flebant voce magná: & multi vociferantes in lætitia, elevábant vocem. Nec póterat quisquam agnóscere vocem clamóris latántium, & vocem flentis pópuli; commixtamenim pópulus vociferabatur clamóre magno, & vox audiebatur procul.

R. Absque muro habitabitur Jerúsalem præ multitudíne hóminum in médio ejus: & ego * Ero ei, ait Dóminus, murus ignis in circúitu, & † In glória ero in médio ejus. † Portæ ejus non claudentur, & afferent glóriam & honórem gentium in illam: non intrábit in eam aliquod coinquínatum. * Ero ei. Gloria Patrís: † In. *Zach. 2. Apoc. 21.*

IN II NOCTURNO.

Leñio iv.

Sermo sancti Cyrilli Alexandrini.

Lib. 2. Glaph. in Gen. 5. 4:

Cyrus Cambysis filius, Medórum simul & Per-

sarum cōpiis conjunctis, bellum Assyriis finitimis ac vicinis intulit: demum Babylone ipsā vi captā, liberavit Judæos Assyriorum tyrannidem lamentantes, nec sine lacrymis accurrentes, affirmantesque prædictum esse à Deo per vocem sanctorum, quod venturus esset opportune, & adversarios debellaturus, atque ipse liberaret è vinculis oppressos, quodque rursus ædificaret templum in Jerosolymis, quod Assyrii impiè in Deum agentes incenderant. Porro quod nequaquam hæc in re mentiti sint Israelitæ, facile nobis constiterit, si sanctorum Prophetarum scripta inquiramus. Ait enim ita Deus per vocem Isaia: Hæc dicit Dominus Deus christo meo Cyro, cujus apprehendi dexteram, ut subjiciam ante eum gentes. Propter servum meum Jacob, & Israel electum meum, ego vocabo te nomine tuo, & suscipiam te: tu autem non cognovisti me. Audis quo pacto manifestè, Non cognovisti me, ait, neque inter eos qui Deum norunt collocare dignatur, adeo præclarum, quem ipse & regibus superiorem & innumerarum gentium dominum constituerat. Quæ enim de ipso dicuntur, typi erant operum per Christum edendorum.

R. Ego Dominus qui dico Cyro: Pastor meus es, &

omnem voluntatem meam complebis. * Ego suscitavi eum, & captivitatem meam dimittet non in pretio, neque in maneribus. ¶ Non corruptilibus auro vel argento redempti estis, sed pretioso sanguine Christi. * Ego suscitavi eum. Is. 44, 45. 1 Petr. 1.

LECTIO V.

ET quidem Cyrus dominatus est in innumeris gentibus, atque omnis eum recepit civitas. Accipit autem & thesauros in tenebris latentes, absconditos, & à seculo nemini visos, & diurnam servitute Israelem exemit. At regnavit per universam terram Emmanuel, quem tanquam omnium Salvatorem ac redemptorem tota civitas suscipiens commota est; & totum genus humanum jam à servitute ac tyrannide diabólica liberatum est, ipsique subditum. Descendens autem in infernum, abstulit thesauros tenebrosos, absconditos, invisibiles; portas æreas contrivit, & vectes ferreos confrégit, iis qui in vinculis erant, dicens: Exite; & his qui in tenebris versabantur: Revelamini. Idcirco etiam olim ad patientissimum atque invictum athletam Job ita ait: Venisti ad fontem maris, in vestigiis autem abyssi ambulasti, aperteque tibi sunt timore portæ mortis. Janitores autem inferni videntes te, ex-

pavérunt. Légimus enim véluti per interrogatiónem hæc, demonstrante nimirum sermóne ea quæ per Christum in ipsis inferni penetrálibus præclarè gesta sunt. Ideo enim Christus mórtuus est & vixit, ut & mortuórum & vivéntium dominétur.

Rf. Dicit Dóminus christo meo Cyro; cujus apprehendi dexteram: * Subjiciam ante faciém ejus gentes, & dorsa regum vertam; portas æreas conteram, & vectes ferreos confringam. *ψ*. Oportet Christum regnare, donec ponat Deus omnes inimicos sub pedibus ejus. * Subjiciam. *Is. 45. 1 Cor. 15.*

Leãtio vj.

AT olim quidem Cyrus, datis pecúniis, templum Jerosólymis reedificári iussit. Fundávit autem Ecclesiám, sanctám revérã & celeberrimam civitátem Emmanuel; tanquam Babylóna quamdam evertens superbam, & contuméliósam idololatriam. Quòd verò in typum glóriæ Christicea quæ de Cyro dicuntur, pólitæ sint; ex iis quæ deinceps à Prophéta narrantur; manifestum fiet. Ego feci terram & hóminem super eam, ego manu meá firmávi cælum, ego suscitávi eum cum iustitia; ipse ædificábit civitátem meam. Qui enim creávit terram, & hóminem super eam, quique cælum

stellis ornávit, excitávit nobis iustitiam Jesum redimentem gratis, (iustificáti enim sumus per fidem in sanguine ejus) liberantem à vinculis & captivitáte; & ædificantem spiriúaliter intellectuálem Jerúsalem, & fundantem Ecclesiám quæ ab ipsis inferni portis commoveri non possit, nec ab hominibus vinci. Hunc Deum cognoscentes qui olim erráverunt, dicunt: Tu es Deus noster, & nescivimus. Hunc adorábunt, & omne se flectet illi genu, & confitebitur omnis lingua. Huic quidam ex Israelitis obsistere conáti sunt; confúsi verò sunt, & conciderunt, & retrorsum ierunt juxta Prophætæ vocem. Cyrus itaque Cambysis filius fundávit templum Dei Jerosólymis, in typum Christi.

Rf. Suscitávit Dóminus spiritum Cyri regis, & traduxit vocem in omni regno suo, dicens: Deus cœli præcepit mihi ut ædificárem ei domum in Jerúsalem: * Quis est in vobis de univérso populo ejus? † Ascendat, & ædificet domum Dómini Dei Israel. *ψ*. In Christo Jesu omnis ædificátió constructa crescit in templum sanctum in Dómino, in quo & vos coædificámini in habitaculum Dei in Spiritu. * Quis est in vobis. Glória Patri. † Ascendat, & ædificet domum Dómini Dei Israel. *1 Esdr. 1, Eph. 2.*

IN

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 22.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthaeum.

In illo tempore; Pharisei audientes quod silentium imposuisset Jesus Sadduceis, convenérunt in unum; & interrogávit eum unus ex eis legis doctor, tentans eum: Magister, quod est mandatum magnum in lege? Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Epist. 155. n. 14 & 15.

Christus, ad est, Veritas, dicit in his duobus praeceptis totam Legem Prophetasque pendere, Ut diligamus Deum ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente; &, Diligamus proximos tanquam nosmetipsos. Proximus sane hoc loco non sanguinis propinquitat, sed rationis societate pensandus est, in qua focii sunt omnes homines. Cum ergo illa dilectione quam divina lex imperat, debeat homo diligere Deum, & seipsum, & proximum, non tamen ex hoc tria praecepta data sunt; nec dictum est, In his tribus; sed, In his duobus praeceptis tota Lex pendet & Prophetae; id est, In dilectione Dei ex toto corde, ex tota anima, & ex tota mente, & proximi tanquam suscipius: videlicet ut intelligeretur nullam esse aliam dilectionem, qua quisque diligit seipsum, nisi quod diligit Deum.

Autumnalia.

R. Interrogávit Jesus unus legis doctor, tentans eum: Magister, quod est mandatum magnum in lege? Ait illi Jesus: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo: * Hoc est maximum & primum mandatum. **Y.** Quid Dominus Deus tuus petit à te, nisi ut diligas eum, ac servias Domino Deo tuo in toto corde tuo & in tota anima tua? * Hoc. *Math. 22. Deut. 10.*

Lectio viij.

Qui enim aliter se diligit, potius se odisse dicendus est. Fit quippe iniquus, privaturque luce iustitiae, cum a potiore ac praestantiore bono aversus, atque inde vel ad seipsum conversus, ad inferiora & egena utique convertitur; fitque in ipso quod veracissime scriptum est: Qui autem amat iniquitatem, odit animam suam. Quia igitur nemo, nisi Deum diligendo, diligit seipsum; non opus erat, ut dato de Dei dilectionis praecepto, etiam seipsum homo diligere juberetur, cum in eo diligit seipsum quod diligit Deum.

R. Secundum mandatum simile est huic: * Diliges proximum tuum sicut teipsum. **Y.** Dilige proximum, & conjungere fide cum illo. * Diliges. *Math. 22. Eccli. 27.*

Lectio ix.

Debet ergo & proximum diligere tanquam se-

ipsum; ut quem potuerit hominem, vel beneficentia consolatione, vel informatione doctrinae, vel disciplinae coercitione, adducat ad colendum Deum, sciens in his duobus praeceptis totam Legem Prophetasque pendere. Hoc qui sobria discretionem eligit, prudens est: qui nulla hinc afflictione avertitur, fortis est: qui nulla alia delectatione, temperans est: qui nulla elatione, justus est. His virtutibus divinitus impertitis, per gratiam Mediatoris Dei cum Patre & nobiscum hominis Jesu Christi, per quem post inimicitias iniquitatis reconciliamur Deo in spiritu caritatis; his, inquam, virtutibus divinitus impertitis, & bona vita nunc agitur, & postea praemium ejus, quae nisi aeterna esse non potest, beata vita persolvitur. Hic enim sunt eadem virtutes in actu, ibi in effectu: hic in opere, ibi in mercede: hic in officio, ibi in fine.

R. Bene, Magister, in veritate dixisti, Quia unus est Deus; &, Ut diligatur ex toto corde: * Et, Diligere proximum tanquam seipsum, majus est omnibus locutionibus & sacrificiis. ¶ Qui facit misericordiam, offert sacrificium: beneplacitum est Domino recedere ab injustitia. * Et, Gloria Patri. * Et. Marc. 12.

Eccli. 38.

Ad Benedictus. Ant. G. F.

Primum omnium mandatum est: Audi, Israel; Dominus Deus tuus, Deus unus est; &, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Majus aliud mandatum non est. Marc. 12.

Oratio.

Orémus.

Sancti nominis tui, Domine, timorem pariter & amorem fac nos habere perpetuum; quia nunquam tua gubernatione destituis, quos in soliditate tuae dilectionis instituis; Per Dominum.

Ad Magnificat. Ant. 4. f.

Interrogavit Phariseos Jesus, dicens: Quid vobis videtur de Christo? cujus filius est? Dicunt ei: David. Ait illis: Quomodo ergo David in spiritu vocat eum Dominum, dicens: Dixit Dominus Domino meo, Sede a dextris meis? Matt. 22.

FERIA SECUNDA.

Leitio j.

Cap. 4.

De libro primo Esdræ.

Audiérunt hostes Judæ & Benjamin, quia filii captivitatis aedificarent templum Domino Deo Israel; & accedentes ad Zorobabel, & ad principes patrum, dixerunt eis: Aedificemus vobiscum, quia, ita ut vos, quærimus Deum vestrum: ecce nos immolavimus victimas a diebus Assur, Haddan regis Assur, qui adduxit nos huc. Et dixit eis Zorobabel, & Josue, & reliqui principes patrum Israel: Non est vobis & nobis ut aedificemus domum Deo nostro, sed nos

ipsi soli edificabimus Domino Deo nostro, sicut præcepit nobis Cyrus rex Persarum. Factum est ergo ut populus terræ impediret manus populi Juda, & turbaret eos in edificando. Conduxerunt autem adversus eos consiliatores, ut destruerent consilium eorum omnibus diebus Cyri regis Persarum, & usque ad regnum Darii regis Persarum.

Leitio ij. Cap. 4. & 5.

Tunc intermissum est opus domus Domini in Jerusalem, & non fiebat usque ad annum secundum regni Darii regis Persarum. Prophetaverunt autem Aggeus propheta, & Zacharias filius Addo, prophetantes ad Judæos qui erant in Judæa & Jerusalem in nomine Dei Israel. Tunc surrexerunt Zorobabel filius Salathiel, & Josue filius Josede, & coeperunt edificare templum Dei in Jerusalem, & cum eis propheta Dei adjuvantes eos. In ipso autem tempore venit ad eos Thathani, qui erat dux trans flumen, & Scharbuzanai, & consiliarii eorum, sicque dixerunt eis: Quis dedit vobis consilium ut domum hanc edificaretis, & muros ejus instauraretis? Ad quod respondimus eis quæ essent nomina hominum auctorum edificationis illius. Uocatis autem Dei eorum factus est super senes Judæorum, & non poterunt infibere eos.

Placuitque ut res ad Darium referretur, & tunc satisfacerent adversus accusationem illam.

Leitio iij. Cap. 6.

Tunc Darius rex præcepit: & recensuerunt in bibliotheca librorum qui erant repositi in Babylone, & inventum est in Ecbatani, quod est castrum in Medæna provincia, volumen unum; talisque scriptus erat in eo commentarius: Anno primo Cyri regis, Cyrus rex decrevit ut domus Dei edificaretur, quæ est in Jerusalem, in loco ubi immolent hostias, & ut ponant fundamenta supportantis altitudinem cubitorum sexaginta, & latitudinem cubitorum sexaginta; ordines de lapidibus impositis tres, & sic ordines de lignis novis sumptus autem de domo regis dabuntur. Sed & vasa templi Dei aurea & argentea, quæ Nabuchodonosor tulerat de templo Jerusalem, & attulerat ea in Babylonem, reddantur, & referantur in templum in Jerusalem in locum suum, quæ & posita sunt in templo Dei. Nunc ergo Thathani dux regionis quæ est trans flumen, Scharbuzanai, & consiliarii vestri Aphartachai qui estis trans flumen, procul recedite ab illis; & dimittere fieri templum Dei illud à duce Judæorum, & à senioribus eorum, ut domum Dei illam ædificent in loco suo.

FERIA TERTIA.

Leſio j. Cap. 6.

De libro primo Eſdræ.

Igitur Thathánai dux regi-
 ónis trans flumen, &
 Scharbuzándi, & conſiliáril
 eſus, ſecundùm quòd præ-
 cèperat Darius rex, ſic dili-
 genter executi ſunt. Senió-
 res autem Judæórum adifi-
 cábant, & proſperabantur
 juxta prophetiam Aggæi
 prophète, & Zachariæ filii
 Addo; & edificavérunt, &
 conſtruxérunt, jubente Deo
 Iſrael, & jubente Cyro, &
 Dario, & Artaxerxe régibus
 Perſarum; & complevérunt
 domum Dei iſtam, uſque ad
 diem tertium menſis Adar,
 qui eſt annus ſextus regni
 Darii regis. Fecerunt autem
 filii Iſrael, Sacerdótes &
 Levitæ, & reliqui filiórum
 tranſmigrationis, dedicati-
 onem domus Dei in gáudio.
 Et obtulerunt in dedicati-
 onem domus Dei vitulos cen-
 tum, arietes ducentos, agnos
 quadringentos, hircos capra-
 rum pro peccato totius Iſ-
 rael duódecim, juxta nùme-
 rum tribuum Iſrael. Et ſta-
 tuérunt Sacerdótes in ordi-
 nibus ſuis, & Levitæ in vic-
 bus ſuis ſuper ópera Dei in
 Jerúſalem; ſicut ſcriptum
 eſt in libro Móyſi.

Leſio ij. Cap. 6 & 7.

Fecerunt autem filii Iſrael
 tranſmigrationis Paſcha
 quartâ decimâ die menſis
 primi. Purificati enim fue-
 rant Sacerdótes & Levitæ

quasi unus: omnes mundi
 ad immolandum Paſcha uni-
 verſis filiis tranſmigrationis,
 & fratribus ſuis Sacerdó-
 tibus, & ſibi. Et comedé-
 runt filii Iſrael qui reverſi
 fuerant de tranſmigratione,
 & omnes qui ſe ſeparave-
 rant à coinquinatione gén-
 tium terræ ad eos, ut quære-
 rent Dóminum Deum Iſrael.
 Et fecerunt ſolemnitatem
 azymórum ſeptem diebus in
 lætitia, quóniam lætificá-
 verat eos Dóminus, & con-
 vèterat cor regis. Aſſur ad
 eos, ut adjuvaret manus eó-
 rum in ópere domus Dómini
 Dei Iſrael. Poſt hæc autem
 verba, in regno Artaxerxis
 regis Perſarum, Eſdras fi-
 lius Saraíæ, aſcendit de Ba-
 bylone, & ipſe ſcriba ve-
 lox in lege Móyſi, quam
 Dóminus Deus dedit Iſ-
 rael: & dedit ei rex, ſecun-
 dum manum Dómini Dei
 ejus ſuper eum, omnem pe-
 titiõnem ejus. Et aſcendé-
 runt de filiis Iſrael, & de
 filiis Sacerdótum, & de filiis
 Levitarum, & de cantóri-
 bus, & de janitóribus, & de
 Nathinæis in Jerúſalem an-
 no ſéptimo Artaxerxis regis.
 Et venérunt in Jerúſalem
 menſe quinto, ipſe eſt annus
 ſéptimus regis. Quia in pri-
 mo die menſis primi cepit
 aſcendere de Babyлоне, &
 in primo die menſis quinti
 venit in Jerúſalem, juxta
 manum Dei ſui bonam ſuper
 ſe. Eſdras enim paravit cor
 ſuum, ut investigaret legem

Dómini & faceret, & doceret in Israel præceptum & iudicium.

Lectio iij. Cap. 9:

Postquam autem hæc compléta sunt, accesserunt ad me (Esdras) principes, dicentes: Non est separatus pópulus Israel, Sacerdotes & Levitæ à pópulis terrarum, & abominatióibus eórum, Chananzii videlicet, & Hethæi, & Pherezæi, & Jebuszæi, & Ammonitarum, & Moabitarum, & Ægyptiorum, & Amorrhæorum: tulerunt enim de filiabus eórum sibi & filiis suis, & commiscuerunt semen sanctum cum pópulis terrarum: manus etiam principum & magistratum fuit in transgressiõne hac prima. Cumque audissem sermonem istum, scidi pallium meum, & tunicam, & avelli capillos capitis mei & barbe, & sedi moerens. Convenérunt autem ad me omnes qui timébant verbum Dei Israel, pro transgressiõne eórum qui de captivitate venerant, & ego sedebam tristis usque ad sacrificium vespertinum; & in sacrificio vespertino surrexi de afflictiõne mea, & scisso pallio & túnica, curvavi genua mea & expandi manus meas ad Dóminum Deum meum.

FERIA QUARTA.

Lectio j. Cap. 10.

De libro primo Esdræ.

Sic orante Esdræ, & implorante eo, & flente,

& jacente ante templum Dei, collectus est ad eum de Israel cœtus grandis nimis virórum, & mulierum, & puerórum; & flevit pópulus fletu multo. Et respondit Sechéias filius Jéhiel de filiis Ælam, & dixit Esdræ: Nos prævaricati sumus in Deum nostrum, & duximus uxóres alienigenas de pópulis terræ: & nunc, si est poenitentiã in Israel super hoc, percutiamus fœdus cum Dómino Deo nostro, ut proiciamus universas uxóres, & eos qui de his nati sunt, juxta voluntatem Dómini, & eórum qui clementer præceptum Dómini Dei nostri; secundum legem fiat. Surge, tum est decernere: nosque erimus tecum: confortare, & fac. Surrexit ergo Esdras, & adjuravit principes Sacerdórum & Levitarum, & omnem Israel, ut facerent secundum verbum hoc: & juraverunt. Et surrexit Esdras ante domum Dei, & abiit ad cubiculum Jóhanan filii Elasib; & ingressus est illuc, panem non comedit, & aquam non bibit: lugēbat enim transgressiõnem eórum qui venerant de captivitate.

Lectio ij.

ET missa est vox in Juda & in Jerúsalem omnibus filiis transmigratiõnis, ut congregarentur in Jerúsalem; & omnis qui non venerit in tribus diebus, juxta consilium principum & seniorum, auferetur universa

substantia ejus, & ipse abjicietur de cœtu transmigratiōnis. Convenerunt igitur omnes viri Juda & Benjamin in Jerúsalem tribus diebus, ipse est mensis nonus, vigesimo die mensis: & sedit omnis pópulus in platea domus Dei, trementes pro peccato & plúvils. Et surrexit Esdras sacerdos, & dixit ad eos: Vos transgressi estis; & duxistis uxóres alienigenas, ut adderétis super delictum Israel. Et nunc date confessiōnem Dómino Deo patrum vestrorum, & facite placitum ejus, & separamini à pópulis terræ, & ab uxóribus alienigenis.

Leçtio iij.

ET respondit universa multitúdo, dixitque vobis magná: Juxta verbum tuum ad nos, sic fiat. Verúm tamen quia pópulus multus est, & tempus plúvia, & non sustinémus stare foris, & opus non est diei unius vel duórum, (vehementer quippe peccávimus in sermone isto) constituantur principes in universa multitúdine: & omnes in civitatibus nostris qui duxerunt uxóres alienigenas, véniant in temporibus statútis, & cum his seniores per civitatem & civitatem, & júdices ejus, donec avertatur ira Dei nostri à nobis super peccato hoc. Igitur Jonathan filius Azahel, & Jaazia filius Thécue, steterunt super hoc, & Mesal-

lant, & Sebéchai Levites adjuverunt eos: feceruntque sic filii transmigratiōnis. Et abierunt Esdras sacerdos & viri principes familiarum in domos patrum suórum, & omnes per nómína sua; & sederunt in die primo mensis décimi, ut quærerent rem. Et consummati sunt omnes viri qui duxerant uxóres alienigenas, usque ad diem primam mensis primi.

FERIA QUINTA.

Leçtio j. Cap. i.

Incipit liber Nehémia, qui & Esdræ secundus dicitur.

Verba Nehémia filii Hélcie. Et factum est in mense Casleu, anno vigesimo, & ego eram in Susis castro. Et venit Hanani unus de fratribus meis, ipse & viri ex Juda: & interrogavi eos de Judais qui remanserant & supererant de captivitate, & Jerúsalem. Et dixerunt mihi: Qui remanserunt, & reliqui sunt de captivitate ibi in provincia, in afflictione magna sunt & in opprobrio: & murus Jerúsalem dissipatus est, & portæ ejus combustæ sunt. Cúmque audissem verba hujusmodi, fedi & flevi, & luxi diebus multis; jejunabam, & orabam ante faciem Dei cœli. Et dixi: Quisó, Dómine Deus cœli, fortis, magne atque terribilis, qui custodis pactum & misericórdiam cum his qui te diligunt, & custodiunt man-

dãta tua : fiant aures tuae auscultantes, & oculus tui aperti, ut audias orationem servi tui, quam ego oro coram te hodie nocte & die pro filiis Israel servis tuis : & confiteor pro peccatis filiorum Israel, quibus peccaverunt tibi.

Leſio ij. Cap. 1 & 2.

Ego enim eram pincerna regis. Factum est autem in mense Nisan, anno vigesimo Artaxerxis regis : & vinum erat ante eum, & levavi vinum, & dedi regi ; & eram quasi languidus ante faciem ejus. Dixitque mihi rex : Quare vultus tuus tristis est, cum te agrorum non videam ? non est hoc frustra, sed malum nescio quod in corde tuo est. Et timui valde ac nimis ; & dixi regi : Rex, in aeternum vive ; quare non mereat vultus meus, quia civitas domus sepulcrorum patris mei deserta est, & portae ejus combustae sunt igni ? Et ait mihi rex : Pro qua re postulas ? Et oravi Deum caeli, & dixi ad regem : Si videtur regi bonum, & si placet servus tuus ante faciem tuam, ut mittas me in Judam, ad civitatem sepulcri patris mei, & aedificabo eam. Dixitque mihi rex, & regina quae sedebat juxta eum : Usque ad quod tempus erit iter tuum, & quando reverteris ? Et placuit ante vultum regis, & misit me : & constitui ei tempus.

Leſio iij.

Et veni Jerusalem, & eram ibi tribus diebus ; & surrexi nocte ego, & viri pauci mecum, & non indicavi cuiquam quid Deus dedisset in corde meo ut facerem in Jerusalem ; & jumentum non erat mecum, nisi animal cui sedebam. Et egressus sum per portam vallis nocte, & ante fontem draconis, & ad portam stercoreis ; & considerabam murum Jerusalem dissipatum, & portas ejus consumptas igni. Et transivi ad portam fontis, & ad aqueductum regis ; & non erat locus jumento cui sedebam, ut transiret. Et ascendi per torrentem nocte, & considerabam murum ; & reversus, veni ad portam vallis, & redii. Magistratus autem nesciebant quod abissem, aut quid ego facerem : sed & Judaeis, & sacerdotibus, & optimatibus, & magistratibus, & reliquis qui faciebant opus, usque ad id loci nihil indicaveram. Et dixi eis : Vos nostis afflictionem in qua sumus ; quia Jerusalem deserta est, & portae ejus consumptae sunt igni : venite, & aedificemus muros Jerusalem, & non simus ultra opprobrium. Et indicavi eis manum Dei mei, quod esset bona mecum, & verba regis quae locutus esset mihi, & aio : Surgamus, & aedificemus. Et confortatae sunt manus eorum in bono.

FERIA SEXTA.

Lectio j. Cap. 4.

De libro Nehemiz.

Factum est, cum audisset Sanaballat quod ædificáremus murum, irátus est valde; & motus nimis, subfannávit Judæos, & dixit coram fratribus suis & frequentia Samaritanórum: Quid Judæi faciunt imbecilles? Num dimittent eos gentes? num sacrificábunt, & complébunt in una die? Numquid ædificáre póterunt lapides de acervis púlveris, qui combusti sunt? Sed & Tobias Ammanítes, próximus ejus, ait: Ædificent; si ascénderit vulpes, transiliet murum eórum lapideum. Audi, Deus noster, quia facti sumus despéctui: converté oppróbrium super caput eórum, & da eos in despéctiónem in terra captivitátis. Ne opéras iniquitatem eórum; & peccátum eórum coram fácie tua non deleátur, quia irrisérunt ædificantes.

Lectio ij.

Factum est autem, cum audisset Sanaballat, & Tobias, & Arabes, & Ammanítæ, & Azótii, quod obduca esset cicátrix muri Jerúsalem, & quod cœpissent interrupta conclúdi; iráti sunt nimis, & congregáti sunt omnes páriter, ut venírent, & pugnarent contra Jerúsalem, & molirentur insidias. Et orávimus Deum

nostrum, & posúimus custódes super murum die ac nocte contra eos. Dixit autem Judas: Debilitáta est fortitúdo portantis, & humus nimia est, & nos non poterimus ædificáre murum. Et dixerunt hostes nostri: Nesciant & ignórent, donec veniámus in médium eórum & interficiámus eos, & cesáre faciámus opus.

Lectio iij.

Et perspexi atque surrexi; & aio ad optimátes, & magistrátes, & ad reliquam partem vulgi: Nolíte timére à fácie eórum. Dómini magni & terribilis meméntote, & pugnáte pro fratribus vestris, filiis vestris, & filiabus vestris, & axóribus vestris, & dómibus vestris. Factum est autem, cum audissent inimici nostri nuntiátum esse nobis, dissipávit Deus consílium eórum. Et reversi sumus omnes ad muros, unusquisque ad opus suum. Et factum est à die illa, média pars júvenum eórum faciébat opus, & média paráta erat ad bellum: & lanceæ, & scuta, & arcus, & loriceæ, & principes post eos in omni domo Juda. Ædificántium in muro, & portántium ónera, & imponéntium, uná manu suá faciébat opus, & alterá ténébat gládium; ædificántium enim unusquisque gládio erat accinctus renes. Et ædificábant, & clangébant búcciná juxta me.

SABBATO.

Lectio i. Cap. 7. & 8.

De libro Nehemiae.

Habitaverunt sacerdotes, & Levitae, & janitores, & cantores, & reliquum vulgus, & Nachinai, & omnis Israel in civitatibus suis. Et venerat mensis septimus, filio autem Israel erant in civitatibus suis. Congregatusque est omnis populus quasi vir unus ad plateam quae est ante portam aquarum: & dixerunt Esdras scriba, ut afferret librum legis Moysi, quam praeceperat Dominus Israeli. Asculit ergo Esdras sacerdos legem coram multitudine virorum & mulierum, cumque qui poterant intelligere, in die prima mensis septimi. Et legit in eo aperte in platea quae erat ante portam aquarum, de mane usque ad mediam diem, in conspectu virorum & mulierum, & sapientium; & auribus omnis populi erant erectae ad librum.

Lectio ij. Cap. 13.

In diebus illis, vidi in Iuda calcantes coronaria in sabbato, portantes acervos, & onerantes super asinos vinum, & uvas, & ficus, & omne onus, & inferentes in Jerusalem die sabbati. Et contestatus sum ut in die qui vendere liceret, venderent. Et Tyrii habitaverunt in ea, inferentes pisces, & omnia venalia; & vendebant in sabbatis filiis Iudae in Jerusalem: & objurgavi

optimates Iudae, & dixi eis: Quae est haec res mala quam vos facitis; & profanatis diem sabbati? Numquid non haec fecerunt patres nostri, & adduxit Deus noster super nos omne malum hoc, & super civitatem hanc? Et vos additis iracundiam super Israel, violando sabbatum. Factum est autem, cum quiescissent portae Jerusalem in die sabbati, dixi: & clausurunt januas, & praeci ut non aperirent eas usque post sabbatum: & de pueris meis constitui super portas, ut nullus inferret onus in die sabbati.

Lectio iij.

Sed & in diebus illis, vidi Iudaeos ducentes uxores Azoticas, Ammoniticas, & Moabiticas. Et filii eorum ex media parte loquebantur azoticè, & nesciebant loqui iudicè, & loquebantur juxta linguam populi & populi. Et objurgavi eos, & maledixi. Et cecidi ex eis viros, & decalravi eos, & adjuravi in Deo, ut non darent filias suas filiis eorum, & non acciperent de filiis eorum filias suis & sibi metipsis, dicens: Numquid non in hujuscemodi re peccavit Salomon rex Israel? Et certe in gentibus multis non erat rex similis ei, & dilectus Deo suo erat, & posuit eum Deus regem super omnem Israel: & ipsum ergo duxerunt ad peccatum mulieres alienigenae.

Numquid & nos inobedientes faciémus omne malum grande hoc, ut prævaricemur in Deo nostro, & ducamus uxores peregrinas? De filiis autem Joiada filii Elias Sacerdotis magni gener erat Sanaballat Horonites, quem fugavi à me. Recordare, Domine Deus meus, adversum eos qui polluunt sacerdotium, jusque sacerdotale & leviticum. Igitur mundavi eos ab omnibus alienigenis, & constitui ordines Sacerdotum & Levitarum, unumquemque in ministerio suo; & in oblatione lignorum in temporibus constitutis, & in primitivis. Memento mei, Deus meus, in bonum. Amen.

Ad Magnificat. Ant. 5. C.
Multi de populo Israel detinuerunt apud se, ut non manderent immunda; & elegerunt magis mori, quam cibis coinquinari immundis.

1. Mach. 1.

Oratio us infra ad Laudes.

DOMINICA XVIII

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio j. Lib. 1. c. 1.

Incipiunt libri Machabæorum.

ET factum est, postquam percussit Alexander Philippi Mæcedo, (qui primus regnavit in Græcia, egressus de terra Cethim,) Darium regem Persarum & Medorum; constituit prælia

multa, & obtinuit omnium munitiones, & interfecit reges terræ, & pertransiit usque ad fines terræ, & accepit spolia multitudinis gentium; & siluit terra in conspectu ejus. Et congregavit virtutem, & exercitum fortem nimis; & exaltatum est & elevatum cor ejus, & obtinuit regiones gentium & tyrannos; & facti sunt illi tributum. Et post hæc decidit in lectum, & cognovit quia moreretur. Et vocavit pueros suos nobiles, qui secum erant nutriti à juventute; & divisit illis regnum suum, cum adhuc viveret. Et regnavit Alexander annis duodecim, & mortuus est. Et obtinuerunt pueri ejus regnum, unusquisque in loco suo.

¶. Postquam percussit Alexander Darium regem Persarum, & pertransiit usque ad fines terræ; siluit terra in conspectu ejus, & post hæc decidit in lectum, & cognovit quia moreretur. *¶.* Quid prodest homini, si mundum universum lucratur, anima vero sua detrimentum patiatur? *¶.* Pertransiit. *1. Mach. 1. Mach. 16.*

Lectio ij. Lib. 2. c. 3.

Igitur cum sancta civitas inhabitaretur in omni pace, leges etiam adhuc optime custodirentur, propter Quia pontificis pietatem, & animos odio habentes mala, fiebat ut & ipsi reges & prin-

cipes locum summo honore dignum dicerent, & templum maximis muneribus illustrarent; ita ut Seleucus Afiaz rex de redditibus suis præstaret omnes sumptus ad ministerium sacrificiorum pertinentes. Simon autem de tribu Benjamin præpositus templi constitutus, contendebat, obistente sibi principe Sacerdotum, iniquum aliquid in civitate moliri. Sed cum vincere Oniam non posset, venit ad Apollonium Tharsæ filium, qui eo tempore erat dux Cœlesyriæ & Phœnicis; & nuntiavit ei pecuniis innumerabilibus plenum esse ararium Jerosolymis, & communes copias immensas esse, quæ non pertinent ad rationem sacrificiorum, esse autem possibile sub potestate regis cadere universa.

R. Contigit septem fratres cum matre compelli à rege Antiocho edere contrafas carnes porcinas, flagris & taureis cruciatis. Primus sic ait: * Parati sumus mori magis quam patrias Dei leges prævaricari. **ÿ.** Neque mors, neque vita, neque principatus, neque instantia, neque creatura alia poterit nos separare à caritate Dei. * Parati. 2 Mach. 7. Rom. 8.

Leção iii.

Cumque retulisset ad regem Apollonius de pecuniis quæ delata erant, ille

accitum Heliodorum qui erat super negotia ejus, misit cum mandatis, ut prædictam pecuniam transportaret. Statimque Heliodorus iter est aggressus, specie quidem quali per Cœlesyriam & Phœnicen civitates esset peragraturus, reverà autem regis propositum perfecturus. Sed, cum venisset Jerosolymam, & benignè à summo Sacerdote in civitate esset exceptus, narravit de dato indicio pecuniarum; & cujus rei gratiâ adesset, aperuit: interrogabat autem, si verè hæc ita essent. Tunc summus Sacerdos ostendit deposita esse hæc, & victualia viduarum & pupillorum; quædam verò esse Hircani Tobiz viri valde eminentis, in his quæ detulerat impius Simon: universa autem argenti talenta esse quadringenti, & auri ducenta; decipi verò eos qui credidissent loco & templo quod per universum mundum honoratur pro sui veneratione & sanctitate, omnino impossibile esse.

R. In sarcagine cum primus diu cruciaretur, ceteri fratres unà cum matre invicem se hortabantur mori fortiter, dicentes: * Dominus Deus aspiciet veritatem, & † Consolabitur in nobis. **ÿ.** Per patientiam curramus ad propositum nobis certamen. * Dominus. Glória. † Consolabitur. 2 Mach. 7. Hebr. 12.

IN H NOCTURNO.

Lectio iv.

Sermo sancti Gregorii Nazianzēni. Orat. 22.

Quinam Machabæi fuerint, quaque primùm ex institutione atque doctrina in tantam virtutis frugem gloriamque pervenerint, perspicue liber ille declarat, qui rationem animi perturbationibus imperare docet, in ejusque arbitrio esse, ut in utramvis partem, hoc est, vel ad virtutem vel ad vitium propendeamus. Nam libri illius auctor, cum pleraque alia testimonia, tum horum quoque dimicationes in hujus argumenti confirmationem attulit. Mihi verò hæc tantum commemorare sufficiet. Eleazarus primitiæ eorum qui ante Christum passi sunt, quemadmodum post Christum Stéphanus, sacerdos, & senex, canus capillis, canus & prudentiâ, prius quidem pro populo sacrificabat & orabat. Tandem autem & semetipsum hostiam obtulit Deo perfectissimam, ac totius populi expiaticem, factum certaminis initium, ad quod loquens pariter ac tacens cohortabatur. Obtulit autem & filios septem, suæ fructus disciplinæ, hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, omni legali sacrificio splendidiorē & puriorē: quæ sunt enim filiorum, ad patrem referri

æquissimum ac iustissimum est.

R. Supra modum mater mirabilis singulos hortabatur voce patræ: * Mundi Creator spiritum vobis cum misericordia reddet & vitam, sicut nunc vosmetipsos despicitis propter leges ejus: y. Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere: * Mundi Creator. 2 Mach. 7. Matth. 10.

Lectio v.

Ibi fortes & magnanimi filii, generosæ matris generosa soboles, gloriosi veritatis propugnatores, Antiochi temporibus excelsiores, veri Mosaicæ legis discipuli, paternorum rituum observantissimi; numerus apud Hebræos laudabilis, & propter septenariæ quietis mysterium venerabilis, unum spirantes, unum sectantes, unum illud ad vitam iter agnoscentes, ut mortem Dei causâ susciperent; non minus animis fratres quàm corporibus, inter se mutua mortis æmuli. O rem admirandam! tormenta quasi thesauros præripientes, pro magistra lege pericula lubeuntes, illata non magis formidantes, quàm quæ supererant requirentes; unum illud veriti ne tyrannus à pœnis desisteret, ne quis ipsorum sine coronæ præmio discederet, ne inviti fratres alii ab alia se jungerentur, & ne in eo discrimine, cruciat-

tibus erepti, malâ victoriâ superarent.

R. Cùm mater adhuc diceret, ait adolescens: Quem sustinētis? Non obēdio præcepto regis, sed præcepto legis: * Tu verò iudicio Dei iustas supērbiz tuaz pœnas exolves. †. Momentâneum & leve tribulatiōnis nostræ æternum glóriæ pondus operatur in nobis. * Tu. 2 Mach. 7. 2 Cor. 4.

Lectio vj.

Erat ibi fortis & generosa mater, puerorum simul ac Dei amans, cujus materna viscera supra naturæ consuetudinem dilaniabantur. Non enim filiorum, qui in tormentis erant, miserebatur; sed timore angebatur, ne non ea susciperent: neque magis eos qui è vita migraverant desiderabat, quam precabatur ut reliqui cum illis jungerentur; de quibus filiis magis quam de mortuis erat sollicita. Horum enim dubium erat certamen, at illorum securus vitæ exitus. Atque illos quidem jam Deo adjunxerat; de his verò quomodo Deus eos susciperet, laborabat. O virilem animum in corpore muliebri! ô admirabile magni animi incrementum!

R. Rex accensus irâ, in adolescentiorem super omnes crudelius desæviit, indignè ferens se derisum. * Novissimè autem post filios & mater consumpta est. †. Differenti sunt, non suscipien-

tes redemptionem, ut meliorem invenirent resurrectionem. * Novissimè. Glôria. * Novissimè. 2 Mach. 7. Hebr. 11.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 9.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Ascendens Jesus in naviculam, transfretavit, & venit in civitatem suam. Et reliqua. Homilia sancti Petri Chrysologi. Serm. 50.

Christum in humanis actibus divina gessisse mysteria, & in rebus visibilibus invisibilia exercuisse negotia, lectio hodierna monstravit. Nonne ipse est qui, fugatis fluctibus, maris profunda nudavit, ut Israeliticus populus inter stupentes undas, sicco vestigio, velut montium concava pertransiret? Nonne hic est qui Petri pedibus marinos vortices inclinavit, ut iter liquidum humanis gressibus solidum præberet obsequium? Et quid est quod ipse sibi maris sic deneget servitutem, ut brevissimi lacus transitum sub nautica mercède transfretaret? Quid mirum, fratres? Christus venit suscipere infirmitates nostras, & suas nobis conferre virtutes; humana quærere, præstare divina; accipere injurias, reddere dignitates; ferre cædia, referre sanitates; quia medicus qui non fert infirmitates

curare nescit; & qui non fuerit cum infirmo infirmatus, infirmo non potest conferre sanitatem.

Rf. Ecce viri portantes hominem qui erat paralyticus, querebant eum ponere ante Jesum. Et * Non inveniētes quā parte illum infarent prę turba, per tēgulas summisērunt eum cum lecto in mēdium. †. Spes illōrum in salvantem illos, & oculi Dei in diligentes se. * Non. Luc. 5. Eccli. 34.

Lectio viij.

Christus ergo, si in suis mansisset virtutibus, commune cum hominibus nihil haberet; & si non impleisset carnis ordinem, carnis in illo esset otiosa susceptio. Sustinuit ergo has necessitates ut homo verus humanis necessitatibus probaretur. Et venit in civitatem suam. Creator rerum, orbis Dominus, posteaquam se propter nos nostrā coangustavit in carne, cepit habere humanam patriam: cepit civitatis Judicæ esse civis, parentes habere cepit, parentum omnium ipse parens; ut invitaret amor, attraheret caritas, vinciret affectio, suaderet humanitas quos fugarat dominatio, metus disperferat, & fecerat ejus potestatis extorres. Et ecce offerēbant ei paralyticum jacentem in lecto; & respiciens Jesus fidem illōrum, dixit paralytico: Confide, fili; remittuntur

tibi peccata tua. Audit veniam, & tacet paralyticus, nec ullam responder gratiam, quia plus corporis quam animæ tendēbat ad curam, & temporales ærumnas resoluti corporis sic deslēbat, ut æternas pœnas resolutionis animæ non deslēret, gratiorem sibi præsentem vitam judicans, quam futuram. Meritō Christus operantium fidem respicit, & vecordiam respicit sic jacentis, ut fidei aliēnz suffragio paralytici anima antē curaretur quam corpus.

Rf. Videns Jesus fidem illōrum, dixit paralytico: * Confide, fili; remittuntur tibi peccata tua. †. Per misericordiam & fidem purgantur peccata. * Confide. Matth. 9. Prov. 15.

Lectio ix.

Cernitis in hoc loco, fratres, Deum non interrogare insipientium hominum voluntates, non expectare ignorantium fidem, non infirmorum stulta desideria perscrutari, sed ad alterius fidem subvenire, quod per solam gratiam conferēbat, cum quidquid divinæ voluntatis est non negaret. Et reverā, fratres, quando medicus languentium aut querit aut respicit voluntates, cum semper contraria desideret aut requirat infirmus? Hinc est quod nunc ferrum, nunc ignem, nunc amara pocula ingerit & appōnit invitis, ut curam

fani sentiant, quam non poterant sentire agrotantes. Et si homo injurias despiciat, maledicta contemnit, ut sauciatis morbo sponte vitam conferat & salutem; quanto magis Christus medicus bonitate divinâ, morbis saucios peccatorum, & phrènesi criminum laborantes, ad salutem etiam invitos attrahit & nolentes? O si velinus, fratres, ô si velimus omnem mentis nostrae paralytim pervidère, animam nostram virtutibus destitutam jacere in vitiorum stratis cerneremus. Luceret nobis quemadmodum Christus & nostras quotidie noxias respicit voluntates, & ad salutaria nos remedia pertrahit & perurget invitos.

R. Ego sum, ego sum ipse qui * Deleo iniquitates tuas propter me; & † Peccatorum tuorum non recordabor. V. Dixit Jesus: Homo, remittuntur tibi peccata tua. * Deleo. Glória Patri. † Peccatorum. *Is. 43. Luc. 7.*

Ad Benedictus. Ant. 1. D. Ait Jesus paralytico: Surge, tolle lectum tuum, & vade in domum tuam; & surrexit, & abiit in domum suam. *Matth. 9.*

Oratio. Orémus. Dirigat corda nostra, quæ sumus, Domine, tuæ miserationis operatio, quia tibi sine te placere non possumus; Per Dñm.

Ad Magnificat. Ant. 8. G.

Videntes turbæ, timuerunt, & glorificaverunt Deum qui dedit potestatem talem hominibus. *Matth. 9.*

FERIA SECUNDA.

Leãio j. Lib. 2. c. 3.

De libris Machabeorum.

Heliódorus quod deoré verat, perficiebat eodem loco ipse cum satellitibus circa ararium præfens. Sed Spiritus omnipotentis Dei magnam fecit suæ ostensionis evidèntiam; ita ut omnes qui ausi fuerant parere ei, ruentes Dei virtute, in dissolutionem & formidinem converterentur. Apparuit enim illis quidam equus terribilem habens fessorem, optimis operimentis adornatus: isque cum impetu Heliódoro priores calces elisit; qui autem ei sedebat, videbatur arma habere aurea. Alii etiam apparuerunt duo juvenes virtute decóri, optimi glóriâ, speciosi que amictu; qui circumsteterunt eum, & ex utraque parte flagellabant, sine intermissione multis plagis verberantes.

Leãio ij.

Subito autem Heliódorus concidit in terram; eumque multâ caligine circumfusum rapuerunt, atque in sella gestatoria positum eiecerunt. Et is qui cum multis cursoribus & satellitibus prædictum ingressus est ararium, portabatur, nullo sibi auxilio ferente, manifesta Dei cognitâ virtute: & ille

quidem per divinam virtutem iacebat mutus, atque omni spe & salute privatus. Hi autem Dominum benedicébant, quia magnificábat locum suum : & templum quod paulò ante timóre ac tumultu erat plenum, appárente omnipotente Dómino, gáudio & lætitiâ impletum est. Tunc verò ex amicis Heliodóri quidam rogábant confestim Oníam, ut invocáret Altíssimum, ut vitam donáret ei qui in suprémò spiritu erat constitútus.

Leãtio iij.

Considerans autem summus Sacerdos, ne fortè rex suspicárétur malitiam aliquam ex Judæis circa Heliodórum consummátam, obtulit pro salute viri hóstiam salutarem. Cùmque summus Sacerdos exoráret, ídem júvenes eisdem vésibus amici, astantes Heliodóro dixerunt : Oníe sacerdoti grátias age; nam propter eum Dóminus tibi vitam donávit : tu autem à Deo flagellátus, nuntia omnibus magnalia Dei & potestátem. Et his dictis, non comparuerunt. Heliodórus autem, hóstia Deo oblátá, & votis magnis promíssis ei qui vivere illi concessit, & Oníe grátias agens, recepto exercitu, repedábat ad regem. Testabátur autem omnibus ea quæ sub ócullis suis videret ópera magni Dei. Cùm autem rex interrogáset Heliodórum quis esset apertus

aditac semel Jerosolymam mitti, ait: Si quem habes hostem, aut regni tui infidiatorem, mitte illuc; & flagellatum eum recipies, si tamen evaserit; eo quodd in loco sit verè Dei quædam virtus. Nam ipse qui habet in coalis habitacionem, visitator & adiutor est. loci illius; & venientes ad malefaciendum percutit ac perdit. Igitur de Heliodoro, & ararii custodia, ita res se habet.

FERIA TERTIA.

Leãtio j. Lib. 2. c. 4.

De libris Machabórum. Post Seleuci vitæ excessum, cùm suscepisset regnum Antiochus qui Nobilis appellabátur, ambiébat Jason fráter Oníe summum sacerdotium; ádito rege, promittens ei argenti talenta trecenta sexaginta, & ex redditibus aliis talenta octoginta, super hæc promittebat, & alia centum quinquaginta, si potestati ejus concederétur gymnásium & ephébiám sibi constitúere, & eos qui in Jerosolymis erant Antiochénos scribere. Quod cùm rex annuíset, & obtinuíset principatum; statim ad gentilem ritum contribules suos transferre cepit. Et amoris huius humanitatis causâ Judæis à regibus fuerant constitúta, per Joannem patrém Eupolemi qui apud Romanos de amicitia & societate sanctus est legatione

legítimâ, civium jura destituens, prava instituta sanciebat. Etenim ausus est sub ipsa arce gymnásium constitúere, & óptimos quosque ephéborum in lupanâribus pónere. Erat autem hoc non initium, sed incrementum quoddam, & profectus gentilis, & alienigenæ conversationis, propter impii & non sacerdotis Jasónis nefarium & inauditum scelus.

Leção ii.

ET post triennii tempus misit Jason Meneláum supradicti Simónis fratrem, portantem pecúnias regi, & de negotiis necessariis responsa perlatúrum. At ille commendátus regi, cum magnificasset faciem potestatis ejus, in semetipsum retorfit summum sacerdotium, superpónens Jasóni talenta argenti trecenta. Acceptisque à rege mandatis, venit, nihil quidem habens dignum sacerdotio, énimos verò crudélis tyranni & feræ bélluz iram gerens. Et Jason quidem, qui próprium fratrem captiváverat, ipse deceptus, prófugus in Ammanitem expulsus est regiónem. Meneláus autem principátum quidem obtinuit: de pecúniis verò regi promissis nihil agébat, cum exactiónem faceret Sóstratus qui arci erat præpósitus; nam ad hunc exactio vectigálium pertinébat: quam ob causam utrique ad regem sunt evocáti. Et Men-

eláus amótus est à sacerdotio, succedente Lysimacho fratre suo; Sóstratus autem prælátus est Cyprii.

Leção iij.

Ratus autem Meneláus accepisse se tempus opportunum, aurea quadam vasa è templo furatus, donavit Andronico, & alia venderat Tyri: & per vicinas civitates. Quod cum certissimè cognovisset Onias, arguébat eum, ipse in loco tuto se continens Antiochiæ secus Daphnèem. Unde Meneláus accédens ad Andronicum, rogábat ut Oniam interficeret. Qui cum venisset ad Oniam, & datis dextris cum jurejurando (quamvis esset ei suspectus) suffisset de ásylo procédere, statim eum peremit, non veritus justiciam. Ob quam causam non solum Judæi, sed alia quoque nationes indignabantur, & molestè ferebant de nece tanti viri injusta. Sed regressum regem de Ciliciæ locis adierunt Judæi apud Antiochiam, simul & Græci, conquerentes de iniqua nece Oniæ. Contristatus itaque ánimo Antiochus propter Oniam, & flexus ad misericórdiam, lacrymas fudit, recordatus defuncti sobrietatem & modestiam. Accensusque animis, Andronicum purpurâ exútiū per totam civitatem jubet circumducí, & in eodem loco in quo in Oniam impietatem commiserat, sta-

orilegium vitæ privari, Domino illi condignam retribuente poenam.

FERIA QUARTA.

Lectio j. Lib. 1. c. 1.

De libris Machabæorum.

Paratum est regnum in conspectu Antiochi, & coepit regnare in terra Egypti, ut regnaret super duo regna. Et intravit in Egyptum in multitudine gravi, in curribus, & elephantis, & equitibus, & copiosa navium multitudi-
ne: & constituit bellum adversus Ptolemaeum regem Egypti; & veritus est Ptolemaeus à facie ejus, & fugit, & ceciderunt vulnerati multi. Et comprehendit civitates munitas in terra Egypti, & accepit spolia terræ Egypti. Et convertit Antiochus, postquam percussit Egyptum in centesimo & quadagesimo tertio anno; & ascendit ad Israel. Et ascendit Jerosolymam in multitudine gravi, & intravit in sanctificationem eam superbia.

Lectio ij.

Et accepit altare aureum, & candelabrum luminis, & universa vasa ejus, & mensam propositionis, & libatoria, & phialas, & mortariola aurea, & velum, & coronas, & ornamentum aureum quod in facie templi erat; & comminuit omnia. Et accepit argentum & aurum, & vasa concupiscibilia; & accepit thesauros oc-

cultos quos invenit; & sublati omnibus, abiit in terram suam. Et fecit eadem hominum, & locutus est in superbia magna. Et factus est plangens magnus in Israel, & in omni loco eorum. Et ingemuérunt principes & seniores: virgines & juvenes infirmati sunt; & speciositas mulierum immutata est. Omnis maritus sumpsit lamentum; & quæ sedebant in thoro maritali, lugébant; & commota est terra super habitantes in ea, & universa domus Jacob induit confusionem.

Lectio iij.

Et misit rex libros per manus nuntiorum in Jerusalem, & in omnes civitates Juda; ut sequerentur leges gentium terræ, & prohiberent holocausta, & sacrificia, & placationes fieri in templo Dei; & prohiberent celebrari sabbatum, & dies solemnes: & iussit coinquinari sancta, & sanctum populum Israel. Et iussit edificari aras, & templa, & idola; & immolari carnes suillas, & pecora communia, & relinquere filios suos incircumcisos, & coinquinari animas eorum in omnibus immundis & abominationibus, ita ut obliviscerentur legem, & immutarent omnes justificationes Dei; & quicumque non fecissent secundum verbum regis Antiochi, morerentur. Secundum omnia verba hæc scri-

psit omni regno suo : & prae-
posuit principes populo qui
haec fieri cogerent. Et iuste-
runt civitatibus Juda sacri-
ficare.

FERIA QUINTA:

Lectio i. Lib. 2. c. 6.

De libris Machabaeorum.

Eleazarus unus de primis
tribus Scribarum, vir ae-
tate provectus, & vultu de-
corus, aperto ore hians com-
pellebatur carnem porci-
nam manducare. At ille glo-
riosissimam mortem magis
quam odibilem vitam com-
plectens, voluntarie praebat
ad supplicium. Intuens au-
tem, quemadmodum oportet
accedere, patienter sustinens,
desinavit non admittere
illicita propter vitae amorem.
Hi autem qui affabant, iniqua
miseratione commoti, propter
antiquam viri amicitiam, tol-
lentes eum secreto, rogabant
afferi carnes, quibus vesci ei
licebat, ut simularetur man-
ducasse, sicut rex impera-
verat, de sacrificii carnibus;
ut, hoc facto, a morte liberaretur:
& propter veterem viri amicitiam,
hanc in eo faciebant humanitatem.

Lectio ij.

At ille cogitare coepit a-
tatis ac senectutis suae
eminentiam dignam, & in-
genita nobilitatis constantiam,
atque a puero optime con-
versationis actus: & secun-
dum sanctae & a Deo con-
ditae legis constituta, re-
spondit citò, dicens, pra-

mitti se velle in infernum.
Non enim aetati nostrae di-
gnum est, inquit, fingere; ut
multi adolescentium, arbi-
trantes Eleazarum nonaginta
annorum transisse ad vi-
tam alienigenarum; & ipsi
propter meam simulationem,
& propter modicum
corruptibilis vitae tempus
decipiantur, & per hoc mac-
culam atque execrationem
meam senectuti conquiram.
Nam, etsi in praesenti tem-
pore supplicii hominum eri-
piar, sed manum Omnipotentis
nec vivus, nec defunctus
effugiam: quamobrem
fortiter vitam excedendo, se-
nectute quidem dignus ap-
parebo; adolescentibus au-
tem exemplum forte relin-
quam, si prompto animo,
ac fortiter pro gravissimis
ac sanctissimis legibus ho-
nesta morte perfungar. His
dictis, confestim ad sup-
plicium trahebatur.

Lectio iij.

Hi autem qui eum duc-
ebant, & paulò ante stue-
rant mitiores, in iram con-
versi sunt propter sermones
ab eo dictos, quos illi per
arrogantiam prolatos arbi-
trabantur. Sed cum plagis
perimeretur, ingemuit &
dixit: Domine, qui habes
sanctam scientiam, manife-
ste tu scis quia cum a morte
possem liberari, duos cor-
poris sustineo dolores; se-
cundum animam vero pro-
pter timorem tuum libenter
haec patior. Et iste quidem

hoc modo vitā decessit, non solum juvenibus, sed & universæ genti memoriā mortis suæ ad exemplū virtutis & fortitudinis derelinquens.

FERIA SEXTA.

Lectio j. Lib. 2. c. 7.

De libris Machabæorum.

Contigit & septem fratres unā cum matre sua apprehensos, compelli à rege edere contra fas carnes porcinas, flagris & tauris cruciatos. Unus autem ex illis, qui erat primus, sic ait: Quid queris, & quid vis discere à nobis? Parati sumus mori, magis quam patrias Dei leges prævaricari. Itarus itaque rex, iussit sarragines & ollas æneas succendi: quibus statim succensis, iussit ei qui prior fuerat locutus, amputari linguam; &, cute capitis abstracta, summas quoque manus & pedes ei præscindi, ceteris ejus fratribus & matre inspicientibus. Et, citro jam per omnia inutilis factus esset, iussit ignem admoveri, & adhuc spirantem torreri in sarragine: in qua cum diu cruciaretur, ceteri unā cum matre invicem se hortabantur mori fortiter, dicentes: Dominus Deus aspiciet veritatem, & consolabitur in nobis; quemadmodum in protestatione cantici declaravit Moyses; Et in servis suis consolabitur. Mortuo itaque illo primo hoc modo, sequentem dedu-

cebant ad illudendum; & cute capitis ejus cum capillis abstracta, interrogabant si mandicaret, priusquam toto corpore per membra singula puniretur. At ille respondens patriæ voce, dixit: Non faciam. Propter quod & iste, sequenti loco, primi tormentis suscepit; & in ultimo spiritu constitutus, sic ait: Tu quidem, sceleratissime, in præsentia vitā nos perdis; sed Rex mundi defunctos nos pro suis legibus in æternæ vitæ resurrectione suscitabit.

Lectio ij.

Post hunc tertius illuditur, & linguam postulatū eibō protulit, & manus constanter extendit, & cum fiducia ait: E' caelo ista possideā, sed propter Dei leges nunc hæc ipsa despicio, quoniam ab ipsa me ea recepturum spero; ita ut rex, & qui cum ipso erant, mirarentur adolescentis animam, quod tanquam nihilum duceret cruciatus. Et hoc ita defuncto, quartum vexabant similiter torquentes. Et cum jam esset ad mortem, sic ait: Potius est ab hominibus mortī datos spem expectare à Deo, iterum ab ipso resuscitandos, tibi enim resurrectio ad vitam non erit. Et cum admovissent quintum, vexabant eum. At ille respiciens in eum, dixit: Potestatem inter homines habens, cum sis corruptibilis, facis quod vis; noli

autem putare genus nostrum à Deo esse derelictum : tu autem patienter sustine, & videbis magnam potestatem ipsius, qualiter te & semen tuum torquet. Post hunc ducébant sextum ; & is mori incipiens, sic ait : Noli frustra errare ; nos enim propter nosmetipsos hæc patimur, peccantes in Deum nostrum, & digna admiratione facta sunt in nobis : tu autem ne existimes tibi impune futurum, quod contra Deum pugnare tentaveris.

Leçtio iij.

Supra modum autem mater mirabilis, & bonorum memoriâ digna, quæ pereuntes septem filios sub unius diei tempore conspiciens, bono animo ferebat propter spem quam in Deum habebat ; singulos illorum hortabatur voce patriâ fortiter, repléta sapientiâ ; & femineæ cogitationi masculinæ animum inserens, dixit ad eos : Nescio qualiter in útero meo apparuistis ; neque enim ego spiritum & animam donavi vobis & vitam, & singulorum membra non ego ipsa compégi : sed enim mundi Creator, qui formavit hominis nativitatem, quique omnium invenit originem, & spiritum vobis iterum cum misericordia reddet & vitam, sicut nunc vosmetipsos despicietis propter leges ejus.

SABBATO.

Leçtio j. Lib. 2. c. 7.

De libris Machabæorum.

Antiochus contemni se arbitratus, simul & exprobrantis voce despectâ, cum adhuc adolescens superesset, non solum verbis hortabatur, sed & cum juramento affirmabat se divitem & beatum facturum, & translatum à patriis legibus amicum habiturum, & res necessarias ei præbiturum. Sed ad hæc cum adolescens nequaquam inclinaretur, vocavit rex matrem, & suadebat ei ut adolescenti fieret in salutem. Cum autem multis eam verbis esset hortatus, promisit suavisimam se filio suo.

Leçtio ij.

Itaque inclinata ad illum, irridens crudellem tyrannum, ait patriâ voce : Fili mi, miserere meæ, quæ te in útero novem menses portavi, & lac triennio dedi & alui, & in ætatem istam perduxi. Peto, nate, ut aspicias ad coelum & terram, & ad omnia quæ in eis sunt ; & intelligas quia ex nihilo fecit illa Deus, & hominum genus : ita fiet ut non timeas carnificem istum ; sed dignus fratribus tuis effectus particeps, suscipe mortem, ut in illa miseratione cum fratribus tuis te recipiam.

Leçtio iij.

Cum hæc illa adhuc diceret, ait adolescens : Quem sustinetis ? non ob-

dio praecepto regis, sed
 praecepto legis quae data est
 nobis per Moysen. Tu vero
 qui inventor omnis malitiae
 factus es in Hebraeos, non
 effugies manum Dei: Nos
 enim pro peccatis nostris
 haec patimur: & si nobis
 propter increpationem &
 correptionem Dominus De-
 us noster modicum iratus
 est, sed iterum reconcilia-
 bitur servis suis. Tu autem,
 o scelestus, & omnium ho-
 minum flagitiosissime, noli
 frustra extolli vanis spebus
 in servos ejus inflammatus;
 nondum enim omnipotentis
 Dei, & omnia insipientis,
 iudicium effugisti. Nam fra-
 tres mei, modico nunc do-
 lore sustentato, sub testa-
 mento aeternae vitae effecti
 sunt: tu vero iudicio Dei
 justas superbiae tuae poenas
 exolves. Ego autem, sicut
 & fratres mei, animam &
 corpus meum trado pro
 patriis legibus, invocans
 Deum matris genti no-
 strae propitium fieri, teque
 cum tormentis & verberibus
 confiteri, quod ipse est
 Deus solus. In me vero &
 & in fratribus meis delinet
 Omnipotentis ira, quae super
 omne genus nostrum iuste
 superducta est. Tunc rex ac-
 census ira, in hunc super om-
 nes crudelius delavit; indi-
 gne ferens se derisam. Ex hoc
 itaque mundus obiit, per
 omnia in Domino confidens.
 Novissime autem post filios
 & mater consumpta est.

Ad Magnificat. Anr. 7. G.
 Simon Mathathiae filius, &
 fratres ejus dederunt se pe-
 riculo, & restiterunt adver-
 sariis gemis suis, ut starent
 sancta ipsorum, & lex: &
 gloria magna glorificaverunt
 gentem suam: *Much, 14.*
Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA XIX

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio: j. Lib. i. c. 2. 2. 3.

De libris Machabaeorum.

In diebus illis surrexit Ma-
 thathias filius Joannis fi-
 lii Simeonis, sacerdos ex fi-
 liis Joarib ab Jerusalem, &
 confedit in monte Modim.
 Et habebat filios quinque;
 Joannem, qui cognomina-
 batur Gaddis; & Simonem,
 qui cognominabatur Thali;
 & Judam, qui vocabatur
 Machabaeus; & Eleazarum,
 qui cognominabatur Aba-
 ron; & Jonatham, qui co-
 gnominabatur Apphus. Hi
 viderunt mala quae fiebant
 in populo Juda & in Jeru-
 salem. Et dixit Mathathias:
 Vae mihi! ut quid natus sum
 videre contritionem populi
 mei, & contritionem civi-
 tatis sanctae; & sedere illic
 cum datur in manibus inimi-
 corum? Sancta in manu
 extraneorum facta sunt;
 templum ejus sicut homo
 ignobilis. Vasa gloriae ejus
 captiva adducta sunt; cruci-
 dari sunt senes ejus in pla-
 teis, & juvenes ejus ceci-
 derunt in gladio inimicorum.

rum. Quæ gens non hæreditavit regnum ejus, & non obtinuit spolia ejus? Omnis compositio ejus ablata est. Quæ erat libera, facta est ancilla. Et ecce sancta nostra, & pulchritudo nostra, & claritas nostra desolata est, & coinquinaverunt ea gentes. Quid ergo nobis adhuc vivere?

R. Intravit rex Antiochus in sanctificationem cum superbia, accepit altare aureum & universa vasa, & comminuit; * Et fecit eadem hominum: & factus est plangens magnus in Israel. *ψ.* Datum est bestie bellum facere cum sanctis, & vincere eos. * Et. 1 Mach. 1. *Apoc.* 13.

Leçtio ij.

ET scidit vestimenta sua Mathathias, & filii ejus; & operuerunt se ciliciis, & planxerunt valde. Et venerunt illuc qui mili erant à rege Antiocho, ut cogerent eos qui confugerant in civitatem Modin, immolare & accendere thura, & à lege Dei discedere. Et multi de populo Israel consentientes, accesserunt ad eos; sed Mathathias & filii ejus constanter steterunt. Et respondentes qui missi erant ab Antiocho, dixerunt Mathathiaz: Princeps, & clarissimus, & magnus es in hac civitate, & ornatus filiis & fratribus: ergo accede prior, & fac jussum regis, sicut fecerunt omnes gentes, & vi-

ri Juda, & qui remanserunt in Jerusalem; & eris tu, & filii tui, inter amicos regis, & amplificatus auro, & argento, & munéribus malis.

R. Ex gravi superbia deductus Antiochus ad agnitionem sui, ait: Justum est subditum esse Deo, & mortalem non paria Deo sentire. * Orabat hic scelestus Dominum, à quo non esset misericordiam consecutus. *ψ.* Non invenit poenitentiae locum, quamquam cum lacrymis inquisisset eam. * Orabat. 2 Mach. 9. *Hebr.* 12.

Leçtio iij.

ET respondit Mathathias, & dixit magna voce: Et omnes gentes regi Antiocho obediunt, ut discedat unusquisque à servitute legis patrum suorum, & consentiat mandatis ejus; ego & filii mei, & fratres mei obediemus legi patrum nostrorum. Propitius sit nobis Deus: non est nobis utile relinquere legem & justitias Dei; non audiemus verba regis Antiochi, nec sacrificabimus transgredientes legis nostræ mandata, ut eamus alterâ viâ. Et ut cessavit loqui verba hæc, accersit quidam Judæus in omnium oculis sacrificare idolis super aram in civitate Modin secundum jussum regis: & vidit Mathathias, & doluit, & contremuerunt renes ejus, & accensus est furor ejus secundum judicium:

legis; & insiliens trucidavit eum super aram; sed & virum quem rex Antiochus miserat, qui cogebat immolare, occidit in ipso tempore, & aram destruxit.

R. Surrexit Machabæus, & adjuvabant eum fratres ejus, & præliabantur prælium Israel cum lætitia, & repulsi sunt inimici ejus; & † Directa est salus in manu ejus. † Operati sunt justitiam, fortes facti sunt in bello, castra vertérunt exterorum. * Præliabantur. Glória. † Directa est. 1 Mach. 3. Hebr. 11.

IN II NOCTURNO.

Leñio iv.

Sermo sancti Joannis Chrysostomi. In Ps. 43.

Machabæi, cum invasisset Judæam Antiochus, qui dictus est Epiphanes, & omnia devastasset, & multos qui tunc erant, à patriis institutis resilire coegisset, permanserunt illæsi ab illis tentationibus. Et quando grave quidem bellum ingruerat, nec quidquam poterant facere quod proficeret, se abscondébant; nam hoc quoque fecerunt Apostoli. Non enim semper in média irruébant pericula; sed nonnunquam fugientes, & latentes cedébant. Postquam autem parum respiraverant, tanquam generosi quidam leñiculi ex antris exilientes, & élátebris emergentes, statuébant se non amplius solos servare, sed

alios quoscumque possent: & civitatem & omnem regionem obeuntes, collegérunt quotquot invenérunt adhuc sanos & íntegros; & multos étiam qui laborábant & corrupti erant, in statum pristinum redegerunt, eis persuadentes redire ad legem pátriam.

R. Illi quidem armis confidunt, & audácia; * Nos in omnipotente Dómino, qui potest & venientes adversum nos, & universum mundum uno nutu delére, confidimus. †. Hæc est victória quæ vincit mundum, fides nostra: * Nos. 2 Mach. 8. 1 Joan. 5.

Leñio v.

Deum enim dicébant esse benignum & clementem, nec unquam adimere salutem quæ proficitur ex poenitèntia. Hæc autem dicentes, habuérunt delectum virórum fórtium. Non enim pro uxóribus, liberis, & ancillis, patriæque everfione, & captivitate, sed pro lege & pátria republica pugnábant. Eórum autem dux erat Deus. Cum ergo áciem dirigerent, & proprias expónerent ánimas, fundébant adversários, non armis fidentes, sed loco omnis armaturæ pugnæ causam sufficere ducentes. Ad bellum autem euntes, non tragædias excitábant; non pária canébant, sicut nonnulli faciunt: non adfiscébant tibícines, ut fit in aliis castris; sed Dei superne

perne auxilium invocabant, ut adesset, opem ferret, & manum præberet, propter quem bellum gerébant, pro cuius glória decertabant.

R̄. In aliis nationibus Dominus patienter expectat, ut eas in plenitudine peccatorum puniat; * Corripiens verò in adversis populum suum non derelinquit. *ψ.* Novit Dominus iniquos in diem iudicii reservare cruciandos. * Corripiens. 2 Machab. 6. 2 Petr. 2.

Lectio vij.

Videamus ergo quid hæc castra Dei loquantur, quæ sunt spiritali munita auxilio, cum sunt hostes aggressura. Deus, auribus nostris audivimus. Quia enim nonnulli eorum qui cum ipsis stabant in acie, Antiochi multitudinem, instructam aciem, & victoriam videntes, quoddamque omnia primo impetu cepisset, propriamque imbecillitatem & paucitatem considerantes, molliores erant & imbecilliores; eorum animos spiritusque excitans, & ostendens in Dei ductu universum litum esse, & absque exercitu, si is opem ferat, posse parari victoriam, instar precationis complicitam suasionem & exhortationem effert ad commilitones, & Deum alloquens, eos promptiores reddit & alacriores. Sed tanquam hæc eis deessent quæ jure asserre possent, nec fiduciam ex suis factis habé-

Autumnalis.

rent, ad ea quæ Deus majoribus illorum fecerat, confugiunt. Eos enim qui fiducia causam non habent, hæc facere non est mirum, cum eos ipsos trahat ad hoc necessitas. Cum autem illi qui, quoniam rectè fecerunt, magnificè loqui possunt, nolunt ex iis servari, sed ex Dei benignitate quæ in patres usus est, hoc est magnum argumentum eorum humilitatis: prompti autem & alacris animi sui non parvam hinc quoque causam statuunt.

R̄. Pro peccatis nostris hæc patimur: * Etsi nobis propter correptionem Deus noster modicum iratus est, † Iterum reconciliabitur servis suis. *ψ.* Persecutionem patimur, sed non derelinquimur: desicimur, sed non perimus. * Etsi. Glória Patri. † Iterum. 2 Mach. 7. 2 Cor. 4.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 22.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

IN illo tempore; Respondens Jesus, dixit iterum in parabolis Principibus Sacerdotum, & Phariseis, dicens: Simile factum est regnum cælorum homini regi, qui fecit nuptias filio suo. Et reliqua.

Homilia sancti Joannis Chrysostomi.

In Ep. ad Ephes. 3. n. 4.

Si eum abduxit & expulit qui sordida veste erat

indutus; ei qui corpori sordes adhibuerit, quid non faciet, quomodo non eum afficiet? Multos video qui Christi corporis sunt participes inconsiderate & temere, & magis ex consuetudine & ex prescripto, quam ex cogitatione & consideratione. Si advenierit, inquit, tempus sanctæ Quadragesimæ, qualiscumque fuerit quispiam, sit particeps sacramentorum, si advenierit dies Epiphaniarum. Atqui illud tempus accedendi non est: non Epiphania, neque Quadragesima facit dignos qui accedant, sed animæ sinceritas & puritas. Cum ea semper accede; absque ipsa nunquam.

R. Simile factum est regnum cælorum homini regi qui fecit nuptias filio suo, & misit servos suos vocare invitatos: * Et nolébant venire. *v.* Hæc dicit Dominus: Misi servos meos Prophetas, & non udiérunt me, sed induravérunt cervicem suam: * Et. *Matth. 22. Jerem. 7.*

Lesio viij.

Cogita qui veteris participes erant sacrificii, quantum utebantur frugalitate & abstinentiâ: quid non agébant? quid non faciébant? Undique & semper expurgabantur: tu autem accedens ad sacrificium, quod ipsi stupent & venerantur Angeli, temporum periodis rem desinis accircumscribis

Et quomodo stabis ad tribunal Christi, qui pollutis manibus & labris ad corpus illud audeas accedere? Et regem quidem ore male olente osculari noluérus: cæli autem regem fetenti & male olenti animam oscularis. Id planè est contumelia. Dic mihi, velle sine ad sacrificium manibus illotis accedere? Non opinor: sed malles potius non profus accedere, quam sordidis manibus. Itane cum in re parva sis adeo réverens & religiósus, sordidam & inmundam habens animam accedis, & audeas tangere? Atqui ad tempus quidem tenetur manibus; in illam autem totus & integer resolvitur. Quid verò, an non vides, vasa abluta, adeo nitida & splendida? His longe mundiores nobis oportet esse animas; his sanctiores & splendidióres.

R. Misi alios servos, dicens: Dicite invitatis, Venite ad nuptias. Illi neglexerunt; & * Abiérunt, alius in villam suam, alius ad negotiationem suam. *v.* Ecce verbum Domini factum eis in opprobrium, & non suscipient illud; à minore quippe usque ad majorem omnes avaritiæ studeant. * Abiérunt. *Matth. 22. Jerem. 6.*

Lesio ix.

In Ep. 1. ad Cor. Hæc 24. n. 5.

Hæc autem dico, non ut ne accedamus, sed ne temere accedamus. Sicut

erim temere accedere, periculum est; sic his mysticis cœnis non communicare, fames est, & mors. Hæc enim mensa nervi animæ nostræ, mentis vinculum, fiducia causa, spes, salus, lux, vita est. Abstergo igitur animam; præpara mentem ad horum mysteriorum perceptionem. Etenim si regis filius cum ornatu, purpura & diademate concreditus tibi esset gestandus, omnia quæ sunt in terra abieceris. Nunc autem non filium regis, sed ipsum Dei filium unigenitum accipiens, non exheredes, dic mihi, & non omnem secularium rerum amorem abijcis, neque illo tantum ornatu gloriaris; sed adhuc in terram respicis, pecunias amas, & auro inhæas? Ecquæ habiturus es vêniam? quam excusationem?
 R. Rex ait servis suis: Nuptiæ quidem paratæ sunt; sed qui invitati erant, non fuerunt digni. * Ite ergo ad exitus viarum, & † Quoscumque inveneritis, vocate ad nuptias. † Sapiëntia proposuit mensam suam: misit ancillas suas ut vocarent ad arcæ. * Ite. Glória. † Quoscumque. *Matth. 22. Prov. 9.*
Ad Benedictum. Luc. 8. G. Intravit rex ut videret discumbentes; & vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali, & ait illi: Amice, quomodo hæc intrasti non habens vestem nuptialem? At ille obmutuit. *Matth. 22.*

Oratio. Orémus.

Omnipotens & misericors Deus, universa nobis adversantia propitiatus excludere; ut, mente & corpore pariter expediti, quæ tua sunt liberis mentibus exequamur; Per Dominum.

Ad Magnificat. Ant. 2. D. Dixit rex ministris: Ligatis manibus & pedibus ejus, mittite eum in tenebras exteriores; ibi erit fletus & stridor dæntium. Multi enim sunt vocati, pauci vero electi. *Matth. 22.*

FERIA SECUNDA.

Lectio j. Lib. 1. c. 2.
 De libris Machabæorum.

Exclamavit Mathathias voce magna in civitate, dicens: Omnis qui zelum habet legis, statuens testamentum, exeat post me. Es fugit ipse, & filii ejus in montes, & reliquerunt quæcumque habebant in civitate. Tunc descendèrunt multi, quærentes judicium & justitiam, in desertum: & sederunt ibi ipsi, & filii eorum, & mulieres eorum, & pæcora eorum; quoniam inundaverunt super eos mala. Et renuntiatum est viris regis, & exercitui qui erat in Jerusalem civitate David, quoniam discessissent viri quidam qui dissipaverunt mandatum regis, in loca occulta in deserto, & abiissent post illos multi. Et statim perrexerunt ad eos, & constituerunt adversus eos prælium in die sabbatorum, &

dixerunt ad eos: Resistitis & nunc adhuc? Exite, & facite secundum verbum regis Antiochi, & vivetis. Et dixerunt: Non exhibimus, neque faciemus verbum regis, ut polluamus diem sabbatorum. Et concitaverunt adversus eos prælium. Et non responderunt eis, nec lapidem miserunt in eos, nec oppilaverunt loca occulta, dicentes: Moriamur omnes in simplicitate nostra; & testes erunt super nos cælum & terra quod injustè perditis nos.

Leçtio ij.

Et appropinquaverunt dies Mathathie moriendi, & dixit filiis suis: Nunc confortata est superbia, & castigatio, & tempus everisionis, & ira indignationis. Nunc ergo, o filii, amulatores estote legis, & date animas vestras pro testamento patrum vestrorum, & memorté operum patrum, quæ fecerunt in generationibus suis, & accipietis gloriam magnam & nomen æternum. Abraham nonne in tentatione inventus est fidelis, & reputatum est ei ad justitiam? Joseph in tempore angustie suæ custodivit mandatum, & factus est dominus Ægypti. Phinees pater noster, zelando zelum Dei, accepit testamentum sacerdotii æterni.

Leçtio iij.

Vos ergo, filii, confortamini, & viriliter agite

in lege; quia in ipsa gloriolri eritis. Et ecce Simon frater vester, scio quidd vir consilii est: ipsum audite semper, & ipse erit vobis pater. Et Judas Machabæus, fortis viribus à juventute sua, sit vobis princeps militia; & ipse ager bellum populi. Et adducetis ad vos omnes factores legis; & vindicete vindictam populi vestri. Retribuite retributionem gentibus, & intendite in præceptum legis. Et benedixit eos, & appositus est ad patres suos. Et defunctus est anno centesimo & quadragésimo-sexto, & sepultus est à filiis suis in sepulcris patrum suorum in Modin: & planxerunt eum omnis Israel planctu magno.

FERIA TERTIA.

Leçtio j. Lib. 1. c. 3.

De libris Machabæorum.

Surrexit Judas qui vocabatur Machabæus, filius ejus pro eo; & adjuvabant eum omnes fratres ejus, & universi qui se conjunxerant patri ejus, & præliabantur prælium Israel cum lætitia. Et dilatavit gloriam populo suo, & induit se loritam sicut gigas, & succinxit se arma bellica sua in prællis, & protegébat castra gladio suo. Similis factus est leoni in operibus suis, & sicut catulus leonis rugiens in vana-tione. Et persecutus est iniquos, persequens eos: & qui conturbabant populum suum, eos succendit flammis; & repulsi sunt inimici ejus

præ timore ejus, & omnes operarii iniquitatis conturbati sunt; & directa est salus in manu ejus. Et exacerbabat reges multos, & latificabat Jacob in operibus suis, & in seculum memoria ejus in benedictione. Et perambulavit civitates Juda, & perdidit impios ex eis, & avertit iram ab Israel. Et nominatus est usque ad novissimum terræ, & congregavit pereuntes. Et congregavit Apollonius gentes, & à Samaria virtutem multam & magnam, ad bellandum contra Israel, Et cognovit Judas, & exiit obviam illi, & percussit, & occidit illum; & ceciderunt vulnerati multi, & reliqui fugerunt; & accepit spolia eorum, & gladium Apollonii abstulit Judas, & erat pugnans in eo omnibus diebus.

Leitio ij.

Et vidit Judas, & fratres ejus, quia multiplicata sunt mala, & exercitus applicabant ad fines eorum: & cognoverunt verba regis, quæ mandavit populo facere in interitum & consummationem; & dixerunt unusquisque ad proximum suum: Erigamus dejectionem populi nostri, & pugnemus pro populo nostro & sanctis nostris. Et congregatus est conventus, ut essent parati in prælium, & ut orarent, & peterent misericordiam & miserationes. Et Jerusalem non habitabatur, sed erat

sicut desertum: non erat qui ingrederetur & egrederetur de natis ejus; & sanctum conculcabatur: & filii alienigenarum erant in arce, ibi erat habitatio gentium; & ablata est voluptas à Jacob, & defecit ibi tibia & cithara. Et congregati sunt, & venerunt in Maspha contra Jerusalem; quia locus orationis erat in Maspha antè in Israel. Et jejunaverunt illa die, & induerunt se ciliciis, & cinerem imposuerunt capiti suo; & disciderunt vestimenta sua: & expanderunt libros legis, de quibus scrutabantur gentes similitudinem simulacrorum suorum.

Leitio iij.

Et post hæc constituit Judas duces populi, tribunos, & centuriones, & pentacontarchos, & decuriones. Et dixit his qui ædificabant domos, & sponsabant uxores, & plantabant vineas, & formidolosus, ut redirent unusquisque in domum suam secundum legem. Et moverunt castra, & collocaverunt ad austrum Emmaum. Et ait Judas: Accingimini, & estote filii potentes; & estote parati in manè, ut pugnatis adversus nationes has quæ convenerunt adversus nos dispendere nos, & sancta nostra; quoniam melius est nos mori in bello, quam videre mala gentis nostræ & sanctorum. Sicut autem fuerit voluntas in cælo, sic fiat.

FERIA QUARTA.

Leſio j. Lib. 1. c. 4.

De libris Machabæorum.

Commiserunt prælium : & ceciderunt de exercitu Lyſiæ quinque millia virorum. Videns autem Lyſias fugam suorum, & Judæorum audaciam, & quod parati sunt aut vivere aut mori fortiter, abiit Antiochiam, & elegit milites, ut multiplicati rursus venirent in Judæam. Dixit autem Judas, & fratres ejus : Ecce contriti sunt inimici nostri ; ascendamus nunc mundare sancta, & renovare. Et congregatus est omnis exercitus, & ascenderunt in montem Sion. Et viderunt sanctificationem desertam, & altare profanatum, & portas exultas, & in atriiis virgulta nata sicut in saltu vel in montibus, & pastophoria diruta. Et sciderunt vestimenta sua, & planxerunt planctu magno, & imposuerunt cinerem super caput suum ; & ceciderunt in faciem super terram, & exclamaverunt tubis signorum, & clamaverunt in cælum.

Leſio ij.

Tunc ordinavit Judas viros ut pugnarent adversus eos qui erant in arce, donec emundarent sancta. Et elegit sacerdotes sine macula, voluntatem habentes in lege Dei : & mundaverunt sancta, & tulerunt lapides contaminationis in

locum immundum. Et cogitavit de altari holocaustorum, quod profanatum erat, quid de eo faceret. Et incidit illis consilium bonum ut destruerent illud, ne forte illis esset in opprobrium, quia contaminaverunt illud gentes : & demoliti sunt illud. Et reposuerunt lapides in monte domus in loco apto, quoadusque veniret Propheta, & responderet de eis. Et acceperunt lapides integros secundum legem ; & edificaverunt altare novum, secundum illud quod fuit prius : & edificaverunt sancta, & quæ intra domum erant intrinsecus ; & adem & atria sanctificaverunt.

Leſio iij.

Et obtulerunt sacrificium secundum legem super altare holocaustorum novum quod fecerunt. Secundum tempus & secundum diem, in qua contaminaverunt illud gentes, in ipsa renovatum est in canticis, & citharis, & citharis, & in cymbalis. Et cecidit omnis populus in faciem, & adoraverunt, & benedixerunt in cælum eum qui prosperavit eis. Et fecerunt dedicationem altaris diebus octo, & obtulerunt holocausta cum lætitia, & sacrificium salutaris & laudis. Et ornaverunt faciem templi coronis aureis & scutulis ; & dedicaverunt portas & pastophoria, & imposuerunt eis

janus. Et facta est letitia in populo magna valde, & aversum est opprobrium gentium. Et statuit Judas & fratres ejus, & universa ecclesia Israel, ut agatur dies dedicationis altaris in temporibus suis, ab anno in annum.

FERIA QUINTA.

Leitio j. Lib. 2. c. 9.

De libris Machabæorum.

Eodem tempore Antiochus inhonestè revertèbatur de Pèrside. Intráverat enim in eam quæ dicitur Persépolis, & contávit expoliare templum, & civitatem opprimere: sed multitudine ad arma concurrente, in fugam versi sunt; & ita contigit ut Antiochus post fugam trípiter rediret. Et cum venisset circa Eobatanam, recognóvit quæ erga Nicanórem & Timótheum gesta sunt. Elátus autem in ira, arbitrabatur se injúriam illórum qui se fugáverant, posse in Judæos retorquére, ideoque jussit agitári currum suum, sine intermissione agens iter, cœlesti eum judicio perurgente, eo quòd ita superbè locúsus est se ventúrum Jerosólynam, & congériam sepulori Judæorum eam factúrum. Sed qui universa conspiciit Dóminus Deus Israel, percussit eum insanábili & invisibili plagá. Ut enim finivit hunc ipsum sermónein, apprehendit eum dolor dirus víscerum, & amara inuórum

tormenta, & quidem satis justè; quippe qui multis & novis cruciatibus aliórum tórserat víscera, licèt ille nullo modo à sua malitia cessáret. Super hoc autem superbí replétus, ignea spirans ánimo in Judæos, & præcipiens accelerári negotium, contigit illum impetu euntem de curru cádere, & gravi córporis collisione membra vexári.

Leitio ij.

Isq̄ue, qui sibi videbatur etiam súscibus maris imperare, supra húmánum modum superbí replétus, & montium altitúdines in statera appendere, nunc humiliátus ad terram in gestatório portabatur, manifestam Dei virtútem in semetipso contestans: ita ut de córporè impij vermes scaturirent, ac viventis in dolóribus carnes ejus efflíerent, odóre etiam illius & fetóre exércitus gravaréur; & qui paulò antè sidera cœli contingere se arbitrabatur, cum nemo póterat propter intolerántiam fetóris portare. Hinc igitur cœpit ex gravi superbis deductus ad agnitionem suæ venire, divinâ admonitus plagá, per momenta singula doloribus suis augmenta capiéntibus. Et cum nec ipse jam fetórem suum ferre posset, ita ait: Justum est súbditum esse Deo, & mortálem non pária Deo sentire. Orábat autem hic scelestus Dóminum,

à quo non esset misericordiam consecuturus.

Leçio iij.

Sed non cessantibus doloribus, (supervenerat enim in eum iustum Dei iudicium) desperans, scripsit ad Judæos in modum deprecationis epistolam hæc continentem: Optimis civibus Judæis plurimam salutem, & bene valere, & esse felices, rex & princeps Antiochus. Si bene valétis & filii vestri, & ex sententia vobis cuncta sunt, máximas ágimus grátias. Et ego in infirmitate constitutus, vestri autem memor, benignè reversus de Pérsidis locis, & infirmitate gravi apprehensus, necessarium duxi pro communi utilitate curam habere: non desperans memetipsum, sed spem multam habens effugiendi infirmitatem. Respiciens autem quod & pater meus, quibus temporibus in locis superioribus ducébat exercitum, ostendit qui post se susciperet principatum; ut si quid contrarium accideret, aut difficile nuntiaretur, scientes hi, qui in regionibus erant, cui esset rerum summa derelicta, non turbarentur. Ad hæc considerans de próximo potentes quosque, & vicinos temporibus insidiantes, & eventum expectantes, designavi filium meum Antiochum regem; quem sæpe recurrens in superiora regna multis ve-

strum commendabam: & scripsi ad eum quæ subjecta sunt. Oro itaque vos, & peto, memores beneficiorum publicè & privatim, ut unusquisque conservet fidem ad me & ad filium meum. Confido enim eum modestè & humanè acturum, & sequentem propositum meum, & communem vobis fore. Igitur homicida & blasphemus pessimè percussus, & ut ipse alios tractaverat, penegré in montibus miserabili obitu vitâ functus est.

FERIA SEXTA.

Leçio j. Lib. 2. c. 10.

De libris Machabæorum.
At Timotheus qui prius à Judæis fuerat superatus, convocato exercitu peregrinæ multitudinis, & congregato equitatu Asiæno, advénit quasi armis Judæam capturus. Machabæus autem, & qui cum ipso erant, appropinquante illo, deprecabantur Dominum, caput terræ aspergentes, lumbosque ciliciis præcincti, ad altaris crepidinem provoluti, ut sibi propitius, inimicis autem eorum esset inimicus, & adversariis adversaretur, sicut lex dicit. Et ita post orationem, sumptis armis, longiùs de civitate procedentes, & próximos hostibus effecti, resederunt. Primo autem solis ortu utrique commiserunt: isti quidem victoriæ & prosperitatis sponsorem cum virtute Dominum habentes; illi autem

ducem belli ánimum habébant. Sed, cum véhemens pugna esset, apparuérent adversáriis de cœlo viri quinque in equis, frânis aureis decóri, ducátum Judæis præstantes : ex quibus duo Machabæum médium habentes, armis suis circumseptum incólumem conservábant, in adversários autem tela & fúlmina jaciébant, ex quo & cæcitate confúsi, & repléti perturbationé cadébant. Interfecti sunt autem viginti millia quingenti, & équites sexcenti. Timótheus verd confúgit in Gázaram præsidium munitum, cui præerat Chæreas.

Leãtio ij. Cap. 11.

Lysias autem ingressus Judæam, & apprópians Bethsúræ quæ erat in angusto loco, ab Jerosólýma intervallo quinque stadiórum, illud præsidium expugnábant. Ut autem Machabæus, & qui cum eo erant, cognovérunt expugnári præsidia, cum fletú & lácrymis rogábant Dóminum, & omnis turba simul, ut bonum Angelum mitteret ad salutem Israel. Et ipse primus Machabæus, sumptis armis, ceteros adhortatus est simul secum periculum subire, & ferre auxiliúm frátribus suis. Cúmque pariter prompto ánimo procederent, Jerosólýmymis apparuit præcedens eos eques in veste cándida, armis aureis hastam vibrans.

Tunc omnes simul benedixérunt misericordem Dóminum, & convaluérunt ánimis, non solúm hómines, sed & béstias ferocíllimas, & muros férreos paráti penetráre. Ibant igitur prompti, de cœlo habentes adjutórem, & miserantem super eos Dóminum. Leónum autem more, Imperu irruentes in hostes, prostravérunt ex eis undecim millia peditum, & équitum mille sexcentos : universos autem in fugam vertérunt ; plures autem ex eis vulneráti, nudi evásérunt. Sed & ipse Lysias túrpiter fúgiens evásit.

Leãtio iij. Cap. 15.

Nicanor quidem cum summa supérbia erectus, cogitáverat commúne trophæum stattere de Juda. Machabæus autem semper confidébat cum omni spe auxiliúm sibi à Deo affutúrum, & hortabátur suos, ne formidárent ad adventum nationum, sed in mente habérent adjutória sibi facta de cœlo, & nunc sperárent ab Omnipotente sibi affutúram victóriam. Et allocútus eos de Lege & Prophétis, admonens étiam certamina quæ fécerant prius, promptiôres constituit eos : & ita ánimis eórum erectis, simul ostendébat géntium falláciam, & juramentórum prævaricatióem. Singulos autem illórum armávit, non clypei & hastæ munitiône, sed sermónibus óptimis &

...

exhortationibus, expósito digno fide somnio, per quod universos lætificavit. Erat autem hujuscemodi visus: Oniam qui fuerat summus sacerdos, virum bonum & benignum, verecundum visu, modestum moribus, & eloquio decorum, & qui a puero in virtutibus exercitatus sit, manus protendentem, orare pro omni populo Judæorum. Post hoc apparuisse & alium virum ætate & gloriâ mirabilem, & magni decoris habitudine circa illum; respondentem vero Oniam dixisse: Hic est frater tuus amator, & populi Israel: hic est qui multum orat pro populo & universa sancta civitate, Jeremias propheta Dei. Extendisse autem Jeremiam dextram, & dedisse Judæ gladium aureum, dicentem: Accipe sanctum gladium munus à Deo, in quo desicies adversarius populi mei Israel. Exhorrtati itaque Judæ sermonibus bonis valde, de quibus extolli posset impetus, & animi juvenum confortari, statuerunt dimicare.

SABBATO.

Lectio j. Lib. 2. c. 15.

De libris Machabæorum.

Nicanor & qui cum ipso erant, cum tubis & canticis admovebant. Judas vero, & qui cum eo erant, invocato Deo, per orationes congressi sunt: manu quidem pugnantes, sed Dominum cordibus orantes, pro-

straverunt non minus triginta quinque millia, præsentia Dei magnificè delectati. Cumque cessassent, & cum gaudio redirent, cognoverunt Nicanorem ruifese cum armis suis. Facto itaque clamore, & perturbatione excitata, patriâ voce omnipotentem Dominum benedicebant. Præcepit autem Judas, qui per omnia corpore & animo mori pro civibus paratus erat, caput Nicanoris, & manum cum humero abscissam, Jerosolymam perferri. Quod cum pervenisset, convocatis contribulibus & sacerdotibus ad altare, accersit & eos qui in arce erant. Et ostenso capite Nicanoris, & manu nefariâ quam extendens contra domum sanctam omnipotentis Dei, magnificè gloriatus est: linguam etiam impii Nicanoris præcisam iussit particulatim avibus dari, manum autem dementis contra templum suspendi. Omnes igitur cœli benedixerunt Dominum, dicentes: Benedictus qui locum suum incontaminatum servavit. Suspendit autem Nicanoris caput in summa arce, ut evidens esset & manifestum signum auxilii Dei.

Lectio ij. Lib. 1. c. 9.

Cetera verba bellorum Judæ, & virtutum quas fecit, & magnitudinis ejus, non sunt descripta; multa enim erant valde. Et factum est, post obitum Judæ emer-

Eerunt iniqui in omnibus finibus Israel, & exorti sunt omnes qui operabantur iniquitatem. In diebus illis facta est fames magna valde, & tradidit se Baccchidi omnis regio eorum cum ipsis. Et elegit Baccchides viros impios, & constituit eos dominos regionis: & exquirebant, & pericrutabantur amicos Judæ, & adducebant eos ad Baccchidem. Et vindicabat in illos, & illudebat. Et facta est tribulatio magna in Israel, qualis non fuit ex die qua non est visus Propheta in Israel. Et congregati sunt omnes amici Judæ, & dixerunt Jonathas: Ex quo frater tuus Judas defunctus est, vir similis ei non est qui exeat contra inimicos nostros, Baccchidem, & eos qui inimici sunt gentis nostræ. Nunc itaque te hodie elegimus esse pro eo nobis in principem & ducem ad bellandam bellum nostrum. Et suscepit Jonathas tempore illo principatum, & surrexit toto Juda fratris sui.

Lectio iij. Cap. 13.

ET audivit Sannas quod congregavit Tryphon exercitum copiosum, & veniret in terram Juda, & extereret eam. Videns quia in tremore populus est & in timore, ascendit Jersalem, & congregavit populum, & adhortans, dixit: Vos scitis quanta ego, & fratres mei, & domus pa-

tris mei, fecimus pro legibus & pro sanctis prælia, & angustias quales vidimus: horum gratia perierunt fratres mei omnes propter Israel, & refectus sum ego solus. Et nunc non mihi contingat parcere animæ meæ in omni tempore tribulationis; non enim melior sum fratribus meis. Vindicabo itaque gentem meam & sancta, natos quoque nostros & uxores; quia congregatae sunt universæ gentes conterere nos inimicitia gratia. Et accensus est spiritus populi simul, ut audivit sermones istos; & responderunt voce magna, dicentes: Tu es dux noster loco Judæ & Jonathas fratris tui: pugna prælium nostrum & omnia quæcumque dixeris nobis, faciemus.

Ad Magnificat. Ant. 3. a.

Ezechiel vidit conspectum gloriæ, quam ostendit illi Deus in curru Chérubim. *Eccli. 49.*

Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA XX

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio j. Cap. 1.

Incipit liber Ezechielis Prophete.

ET factum est in trigésimo anno, in quarto, in quinta mensis, cum essem in medio captivorum juxta fluvium Chobar, aperti sunt cæli, & vidi visiones Dei. In quinta mensis, ipse

est annus quintus transmigraciónis regis Jóachim, factum est verbum Dómini ad Ezechiélem filium Buzi, sacerdotem in terra Chaldæorum, secus flumen Chobar: & facta est super eum ibi manus Dómini. Et vidi, & ecce ventus túrbinis veniebat ab aquilóne; & nubes magna, & ignis involvens; & splendor in circúitu ejus, & de médio ejus quasi species electri, id est, de médio ignis.

R. Fili hóminis, vade ad domum Israel, & loqueris verba mea ad eos. Domus autem Israel attritá fronte est & duro corde. * Ecce dedi faciém tuam valentiórem faciébibus eórum, & frontem tuam duriórem fróntibus eórum. †. Ex his sunt qui resistunt veritati, corrupti mente, réprobi circa fidem; sed ultra non proficient. * Ecce. *Ezech. 3. 2 Tim. 3.*

Leãio ij.

ET in médio ejus similitúdo quátuor animálium, & hic aspectus eórum similitúdo hóminis in eis. Quátuor faciés uni, & quátuor pennæ uni. Pedes eórum pedes recti; & planta pedis eórum quasi planta pedis vituli; & scintillæ quasi aspectus aris candentis. Et manus hóminis sub pennis eórum in quátuor pártibus: & faciés & pennas per quátuor partes habebant. Junctæque erant

pennæ eórum altérius ad alterum; non revertebantur, cùm incéderent; sed unumquodque ante faciém suam gradiebátur.

R. Ecce, dicit Dóminus Deus; erit manus mea super prophétas, qui vident vana & divinant mendacium. * In consilio pópuli mei non erunt, eo quòd decéperint pópulum meum, dicentes: Pax; & non est pax. †. Fuérunt pseudo-prophétæ in pópulo, sicut & in vobis erunt magistri mendáces. * In. *Ezech. 13. 2 Petr. 2.*

Leãio iij.

Similitúdo autem vultús eórum, faciés hóminis, & faciés leónis à dextris ipsórum quátuor; faciés autem bovis à sinistris ipsórum quátuor, & faciés áquilæ desuper ipsórum quátuor. Faciés eórum, & pennæ eórum extentæ desuper: duæ pennæ singulórum jungebantur, & duæ tégebant cõrpora eórum; & unumquodque eórum coram faciē sua ambulábat; ubi erat impetus spiritús, illuc gradiebantur; nec revertebantur, cùm ambulárent. Et similitúdo animálium, aspectus eórum quasi carbónum ignis ardentium, & quasi aspectus lampádarum.

R. Vivo ego, dicit Dóminus Deus: * Vir si fuerit justus, ad usúram non commodáverit, & ámplius non accéperit, †. Hic ju-

flux est, vitā viver. *ŷ.* Mutuum date, nihil inde sperantes; & erit merces vestra multa. * Vir. Glória. † Hic. *Ezech. 18. Luc. 6.*

IN II NOCTURNO.

Leñio iv.

Sermo sancti Gregórii Papæ.

In Ezech. 1. 1. Hom. 11.

n. 4, 5.

Fili hóminis, speculatórem dedi te dómui Israel. Notandum quòd eum quem Dóminus ad prædicandum mittit, speculatórem esse denúntiat. Cui enim aliéna cura committitur, speculátor vocátur, ut in mentis altitúdine sédeat, atque vocábulum nóminis ex virtúte actiónis trahat. Hinc Prophéta álius speculatórem admonet, dicens: Super montem excelsum ascende tu, qui evangelizas Sion: ut videlicet qui prædicatiónis locum suscepit, ad altitúdinem bonæ ascendat actiónis, ad excelsa transeat, & eórum qui sibi committi sunt ópera transcendat; quatenus subiectórum vitam tantò subtiliùs videat, quantò & terrénis rebus, quas despícit, ánimus non supponit. O quàm dura mihi sunt ista quæ loquor! quia memetipsum loquendo ferio, cujus neque lingua, ut dignum est, prædicatiónem tenet; neque in quantum tenere sufficit, vita sequitur linguam. Qui otiólis verbis sæpe implicor, & ab exhortatiónē atque ædificatiónē

proximórum torpens & negligens cesso. Qui in conspectu Dei factus sum mutus & verbósus: mutus in necessariis, verbósus in otiósis.

R. Suscitábo super oves meas pastórem unum qui pascat eas, servum meum David: * Ipse erit eis in pastórem; ego autem Dóminus ero eis in Deum, & servus meus David princeps in médio eórum. *ŷ.* Pascite qui in vobis est gregem Dei; &, cùm apparuerit princeps pastórum, percipiétis immarcescibilem glóriæ coronam. * Ipse erit. *Ezech. 34. 1 Petr. 5.*

Leñio v. n. 5, 6.

Sed ecce sermo Dei de speculatóris vita compellit ut loquar. Tacere non possum, & tamen loquendo me ferire pertimesco. Dicam, dicam, ut verbi Dei gladius étiam per memetipsum ad configendum cor próximi transeat. Dicam, dicam, ut étiam contra me sermo Dei sonet per me. Ego reum me esse non abnego; torpórem meum atque negligentiam video. Erit fortasse apud pium júdicem impetratiónis vénia, ipsa cognitio culpæ. Et quidem, postquam cordis húmerum sarcinæ pastoráli supposui, colligere se ad semetipsum non potest ánimus, quia ad multa paritur. Cogor namque modò ecclesiárum, modò monasteriórum causas discútere; sæpe singulórum

vitas actusque pensare; modò quædam civium negotia sustinere; modò de irruentibus Barbarorum gladiis gemere, & commisso gregi insidiantes lupos timere: modò rerum curam sumere, ne deint subsidia eis ipsis, quibus disciplinæ régula tenetur; modò raptores quosdam æquanimitèr perpeti, modò eis sub studio servatæ caritatis obviare. Cùm itaque ad tot & tanta cogitanda, scissa ac dilaniata mens ducitur, quando ad semetipsam redeat, ut totam se in prædicatione colligat, & à profertendi verbi ministerio non recedat?

R. Liberabo oves meas de omnibus locis in quibus dispersæ fuerant in die nubis & calignis, & inducam eas in terram suam: * In pascuis uberrimis pascam eas. *Y.* Per me si quis introierit, salvabitur, & pascua inveniet. Ego veni ut vitam habeant, & abundantius habeant: * In pascuis. *Ezech. 34. Joan. 10.*

Lectio vij. n. 6, 7.

Quis ergo ego vel qualis speculator sum, qui non in monte operis sto, sed adhuc in valle infirmitatis jaceo? Potens verò est humani generis Creator et Redemptor, indigno mihi, & vitæ altitudinem, & lingue efficaciam donare, pro cuius amore in ejus eloquio nec mihi parco. Estè ergo speculatoris vitæ & alta de-

bet semper, & circumspècta. Ne enim terrenarum rerum amòri succumbat, alta sit: ne occulti hostis jaculis feriat, ex omni latere circumspècta. Neque hoc speculatori fufficit, ut altum vivat, nisi & loquendo assidue ad alta auditores suos pertrahat, eorumque mentes ad amorem cœlestis patriæ loquendo succendat. Sed tunc rectè agit, cùm lingua ejus ex vita arserit: nam lucerna quæ in semetipsa non ardet, eam rem cui supponitur non accendit. Hinc enim de Joanne Veritas dicit: Ille erat lucerna ardens & lucens; ardens videlicet per cœlestis desiderium, lucens per verbum. Ut ergo servetur veritas prædicandi, teneatur necesse est altitudo vivendi.

R. Congregabo filios Israel, & non erunt ultra duæ gentes, neque polluentur in idolis suis; & erant mihi populus, * Et Pastor unus erit omnium eorum. *Y.* Alias oves habeo, quæ non sunt ex hoc ovili: illas oportet me adducere, & fiet unum ovile; * Et pastor. Glória Patri. † Pastor. *Ezech. 37. Joan. 10.*

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 4.

Lectio sancti Evangelii secundam Joannem.

In illo tempore; Erat quidam regulus, cuius filius infirmabatur Capharnam. Hic, cùm audisset

quia Jesus adveniret à Judæa in Galilæam, abiit ad eum, & rogabat eum ut descenderet, & sanaret filium ejus; (incipiebat enim mori.) Et reliqua.

Homilia sancti Gregorii
Papæ. 28 in Ev.

Quid est quoddam régulus rogat ut ad ejus fillum veniat, & tamen ire corporaliter recusat; ad servum verò Centurionis non invitatur, & tamen se corporaliter ire pollicetur? Quid est hoc, nisi quoddam superbia nostra retunditur, qui in hominibus non naturam quàm ad imaginem Dei facti sunt, sed honores & divitias veneramus? Cùmque pensamus quæ circa eos sunt, profectò interiora minime providemus; dum ea consideramus quæ in corporibus despecta sunt, negligimus pensare quod sunt. Redemptor verò noster, ut ostenderet quia quæ alta sunt hominum despicienda sunt, & quæ despecta sunt hominum sanctis despicienda non sunt, ad filium réguli ire noluit, ad servum Centurionis ire paratus fuit.

R. Cùm audisset régulus quia Jesus adveniret à Judæa in Galilæam, abiit ad eum; * Et rogabat eum ut descenderet, & sanaret filium ejus; incipiebat enim mori. V. Deprecabatur Dominum, dicens: Domine mi, adjuva me: præter te

nullus est auxiliator alius, * Et. Joan. 4. Esther 14.

Leitio viij.

Certè si nos cuiuspiam servus rogaret ut ad eum ire deberemus, protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet, dicens: Non eas, quia temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vilescit. Ecce de cælo venit, qui servo in terra occurrere non despicit; & tamen humiliari in terra contemnimus, qui de terra sumus. Quid verò apud Deum vilius, quid despectius esse potest, quàm servare honorem apud homines, & interni testis oculos non timere? Unde & in sacro Evangelio ad Pharisæos Dominus ait: Vos estis qui justificatis vos coram hominibus, Deus autem novit corda vestra; quia quod hominibus altum est, abominabile est apud Deum.

R. Dixit Jesus: Nisi signa & prodigia videritis, non creditis. Dixit régulus: Domine, descende, priusquam moriatur filius meus.

* Dicit ei Jesus: Vade, filius tuus vivit. V. Sermo tuus, Domine, hos qui in te crediderint, conservat. * Dicit ei. Joan. 4. Sap. 16.

Leitio ix.

Notate, Fratres, notate quod dicitur. Si enim quod hominibus altum est, abominabile est apud Deum,

cordis nostri cogitatio tantò apud Deum in imo est, quantò hominibus in alto; & humilitas cordis nostri tantò apud Deum in alto est, quantò hominibus in imo. Despiciamus ergo, si quid boni gerimus: nulla nos nostra inflet operatio, non rerum abundantia, non gloria extollat. Si quibuscumque ex bonis affluentibus intus intumescimus, Deo despecti sumus. Hæc ergo cogitate, fratres: hæc totà intentione pensate. Nolite in proximis vestris mundi hujus bona venerari. Hoc propter Deum honorate in hominibus, quòd facti sunt ad imaginem Dei.

R. Crèditit homo sermóni quem dixit ei Jesus, & ibat. Jam autem, * Eo descendente, † Servi occurrerunt ei, dicentes quia filius ejus viveret. † Nullus speravit in Dómino, & confusus est. * Eo. Glória. † Servi. *Joan. 4. Eccli. 2.*

Ad Benedictus. Ant. 3. a. Dixerunt servi, quia heri horà septimâ reliquit eum febris. Cognóvit ergo pater quia illa hora erat in qua dixit ei Jesus: Filius tuus vivit. *Joan. 4.*

Oratio. Orémus.

Largire, quæsumus, Dómine, fidelibus tuis indulgentiam placatus, & pacem; ut pariter ab omnibus mudentur offensis, & securá tibi mente deserviant; Per Dóminum.

Ad Magnificat. Ant. 3. C.

Crèditit régulus, & domus ejus tota. Hoc secundum signum fecit Jesus, cum venisset à Judæa in Galilæam. *Joan. 4.*

FERIA SECUNDA.

Leñio j. Cap. 2.

De Ezechiële Prophéta.

Fili hominis, mitto ego te ad filios Israel, ad gentes apostatrices quæ recesserunt à me: ipsi & patres eorum prævaricati sunt pactum meum usque ad diem hanc. Et filii durâ facie & indomabili corde sunt, ad quos ego mitto te; & dices ad eos: Hæc dicit Dóminus Deus: si fortè vel ipsi audiant, & si fortè quiescant, quóniam domus exasperans est; & scient quia Prophéta fuerit in médio eorum. Tu ergo, fili hominis, ne timeas eos, neque sermones eorum metuas; quóniam increduli & subversores sunt tecum, & cum scorpionibus habitas. Verba eorum ne timeas, & vultus eorum ne formides; quia domus exasperans est. Loqueris ergo verba mea ad eos, si fortè audiant, & quiescant, quóniam irritatores sunt.

Leñio ij. Cap. 3.

Et dixit ad me: Fili hominis, vade ad domum Israel, & loqueris verba mea ad eos. Non enim ad populum profundi sermonis & ignotæ linguæ tu miteris, ad domum Israel; neque ad populos multos pro-

fundi sermónis, & ignótæ linguæ, quorum non possis audire sermónes : & si ad illos mittereris, ipsi audirent te. Domus autem Israel nolunt audire te, quia nolunt audire me : omnis quippe domus Israel attritá fronte est & duro corde. Ecce dedi faciém tuam valentiórem faciébibus eórum, & frontem tuam duriórem fronti-bus eórum. Ut adamantem & ut sílicem dedi faciém tuam : ne timeas eos, neque rétuas à faciē eórum ; quia domus exáspers est.

Leãtio iij.

Fili hóminis, speculatórem dedi te dómui Israel ; & áudies de ore meo verbum, & annuntiábis eis ex me. Si dicente me ad ímpium, Morte moriérís, non annuntiáveris ei, neque locútus fúeris ut avertátur à via sua ímpia, & vivat ; ipse ímpius in iniquitáte sua moriétur, sánguinem autem ejus de manu tua requíram. Si autem tu annuntiáveris ímpio, & ille non fúerit conversus ab impietáte sua & à via sua ímpia ; ipse quidem in iniquitáte sua moriétur, tu autem ánimam tuam liberásti. Sed & si conversus justus à justitia sua fúerit, & fécerit iniquitatem, ponam offendiculum coram eo ; ipse moriétur, quia non annuntiásti ei : in peccáto suo moriétur, & non erunt in memória justitiæ ejus quas fecit ; sánguinem verò ejus de ma-

nu tua requíram. Si autem tu annuntiáveris justo ut non peccet justus, & ille non peccáverit, vivens vivet, quia annuntiásti ei ; & tu ánimam tuam liberásti.

FERIA TERTIA.

Leãtio j. Cap. 9.

De Ezechiéle Prophéta.

Gloria Dómini Israel assumpta est de Cherub, quæ erat super eum ad limen domús : & vocávit vírum qui indútus erat lineis, & atramentárium scriptóris habébat in lumbis suis. Et dixit Dóminus ad eum : Transi per médiám civitátem in médio Jerúsalem, & signa Thau super frontes virórum geméntium & doléntium super cunctis abominatió nibus quæ fiunt in médio ejus. Et illis dixit, audiente me : Transíte per civitátem sequentes eum, & percútite : non parcat óculus vester, neque misereámini. Senem, adolescéntulum, virginem, párvulum, & mulieres interficite usque ad internecciónem ; omnem autem super quem vidéritis Thau, ne occidátis, & à sanctuário meo incípíte. Cœpérunt ergo à viris senióribus qui erant ante faciém domús. Et dixit ad eos : Contamináte domum, & impléte átria interfecistis : egredimíni. Et egressi sunt, & percutiébant eos qui erant in civitáte.

Leãtio ij. Cap. 13.

Et factus est sermo Dómini ad me, dicens : Fili

hómínis, vaticináre ad prophétas Israel, qui prophétant; & díces prophetántibus de corde suo: *A.* díte verbum Dómini: Hæc dícit Dóminus Deus: *Væ* prophétis insipientibus, qui sequuntur spíritum suum, & nihil vident. Quasi vulpes in desertis, prophétæ tui, Israel, erant. Non ascendistis ex aduerso, neque opposuistis murum pro domo Israel, ut staretis in prælio in die Dómini. Vident vana, & divinant mendácium, dicentes: *Ait* Dóminus, cum Dóminus non miserit eos: & perseveraverunt confirmare sermónē. Numquid non visionem cassam vidistis, & divinationem mendacem locúti estis? Et dicitis: *Ait* Dóminus, cum ego non sim locúsus.

Leñio iij.

Propterea hæc dícit Dóminus Deus: Quia locúti estis vana, & vidistis mendácium; ideo ecce ego ad vos, dícit Dóminus Deus. Et erit manus mea super prophétas, qui vident vana & divinant mendácium: in consilio pópuli mei non erunt, & in scriptúra domus Israel non scribentur, nec in terram Israel ingredientur; & sciétis quia ego Dóminus Deus. Eo quòd decéperint pópulum meum, dicentes: Pax, & non est pax: & ipse ædificábat parietem, illi autem liniébant eum luto absque páleis. Dic

ad eos qui liniunt absque temperaturá, quòd cassurus sit: erit enim imber inundans, & dabo lapides prægrandes desuper irruentes, & ventum procellæ dissipantem.

FERIA QUARTA.*Leñio j. Cap. 13.*

De Ezechiële Prophéta.

Hæc dícit Dóminus Deus: *Væ* quæ consuunt pulvillos sub omni cubito manús, & faciunt cervicália sub capite universæ ætatis ad capiendas ánimas: & cum cáperent ánimas pópuli mei, vivificábant ánimas eórum. Et violábant me ad pópulum meum propter pugillum hórdei & fragmen panis, ut interficerent ánimas quæ non moriuntur, & vivificárent ánimas quæ non vivunt, mentientes pópulo meo credenti mendáciis. Propter hoc, hæc dícit Dóminus Deus: Ecce ego ad pulvillos vestros quibus vos cápitís ánimas volantes, & dirumpam eos de bráchiis vestris; & dimittam ánimas, quas vos cápitís, ánimas ad volandum. Et dirumpam cervicália vestra, & liberábo pópulum meum de manu vestra, neque erunt ultrá in manibus vestris ad prædandum; & sciétis quia ego Dóminus.

Leñio ij. Cap. 14.

Hæc dícit Dóminus Deus: Homo, homo de domo Israel, qui posúerit immunditias suas in corde suo, &

scandalum iniquitatis suæ statuerit contra faciem suam, & venerit ad prophetam interrogans per eum me; ego Dominus respondebo ei in multitudine inmunditiarum suarum, ut capiatur domus Israel in corde suo, quo recesserunt à me in cunctis idólis suis. Propterea dic ad domum Israel: Hæc dicit Dominus Deus: Convertimini, & recedite ab idólis vestris, & ab universis contaminatióibus vestris avértite facies vestras. Quia homo, homo de domo Israel, & de profelytis quicumque advena fuerit in Israel, si alienatus fuerit à me, & posuerit idóla sua in corde suo, & scandalum iniquitatis suæ statuerit contra faciem suam; & venerit ad prophetam, ut interroget per eum me; ego Dominus respondebo ei per me.

Leçtio iij.

ET propheta cum erraverit, & locutus fuerit verbum, ego Dominus decepti prophetam illum, & extendam manum meam super illum, & delebo eum de medio populi mei Israel. Et portabunt iniquitatem suam: juxta iniquitatem interrogantis, sic iniquitas prophete erit; ut non erret ultra domus Israel à me, neque polluatur in universis pravaricationibus suis, sed sint mihi in populum, & ego sim eis in Deum, ait Dominus exerci-

tuum. Et factus est sermo Domini ad me, dicens: Fili hominis, terra cum peccaverit mihi, ut pravaricetur pravaricans, extendam manum meam super eam, & conteram virgam panis ejus, & immittam in eam famem, & interficiam de ea hominem & jumentum.

FERIA QUINTA.

Leçtio j. Cap. 18.

De Ezechiele Propheta.

Ecce omnes anime mee sunt; ut anima patris, ita & anima filii mea est: anima quæ peccaverit, ipsa morietur. Et vir si fuerit justus, & fecerit judicium & justitiam, in montibus non comederit, & oculos suos non levaverit ad idóla domus Israel, & uxorem proximi sui non violaverit, & ad mulierem menstruatam non accesserit, & hominem non contristaverit; pignus debitori reddiderit, per vim nihil rapuerit; panem suum esurienti dederit, & nudum operuerit vestimento; ad usuram non commodaverit, & amplius non acceperit; ab iniquitate avérterit manum suam, & judicium verum fecerit inter virum & virum; in præceptis meis ambulaverit, & judicia mea custodierit ut faciat veritatem: hic justus est, vita vivet, ait Dñs Deus.

Leçtio ij.

Quod si genuerit filium latronem effundentem sanguinem, & fecerit unum

de istis; & hæc quidem omnia non facientem, sed in montibus comedentem, & uxorem proximi sui pollutentem, egenum & pauperem contristantem, rapientem rapinas, pignus non reddentem, & ad idola levantem oculos suos, abominationem facientem; ad usuram dantem, & amplius accipientem: numquid vivet? Non vivet: cum universa hæc detestanda fecerit, morte morietur; sanguis ejus in ipso erit. Quodd si genuerit filiam, qui videns omnia peccata patris sui, quæ fecit, timuerit; & non fecerit simile eis, super montes non comederit, & oculos suos non levaverit ad idola domus Israel, & uxorem proximi sui non violaverit, & virum non contristaverit, pignus non retinuerit, & rapinam non rapuerit; panem suum esurienti dederit, & nudum operuerit vestimento, à pauperis injuria averterit manum suam, usuram & superabundantiam non accepit, judicia mea fecerit, in præceptis meis ambulaverit: hic non morietur in iniquitate patris sui, sed vitam vivet.

Leitio iij.

Anima quæ peccaverit, ipsa morietur. Filius non portabit iniquitatem patris, & pater non portabit iniquitatem filii: justitia justii super eum erit, & impietas impii erit super eum.

Si autem impius egerit poenitentiam ab omnibus peccatis suis quæ operatus est, & custodierit omnia præcepta mea, & fecerit judicium & justitiam; vitam vivet, & non morietur. Omnium iniquitatum ejus, quas operatus est, non recordabor: in justitia sua quam operatus est, vivet. Numquid voluntatis meæ est mors impii, dicit Dominus Deus; & non ut convertatur à viis suis, & vivat?

FERIA SEXTA.

Leitio j. Cap. 33.

De Ezechiele Propheta.

Dico ad domum Israel: Vivo ego, dicit Dominus Deus; nolo mortem impii, sed ut convertatur impius à via sua, & vivat. Convertimini, convertimini à viis vestris pessimis; & quare moriemini, domus Israel? Tu itaque, fili hominis, dic ad filios populi tui: Justitia justii non liberabit eum in quacumque die peccaverit; & impietas impii non nocēbit ei in quacumque die conversus fuerit ab impietate sua: & justus non poterit vivere in justitia sua, in quacumque die peccaverit. Etiam si dixerō justo quodd vitam vivat, & confusus in justitia sua fecerit iniquitatem; omnes justitiae ejus oblivioni tradentur, & in iniquitate sua quam operatus est, in ipsa morietur. Si autem dixerō impio: Morte morieris, & egerit

poenitentiam à peccato suo, feceritque iudicium & iustitiam, & pignus restituerit ille impius, rapinamque reddiderit, in mandatis vitæ ambulaverit, nec fecerit quidquam iniustum, vitæ vivet, & non morietur.

Leitio ij. Cap. 34.

Hæc dicit Dominus Deus: **V**æ pastoribus Israel qui pascebant semetipsos: nonne greges à pastoribus pascentur? Lac comedebatis, & lanis operiebamini, & quod crassum erat occidebatis; gregem autem meum non pascebatis. Quod infirmum fuit non consolidastis, & quod ægròtum non sanastis; quod fractum est non alligastis, & quod abiectum est non reduxistis, & quod perierat non quaesistis; sed cum austeritate imperabatis eis, & cum potentia. Et dispersæ sunt oves meæ, eo quòd non esset pastor; & factæ sunt in devoratiònem omnium bestiàrum agri, & dispersæ sunt. Erraverunt greges mei in cunctis montibus & in universo colle excelso, & super omnem faciem terræ dispersi sunt greges mei; & non erat qui requireret: non erat, inquam, qui requireret.

Leitio iij.

Propterea, pastores, audite verbum Domini: Vivo ego, dicit Dominus Deus; quia pro eo quòd facti sunt greges mei in rapinam, & oves meæ in devo-

rationem omnium bestiàrum agri; eo quòd non esset pastor; neque enim quaesierunt pastores mei gregem meum, sed pascebant pastores semetipsos, & greges meos non pascebant: propterea, pastores, audite verbum Domini: Hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ipse super pastores requiram gregem meum de manu eorum, & cessare faciam eos ut ultra non pascant gregem; nec pascant amplius pastores semetipsos; & liberabo gregem meum de ore eorum, & non erit ultra eis in escam. Quia hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ipse requiram oves meas, & visitabo eas. Sicut visitat pastor gregem suum in die, quando fuerit in medio ovium suorum dissipatarum; sic visitabo oves meas, & liberabo eas de omnibus locis in quibus dispersæ fuerant in die nubis & caliginis.

SABBATO.

Leitio j. Cap. 34.

De Ezechièle Propheta.

Hæc dicit Dominus Deus: **H**ad vos: Ecce ego ipse iudico inter pecus pingue & macilentum; pro eo quòd latèribus & humeris impingebatis, & còrnibus vestris ventilabatis omnia infirma pecora, donec dispergerentur foràs: salvabo gregem meum, & non erit ultra in rapinam; & iudicabo inter pecus & pecus. Et suscitabo super eas pastorem unum,

qui pascat eas, servum meum David: ipse pascet eas, & ipse erit eis in pastorem. Ego autem Dominus ero eis in Deum, & servus meus David princeps in medio eorum: ego Dominus locutus sum.

Lectio ij. Cap. 36.

Péperci nómini sancto meo quod pollúerat domus Israel in géntibus, ad quas ingressi sunt. Idcirco dices domui Israel: Hæc dicit Dominus Deus: Non propter vos ego faciám, domus Israel, sed propter nomen sanctum meum quod pollúistis in géntibus, ad quas intrastis. Et sanctificábo nomen meum magnum, quod pollútum est inter gentes, quod pollúistis in medio earum; ut sciant gentes quia ego Dominus, ait Dominus exercituum, cum sanctificátus fúero in vobis coram eis. Tollam quippe vos de géntibus, & congregábo vos de universis terris, & addúcam vos in terram vestram.

Lectio iij.

ET effundam super vos aquam mundam, & mundabimini ab ómnibus inquinamentis vestris; & ab universis idólis vestris mundábo vos. Et dabo vobis cor novum, & spíritum novum ponam in medio vestri: & auferam cor lapideum de carne vestra, & dabo vobis cor carneum. Et spíritum meum ponam in medio vestri; & faciám ut in præceptis meis ambulétis, & ju-

dícia mea custodiátis & operémur. Et habitábitis in terra quam dedi patribus vestris; & éritis mihi in populum, & ego ero vobis in Deum. Et salvábo vos ex universis inquinamentis vestris.

Ad Magnificat. Ant. 7. 2.

Anánias, & Azárias, & Misael credentes, liberáti sunt de flamma. Dániel in sua simplicitáte liberátus est de ore leónum. 1 Mach. 2.

Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA XXI.

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio j. Cap. 1.

Incipit liber Daniélis Prophétæ.

Anno tertio regni Ióakim regis Juda; venit Nabuchodonosor rex Babilónis in Jerúsalem, & oblédit eam; & tradidit Dominus in manu ejus Ióakim regem Juda, & partem vasórum domús Dei; & asportávit ea in terram Sénazar in domum dei sui; & vasa intulit in domum thesauri dei sui. Et ait rex Asphenez præposito eunuchórum, ut introdüceret de filiis Israel, & de semine régio & tyrannórum, puéros in quibus nulla esset mácula, decóros formá, & eruditos omni sapientiá, catos sciétiá, & doctos discipliná, & qui possent stare in palátio regis, ut doceret eos líteras, & linguam Chaldæórum. Et

constituit eis rex annónam per singulos dies de cibus suis, & de vino unde bibébat ipse; ut enutriti tribus annis, póstea starent in conspectu regis. Fuérunt ergo inter eos de filiis Juda, Dániel, Anánias, Misael & Azárias. Et imposuit eis præpósitus eunuchórum nómína: Daniéli, Baltassar; Anániaz, Sidrach; Misaeli, Misach; & Azáriz, Abdénago.

R. Sic nomen Dómini benedictum; quia sapiéntia & fortitúdo ejus sunt. * Ipse revelat abscondita, & novit in ténebris constitúta; & lux cum eo est. *ψ.* Dei sapiéntiam quæ abscondita est, nemo principum hujus sæculi cognóvit; nobis autem revelávit Deus. * Ipse. *Dan. 2. 1 Cor. 2.*

Leãtio ij.

Propósuit autem Dániel in corde suo, ne polluerétur de mensa regis, neque de vino potús ejus; & rogávit eunuchórum præpósitum, ne contaminarétur. Dedit autem Deus Daniéli grátiam & misericórdiam in conspectu principis eunuchórum. Et ait princeps eunuchórum ad Daniélem: Timeo ego dóminum meum regem, qui constituit vobis cibum & potum; qui, si viderit vultus vestros macilentiores præ ceteris adolescentibus coævis vestris, condemnábitis caput meum regi. Et dixit Dániel ad Málasar, quem constitúerat prin-

ceps eunuchórum super Daniélem, Anániam, Misachem & Azáriam: Tenta nos, óbscero, servos tuos diebus decem, & dentur nobis legúmina ad vescendum, & aqua ad bibendum; & contempláre vultus nostros, & vultus puerórum qui vescuntur cibo régio; & sicut videris, facies cum servis tuis. Qui, audito sermóne hujuscémodi, tentávit eos diebus decem. Post dies autem decem, apparuérunt vultus eórum meliores & corpulentiores præ omnibus púeris qui vescebantur cibo régio.

R. Fuérunt in palátio regis Babylónis de filiis Juda, Dániel, Anánias, Misael & Azárias. Et * Propósuit Dániel in corde suo, ne polluerétur de mensa regis, neque de vino potús ejus. *ψ.* Qui secundum carnem sunt, quæ carnis sunt, sapiunt; qui vero secundum spíritum sunt, quæ sunt spíritus, sentiunt. * Propósuit. *Dan. 1. Rom. 8.*

Leãtio iij.

Porrò Málasar tollébat cibária & vinum potús eórum; dabatque eis legúmina. Púeris autem his dedit Deus sciéntiam & disciplinam in omni libro & sapiéntiá; Daniéli autem intelligenéntiam ómnium visiónum & somniórum. Complétis itaque diebus, post quos dixerat rex ut introducerentur; introduxit eos præpósitus eunuchórum in con-

specu Nabuchodónosor. Cùmque eis locútus fuisset rex, non sunt inventi tales de universis ut Dániel, Anánias, Mísael & Azárias; & steterunt in conspectu regis: & omne verbum sapiéntiæ & intellectús, quod sciscitátus est ab eis rex, invenit in eis decuplum super cunctos ariolos & magos qui erant in universo regno ejus. Fuit autem Dániel usque ad annum primum Cyri regis.

R. Apparuerunt vultus eórum meliôres præ ómnibus púeris qui vescebantur cibo régio. * Púeris his dedit Deus sciéntiam & disciplinam in omni libro & sapiéntiâ; Daniéli autem intelligéntiam ómnium visiónum. ✠. Alii quidem per Spíritum datur sermo sapiéntiæ, álii sermo sciéntiæ secundum eundem Spíritum, álii interpretatio sermónum. * Púeris. Glória.

* Púeris. *Dan. 1. 1 Cor. 12.*

IN II NOCTURNO.

Leãtio iv.

Sermo sancti Ambrósii
Episcopi.

De Offic. 1. 2. c. 10, 11.

Dániel ex captivis, regálium consultórum arbiter factus, consiliis suis emendávit præsentia, annuntiávit futúra. Ex his enim quæ frequenter interpretátus osténderat veri esse annúntium, fides ei in ómnibus deferebátur. Quis Daniélis consilium refúgeret, de quo Deus ipse dixit:

Quis Daniéle sapiéntior? Aut quómodo hómines de eórum dubitáre méntibus possent, quibus Deus tantam conferébat grátiam? Quàm purus Daniélis ánimus, ut mulcéret bárbaros mores, mitigáret leónes! Quæ in illo temperántia! Quanta ánimi & córporis continéntia! Nec imméritò mirábilis factus ómnibus, quando (quod vehementer admirantur hómines) regálibus fultus amicitiiis, aurum non quærébat, nec delátum sibi honórem pluris faciébat quàm fidem. Quin étiam periclitári malébat pro lege Domini, quàm pro grátia hóminis inflecti.

R. Loquens rex, ait Daniéli: * Verè Deus vester Deus deórum est, & Dóminus regum, & revélans mystéria; quóniam tu potuisti aperire sacramentum. ✠. Animális homo non percipit ea quæ sunt Spíritus Dei; stultitia enim est illi, & non potest intelligere. * Verè. *Dan. 2. 1 Cor. 2.*

Leãtio v.

De Spiritu sancto, 1. 3. c. 6.

Per Spíritum datur sermo sapiéntiæ. Dániel, nisi accepisset Dei Spíritum; nunquam potuisset deprehéndere adultérium libidinis, mendácium fraudis. Nam cùm Susanna presbyterórum conjuratióibus appetita, inflexam pópuli mentem vidéret contemplatióne seniórum; & ómnibus destitúta

tata subsidiis, sola inter homines pudicitiae suae conscia Deum arbitrum precaretur: Exaudivit, inquit, Dominus vocem ejus, cum duceretur ut periret; & excitavit Dominus spiritum sanctum pueri adolescentis, cui nomen Daniel. Itaque secundum accepti Spiritus sancti gratiam, vacillancia perfidorum testimonia deprehendit: neque enim alia nisi divinae fuit operatio potestatis, ut eos vox sua proderet, quorum latebat affectus. Ac ne quis forte existimet, quia dicente Scriptura, Excitavit Deus spiritum sanctum pueri adolescentis, spiritum in eo putet fuisse hominis; non spiritum sanctum; legat in posterioribus, & inveniet quia spiritum sanctum accepit Daniel, & ideo prophetavit. Denique & rex eum praecepit, quia habebat gratiam spiritalem. Sic enim dicit: Tu autem, Daniel, potes; quia spiritus sanctus Dei in te est. Et infra Scriptura dicit: Et fuit Daniel praepositus illis; quoniam spiritus erat superans in eo.

R. Exclamavit Susanna, & dixit: Deus aeternae, qui absconditorum es cognitor; tu scis quoniam falsum testimonium tulerunt contra me; & ecce morior.* Exaudivit autem Dominus vocem ejus. V. Deus qui justificat, quis est qui condemnet? * Exaudivit: Dan. 13. Rom. 8.

Autumnalis.

Lesio vj.

Sermo sancti Augustini
Episcopi.

In Ep. Joan. trad. 8. n. 7.

Intendite quid dicam. Homo, agnosce eum qui supra te est, ut agnoscant te quae infra te sunt. Ideo cum Daniel agnovisset supra se Deum, agnovérunt illum supra se leones. Si autem non agnoscis illum qui supra te est, superiorem contemnis, subderis inferiori. Propterea superbia Aegyptiorum unde domita est? De ranis & mulcis. Poterat Deus & leones mittere; sed aliquis magnus leone terrendus est. Quanto illi erant superbiiores, tanto de rebus contemptibilibus & abjectis fracta est eorum cervix mala. Sed Danielē agnovérunt leones, quia ille subditus Deo erat. Quid! Martyres qui ad bestias pugnaverunt, & ferarum morsibus lacerati sunt, non erant sub Deo? Aut erant servi Dei tres viri; & non erant servi Dei Machabaei? Agnovit ignis servos Dei tres viros, quos non ussit, quorum nec vestimenta corrumpit: & non agnovit Machabaeos? Agnovit Machabaeos: sed opus erat quodam flagello, permittente Domino, qui dixit in Scriptura: Flagellat omnem filium quem recipit. Visibiliter quosdam visus est deseruisse, quosdam visus est eripuisse. Ideo quosdam eripuit, ne putes illum non potuisse eripere. Testimonium

dedit, quia potest; ut ubi non facit, secretiorem intelligas voluntatem, non suscipieris difficultatem.

R. Benedictus Deus, qui misit Angelum suum, & eruit servos suos qui crederunt in eum; * Et † Tradiderunt corpora sua, ne adorarent omnem deum, excepto Deo suo. *ψ.* Per fidem obturaverunt ora leonum, extinxerunt impetum ignis, * Et. Glória. † Tradiderunt, *Dan. 3. Hebr. 11.*

IN III NOCTURNO,

Leãtio vij. Cap. 18.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Dixit Jesus; Assimilatum est regnum cœlorum homini regi, qui voluit rationem pōnere cum servis suis. Et reliqua.

Homilja sancti Joannis Chrysostomi. 27 in Genes.

Ut discamus parabolam hanc ob animarum nostrarum salutem à Dōmino adductam, audi quæ inferuntur: Sic & Pater vester cœlestis faciet vobis, inquit, si non unusquisque fratri suo remisieritis è cordibus vestris delicta illorum. Magnum parabolæ lucrum, modò attendere voluerimus. Quid enim tantum poterimus dimittere, quantum nobis à Dōmino dimittitur? Et nos quidem, si hoc voluerimus, conservis remittimus; ipsi verò à Dōmino remissionem accipimus. Et

vide ut diligenter singula sunt dicta. Non enim dixit simpliciter, Si non remisieritis hominibus peccata; sed; Si non unusquisque fratri suo remisieritis è cordibus vestris delicta illorum. Adverte quomodo vult cor nostrum in quiete & tranquillitate esse, & mentem nostram à perturbationibus alienam, affectionibusque omnibus liberam, plurimumque nos erga proximum dilectionis studium declarare.

R. Procidens servus orabat dominum; Patientiam habe in me. Misertus dominus debitum dimisit ei. Egressus autem * Servus, unum de conservis suffocabat, dicens: Redde quod debes. *ψ.* Homo homini reseruat iram, & à Deo quarit medelam! * Servus. *Matth. 18, Eccli. 28.*

Leãtio vij.

Alio quoque loco iterum dicentem audire licet; Si remisieritis hominibus delicta illorum, dimittet & vobis Pater vester cœlestis. Ne igitur putemus, dum hoc facimus, nos alteri gratificari, aut magnum quoddam beneficium apud illum deponere. Nam ipsi sumus qui beneficio fruimur, & multum lucri inde nobis conciliamus: sicut etiam, si hoc non fecerimus, omnino nihil eos ledere poterimus, nobis ipsis autem intolerabilem gehennæ poenam pa-

ramus. Idcirco obsecro ut, cogitantes hæc, nunquam admittamus, ut eorum qui nos contristarunt, vel alias offenderunt, injuriæ remi- niscamur, vel inimico ani- mo erga illos afficiamur: sed considerantes quanta hoc no- bis afferat beneficia, & quantam apud Dominum fi- duciam; & ante omnia, quod reconciliari cum iis qui nos injuriâ affecere, pec- catorum nostrorum assump- tio quædam sit: festinemus, & anhelemus ut paratum inde lucrum reputantes, tam officiosi in eos simus qui nos offenderunt, quam sumus in eos qui verè nobis benefi- ciunt. Nam si sapiamus, non ita nobis prodesse poterunt qui benévoli in nos sunt, & demereri cupiunt; ut isto- rum cultus & observatio di- vinum favorem nobis con- ciliabit; nosque sarcinâ pec- catorum levabit.

R. Præsidentens conservus ejus, rogabat eum: Patien- tiam habe in me; & omnia reddam tibi. Ille noluit, sed * Misit eum in carcerem, donec redderet debitum. ¶ In hominem similem sibi non habet misericordiam: quis exorabit pro delictis illius? * Misit. *Matth.* 18. *Ecclesi.* 28.

Leitio ix:

Cogita, obsecro, dilecte, quanta sit huius virtutis magnitudo, & discite vel ex premiis que propter illam universi Dominus promittit:

Nam cum dixisset: Diligite inimicos vestros, benedicite eis qui persequuntur vos, orate pro calumniantibus vos; quia sublimia sunt præcepta, summumque veritatem tangencia, inquit: Ut efficiamini similes Patri vestro qui in coelis est; quia solem suum oriri facit super bonos & malos, & pluit super justos & injustos. Vidisti quantum facultas fert huma- na, cui similis fiat qui non solum non ulciscitur eum qui offendit, sed & pro eo orare studet? Ne igitur negligentiam nostram talibus nos fraudemus bonis & præ- miis, que omnem sermone- nem transcendunt; sed modis omnibus boni hujus operis nobis cura sit, cogaturque & erudiatur mens, ut pareat Dei præceptis. Nam propterea hanc admoniti- onem & ego nunc foci, & parabolam in medium attu- li; & quanta sit hujus boni operis magnitudo, & quan- tum inde lucrum nobis ac- crescat, ostendi; ut, cum adhuc tempus est, si quis ex vobis est qui alium habeat sibi infernum, operam det ut officiosè reconcilietur.

R. Nolite condemnare; & non condemnabimini; * Dimittite, & dimittimini; eadem quippe mensuram quam mensi fueritis, remetietur vobis. ¶ Qui vindicari vult, à Domino inveniet vindictam; & peccata illius ser- vans servabit. * Dimittite.

Glória. * Dimittite. *Luc. 6. Eccli. 28.*

Ad Benedictus. Ant. 8. G.
 Omne debitum dimisi tibi, serve nequam, quoniam rogasti me; nonne ergo oportuit & te misereri conservi tui? sicut & ego tui miseratus sum? *Matth. 18.*

Oratio. Orémus.

Familiam tuam, quaesumus, Domine, continua pietate custodi; ut a cunctis adversitatibus te protegente, sit libera, & in bonis actibus tuo nomini sit devota; Per Dñum nostrum.

Ad Magnificat. Ant. 2. D.
 Iratus Dominus tradidit servum tortoribus, quoadusque redderet universum debitum; sic & Pater caelestis faciet vobis, si non remiseritis unusquisque fratri suo de cordibus vestris. *Mat. 18.*
FERIA SECUNDA.

Leitio i. Cap. 2.

De Daniele Propheta.

In anno secundo regni Nabuchodonosor, vidit Nabuchodonosor somnium, & conterritus est spiritus ejus, & somnium ejus fugit ab eo. Praecipit autem rex ut convocarentur arioli, & magi, & malefici, & Chaldaei, ut indicarent regi somnia sua: qui cum vanissent, steterunt coram rege. Et dixit ad eos rex: Vidi somnium, & mente confusus ignoro quid viderim. Responderuntque Chaldaei regi syriace. Rex in sempiternum vive, dicit somnium servis tuis, & in-

terpretationem ejus indicabimus. Et respondens rex, ait Chaldaei: Sermo recessit à me; nisi indicaveritis mihi somnium, & conjecturam ejus, peribitis vos, & domus vestra publicabitur: si autem somnium & conjecturam ejus narraveritis, praemia, & dona, & honorem multum accipietis, à me.

Leitio ij.

Respondentes ergo Chaldaei coram rege, dixerunt: Non est homo super terram qui sermonem tuum, rex, possit implere; sed neque regum quisquam magnus & potens verbum hujusmodi sciscitatur ab omni ariolo, & mago, & Chaldo: sermo enim quem tu quaeris, rex, gravis est; nec reperietur quisquam qui indicet illum in conspectu regis, exceptis diis quorum non est cum hominibus conversatio. Quo audito, rex in furore & in ira magna praecipit ut perirent omnes sapientes Babylonis. Et egressa sententia, sapientes interficiebantur; quarebanturque Daniel & loci ejus, ut perirent. Tunc Daniel requisivit de lege atque sententia ab Arioch principe militiae regis.

Leitio iij.

Cum ergo rem indicasset Arioch Danieli, Daniel ingressus rogavit regem, ut tempus daret sibi, ad solutionem indicandam regi. Et

ingressus est domum suam : Aranizque, & Misaeli, & Azariz sociis suis indicavit negotium, ut quærerent misericordiam à facie Dei cœli super sacramento isto, & non perirent Daniel & socii ejus, cum ceteris sapientibus Babylónis. Tunc Daniéli mysterium per visionem nocte revelatum est : & benedixit Daniel Deum cœli. Et locutus, ait : Sit nomen Domini benedictum à sæculo & usque in sæculum ; quia sapientia & fortitudo ejus sunt, & ipse mutat tempora & ætates, transfert regna atque constituit ; dat sapientiam sapientibus, & scientiam intelligentibus disciplina. Ipse revelat profunda & abscondita, & novit in tenebris constituta ; & lux cum eo est. Tibi, Deus patrum nostrorum, confiteor, teque laudo ; quia sapientiam & fortitudinem dedisti mihi : & nunc ostendisti mihi quæ rogavimus te, quia sermonem regis aperuisti nobis.

FERIA TERTIA.

Leitio j. Cap. 2.

De Danièle Propheta.

Daniel ingressus ad Arioch quem constituerat rex ut perderet sapientes Babylónis, sic ei locutus est : Sapientes Babylónis ne perdas, intròduc me in conspectu regis, & solutiònem regi narrabo. Tunc Arioch festinus introduxit Danièlem ad regem, & dixit ei : Inveni

hominem de filiis translatiònem regi annunciet. Respondit rex, & dixit Daniéli cujus nomen erat Baltassar : Putasne verè potes mihi indicare somnium quod vidi, & interpretatiònem ejus ? Et respondens Daniel coram rege, ait : Mysterium quod rex interrogat, sapientes, magi, artoles & aruspices nequeunt indicare regi ; sed est Deus in cœlo revelans mysteria, qui indicavit tibi, rex Nabuchodonosor, quæ ventura sunt in novissimis temporibus.

Leitio ij.

Tu, rex, vidèbas, & ecce quasi statua una grandis, statua illa magna ; & statua sublimis stabat contra te, & intus ejus erat terribilis. Hujus statua caput ex auro optimo erat ; pectus autem & brachia de argento ; porro venter & femora ex ære ; tibie autem ferrea ; pedum quadam pars erat ferrea, quadam autem fictilis. Vidèbas ita, donec abscissus est lapis de monte sine manibus, & percussit statuam in pedibus ejus ferreis & fictilibus, & comminuit eos. Tunc contrita sunt pariter ferrum, testa, æs, argentum, & aurum ; & redacta quasi in favillam allivæ areæ, quæ raptâ sunt vento ; nullusque locus inventus est eis ; lapis autem, qui percussit statuam, factus est mons magnus, & implè-

vit universam terram. Hoc est somnium.

Lectio iij.

Interpretationem quoque ejus dicemus coram te, rex. Tu rex regum es; & Deus coeli regnum, & fortitudinem, & imperium, & gloriam dedit tibi: & omnia in quibus habitant filii hominum, & bestiae agri; volucres quoque coeli dedit in manu tua, & sub ditione tua universa constituit: tu es ergo caput aureum. Et post te consurget regnum aliud minus te, argenteum. Et regnum tertium aliud, aureum, quod imperabit universae terrae. Et regnum quartum erit velut ferrum; quomodo ferrum comminuit & domat omnia, sic comminuet & conteret omnia haec. Porro quia vidisti pedum & digitorum partem testae figuli, & partem ferream; regnum divisum erit, quod tamen de plantario ferri oriatur, secundum quod vidisti ferrum mistum testae ex luto. Et digitos pedum ex parte ferreos, & ex parte fictiles: ex parte regnum erit solidum, & ex parte contritum. Quod autem vidisti ferrum mistum testae ex luto, commiscebuntur quidem humano semine, sed non adherent sibi, sicuti ferrum misceri non potest testae. In diebus autem regnorum illorum suscitabit Deus coeli regnum quod in aeternum non dissipabitur;

& regnum ejus alteri populo non tradetur: comminuet autem & consumet universa regna haec; & ipsum stabit in aeternum.

FERIA QUARTA.

Lectio j. Cap. 3.

De Daniele Propheta.

Nabuchodonosor rex fecit statuam auream, altitudine cubitorum sexaginta, latitudine cubitorum sex, & statuit eam in campo Dura provinciae Babylonis. Itaque Nabuchodonosor rex misit ad congregandos satrapas, magistratus & iudices, duces & tyrannos, & praefectos, omnesque principes regionum, ut convenirent ad dedicationem statuae quam erexerat Nabuchodonosor rex. Tunc congregati sunt satrapae, magistratus & iudices, duces & tyranni, & optimates qui erant in possessibus constituti, & universi principes regionum, ut convenirent ad dedicationem statuae quam erexerat Nabuchodonosor rex. Stabant autem in conspectu statuae quam praesiderat Nabuchodonosor rex; & praeco clamabat valenter: Vobis dicitur populis, tribubus & linguis: In hora qua audieritis sonitum tubae, & fistulae, & citharae, sambuca, & psalterii, & symphoniae, & universi generis musicorum, cadentes adorante statuam auream quam constituit Nabuchodonosor rex. Si quis autem non prostratus ado-

raverit, eadem hora mittetur in fornacem ignis ardentis.

Leſio ij.

Statimque in ipſo tempo-
re accedentes viri Chal-
dæi, accusaverunt Judæos,
dixeruntque Nabuchodó-
noſor regi: Rex, in æter-
num vive; tu, rex, poſuiſti
decrétum, ut omnis homo
qui audierit ſónitum tubæ,
fiſtulæ, & cítharæ, ſambú-
cæ, & pſaltérii, & ſym-
phóniæ, & univerſi géneris
muſicórum, proſternat ſe,
& adorét ſtatuam áuream;
ſi quis autem non prócidenſ
adoráverit, mittátur in for-
nacem ignis ardentis. Sunt
ergo viri Judæi quos conſti-
tuiſti ſuper ópera regiónis
Babylóniſ; Sidrach, Miſach
& Abdénago: viri iſti con-
tempſerunt, rex, decrétum
tuum; deos tuos non co-
lunt; & ſtatuam áuream,
quam erexiſti, non adorant.
Tunc Nabuchodónoſor in
furóre & in ira præcepit ut
adducerentur Sidrach, Mi-
ſach & Abdénago; qui con-
feſtim adducti ſunt in con-
ſpectu regis. Pronuntiansque
Nabuchodónoſor rex, ait
eis: Verène, Sidrach, Mi-
ſach & Abdénago, deos
meos non colitis; & ſtatuam
áuream quam conſtitui non
adorátis?

Leſio iij.

Reſpondentes Sidrach,
Miſach & Abdénago,
dixerunt regi Nabuchodó-
noſor: Non oportet nos de

hac re reſpondere tibi; es-
ce enim Deus noſter quem
cólimus, poteſt eripere nos
de camino ignis ardentis,
& de máribus tuis, ó rex,
liberare. Quòd ſi nolúerit,
notum ſit tibi, rex, quia
deos tuos non cólimus; &
ſtatuam áuream quam ere-
xiſti, non adorámus. Tunc
Nabuchodónoſor replétus
eſt furóre; & aſpectus fa-
ciéi illius immutatúſ eſt ſu-
per Sidrach, Miſach & Ab-
dénago: & præcepit ut ſuc-
cenderétur fornax ſéptu-
plum quàm ſuccendi con-
ſuéverat. Et viris fortiſſi-
mis de exercitu ſuo juſſit,
ut, ligátis pédibus Sidrach,
Miſach & Abdénago, mit-
terent eos in fornacem ignis
ardentis. Et confeſtim viri
illi vincti cum braccis ſuis,
& tiáris, & calceamentis,
& véſtibus, miſſi ſunt in
médiuſ fornacis ignis ar-
dentis; nam júſſio regis ur-
gébát: fornax autem ſuc-
cenſa erat nimis. Porrò vi-
ros iſtos qui miſerant Si-
drach, Miſach & Abdé-
nago, interfécit flamma ignis.
Viri autem hi tres, id eſt,
Sidrach, Miſach & Abdé-
nago, ceciderunt in médió
camino ignis ardentis, col-
ligátí. Et ambulábant in mé-
dió flammæ, laudantes De-
um, & benedícetes Dño.

FERIA QUINTA.

Leſio j. Cap. 3.

De Daniéle Prophéta.

Nabuchodónoſor rex ob-
ſtúpuit, & surrexit

próperè, & ait optimatibus suis: Nonne tres viros missimus in médium ignis compeditos? Qui respondentes regi, dixerunt: Verè, rex. Respondit, & ait: Ecce ego video quatuor viros solutos, & ambulantes in médio ignis, & nihil corruptionis in eis est; & species quarti similis filio Dei. Tunc accessit Nabuchodonosor ad ostium fornacis ignis ardentis, & ait: Sidrach, Misach & Abdénago, servi Dei excelsi, egredimini, & venite. Statimque egressi sunt Sidrach, Misach & Abdénago, de médio ignis. Et congregati satrapæ, & magistratus, & iudices, & potentes regis, contemplabantur viros illos, quoniam nihil potestatis habuisset ignis in corporibus eorum, & capillus capitis eorum non esset adustus; & sabala eorum non fuissent immutata, & odor ignis non transisset per eos.

Leãio ij.

ET erumpens Nabuchodonosor, ait: Benedixus Deus eorum, Sidrach videlicet, Misach & Abdénago, qui misit Angelum suum, & eruit servos suos qui crediderunt in eum: & verbum regis immutaverunt, & tradiderunt corpora sua, ne servirent, & ne adorarent omnem deum, excepto Deo suo. A me ergo positum est hoc decretum: Ut omnis pópulus, tribus,

& lingua, quæcumque locuta fuerit blasphemiam contra Deum Sidrach, Misach & Abdénago, disperdat; & domus ejus vastetur; neque enim est alius Deus qui possit ita salvare.

Leãio iij.

Tunc rex promovit Sidrach, Misach & Abdénago in provincia Babylonis. Nabuchodonosor rex, omnibus pópulis, gentibus & linguis, qui habitant in universa terra: Pax vobis multiplicetur. Signa & mirabilia fecit apud me Deus excelsus: placuit ergo mihi prædicare signa ejus, quia magna sunt; & mirabilia ejus, quia fortia; & regnum ejus, regnum sempiternum; & potestas ejus in generationem & generationem.

FERIA SEXTA.

Leãio j. Cap. 4.

De Danièle Propheta.

Daniel cujus nomen Baltassar, coepit intra semetipsum tacitus cogitare quali unâ horâ, & cogitationes ejus conturbabant eum. Respondens autem rex, ait: Baltassar, somnium & interpretatio ejus non conturbent te. Respondit Baltassar, & dixit: Domine mi, somnium his qui te oderunt, & interpretatio ejus hostibus tuis sit. Arborem quam vidisti sublimem atque robustam, cujus altitudo pertingit ad

cælum, & aspectus illius in omnem terram, & rami ejus pulcherrimi, & fructus ejus nimius, & esca omnium in ea; subter eam habitantes bestiae agri, & in ramis ejus commorantes aves cœli: tu es rex, qui magnificatus es, & invaluisi; & magnitudo tua crevit, & pervenit usque ad cælum; & potestas tua in terminis universæ terræ.

Lectio ij.

Quod autem vidit rex Vigilem & Sanctum descendere de cœlo, & dicere: Succidite arborem, & dissipate illam; attamen germen radicum ejus in terra dimittite. Et vinciaturo ferro & zre in herbis foris, & rore cœli conspergatur, & cum feris sit pabulum ejus, donec septem tempora mutantur super eum: hæc est interpretatio sententiæ Altissimi, quæ pervenit super dominum meum regem. Ejicient te ab hominibus, & cum bestiis ferisque erit habitatio tua; & fœnum ut bos comedes, & rore cœli infunderis: septem quoque tempora mutantur super te, donec scias quod dominetur Excelsus super regnum hominum; & cuicumque voluerit, det illud.

Lectio iij.

Quod autem præcepit ut relinqueretur germen radicum ejus, id est, arboris: regnum tuum tibi man-

nebit, postquam cognoveris potentatem esse cœlestem. Quamobrem, rex, consilium meum placeat tibi; & peccata tua elemosynis redime, & iniquitates tuas misericordiis pauperum: forsitan ignoscet delictis tuis. Omnia hæc venerunt super Nabuchodonosor regem.

SABBATO.

Lectio j. Cap. 5.

De Danièle Propheta.

Baltassar rex fecit grande convivium optimatibus suis mille; & unusquisque secundum suam bibebat ætatem, Præcepit ergo jam tumultuosus, ut afferrentur vasa aurea & argentea, quæ asportaverat Nabuchodonosor pater ejus de templo quod fuit in Jerusaleme, ut biberent in eis rex & optimates ejus, uxoresque ejus & concubinae. Tunc allata sunt vasa aurea & argentea, quæ asportaverat de templo quod fuerat in Jerusaleme; & biberunt in eis rex, & optimates ejus, uxores & concubinae illius. Bibebant vinum, & laudabant deos suos aureos & argenteos, zreos, ferreos, ligneosque & lapideos. In eadem hora apparuerunt digiti, quali manus hominis scribentis contra candelabrum in superficie parietis aulae regiae: & rex aspicebat articulos manus scribentis. Tunc facies regis

commutata est, & cogitationes eius conturbabant eum, & compages renum ejus solvebantur, & genua ejus ad se invicem collidebantur.

Leſio ij.

Igitur introductus est Dániel coram rege. Ad quem præfatus rex ait : Tu es Dániel de filiis captivitatis Judæ, quem adduxit pater meus rex de Judæa? Audivi de te quóniam spiritum deórum hábeas; & sciéntia, intelligentiaque ac sapiéntia ampliôres inventæ sunt in te. Et nunc in progressu sunt in conspectu meo sapientes magi, ut scripturam hanc légerent, & interpretationem ejus indicarent mihi; & nequivérunt sensum hujus sermónis edicere. Porrò ego audivi de te, quòd possis obscura interpretari, & ligata dissolvere: si ergo vales scripturam légere, & interpretationem ejus indicare mihi, púrpurá vestiéris, & torquem áuream circa collum tuum hábébis, & tertius in regno meo princeps eris. Ad quæ respondens Dániel, ait coram rege: Mímera tua sint tibi, & dona domús tuæ alteri da: scripturam autem legam tibi, rex, & interpretationem ejus ostendam tibi.

Leſio iij.

Hæc est autem scriptúra quæ digesta est: Ma-

ne, Thecel, Phares. Et hæc est interpretatio sermónis. Mane: Numeravit Deus regnum tuum, & complévit illud. Thecel: Appensus es in statéra, & inventus es minus habens. Phares: Divisum est regnum tuum, & datum est Medis & Persis. Tunc, jubente rege, indutus est Dániel púrpurá, & circumdata est torques áurea collo ejus; & prædicatum est de eo quòd haberet potestatem tertius in regno suo. Eádem nocte interfectus est Baltassar rex Chaldæus: & Dárius Medus successit in regnum annos natus sexaginta duos.

¶ *Si duæ tantum supersint Hebdomadæ usque ad Adventum, (quòd contingit quando Pascha accidit 24 vel 25 Aprilis,) Ant.* Omnes habitatores, cum omnibus Lectionibus sequentis Hebdomadæ, quæ de Dániel sunt, præmittitur; & pro Officio Dominicæ & Hebdomadæ XXII, ponitur Officium Dominicæ & Hebdomadæ XXIII. Sabbato vero hujus Hebdomadæ fit de Psalterio, & in eo ponitur pro iij Lectione Homilia Dominicæ XXII, cum R. Principes. Ad Laudes vero ponitur Ant. ad Benedictus, & Oratio de eadem Dominica, quæ dicitur etiam ad omnes Horas usque ad Nonam inclusive; nisi occurrat Festum Semiduplex. aut supra: quo casu fit tantum

Com. mem. prædiæ Dom. per Homil. in Noct. & in Laud. per Ant. ad Benedictus, & Orationem.]

Ad Magnificat. Ant. 5. 2.

Omnes habitatores terræ apud Altissimum in nihilum reputati sunt; juxta voluntatem enim suam facit, & non est qui resistat manui ejus, & dicat ei: Quare fecisti? *Dan. 4.*

Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA XXII

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio j. Cap. 6.

De Danièle Propheta.

Placuit Dario, & constituit super regnum sátrapas centum viginti, ut essent in toto regno sub; & super eos principes tres, ex quibus Daniel unus erat; ut sátrapæ illis redderent rationem, & rex non sustineret molestiam. Igitur Daniel superabat omnes principes & sátrapas, quia Spiritus Dei amplior erat in illo. Porro rex cogitabat constituere eum super omne regnum; unde principes & sátrapæ quærebant occasionem ut invenirent Daniéli ex latere regis; nullamque causam & suspitionem reperire potuerunt, eo quod fidelis esset, & omnis culpa & suspicio non inveniretur in eo. Dixérunt ergo viri illi: Non inveniémus Daniéli huic aliquam occasio-

nem, nisi fortè in lege Dei sui.

Rf. Sit nomen Domini benedictum; quia sapiéntia & fortitúdo ejus sunt. * Ipse revelat abscondita, & novit in ténébris constituta; & lux cum eo est. *7.* Dei sapiéntiam, quæ abscondita est, nemo principum hujus sæculi cognóvit; nobis autem revelávit Deus. * Ipse. *Dan. 2. 1 Cor. 2.*

Lectio ij.

Tunc principes & sátrapæ surripuerunt regi, & sic locuti sunt ei: Dari rex, in æternum vive: consilium inierunt omnes principes regni tui, magistrátus & sátrapæ, senatores & júdices, ut decretum imperatórium exeat & edictum; ut omnis qui petierit aliquam petitionem à quocumque deo & homine, usque ad triginta dies, nisi à te, rex, mittatur in lacum leónum. Nunc itaque, rex, confirma sententiam, & scribe decretum; ut non immutetur quod statutum est à Medis & Persis, nec prævaricari cuiquam liceat. Porro rex Darius proposuit edictum, & statuit. Quod cum Daniel comperisset, id est, constitutam legem, ingressus est domum suam; & fenestris apertis in coenaculo suo contra Jerúsalem, tribus temporibus in die flectebat genua sua, & adorabat, confitebaturque coram Deo suo,

sicut & antè facere consueverat.

R. Fuèrunt in palatio regis Babylónis de filiis Juda, Daniël, Anánias, Misael & Azárias. Et * Propósuit Daniël in corde suo ne pollueretur de mensa regis, neque de vino potús ejus. *Y.* Qui secundum carnem sunt, quæ carnis sunt, sapiunt; qui verò secundum spiritum sunt, quæ sunt spiritus, sentiunt. * Propósuit. *Dan. 1. Rom. 8.*

Leñio iij.

Viri ergo illi curiosius inquirentes, inuenérunt Daniélem orantem & obsecrantem Deum suum. Et accedentes locúti sunt regi super edicto: Rex, numquid non constituisti ut omnis homo, qui rogaret quemquam de diis & hominibus usque ad dies triginta, nisi te, rex, mitteretur in lacum leonum? Ad quos respondens rex, ait: Verus est sermo juxta decretum Medórum atque Persárum, quod prævaricari non licet. Tunc respondentes, dixerunt coram rege: Daniël de filiis captivitatis Juda non curávit de lege tua & de edicto quod constituisti; sed tribus temporibus per diem orat obsecratione sua. Quod verbum cum audisset rex, satis contristatus est; & pro Daniële posuit cor ut liberaret eum, & usque ad occasum solis laborabat ut erueret illum.

R. Apparuerunt vultus

eórum meliores præ ómnibus púeris qui vescebantur cibo régio. * Púeris his dedit Deus sciéntiam & disciplinam in omni libro & sapiéntiâ; Daniéli autem intelligéntiam ómnium visiónum. *Y.* Alii quidem per Spiritum datur sermo sapiéntiæ, álii sermo sciéntiæ secundum eundem Spiritum, álii interpretatio sermónum. * Púeris. Glória. * Púeris. *Dan. 1. 1 Cor. 12.*

IN II NOCTURNO.

Leñio iv.

De Expositione sancti Hierónymi Presbyteri in Daniélem Prophetam. *c. 9.*

Africanus in quinto Témporum volúmine, de septuaginta hebdomádibus hæc locútus ad verbum est: Capítulum quod in Daniële de septuaginta hebdomádibus legimus, multa & mirabilia contémet, quæ nunc longum est dicere: ergo, quod ad præsens opus pertinet, de temporibus discernendum est, nullique dubium quin de adventu Christi prædicatio sit; qui post septuaginta hebdomadas mundo apparuit, post quem consummata sunt delicta, & finem accepit peccátum, & deléta est iniquitas, & annuntiata justitia sempiterna quæ legis justitiam vinceret; & impléta est visio & prophetia, quia lex & prophetæ usque ad Baptistam Joannem; & unctus est Sanctus sanctorum: quæ ómnia prius

quam Christus humanum corpus assumeret, sperabantur magis quam tenebantur.

R. Loquens rex, ait Daniéli: * Verè Deus vester Deus deorum est, & Dominus regum, & revelans mysteria; quoniam tu potuisti aperire sacramentum. *ψ.* Animalis homo non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei; stultitia enim est illi, & non potest intelligere. * Verè. *Dan. 2. 1 Cor. 2.*

Leñio v.

Dicit autem ipse Angelus, septuaginta annorum hebdomadas, id est, annos quadringentos nonaginta, ab exitu sermonis, ut respondeatur, & ut ædificetur Jerúsalem, vicésimum Artaxerxis regis Persarum annum habere principium. Nehémias quippe, hujus pincerna, sicut in Esdræ libro legimus, rogavit regem, accepitque responsum ut ædificaretur Jerúsalem. Et iste egressus est sermo, qui extruendæ urbis & circumdandæ muris daret licentiam; quæ usque ad illud tempus vicinarum gentium patébat incursibus; siquidem ad Cyri regis imperium, qui volentibus reverti Jerosólymam dederat potestatem, Jesus pontifex, & Zoróbabel, & postea Esdras sacerdos, & ceteri qui cum eis proficisci voluerant, templum & urbem & muros ejus ædificare conati sunt, prohibentibus in circuitu

nationibus, ne impleretur opus, quasi hoc rex non jusset.

R. Exclamavit Susanna, & dixit: Deus æterne, qui absconditorum es cognitor, tu scis quoniam falsum testimonium tulerunt contra me; & ecce morior. * Exaudivit autem Dominus vocem ejus. *ψ.* Deus qui justificat, quis est qui condemnet? * Exaudivit. *Dan. 13. Rom. 8.*

Leñio vi.

Mansit itaque imperfectum opus usque ad Nehémiam, & vicésimum annum regis Artaxerxis: quo tempore, regni Persarum centum & quindecim anni fuerant evoluti; captivitatis autem Jerúsalem centésimus octogésimus & quintus annus erat: & tunc primùm Artaxerxes jussit muros extrui Jerúsalem, cui operi præfuit Nehémias; & ædificata est platea, & muri circumdati; & ex illo tempore, si numerare velis, septuaginta annorum hebdomadas usque ad Christum poteris invenire.

R. Benedictus Deus, qui misit Angelum suum, & eruit servos suos qui crediderunt in eum: * Et Tradiderunt corpora sua, ne adorarent omnem deum, excepto Deo suo. *ψ.* Per fidem obturaverunt ora leonum, extinxerunt impetum ignis, * Et tradiderunt. Glória. † Tradiderunt. *Dan. 3. Hebr. 11.*

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 22.

Lectio sancti Evangelii secundum Mattheum.

In illo tempore; Abeuntes Pharisei, consilium iniérunt ut cáperent Jesum in sermóne. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Exp. Proposit. Ep. ad Rom.

Prop. 72.

Cum constémus ex ánima & corpore, & quamdiu in hac vita temporáli sumus, étiam rebus temporálibus ad subsidiúm degendæ hujus vitæ utámur; oportet nos ex ea parte quæ ad hanc vitam pértinet, súbditos esse potestátibus, id est, hominibus res humanas cum áliquo honóre administrántibus. Ex illa verò parte quæ crédimus Deo, & in regnum ejus vocámur, non nos oportet esse súbditos cuiquam hómini, idipsum in nobis evértere cupienti quod Deus ad vitam æternam donáre dignátus est. Si quis ergo putat, quóniam Christianus est, non sibi esse vectigal reddendum, aut tributum, aut non esse exhibendum honórem débitum eis quæ hæc curant potestátibus, magno in errore versátur. Item si quis sic se putat esse subdendum, ut étiam in suam fidem habére potestatem arbitrétur eum qui temporalibus administrandis áliqua sublimitate præcellit, in majórem erro-

rem lábitur. Sed modus iste servandus est, quem Dóminus ipse præscribit, ut redámus Cæsari quæ Cæsaris sunt, & Deo quæ Dei sunt. Quanquam enim ad illud regnum vocémur, ubi nulla erit potestas hujúsmodi; in hoc tamen itinere dum ágimus, donec perveniámus ad illud séculum ubi fit evacuatio omnis principátus & potestátis, conditionem nostram pro ipso rerum humanarum órdine tolerémus, nihil simulatè facientes, & in eo ipso non tam hominibus quàm Deo qui hæc jubet, obtemperantes.

R. Príncipes Sacerdotum & Scribæ * Misérunt insidiatóres qui se justos simulárent, ut cáperent Jesum in sermóne, ut tráderent illum potestáti Præsidis. ¶ Consilia impiórum fraudulenta, verba impiórum insidiantur sánguini.* Misérunt. *Luc. 20. Prov. 12.*

Lectio viij.

Serm. 31 in Ps. 118.

Numquid Christianórum Rex milites suos prohibuit impéndere & exhibére quæ debentur régibus terræ? Nonne tributum de ore piscis étiam ipse persolvit? Nonne præcursor ejus militibus regni hujus quid fácere debérent pro æterna salúte quæréntibus non ait: Cingulum sólvite, arma projícite, regem vestrum deserite, ut possitis Dómino militáre; sed ait: Némitem

concufféritis, nulli calúrniam fecéritis, fufficiat vobis fipéndium veftrum? Nonne unus militum ejus, & dilectiffimus comes ejus, commilitónibus fuis, & quodámodo Chriftri provinciálibus dixit: Omnis ánima poteflátibus fublimióribus fúbdita fit? Et paulò post ait: Réddite ómnibus débíta; cui tribútum, tribútum; cui veftígal, veftígal; cui timórem, timórem; cui honórem, honórem. Némini quidquam debeátis, nifi ut invicem diligátis. Nonne præcépit ut pro ípfis étiám régibus oráret Eccléfiá?

Rf. Mittunt quofdam ex Pharifæis & Herodiánis, qui * Dicunt ei: Magifter, fcimus quia in veritate viam Dei doces: licet dari tribútum Cæfari, an non dábitur? †. Loquuntur pacem cum próximo fuo, mala autem in córdibus eórum. * Dicunt. *Marc. 12. Pf. 27.*

Lectio ix. Serm. 62. c. 8.

Numquid in fupérbiam vos erigimus, aut dicimus vobis ut advérfus poteflátés ordinátas contemptóres fitis? Non hoc dicimus. Non eft poteftas nifi à Deo: quæ autem funt, à Deo ordinátæ funt. Qui autem refiflit potefláti, Dei ordinatióni refifit. Sed quid, fi illud júbeat quod non debes facere? Hic fanè contemne poteflátém, timendo poteflátē. Ípfos humanárum rerum gradus advérte. Si áliquid júfferit Cu-

rator, nonne faciendum eft? Tamen, fi contra Procónfulém júbeat, non útique contemnis poteflátém; fed éligis majori fervíre. Nec hinc debet minor irafci, fi major prælátus eft. Rurfum, fi áliquid ipfe Proconful júbeat, & áliud júbeat Imperátor; numquid dubitátur, ífco contempto, illi effe ferviendum? Ergo fi áliud Imperátor, & áliud Deus, quid judicátis? Solve tribútum, efto mihi in obféquium. Rectè; fed non in idólio. In idólio próhibet. Quis próhibet? Major poteftas. Da véniam: tu cárcerem, ille gehennam minátur. Hinc jam tibi affumenda eft fides tua tanquam fcutum, in quo pollis ómnia igníta jacula inimici extingueré.

Rf. Abyffum & cor hóminum investigávit Deus, & in aftúcia eórum excogitávit. * Non præterit illum omnis cogitátus, & † Non abscondit fe ab eo ullus fermo. †. Cógnitá Jefus nequitia eórum, ait: Quid me tentátis hypócritæ? * Non præterit. Glória. † Non abscondit. *Eccli. 42. Matth. 22.*

Ad Benedíctus. Ant. 1. D. Oblulérunr ei denárium. Et ait illis Jefus: Cujus eft imágo hæc, & fuperscriptio? Dicunt ei: Cæfaris. Tunc ait illis: Réddite ergo quæ funt Cæfaris, Cæfari; & quæ funt Dei, Deo. *Matth. 22.*

Orafio. Orémus.

Deus, refúgium noftrum & virtus, adefte píis

Ecclésiæ tuæ precibus, auctor ipse pietatis: & præsta, ut quod fideliter petimus, efficaciter consequamur; Per Dominum.

Ad Magnificat. Ant. 3. a.
Non potuerunt verbum ejus reprehendere coram plebe; & mirati in responso ejus, tacuerunt. *Luc. 20.*

FERIA SECUNDA.

Lectio j. Cap. 6.

De Danièle Propheta.

Viri illi intelligentes regem, dixerunt ei: Scito, rex, quia lex Medorum atque Persarum est, ut omne decretum quod constituerit rex, non liceat immutari. Tunc rex præcepit; & adduxerunt Daniëlem, & miserunt eum in lacum leonum. Dixitque rex Daniëli: Deus tuus quem colis semper, ipse liberabit te. Allatusque est lapis unus, & positus est super os laci; quem obsignavit rex annulo suo & annulo optimatum suorum, ne quid fieret contra Daniëlem. Et abiit rex in domum suam, & dormivit incœnatus, cibique non sunt allati coram eo; insuper & somnus recessit ab eo.

Lectio ij.

Tunc rex primo diluculo confurgens festinus ad lacum leonum perrexit; appropinquansque lacum, Daniëlem voce lacrymabili in clamavit, & affatus est eum: Daniël, serve Dei viventis, Deus tuus cui tu servis semper, putasne valuit te libe-

rare à leonibus? Et Daniël regi respondens, ait: Rex, in æternum vive: Deus meus misit Angelum suum, & conclúsit ora leonum, & non nocuerunt mihi; quia coram eo justitia inventa est in me: sed & coram te, rex, delictum non feci. Tunc vehementer rex gavisus est super eo, & Daniëlem præcepit educi de lacu: eductusque est Daniël de lacu, & nulla læsio inventa est in eo, quia credidit Deo suo, Jubente autem rege, adducti sunt viri illi qui accusaverant Daniëlem, & in lacum leonum missi sunt ipsi, & filii, & uxores eorum; & non pervenerunt usque ad pavimentum laci, donec arriperent eos leones; & omnia ossa eorum comminuerunt.

Lectio iij.

Tunc Darius rex scripsit universis populis, tribubus, & linguis habitantibus in universa terra: Pax vobis multiplicetur. A me constitutum est decretum, ut in universo império & regno meo tremiscant & paveant Deum Daniëlis: ipse est enim Deus vivens, & æternus in sæcula; & regnum ejus non dissipabitur, & potestas ejus usque in æternum: ipse liberator atque salvator faciens signa & mirabilia in cœlo & in terra; qui liberavit Daniëlem de lacu leonum. Porro Daniël perseveravit usque ad regnum Darii, regnumque Cyri Persæ.

FERIA TERTIA.

Leſio j. Cap. 7.

De Danièle Prophéta.

Anno primo Baltassar regis Babylónis, Dániel fómnium vidit. Viſio autem cápitis ejus in cubili ſuo : & fómnium ſcribens, brevi ſermóne comprehendit; ſummatimque perſtringens, ait : Videbam in viſiône mea, nocte; & ecce quatuor venticœli pugnábant in mari magno. Et quatuor béſtiz grandes aſcendebant de mari, diverſa inter ſe. Prima quaſi leona, & alas habébat aquilæ : aſpiciébam, donec evulſæ ſunt alæ ejus, & ſublata eſt de terra, & ſuper pedes quaſi homo ſtetit, & cor hóminis dátum eſt ei. Et ecce béſtia alia ſimilis urſo in parte ſtetit : & tres órdenes erant in ore ejus, & in dentibus ejus; & ſic dicébant ei : Surge, cómede carnes plúrimas. Poſt hæc aſpiciébam, & ecce alia quaſi pardus; & alas habébat quaſi avis quatuor ſuper ſe, & quatuor cápita erant in béſtia; & poteſtas data eſt ei. Poſt hæc aſpiciébam in viſiône noctis; & ecce béſtia quarta terribilis atque mirabilis; & fortis nimis.

Leſio ij.

Aſpiciébam ergo in viſiône noctis : & ecce cum núbibus cœli quaſi Filius hóminis veniébat, & uſque ad Antíquum diérum pervénit; & in conſpectu ejus obtulé-

runt eum. Et dedit ei poteſtatem, & honórem, & regnum; & omnes pópuli, tribus & linguæ ipſi ſervient : poteſtas ejus, poteſtas æterna, quæ non auferétur; & regnum ejus, quod non corrumpétur. Horruiſit ſpíritus meus : ego Dániel terrítus ſum in his, & viſiões cápitis mei conturbavérunt me. Acceſſi ad unum de aſiſténtibus, & veritatem quæ rébam ab eo de omnibus his. Qui dixit mihi interpretationem ſermónum, & dócuit me : Hæ quatuor béſtiz magnæ quatuor ſunt regna quæ conſurgent de terra. Suſcipient autem regnum ſancti Dei altíſſimi; & obtinebunt regnum uſque in ſéculum, & ſéculum ſeculórum.

Leſio iij.

Poſt hoc volui diligenter diſcere de beſtia quarta, quæ erat diſſimilis valde ab omnibus, & terribilis nimis : dentes & ungues ejus ferrei; comedébat, & comminuébat; & réliqua pédibus ſuis conculcábat : & de cornibus decem quæ habébat in capite, & de alio quod ortum fuerat, ante quod ceciderant tria cornua; & de cornu illo quod habebat oculos, & os loquens grándia, & majus erat ceteris. Aſpiciébam, & ecce cornu illud faciébat bellum ad verſus ſanctos, & prævalébat eis, donec venit Antíquus diérum, & júdícium dedit ſanctis Excelli; & tempus advénit,

& regnum obtinuerunt sancti. Et sic ait: Bestia quarta regnum quartum erit in terra, quod majus erit omnibus regnis, & devorabit universam terram, & concalcabit & comminuet eam. Porro cornua decem ipsius regni decem reges erunt: & alius confurget post eos, & ipse potentior erit prioribus, & tres reges humiliabit, & sermones contra Excelsum loquetur, & sanctos Altissimi conteret, & putabit quod possit mutare tempora & leges; & tradentur in manu ejus usque ad tempus, & tempora, & dimidium temporis. Et iudicium sedebit ut auferatur potentia, & conteratur, & dispereat usque in finem.

FERIA QUARTA.

Lectio j. Cap. 8.

De Daniele Propheta.

Anno tertio regni Baltassar regis, visio apparuit mihi. Ego Daniel, post id quod videram in principio, vidi in visione mea, cum essem in Susis castro quod est in Ælam regione: vidi autem in visione esse me super portam Ulai. Et levavi oculos meos, & vidi: & ecce aries unus stabat ante paludem, habens cornua excelsa, & unum excellius altero atque succrescens. Postea vidi arietem cornibus ventilantem contra occidentem, & contra aquilonem, & contra meridiem; & omnes bestiarum non poterant resi-

stare ei, neque liberari de manu ejus: fecitque secundum voluntatem suam, & magnificatus est. Et ego intelligebam: ecce autem hircus caprarum veniebat ab occidente super faciem totius terræ, & non tangebat terram: porro hircus habebat cornu insigne inter oculos suos.

Lectio ij.

Et audiivi unum de sanctis eloquentem. Et dixit unus sanctus alteri, nescio cui loquenti: Usquequo visio, & iuge sacrificium, & peccatum desolationis quæ facta est; & sanctuarium, & fortitudo concalcabitur? Et dixit ei: Usque ad vesperam & mane, dies duo milia trecenti; & mundabitur sanctuarium. Factum est autem, cum vidirem ego Daniel visionem, & quærerem intelligentiam, ecce stetit in conspectu meo quasi species viri. Et audiivi vocem viri inter Ulai; & clamavit, & ait: Gabriel, fac intelligere istum visionem. Et venit, & stetit juxta ubi ego stabam: cumque venisset, pavens corruvi in faciem meam; & ait ad me: Intellige, fili hominis, quoniam in tempore finis complebitur visio. Cumque loqueretur ad me, collapsus sum pronus in terram.

Lectio iij.

Et tetigit me, & statuit me in gradu meo, dixitque mihi: Ego ostendam tibi quæ futura sunt in no-

villimo maledictionis; quoniam habet tempus finem suum. Aries quem vidisti habere cornua, rex Medorum est atque Persarum. Porro hircus caprarum, rex Gracorum est; & cornu grande quod erat inter oculos ejus, ipse est rex primus. Quod autem fracto illo, surrexerunt quatuor pro eo; quatuor reges de gente ejus consurgent, sed non in fortitudine ejus. Et post regnum eorum, cum creverint iniquitates, consurgit rex impudens facie, & intelligens propositiones. Et roborabitur fortitudo ejus, sed non in viribus suis; & supra quam credi potest, universa vastabit, & prosperabitur, & faciet; & interficiet robustos, & populum sanctorum secundum voluntatem suam, & dirigetur dolus in manu ejus.

PERIA QUINTA.

Leçtio j. Cap. 9.

De Danièle Propheta.

IN anno primo Darii filii Afluëri, de semine Medorum, qui imperavit super regnum Chaldæorum; anno uno regni ejus, ego Daniel intellexi in libris numerannorum, de quo factus est sermo Domini ad Jeremiam prophetam, ut complerentur desolationis Jerusalem septuaginta anni. Et posui faciem meam ad Dominum Deum meum rogare & deprecari in jejuniis, sacco

& cinere. Et oravi Dominum Deum meum, & confessus sum, & dixi: Obsecro, Domine Deus magne & terribilis, custodiens pacem & misericordiam diligentibus te, & custodiëntibus mandata tua: peccavimus, iniquitatem fecimus, impië egimus, & recessimus, & declinavimus à mandatis tuis ac judiciis: non obedivimus servis tuis Prophetis qui locuti sunt in nomine tuo regibus nostris, principibus nostris, patribus nostris, omnique populo terræ.

Leçtio ij.

Adhuc me loquente in oratione, ecce vir Gabriel, quem videram in visione à principio, citò volans tetigit me in tempore sacrificii vespertini. Et docuit me, & locutus est mihi, dixitque: Daniel, nunc egressus sum ut docerem te, & intelligeres. Ab exordio precum tuarum egressus est sermo; ego autem veni ut indicarem tibi, quia vir desideriorum es: tu ergo animadvertes sermonem, & intellige visionem. Septuaginta hebdomades abbreviatæ sunt super populum tuum & super urbem sanctam tuam, ut consummetur pravariçatio, & finem accipiat peccatum, & deleatur iniquitas, & adducatur justitia sempiterna, & impleatur visio & prophetia, & ungetur Sanctus sanctorum.

Lectio ij.

Scito ergo, & animadverté : Ab éxitu sermónis, ut iterum adificétur Jerúsalem, usque ad Christum ducentem, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duæ erunt : & rursus adificabitur platæa, & muri in angustia temporum. Et post hebdomades sexaginta duas occidetur Christus ; & non erit ejus populus, qui eum negaturus est. Et civitatem & sanctuarium dissipabit populus cum duce venturo : & finis ejus vastitas, & post finem belli statuta desolatio. Confirmabit autem pactum multis hebdomada una : & in dimidio hebdomadis deficiet hostia & sacrificium : & erit in templo abominatio desolationis ; & usque ad consummationem & finem perseverabit desolatio.

FERIA SEXTA.*Lectio j. Cap. 10.*

De Danièle Propheta.

In diebus illis, ego Daniël iugebam trium hebdomadarum diebus : panem desiderabilem non comédi, & caro & vinum non introierunt in os meum ; sed neque unguento unctus sum, donec complerentur trium hebdomadarum dies. Die autem vigésima & quarta mensis primi eram juxta fluvium magnum, qui est Tigris. Erlevavi oculos meos, & vidi : & ecce vir unus vestitus lineis, & renes ejus accincti auro obrizo : & cor-

pus ejus quasi chrysolithus, & facies ejus velut species fulguris, & oculi ejus ut lampas ardens ; & brachia ejus, & quæ deorsum sunt usque ad pedes, quasi species aris candentis, & vox sermonum ejus ut vox multitudinis.

Lectio ij. Cap. 12.

Et ecce quasi duo alii stabant ; unus hinc super ripam fluminis, & alius inde ex altera ripa fluminis. Et dixi viro qui erat inditus lineis, qui stabat super aquas fluminis : Usquequo finis horum mirabilium ? Et audivi virum qui inditus erat lineis, qui stabat super aquas fluminis, cum elevasset dexteram & sinistram suam in cælum, & jurasset per viventem in æternum, quia in tempus, & tempora, & dimidium temporis ; & cum completa fuerit dispersio manus populi sancti, complebuntur universa hæc. Et ego audivi, & non intellexi.

Lectio iij.

Et ait : Domine mi, quid erit post hæc ? Et ait : Vade, Daniël, quia clausi sunt signatique sermones usque ad præfinitum tempus. Eligentur, & dealbabitur, & quasi ignis probabuntur multi : & simplices agent impii, neque intelligent omnes impii ; porro docti intelligent. Et à tempore cum ablatum fuerit iuge sacrificium, & posita fuerit abominatio in desolationem, dies mille ducenti

nonaginta. Beatus qui expectat & pervenit usque ad dies mille trecentos triginta quinque. Tu autem vade ad præsinitum, & requiesces, & stabis in forte tua in finem dierum.

SABBATO.

Leſio j. Cap. 13 & 14.
De Danièle Prophéta.

Rex Astyages appositus est ad patres suos; & suscepit Cyrus Perfes regnum ejus. Erat autem Daniel conviva regis, & honoratus super omnes amicos ejus. Erat quoque idolum apud Babylónios, nómine Bel: & impendebantur in eo per dies singulos similitudo artabz duodécim, & oves quadraginta, vini que amphoraz sex. Rex quoque colebat eum, & ibat per singulos dies adorare eum: porro Daniel adorabat Deum suum. Dixitque ei rex: Quare non adoras Bel? Qui respondens, ait ei: Quia non colo idola manufacta, sed viventem Deum qui creavit cælum & terram, & habet potestatem omnis carnis. Et dixit rex ad eum: Non videtur tibi esse Bel vivens deus? an non vides quanta comedat & bibat quotidie? Et ait Daniel arri-dens: Ne erres, rex; iste enim intrinsecus luteus est, & forinsecus aureus, neque comedit aliquando.

Leſio ij.

Et iratus rex vocavit sacerdotes ejus, & ait eis:

Nisi dixeritis mihi quis est qui comedat impenſas has, moriémini: si autem ostenderitis quóniam Bel comedat hæc, moriétur Daniel, quia blasphemavit in Bel. Et dixit Daniel regi: Fiat juxta verbum tuum. Erant autem sacerdotes Bel septuaginta, exceptis uxóribus, & parvulis, & filiis. Et venit rex cum Danièle in templum Bel. Et dixerunt sacerdotes Bel: Ecce nos egrédimur foras; & tu, rex, pone escas, & vinum misce, & claudes-tium, & signa annulo tuo; & cum ingressus fueris manè, nisi inveneris omnia comesta à Bel, morte moriémur, vel Daniel qui mentitus est adversum nos. Contemnébant autem, quia fécerant sub mensa absconditum introitum, & per illum ingrediebantur semper, & devorabant ea. Factum est igitur, postquam egressi sunt illi, rex posuit cibos ante Bel. Præcepit Daniel pueris suis; & attulerunt cinorem, & cribra-vit per totum templum coram rege: & egressi clauſerunt ostium; & signantes annulo regis, abierunt.

Leſio iij.

Sacerdotes autem ingressi sunt nocte juxta consuetudinem suam; & uxóres, & filii eorum, & comederunt omnia, & biberunt. Surrexit autem rex primo dilúculo, & Daniel cum eo. Et ait rex: Salva-ne sunt signacula, Daniel? Qui re-

spondit: Salva, rex. Statimque cum aperuisset ostium, intuitus rex mensam, exclamavit voce magna: Magnus es; Bel; & non est apud te dolus quisquam. Et risit Daniël, & tenuit regem ne ingrederetur intro; & dixit: Ecce pavementum, animadvertite cujus vestigia sint hæc. Et dixit rex: Video vestigia virorum, & mulierum, & infantium. Et iratus est rex. Tunc apprehendit sacerdotes, & uxores, & filios eorum: & ostenderunt ei abscondita ostiola per quæ ingrediebantur, & consumebant quæ erant super mensam. Occidit ergo illos rex, & tradidit Bel in potestatem Daniélis, qui subvertit eum, & templum ejus.

Ad Magnificat. Ant. 1. D. Duodecim Prophetarum ossa pullulent de loco suo; nam corroboraverunt Jacob, & redemerunt se in fide virtutis. Eccli. 49.

Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA XXIII

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Leitio j. Cap. 1.

Incipit Osée Propheta.

Verbum Dómini, quod factum est ad Osée filium Beéri, in diebus Ozia, Jathan, Acha, Ezechia regum Juda, & in diebus Jeroboam filii Joas regis Israel. Principium loquendi Dómino in Osée. Et dixit Dóminus ad Osée: Vade;

sume tibi uxorem fornicationum, & fac tibi filios fornicationum; quia fornicaris fornicabitur terra à Dómino. Et abiit, & accepit Gomer filiam Debélaïm: & concepit, & peperit ei filium. Et dixit Dóminus ad eum: Voca nomen ejus Jézrahel; quoniam adhuc modicum, & visitabo sanguinem Jézrahel super domum Jehu, & quiescere faciam regnum domus Israel. Et in illa die conteram arcum Israel in valle Jézrahel.

*R. Dómi Juda miserébor, & * Salvábo eos in Dómino Deo suo; & non salvábo eos in arcu & gládio, & in bello, & in aquis, & in equitibus. y. Non volentis, neque currentis, sed miserentis est Dei. * Salvábo. Of. 1. Rom. 9.*

Leitio ij.

Et concepit adhuc, & peperit filiam. Et dixit ei: Voca nomen ejus, Absque misericórdia; quia non addam ultra misereri dómi Israel, sed obliuione oblitiscar eorum. Et dómi Juda miserébor, & salvábo eos in Dómino Deo suo; & non salvábo eos in arcu & gládio, & in bello, & in equis, & in equitibus. Et ablactavit eam quæ erat Absque misericórdia. Et concepit, & peperit filium. Et dixit: Voca nomen ejus, Non populus meus; quia vos non populus meus; & ego non ero vester. Et erit numerus filiorum Israel quasi arena

maris, quæ sine mensura est, & non numerabitur. Et erit in loco ubi dicetur eis, Non populus meus vos; dicetur eis, Filii Dei viventis. Et congregabuntur filii Juda, & filii Israel pariter: & ponent sibi met caput unum, & ascendent de terra; quia magnus dies Jérusalem.

R. Dicit Dominus: Miserebor ejus quæ fuit absque misericordia, & * Dicam Non populo meo: Populus meus es tu; & ipse dicet: Deus meus es tu. *ψ.* Ut ostenderet Deus divitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ quæ præparavit, vocavit nos non solum ex Judæis, sed etiam ex gentibus, sicut in Osée dicit: * Dicam, *Os. 2. Rom. 9.*

Lectio iij. Cap. 2.

Dicite fratribus vestris: Populus meus; & sorori vestræ: Misericordiam consecrata. Judicæte matrem vestram, judicæte; quoniam ipsa non uxor mea, & ego non vir ejus. Auferat fornicationes suas à facie sua, & adultéria sua de medio uberiorum suorum; ne fortè exhibeam eam nudam, & statuam eam secundum diem natiuitatis suæ; & ponam eam quasi solitudinem, & statuam eam velut terram inuiam, & interficiam eam siti. Et filiorum illius non miserebor, quoniam filii fornicationum sunt; quia fornicata est mater eorum, confusa est quæ concepit eos; quia dixit: Vadam post amatores meos,

qui dant panes mihi & aquas meas, lanam meam & linum meum, oleum meum & potum meum. Propter hoc ecce ego sepiam viam tuam spinis, & sepiam eam maceriat, & semitas suas non inueniet. Et sequetur amatores suos, & non apprehendet eos; & quæret eos, & non inueniet, & dicet: Vadam, & revertar ad virum meum priorem; quia bene mihi erat tunc magis quam nunc.

R. Dies multos sedebunt filii Israel sine rege, sine sacrificio, & sine altari: & post hæc revertentur, * Et quærent Dominum Deum suum; & † Pavébunt ad Dominum, & ad bonum ejus. *ψ.* Propter incredulitatem fracti sunt rami; sed & illi si non permanserint in incredulitate, inserentur, potens est enim Deus iterum inserere illos. * Et. Glória Patri. † Pavébunt. *Osée 3. Rom. 11.*

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex libro sancti Augustini Episcopi, de Civitate Dei.

Lib. 18. c. 27.

In capite libri Osée propheta, qui primus in duodecim ponitur, ita scriptum est: Verbum Domini quod factum est ad Osée in diebus Ozæ, & Joathan, & Achaz, & Ezechiaz, regum Juda. Amos quoque diebus regis Ozæ, prophetasse se scribit. Michæas etiam eadem suæ prophetiæ commemorat

témpora post dies Ozia; nam tres, qui sequuntur, reges nóminat, quos & Osée nominávit, Jóathan, & Achaz, & Ezechiam. His adjúngitur Jonas, eodem Ozia rege regnante; & Joél, cùm jam regnaret Jóathan, qui succéssit Ozia. Ac per ea témpora isti velut fontes prophetiæ páriter eruérunt, quando regnum defécit Assyriam, & corpusque Romanum: ut scilicet quemámodum regni Assyriorum primo témpore éxitit Abraham, cui promissiones apertissimæ fierent in ejus sémine benedictionis ómnium géntium; ita occidentalis Babylónis exórdio, quæ fúerat Christus imperante ventúrus, in quo implerentur illa prómisa, oracula Prophetarum, non solum loquéntium; verùm étiam scribentium in tantæ rei futúrá testimonium solverentur.

R. Contestatus es, Domine, in spiritu tuo per manú Prophetarum tuorum; & non audierunt. * Et tradidisti eos in manu populorum: in misericórdiis autem tuis plurimis non fecisti eos in consumptionem; quoniam Deus misericórdiam de clemens es tui. * Occiderunt Prophetas, & nos persecuti sumus; ut implerent peccata tua semper: pervenit enim ira Dei super illos usque in finem. * Et tradidisti eos. 2 Esdr. 9. 1. Thess. 2.

Leção v. Cap. 28 & 30.

Osée igitur prophéta, quánto profundius quidem loquitur, tantò operósius penetrátur. Sed áliquíd inde sumendum est, & híc ex nostra promissione ponendum. Et erit, inquit, in loco quo dictum est eis, Non populus meus vos, vocabuntur & ipsi filii Dei vivi. Hoc testimonium prophéticum de vocatióne populi géntium, qui prius non pertinebat ad Deum, étiam Apostoli intellexerunt. Amos quoque de rebus talibus sic prophétat: Præpara, inquit, te, ut invocés Deum tuum Israel; quia ecce ego firmans tonitruum, & creans spiritum, & annúntians in hominibus Christum suum. Michæas prophéta Christum in figura ponens cujusdam magni montis, hæc loquitur: Erit in novissimis diebus manifestus mons Domini paratus super vértices montium. Prædicens iste Prophéta & locum in quo natus est Christus: Et tu, inquit, Bethleem domus Ephrata, nequáquam minima es, ut sis in millibus Juda: ex te mihi prodiet, ut sit in principem Israel; & egressus ejus ab initio, & ex diebus æternitatis.

R. Quid est, Israel, quod in terra inimicorum es? in terra aliena: * Dereliquisti fontem sapientiæ; nam tu in via Dei ambulasses, habitasses utique in pace sempiterna. ¶ Tu Judæus qui in

in lege gloriaris, per pravaricationem legis Deum in honoras. * Dereliquisti. *Baruch 3. Rom. 2.*

Lectio vi. Cap. 30 & 31.

Jonam autem propheta, non tam sermone Christum, quam sua quadam passione prophetavit; profecto apertius, quam si ejus mortem & resurrectionem voce clamaret. Ut quid enim exceptus est ventre belluino, & die tertio redditus, nisi ut significaret Christum de profundo inferni die tertio rediturum? Joel omnia que prophetat, multis verbis compellit exponi, ut que pertinent ad Christum & Ecclesiam dilucescant. Unum tamen, quod etiam Apostoli commemoraverunt, quando in congregatos credentes Spiritus sanctus, sicut a Christo promissus fuerat, deluper venit, non pratermittam. Et erit, inquit, post hæc, & effandam de Spiritu meo super omnem carnem; & prophetabunt filii vestri & filie vestre. Abdias, quantum ad scripturam ejus attinet, omnium brevissimus Prophetarum, adversus Idumæam loquitur. Porro, si Idumæam modo locutionis, quo intelligitur a parte totum, accipiamus positam esse pro Gentibus, de Christo agnoscere possumus quod ait inter cetera: In monte autem Sion erit salus, & erit sanctum.

R. Confortentur manus vestre, qui auditis in his *Autumnalis.*

diebus sermones Prophetarum: * Et erit, † Sicut eratis maledictio in gentibus, domus Juda & domus Israel; sic eritis benedictio. † Vos estis filii Prophetarum, & testamenti quod disposuit Deus ad patres nostros. * Et erit. Gloria, † Sicut. *Zach. 8. Añ. 3.*

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 9.

Lectio sancti Evangelii secundum Mattheum.

In illo tempore; Loquente Jesu ad discipulos Joannis, ecce princeps unus accessit, & adorabat eum, dicens: Domine, filia mea modo defuncta est; sed veni, impone manum tuam super eam, & vivet. Et reliqua.

Homilia sancti Ambrósii Episcopi.

In Luc. lib. 6. n. 60.

Consideremus quod Christus suscitaturus mortuam, ad faciendam fidem, hæmorrhoidalem ante curavit. Et ut scias exempli gratia sterisse sanguinis fluxum, dum illa petitur, ista curatur. Sic & resurrectio temporalis in Domini passione celebratur, ut & perpetua illa credatur. Sic & Mariæ paritura sterilis indicatur, ut conceptura virgo credatur. Denique audivit parituram Elisabeth Maria, nec de sua generatione dubitavit. Venerunt, inquit, servi dicentes principi: Noli vexare illum. Adhuc & hi increduli

ad resurrectionem quam Jesus in lege prædixit, in Evangelio complevit. Itaque cum venisset in domum, paucos futura arbitros resurrectionis ascivit; non enim à multis continuo est credita resurrectio.

R. Quidam de Archifynagógis præcidit ad pedes Jesu, dicens: Filia mea in extremis est: * Veni, impone manum super eam, ut salva sit. ¶ Tu, Domine, vita & mortis habes potestatem; deducis ad portas mortis, & reducis. * Veni. *Marc. 5. Sap. 16.*

Lectio viij.

Dicente Domino, Non est mortua puella, sed dormit, deridebant eum. Quicumque enim non credit, irudet. Fleant, igitur mortuos suos, qui putant mortuos, ubi resurrectionis fides est, non mortui sunt, sed quiescunt. Nec abhorret illud *Matthæi*, quod ait ubi gines fuisse in domo principis, & turbam turbulentam; quia more veteri tibicines ad incendendos excitandosque luctus videbantur adhiberi.

R. Veniant ab Archifynagogo, dicentes: Filia tua mortua est; quid ultra vexas Magistrum? Jesus ait: * Noli timere, tantummodo credo. ¶ Dabit tibi Dominus petitiones cordis tui: spera in eo, & ipse faciet. * Noli. *Marc. 9. Ps. 36.*

Lectio ix.

Tenens ergo manum puellæ Jesus, sanavit eam; & iussit ei dari manducare; quod est testimonium vitæ, ut non phantasma, sed veritas crederetur. Beatus ille cui manum Sapiëntia tenet. Utinam meos quoque teneat actus, teneat manum iustitiæ, teneat Dei Verbum, inducat in penetralia sua spiritum avertat erroris, convertat salutis, dari mihi iubeat manducare. Panis enim cœlestis, Dei Verbum est. Inde & illa Sapiëntia quæ divini corporis & sanguinis sacrosancta altaria replevit alimentis: Venite, inquit, edite panes meos, & bibite vinum quod miscui vobis.

R. Cum venisset Jesus domum, tenens manum puellæ, clamavit, dicens: Puella, surge: & reversus est spiritus ejus, & surrexit continuo. ¶ In omni necessitate omnia obaudiunt ei. * Clamavit. Gloria. + Reversus. *Luc. 8. Eccli. 22.*

Ant. Benedictus. Ant. 6. C. Dicebat mulier intra se: Si tetigero tantum vestimentum ejus, salva ero. *Matt. 9.*

Oratio. Oremus.

Absolve, quæsumus, Domine, tuorum delicta populorum, ut à peccatorum nexibus, quæ pro nostra fragilitate contraximus, tuâ benignitate liberemur; Per Dominum.

Ad Magnificat. Ant. 1. D.
Jesus conversus, dixit ;
Confide, filia ; fides tua te
salvam fecit. Et salva fa-
cta est mulier ex illa hora.
Matth. 9.

FERIA SECUNDA.

Leçtio j. Cap. 6.

De Osée Propheta.

IN tribulatione sua manebunt
 confurgent ad me : Venite,
 & revertamur ad Dominum ;
 quia ipse cepit, & sanabit nos ;
 percuet, & curabit nos. Vivificabit
 nos post duos dies, in die tertia
 suscitabit nos, & vivemus in
 conspectu eius. Sciemus, sequemurque
 ut cognoscamus Dominum ; quasi
 diluculum preparatus est egressus
 ejus, & veniet quasi imber nobis
 temporaneus & serotinus terræ.
 Quid faciam tibi, Ephraim ? Quid
 faciam tibi, Juda ? Misericordia
 vestra quasi nubes matutina,
 & quasi ros mane pertransiens.
 Propter hoc dolavi in Prophetis,
 occidi eos in verbis oris mei ; &
 judicia tua quasi lux egredientur.
 Quia misericordiam volui, & non
 sacrificium ; & scientiam Dei,
 plusquam holocausta.

Leçtio ij. Cap. 110.

Sicut mane transit, pertransit
 rex Israel. Quia puer Israel,
 & dilexi eum ; & ex Ægypto
 vocavi filium meum. Vocaverunt
 eos, sic abierunt a facie eorum.
 Baalim immolabant, & simulacris
 sacrificabant.

**Et ego quasi nutritius Ephraim,
 portabam eos in brachiis meis ; &
 nescierunt quod curarem eos.**
 In funiculis Adam traham eos,
 in vinculis caritatis ; & ero eis
 quasi exaltans jugum super
 maxillas eorum ; & declinavi
 ad eum, ut vesceretur.

Leçtio iij. Cap. 13.

Perditio tua, Israel ; tantummodo
 in me auxilium tuum. Ubi est
 rex tuus ? Maxime nunc salvet
 te in omnibus urbibus tuis ; &
 iudices tui, de quibus dixisti :
 Da mihi regem, & principes.
 Dabo tibi regem in furore meo,
 & auferam in indignatione
 mea. Colligata est iniquitas
 Ephraim, absconditum peccatum
 ejus. Dolores parturientis
 venient ei : ipse filius non sapiens,
 nunc enim non stabit in
 contritione filiorum. De manu
 mortis liberabo eos, de morte
 redimam eos : ero mors tua,
 o mors ; morsus tuus ero,
 inferne : consolatio abscondita
 est ab oculis meis.

FERIA TERTIA.

Leçtio j. Cap. 10.

Incipit Joel Propheta.

Verbum Domini, quod factum est
 ad Joel filium Phatuel. Audite hoc,
 senes ; & auribus percipite,
 omnes habitatores terræ : factum
 est istud in diebus vestris,
 aut in diebus patrum vestrorum ?
 Super hoc filii vestri
 narrate, & filii vestri filii
 suis, & filii eorum

generacióni alterâ. Residuum erûcæ comédit locusta, & residuum locustæ comédit bruchus, & residuum bruchi comédit rubigo.

Leãtio ij. Cap. 2.

Et erit post hæc: Effundam Spiritum meum super omnem carnem; & prophetabunt filii vestri, & filii vestra: senes vestri somnia somniabunt, & iuvenes vestri visiones videbunt. Sed & super servos meos & ancillas in diebus illis effundam Spiritum meum. Et dabo prodigia in coelo & in terra, sanguinem, & ignem, & vaporem fumi. Sol convertetur in tenebras, & luna in sanguinem, antequam veniat dies Domini magnus & horribilis. Et erit: Omnis qui invocaverit nomen Domini, salvus erit; quia in monte Sion & in Jerúsalem erit salvatio, sicut dixit Dominus, & in residuis quos Dominus vocaverit.

Leãtio iij. Cap. 3.

Confurgant & ascendant gentes in vallem Josaphat; quia ibi sedebit ut iudicem omnes gentes in circuitu. Miltite falces, quoniam maturavit messis: venite, & descendite, quia plenum est torcularis, exuberant torcularia; quia multiplicata est malitia eorum. Populi, populi in valle concisionis; quia iuxta est dies Domini in valle concisionis. Sol & luna obtenebrati sunt, & stellæ retraxerunt splendorem

suum. Et Dominus de Sion rugiet, & de Jerúsalem dabit vocem suam; & movebuntur cœli & terra: & Dominus spes populi sui, & fortitudo filiorum Israel. Et sciatis quia ego Dominus Deus vester habitans in Sion monte sancto meo; & erit Jerúsalem sancta, & alieni non transibunt per eam amplius.

FERIA QUARTA.

Leãtio j. Cap. 1.

Intipit Amos Propheta.

Verba Amos qui fuit in pastoribus de Thécue, quæ vidit super Israel in diebus Ozia regis Juda, & in diebus Jeroboam filii Joas regis Israel, ante duos annos terræ motus. Et dixit: Dominus de Sion rugiet, & de Jerúsalem dabit vocem suam; & luxerunt speciosa pastorum, & exsiccatus est vertex Carmeli. Hæc dicit Dominus: Super tribus sceleribus Damasci, & super quatuor, non convertam eum, eo quod tituraverint in plaustris ferreis Galaad. Et mittam ignem in domum Azael, & devorabit domos Benadad. Et conteram veterem Damasci; & disperdam habitatorem de campo idoli, & tenentem scptum de domo voluptatis; & transferetur populus Syriæ Cyrenen, dicit Dominus.

Leãtio ij. Cap. 6.

Væ qui opulenti estis in Sion, & confiditis in

monte Samariæ; optimâtes capita populorum, ingredientiæ pompâcè domum Israel. Transite in Châlâne, & videte, & ice inde in Emath magnam; & descendite in Geth Palastinum, & ad optima quæque regna horum, si lactior terminus eorum terminio vestro est. Qui separati estis in diem malum, & appropinquatis folio iniquitatis; qui dormitis in lectis ebrietas, & lascivitis in stratis vestris; qui comeditis agnum de grege, & vitulos de medio armenti. Qui capitis ad vocem psalterii; sicut David præverunt se habere vasa cantici. Biberatis vitam in phialis, & spreto sanguine delibati; & nihil patiamur super conductione Iosaph. Quapropter nunc migrabunt in captivum transmigrationem, & auferentur facio lascivientium.

Leção iij. Cap. 7.

Et misit Amasias sacerdos Bethel ad Jeroboam regem Israel, dicens: Rebellavit contra te Amas in medio domus Israel non poterit terra sustinere universos sermones ejus. Et respondit Amos: In gladio morietur Jeroboam, & Israel captivus migrabit de terra sua. Et dixit Amasias ad Amos: Qui vides, grâdere, fuge in terram Juda, & comedere ibi panem, & propheta ibi: & in Bethel non adjicies ultra ut propheta;

quia sanctificatio regis est, & domus regni est. Responditque Amos, & dixit ad Amasiam: Non sum Propheta, & non sum filius Propheta; sed armentarius ego sum, vellens sycómoros: & tulit me Dominus, cum sequerer gregem; & dixit Dominus ad me: Vade, propheta ad populum meum Israel. Et nunc audi verbum Domini: Tu dicis: Non prophetabis super Israel, & non stillabis super domum idoli. Propter hoc hæc dicit Dominus: Uxor tua in civitate fornicabitur, & filii tui & filia tua in gladio cadent, & humus tua fenuculo mactetur: & tu in terra polluta morieris; & Israel captivus migrabit de terra sua.

FERIA QUINTA.

Leção 1.

Incipit Abdias Propheta.

Visus Abdias. Hæc dicit Dominus Deus ad Edom: Auditum audivimus à Domino, & legatum ad gentes misit: Surgite, & consurgamus adversus eum in prælium. Ecce parvulum dedi te in gentibus: contemptibilis tu es valde. Superbia cordis tui extulit te habitantem in scissuris petrarum, exaltantem folium tuum; qui dicis in corde tuo: Quis detrahet me in terram? Si exaltatus fueris ut aquila, & si inter sidera posueris nidum tuum; inde detraham te, dicit Dominus.

Leſio ij.

Numquid non in die illa, dicit Dominus, perdam sapientes de Idumæa, & prudentiam de monte Eſau? Et timebunt fortes tui à meridie, ut intèreat vir de monte Eſau, Propter interfectionem, & propter iniquitatem in fratrem tuum Jacob, operiet te confuſio, & peribis in æternum. In die cum ſtaretis aduerſus eum, quando capiebant alieni exercitum eius, & extranei ingrediebantur portas eius, & ſuper Jeruſalem, mittebant ſortem; tu quoque eras quaſi unus ex eis.

Leſio iij.

In monte Sion erit ſalvatio, & eris ſanctus; & poſſidebit domus Jacob eos qui ſe poſſederant. Et erit domus Jacob, ignis; & domus Joſeph, flamma; & domus Eſau, ſtipula; & ſuccendentur in eis, & devorabunt eos; & non erunt reliquie domus Eſau; quia Dominus locutus eſt. Et hæreditabunt hi qui ad auſtrum ſunt, montem Eſau, & qui in campibus Philiſthim; & poſſidebunt regionem Ephraim, & regionem Samariæ; & Benjamin poſſidebit Galaad. Et tranſmigrationis exercitus hujus filiorum Iſrael, omnia loca Chananæorum uſque ad Sareptam; & tranſmigrationis Jeruſalem, quæ in Boſphoro eſt, poſſidebit civitates auſtri. Et aſcendent ſalva-

tiores in montem Sion judicare montem Eſau; & erit Domino regnum.

FERIA SEXTA.

Leſio j. Cap. 1.

Incipit Jonas Propheta.

Et factum eſt verbum Domini ad Jonam filium Amathi, dicens: Surge, & vade in Niniven civitatem grandem; & prædica in ea: Quia aſcendit malitia ejus coram me. Et ſurrexit Jonas, ut fugeret in Tharſis à facie Domini; & descendit in Joppen, & invenit navem euntem in Tharſis; & dedit naulum ejus, & descendit in eam ut iret cum eis in Tharſis à facie Domini. Dominus autem miſit ventum magnum in mare, & facta eſt tempeſtas magna in mari, & navis periclitabatur conterì. Et timuerunt nautæ, & clamaverunt viri ad deum ſuum, & miſerunt vaſa quæ erant in navi, in mare, ut alleviaretur ab eis. Et Jonas descendit ad interiora navis, & dormiebat ſopore gravi. Et accellit ad eum gubernator, & dixit ei: Quid tu ſopore deprimeris? ſurge, invoca Deum tuum, ſi forte recogitet Deus de nobis, & non pereamus.

Leſio ij. Cap. 1 & 2.

Et dixit ad eos: Tollite me, & mittite in mare, & ceſſabit mare à vobis; ſcio enim ego quoniam propter me tempeſtas hæc grandis venit ſuper vos. Et remigabant viri ut revertere-

rentur ad aridam, & non valébant; quia mare ibat, & intumescébat super eos. Et clamavérunt ad Dóminum, & dixerunt: Quasumus, Dómine, ne pereámus in ánima viri istius, & ne des super nos sanguinem innocentem; quia tu, Dómine, sicut voluisti, fecisti. Et tulérunt Jonam, & miserunt in mare: & stetit mare à fervóre suo. Et timuérent viri timóre magno Dóminum; & immolavérunt hóstias Dómino, & voverunt vota. Et præparávit Dóminus piscem grandem, ut deglutiret Jonam. Et erat Jonas in ventre piscis tribus diébus & tribus noctibus. Et orávit Jonas ad Dóminum Deum suum de ventre piscis.

Lectio iij. Cap. 2 & 3.

Et dixit Dóminus pisci: & evomuit Jonam in aridam. Et factum est verbum Dómini ad Jonam secundo, dicens: Surge, & vade in Ninivem civitatem magnam; & prædica in ea prædicationem quam ego loquor ad te. Et surrexit Jonas, & abiit in Ninivem juxta verbum Dómini: & Ninive erat civitas magna itinere trium diérum. Et cœpit Jonas introire in civitatem itinere diéi unius; & clamávit, & dixit: Adhuc quadraginta dies, & Ninive subvertetur. Et credidérunt viri Ninivæ in Deum, & prædicavérunt je-

junium, & vestiti sunt sacco à majóre usque ad minórem. Et pervénit verbum ad regé Ninive; & surrexit de solio suo, & abiécit vestimentum suum à se; & inditus est sacco, & sedit in cinere. Et clamávit, & dixit Ninive ex ore regis & principum ejus, dicens: Hómines, & jumenta, & boves, & pecora non gustent quidquam; nec pascantur, & aquam non bibant: & operiantur sacco hómines & jumenta, & clament ad Dóminum in fortitudine; & convertatur vir à via sua mala, & ab iniquitate quæ est in manibus eórum. Quis scit si convertatur, & ignoscat Deus, & revertatur à furore iræ suæ, & non peribimus? Et vidit Deus ópera eórum, quia conversi sunt de via sua mala: & misertus est Deus super malitiam quam locutus fuerat ut faceret eis, & non fecit.

SABBATO.

Lectio i. Cap. i.

Incipit Michæas Prophéta. Verbum Dómini quod factum est ad Michæam Morasthitem in diebus Jóathan, Acház, & Ezechíæ, regum Juda; quod vidit super Samariam & Jérusalem. Audite, pópuli omnes; & attendat terra, & plenitúdo ejus: & sit Dóminus vobis in testem, Dóminus de templo sancto suo. Quia ecce Dóminus egredietur de loco suo, & descendet, & cal-

erit super excelsa terra. Et confundentur montes subtus eum; & vales scindentur sicut cessa à facie ignis, & sicut aqua quae decurrunt in præceps. In scelere Jacob omne istud, & in peccatis domus Israel. Quod scelus Jacob? Nonne Samaria? Et quae excelsa Iudae? Nonne Jerusalem? Et ponant Samariam quasi acervum lapidum in agro, cum plantatur vinea; & desolam in vallem lapides ejus, & fundamenta ejus revelabo.

Leccio 17. Cap. 3.

Haec dicit Dominus super Prophetas qui seducunt populum meum, qui mordent dentibus suis, & predicant pacem: & si quis non dederit in ore eorum quipptam, sanctificant super eum praelium: Propterea nox vobis pro visione erit; & tenebrae vobis pro divinatione; & occumbet sol super Prophetas, & obtenebrabitur super eos dies. Et confundentur qui vident visiones, & confundentur divini; & operientur omnes vultus suos, quia non est responsum Dei. Verumtamen ego repletus sum fortitudine Spiritus Domini, iudicio, & virtute; ut annuntiem Jacob scelus suum, & Israel peccatum suum.

Leccio 18. Cap. 5.

Ertur, Beudem Ephrata, parvulus es in millibus Juda; ex te mihi egredietur qui sit dominator in Is-

rael; & egressus ejus ab initio, à diebus aeternitatis. Propter hoc dabit eos usque ad tempus in quo parturiens pariet; & reliquiae fratrum ejus convertentur ad filios Israel. Et stabit, & pascet in fortitudine Domini, in sublimitate nominis Dei sui; & convertentur, quia nunc magnificabitur usque ad terminos terrae. Et erit iste pax.

Ad Magnificat. Ant. 5. C.
Prophetaverunt Aggeus & Zacharias ad Judaeos qui erant in Jerusalem, in nomine Dei Israel. Et coeperunt adificare templum Dei, & cum eis Prophetae Dei adjuvantes eos. *1 Esdr. 5.*

Oratio ut infra ad Laudes.

**DOMINICA XXIV
POST PENTECOSTEN.
IN S. NOCTURNO.**

Leccio 1. Cap. 1.

Incipit Natus Propheta: **D**ominus Nisive: liber visionis Natus Elcesai. Deus amulator; & celsitens Dominus; vultifera Dominus, & habens furorem vultifera Dominus in hostes suos, & irascens ipse inimicis suis. Dominus patiens, & magnus fortitudine, & mundans non faciet innocentem. Dominus in tempestate; & turbans via ejus, & nebulae pulvis pedum ejus. Increpans mare & exsiccans illud, & omnia flumina ad desertum deducens. Infirmitas est Basia. & Ca-

melius; & flos Libani elanguit. Montes commoti sunt ab eo, & colles desolati sunt; & contrémuit terra à facie ejus; & orbis, & omnes habitantes in eo. Ante faciem indignationis ejus quis stabit? & quis resistet in ira furoris ejus? Indignatio ejus effusa est ut ignis, & petre dissolutæ sunt ab eo.

N. Dómus Juda miserabor, & * Salvabo eos in Dómino Deo suo; & non salvabo eos in arcu & gladio, & in bello, & in equis, & in equitibus. *Y.* Non volentis, neque currentis, sed miserentis est Dei. * Salvabo. *Osce 1. Rom. 9.*

Lectio ij.

Bonus Dóminus, & confortans in die tribulationis, & sciens sperantes in se. Et in dilúvio prætereunte consummationem faciet loci ejus; & inimicos ejus persequentur tenebræ. Quid cogitatis contra Dóminum? Consummationem ipse faciet; non confurget duplex tribulatio. Quia sicut spinæ se invicem complectuntur, sic convivium eorum pariter potantium: consumentur quasi stipula ariditate plena. Ex te exhibit cogitans contra Dóminum malitiam, mente pertractans prævaricationem.

N. Dicit Dóminus: Miserabor ejus quæ fuit Absque misericordia, & * Dicam Non populo meo: Po-

pulus meus es tu; & ipse dicet: Deus meus es tu. *Y.* Ut ostenderet Deus divitias glóriæ suæ in vasa misericordiæ quæ præparavit, vocavit nos non solum ex Judæis, sed etiam ex gentibus, sicut in *Osce* dicit: * Dicam. *Osce 2. Rom. 9.*

Lectio iij.

Hæc dicit Dóminus: Si perfecti fuerint, & ita plures; sic quoque attondentur, & pertransibit. Affixi te, & non affligam te ultra. Et nunc conteram, virgam ejus de dorso tuo, & vincula tua distumpam. Et præcipiet super te Dóminus, non seminabitur ex nomine tuo amplius: de domino dei tui interficiam sculptile & conflatile; ponam sepulcrum tuum, quia inhonoratus es. Ecce super montes pedes evangelizantis & annuntiantis pacem. Cælebra, Juda, festivitates tuas, & redde vota tua; quia non adjiciet ultra ut pertransseat in te Bélial: universus interit.

N. Dies multos sedebunt filii Israel sine rege, sine sacrificio, & sine altari: & post hæc revertentur, * Et quærent Dóminum Deum suum; & Pavébunt ad Dóminum, & ad bonum ejus. *Y.* Propter incredulitatem fracti sunt rami: sed & illi, si non permanserint in incredulitate, inferentur; potens est enim Deus iterum inferere illos. * Et. Glória.

Patri. + Pavēbunt. *Osee. 3.*

Rom. 11.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex libro sancti Augustini
Episcopi, de Civitate Dei.

Lib. 18. cap. 31 & 32.

Nahum propheta, imo
per illum Deus, Ex-
terminabo, inquit, scrip-
ptilia & conflabilia: posui
sepulchram tuam; quia ver-
loces ecce super montes pe-
des evangelizantis & annun-
tiantis pacem. Celebra, Ju-
da, dies festos tuos, redde
vota tua; quia jam non ad-
jicient ultra, ut transeant
in verustatem. Consumma-
tum est, consumptum est,
ablatum est. Ascendit qui
insufflat in faciem tuam, eri-
piens te ex tribulatione.
Quis ascenderit ab inferis,
& insufflaverit in faciem
Judæ, hoc est, Judæorum
discipulorum, Spiritum san-
ctum, recolat, qui meminit
Evangelium. Habacuc de
quo alio, quam de Christi
adventu qui futurus fuerat,
intelligitur dicere. Et re-
spondit Dominus ad me, &
dixit: Scribe visum aperte
in buxo, ut assequatur qui
legit ea; quia adhuc visio ad
tempus, & oriētur in fine,
& non in vacuum: si tar-
daverit, sustine eum; quia
veniens veniet, & non mo-
rabitur? In oratione autem
sua cum cāntico, cui nisi
Dōmino Christo, dicit: Dō-
mine, audivi auditionem tu-
am, & timui; Dōmine, con-

sideravi opera tua, & ex-
pavi? Quid enim hoc est,
nisi præcognitæ, novæ ac
repentinæ, salutis hominum
ineffabilis admiratio?

R. Contestatus es, Dōmi-
ne, in spiritu tuo per ma-
num Prophetarum tuorum;
& non audierunt. * Et tradi-
didisti eos in manu populō-
rum: in misericordiis au-
tem tuis plurimis non feci-
sti eos in consumptionem;
quoniam Deus miserationum
& clemens es. * Occi-
derunt Prophetas, & nos
persecuti sunt; ut impleant
peccata sua semper, pervē-
nit enim ira Dei super illos
usque in finem. * Et tradi-
disti. *2 Esdr. 9. 1 Thess. 2.*

Lectio v. Cap. 33 & 35.

Sophonia autem prophē-
ta, qui cum Jeremia pro-
phetabat, hæc prædicta de
Christo interim ponam; Ex-
pecta me, dicit Dominus, in
die resurrectionis meæ, in
futurum; quia iudicium
meum, ut congregem gen-
tes, & colligam regna. Re-
stant tres minores Prophē-
tæ, qui prophetaverunt in
fine captivitatis, Aggæus,
Zacharias, Malachias. Quo-
rum Aggæus Christum &
Ecclēsiā hanc apertius bre-
vitate prophetat: Hæc di-
cit Dominus exercituum:
Adhuc unum modicum est,
& ego commovēbo cælum,
& terram, & mare; & ari-
dam: & movēbo omnes
gentes: & veniet. Desiderā-
tus cunctis gentibus.

N. Quid est, Israel, quod in terra inimicorum es? In veterali in terra aliena.

** Dorequisiti fontem sapientie; nam si in via Dei ambulassetis, habitassetis iustitiam in pace sempiterna.*

7. Tu Judaeis, qui in lege gloriaris, per praevagationem legis Deum offendis.

** Dorequisiti. *Marcan. 1. Rom. 21.**

Deus. 209.

Zacharias de Christo & Ecclesia: *Enchiridion, valde, filia Sion; iubile, filia Ierusaleni: ecce Rex tuus venit tibi; iustus & salvator; ille pauper, & ascendens super asinum & super pullum filium alinae; & potestas eius a mari usque ad mare, & a fluminibus usque ad fines terrae. Hoc quidem factum est, ut Dominus Christus in itinere iumento filii generis ueteretur, in Evangelio legitur.*

Malachias propheta Ecclesiam, quae per Christum cernitur propagatam, Judaeis sperantibus dicitur petitione Dei: Non est mihi voluntas in vobis; & minus non suscipiam de manu vestra. Ab ortu enim solis usque ad occasum, magnum est nomen meum in gentibus; & in omni loco sacrificabitur & offeretur nomini meo oblata manda. Hoc sacrificium per sacerdotium Christi secundum ordinem Melchisedech, cum in omni loco a solis ortu usque ad se-

cessum Deo iam videamus offerri; sacrificium autem Judaeorum, quibus dictum est: Non est mihi voluntas in vobis, nec accipiam de manibus vestris manus, cessasse negare non possunt. Quid adhuc expectant illum Christum, cum hoc quod prophetatum legitur & impletum vident, impleri non potuerit, nisi per ipsum?

N. Confortentur manus vestrae, qui auditis in his diebus sermones Prophetarum:

** Et erit; Sicut eratis maledictio in gentibus; domus Juda & domus Israel; sic eritis benedictio. 7. Vos estis filii Prophetarum, & testamenti quod disposuit Deus ad patres nostros. Et erit.*

Gloria. Sicut Zachar. 8. 14.

IN III NOCTURNO.

Lev. 17. Cap. 24.

Lev. sancti Evangelii secundum Matthaeum.

In illo tempore; Dixit Jesus discipulis suis: Cum videritis abominationem desolationis quae dicta est a Daniele propheta, stantem in loco isto; qui legit, intelligat: Et reliqua.

Homilia sancti Joannis Chrysostomi. 77 in Matth.

Chrisus nec principaliter, nec a seipso ad hunc sermonem devenit; sed descendendo primam civitatem, discipulos in quamdam veluti necessitatem ostendendi moles edificiorum, & interrogandi compulis; ut quasi ad

interrogata respondens, su-
pra pronuntiabit. Tu autem
dispensationem Spiritus con-
sidera. Nihil enim horum
Joannes scripsit; ne, quoniam
post Judaeorum illas
struinas longo tempore si-
perstes fuit; ab eventu ve-
rum non a praedicatione
Christi scribere videatur.
Qui autem ante illam Hiero-
solymanorum desolationem
vivere excesserunt, quique ni-
hil horum viderunt; ipsi, ut
indique praedictionis veritas
comprehenderet; ista scripse-
runt. Tunc si quis, inquit,
vobis dixerit: Ecce hic est
Christus, aut illic, nolite cre-
dere. Voce illa, Tunc; ubi
que statim postea serent si-
gnificat; sed tempus desi-
gnat quo haec ab illo prae-
dicta futura essent. Si quis vo-
bis dixerit: Ecce hic est
Christus, aut illic, nolite cre-
dere. A loco primum ipsas
cautiones facit, dum signa
quaedam secundi adventus
sui, & seductorum ostenta
exponit. Non enim quemad-
modum in primo suo adventu
in Bethleem apparuerat,
& in parvo orbis angulo,
nec ullo hominum & a prin-
cipio sciente, ita & tunc,
inquit; sed apertè & cum
splendore, ita ut res nullo
non eget. Neque parvum
illud signum est ipsum non
latenter venturum esse.

R. Cum videritis aliquam
nationem desolationis que
dicta est à Daniele propheta,
stare in loco sancto, tunc

legit, intelligat. Hic tunc
tribulatio magna, qualis non
fuit ab initio, neque fiet.
Et in templo abominatio
desolationis; & usque ad
consummationem & finem
perseverabit desolatio. * E-
rit. Matth. 24. Dan. 9.

Leitio vij.

Considera autem quoniam
non simpliciter hic de bello
disputat; sed cum de adventu
differat sub quo de seducto-
ribus et verbis facit: Multi enim
quidem, Apostolorum etiam
tempore; seductores sub-
runt: sed non ante secun-
dum adventum festinere,
multo illis erant deteriora.
Tunc de seipso demum ex-
ponit: sicut fulgur erit ab
orientate, & pareo usque ad
occidentem; sic erit adventus
Filius hominis, ubique si-
mul majestatis splendore cla-
rescens. Tunc illud signum
adjicit, dicens: Ubi corpus,
ibi & aquilae; Angelorum,
Martyrum, ceterorumque
sanctorum coelum signifi-
cans. Denique signa terro-
ris plena persentet. Quae au-
tem haec signa sunt? Secum
post tribulationem: orbem
totum, sed: obscurabitur.
Quoniam dixerunt: Antichristi
videlicet, & falsorum
prophetarum. Magna enim
tunc tribulatio futura, cum
sic multi seducti sunt: sed-
uctores, quamquam non in lon-
ga tempora producenda et
tribulatio est. Nam cum bel-
lum illud Judicium propter
electos para bevolos ma-

ras coactum sit, ac dissolutum; quanto magis propter eos ipsos tentatio illa contrahatur? Præterea non dixit, Post tribulationem; sed, Sciam post tribulationem. Ita fore simul omnia peraguntur: tum nempe pseudochristi & pseudoprophetae turbas vident; tum ipsi confellam prælio venit.

R. Ecce prædixi vobis omnia; sed in illis diebus post tribulationem illam sol contenebrabitur, & luna non dabit splendorem suum; & stellæ cœli erunt decedentes; & virtutes quæ in cœlis sunt movebuntur. ¶ Obtenebratus est sol in ortu suo, & luna non splendebit in lumine suo: & visitabo super orbem malum, & contra impios iniquitatem eorum. *Et Marc. 13. 24. 25. 26. 27.*

Tunc apparebit signum Filii hominis in cælo, crux nimirum sole fulgencior: quippe, cum ille obscuratur, crux autem perplendat, quod fieri non poterit, nisi lucis suæ fulgoribus solis radios superaret. Cujus autem rei græciæ signum illud apparet? Ut magno cœnulo Judæorum imprudentia opprimatur. Græcem in suam justificationem secum habens, in iudicium veniet; non vincta solum, sed & acerbum ac ignominiosum mortis suæ genus ostendens. Tunc plangent se tribus. Notandum autem in his opus

erit, cum crucem viderint. Plangent scilicet, quia ex morte ipsius nihil profecerunt; quia quem adorare oportebat, cruci affixerunt. Vides quomodo terribiliter adventum suum descripsit? quomodo discipulorum suorum animos suscitavit? Idcirco prius tristitia posuit; deinde jucunda commemorat, ut vel hoc modo eis consolentur. Quin & passionis rursus ac resurrectionis communes, splendorumque habitu circumvestitæ crucis comminuit; ut jam non pudeat eos, nec dolor invadat, cum signi loco atque vexilli eam ostendens venturus sit.

R. Plangent omnes tribus terræ, & videbunt Filium hominis venientem in nubibus oculi cum virtute multa & majestate. * Et mittet Angelos suos cum tuba & voce magna, & congregabunt electos ejus. ¶ Popule meus, stat ad iudicandum Dominus, & stat ad iudicandos populos. * Et mittet. *Glória. ¶ Mittet. Matth. 24. 31. 32.*

Ad Benedictus. *Ant. 2. D.* Surgent pseudochristi, & pseudoprophetae, & dabunt signa magna; ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi. Ecce prædixi vobis. *Matth. 24.*

Oratio. Oremus.

Excita, quaesumus, Domine, tubarum fideliū voluntates; ut divini operis fructum propensius exequere

300 *Feria secunda Hebdom.*
tes, pietatis tuæ remedia ma-
jora percipiant; Per Dōmi-
num nostrum.

Ad Magnificat. Ant. 1. f.
Amen dico vobis quia non
præteribit generatio hæc,
donec omnia fiant. Cælum
& terra transibunt; verba
autem mea non præteribunt.

Matth. 24.

FERIA SECUNDA

Lectio j. Cap. i. f.

Incipit Habacuc Propheta.

Onus quod vidit Habacuc propheta. Usquequo, Dōmine, clamabo, & non exaudies? vociferabor ad te vim patiens, & non salvabis? Quare ostendisti mihi iniquitatem & laborem, videre prædam & iniustitiam contra me? Et factum est iudicium, & contradictio potentior. Propter hoc liberata est lex, & non pervertit usque ad finem iudicium; quia impius prævalet adversus iustum; propterea egreditur iudicium perversum.

Lectio ij. Cap. i. f.

Super custodiam meam stabo, & figam gradum supermunitionem: & contemplanor, ut videam quid dicatur mihi, & quid respondeam ad arguentem me. Et respondit mihi Dōminus, & dixit: Scribe visum, & explana eum super tabulas, ut percurrat qui legerit eum. Quia adhuc visus procul, & apparebit in finem, & non mentiétur: si moram fecerit, expecta illum; quia veniens veniet, & non tardabit.

XXIV post Pentecosten.

Ecce qui incredulus est, non erit recta anima ejus in semetipso; justus autem in fide sua vivet. Et quomodo vinum potantem decipit; sic erit vir superbus, & non decorabitur; qui dilatavit quasi infernus animam suam, & ipse quasi mors, & non adimplétur; & congregabit ad se omnes gentes, & coarcevat ad se omnes populos. Numquid non omnes isti super eum parabolam sument, & loquelam enigmatum ejus; & dicetur: Væ ei qui multiplicat non sua? Usquequo & aggravat contra se densum lutum?

Numquid non repente confurgent qui mordeant te, & suscitabuntur lacerantes te, & eris in rapinam eis? Quia tu spoliasti gentes multas, spoliabunt te omnes qui reliqui fuerint de populis propter sanguinem hominis, & iniquitatem terræ civitatis, & omnium habitantium in ea. Væ qui congregat avaritiam malam domui suæ, ut sit in excelso nidus ejus, & liberari se putat de manu mali. Cogitasti confusionem domui tuæ, concidisti populos multos, & peccavit anima tua. Quia lapis de pariete clamabit; & lignum quod inter juncturas ædificiorum est, respondebit. Væ qui ædificat civitatem in sanguinibus, & præparat urbem in iniquitate.

Numquid non hæc sunt à Dómino exercituum? Læborabunt enim pópuli in multo igne, & gentes in vacuum, & deficient.

FERIA TERTIA

Leçio j. **Cap. 3.**

Incipit Sophonias Propheta.

Verbum Dómini, quod factum est ad Sophoniam filium Chusi, filii Godolæ, filii Amaria, filii Ezechiæ in diebus Josiæ, filii Amon regis Judæ. Congregans congregabo omnia à facie terræ, dicit Dóminus; congregans hominem & pecus, congregans volatilia cœli & pisces maris; & ruina impiorum erunt; & disperdam homines à facie terræ, dicit Dóminus. Et extendam manum meam super Judam & super omnes habitantes Jerusalem; & disperdam de loco hoc reliquias Baal, & nomina aditutorum eum sacerdotibus; & eos qui adorant super ecclesiam, & adorant & jurant in Dómino, & jurant in Melchom; & qui avertuntur de post tergum Dómini; & qui non quaesierunt Dóminum, nec investigaverunt eum.

Leçio ij.

In tempore illo scrutabor Jerusalem in lucernis: & visitabo super viros defixos in facibus suis; qui dicunt in cordibus suis:

Non faciet bene Dóminus, & non faciet male. Et erit fortitudo eorum in direptionem, & domus eorum in desertum; & edificabunt domos; & non habitabunt; & plantabunt vineas, & non bibent vinum earum. Juxta est dies Dómini magnus; juxta est, & rex nimis: vox diei Dómini amara, tribulabitur ibi fortis. Dies ira dies illa, dies tribulationis & angustie, dies calamitatis & miseria, dies tenebrarum & caliginis, dies nebulae & tenebris, dies tubæ clangoris super civitates montium, & super angulos aruolos. Et tribulabo homines, & ambulabunt in cacibus, quia Dómino peccaverunt, & effuderunt sanguis eorum sicut humus, & corpora eorum sicut stercorea. Sed & argentum eorum, & aurum eorum non poterit liberare eos in die ira Dómini.

Leçio iij. of Cap. 3.

In diebus meis, dicit Dóminus, in die resurrectionis meae in futurum, quia iudicium meum congregabo gentes, & colligam regna; & effundam super eos indignationem meam, omnem iram furoris mei in igne enim zeli mei devorabitur omnis terra. Quia tunc reddam pópulis labium electum, ut invocent omnes in nómine Dómini, & scerviant ei húme-

ro uno. Ultra flumina Æthiopiæ, inde supplices mei; filii dispersorum meorum deferent munus mihi. In die illa non confundéris super cunctis adinventiónibus tuis, quibus pravariéta es in me; quia tunc auferam de médio tui magniloquos superbiæ tuæ, & non adjicies exaltári amplius in monte sancto meo. Et derelinquam in médio tui pópulum pauperem & egenum; & sperábunt in nómine Dómini. Reliquiæ Israel non facient iniquitatem, nec loquentur mendacium: & non inveniéntur in ore eórum lingua dolósa; quóniam ipsi pascuntur & accubábunt, & non erit qui extérreat.

FERIA QUARTA.

Lectio j. Cap. 1.

Incipit Aggzus Prophéta. **I**n anno secundo Darii regis, in mense sexto, in die una mensis factum est verbum Dómini in manu Aggzi prophète ad Zorobabel filium Salathiel, duccem Juda, & ad Jesum filium Josedecc, sacerdotem magnam, dicens: Hæc ait Dominus exercituum, dicens: Pópulus iste dicit: Nondum venit tempus domus Dómini edificandæ. Et factum est verbum Dómini in manu Aggzi prophète, dicens: Numquid tempus vobis est ut habitetis in domibus hæcæ? & domus hæc deserta?

Lectio ij.

Hæc dicit Dóminus exercituum: Pónite corda vestra super vias vestras: & ascéndite in montem, portate ligna, & ædificate domum: & acceptábilis mihi erit, & glorificábor, dicit Dóminus. Respexistis ad amplius, Et ecce factum est minus; & intulistis in domum, & exsufflavi illud: quam ob causam, dicit Dóminus exercituum! Quia domus meá deserta est, & vos festinatís unusquisque in domum suam. Propter hoc super vos prohibiti sunt coaline darent rorem, & terra prohibita est ne daret germen suum.

Lectio iij. Cap. 2.

Hæc dicit Dóminus exercituum: Adhuc unum módicum est, & ego commovébo cælum, & terram, & mare, & aridam. Et movébo omnes gentes; & veniet Desiderátus cunctis gentibus: & implebo domum istam glóriá, dicit Dóminus exercituum. Meum est argentum, & meum est aurum, dicit Dóminus exercituum. Magna erit glória domus istius novissimæ plusquam primæ, dicit Dóminus exercituum: & in loco isto dabó pacem, dicit Dóminus exercituum.

FERIA QUINTA.

Lectio j. Capet.
Incipit Zacharias Prophéta. **I**n mense octavo, in anno secundo Darii regis

factum est verbum Dómini ad Zachariam filium Barachíæ filii Addo, prophétam, dicens: Irátus est Dóminus super patres vestros iracúndiã. Et dices ad eos: Hæc dicit Dóminus exercituum: Convertimini ad me, ait Dóminus exercituum; & convertar ad vos, dicit Dóminus exercituum. Ne sitis sicut patres vestri, ad quos clamábant Prophétæ prióres, dicentes: Hæc dicit Dóminus exercituum: Convertimini de viis vestris malis, & de cogitationibus vestris péllimis; & non audierunt, neque attenderunt ad me, dicit Dóminus.

Leãio ij. Cap. 3.

Hæc dicit Dóminus exercituum: Si in viis meis ambuláveris, & custódiã meã custodieris; tu quoque judicábis domum meã, & custódies átria meã, & dabo tibi ambulantes de his qui nunc hic assunt. Audi, Jesu sacerdos magne, tu & amici tui qui habitant coram te, quia viri portendentes sunt. Ecce enim ego addúcam servum meum Orientem. Quia ecce lapis quem dedi coram Jesu: super lapidem unum septem óculi sunt: ecce ego cælábo sculptúram ejus, ait Dóminus exercituum, & áuferam iniquitatem terræ illius in die una. In die illa, dicit Dñs exercituum, vocabit vir amicum suum subter vitem & subter ficum.

Leãio iij. Cap. 9.

Exulta satis, filia Sion; júbila, filia Jerúsalem; Ecce Rex tuus véniet tibi justus & salvátor; ipse pauper; & ascendens super ásinnam, & super pullum filium ásinnæ. Et disperdam quadrigam ex Ephraim, & equum de Jerúsalem; & dissipábitur arcus belli: & loquétur pacem géntibus, & potestas ejus à mari usque ad mare, & à fluminibus usque ad fines terræ. Tu quoque in sanguine testamenti tui emisisti vinctos tuos de lacu in quo non est aqua. Convertimini ad munitionem, vincti spei; hódie quoque annúntians duplicia reddam tibi. Quóniam extendi mihi Judam quasi arcum, implevi Ephraim; & suscitábo filios tuos, Sion, super filios tuos, Grácia; & ponam te quasi gládium fórtium. Et Dóminus Deus super eos vidébitur; & exhibit ut fulgur jáculum ejus: & Dóminus Deus in tuba canet, & vadet in túrbine austri. Dóminus exercituum próteget eos; & devorábunt, & subsicient lapidibus fundæ: & bibentes inebriabuntur quasi à vino; & replebuntur ut phialæ, & quasi cornua altaris. Et salvábit eos Dóminus Deus eórum in die illa, ut gregem populi sui; quia lapides sancti elevabuntur super terram ejus. Quid enim

bonum ejus est, & quid pulcrum ejus, nisi frumentum electorum, & vinum germinans virgines?

FERIA, SEXTA.

Lectio j. Cap. 11.

De Zacharia Propheta.

Tuli virgam meam, quæ vocabatur Decus; & abscidi eam, ut irritum facerem foedus meum, quod percussi cum omnibus populis. Et in irritum deductum est in die illa: & cognoverunt sic pauperes gregis, qui custodiunt mihi, quia verbum Domini est. Et dixi ad eos: Si bonum est in oculis vestris, afferte mercédem meam; & si non, quiéscite. Et appenderunt mercédem meam triginta argenteos. Et dixit Dominus ad me: Projice illud ad statuarium, decórum pretium, quo appetiatus sum ab eis. Et tuli triginta argenteos, & projecí illos in domum Domini ad statuarium. Et præcidi virgam meam secundam, quæ appellabatur Funiculus, ut dissolverem germanitatem inter Judam & Israel. Et dixit Dominus ad me: Adhuc fume tibi vasa pastóris stulti; quia ecce ego suscitabo pastórem in terra, qui derelicta non visitabit, dispersum non quaeret; & contritum non sanabit, & id quod stat non enutriet, & carnes pinguium comedet, & ungulas eorum dissolvét. O pastor, & idóolum, derelinquens gre-

gem; gladius super brachium ejus, & super oculum dextram ejus; brachium ejus ariditate siccabitur, & oculus dexter ejus tenebrescens obscurabitur.

Lectio ij. Cap. 12.

In die illa protéget Dominus habitatores Jerúsalem: & erit qui offenderit ex eis in die illa, quasi David; & domus David, quasi Dei, sicut Angelus Domini in conspectu eorum. Et erit in die illa, quæram contétere omnes gentes quæ veniunt contra Jerúsalem. Et effundam super domum David & super habitatores Jerúsalem spiritum gratiæ & precum; & aspicient ad me quem confixerunt: & plangent eum planctu quasi super unigenitum, & dolébunt super eum, ut doleri solet in morte primogeniti.

Lectio iij. Cap. 13.

Et erit: In die illa confundentur prophætae, unusquisque ex visione sua tum prophetaverit; nec operientur pallio saccino, ut mentiantur; sed dicit: Non sum prophæta, homo agricola ego sum; quoniam Adam exemplum meum ab adolescentia mea. Et dicitur ei: Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum? Et dicit: His plagatus sum in domo eorum qui diligebant me. Fræmea, suscitare super pastórem meum, & super vitum coherentem mihi, dicit Dominus exerci-

tuum : percute pastorem , & dispergentur oves : & convertam manum meam ad parvulos .

dicitis : Mensa Domini despecta est .

Lectio ij.

SABBATO .

Lectio j. Cap. i.

Incipit Malachias Propheta .

Omnis verbi Domini ad Israel in manu Malachiaz . Dilexi vos , dicit Dominus ; & dixistis : In quo dilexisti nos ? Nonne frater erat Esau Jacob , dicit Dominus ? Et dilexi Jacob , Esau autem odia habui , & posui montes ejus in solitudinem , & hereditatem ejus in dracones deserti . Quod si dixerit Idumæa , Destructi sumus , sed revertentes edificabimus quæ destructa sunt . Hæc dicit Dominus exercituum : Isti edificabunt , & ego destruam ; & vocabuntur termini impietatis , & populus cui iratus est Dominus usque in æternum . Et oculi vestri videbunt ; & vos dicetis , Magnificetur Dominus super terminum Israel . Filius honorat patrem , & servus dominum suam ; si ergo Pater ego sum , ubi est honor meus ? & si Dominus ego sum , ubi est timor meus , dicit Dominus exercituum ? Ad vos , o sacerdotes , qui despicitis nomen meum , & dixistis : In quo despeximus nomen tuum ? Offeris super altare meum panem pollutum , & dicitis : In quo polluimus te ? In eo quod

Si offeratis cæcum ad immolandum ; nonne malum est ? & si offeratis claudum & languidum , nonne malum est ? Offer illud duci tuo , si placuerit ei , aut si susceperit faciem tuam , dicit Dominus exercituum . Et nunc deprecamini vultum Dei , ut miseretur vestri ; (de manu enim vestra factum est hoc) si quomodo suscipiat facies vestras , dicit Dominus exercituum . Quis est in vobis qui claudat ostia , & incendat altare meum gratitudo ? Non est mihi voluntas in vobis , dicit Dominus exercituum ; & munus non suscipiam de manu vestra . Ab ortu enim solis usque ad occasum , magnum est nomen meum in gentibus ; & in omni loco sacrificatur , & offertur nomini meo oblatio munda ; quia magnum est nomen meum in gentibus , dicit Dominus exercituum .

Lectio iij. Cap. 2.

Ecce dies veniet succensa quasi caminus , & erunt omnes superbi , & omnes facientes impietatem , stipula ; & inflammabit eos dies veniens , dicit Dominus exercituum , quæ non derelinquet eis radicem & germen . Et orietur vobis timoribus nomen meum , Sol justitiæ , & sanitas in pennis ejus ; &

egrediemini, & salietis sicut vituli de armento. Et calcabitis impios, cum fuerint cinis sub planta pedum vestrorum in die qua ego facio, dicit Dominus exercituum. Mementote legis Moysi servi mei, quam mandavi ei in Horeb ad omnem Israel, precepta & iudicia. Ecce ego mittam vobis Eliam prophetam, antequam veniat dies Domini magnus & horribilis. Et convertet cor patrum ad filios, & cor filiorum ad patres eorum; non forte veniam, & percussiam terram anathemate.

¶ Si Dominica post Pentecosten fuerint plures quam XXIV, tunc post XXIV Hebdomadam, resumetur quae eo anno supersuerint post Epiphaniam, incipiendo à Vesperis Sabbati, & ordine infra posito.

Si igitur fuerint Dominicae XXV, resumetur Officium Dominicae VI post Epiphaniam.

Si XXVI, resumetur Officium Dominicae V & VI.

Si XXVII, resumetur Officium Domin. IV, V & VI.

Si denique XXVIII, resumetur Officium Dominicae III, IV, V & VI.]

HEBDOMADÆ POST EPIPHANIAM

RESUMENDÆ,

quando post Pentecosten plures fuerint Dominicae quam viginti-quatuor.

SABBATO

ante Dominicam III quae supersuit post Epiphaniam.

Ad Magnificat. Ant. 2. D.
Scientes quod non justificatur homo ex operibus legis, nisi per fidem Jesu Christi, & nos in Christo Jesu credimus. *Galat. 2.*

Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA III

quae supersuit post Epiphaniam.

IN I NOCTURNO.

Lectio 1. Cap. 1.

Incipit Epistola beati Pauli Apostoli ad Galatas.

Paulus Apostolus non ab hominibus, neque per

hominem, sed per Jesum Christum, & Deum Patrem qui suscitavit eum a mortuis; & qui mecum sunt omnes fratres, Ecclesiis Galatiae: Gratia vobis & pax à Deo Patre, & Domino nostro Jesu Christo, qui dedit semetipsum pro peccatis nostris, ut eriperet nos de presenti seculo nequam, secundum voluntatem Dei & Patris nostri, cui est gloria in secula seculorum. Amen.
Tu autem.

R. Apud Dominum misericordia, & copiosa apud eum redemptio. * Et ipse redimet Israel ex omnibus iniquitatibus ejus. **V.** Salva-

tor noster Jesus Christus dedit semetipsum pro nobis, ut nos redimeret ab omni iniquitate. * Et ipse. *Ps.* 129. *Tit.* 2.

Leitio ij.

Miror quoddam sic tam cito transferimini ab eo qui vos vocavit in gratiam Christi, in aliud Evangelium; quod non est aliud, nisi sunt aliqui qui vos conturbant, & volunt convertere Evangelium Christi. Sed licet nos, aut Angelus de caelo evangelizet vobis praeterquam quod evangelizavimus vobis, anathema sit. Sicut praediximus, & nunc iterum dico: Si quis vobis evangelizaverit praeter id quod accepistis, anathema sit. Modo enim hominibus suadeo, an Deo? An quare hominibus placere? Si adhuc hominibus placere, Christi servus non essem.

R. Judicabit pauperes populi, & salvos faciet filios pauperum; & humiliabit calumniatorem: * Orietur in diebus ejus justitia. *Y.* Christum proposuit Deus, ad ostensionem justitiae ejus in hoc tempore; ut sit ipse justus, & justificans eum qui est ex fide Jesu Christi. * Orietur. *Ps.* 71. *Rom.* 3.

Leitio iij.

Notum enim vobis facio, fratres, Evangelium quod evangelizatum est a me, quia non est secundum hominem. Neque enim ego ab homine accepi illud, ne-

que didici, sed per revelationem Jesu Christi. Audistis enim conversationem meam aliquando in Judaismo; quoniam supra modum persequabar Ecclesiam Dei, & expugnabam illam, & proficiebam in Judaismo supra multos coetaneos meos in genere meo, abundantius amulatores existens paternarum mearum traditionum. Cum autem placuit ei qui me segregavit ex utero matris meae; & vocavit per gratiam suam, ut revelaret Filium suum in me, ut evangelizarem illum in gentibus, continuando non acquievi carni & sanguini.

R. Rectum est verbum Domini, & omnia opera ejus in fide; * Diligit misericordiam & judicium; † Misericordia Domini plena est terra. *Y.* In Christo Jesu neque circumcisio aliquid valet, neque praepitium; sed fides quae per caritatem operatur. * Diligit. Gloria Patri. † Misericordia. *Ps.* 32. *Galat.* 5.

IN II NOCTURNO.

Leitio iv.

De Expositione sancti Augustini Episcopi in Epistolam ad Galatas. *Praef. initio.*

Causa propter quam scribit Apostolus ad Galatas, haec est, Ut intelligant gratiam Dei id secum agere, ut sub lege jam non sint. Cum enim praedicata eis esset Evangelii gratia, non de-

fuérunt quidam ex circumcissione, quamvis Christiani nomine, nondum tamen tenentes ipsum gratiæ beneficium, & adhuc volentes esse sub onéribus legis, quæ Dóminus Deus imposuerat, non iustitiæ serviéntibus, sed

peccáto; iustam scilicet legem iniustis hominibus dando ad demonstranda peccáta eórum, non auferenda. Non enim aufert peccáta, nisi grátia fidei quæ per dilectionem operátur.

R. Adjuva me, Dómine Deus meus: saluum me fac secundum misericórdiam tuam; & sciant. * Quia manus tua hæc; & tu, Dómine, fecisti eam. *ψ.* Gratiã estis salvati per fidem, & hoc non ex vobis: Dei enim donum est, non ex operibus, ut ne quis gloriétur; * Quia manus tua. *Pf.* 108. *Ephes.* 2.

Leçtio v.
Sub hac ergo grátia iam Galatas constitutos illi volébant constituere sub onéribus legis, asseverantes nihil eis prodesse Evangelium, nisi circumciderentur, & ceteras carnales Judaicitatis observaciones subirent. Et ideo Paulum Apóstolum suspectum habere coperant, à quo illis Evangelium prædicatum erat; tanquam non tenentem disciplinam ceterorum Apóstolorum, qui gentes cogébant iudaizare.

R. Super omnem terram glória tua, Deus: * Ut liberentur dilecti tui, saluum

fac dexterá tuá, & exaudi me. *ψ.* Grátia quæ data est nobis in Christo Jesu ante tempora secularia, manifestata est nunc per illuminationem salvatoris nostri Jesu Christi; * Ut. *Pf.* 107. *2 Tim.* 1.

Leçtio vi.
Talis quidem quæstio est & in Epistola ad Romanos; verumtamen videtur aliquid interesse, quod ibi contentionem ipsam dirimit, litemque componit, quæ inter eos qui ex Judæis, & eos qui ex gentibus crediderant, orta erat; cùm illi tanquam ex méritis operum legis sibi rédditum Evangelii præmium arbitrarentur, quod præmium incircumcisus tanquam imméritis nolébant dari; illi contra, Judæis se præferre gestirent, tanquam interfectores Domini. In hac verò Epistola, ad eos scribit, qui jam commoti erant auctoritate illorum qui ex Judæis erant, & ad observaciones legis cogébant.

R. Dominus petra mea & robur meum; sperabo in eum: * Salvator meus, † De iniquitate liberabis me. *ψ.* Lex spiritus vitæ in Christo Jesu liberavit me à lege peccati & mortis: * Salvator. Glória. † De. *2 Reg.* 22. *Rom.* 8.

IN III NOCTURNO.
Leçtio vij. Cap. 8.
Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Cùm descendisset Jesus de monte,

secutæ sunt eum turbæ multæ; & ecce leprosus veniens, adorabat eum. Et reliqua.

Homilia sancti Ambrosii Episcopi. In Luc. 1. 5. n. 1.

Secundum Matthæum primus hic post benedictiones à Dómino sanatus inducitur; ut quia dixerat Dóminus, Non veni solvere legem, sed adimplere, ille qui excludebatur à lege, purgari se Dómini potestate præsumens, non ex lege, sed supra legem esse gratiam iudicaret, quæ leprosi maculam posset abluere. Verum ut in Dómino potestatis auctoritas, ita in illo fidei constantia declaratur. Ille in faciem procidit; quod humilitatis est & pudoris, ut unusquisque de suæ vitæ maculis erubescat: sed confessionem verecundia non repressit. Ostendit vulnus, remedium postulavit; & ipsa religionis & fidei plena confesio est. Si vis, inquit, potes me mundare. In voluntate Dómini tribuit potestatem: de voluntate autem Dómini, non quasi pietatis incredulus dubitavit; sed quasi colluvionis suæ conscius, non præsumpsit.

R. Cum descendisset Jesus de monte, ecce leprosus veniens, adorabat eum, dicens: Dómine, * Si vis, potes me mundare. V. Dómine Deus, non erit tibi difficile omne verbum: * Si vis. *Matth. 8. Jerem. 32.*

Lezio viij.

Cui morali quadam Dóminus sanctitate respondit: Volo; mundare. Et continuo lepra discessit ab eo. Nihil enim médium est inter opus Dei, atque præceptum, quia in præcepto est opus. Denique dixit, & facta sunt. Videtis igitur quod dubitari non potest, quia voluntas Dei potestas est. Itaque statim lepra discessit, ut intelligas medentis affectum, qui veritatem operi addidit. Denique, secundum Marcum, miseratus est eum Dóminus: quod pulcrè est positum. Et pleraque talia posuerunt Evangelistæ, qui nos in utroque fundare voluerunt, describentes signa virtutis ad fidem, exprimentes opera virtutis ad imitationem. Unde & tangit non dedignatus, & imperat non diffusus; hoc enim est indicium potestatis, quia quasi habens potestatem sanandi, & jubendi auctoritatem, operandi testimonium non refugit. Volo, ergo dicit propter Photinum, imperat propter Arium, tangit propter Manichæum.

R. Jesus misertus ejus, extendit manum suam; & tangens eum, * Ait illi: Volo; mundare: & statim mundatus est. V. Omne quod voluerit, faciet; & sermo illius potestate plenus est. * Ait illi. *Marc. 1. Eccles. 8.*

Lezio ix.

Simul illud mirabile, quod eo sanavit genere, quo

fuerat obsecratus: Si vis, potes me mundare. Volo, inquit, mundare. Habes voluntatem, habes etiam pietatis effectum. Et extendens manum, tetigit illum. Lex tangi leprosos prohibet; sed qui Dominus legis est, non obsequitur legi, sed legem facit. Non ergo tetigit, quia sine tactu mundare non poterat; sed ut probaret quia subiectus non erat legi, nec contagium timebat ut homines, sed quia contaminari non poterat, qui alios liberabat: simul ut è contrario lepra tactu Domini fugeretur, quæ solèbat contaminare tangentem. Ostendere autem se sacerdoti iubetur, ut intelligeret sacerdos non legis ordine, sed Dei gratia super legem esse curatum; & dum mandato iubet offerre sacrificium præceptum Moysi, ostenderet Dominus quia legem non solveret, sed impleret, qui secundam legem gradiens, supra legem sanare eos quos remedia legis non sanaverant, videretur. Et bene addidit, Sicut præcepit Moyses. Lex enim spiritalis est, ideoque videtur sacrificium spiritale mandasse.

¶ *N.* Ait Iesus: Vide, nemini dixeris; sed vade, * Ostende te sacerdoti, & † Offer mihi quod præcepit Moyses in testimonium illis. *¶* His est ritus leprosi, quando mundandus est: Adducetur ad sacerdotem, qui præ-

piet ei ut offerat: * Ostende Glória. † Offer. *Matth.* 8. *Levit.* 14.

Ad Benedictus. Ant. 1. a. Domine, puer meus jacet in domo paralyticus, & male torquetur. Et ait illi Iesus; Ego veniam, & curabo eum. *Matth.* 8.

Oratio. Orémus,

Omnipotens sempiternè Deus, infirmitatem nostram propitius respice; atque, ad protegendum nos, dexteram tuæ majestatis extendere; Per Dominum.

Ad Magnificat. Ant. 8. G. Dixit Iesus Centurioni: Vade; & sicut credidisti, fiat tibi. Et sanatus est puer in illa hora. *Matth.* 8.

FERIA SECUNDA.

Leçtio 1. Cap. 2.

De Epistola ad Galatas.

Scientes quod non justificatur homo ex operibus legis, nisi per fidem Jesu Christi; & nos in Christo Jesu credimus, ut justificemur ex fide Christi, & non ex operibus legis: propter quod ex operibus legis non justificabitur omnis caro. Quod si quærentes justificari in Christo, inventi sumus & ipsi peccatores, numquid Christus peccati minister est? Absit. Si enim quæ destruxi iterum hæc ædifico, pravariatorem me constituo. Ego enim per legem legi mortuus sum, ut Deo vivam: Christo confixus sum cruci. Vivo autem, jam non ego; vivit verò in me Christus. Quod autem

nunc

nunc vivo in carne, in fide vivo Filii Dei qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me. Non abjicio gratiam Dei. Si enim per legem justitia, ergo gratis Christus mortuus est.

Leãtio ij. Cap. 3.

O insensati Galatæ! quis vos fascinavit non obedire veritati, ante quorum oculos Jesus Christus præscriptus est, in vobis crucifixus? hoc solum à vobis volo discere: Ex operibus legis Spiritum accepistis, an ex auditu fidei? Sic stulti estis, ut cum spiritu cœperitis, nunc carne consummimini? Tanta passi estis sine causa? si tamen sine causa. Qui ergo tribuit vobis Spiritum, & operatur virtutes in vobis; ex operibus legis, an ex auditu fidei? Sicut scriptum est: Abraham credidit Deo, & reputatum est illi ad justitiam. Cognoscite ergo quia qui ex fide sunt, ii sunt filii Abrahamæ.

Leãtio iij.

Providens autem Scriptura, quia ex fide justificat gentes Deus, prænuñtiavit Abrahamæ: Quia benedicentur in te omnes gentes. Igitur qui ex fide sunt, benedicentur cum fideli Abraham. Quicumque enim ex operibus legis sunt, sub maledicto sunt. Scriptum est enim: Maledictus omnis qui non permanserit in omnibus quæ scripta sunt in libro legis,

Autumnalis.

ut faciat ea. Quoniam autem in lege nemo justificatur apud Deum, manifestum est quia justus ex fide vivit. Lex autem non ex est fide; sed, Qui fecerit ea, vivet in illis. Christus nos redemit de maledicto legis, factus pro nobis maledictum; quia scriptum est: Maledictus omnis qui pendet in ligno; ut in gentibus benedictio Abraham fieret in Christo Jesu, ut pollicitationem Spiritus accipiamus per fidem.

FERIA TERTIA.

Leãtio j. Cap. 5.

De Epistola ad Galatas.

Vos in libertatem vocati estis, fratres: tantumne libertatem in occasionem detis carnis, sed per caritatem Spiritus servite invicem. Omnis enim lex in uno sermone impletur: Diliges proximum tuum sicut teipsum. Quod si invicem mordetis, & comeditis, videte ne ab invicem consumamini. Dico autem: Spiritu ambulæte, & desideria carnis non perficietis. Caro enim concupiscit adversus spiritum; spiritus autem adversus carnem: hæc enim sibi invicem adversantur, ut non quæcumque vultis, illa faciatis. Quod si spiritu ducimini, non estis sub lege. Manifesta sunt autem opera carnis, quæ sunt fornicatio, immunditia, impudicitia, luxuria, idolorum servitus, veneficia, inimicitia, contentiones, æmulationes, ira,

rixæ, dissensionés, sectæ, invidiæ, homicidia, ebrietas, commessationés, & his similia; quæ prædico vobis, sicut prædixi, quóniam qui talia agunt, regnum Dei non consequentur. Fructus autem Spiritus est caritas, gaudium, pax, patientia, benignitas, bonitas, longanimitas, mansuetudo, fides, modestia, continéntia, castitas.

Leãtio ij. Cap. 6.

Fratres, etsi præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, hujusmodi instruite in spiritu lenitatis, considerans teipsum, ne & tu tentéris. Alter alterius ónera portate, & sic adimplébitis legem Christi. Nam si quis existimat se aliquid esse, cum nihil sit, ipse se sedúcit. Opus autem suum probet unusquisque, & sic in semetipso tantum glóriam habébit, & non in altero: unusquisque enim onus suum portábit. **C**ommunicet autem is qui catechizatur verbo, ei qui se catechizat in ómnibus bonis. Nolite errare, Deus non irridétur. Quæ enim seminaverit homo, hæc & metet. Quóniam qui seminat in carne sua, de carne & metet corruptionem; qui autem seminat in spiritu, de spiritu metet vitam æternam.

Leãtio iij.

Videte quolibus litteris scripsi vobis meam manu.

Quicumque enim volunt placere in carne, hi cogunt vos circumcidi, tantum ut crucis Christi persecutionem non patiantur. Neque enim qui circumciduntur, legem custodiunt; sed volunt vos circumcidi, ut in carne vestra gloriantur. Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est, & ego mundo. In Christo enim Jesu neque circumcisio aliquid valet, neque præputium, sed nova creatura. Et quicumque hanc regulam secuti fuerint, pax super illos & misericordia, & super Israel Dei. De cetero nemo mihi molestus sit; ego enim stigmata Domini Jesu in corpore meo porto. Grátia Domini nostri Jesu Christi cum spiritu vestro, fratres. Amen. Tu autem.

FERIA QUARTA.

Leãtio j. Cap. 1.

Incipit Epistola beati Pauli Apóstoli ad Ephésos.

Paulus, Apóstolus Jesu Christi per voluntatem Dei, ómnibus sanctis qui sunt Ephesi, & fidélibus in Christo Jesu: Grátia vobis & pax à Deo Patre nostro, & Dómine Jesu Christo. Benedictus Deus & Pater Domini nostri Jesu Christi, qui benedixit nos in ómni benedictione spiritali in cœlestibus in Christo, sicut elegit nos in ipso ante mun-

di constitutionem, ut essemus sancti & immaculati in conspectu ejus in caritate.

Lectio ij.

Qui praedestinavit nos in adoptionem filiorum per Jesum Christum in ipsum, secundum propositum voluntatis suae, in laudem gloriae gratiae suae, in qua gratificavit nos in dilecto Filio suo. In quo habemus redemptionem per sanguinem ejus, remissionem peccatorum, secundum divitias gratiae ejus, quae superabundavit in nobis in omni sapientia & prudentia; ut notum faceret nobis sacramentum voluntatis suae, secundum beneficium ejus, quod proposuit in eo in dispensatione plenitudinis temporum, instaurare omnia in Christo, quae in caelis & quae in terra sunt, in ipso.

Lectio iij.

In quo etiam & nos sorte vocati sumus, praedestinati secundum propositum ejus, qui operatur omnia secundum consilium voluntatis suae; ut simus in laudem gloriae ejus, nos qui ante speravimus in Christo: in quo & vos, cum audissetis verbum veritatis, (Evangelium salutis vestrae) in quo & credentes signati estis Spiritu promissionis sancto, qui est pignus hereditatis nostrae, in redemptionem acquisitionis, in laudem gloriae ipsius.

FERIA QUINTA.

Lectio j. Cap. 2.

De Epistola ad Ephesios.

Nos omnes aliquando conversati sumus in desideriis carnis nostrae, facientes voluntatem carnis & cogitationum; & eramus naturam filii irae, sicut & ceteri. Deus autem qui dives est in misericordia, propter nimiam caritatem suam, quam dilexit nos, & cum essemus mortui peccatis, convivificavit nos in Christo, (cujus gratia estis salvati) & conresuscitavit, & confedere fecit in caelestibus in Christo Jesu; ut ostenderet in saeculis superveniens abundantem divitias gratiae suae in bonitate super nos in Christo Jesu. Gratia enim estis salvati per fidem, & hoc non ex vobis; Dei enim donum est, non ex operibus, ut ne quis gloriatur. Ipsi enim sumus factura, creati in Christo Jesu in operibus bonis quae preparavit Deus, ut in illis ambulemus.

Lectio ij.

Propter quod memores estote quod aliquando vos Gentes in carne, qui dicimini praepitium ab ea quae dicitur circumcisio in carne manu facta; quia eratis illo in tempore sine Christo, alienati a conversatione Israel, & hospites testamentorum, promissionis spem non habentes, & sine Deo in hoc mundo. Nunc autem

in Christo Jesu vos, qui aliquando eratis longè, facti estis prope in sanguine Christi. Ipse enim est pax nostra, qui fecit útraque unum, & médium parietem maceriaz solvens, inimicitias in carne sua: legem mandatorum decretis evacuans, ut duos condat in semetipso in unum novum hóminem, faciens pacem, & reconciliet ambos in uno corpore Deo per crucem, interficiens inimicitias in semetipso.

Leãtio iij.

ET véniens evangelizávit pacem vobis qui longè fuistis, & pacem iis qui prope; quóniam per ipsum habemus accessum ambo in uno Spiritu ad Patrem. Ergo jam non estis hospites & advenæ; sed estis cives sanctorum, & doméstici Dei: superædificati super fundamentum Apostolorum & Prophetarum, ipso summo angulári lapide Christo Jesu; in quo omnis ædificatio constructa crescit in templum sanctum in Dómino; in quo & vos coædificamini in habitaculum Dei in Spiritu.

FERIA SEXTA.*Leãtio j. Cap. 4.*

De Epístola ad Ephésios.

Obscuro vos ego vinculus in Dómino, ut dignè ambulétis vocatione quâ vocati estis, cum omni humilitate & mansuetudine, cum patientia, supportantes in-

vicem in caritate, solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Unum corpus, & unus spiritus, sicut vocati estis in una spe vocationis vestræ. Unus Dóminus, una fides, unum baptisma. Unus Deus & Pater omnium, qui est super omnes, & per omnia, & in omnibus nobis,

Leãtio ij.

Unicuique autem nostrum data est grátia secundum mensuram donationis Christi. Propter quod dicit: Ascendens in altum captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus. Quod autem ascendit, quid est, nisi quia & descendit primum in inferiores partes terræ? Qui descendit, ipse est & qui ascendit super omnes cælos, ut impleret omnia.

Leãtio iij.

Et ipse dedit quosdam Equidem Apostolos, quosdam autem Prophetas, alios verò Evangelistas, alios autem Pastores & Doctores, ad consummationem sanctorum in opus ministerii, in ædificatione corporis Christi, donec occurramus omnes in unitatem fidei, & agnitionis Filii Dei, in vitam perfectam, in mensuram ætatis plenitudinis Christi; ut jam non simus parvuli fluctuantes, & circumferamur omni vento doctrinæ, in nequitia homi-

num, in astútia ad circumventionem erroris. Veritatem autem facientes in caritate; crescimus in illo per ómnia, qui est caput. Christus.

SABBATO.

Leñio j. Cap. 5.

De Epístola ad Ephésios.

Estote imitatores Dei, sicut filii carissimi: & ambuláte in dilectione, sicut & Christus dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis oblationem & hóstiam Deo in odórem suavitatis. Fornicatio autem, & omnis immunditia aut avaritia, nec nominétur in vobis, sicut decet sanctos, aut turpítudo, aut stultilóquium, aut scurrilitas quæ ad rem non pertinet; sed magis gratiarum actio. Hoc enim scitote intelligentes, quod omnis fornicator, aut immundus, aut ávarus (quod est idolórum sérvitus) non habet hæreditatem in regno Christi & Dei.

Leñio ij.

Nemo vos seducat inánibus verbis: propter hæc enim venit ira Dei in filios diffidéntiæ. Nolite ergo éffici participes eórum. Erátis enim aliquando ténebræ; nunc autem lux in Dómino. Ut filii lucis ambuláte, (fructus enim lucis est in omni bonitate, & justitia, & veritate) probantes quid sit beneplácitum Deo: & nolite communicáre opéribus

infructuósis tenebrarú, magis autem redargúite. Quæ enim in occulto fiunt ab ipsis, turpe est & dicere. Omnia autem quæ arguuntur, à lúmine manifestantur; omne enim quod manifestatur, lumen est. Propter quod dicit: Surge, qui dormis, & exurge à mórtuis; & illuminábit te Christus.

Leñio iij. Cap. 6.

De cétero, fratres, confortámini in Dómino, & in poténtia virtútis ejus. Indúite vos armatúram Dei, ut possitis stare adversus insidias diaboli. Quóniam non est nobis colluctatio adversus carnem & sanguinem, sed adversus principes & potestates, adversus mundi rectóres tenebrarum harum, contra spirituália nequitia, in cœlestibus. Propterea accipite armatúram Dei, ut possitis resistere in die malo, & in ómnibus perfecti stare. State ergo succincti lumbos vestros in veritate, & indúti lorícám justitiæ, & calcéati pedes in præparatióne Evangélii pacis: in ómnibus sumentes scutum fidei, in quo possitis ómnia tela nequissimi ignea extinguere.

Ad Magnificat. Ant. 2. D. Omnia detrimentum feci, & árbitror ut stercora, ut Christum lucrifáciam. *Philip. 3.*

Oratio, Deus, qui nos in tantis periculis, *ut infra ad Laudes.*

DOMINICA IV

quæ superfuit post Epiphani.

IN I NOCTURNO.

Lectio j. Cap. i.

Incipit Epistola beati Pauli
Apostoli ad Philippenses.

Paulus, & Timotheus, servi Jesu Christi, omnibus sanctis in Christo Jesu, qui sunt Philippis, cum Episcopis, & Diaconibus: Gracia vobis & pax à Deo Patre nostro, & Domino Jesu Christo. Graciam ago Deo meo in omni memoria vestra, semper in cunctis orationibus meis pro omnibus vobis, cum gaudio deprecationem faciens, super communicatione vestra in Evangelio Christi, à prima die usque nunc; confidens hoc ipsum, quia qui coepit in vobis opus bonum, perficiet usque in diem Christi Jesu: sicut est mihi justum hoc sentire pro omnibus vobis; eo quod habeam vos in corde, & in vinculis meis, & in defensione & confirmatione Evangelii, socios gaudii mei omnes vos esse.

R. Voluntatem timendum se faciet Dominus, & deprecationem eorum exaudiet; & salvos faciet eos. * Custodit Dominus omnes diligentes se. y. Scimus quia omnis qui natus est ex Deo, non peccat; sed generatio Dei conservat eum. * Custodit. Ps. 144. 1 Joan. 5.

Lectio ij.

Testis enim mihi est Deus quomodo copiam omnes vos in visceribus Jesu Christi. Et hoc oro ut caritas vestra magis ac magis abundet in scientia & in omni sensu; ut probetis potiora, ut sitis sinceri & sine offensa in diem Christi, repleri fructu justitiae per Jesum Christum, in gloriam & laudem Dei. Scire autem vos volo, fratres, quia quæ circa me sunt, magis ad profectum venerunt Evangelii: ita ut vincula mea manifesta fierent in Christo in omni pratorio, & in ceteris omnibus; & plures è fratribus in Domino confidentes vinculis meis, abundantius auderent sine timore verbum Dei loqui.

R. Domine, visita nos in salutari tuo; * Ad videndum in bonitate electorum tuorum, ad lætandum in lætitia gentis tuæ, ut lauderis cum hæreditate tua. y. Iis qui coequallem nobiscum sortiti sunt fidem, in justitia Dei nostri & Salvatoris Jesu Christi, gratia & pax adimpleatur, * Ad. Ps. 105. 2 Petr. 1.

Lectio iij.

Quidam quidem & propter invidiam & contentionem, quidam autem & propter bonam voluntatem Christum predicant; quidam ex caritate, scientes quoniam in defensionem Evangelii positus sum: qui-

dam autem ex contentione Christum annuntiant non sincere, existimantes presuram se suscitare vinculis meis. Quid enim? Dum omni modo, sive per occasionem, sive per veritatem Christus annuntiatur, & in hoc gaudeo, sed & gaudebo. Scio enim quia hoc mihi proveniet ad salutem per vestram orationem, & subministracionem Spiritus Jesu Christi.

R. Salvabis me, Domine, a contradicionibus populi mei: custodies me in caput gentium: populus quem ignoro, serviet mihi; * Et exaltabitur Deus fortis salutis mex. *ψ.* Sermo Dei currat, & clarificetur. * Et. Gloria Patri. * Et. 2 Reg. 22. 2 *Theff.* 3.

IN II NOCTURNO.

Leccio iv.

Ex Commentario sancti Joannis Chrysostomi in Epistolam ad Philippenses.

In Pras. n. 2.

Paulus testimonium Philippensibus dat, non solum fidei, & periculorum nomine, sed etiam beneficentia; ubi, inquit, quod & in principio Evangelii, & semel & bis in usum mihi misistis, nemine alio id prestante. Hec igitur & nos intelligentes, aggrediamur ipsi digni fieri hujusmodi exemplis; & primum quidem promptos ac paratos nos ostendamus pro Christo pati. At enim hoc tempore

non est qui Christianos in seclatur & vexet. Ergo, ubi nihil aliud, saltem efficacem & vehementem illorum beneficentiam imitemur: neque ubi semel atque iterum dederimus, omni officio perfunctos nos arbitremur. Et enim per omnem vitam id faciendum est. Quemadmodum divitum filii decus aureum circa collum gestant, illudque nunquam deponunt, tanquam nobilitatis insigne circumferentes; ita & eleemosynam nobis ipsis circumdemus oportet, declarantes nos esse misericordis illius filios, qui solem exoriri facit super malos & bonos. At non credunt infideles? Quinimo per hac credent, si nos hac presterimus. Nam si viderint nos omnium misereri, illumque representare preceptorem, ad illius imitationem hoc a nobis fieri intelligent.

R. Clamaverunt ad Dominum, cum tribularentur; & de necessitatibus eorum liberavit eos. * Misit verbum suum, & sanavit eos; & eripuit eos de intericionibus eorum. *ψ.* Vidistis quoniam misericors Dominus est, & miserator: * Misit. *Pf.* 106. *Jac.* 5.

Leccio v.

Nostis profecto, nostis & vos ex pecuniis mala omnia, ex pecuniis sexcenta bella solere existere. Quamobrem qui illas contemnere didicit, tranquillo in portu

seipsum locavit, nec damnum posthac metuit. Ad hanc enim disciplinam illum eleemosyna erudit; non appetit posthac aliena: quomodo enim, cum sua profundat ac donet? Nulla posthac divitis invidia tangitur: quomodo enim, cum pauper fieri velit? Ipsaque anime oculus ab omni labe purum reddit. Atque hæc quidem hic: quorum verò ibi bonorum compos futurus sit, nulla unquam oratio queat exponere: non una cum stultis virginibus foris manebit, sed una cum prudentibus, una cum sponso introibit, splendidas habens lampades. Tanta est eleemosynæ virtus: magnam cum libertate alumnos suos introducit, ac nemo contradicit; sed omnes cedunt. Nam si Deum in terram adduxit, idque ipsi persuasit ut homo fieret; multo magis hominem in cælum intrinsece poterit: usque adeo magna est ipsius potentia.

R. Confiteantur Domino misericordie ejus, & mirabilia ejus filii hominum; * Quia suscepit eos de via iniquitatis eorum. V. Suscipite infirmos, semper quod bonum est sectamini in omnes: hæc est enim voluntas Dei in Christo Jesu; * Quia. Ps. 106. 1 *Theff.* 5.

Lectio vj.

Itaque si ex misericordia atque hominum amore,

Deus homo factus est, imò si eò adductus est ut servus fieret; multo magis propter eam servos in domum introducet suam. Hanc amemus, hanc colamus, non uno aut altero die, sed per omne tempus; ut ipsa nos bene notos habeat: nam si ea nos noverit, & Dominus noscet: sin ignoret, Dominus etiam ignorabit, ac dicet, Nescio vos. Verum absit ut hanc nos vocem audiamus, sed beatam illam: Venite, benedicti Patri mei, possidete paratum vobis regnum à constitutione mundi; quod utinam nos omnes consequamur in Christo Jesu Domino nostro, cum quo Patri, unaque sancto Spiritui gloria, imperium, honos, nunc & semper, & in secula seculorum. Amen. Tu autem.

R. Misericordiam & veritatem diligit Deus: * Gratiâ & gloriam dabit Dominus: † Non privabit bonis eos qui ambulant in innocentia. V. Hilarem datorem diligit Deus; potens est autem omnem gratiam abundare facere in vobis: * Gratiâ. Gloria. † Non. Ps. 83. 2 *Cor.* 9.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 8.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Ascendente Jesu in naviculam, secuti sunt eum discipuli ejus: & ecce motus

magnus factus est in mari, ita ut navicula operirétur flúctibus; ipse verò dormiébat. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini
Episcopi.

Enarr. 2 in Psal. 25.

Audistis in Evangelio : Periclitabátur navigium in stagno, & dormiébat Jesus. Navigámus per quoddam stagnum, & ventus & procellæ non defunt; tentationibus quotidianis hujus sæculi prope opplétur nostrum navigium. Unde autem fit, nisi quia dormit Jesus? Si non dormiret in te Jesus, tempestates istas non patereris; sed tranquillitatem haberes intérius, convigilante tecum Jesu.

R. Ecce motus magnus factus est in mari, ita ut navicula operirétur flúctibus; Jesus verò dormiébat. Et discipuli ejus suscitavérunt eum, dicentes : * Dómine, salva nos, perimus. *ψ.* Exurge, quare obdormis, Dómine; adjuva nos : * Dómine. *Matth. 8. Ps. 43.*

Leitio viii.

Quid est autem, Dormit Jesus? Fides tua, quæ est de Jesu, obdormivit. Surgunt procellæ stagni hujus; vides malos florere, bonos laborare: tentatio est, fluctus est. Et dicit ánima tua: O Deus, ipsa est justitia tua, ut mali floreat; boni labórent? Dicis Deo, Ipsa est justitia tua? & Deus tibi, Ipsa est fides tua? Hæc

enim tibi promísi? ad hoc Christiánus factus es, ut in sæculo isto floreres? Unde hoc dicis? unde flúctibus stagni & tempestáte turbáris? Quia dormit Jesus, id est, quia fides tua, quæ est de Jesu, sopita est in corde tuo.

R. Exurgens Jesus, ait discipulis : * Quid tímidi estis? necdum habétis fidem? *ψ.* Qui timet Dóminum, non pavébit; quóniam ipse est spes ejus. * Quid. *Marc. 4. Eccli. 34.*

Leitio ix.

Quid facis ut libereris? Excita Jesum, & dic : Magister, perimus. Movent enim incerta stagni, perimus. Evigilábit ille, id est, rédiat ad te fides tua; & , adjuvante illo, considerábis in ánima tua, quia quæ dantur modo malis, non cum illis perseverábunt; tibi autem quod promíttitur manébit in æternum. Evigilante Christo, jam tempestas illa non quatiét cor tuum; non opplébunt fluctus navim tuam; quia fides tua imperat ventis & flúctibus, & tránset periculum.

R. Vidérunt ópera Dómini, & mirabilia ejus in profundo. Clamavérunt ad Dóminum : * Et státuit procellam in auram; & † Siluérunt fluctus maris. *ψ* Cominátus est Jesus vento, & dixit mari : Tace, obmutesce; * Et. Glória. † Siluérunt. *Ps. 106. Marc. 4.*

Ad Benedictus. Ant. 8. G.
Surgens Jesus, imperavit
ventis & mari; & facta
est tranquillitas magna. *Mat-*
thæi 8.

Oratio. Orémus.

Deus, qui nos in tantis
periculis constitutos,
pro humana scis fragilitate
non posse subsistere: da no-
bis salutem mentis & cor-
poris, ut ea quæ pro pec-
catis nostris patimur, te ad-
juvante, vincamus; Per Dó-
minum nostrum Jesum Chri-
stum Filium tuum.

Ad Magnificat. Ant. 8. G.
Hómines mirati sunt, di-
centes: Qualis est hic, quia
venti & mare obédiunt ei!
Matth. 8.

FERIA SECUNDA.

Leñio j. Cap. 2.

De Epistola ad Philippenfes.

Si qua consolatio in Chri-
sto, si quod solatium car-
itatis, si qua societas spi-
ritus, si qua viscera misera-
tionis: impléte gaudium
meum, ut idem sapiatis,
eamdem caritatem habentes,
unanimes, idipsum sentientes,
nihil per contentionem,
neque per inanem glóriam,
sed in humilitate superiores
sibi invicem arbitantes,
non quæ sua sunt singuli
considerantes, sed ea quæ
aliórum.

Leñio ij.

Itaque, carissimi mei, (sic-
ut semper obedistis) non
ut in præsentia mei tantum,

sed multò magis nunc in
absentia mea, cum metu &
tremore vestram salutem
operamini. Deus est enim
qui operatur in vobis &
velle & perficere, pro bona
voluntate. Omnia autem fa-
cite sine murmuratióibus
& hæsitatióibus; ut sitis
sine querela, & simplices
filii Dei, sine reprehensió-
ne in medio natiónis præ-
væ & perversæ, inter quos
lucétis sicut luminária in
mundo.

Leñio iij. Cap. 4.

De cetero, fratres, quæ-
cumque sunt vera,
quæcumque pudica, quæ-
cumque justa, quæcumque
sancta, quæcumque amabi-
lia, quæcumque bonæ fa-
mæ, si qua virtus, si qua
laus disciplinæ, hæc cogi-
tate. Quæ & didicistis, &
accepistis, & audistis, &
vidistis in me, hæc agite;
& Deus pacis erit vobiscum.
Gavisus sum autem in
Dómino vehementer, quón-
iam tandem aliquando re-
florulistis pro me sentire,
sicut & sentiebátis; occu-
pati autem erátis. Non quæ-
si propter penúriam dico;
ego enim didici in quibus
sum sufficiens esse. Scio &
humiliari, scio & abundare,
(ubique & in ómnibus in-
stitutus sum) & satiari, &
esurire, & abundare, &
penúriam pati. Omnia pos-
sum in eo qui me confortat.

FERIA TERTIA.

Leãtio j. Cap. 1.

Incipit Epistola beati Pauli Apóstoli ad Colossenses.

Paulus Apóstolus Jesu Christi per voluntatem Dei, & Timotheus frater, eis qui sunt Colossis, sanctis & fidelibus fratribus in Christo Jesu: Grátia vobis & pax à Deo Patre nostro, & Dómino Jesu Christo. Grátias ágimus Deo & Patri Dómini nostri Jesu Christi, semper pro vobis orantes: audientes fidem vestram in Christo Jesu, & dilectionem quam habétis in sanctos omnes, propter spem quæ repóstita est vobis in cœlis, quam audistis in verbo veritatis Evangelii, quod pervénit ad vos, sicut & in universo mundo est, & fructificat, & crescit sicut in vobis ex ea die quâ audistis & cognovistis grátiam Dei in veritate.

Leãtio ij.

Ideo & nps ex qua die audivimus, non cessamus pro vobis orantes, & postulantes ut impleamini agnitione voluntatis ejus in omni sapiéntia & intellectu spiritali; ut ambulétis dignè Deo per ómnia placentes, in omni ópere bono fructificantes, & crescentes in sciéntia Dei: in omni virtute confortáti secundum poténtiam claritatis ejus, in omni paciéntia & longanimitate cum gaudio, grátias agentes Deo Patri qui

dignos nos fecit in partem sortis sanctorum in lumine: qui eripuit nos de potestate tenebrarum, & transtulit in regnum Filii dilectionis suæ, in quo habemus redemptionem per sanguinem ejus, remissionem peccatorum.

Leãtio iij. Cap. 2.

Sicut ergo accepistis Jesum Christum Dóminum, in ipso ambuláte, radicáti & superedificáti in ipso, & confirmáti fide, sicut & didicistis, abundantes in illo in gratiarum accióne. Vidéte ne quis vos decipiat per philosophiam & inanem falláciam, secundum traditionem hominum, secundum elementa mundi, & non secundum Christum; quia in ipso inhábitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter; & estis in illo repléti, qui est caput omnis principatus & potestatis: in quo & circumcisi estis circumcisióne non manu factâ in expoliatióne corporis carnis, sed in circumcisióne Christi: conscripti ei in baptismo, in quo & resurrexistis per fidem operatiónis Dei qui suscitávit illum à mortuis.

FERIA QUARTA.

Leãtio j. Cap. 3.

De Epistola ad Colossenses. **I**nduite vos sicut electi Dei, sancti & dilecti, viscera misericórdiæ, benignitatem, humilitatem, modestiam, paciéntiam; suppor-

tantes invicem, & donantes vobismetipsis, si quis adversus aliquem habet querelam: sicut & Dominus donavit vobis, ita & vos. Super omnia autem hæc, caritatem habete, quod est vinculum perfectionis: & pax Christi exultet in cordibus vestris, in qua & vocati estis in uno corpore; & grati estote.

Leitio ij.

Verbum Christi habite in vobis abundanter in omni sapientia, docentes & commonentes vosmetipsos psalmis, hymnis & canticis spiritalibus, in gratia cantantes in cordibus vestris Deo. Omne quodcumque facitis in verbo aut in opere, omnia in nomine Domini Jesu Christi, gratias agentes Deo & Patri per ipsum. Mulieres, subdite estote viris, sicut oportet, in Domino. Viri, diligite uxores vestras, & nolite amari esse ad illas. Filii, obedite parentibus per omnia; hoc enim placitum est in Domino. Patres, nolite ad indignationem provocare filios vestros, ut non puillo animo fiant.

Leitio iij. Cap. 3 & 4.

Servi, obedite per omnia dominis carnalibus, non ad oculum servientes, quasi hominibus placentes, sed in simplicitate cordis timentes Deum. Quodcumque facitis, ex animo operamini, sicut Domino, & non homi-

nibus; scientes quod à Domino accipietis retributionem hereditatis. Domino Christo servite. Qui enim injuriam facit, recipiet id quod inique gessit; & non est personarum acceptio apud Deum. Domini, quod justum est & æquum, servis prestare; scientes quod & vos Dominum habetis in cælo. Orationi instate, vigilantes in ea in gratiarum actione.

FERIA QUINTA.

Leitio j. Cap. 1.

Incipit Epistola prima beati Pauli Apostoli ad Thessalonicenses.

Paulus, & Silvanus, & Timotheus, Ecclesie Thessalonicensium in Deo Patre, & Domino Jesu Christo: Gratias vobis & pax. Gratias agimus Deo semper pro omnibus vobis, memoriam vestri facientes in orationibus nostris sine intermissione; memores operis fidei vestre, & laboris, & caritatis, & sustinentie spei Domini nostri Jesu Christi, ante Deum & Patrem nostrum: scientes, fratres dilecti à Deo, electionem vestram; quia Evangelium nostrum non fuit ad vos in sermone tantum, sed & in virtute, & in Spiritu sancto, & in plenitudine multa, sicut scitis quales fuerimus in vobis propter vos.

Leitio ij. Cap. 2.

Exhortatio enim nostra non de errore, neque de

immunditia, neque in dolo : sed, sicut probati sumus à Deo, ut crederetur nobis Evangelium; ita loquimur, non quasi hominibus placentes, sed Deo, qui probat corda nostra. Neque enim aliquando fuimus in sermone adulationis, sicut scitis; neque in occasione avaritiae, Deus testis est; nec quærentes ab hominibus gloriam, neque à vobis, neque ab aliis. Cum possemus vobis óneri esse, ut Christi Apóstoli; sed facti sumus párvuli in médio vestrá, tanquam si nutrix sóveat filios suos. Ita desiderantes vos, cúpidè volebámus tradere vobis non solúm Evangelium Dei, sed étiam ánimas nostras; quóniam caríssimi nobis facti estis.

Leção iij.

Mémoires enim estis, fratres, labóris nostri & fatigatiónis; nocte ac die operantes, ne quem vestrá gravarémus, prædicávimus in vobis Evangelium Dei. Vos testes estis, & Deus, quàm sanctè, & justè, & sine queréla, vobis qui credidistis, fuimus; sicut scitis quáliter unumquemque vestrá (sicut pater filios suos) deprecantes vos, & consolantes, testificáti sumus, ut ambularetis dignè Deo, qui vocávit vos in suum regnum & glóriam. Ideo & nos grátias ágimus Deo sine intermisióne; quóniam cum

accepissetis à nobis verbum auditus Dei, accepistis illud, non ut verbum hominum, sed (sicut est verè) verbum Dei qui operatur in vobis qui credidistis.

FERIA SEXTA.

Leção j. Cap. 4.

De Epístola prima ad Thesalonicensés.

De cétero, fratres, rogámus vos, & obsecrámus in Dómino Jesu, ut quemádmódum accepistis à nobis quómmodo oporteat vos ambulare, & placere Deo, sic & ambulétis, ut abundetis magis. Scitis enim quæ præcepta déderim vobis per Dóminum Jesum. Hæc est enim voluntas Dei, sanctificatió vestra; ut ablineátis vos à fornicatióne, ut sciat unusquisque vestrá vas suum possidere in sanctificatióne & honóre, non in passióne desidérii, sicut & gentes quæ ignoránt Deum; & ne quis supergrediatur, neque circumveniát in negotio fratrem suum; quóniam vindex est Dóminus de iis ómnibus, sicut prædicávimus vobis, & testificáti sumus. Non enim vocávit nos Deus in immunditiam, sed in sanctificatióne.

Leção ij. Cap. 5.

De temporibus autem & momentis, fratres, non indigetis ut scribámus vobis. Ipsi enim diligenter scitis quia dies Dómini, sicut

fur in nocte, ita veniet. Cum enim dixerint, Pax & securitas; tunc repentinus eis superveniet interitus, sicut dolor in útero habentis, & non effugient. Vos autem, fratres, non estis in ténébris, ut vos dies illa tanquam fur comprehendat. Omnes enim vos filii lucis estis, & filii diéi: non sumus noctis, neque tenebrarum. Igitur non dormiamus sicut & ceteri; sed vigilemus, & sobrii simus.

Leção iij.

Rogamus autem vos, fratres, ut novéritis eos qui laborant inter vos, & præsunt vobis in Dómino, & monent vos, ut habeatis illos abundantius in caritate propter opus illórum: pacem habéte cum eis. Rogamus autem vos, fratres, corripite inquietos, consolámini pusillánimes, suscipite infirmos, patientes estóte ad omnes. Vidéte ne quis malum pro malo alicui reddat; sed semper quod bonum est sectámini in invicem & in omnes. Semper gaudéte. Sine intermissione oráte. In ómnibus grátias ágite: hæc est enim voluntas Dei in Christo Jesu in ómnibus vobis. Spiritum nolite extinguere. Prophetías nolite spérnere. Omnia autem probáte: quod bonum est tenéte: ab omni spécie mala abstinéte vos. Tu autem, Dómine, miserére nostrí.

SABBATO.

Leção j. Cap. 1.

Incipit Epístola secunda beáti Pauli Apóstoli ad Thessalonicenses.

Paulus, & Silvánus, & Timótheus, Ecclesiæ Thessalonicénsium, in Deo Patre nostro, & Dómino Jesu Christo: Grátia vobis & pax à Deo Patre nostro, & Dómino Jesu Christo. Grátias ágere debémus semper Deo pro vobis, fratres, ita ut dignum est, quóniam supercrevit fides vestra, & abundat caritas uniuscujusque vestrá in invicem; ita ut & nos ipsi in vobis gloriémur in Ecclesiis Dei, pro paciéntia vestra, & fide, & in ómnibus persecutióibus vestris, & tribulatióibus quas sustinétis in exemplum justí judicii Dei, ut digni habeámini in regno Dei, pro quo & patimini. Si tamen justum est apud Deum retribuere tribulatióem iis qui vos tribulant, & vobis qui tribulámini, réquiem nobiscum in revelatióne Dómini Jesu de cælo cum Angelis virtútis ejus:

Leção ij. Cap. 2.

Rogamus autem vos, fratres, per adventum Dómini nostri Jesu Christi, & nostræ congregatiónis in ipsum; ut non citò moveámini à vestro sensu, neque terreámini neque per spiritum, neque per sermónem, neque per epístolam tanquam per nos missam, quasi

instet dies Dómini. Ne quis vos seducat ullo modo; quóniam, nisi vénerit discéssio primùm, & revelátus fuérit homo peccáti, filius perditionis qui adversátur, & extóllitur supra omne quod dicitur Deus, aut quod cólitur, ita ut in templo Dei sédeat, ostendens se tanquam sit Deus. Non retinétis quòd cum adhuc essem apud vos, hæc dicebam vobis? Et nunc quid detineat scitis, ut revelétur in suo témpore. Nam mystérium jam operátur iniquitátis; tantùm, ut qui tenet nunc, téneat, donec de médio fiat. Et tunc revelábitur ille iniquus, quem Dóminus Jesu interficiet spiritu oris sui, & déstruet illustratióne adventús sui eum.

Leãtio iij. Cap. 3.

Nam & cum essemus apud vos, hoc denunciabamus vobis; quóniam si quis non vult operári, nec mandúcet. Audívimus enim inter vos quosdam ambuláre inquietè, nihil operantes, sed curiosè agentes. Iis autem qui ejúsmodi sunt, denunciámus, & obsecrámus in Dómino Jesu Christo, ut cum siléntio operantes, suam panem mandúcent. Vos autem, fratres, nolite deficere benefacientes. Quòd si quis non óbedit verbo nostro per epístolam, hunc nórate, & ne commisceámini eum illo, ut confundátur; & nolite quasi inimicum

existimáre, sed corripite ut fratrem. Ipse autem Dóminus pacis det vobis pacem sempiternam in omni loco. Dóminus sit cum ómnibus vobis. Salutatio, meá manu Pauli; quod est signum in omni epístola: ita scribo. Grátia Dómini nostri Jesu Christi cum ómnibus vobis. Amen. Tu autem.

Ad Magnificat. Ant. 5. C.
Christus Jesu dedit redemptionem semetipsum pro ómnibus, testimónium temporibus suis. 1 Tim. 2.

Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA V

quæ supersuit post Epiph.
IN I NOCTURNO.

Leãtio j. Cap. 1.

Incipit Epístola prima beati Pauli Apóstoli ad Timótheum.

Paulus Apóstolus Jesu Christi secundum imperium Dei salvatoris nostri, & Christi Jesu spei nostræ: Timótheo dilecto filio in fide; Grátia, misericórdia, & pax à Deo Patre, & Christo Jesu Dómino nostro. Sicut rogávi te ut remanères Epheli, cum irem in Macedóniam, ut denunciáres quibusdam ne áliter docérent, neque intéderent, fábulis, & genealogiis interminátis: quæ quæstiones præstant magis quam ædificatióem Dei, quæ est in fide. Finis autem præcepti est caritas de corde puro, & consciéntiá boná, & fide

non fidâ. A quibus quidam aberrantes, conversi sunt in vaniloquium, volentes esse legis doctores, non intelligentes neque quæ loquuntur, neque de quibus affirmant.

R. Diriget Dóminus mansuetos in iudicio: docébit mites vias suas. * Univerſæ viæ Dómini misericórdia & veritas, requiréntibus testamentum ejus. *ŷ. Sectare justitiam, fidem, caritatem, & pacem; stultas autem & sine disciplina quæstiones devita. * Univerſæ. Ps. 24. 2 Tim. 2.*

Leçtio ij.

Gratias ago ei qui me confortavit, Christo Jesu Dómino nostro, quia fidelem me existimavit, ponens in ministerio: qui prius blasphemus fui, & persecutor, & contumeliosus; sed misericórdiam Dei consecutus sum, quia ignorans feci in incredulitate. Superabundavit autem grátia Dómini nostri cum fide & dilectione quæ est in Christo Jesu. Fidelis sermo & omni acceptione dignus, quod Christus Jesus venit in hunc mundum peccatores salvos facere, quorum primus ego sum: sed ideo misericórdiam consecutus sum, ut in me primo ostenderet Christus Jesus omnem patientiam, ad informationem eorum qui credituri sunt illi in vitam æternam.

R. Usquequo, Deus, improperabit inimicus? irritat

adversarius nomen tuum in finem? Deus autem rex noster ante sæcula: * Operatus est salutem in medio terræ. *ŷ. Filius hominis non venit animas perdere, sed salvare: * Operatus est. Ps. 73. Luc. 9.*

Leçtio iij. Cap. 2.

Obscuro igitur primùm omnium fieri obsecrationes, orationes, postulaciones, gratiarum actiones, pro omnibus hominibus, pro regibus, & omnibus qui in sublimitate sunt; ut quietam & tranquillam vitam agamus in omni pietate & castitate. Hoc enim bonum est, & acceptum coram salvatore nostro Deo, qui omnes homines vult salvos fieri & ad agnitionem veritatis venire. Unus enim Deus, unus & mediator Dei & hominum homo Christus Jesus; qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus, testimonium temporibus suis.

R. Recordatus est Dóminus misericórdiæ suæ, & veritatis suæ domui Israel: * Vidérunt omnes termini terræ salutare Dei nostri. *ŷ. Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi, non reputans illis delicta ipsorum. * Vidérunt. Glória. * Vidérunt. Ps. 97. 2 Cor. 5.*

IN II NOCTURNO.

Sermo sancti Augustini Episcopi. 175. n. 1.

Leçtio iv.

Fidelis sermo & omni acceptione dignus, quia

Christus Jesus venit in mundum peccatores salvos facere, quorum primus ego sum. Nulla causa fuit veniendi Christo Domino, nisi peccatores salvos facere. Tolle morbos, tolle vulnera, & nulla causa est medicinæ. Si venit de cœlo magnus medicus, magnus per totum orbem terræ jacébat ægró-tus. Ipse ægró-tus, genus humanum est.

R̄. Bénedic, ánima mea, Dómino; & ómnia quæ intra me sunt, nómini sancto ejus: o Anima mea, noli oblivisci qmnes retributiónes ejus, ui propitiatur ómnibus iniquitatibus tuis. ʒ. Misericórdiam consecutus sum, ut in me primo osténderet Christus Jesus omnem patientiam. * Anima. *Pf.* 102. 1 *Tim.* 1.

Leãio v. Serm. 176. n. 4.

Dicit Paulus unicuique ægróto, & de se volenti desperare: Qui curávit me, misit me ad te, & dixit mihi: Illi desperanti vade, & dic quid habuisti, quid in te sanávi, quàm citò sanávi. De cœlo vocávi, unâ voce percussi & dejeci, aliá erexi & elégi, tertiá implévi & misi, quartá liberávi & coronávi. Vade, dic ægró-tis, clama desperátis: Fidélis sermo & omni acceptióne dignus, quia Christus Jesus venit in mundum peccatores salvos facere. Quid timétis? Quid trepidátis? Quorum primus ego sum. Ego, inquit, vobis

loquor, sanus ægrotántibus, stans jacéntibus, secúrus des-perántibus. Ideo enim misericórdiam consecutus sum, ut in me osténderet Christus Jesus omnem longanimitátem.

R̄. Quómodo miserétur pater filiórum, misertus est Dóminus timéntibus se; quóniam * Ipse cognóvit figmentum nostrum: recordátusest quóniam pulvis sumus, ʒ. Non ex opéribus justitiæ quæ fecimus nos, sed secundum suam misericórdiam salvos nos fecit: * Ipse. *Pf.* 102, *Tit.* 3.

Leãio vj. n. 5.

Nolite ergo desperare. Ægróti estis, accédite ad eum, & sanámini: cæci estis, accédite ad eum, & illuminámini. Et qui sani estis, ei grátias ágite; & qui ægró-tatis, ad eum sanandi cúrrite: dicite omnes, Venite, adorémus, & prosternámur ei, & plorémus coram Dómino qui fecit nos, & hómines & salvos. Nam si ille nos fecit hómines, nos autem ipsi nos fecimus salvos; áliquid illo mélius fecimus: mélior est enim salvus homo, quàm quilibet homo. Si ergo te Deus fecit hómínem, & tu te fecisti bonum hómínem; quod tu fecisti, mélius est. Noli te extóllere super Deum: subde te Deo, adóra, prosternere, confitóre illi qui fecit te; quia nemo récreat, nisi qui creat; nemo réficit, nisi qui fecit.

R. Magnificáte Dóminum mecum, & exaltémus nomen ejus in idipsum. * Accédite ad eum, & illuminámini; & † Fácies vestrae non confundentur. *ŷ.* Dignos nos fecit in partem sortis sanctorum in lumine, qui eripuit nos de potestate tenebrarum. * Accédite. Glória Patri. † Fácies. *Pf. 33. Coloff. 1.*

IN III NOCTURNO.

Leñio vij. Cap. 13.
Lectio sancti Evangelii secundum Mattheum.

IN illo tempore; Parabólam propósuit turbis Jesus, dicens: Simile factum est regnum cœlorum hómini qui seminávit bonum semen in agro suo. Et reliqua.

Homília sancti Augustini Episcopi. *Serm. 88. n. 19.*

Hoc in mysterio lectionis hujus cognóvimus, fratres, esse intus in Ecclesia bonos & malos, quod sæpe dicimus frumentum & páleam. Nemo ante tempus déserat áream, tóleret páleam in tritúra, tóleret in área; quod enim tóleret, in hórreo non habébit. Véniet ventilátor qui dívidet malos à bonis. Erit étiam corporális separátio, quam modò spiritalis præcédit. A malis corde semper disjungimini, ad tempus cautè corpore copulámini. Nec tamen negligentes sitis in corrigendis vestris, ad curam scilicet vestram quoquómmodo pertinentibus, monendo, docendo, hortando, terrendo.

R. Simile factum est regnum cœlorum hómini qui * Seminávit bonum semen in agro suo; cùm autem dormírent hómines, inimicus superseminávit zizánia. *ŷ.* Ad imáginem similitúdinis suæ Deus fecit hóminem; invidiá autem diaboli, mors introívit in orbem terrarum. * Seminávit. *Mat. 13. Sap. 2.*

Leñio viii. n. 19, 20.

Duóbus modis non te máculat malus; si non consentias, & si redarguas: hoc est, non communicáre, non consentire. Communicátur quippe, quando factó ejus consortium voluntáris vel approbationis adjúngitur. Hoc ergo nos admonens Apóstolus, ait: Nolite communicáre opéribus infructuósis tenebrarum. Et quia parum erat non consentire, si sequerétur negligéntia disciplinæ: Magis autem, inquit, & redargúite. Vidéte quemádmódu[m] utrumque complexus est, Nolite communicáre; magis autem & redargúite. Quid est, Nolite communicáre? Nolite consentire, nolite laudáre, nolite approbáre. Quid est, Magis autem & redargúite? Reprehéndite, corripite, coercéte. Deinde in ipsa correctióne vel coercitio[n]e alienórum peccatórum cavendum est ne se extollat qui álium corripit. Neque ergo consentientes sitis malis ut approbétis, neque negligentes ut non arguátis, ne-

que superbientes ut insultanter arguatis.

R. Zizania, filii sunt nequam; inimicus autem qui seminavit ea, est diabolus. * Sicut colliguntur zizania, & igni comburuntur, sic erit in consummatione sæculi. * In diem perditionis servatur malus, & ad diem furoris ducetur. * Sicut. *Matth.* 13. *Job.* 21.

Leitio ix. n. 21.

Qui desererit unitatem, violat caritatem: & quisquis violat caritatem, quodlibet magnum habeat, ipse nihil est. Si linguis hominum loquatur & Angelorum, si sciat omnia sacramenta, si habeat omnem fidem ut montes transferat, si distribuatur omnia sua pauperibus, si corpus suum tradat ut ardeat, caritatem autem non habeat; nihil est, nihil ei prodest. Universa inutiliter habet, qui unum illud quo universis utatur, non habet. Amplectamur itaque caritatem, studentes servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Non nos seducant qui carnaliter intelligunt, & corporalem separationem facientes, ab Ecclesie frumentis toto orbe diffusis spiritali sacrilegio separantur. Per totum enim mundum seminatum est bonum semen.

R. Mittet Filius hominis Angelos suos; & colligent eos qui faciunt iniquitatem, & mittent eos in caminum ignis: * Tunc † Iusti fulge-

bunt sicut sol in regno Patris eorum. * Justum & impium judicabit Deus, & tempus omnis rei tunc erit. * Tunc. Gloria Patri. † Iusti. *Matth.* 13. *Eccles.* 3.

Ad Benedictus. Ant. 3. c. Domine, nonne bonum semen seminasti in agro tuo? unde ergo habet zizania? Et ait illis: Inimicus homo hoc fecit. *Matth.* 13.

Oratio. Orémus.

Familiam tuam quaesumus, Domine, continua pietate custodi; ut quæ in sola spe gratiæ cœlestis innititur, tuâ semper protectione muniatur; Per Dominum.

Ad Magnificat. Ant. 1. g. Colligite primum zizania, & alligatæ ea in fasciculos ad comburendum; triticum autem congregatæ in horreum meum. *Matth.* 13.

FERIA SECUNDA.

Leitio j. Cap. 3.

De Epistola prima ad Timotheum.

Fidelis sermo: Si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat. Oportet ergo Episcopum irreprehensibilem esse, unius uxoris virum, sobrium, prudentem, ornatum, pudicum, hospitalem, doctorem, non violentum, non percussorem, sed modestum; non litigiosum, non cupidum, sed suæ domui bene præpositum, filios habentem subditos cum omni castitate. Si quis autem domui suæ præesse nescit, quomodo Eccle-

liae Dei diligentiam habebit? Non neophytum; ne in superbiam elatus, in iudicium incidat diaboli. Oportet autem illum & testimonium habere bonum ab iis qui foris sunt, ut non in opprobrium incidat, & in laqueum diaboli.

Leãio ij. Cap. 4 & 5.

Nemo adolescentiam tuam contemnat; sed exemplum esto fidelium in verbo, in conversatione, in caritate, in fide, in castitate. Dum venio, attende lectioni, exhortationi & doctrinae. Noli negligere gratiam quae in te est, quae data est tibi per prophetiam cum impositione manuum presbyterii. Haec meditare, in his esto, ut profectus tuus manifestus sit omnibus. Attende tibi, & doctrinae: insta in illis. Hoc enim faciens, & teipsum salvum facies, & eos qui te audiunt. Seniores ne increpaveris, sed obsecra ut patrem; juvenes, ut fratres; anus, ut matres; juvenculas, ut sorores, in omni castitate. Viduas honora, quae verè viduae sunt.

Leãio iij. Cap. 6.

Est autem quæstus magnus pietas cum sufficientia. Nihil enim intulimus in hunc mundum: haud dubium quod nec auferre quid possumus. Habentes autem alimenta, & quibus tegamur, his contenti sumus. Nam qui volunt divites fieri, incidunt in tentationem, & in la-

queum diaboli, & desideria multa inutilia & nociva, quae mergunt homines in interitum & perditionem. Radix enim omnium malorum est cupiditas: quam quidam appetentes, erraverunt a fide, & inseruerunt se doloribus multis. Tu autem, o homo Dei, haec fuge: sectare verò iustitiam, pietatem, fidem, caritatem, patientiam, mansuetudinem. Certa bonum certamen fidei, apprehende vitam aeternam in qua vocatus es, & confessus bonam confessionem coram multis testibus.

FERIA TERTIA.

Leãio j. Cap. 1.

Incipit Epistola secunda beati Pauli Apostoli ad Timotheum.

Paulus Apostolus Jesu Christi, per voluntatem Dei, secundum promissionem vitae quae est in Christo Jesu: Timotheo carissimo filio; Gratia, misericordia, pax à Deo Patre, & Christo Jesu Domino nostro. Gratiarum ago Deo, cui servo à progenitoribus in conscientia pura, quod sine intermissione habeam tuam memoriam in orationibus meis, nocte ac die desiderans te videre, memor lacrymarum tuarum, ut gaudio implear, recordationem accipiens ejus fidei, quae est in te non ficta, quae & habitavit primum in avia tua Loide, & matre tua Eunice, certus sum autem quod & in te.

Propter quam causam ad-
moneo te ut resuscites gra-
tiam Dei, quæ est in te per
impositionem manuum mearum.

Leçtio ij. Cap. 2.

Tu ergo, fili mi, confor-
tare in gratia, quæ est
in Christo Jesu; & quæ au-
disti à me per multos testes,
hæc commenda fidelibus ho-
minibus, qui idonei erunt &
alios docere. Labora sicut
bonus miles Christi Jesu.
Nemo militans Deo, implicat
se negotiis secularibus;
ut ei placeat cui se probavit.
Nam & qui certat in agone,
non coronatur nisi legitime
certaverit. Laborantem agricola
oportet primum de
fructibus percipere. Intellige
quæ dico; dabit etenim
tibi Dominus in omnibus
intellectum.

Leçtio iij.

Juvenilia autem desideria
fuge; sectare vero justitiam,
fidem, caritatem, &
pacem cum iis qui invocant
Dominum de corde puro.
Stultas autem & sine disciplina
quæstiones evita; sciens quia
generant lites. Servum autem
Domini non oportet litigare;
sed mansuetum esse ad omnes,
docilem, patientem, cum modestia
corripientem eos qui resistunt
veritati: nequando Deus det
illis poenitentiam ad cognoscendam
veritatem, & resipiscant à diaboli
laqueis, à quo captivi tenentur
ad ipsius voluntatem.

FERIA QUARTA.

Leçtio j. Cap. 3.

De Epistola secunda beati
Pauli Apóstoli ad Timotheum.

Hoc autem scito, quod
in novissimis diebus instabunt
tempora periculosa: erunt
homines seipso amantes,
cupidi, elati, superbi,
blasphemi, parentibus non
obedientes, ingrati, scelesti,
sine affectione, sine pace,
criminatores, incontinentes,
immites, sine benignitate,
proditores, protervi, tumidi,
& voluptatum amatores
magis quam Dei; habentes
speciem quidem pietatis, virtutem
autem ejus abnegantes. Et hos
evita: ex his enim sunt qui
penetrant domos, & captivas
ducunt mulierculas oneratas
peccatis, quæ ducuntur variis
desideriis; semper discentes,
& nunquam ad scientiam veritatis
pervenientes.

Leçtio ij.

Tu autem affectus es
meam doctrinam, institutionem,
propositum, fidem, longanimitatem,
dilectionem, patientiam, persecutiones,
passiones, qualia mihi facta sunt
Antiochiæ, Iconii, & Lystris:
quales persecutiones sustinui,
& ex omnibus eripuit me Dominus.
Et omnes qui pie volunt vivere
in Christo Jesu, persecutionem
patientur! Mali autem homines
& seductores proficient in pejus;
errantes, & in errorem

mittentes. Tu verò permâne in iis quæ didicisti, & credita sunt tibi, sciens à quò didiceris, & quia ab infantia sacras litteras nosti, quæ te possunt instruere ad salutem, per fidem quæ est in Christo Jesu.

Leçtio iij. Cap. 4.

Testificor coram Deo, & Jesu Christo, qui iudicaturus est vivos & mortuos, per adventum ipsius, & regnum ejus: prædica verbum, instā opportunè, importunè: argue, obsecra, increpa in omni paciëntia & doctrina. Erit enim tempus, cum sanam doctrinam non sustinebunt, sed ad sua desideria coacervabunt sibi magistros prurientes auribus; & à veritate quidem auditum avertent, ad fabulas autem convertentur. Tu verò vigila, in omnibus labora, opus fac Evangelistæ, ministerium tuum imple. Sobrius esto.

FERIA QUINTA.

Leçtio j. Cap. 1.

Incipit Epistola beati Pauli Apóstoli ad Titum.

Paulus servus Dei, Apóstolus autem Jesu Christi secundum fidem electorum Dei, & agnitionem veritatis quæ secundum pietatem est, in spem vitæ æternæ, quam promissit qui non mentitur, Deus ante tempora secularia: manifestavit autem temporibus suis verbum suum in prædicatione, quæ credita est mihi secundum

præceptum Salvatoris nostri Dei: Tito dilecto filio, secundum communem fidem; Grátia & pax à Deo Patre, & Christo Jesu salvatore nostro.

Leçtio ij.

Hujus rei grátia reliqui te Cretæ, ut ea quæ dedit sunt corrigas, & constituas per civitates Presbyteros, sicut & ego disposui tibi. Si quis sine crimine est, unius uxoris vir, filios habens fideles, non in accusatione luxuriæ, aut non subditos. Oportet enim Episcopum sine crimine esse, sicut Dei dispensatorem; non superbum, non iracundum, non vinolentum, non percussorem, non turpis lucri cupidum; sed hospitalem, benignum, sobrium, justum; sanctum, continentem, amplectentem eum qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem; ut potens sit eos hortari in doctrina sana, & eos qui contradicunt, arguere.

Leçtio iij.

Sunt enim multi etiam inobedientes, vaniloqui & seductores, maxime qui de circumcissione sunt; quos oportet redargui: qui in varias domos subvertunt, docentes quæ non oportet, turpis lucri gratia. Dixit quidam ex illis proprius ipsorum propheta: Cretenses semper mendaces, male bestiarum, ventres pigri. Testimonium hoc verum est. Quas

ob causam increpa illos dure, ut sani sint in fide, non intendentes Judæicis fabulis, & mandatis hominum aversantium se à veritate. Omnia munda mundis; coinquinatis autem & infidelibus nihil est mundum, sed inquinata sunt eorum & mens & conscientia. Confitentur se nosse Deum, factis autem negant, cum sint abominati, & incredibiles, & ad omne opus bonum reprobii.

FERIA SEXTA.

Leitio j. Cap. 2.

De Epistola ad Titum.

Tu loquere quæ decent sanam doctrinam: senes, ut sobrii sint, pudici, prudentes, sani in fide, in dilectione, in patientia. Anus similiter, in habitu sancto, non criminatrices, non multo vino servientes, bene docentes; ut prudentiam doceant adulescentulas, ut viros suos ament, filios suos diligant, prudentes, castas, sobrias, domus curam habentes, benignas, subditas viris suis, ut non blasphemetur verbum Dei. Juvenes similiter hortare, ut sobrii sint. In omnibus teipsum præbe exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in gravitate, verbum sanum, irreprehensibile; ut is qui ex adverso est, vereatur, nihil habens malum dicere de nobis.

Leitio ij. Cap. 3.

Admone illos principibus & potentatibus subditos

esse, dicto obedire, ad omne opus bonum paratos esse; neminem blasphemare, non litigiosos esse, sed modestos, omnem ostendentes mansuetudinem ad omnes homines. Erasmus enim aliquando & nos insipientes, increduli, errantes, servientes desideriis & voluptatibus variis, in malitia & invidia agentes, odibiles, odientes invicem. Cum autem benignitas & humanitas apparuit Salvatoris nostri Dei, non ex operibus justitiæ, quæ fecimus nos, sed secundum suam misericordiam salvos nos fecit per lavacrum regenerationis & renovationis Spiritus sancti, quem effudit in nos abunde per Jesum Christum salvatorem nostrum; ut justificati gratia ipsius, hæredes simus secundum spem vitæ æternæ.

Leitio iij.

Fidelis sermo est; & de his volo te confirmare: Ut curent bonis operibus præesse, qui credunt Deo. Hæc sunt bona & utilia hominibus. Stultas autem questiones, & genealogias, & contentiones, & pugnas legis devita: sunt enim inutiles & vanæ. Hæreticum hominem, post unam & secundam correptionem, devita; sciens quia subversus est qui ejusmodi est, & delinquit, cum sit proprio judicio condemnatus. Cum misero ad te Artemam aut Tychicum, fellina ad me venire Nicot

polim; ibi enim stáui hiemáre. Zenam legisperítum & Apollo sollicité prámítte, ut nihil illis desít. Discant autem & nostri bonis opéribus præesse ad usus necessários, ut non sint infructuósi. Salútant te qui mecum sunt omnes. Salúta eos qui nos amant in fide. Grátia Dei cura ómnibus vobis. Amen. Tu autem.

SABBATO.

Leãio j.

Incipit Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Philémonem.

Paulus vincúus Christi Jesu, & Timótheus frater: Philémoni dilecto & adjutori nostro, & Appia soróri caríssimæ, & Archippo commilitóni nostro, & Ecclésiæ quæ in domo tua est: Grátia vobis & pax à Deo Patre nostro, & Dómino Jesu Christo. Grátias ago Deo meo, semper memóriam tuí faciens in orationibus meis, áudiens caritátem tuam, & fidem quam habes in Dómino Jesu, & in omnes sanctos; ut comunicátio fidei tuæ évidens fiat in agnitíone omnis opéris boni quod est in vobis in Christo Jesu.

Leãio ij.

Gaudium enim magnum hábui, & consolatiónem in caritáte tuá, quia víscera sanctorum requievérunt per te, frater. Propter quod multam fidúciam habens in Christo Jesu imperandi tibi quod ad rem pertinet, propter caritátem magis óbse-

cro, cum listalis, ut Paulus senex, nunc autem & vincúus Jesu Christi: óbsecro te pro meo filio, quem genui in vinculis, Onésimo, qui tibi aliquando inútilis fuit, nunc autem, & mihi & tibi útilis, quem remisí tibi. Tu autem illum, ut mea víscera, súscipe. Quem ego volúeram mecum detinére, ut pro te mihi ministráret in vinculis Evangélii: sine consilio autem tuo nihil volúí fácere, uti ne velut ex necessitáte bonum tuum esset, sed voluntárium.

Leãio iij.

Fórsitan enim ideo discessit ad horam à te, ut æternúm illum recíperes; jam non ut servum, sed pro servo caríssimum fratrem, máximè mihi: quanto autem magis tibi, & in carne, & in Dómino? Si ergo habes me sócium, súscipe illum sicut me; si autem aliquid nócuít tibi, aut debet, hoc mihi ímputa. Ego Paulus scripsí meá manu: ego reddam, ut non dicam tibi quodd & te ipsum mihi debes. Ita, frater. Ego te fruar in Dómino: réfice víscera mea in Dómino. Confidens in obediéntia tua, scripsí tibi; sciens quóniam & super id quod dico, facies. Simul autem & para mihi hospítium; nam spero per oratiónes vestras donári me vobis. Salútat te Epaphras concaptivus meus in Christo Jesu, Marcus, Aristarchus, Demas & Lucas, adjutores

adjutores mei. Grátia Dómini nostri Jesu Christi cum spiritu vestro. Amen. Tu autem.

Ad Magnificat. Ant.
6. F. Jesus Christus heri, & hódie : ipse & in sécula.
Hebr. 13.

Oratio ut infra ad Laudes.

DOMINICA SEXTA,
quæ supersuit post Epiphaniam.

IN I NOCTURNO.

Lectio j. Cap. 1.

Incipit Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Hebræos.

Multifariam multisque modis olim Deus loquens patribus in Prophétis, novíssimè diébus istis locútus est nobis in Fílio, quem constituit hæredem universórum, per quem fecit & sécula. Qui cum sit splendor glóriæ, & figura substantiæ ejus, portansque ómnia verbo virtútis suæ, purgatióhem peccatórum faciens; sedet ad dexteram majestátis in excelsis; tantò melior Angelis effectus; quantò disténtius præ illis nomen hæreditávit.

R. Speciosus formá præ filiis hóminum; diffusa est grátia in lábiis tuis. * Sedes tua, Deus, in séculum séculi: virga æquitátis, virga regni tui. *Ps.* Ad Angelos quidem dicit: Qui facit Angelos suos spíritus; ad Fílium autem: * Sedes tua. *Ps.* 44.
Hebr. 1.

Autumnalis.

Lectio ij.

Cui enim dixit aliquando Angelórum: Fílius meus es tu, ego hódie genui te? Et rursum: Ego ero illi in Patrem, & ipse erit mihi in Fílium? Et càm iterum introducit Primogénitum in orbem terræ, dicit: Et adorant eum omnes Angeli Dei. Et ad Angelos quidem dicit: Qui facit Angelos suos spíritus, & ministros suos flammam ignis. Ad Fílium autem: Thronus tuus, Deus, in séculum séculi: virga æquitátis, virga regni tui. Dilixisti justitiam, & odisti iniquitatem; proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo exultatiónis præ participibus tuis.

R. Regnum tuum, Dómine, regnum ómnium seculórum; * Et dominátio tua in omni generatióne, & generatióne. *Ps.* Dómine Deus omnipotens, accepisti virtutem tuam magnam, & regnasti; * Et. *Ps.* 144. *Apo-cal.* 11.

Lectio iij.

ET: Tu in principio, Dómine, terram fundasti; & ópera mánuum tuárum sunt cœli: ipsi peribunt, tu autem permanébis, & omnes ut vestimentum veterascent: & velut amictum mutabis eos, & mutabuntur; tu autem idem ipse es, & anni tui non deficient. Ad quem autem Angelórum dixit aliquando: Sede à dextris meis, quousque ponam inimicos

tuos scabellum pedum tuorum? Nonne omnes sunt administratoꝝ spiritus, in mysterium illi propter eos qui hereditatem capient saluꝝ?

R. Tu Dominus altissimus super omnem terram: * Nimis exaltatus es super omnes deos. *ψ.* Dignus es, Domine Deus noster, accipere gloriam, & honorem, & virtutem; quia tu creasti omnia: * Nimis. Gloria Patri, * Nimis. *Pf.* 96. *Apoc.* 4.

IN II NOCTURNO.

Leꝛtio iv.

Sermo sancti Athanasii
Episcopi.

Or. 2 cont. *Arian.* n. 24, 26.

Nemo disceptantes audire velit hereticos, Deum non semper Patrem fuisse, sed postea factum esse; ut ementiantur aliquo tempore ejus Verbum non extitisse. Nemo, inquam, hæc disputantes patienter audierit, cum multæ sint adversus illos refutationes; tum ex verbis Joannis, qui dicit; Erat Verbum; tum ex Pauli scriptis, cujus hæc sententia est: Qui est splendor gloriæ, & qui est super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen. Deus æternaliter est. Æternaliter igitur existente Patre, æternaliter quoque existit ejus splendor, quod ipsum est Verbum ejus. Ac rursum Deus existens, ex se existens Verbum habet: neque Verbum supervenit, cum prius non esset; neque

Pater unquam irrationalis, hoc est, sine ratione & Verbo fuit.

R. Dominare in medio inimicorum tuorum: * Tecum principium in die virtutis tuæ in splendoribus sanctorum; ex utero ante luciferum genui te. *ψ.* Ad quem Angelorum dixit Deus aliquando: Sede à dextris meis, quoadusque ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum? * Tecum. *Pf.* 109. *Hebr.* 1.

Leꝛtio v. n. 53 & 55.

Sed, inquiunt, in Epistola ad Hebræos ita Apostolus loquitur: Tanto melior Angelis factus, quanto præstantius nomen præ illis sortitus est. Ex his verbis colligunt Verbum Dei creaturam esse, & opus, & unam ex rebus conditis. Si personam, rem, tempus apostolici dicti cognoscerent heretici, nunquam humana in deitatem transferentes, tam impiè & stultè adversus Christum sese habuissent. Id intueri licebit, si initium lectionis probe excipias. Dicit enim Apostolus; Multifariam multisque modis olim Deus locutus est patribus nostris per Prophetas; ultimis autem diebus locutus est nobis in Filio. Atque ita paulo post dicit, perfecta ab eo nostrorum peccatorum purificatione, ipsum sedere ad dexteram majestatis in excelsis, tanto meliorem Angelis factum, quanto præstantius no-

men præ illis fortitus est. De eo igitur tempore quo nobis per Filium locutus est, cum peccatorum purgatio fieret, apostolicum dictum mentionem facit. Quando autem nobis locutus est in Filio, aut quando purgatio peccatorum facta, aut quando natus est homo, nisi post Prophetas, idque in ultimis diebus?

R. Benedicite Domino, omnes Angeli ejus, potentes virtute, facientes verbum illius, * Ad audiendam vocem sermonum ejus. *ψ.* Videbitis cælum apertum, & Angelos Dei ascendentes & descendentes supra Filium hominis, * *Ad. Ps. 102. Joan. 1.*

Lectio vj.

Deinde cum narratio instituta esset de humana Verbi dispensatione, deque ultimis temporibus; consequenter commemoravit Deum neque superioribus aetatibus tacuisse; sed locutum esse per Prophetas: & postquam Prophetæ suo officio perfuncti sunt, & lex per Angelos pronuntiata est, & Filius etiam ad nos descendit, & ad ministrandum accessit, tunc demum necessario subintulit: Tantò melior Angelis factus; ostendere volens, quantò Filius præ servo excellit, tantò functione officioque servorum, Filii administrationem meliorem fuisse.

R. Quis similis erit Deo in filiis Dei? Deus qui glo-

rificatur in concilio sanctorum: * Magnus, & terribilis super omnes qui in circuitu ejus sunt. *ψ.* Qui est de terra, de terra est, & de terra loquitur: qui de cælo venit, super omnes est: * Magnus. *Glória Patri.*

* Magnus. *Pf. 88. Joan. 3.*

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 13.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore: Parabolam proposuit turbis Jesus, dicens: Simile est regnum cælorum grano sinapis, quod accipiens homo seminavit in agro suo. Et reliqua.

Homilia sancti Hieronymi Presbyteri. 1. 2 in Matth.

Regnum cælorum, prædicatio Evangelii est, & notitia Scripturarum, quæ ducit ad vitam, & de qua dicitur ad Judæos: Auferetur à vobis regnum Dei, & dabitur genti facienti fructus ejus. Simile est ergo hujuscemodi regnum grano sinapis, quod accipiens homo seminavit in agro suo. Homo qui seminat in agro suo, à plebisque Salvator intelligitur, quod in animis credentium seminet; ab aliis, ipse homo seminans in agro suo, hoc est, in semetipso, & in corde suo.

R. Locutus est Jesus in parabolis ad turbas, ut impleretur quod dictum est per Prophetam: * Eructabo abscondita à constitutione mun-

di. *¶* Apérim in parabolis
os meum ; loquar propo-
sitiones ab initio ; * Eru-
ctábo. *Matth.* 13. *Pf.* 77.

Leãtio viii.

Quis est iste qui sémnat ,
nisi sensus noster & áni-
mus ; qui suscipiens granum
prædicatiónis , & fovens se-
mentem humóre fidei , facit
in agro sui pectoris pullúlá-
re ? Prædicatio Evangelii mí-
nima est omnibus disciplinis.
Ad primam quippe doctri-
nam , fidem non habet veri-
tatis , hómíne Deum , De-
um mórtuum , & scándalum
crucis prædicans. Confer hu-
juscémodi doctrinam dog-
mátibus philosophórum , &
libris eórum , & splendóri
eloquéntiæ , & compositiáni
térmonum ; & vidébis quan-
tò minor sit céteris semini-
bus sementis Evangelii.

Rf. Dimissis turbis , venit
Jesus in domum ; & * Acces-
sérunt ad eum discipuli ejus ,
dicentes : Ediffere nobis pa-
rabolam. *¶* Cor sapientis
querit doctrinam : * Acces-
sérunt. *Matth.* 13. *Prov.* 15.

Leãtio ix.

Sed illa cum creverit , ni-
hil mordax , nihil vivi-
dum , nihil vitále demon-
strat : sed totum flaccidum
marcidumque & mollitum
ebullit in olera , & in herbas
quæ cito arcescunt & cor-
rumpunt. Hæc autem prædica-
tio , quæ parva videbatur in
principio , cum vel in ani-
ma credentis , vel in toto

mundo sata fuerit , non exur-
git in olera , sed crescit in
arborem ; ita ut volucres
cœli (quas vel ánimas cre-
déntium , vel fortitúdines
Dei servitio mancipatas sen-
tíre debémus ,) véniant &
hábitent in ramis ejus. Ra-
mos putó evangélicæ arboris ,
quæ de grano sinápis
creverit , dógmatum esse di-
versitates , in quibus supra-
dictarum volucrum unaquæ-
que requiescit.

Rf. Quæ seminaverit ho-
mo , hæc & metet ; quóniam
qui sémnat in carne sua , de
carne & metet corruptiõ-
nem : * Qui autem sémnat
in spírítu , de spírítu metet
vitam æternam. *¶* Qui sém-
inat iniquitatem , metet
mala : * Qui. Glória. * Qui.
Galat. 6. *Prov.* 22.

Ad Benedictus. Ant. 7. d.
Simile est regnum cœlór-
um grano sinápis , quod mí-
nimum quidem est omnibus
seminibus ; cum autem cre-
verit , majus est omnibus ole-
ribus. *Matth.* 13.

Oratio. Orémus.

Præsta , quæsumus , omni-
potens Deus , ut semper
rationabilia meditantes , quæ
tibi sunt placita , & dictis
exequámur & factis ; Per Dó-
minum.

Ad Magnificat. Ant. 1. a.
Simile est regnum cœlór-
um fermento , quod acceptum
múlier abscondit in farina
satis tribus , donec ferment-
atum est totum. *Matth.* 13.

FERIA SECUNDA.

Leitio j. Cap. 2.

De Epistola ad Hebræos.

Propterea abundantius oportet observare nos ea que audivimus, ne forte percessuamus. Si enim qui per Angelos dictus est sermo, factus est firmus, & omnis prævaricatio & inobediencia accepit justam mercedis retributionem; quomodo nos effugiemus, si tantam neglexerimus salutem? Quæ cum initium accepisset enarrari per Dominum, ab eis qui audierunt, in nos confirmata est, contestante Deo signis & portentis, & variis virtutibus, & Spiritus sancti distributionibus secundum suam voluntatem.

Leitio ij.

Eum autem, qui modico quam Angelus minoratus est, videmus Jesum, propter passionem mortis, gloriam & honore coronatum; ut gratia Dei pro omnibus gustaret mortem. Decēbat enim eum, propter quem omnia, & per quem omnia, qui multos filios in gloriam adduxerat, auctorem salutis eorum per passionem consummare. Qui enim sanctificat, & qui sanctificantur, ex uno omnes. Propter quam causam non confunditur fratres eos vocare, dicens: Nuntiabo nomen tuum fratribus meis, in medio ecclesie laudabo te. Et iterum: Ego ero fidens in eum. Et ite-

rum: Ecce ego, & pueri mei quos dedit mihi Deus.

Leitio iij.

Quia ergo pueri communicaverunt carni & sanguini, & ipse similiter participavit eisdem; ut per mortem destrueret eum qui habebat mortis imperium, id est, diabolus, & liberaret eos qui timore mortis per totam vitam obnoxii erant servituti. Nusquam enim Angelos apprehendit, sed semen Abraham apprehendit, Unde debuit per omnia fratribus similari, ut misericors fieret, & fidelis Pontifex ad Deum, ut repropitiaret delicta populi. In eo enim, in quo passus est ipse & tentatus, potens est & eis qui tentantur auxiliari.

FERIA TERTIA.

Leitio j. Cap. 3.

De Epistola ad Hebræos.

Unde, fratres sancti, vocationis celestis participes, considerate Apostolum & Pontificem confessionis nostræ Jesum, qui fidelis est ei qui fecit illum, sicut & Moyses in omni domo ejus. Amplioris enim glorie iste præ Moysese dignus est habitus, quanto ampliore honorem habet domus qui fabricavit illam. Omnis namque domus fabricatur ab aliquo; qui autem omnia creavit, Deus est. Et Moyses quidem fidelis erat in tota domo ejus tanquam famulus, in testimonium eorum que dicenda erant? Christus ver-

tò tanquam Filius in domo sua: quæ domus sumus nos, si fiduciam & glóriam spei usque ad finem firmam retineamus.

Leãtio ij.

Videte, fratres, ne forte sit in aliquo vestrum cor malum incredulitatis, discedendi à Deo vivo; sed adhortamini vosmetipsos per singulos dies, donec Hódie cognomináretur, ut non obdurétur quis ex vobis fallacia peccati. Participes enim Christi effecti sumus: si tamen initium substantiæ ejus usque ad finem, firmum retineamus. Dum dicitur: Hódie si vocem ejus audieritis, nolite obdurare corda vestra, quemadmodum in illa exacerbatione. Quidam enim audientes, exacerbaverunt: sed non universi qui profecti sunt ex Ægypto per Móysen.

Leãtio iij. Cap. 4.

Vivus est enim sermo Dei, & efficaç, & penetrabilior omni gladio accipiti; ac pertingens usque ad divisionem animæ & spiritus, compagum quoque ac medullarum, & discretor cogitationum & intentionum cordis. Et non est ulla creatura invisibilis in conspectu ejus; omnia autem nuda & aperta sunt oculis ejus, ad quem nobis sermo. Habentes ergo Pontificem magnum, qui penetravit cælos, Jesum Filium Dei, teneamus confessionem. Non enim habemus

Pontificem, qui non possit compati infirmitatibus nostris; tentatum autem per omnia pro similitudine absque peccato. Adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiæ; ut misericordiam consequamur, & gratiam inveniamus in auxilio opportuno.

FERIA QUARTA.

Leãtio j. Cap. 6.

De Epistola ad Hebræos.

Quapropter intermittentes inchoationis Christi sermonem, ad perfectiora feramur, non rursus jacentes fundamentum poenitentiae ab operibus mortuis, & fidei ad Deum, baptismatum doctrinæ, impositionis quoque manuum, ac resurrectionis mortuorum, & judicii æterni. Et hoc faciemus, siquidem permisit Deus. Impossibile est enim eos qui semel sunt illuminati, gustaverunt etiam donum celeste, & participes facti sunt Spiritus sancti, gustaverunt nihilominus bonum Dei verbum, virtutesque sæculi ventari, & prolapsi sunt; rursus renovari ad poenitentiam; rursus crucifigentes sibi metipsis Filium Dei, & ostentui habentes.

Leãtio ij.

Terra enim sæpe venientem super se bibens imbrem, & generans herbam opportunam illis à quibus colitur, accipit benedictionem à Deo: proferens autem spinas ac tribulos, reproba est, & maledicto pro-

xima; cujus consummatio in combustionem. Confidimus autem de vobis, dilectissimi, meliora & viciniora salutis; tametsi ita loquimur. Non enim iniustus Deus, ut obliviscatur operis vestri, & dilectionis quam ostendistis in nomine ipsius, qui ministrastis sanctis, & ministratis. Cupimus autem unumquemque vestrum eandem ostentare sollicitudinem ad expletionem spei usque in finem; ut non segnes efficiamini, verum imitatores eorum qui fide & patientia hereditabum promissiones.

Lectio iij. Cap. 7 & 8.

Lex homines constituit sacerdotes infirmitatem habentes; sermo autem iurijurandi, qui post legem est, Filium in æternum perfectum. Capitalium autem super ea quæ dicuntur: Talem habemus Pontificem, qui consedit in dextera sedis magnitudinis in caelis, sanctorum minister, & tabernaculi veri, quod fixit Dominus; & non homo. Omnis enim Pontifex ad offerendum munera & hostias constituitur; unde necesse est & tunc habere aliquid quod offerat. Si ergo esset super terram, nec esset sacerdos, cum essent qui offerrent secundum legem munera, qui exemplari & umbra deservunt celestium, sicut responsum est Moysi, cum confunimaret

tabernaculum: Vide, (inquit) omnia facta secundum exemplar quod tibi ostensum est in monte. Nunc autem melius fortitus est ministerium, quantum & melioris testamenti mediator est, quod in melioribus re-promissionibus sancitum est. Nam si illud prius culpa vacasset, non utique secundus locus inquireretur.

FERIA QUINTA.

Lectio j. Cap. 10.

De Epistola ad Hebræos.

Voluntarie peccantibus nobis post acceptam notitiam veritatis, jam non relinquitur pro peccatis hostia, terribilis autem quædam expectatio iudicii, & ignis æmulatio quæ consumptura est adversarios. Irritam quis faciens legem Moysi, sine ulla miseratione nobis vel tribus rebus moritur: quantum magis putatis deteriora mereri supplicia, qui Filium Dei conculcaverit, & sanguinem testamenti pollutum duxerit, in quo sanctificatus est, & spiritui gratiæ contumeliam fecerit? Scimus enim qui dixit: Mihi vindicta, & ego retribuam. Et iterum: Quia iudicabit Dominus populum suum. Horrendum est incidere in manus Dei viventis.

Lectio ij. Cap. 11.

Est autem fides sperandarum substantia rerum, argumentum non apparentium. In hac enim testimo-

nium consecuti sunt senes. Fide intelligimus aptata esse secula verbo Dei; ut ex invisibilibus visibilia fierent. Fide plurimam hostiam Abel quam Cain obtulit Deo, per quam testimonium consecutus est esse justus, testimonium perhibente muneribus ejus Deo; & per illam defunctus adhuc loquitur. Fide Enoch translatus est, ne videret mortem; & non inveniebatur, quia transtulit illum Deus: ante translationem enim testimonium habuit placuisse Deo. Sine fide autem impossibile est placere Deo. Credere enim oportet accedentem ad Deum, qui est, & inquirentibus se remunerator sit.

Leçtio iij.

Fide Noë, responso accepto de iis quæ adhuc non videbantur, metuens aptavit arcam in salutem domus suæ, per quam damnavit mundum; & justitiam, quæ per fidem est, hæres est instituta. Fide qui vocatur Abraham obediit in locum exire, quem accepturus erat in hereditatem; & exiit, nesciens quid iret. Fide demoratus est in terra repromissionis, tanquam in aliena, in casulis habitans cum Isaac & Jacob coheredibus repromissionis ejusdem. Expectabat enim fundamenta habentem civitatem, cujus artifex & conditor Deus.

FERIA SEXTA.

Leçtio j. Cap. 12.

De Epistola ad Hebræos.

Deponentes omne pondus, & circumstantes nos peccatum, per patientiam curramus ad propositum nobis certamen, aspicientes in auctorem fidei, & consummatorem Jesum, qui, proposito sibi gaudio, sustinuit crucem, confusione contempta, atque in dextera sedis Dei sedet. Recogitate enim, eum qui talem sustinuit a peccatoribus adversum semetipsum contra-dictionem; ut ne fatigemini, animis vestris deficientes. Nondum enim usque ad sanguinem resististis, adversus peccatum repugnantes; & obliti estis consolationis, quæ vobis tanquam filiis loquitur, dicens: Filii, nolite negligere disciplinam Domini, neque fatigeris dum ab eo argueris. Quem enim diligit Dominus, castigat; flagellat autem omnem filium quem recipit.

Leçtio ij.

IN disciplina perseverate. Tanquam filii vobis offert se Deus: quis enim filius, quem non corripit pater? Quod si extra disciplinam estis, cujus participes facti sunt omnes; ergo ad alteri, & non filii estis. Deinde patres quidem carnis nostræ eruditores habuimus, & reverebamur eos; non multo magis obtem-

perabimus Patri spirituum, & vivemus? Et illi quidem in tempore paucorum dierum secundam voluntatem suam erudiebant nos; hic autem ad id quod utile est, in recipiendo sanctificationem ejus. Omnis autem disciplina in presenti quidem videtur non esse gaudii, sed mœroris; postea autem fructum pacatissimum exercitatis per eam reddet iustitiz.

Leçtio iij.

Propter quod remissas manus & soluta genua erigite, & gressus rectos facite pedibus vestris; ut non claudicans quis erret, magis autem sanetur. Pacem sequimini cum omnibus, & sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum; contemplantes ne quis desit gratiæ Dei, ne qua radix amaritudinis furtim germinans impediatur, & per illam iniquentur multi. Ne quis fornicator aut profanus, ut Esau qui propter unam escam vendidit primitiva sua. Scitote enim quoniam & postea cupiens hereditare benedictionem, reprobatus est; non enim invenit poenitentiz locum, quanquam cum lacrymis inquisisset eam.

SABBATO.

Leçtio j. Cap. 13.

De Epistola ad Hebræos.

Caritas fraternitatis maneat in vobis. Et hospitalitatem nolite oblivisci;

per hanc enim latenter quidam, Angelis hospatio receperis. Memento vitiorum; tanquam simul vincas; & laborantem, tanquam & ipsi in corpore morantes. Honorabile convivium in omnibus, & thorax immaculatus. Fornicatores enim & adulteros judicabit Deus. Sint mores sine avaritia, contenti presentibus; ipse enim dixit: Non te deseram, neque derelinquam. Ita ut confidenter dicamus: Dominus mihi adiutor; non timebo quid faciat mihi homo. Memento prepositorum vestrorum, qui vobis locuti sunt verbum Dei: quorum inuentes exitum conversationis, imitamihi fidem. Jesus Christus heri, & hodie: ipse & in secula.

Leçtio ij.

Doctrinis variis & peregrinis nolite abduci. Optimum est enim gratiam stabilire cor, non escis; quæ non profuerunt ambulanti in eis. Habemus altare de quo edere non habent potestatem, qui tabernaculo deserviunt. Quorum enim animalium infertur sanguis pro peccato in sancta per Pontificem, horum corpora cremantur extra castra. Propter quod & Jesus, ut sanctificaret per suum sanguinem populum, extra portam passus est. Exeamus igitur ad eum extra castra, improprium ejus

portantes. Non enim habemus hic manentem civitatem; sed futuram inquirimus. Per ipsum ergo offeramus hostiam laudis semper Deo, id est, fructum labiorum confitentium nomini ejus. Beneficentiae autem & communionis nolite oblivisci; talibus enim hostiis promeretur Deus.

Leitio ix.

Obedite praepositis vestris, & subjacete eis: ipsi enim pervigilant, quali rationem pro animabus vestris reddituri; ut cum gaudio hoc faciant, & non gementes; hoc enim non ex-

pedit vobis. Orate pro nobis; confidimus enim quia bonam conscientiam habemus, in omnibus bene volentes conversari. Amplius autem deprecor vos hoc facere, quo celerius restituar vobis. Deus autem pacis, qui eduxit de mortuis Pastorem magnum ovium in sanguine testamenti aeterni, Dominum nostrum Jesum Christum, aptet vos in omni bono, ut faciatis ejus voluntatem, faciens in vobis quod placeat coram se per Jesum Christum; cui est gloria in secula seculorum. Amen. Tu autem.

PROPRIUM SANCTORUM.

PARS AUTUMNALIS.

FESTA SEPTEMBRIS.

DIE I.

S. FIRMINI, EPISCOPI.

Semiduplex.

Ad NOCT. Lectio j de Script. occur. et sic in aliis Semiduplicibus.

Lectio ij.

Firminus generis nobilitate multum commendabilis, patrem habuit Faustianum qui praefecturam Ambiani tenebat, impetrante Gratiano. Ille ob memoriam sancti Firmi, primi Ambianorum Episcopi et Martyris, Firminus a parentibus nuncupatus est. Eorum cura in fide educatus, et litteris eruditus, spreto saeculo, nomen suum inter Clericos professus, brevi ad eam pietatis ac doctrinae famam pervenit, ut Barbaris undique in Gallias irrumpentibus, cum gravis Ecclesiae persecutio timeretur, unanimi Cleri et populi consensu Ambianensium Pontifex sit constitutus. Ipse autem non urbem modo et universam Diocesim a reliquis gentilitiae superstitionibus expurgavit; sed et Pon-

Autumnalis. ATRES.

tivenses, Morinos, Vimeacenses, Caletenses, oppressione Barbarorum ad pristinam idololatriam penes reversos, in fide solidavit, collapsamque Ecclesiae disciplinam restauravit. Elucebat in eo praecipua humilitas, summa quoque in pauperes misericordia; quos domi suae benignus excipiebat, non dedignans iis ministrare propriis manibus victu necessaria. His et aliis pietatis operibus, Deum promeritus, multis in vita clauit miraculis; multos etiam daemones ab obsessis corporibus suarum orationum et jejuniorum virtute depulit. Ecclesiam in honorem beatae Virginis Mariae supra tumulum sancti Firmi Martyris fundavit, aliasque variis in locis edificavit Basilicas. Tandem rebus omnibus, quae ad conservandam Christi fidem et Ecclesiarum disciplinam pertinebant, constitutus, plenus meritis obdormivit in Domino, ineunte saeculo quinto, Corpus ejus sepul-

16

tum est in eo beátæ Mariæ templo, quod ipse éxtrui curáverat; unde póstea in Cathedrâlem Ecolésiam à beáto Sálvio Pontífice translátum est.

De S. Ægidio, Lectio iij.

Ægidius Athénis natus, adolescens pátriam propter Christum reliquit; et Massíam appulsus, Arelátum ad beátum Cæsárium, audítâ sanctitátis ejus famâ, contendit. Per biénnium ejus magistério erudítus, cùm vitæ solitáriæ desidério æstuáret, secretiorem erémum, primùm ad ripam Wardónis amnis in agro Uctiensi cum sancto Veredémio pétiit: mox, cùm illic quoque frequentióri hóminum concursu gravaréturet, ad oram Rhódani reversus, tandem qualem optábat locum in valle Flaviana, quâ Paróchia Nemausensis ad Arelatensis fines porrigitur, réperit. Illic diútius solis ferè herbárum radicibus pastus, demum per magnátes quosdam de familia regis qui tunc Gothórum tenébat monárchiam, detectus est; et ceteris detrectátis muneribus, eò tandem adductus, ut in loco spelunçæ monastérium éxtrui pateréturet. Hujus Abbas, jubente rege, factus, iter Romam aggressus est, cui testimónium

perhiberi créditur in actis Conciliórum, ubi leguntur Romam missi à Cæsário, Abbas Ægidius et Messíanus Notárius, ambo ex ejus discipulis, qui Symmacho Papæ libellum in grátiam Arelatensis Ecclesiæ deferrent, ejusque privilégium ab Aquensi Episcopo violátum vindicárent. Redux in Septimániam Ægidius, Childeberto Francórum regi, cùm bellum illic géreret, innotuisse, et Parísios ab eódem invitátus esse tráditur. Ubi in ausa aliquándiu detentus, tandem impetrátâ abeundi facultáte, in monastério suo defunctus est die Dominicâ, anno quingentésimo quadragésimo-séptimo. Corpus ejus, grassante Atbigénsium furóre, Tolósam ad Basilicam sancti Saturníni delátum est.

Oratio, Deus fidélium lumen, xiv.

Pro Commem. S. Ægidii, Ant. Ecce. †. Venite, xlv.

Oratio. Orémus.

Sancti Abbátis Ægidii supplicatióibus tribue nos, Deus, adjuvári; ut quæ piè crédidit appetámus, et quod justè sperávit consequámur; Per Dóminum nostrum Jesum Christum.

VESPERÆ de sequenti.

DIE II.

SS. LAZARI, MARTHÆ
ET MARIÆ,
CHRISTI HOSPITUM.

Duplex-minus.
IN I VESPERIS.

Ant. Intrávit Jesus in
6. F. I quoddam castel-
lum; et mulier quædam,
Martha nómine, excépit il-
lum in domum suam.
Luc. 10.

Ant. 8. G. Huic erat so-
ror, nómine Mariá, quæ
etiám sedens secus pedes Dó-
mini, audiébat verbum il-
lius; Martha autem satagé-
bat circa frequens ministé-
rium. *Luc. 10.*

Ant. 3. à. Stetit Martha,
et ait: Dómine, non est ti-
bi curæ quòd soror mea re-
líquit me solam ministráre?
dic ergo illi ut me ádjuvet.
Luc. 10.

Ant. 5. a. Dixit illi Dó-
minus: Martha, Martha,
sollícita es, et turbáris erga
plárima: porro unum est
necessárium. *Luc. 10.*

Ant. 1. D. Mariá ópti-
mam partem elégit, quæ non
auferétur ab ea. *Luc. 10.*

Capitulum. Hebr. 13.

Cáritas fraternitátis má-
gneat in vobis: et hospi-
tali-tátem nolíte oblivisci;
per hanc enim latuérunt qui-
dam, Angelis hospítio recep-
tis.

ñ. Si quis diligit me, ser-

mónem meum servábit; et
* Pater meus diligit eum,
et ad eum veniémus, et
† Mansiónem apud eum fa-
ciémus. †. Sapiéntia súsci-
pit inquirentes se; et qui
illam diligit; diligit vitam.
* Pater. Glória. † Mansió-
nem. *Joan. 14. Eccli. 4.*

Hymnus.

Flagrans amore, pérditos
Dum nos Redemptor
quæreret,

Defessus ad Martham Deus
Sese recépit hóspitam.

Beáta, quæ tantum suis
Amíca tectis hóspitem
Fovére gaudet, et Deo
Inferre convívæ dapes!

Dum Martha pascit, pás-
citur

Mariá felix, ac sedens,
Magnoque tuta Júdice,
Partem potístur óptimam.

Nunc, Martha, nunc se-
dens Deo,

Et ipsa Verbo pásceris;
Et juge se tuus tibi
Convíva dat convívium.

Da, Christe, sanctorum
quies,

Sic nos ad unum téndere
Per multa, posthac óptimá
Ut parte possímus frui.

Amen.

†. Oculi mei ad fidéles
terræ, ut sédeant mecum:
ñ. Ambulans in via imma-
culáta, hic mihi ministrá-
bat. *Ps. 100.*

Ad Magnificat. Ant. 5. C.

Diligebat Jesus Martham,
et sororem ejus Mariam,
et Lazarum. *Joan.* 11.

Oratio ut infra ad Laudes.

*Fit Commem. S. Firmi,
Episc. Ant. Sacerdotes.* †. Salvum, xxvj. *Ora-
tio*, Deus, fidelium, xxv.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum cum homini-
bus conversatum, * Venite,
adoremus. *Baruch* 3.

Hymnus. S. V.

Rédditum luci, Dómino
vocante,
Lazarum, turbæ, domitam-
que mortem

Láudibus festis, modulisque
sacri

Dícite cantûs.

Ille qui Christum meruit
frequenti

Hóspitem gaudens recreáre
mensâ,

Fœtidus clauso, data præda
morti,

Cónditur antro.

Heu! tuâ præsens ope si
jacenti,

Fata qui præscis, Deus,
astitisses;

Víxerit, necdum preme-
rentur atrá

Lúmina nocte.

Jamque mors, vitæ Dó-
mino solútam,

Si jubes, reddet spoliáta
prædam:

Nunc et extinctus súperas
amicus

Surget ad auras.

Ecce dilecti lacrymis ho-
nóras

Hóspitis funus; fremituque
prodis

Quàm pio plangas, Pater,
impiórum

Corde ruínam.

Ut Patrem semper pia,
Spíritumque,

Omne plebs tecum celebret
per ævum,

Christe, credentes animas
secundæ

Eripe morti. Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. a. Erat quidam
languens Lázarus à Bethá-
nia, de castello Mariæ et
Marthæ soróris ejus.

Joan. 11.

Ant. 6. F. Mariá erat
quæ unxit Dóminum un-
guento, et extersit pedes
ejus capillis suis; cujus
frater Lázarus infirmabá-
tur. *Joan.* 11.

Ant. 3. c. Misérunt so-
róres ejus ad Jesum, dicen-
tes: Dómine, ecce quem
amas infirmátur. *Joan.* 11.

†. Dóminus opem ferat
illi super lectum dolóris ejus:
ñ. Universum stratum ejus
versasti in infirmitate ejus.

Ps. 40.

*Lectiones de Scriptura
occurrente, et sic in ceteris
Duplicibus.*

Post j Lect. ñ. Audiens
Jesus quia Lázarus infirma-
bátur, dixit: * Infirmitas

hæc non est ad mortem, sed pro glória Dei, ut glorificétur Filius Dei per eam.

†. Tentat vos Dóminus Deus vester, ut palàm fiat utrùm diligátis eum, an non, in toto corde, et in tota ánima vestra. * Infirmitas. *Joan. 11. Deut. 13.*

Post ij Lect. n). Dixit Jesus discipulis suis: Lázarus amicus noster dormit; sed * Vado, ut à somno éxcitem eum: díxerat autem de morte ejus. †. Numquid qui dormit, non adjíciet ut resurgat? * Vado. *Joan. 11. Ps. 40.*

Post iij Lect. n). Dixit Jesus manifestè: * Lázarus mórtuus est; et gaúdeo, ut credátis, quómiam non eram ibi: sed † Eámus ad eum. †. Dilectus, vivens inter peccatóres, translátus est: * Lázarus. Glória Patri. † Eámus ad eum. *Joan. 11. Sap. 4.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 8. c. Venit Jesus, et invénit Lázarum quátuor dies jam in monumento habentem. *Joan. 11.*

Ant. 4. f. Multi ex Judæis vénerant ad Martham et Mariám, ut consolarentur eas de fratre suo. *Joan. 11.*

Ant. 5. a. Martha, ut adivit quia Jesus venit, occur-

rit illi; Mariá autem domi sedébat. *Joan. 11.*

†. Defecérunt óculi mei, Dómine, n). Dicentes: Quando consoláberis me? *Ps. 118:*

Lectio iv.

Sermo sancti Bernardi Abbátis.

2 in *Assumpt. n. 6, 7.*

Non sola inveniátur in nobis exercitatio corporális, ad módicum valens: sed inveniátur útilis ad ómnia píetas, et exercitium spirituále. Múlier, Martha nómine, excépit Jesum in domum suam; et huic erat soror, nómine Mariá. Soróres sunt, et debent esse contubernáles. Occupátur hæc circa frequens ministérium; illa Domínicis est intenta sermónibus. Ad Martham spectat ornátus, sed implétio ad Mariám. Vacat enim Dómino, ut non sit domus vacans. Sed mundatíonem cui póssumus attribúere? Erst enim, si et hoc invenérimus, domus, in qua Salvátor suscépitur, et munda, et ornáta, et non vacans. Demus eam Lázaro, si et vobis ita vidétur. Et ei síquidem fraternitátis jure cum soróribus est domus ista comúnis. Dico autem Lázarum, quem quatríduánum, jamjamque fetentem, à mórtuis éxcitat vox virtútis; ut videátur satis cóngruè for-

mam gèrere poenitentis. Intret ergo domum Salvator, et frequenter visitet eam, quam poenitens Lázarus mundat, ornat Martha, et María replet internæ dedita contemplationi.

ñ). Dixit Martha ad Jesum: Dómine, si fuisses hic, frater meus non fuisset mortuus; sed et nunc * Scio quia quæcumque popósce-
ris à Deo, dabit tibi Deus. †. Exaudi orationem meam, Dómine, et deprecationem meam: áuribus pércipe lá-
crymas meas. * Scio quia.
Joan. 11. Ps. 38.

Lectio v. Serm. 3.

Martha in domum suam Méxicoipit Salvátorem in terris: María pótius cógitat quemádmódu[m] suscipiátur ab eo in domo non manufacta, æterna in cœlis. María tacet, et pro ea lóquitur Christus. Optimam, inquit, partem elégit sibi María, quæ non auferétur ab ea in æternum. Hoc Unum, illud quod necessárium est; hæc Una, quam Prophéta tam sédulò requirébat: Unam, inquit, pétii à Dómino, hanc requiram. Sed consideré-
mus, fratres, quemádmó-
dum tria hæc distribúerit ordinátio caritátis, Marthæ administratióne[m], Mariæ contemplatióne[m], Lázari poenitentiam. Habet hæc si-

mul quæcumque perfecta est ánima: magis tamen vi-
dentur ad síngulos síngula pertinere, ut álii vacent sanctæ contemplatióni, álii dediti sint fraternæ admi-
nistratióni, álii in amaritú-
dine ánime suæ recógitent annos suos, tanquam vulne-
ráti dormientes in sepulcris. Sic planè, sic opus est, ut María piè et sublímiter sèntiat de Deo suo, Martha benignè et misericórditer de próximo, Lázarus miserè et humíliter de seipso.

ñ). Dixit Jesus Marthæ: Resurget frater tuus. Dicit ei Martha: * Scio quia resurget in resurrectione in novissimo die. †. In manu Dómini ánima omnis viventis, et spíritus universæ carnis. * Scio. *Joan. 11. Job 12.*

Lectio vj.

Quibus nulla crédita est dispensátio, administratió nulla commissa, his omníno sedendum erit, aut secus pedes Jesu cum María, aut certè cum Lázaro intra septa sepulcri. Quidni erga multa turbétur Martha, quæ sollicita est pro multis? Tibi verò, cui necéssitas hæc non incumbit, è duóbus unum est necessárium; aut non turbári pénitus, sed delectári magis in Dómino; aut, si id necdum potes, turbári non erga plúrima, sed (ut de

se Propheta loquitur) ad teipsum. Sed et ipsam quoque Martham admonitam esse necesse est, id maxime queri inter dispensatores, ut fidelis quis inveniatur. Erit autem fidelis, si neque quæ sua sunt querat, sed quæ Jesu Christi, ut sit intentio pura; nec suam faciat, sed Domini voluntatem, ut sit actio ordinata. Videat Mariam quemadmodum vacet, et videat quoniam suavis est Dominus. Videat, inquam, quam devotâ mente, quam tranquillo se deat animo secus pedes Jesu, providens eum semper in conspectu suo, et verba ex ore ejus excipiens, cujus et aspectus delectabilis, et eloquium dulce. Gaude et gratias age, Mariam, quæ partem optimam elegisti. Beati enim oculi qui vident quæ tu vides, et aures quæ merentur audire quod audis. Beata planè, quæ venas eussurri divini percipis in silentio, in quo utique bonum est homini Dominum expectare.

η). Dixit Marthæ Jesus: Ego sum resurrectio, et vita. Credis hoc? Ait illi: Utique, Domine, ego credidi quia * Tu es Christus Filius Dei vivi, qui in hunc mundum venisti. γ). Tu es, Domine, qui vitæ et mortis

habes potestatem, et deducis ad portas mortis, et reducis: * Tu es. Glorie. * Tu es. Joan. 11. Sap. 16.

IN III NOCTURNO.

Ant. 2. D. Abiit Marthæ, et vocavit Mariam sororem suam silentio, dicens: Magister adest, et vocat te. Joan. 11.

Ant. 7. d. Mariam, ut audivit, surgit citò, et venit ad eum. Joan. 11.

Art. 1. f. Judæi qui erant cum ea in domo, et consolabantur eam, cum vidissent Mariam quia citò surrexit et exiit, secuti sunt eam. Joan. 11.

γ). Venite, et videte opera Domini, η). Quæ posuit prodigia super terram. Ps. 45.

Lectio vij. Cap. 11. Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

In illo tempore; Erat quidam languens Lazarus à Bethania, de castello Mariæ, et Marthæ sororis ejus. Et reliqua.

Homilia sancti Joannis Chrysostomi. 62 in Joan.

Multi cum aliquos vident in ærumnam quampiam, ut morbum, paupertatem, aut quid simile incidisse, perturbantur, nescii Deo amiois id maxime competere. Nam Lazarus ex Christi amio-

cis erat, et infirmabatur; id quod dicebant ii qui miserunt: Ecce quem amas infirmatur. Narrat autem Evangelista sorores quoque ipsum amavisse; et tamen Lazarum mori permisit. Amabat autem Jesus Martham, et sororem ejus, et Lazarum. Ne unquam indignemur, vel ægrè feramus, si viri virtute præditi, et Dei amici, in morbum incidant. Ecce quem amas, infirmatur. In commiserationem Christum pertrahere volebant. Adhuc enim hominem esse putabant, quod ex dictis eorum arguitur: Si fuisses hic, non fuisset mortuus; neque dixerunt, Ecce Lazarus infirmatur; sed, Ecce quem amas, infirmatur. Quid ergo Christus? Hæc infirmitas non est ad mortem, sed pro gloria Dei, ut glorificetur Filius Dei per eam. Vide quomodo rursum eandem dicat gloriam suam et Patris; cum enim dixisset, Dei, subdidit, Ut glorificetur Filius Dei. Hæc infirmitas non est ad mortem. Cum enim illic bido mansurus esset, remittit illos ut hæc nuntient. Quâ in re mirandum est quod sorores cum audissent non esse ad mortem, et postea mori vidissent, offensæ non fuerint, rem contra

cessisse cernentes. Verum accesserunt, nec putarunt mentitum illum esse.

n). Maria, cum venisset ubi erat Jesus, videns eum, cecidit ad pedes ejus, et dicit ei: * Domine, si fuisses hic, non esset mortuus frater meus. †. Fuerunt mihi lacrymæ mense panes die ac nocte, dum dicitur mihi quotidie: Ubi est Deus tuus? * Domine. *Joan. 11. Ps. 41.*

Lectio viij.

Multi ex Judæis adfuerunt qui consolarentur Mariam et Martham. Hæc dicit Evangelista, Lazari mortem confirmans. Cur porro Martha Christo obviam venit sine sorore comite? Vult seorsim illum adire, et rem nuntiare. Postquam autem Christus spem bonam indiderat, tunc abit, et Mariam vocat; et hæc occurrit illi, luctu adhuc vigente. Viden amoris magnitudinem? Hæc est de qua dicebat: Maria verò optimam partem elegit. Quomodo ergo, inquires, Martha nunc ferventior videtur? Non erat hæc ferventior; sed illa nihil didicerat. Nam Martha imbecillior erat. Cum enim tot tantaque audisset, adhuc tamen dicit: Jam fetet, quatrivianus est enim. Illa verò, etsi nihil audisset, nihil hujus-

modi locuta est; sed statim credens dixit: Domine, si fuisses hic, frater meus non fuisset mortuus.

¶. Jesus ut vidit Mariam plorantem, et Judæos qui venerant cum ea, plorantes, infremuit spiritu, et turbavit seipsum, et dixit: Ubi posuistis eum? Dicunt ei: * Domine, veni, et vide. ¶. Homo cum mortuus fuerit, et nudatus atque consumptus, ubi, quæso, est? * Domine. *Joan. 11. Job 14.*

Lectio ix.

Videte quanta sit mulierum philosophia, etiamsi imbecillâ mente essent. Viso namque Christo, non statim in luctum, in planctum, in gemitum erumpunt, ut nos solèmus quando notos quospiam ad luctum venientes conspícimus. Sed statim illæ Magistrum mirantur. Credebant utique ambæ in Christum; sed non ut par erat. Nondum enim perfectè scièbant, nec Deum esse, neque suâ potestâte et auctoritâte hæc facere: quod utrumque ipsas edocuit.

¶. Lacrymatus est Jesus. Dixèrunt ergo Judæi: * Ecce quòmodo amabat eum! ¶. Omni tempore diligit qui amicus est, et frater in angustiiis comprobatur: * Ecce. Glòria Patri. * Ecce. *Joan. 11. Prov. 17.*

¶. Sacerd. Numquid confitebitur pulvis veritatem tuam? ¶. Audivit Dominus, et misertus est mei.

Ps. 29.

AD LAUDES.

Ant. 3. à. J numentum Lazari. Erat autem spelunca, et lapis superpositus erat ei. Ait Jesus: Tollite lapidem. *Joan. 11.*

Ant. 8. G. Dicit Martha, soror ejus qui mortuus fuerat: Domine, jam fetet; quatríduanus est enim. *Joan. 11.*

Ant. 4. A. Dicit Martha Jesus: Nonne dixi tibi quoniam, si crederis, videbis glòriam Dei? *Joan. 11.*

Canticum. Sap. 8.

Intrans in domum meam * Inconquiescam cum Sapiéntia:

Non enim habet amaritudinem conversatio illius, nec tædium convictus illius, * sed lætítiam et gáudium.

Quoniam immortalitas est * in cognatione Sapiéntiæ,

Et in amicitia illius delectatio bona, * et in opéribus manuum illius honestas sine defectióne;

Et in certamine loquélæ illius sapiéntia, * et præclaritas in communicatióne sermonum ipsius.

Ant. 7. a. Voce magnâ clamavit Jesus: Lázare, veni foras; et statim pródiit qui fúerat mórtuus. *Joan.* 11.

Ant. 1. a. Pródiit Lázarus, ligátus pedes et manus ínstitis, et fácies illíus sudá-rio erat ligáta. Dixit Jesus: Sólvite eum. *Joan.* 11.

Capitulum. *Ezech.* 37.

Hæc dicit Dóminus Deus: Ecce ego apériam túmulos vestros, et edúcam vos de sepulcris vestris; et sciétis quia ego Dóminus.

Hymnus. S. V.

Panditur saxo túmulus remóto,
Íntimos clamor penetrat recessus,

Et Deum sentit docili jubentem

Aure cadáver.

Proh stupor! notas repetit medúllas

Spirítus; cæcam pedibus revinctus

Dum viam carpit; sibi met superstes

Prodit et hæres.

Ipsa sic ruptis inimíca vinculis

Mors fugit, vincí patiens: futúris

Summa præladit tua sic triumphis,

Christe, potestas.

Ut Patrem semper pia Spirítumque

Omne plebs tecum celebret per ævum,

Christe, credentes animas secundæ

Eripe morti. Amen.

†. Eripuisti animam meam de morte, rj. Ut placeam coram Deo in lumine vivéntium. *Ps.* 55.

Ad Benedict. *Ant.* 2. D. Multi ex Judæis, qui vénerant ad Martiam et Martham, et viderant quæ fecit Jesus, crediderunt in eum. *Joan.* 11.

Oratio. Orémus.

Deus, qui in terris conversátus, in domo Lázari, Marthæ et Mariæ hospitári dignátus es: præsta, questumus, ut cum Lázaro in novitate vitæ ambulantes, te in tuis cum Martha pascere, et à te cum María verbi tui meditatione pasci mereámur; Qui vivis.

AD PRIMAM.

Ant. 3. à. Jesus venit.

AD TERTIAM.

Ant. 8. G. Dicit Martha.

Capitulum. *Thren.* 3.

Lapsa est in lacum vita mea, et posuerunt lapidem super me. Inundaverunt aquæ super caput meum: dixi, Péñi: invocávi nomen tuum de lacu novíssimo.

rj. br. De ventre inféri clamávi, * Et exaudisti vocem meam. De ventre. †. Projecisti me * in pro-

fundam, * Et. Glória. De ventre.

ÿ. Sublevábis de corruptióne vitam meam, r̄. Dómine Deus meus. *Jon. 2.*

AD SEXTAM.

Ant. 4. A. Dicit Marthæ.

Capitulum. Eccli. 2.

Sústine, et in humilitáte tua patientiam habe; quóniam in igne probatur aurum et argentum, homines verò receptibiles in camino humiliatiónis. Crede Deo, et recuperábit te.

r̄. *br.* Spera in Dómino, * Et ipse faciét. Spera. ÿ. Et dabit tibi * petitiónes cordis tui, * Et ipse. Glória Patri. Spera.

ÿ. Dóminus amat iudicium, r̄. Et non derelinquet sanctos suos. *Ps. 36.*

AD NONAM.

Ant. 1. a. Pródiit.

Capitulum. Osee 13.

DE manu mortis liberábo eos, de morte redimam eos: ero mors tua, ó mors; mortuus tuus ero, inferne.

r̄. *br.* Humiliátus sum, * Et liberávit me Dóminus. Humiliátus sum. ÿ. Erípuit ánimam meam * de morte, * Et liberávit me. Glória. Humiliátus sum. *Ps. 114.*

ÿ. Conscidisti saccum meum, r̄. Ut cantet tibi glória mea. *Ps. 29.*

AD II VESPERAS.

*Ant. Jesus venit Bethá-
4. D. J*nam, ubi Lázarus fúerat mórtuus, quem suscitávit Jesus. *Joan. 12.*

*Ant. 8. G. Cognóvit turba
multa ex Judæis quia illic est;
et venérunt, non propter Je-
sum tantum, sed ut Láza-
rum vidérent, quem susci-
távit à mórtuis. Joan. 12.*

*Ant. 7. d. Fecerunt ei
coenam ibi, et Martha mini-
strábat; Lázarus verò unus
erat ex discumbéntibus cum
eo. Joan. 12.*

*Ant. 6. C. Mariá accépit
libram unguenti nardi písti-
ci, pretiósí, et unxit pedes
Jesu, et extersit capillis suis;
et domus impléta est ex odó-
re unguenti. Joan. 12.*

*Ant. 1. D. Ubicumque
prædicátum fúerit Evangé-
lium istud in universo mun-
do, et quod fecit hæc, nar-
rábitur in memóriam ejus.
Marc. 14.*

[*A Capitulo fit de S. Gre-
gorio Papa et Doct. Eccle-
siæ, ut in Comuni xxvj;
cum Commem. SS. Lazari
et sororum, ut infra. Si
transferatur Festum sancti
Lazari, Vesperæ conti-
nuantur ut sequitur.*]

Capitulum. Apoc. 3.

Eso: si quis auferit vo-
cem meam, et aperúerit mihi
jánuam, intrábo ad illum,

et cœnâbo cum illo, et ipse
mecum.

Hymnus. G. Vict.

Intrante Christo Bethani-
cam domum,
Currâmus omnes : hópïte
spléndidam
Simóne cœnam præparante,
Tam célebrem penetrémus
aulam.

Hic dum ministrat Martha
celer gradu,
Fraterque lætas ássidet ad
dapes;
María, Christo tu fragrantí
Vasa replet pretiósâ nardo.
Pedes inungens, térgere
crínibus

Gaudes; liquórem fundis et
in caput :

Et vase fracto, mox inun-
dans,

Tecta novo recreas odóre.

Sed cur iniquo dente la-
cèsseris,

Dum gloriósis obsequiis va-
cas?

Unguenta fundens antever-
tis

Exéquias morientis Agni.

Quantùm per orbem Chri-
stianum fides

Diffúsa vastas subjiciet pla-
gas,

Tantùm Mariæ grande fac-
tum

Per populos resonábit om-
nes.

Laus summa Patri, sum-
maque Fílio :

Sanctoque compar glória
Flámini,

Quo dante jam nunc sponsa
Christi

Perpétuâ fruitur quiète.

Amen.

ÿ. Myrrha, et gutta,
et cásia à vestimentis tuis;
ñ. Ex quibus delectaverunt
te filiæ regum. *Ps.* 44.

Ad Magnificat. Ant. 6. F.
Veníte, benedicti Patris mei,
possidéte parátum vobis re-
gnum : esurivi enim, et de-
distis mihi manducâre : siti-
vi, et dedistis mihi hîbere :
hospes eram; et collegistis
me. *Matth.* 25.

Oratio ut ad Laudes.

DIE III.

S. GREGORII PAPÆ,
et Ecclesiæ Doctoris.

Duplex-minus.

Ut in Communi Doctorum.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Gregórius Magnus Gor-
diáni ex senatório gé-
nere, et sanctæ Silvæ fílius,
urbánâ præfecturâ functus,
mórtuo patre, ex própriis
facultátibus sex in Sicilia
monastéria, séptimum Ro-
mæ sancti Andréæ nóminé
in suis ædibus ad clivum
Scauri extrúxit; ubi sub Va-
lentióne Abbáte mónachi
vitam professus, póstea Ab-
bas fuit; evocátus inde, Diá-
conus ordinátur. Nec multò
post à Pelágio secundo Con-

stantinópolis Apocrisiarius mitteretur, sedis apostolicæ responsa factururus; ubi ne aulæ consuetudine, et curis secularibus pietas refrigesceret, Scripturarum meditationi, et conscribendis Moralium libris animum adhibuit. Eâ in urbe Eutychium Patriarcham, qui contra veram et correctabilem corporum resurrectionem scripserat, ita convicit, ut et Imperator ejus librum in ignem conjecerit; et ipse paulo post Eutychius inter morbi dolores, instante morte, pellem manûs suæ contractans, multis astantibus dixerit: Confiteor quia omnes in hac carne resurgemus.

Lectio v.

Romam reversus Gregorius, Pelâgio pestilentia sublato, omnium votis Pontifex eligitur, anno Christi quingentesimo nonagesimo. Totisque licet viribus renitens, non sine multis lacrymis ordinatus est tertio nonas Septembris, quæ dies postea in multis Ecclesiis ejus memoriæ celebrandæ consecrata est. In Epistola synodica, quam pro more tunc scripsit ad Patriarchas, professus est se sicut sancti Evangelii quatuor libros, sic suscipere quatuor Concilia; Nicænum nempe, Constantinopolitanum, Ephe-

sinum, et Chalcedonense: quantum quoque pariter venerari; quas illa Concilia personas respuunt, se respicere; quasque venerantur, amplecti. Vétuit ne ullus in Sicilia Subdiâconus fieret, nisi qui continentiam se servaturum polliceretur. Joanni Patriarchæ Constantinopolitano fortiter obstetit, qui sibi nomen universalis Episcopi arrogabat. Qua de re ad Constantinam Augustam ita scripsit: Etsi peccata Gregorii tanta sunt, ut patialia debeat; Petri tamen peccata nulla sunt, ut vestris temporibus pati ista mereatur. Ipse verò præ modestia servum servorum Dei se, primus Romanorum Pontificum, in suis Epistolis inscripsit.

Lectio vj.

Divini Officii ordinem cantusque ecclesiastici methodum meliori formæ restituit. Scripsit ad Theodoricum et Theodebertum reges, ut synodum in Gallis congregarent, in qua constitueretur, ne ullus pro ecclesiastico ordine aliquid unquam daret, aut acciperet, nec quisquam de laicis ad sacerdotium continuò transiret; prohiberentque, ne Judæi christiana mancipia possiderent. Donatistas repressit in Africa. Mani-

chaos in possessionibus suis in Sicilia degentes ab errore revocari curavit. Censuit ut Judæi, prædicatione potius quam vi ac necessitate, ad baptismum compellerentur. Anglorum gentem, missis in Britanniam Augustino et aliis monachis, ad fidem adduxit; unde Anglorum Apostolus à Beda vocatus est. Admirabilia sunt quæ dixit, fecit, scripsit, decrevit, præsertim infirmam semper valetudine. Denique, multis editis miraculis, pontificatus anno decimo-tertio, mense sexto, ad coelestem beatitudinem est evocatus. Corpus ejus maxima ex parte in Gallias ad Suessionense sancti Medardi monasterium nono sæculo translatum est.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 5.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Dixit Jesus discipulis suis: Vos estis sal terræ: quod si sal evanuerit, in quo salietur? Ad nihilum valet ultra, nisi ut mittatur foras, et conculcetur ab hominibus. Vos estis lux mundi. Et reliqua. *Homilia sancti Gregorii Papæ. 17 in Ep. n. 16.*

Vos estis sal terræ. Si cibus Dei est populus, condimentum cibi sacerdotibus esse debuérunt. Pensé-

mus ergo qui unquam per linguam nostram conversi, qui de perverso suo opere nostram increpatione correpti, poenitentiam egerunt. Quis luxuriam ex nostra eruditione deseruit? quis avaritiam, quis superbiam declinavit? Pensémus quod lucrum Deo fecimus nos, qui, accepto talento, ab eo ad negotium missi sumus; etenim dicit: *Negotiamini, dum venio.* Ecce jam venit, ecce de nostro negotio lucrum requirit. Quale ei animarum lucrum de nostra negotiatione monstrabimus?

Lectio vij. n. 17.

Ponamus ante oculos nostros illum tantæ restrictionis diem, quo Judex veniet, et rationem cum servis suis, quibus talenta credidit, ponet. In illo tanto examine, electorum omnium, et reproborum multitudo deducetur; et unusquisque quid sit operatus, ostendetur. Ibi Petrus cum Judæa conversa, quam post se traxit, apparebit. Ibi Paulus conversum, ut ita dixerim, mundum ducens. Ibi Andréas post se Achaiam, ibi Joannes Asiam, Thomas Indiam in conspectu sui Regis conversam ducet. Ibi omnes domnici gregis arietes, cum animarum lucris apparebunt, qui san-

ctis suis prædicationibus Deo post se subditum gregem trahent. Cum igitur tot pastores cum gregibus suis ante æterni Pastoris oculos venerint, nos miseri quid dicturi sumus, qui ad Dominum nostrum post negotium vacui redimus; qui pastorem nomen habuimus, et oves quas ex nutrimento nostro debeamus ostendere, non habemus? Hic pastores vocati sumus, et ibi gregem non ducimus.

Lectio ix. n. 18.

Et per nos quidem fideles ad sanctum baptismum veniunt, nostris precibus benedicuntur, et per impositionem nostrarum manuum à Deo Spiritum sanctum percipiunt, atque ipsi ad regnum cælorum pertingunt; et ecce nos per negligentiam nostram deorsum tendimus. Ingrediuntur electi, sacerdotum manibus expiati, coelestem patriam; et sacerdotes ipsi per vitam reprobam ad inferni supplicia festinant. Cui ergo rei, cui similes dixerim sacerdotes malos, nisi aquæ baptismatis, quæ peccata baptizatorum diluens, illos ad regnum cæleste mittit, et ipsa postea in cloacas descendit? Timeamus hæc, fratres: conveniat actioni nostræ ipsum ministerium nostrum.

Oratio. Orémus.

Deus, coróna Pontificum et lucerna Doctórum, qui beátam Gregórium Ecclesiæ tuæ providisti Pontificem et Doctórem: quesumus, ut ejus nos semper et documentis erúdias, et exemplis informes; Per Dominum.

DIE V.

SANCTI BERTINI,
Abbatis. *Semiduplex.*

Lectio ij.

Bertinus nobili loco natus, et Audomáro sanguine proximus, Wasunæ in agro Constantiensi, non procul à lacu Podamico ortus est, regnante in Gallia Clotario secundo adhuc púero. Is beáti Audomári exemplum secutus, qui, ne contágio sæculi mores suos læderet, monastérium Luxoviense petierat, adscitis sibi duobus sociis, Monamodino et Ebertramno, patriá et propinquis relictis, idem monastérium adiit. Lubenter excepti à beáto Walberto sancti Eustásii successore, vitæ regularis instituta simul amplexi sunt. Ex hoc autem tempore, in eis tam spiritalis mens fuit, tam fervens caritas, ut et fama virtutum quibus insigniebantur, et spes concepta indefessi eorum in evangelizandis gentibus studii, Episcopum ad conferendos utriusque ordines

sacros compulerit. Jam ab aliquo tempore beatus Audomarus sedis Tervannensis Pontifex consecratus, magna cum sollicitudine vineam Domini colebat, plures in ea secum operarios desiderans. Quod ut audierunt Bertinus et socii ejus, annuente Abbate, ad eum Præsulem perrexerunt; moxque hujus vestigiis insistentes, piis operibus, præsertimque fidei propagandæ omni studio incubuerunt; sed imprimis Bertini caritas emittit. Quo tam constanti laborum adjutore Audomarus usus est, ut religionis apud Morinos restitutæ ac stabilitæ post illum præcipua laus ipsi debeatur.

Lectio iij.

Deerat autem viris monasticæ vitæ cupidis, locus ubi ab apostolatûs laboribus quiescerent. Beatus Audomarus divitiarum suarum bene prodigus, cœnobium extrui curavit, duobus ab urbe millibus, eisque regendo Mommolinum natu maximum præfecit. Eo in recessu, quod ore prædicaverant, exemplo firmantes, spectaculo fuere Angelis et hominibus. Brevi autem tempore hominum ad eos confugiuntium adeo crevit nûme-

rus, ut jam intra angustæ domus limites coarctati, aliud cœnobium, favente Audomaro et sumptibus Adrovaldi, viri illustris, construxerint, non eodem quidem loco, sed in villa quæ hodie dicitur Audomarópolis. Hujus monasterii curam suscepit Bertinus, et monachos, qui ad centum quinquaginta eò confluerant, mirâ arte et prudentiâ rexit. Hæc fuerunt inîtia percelebris Abbatîæ tum sancti Petri, postea autem sancti Bertini nómine dictæ. Pius hic Abbas, postquam per longam annorum seriẽm gregis sibi commissi curam sustinisset, jam seniõ confectus, et naturâ magis quàm animo deficiente, diem extremum obiit, centésimo ferè ætatis suæ anno, æræ vulgãris septingentesimo-nono.

Oratio. Orémus.

Deus, qui beati Bertini Abbatis prædicatione, mirisque virtutum exemplis, patres nostros illuminare dignatus es; concede nobis, quæsumus, ut quem bonorum operum et Evangelicæ perfectionis observantiã verum Christi imitatorem esse dedisti, nostrum pariter apud te patronum esse largiaris; Per eundem.

DIE VIII.

IN NATIVITATE BEATÆ MARIE VIRGINIS.

SOLEMNNE-MAJUS.

IN I VESPERIS.

Psalmi de Feria.

Ant. Orietur stella ex Jacob, et consurget virga de Israel. *Num.* 24.

Ant. 1. f. Egrediatur virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet. *Is.* 11.

Ant. 4. E. Erit radix Jesse, et qui exurget regere gentes: in eum gentes sperabunt. *Rom.* 15.

Ant. 6. F. Requiescet super eum Spiritus Domini, et replébit eum. *Is.* 11.

Ant. 5. C. In diebus illis salvabitur Juda, et Israel habitabit confidenter. *Jerem.* 23.

Capitulum. *Jerem.* 3.

Ecce dies veniunt, dicit Dominus, et suscitabo David germen justum: et regnabit rex, et sapiens erit; et faciet judicium et justitiam in terra.

R. Hæc dicit Dominus: * Si irritum potest fieri pactum meum cum die et nocte; et pactum meum irritum esse poterit cum David. *Autumnalis.* ATREB.

vid, ut non sit ex eo filius qui regnet in throno ejus.

Y. Volens Deus ostendere pollicitationis hæredibus immobilitatem consilii sui, interposuit jusjurandum. * Si. Glória. * Si. *Jerem.* 33. *Hebr.* 6.

Hymnus. Unus bonorum fons, ut ad II *Vesp.* 371.

Y. Usque in æternum præparabo semen tuum, *R.* Et ædificabo in generationem et generationem sedem tuam. *Ps.* 88.

Ad Magnific. *Ant.* 1. D. Domine, sermo quem locutus es David et super domum ejus, confirmetur in perpetuum, et magnificetur nomen tuum usque in sempiternum. 1 *Paral.* 17.

AD COMPLETOR. *Ps.* de *Feria.* *Ant.* etc. ut infr. 372.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jesum de Maria natum, * Venite, adorémus. *Matth.* 1.

Hymnus. C.

Lætis terra sonet plausibus; huic Dei

Mater virgo datur : múnere
quo nova

Se rerum facies prótinus
éxerit,

Mundo pax redit áurea.

Hæc est illa domus, quâ
Deus ádvena

In terris habitat, digna Deo
domus ;

Templum grande, sibi quod
propriâ manu

Summus condidit Artifex.

Aureis arca vetus fúlserit
úndique

Scintillans radiis : hæc va-
cuas decent

Umbras : interior Núminis
ipsius

Arcam nobilitas decet.

Non hic manna latet, lé-
gifer aut lapis,

Non ramus sterilis : flos vi-
get hic ferax

Virtutum ; sacer hic panis,
homo Deus ;

Hic legis residet dator.

Sit laus summa Patri,
summaque Filio :

Ambórum sit idem Spiritui
decus,

Arcánis habilem qui thala-
mum modis

Christo præparat hóspiti.

Amen.

Psalmi de Officio parvo.

IN I NOCTURNO.

Ant. 4. f. Appáruit Móysi
Dóminus in flamma ignis de
medio rubi ; et vidébat quod
rubus ardéret, et non com-
burerétur. *Exod. 3.*

Ant. 8. G. Cùm virgas
posuisset Móyses coram Dó-
minó, invénit germinasse
virgam Aaron. *Num. 17.*

Ant. 5. a. Abscissus est
lapis de monte sine máni-
bus ; lapis autem factus est
mons magnus, et implévit
universam terram. *Dan. 2.*

γ. Mons in quo beneplá-
citur est Deo habitáre in
eo : η. Etenim Dóminus
habitábit in finem. *Ps. 67.*

LECTIO 7. Cap. 2.

De Canticis Canticórum.

Surge, amíca mea, spe-
Sciósa mea, et veni : co-
lumba mea, in foraminibus
petræ, in caverna maceræ ;
ostende mihi faciém tuam :
sonet vox tua in áuribus
meis ; vox enim tua dulcis,
et faciés tua decóra. Cápite
nobis vulpes párvulas, quæ
demoliuntur víneas ; nam
vínea nostra flóruit. Dile-
ctus meus mihi, et ego illi
qui páscitur inter Illia, do-
nec aspiret dies, et inclinen-
tur umbræ. Revértere : sí-
milis esto, dilecte mi, cá-
præ, hinnuloque cervórum
super montes Bether.

η. Noli timére ; quia
redémi te, et vocávi te nó-
mine tuo : * Ego Dóminus
Deus tuus, Sanctus Israel,
salvátor tuus. γ. Dóminus
tecum : ne timeas ; invenisti
enim grátiam apud Deum ;
* Ego. *Is. 43. Luc. 1.*

Lectio ij. Cap. 4.

Flavus distillans labia tua, sponsa : mel et lac sub lingua tua ; et odor vestimentorum tuorum sicut odor tharis. Hortus conclusus, soror mea sponsa ; hortus conclusus, fons signatus. Emissiones tuæ paradus malorum punicorum cum pomorum fructibus. Cypri cum nardo, nardus et crocus, fistula et cinnamomum cum universis lignis Libani, myrrha et albë, cum omnibus primis unguentis. Fons hortorum, puteus aquarum viventium quæ fluunt impetude Libano. Surge, Aquilo ; et veni, Auster : perfla hortum meum, et fluant aromata illius.

ñ. Hæc dicit Dominus, faciens et formans te ab utero : * Effundam Spiritum meum super semen tuum, et benedictionem meam super stirpem tuam. †. Quod nascetur ex te, Sanctum, vocabitur Filius Dei. * Effundam. *Is. 44. Luc. 1.*

Lectio iij. Cap. 5.

Veniat dilectus meus in hortum suum, et comedat fructum pomorum suorum. Veni in hortum meum, soror mea, sponsa ; mensusi myrrham meam cum aromatibus meis, comedi favum cum melle meo, bibi

visum meum cum lacte meo : comedite, amici et bibite ; et inebriamini, carissimi. Ego dormio, et cor meum vigilat. Vox dilecti mei pulsantis : Aperi mihi, soror mea, amica mea, columba mea, immaculata mea ; quia caput meum plenum est rore, et cuscini mei guttis noctium. Expoliavi me tunicam meam, quomodo induar illam ? lavi pedes meos, quomodo inquinabo illos ?

ñ. Benedicam tibi, complens juramentum quod spondi Abraham patri tuo : * Et † Benedicentur in semine tuo omnes gentes terræ. †. Benedicta tu inter mulieres, et benedictus fructus ventris tui : * Et. Gloria Patri. † Benedicentur. *Gen. 26. Luc. 1.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 1. g. Dixit Gedeon : Si ros in solo vellere fuerit, et in omni terra siccitas ; sciam, Domine, quod, sicut locutus es, liberabis Israel. *Judic. 6.*

Ant. 8. G. Ecce nebula parva quasi vestigium hominis ascendebat de mari, et facta est pluvia grandis. 3 Reg. 18.

Ant. 6. F. Fons parvus crevit in fluvium : lax et sol ortus est, et humiles exaltati sunt. Esther 11.

†. Descendet Dominus

sicut pluvia in vellus, r). Et sicut stillicidia stillantia super terram. *Ps.* 71.

Benedictiones de B. M. V.

Lectio iv.

Sermo sancti Joannis Damasceni. *In Nat. B. M.*

Adeste, gentes omnes, omne hominum genus, omnes cujusvis linguæ, ætatis ac dignitatis orbis universi. Lætitiæ natælem lætis animis celebrémus: Dei Genitricis natælem complectámur, per quam mortaliū genus redintegrátum est, per quam primigénia matris Evæ moeror in lætitiā mutátus est. Etenim illa per divínam sententiā hoc áudívit, In dolore páries líberos; hæc, Ave, grátia plena: illa, Ad virum cónversio tua; hæc, Dóminus tecum.

r). Exultáte in lætitiā, Jacob: personáte, et cánite, quia creávit Dóminus novum super terram: * Fémina circúmdabit virum. y. Sacramentum absconditum à séculis in Deo qui ómnia creávit: * Fémina. *Jerem.* 31. *Ephes.* 3.

Lectio v.

Quid autem quòd Virgo mater orta sit ex stérili? Quia scilicet oportébat ut ad id quod solum sub sole novum futúrum erat, ac miraculorum caput, via

per miracula sternerétur, ac paulátim ab humilióribus ad sublimióra progressus fieret; quanquam ália quoque áltior ac divínior ratió à me afferri potest. Etenim natúra grátia cedit, statque sub trémula, non sústinens prógredi. Quóniam itaque futúrum erat ut Dei genitrix Virgo ex Anna nascerétur, natúra grátia foetum antevértere mínimè ausa est; sed mansit infructuósa, dum grátia fructum edidisset.

r). Misericórdia et veritas obviavérunt sibi; justitia et pax osculatæ sunt: * Etenim Dóminus dabit benignitatem, et terra nostra dabit fructum suum. y. Propósuit Deus in dispensatióne plenitudinis témporum, instauráre ómnia quæ in cœlis et quæ in terra sunt: * Etenim. *Ps.* 84. *Ephes.* 1.

Lectio vj.

Hódie stériles portæ aperíuntur, et virgínea ac divína jánuā prodit, ex qua et per quam Deus, qui rebus ómnibus supérior est, in orbem terrarum corporalíter introívit. Hódie de radice Jesse virga orta est, ex qua mundo flos divínus existens ascendit. Hódie ex terréna natúra cœlum in terra ille cóndidit, qui olim

firmamentum ex aquis sîn-
xerat, atque in altum ex-
tulerat. Ac sanè hoc illo
longè divînius est. Nam qui
in illo condiderat solem, ex
hoc ipse justitiæ Sol ortus
est.

ñ. Ego sum, ego sum quæ
Dómino canam : * Cessa-
vérunt fortes in Israel ; et
quieverunt, donec súrge-
ret mater in Israel. †. Ubi
venit plenitúdo témporis,
misit Deus Fíliam suam
factum ex muliere, factum
sub lege ; ut eos qui sub
lege erant, redímeret. * Ces-
saverunt. Glória. * Cessa-
vérunt. *Judic. 5. Gal. 4.*

IN III NOCTURNO.

Ant. 7. d. Egressa est gló-
ria Dómini, et stetit in in-
tróitu portæ domûs Dómini
orientális. *Ezech. 10.*

Ant. 2. D. Dixit Dómi-
nus : Porta hæc clausa erit,
et non aperiétur ; quóniam
Dóminus Deus Israel ingres-
sus est per eam. *Ezech. 44.*

Ant. 3. c. Erit clausa prin-
cipi : princeps ipse sedébit
in ea. *Ezech. 44.*

†. Dómini est assúptio
nostra, ñ. Et Sancti Israel
regis nostri. *Ps. 88.*

Lectio vij. Cap. 1.
Léctio sancti Evangélii se-
cundùm Matthæum.

Liber generatiónis Jesu
Christi filii David, filii
Abraham. Abraham genuit

Isaac, Isaac autem genuit
Jacob. Et reliqua.

Homilia sancti Bernardi
Abbátis.

Serm. de 12 præ. B. M. n. 8.

Quid micat in generatió-
ne Mariæ? Planè quòd
ex régibus orta, quòd ex sé-
mine Abrahæ, quòd gene-
rósâ ex stirpe David. Si id
parum vidétur, adde quòd
generatióni illi ob singuláre
privilégiúm sanctitátis diví-
nitus nóscitur esse concessa ;
quòd longè antè eisdem pá-
tribus cœlitus repromissa ;
quòd mysticis præfiguráta
miráculis ; quòd oráculis præ-
nuntiáta prophéticis. Hanc
enim sacerdotális virga, dum
sine radíce flóruit ; hanc Ge-
deónis vellus, dum in médio
siccæ áreæ máduit ; hanc in
Ezechiélis visióne orientális
porta, quæ nulli unquam pá-
tuit, præsignábat.

†. Abrahæ promittens
Deus, jurávit per semet-
ipsum, dicens : Benedícens
benedícam te. * Et sic longa-
nimitè ferens, adeptus est
repromissionem. †. Dixit
Abrahæ Deus : Reges ex te
egredientur, et státuam pa-
ctum meum inter me, et te,
et semen tuum post te : * Et.
Hebr. 6. Gen. 17.

Lectio vij.

Hanc denique præ ceteris
Isafas, nunc virgam de
radíce Jesse oritúram pro-

mittébat; nunc evidéntius vírginem paritúram. Méritò signum hoc magnum in cœlo apparuisse scribitur, quod tantò antè de cœlo nóscitur fuisse promissum. Dóminus ait: Ipse dabit vobis signum: Ecce virgo concípiet. Magnum profectò signum dedit, quia et magnus ipse qui dedit. Hujus ergo prærogatíve fulgor quórum non vehementer révéberat áciem oculórum?

¶. Semel jurávi in sancto meo, si David méntiar: * Semen ejus in æternum manébit, et thronus ejus sicut sol in conspectu meo. ¶. Antè promiserat Deus per Prophétas de Filio suo, qui factus est ei ex sémine David secundùm carnem: * Semen. *Ps. 88. Rom. 1.*

Lectio ix. n. 9.

Nihilóminus fulget étiam novus ille conceptionis modus, ut non in iniquitate, quemádmódum ceteræ omnes, sed superveniente Spírítu sancto, sola, et de sola sanctificatióne Mariæ conciperet. Nam quòd verum Deum, et Dei Filium genuit, ut idem ipse Dei atque hóminis Filius, unus omnino Deus et homo prodíret ex Mariæ, abyssus est lúminis: nec fácilè díxerim quòd vel angélicus óculus ad hujus fulgóris vehementiam non

calíget. De cetero sanè et virginitatem carnis, et propositum virginitatis, máximè et ipsius quoque propositi nóvitas evidenter illustrat; quòd videlicet in libertate spírítus, legis Mosáicæ decreta transcendens, illibátam Deo córporis simul et spírítus sanctimóniam vovit.

¶. Erat virgo desponsáta viro, cui nomen erat Joseph, de domo David; et * Nomen vírginis Mariæ. ¶. Tu ipse, Dómine Deus, qui elegisti, posuisti nomen ejus. * Nomen. Glória Patri. * Nomen. *Luc. 1. 2. Esd. 9.*

¶. *Sacerd.* Numquid Sien dicet: Homo natus est in ea; ¶. Et ipse fundávit eam Altíssimus? *Ps. 86.*

AD LAUDES.

Psalmi de Dominica.

Act. Quæ est ista, quæ pro-
i. g. Qgréditur quasi auróra
consurgens, pulcra ut luna,
electa ut sol? *Cant. 6.*

Ant. 4. E. Una est columba
mea, perfecta mea, una
est matris suæ, electa geni-
tríci suæ. *Cant. 6.*

Ant. 6. C. Vidérunt eam
filiæ, et beatíssimam prædi-
cavérunt; reginæ, et lauda-
vérunt eam. *Cant. 6.*

Canticum. Judicium 5.

Audíte, reges; áuribus
percípíte, príncipes: *
Ego sum, ego sum quæ Dé-

talno canam, psallam. Dó-
mino Deo Israel.

Dómine, cum exires de
Seir, * et transires per re-
giones Edom,

Terra mota est, * cœlique
ac nubes distillaverunt aquis.

Montes fluxerunt à facie
Dómini, * et Sinaï à facie
Dómini Dei Israel.

Cessaverunt fortes in Is-
rael, et quieverunt, * donec
surgeret mater in Israel.

Nova bella elégit Dómi-
nus, * et portas hostium ipse
subvertit.

Salvatae sunt reliquiae pó-
puli: * Dóminus in fortibus
dimicavit.

Benedicta inter mulieres;
* benedicatur in tabernacu-
lo suo.

Qui autem diligunt te,
Dómine, * sicut sol in ortu
suo splendet, ita rutilent.

Ant. 5. a. Surge et veni,
columba mea; ostende mihi
faciem tuam. *Cant. 2.*

Ant. 3. a. Quam pulcra
es, et quam decora, carissi-
ma, in deliciis! *Cant. 7.*

Capitulum. Baruch 5.

Deus ostendet splendorem
suum in te, omni qui
sub cœlo est. Nominabitur
enim tibi nomen tuum à
Deo: Pax justitiæ, et honor
pietatis.

Hymnus. C.

Mortale, cœlo tolle, ge-
nus, caput:

En noctis horror desit; en
jubar

Nascentis auroræ propin-
quum

Admonuit properare Solem.

Sacro tumentes gèrmine
jam polus

Terras amicis imbribus ir-
rigat:

De stirpe Jesse virga surgit
Conspicuum paritura flo-
rem.

Cœlestis illum grátia Spí-
ritus

Inunget: illi Justitia et Fi-
des,

Tímorque castus; Veritas-
que

Et Pietas comites præbunt.

Hunc ergo, quem tot se-
cla fídelibus

Votis anhelant; quem mi-
sero Deus

Promisit orbi, spem salutis,
Accelera, pia Virgo, fru-
ctum.

Sit Trinitati perpetuum
decus,

Inflicta mundo quæ miserans
mala,

In matre pignus nascituri
Non dubium dat habere
Christi. Amen.

†. Vultum tuum depre-
cabuntur. Omnes divites
plebis. *Ps. 44.*

Ad Benedictus. Ant. 7. G.
Benedicta tu à Deo tuo in
omni tabernaculo Jacob;
quoniam in omni gente quæ
audierit nomen tuum, ma-

gnificabitur super te Deus Israel. *Judith* 13.

Oratio. Orémus.

Deus, qui secundum propositum voluntatis tuæ mundum tibi reconciliare voluisti: præsta, quæsumus, ut qui Nativitatem Virginis Mariæ, de qua natus est nobis Christus Salvator, cum gaudio celebramus, ipsam quam Filius operatus est salutem, Matris intercessione consequamur; Per eundem.

AD HORAS, in fine Hymn. dicitur Doxologia:

Qui natus es de Virgine, Jesu, tibi sit gloria, Cum Patre, cumque Spiritu, In sempiterna secula. Amen.

AD PRIMAM.

Non dicitur Symb. Quicumque.

Ant. 1. g. Quæ est ista.

In R). br. *ÿ.* Qui natus es, * de Mariâ Virgine. *Matth.* 1.

Canon.

Ex Concilio Tridentino.

Sess. 6. de *Justif. c.* 23.

Si quis hominem semel justificatum dixerit posse in tota vita peccata omnia, etiam venialia, vitare; nisi ex speciali Dei privilegio, quemadmodum de beata Virgine tenet Ecclesia; anathema sit.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Una est.

Qui creavit me, requievit in tabernaculo meo; et

dixit mihi: In Jacob inhabitata, et in Israel hereditare, et in electis meis mitte radices.

R). br. De ventre matris meæ * Deus meus es tu, * Alleluia, alleluia. De ventre. *ÿ.* Spes mea * ab uberibus, * Alleluia. Gloria. De ventre. *Ps.* 21.

ÿ. Domine, spes mea à juventute mea: *R).* In te cantatio mea semper. *Ps.* 70.

AD SEXTAM.

Ant. 6. C. Viderunt.

Capitulum. *Judith* 13.

Laudate Dominum Deum nostrum, qui non deseruit sperantes in se, et in ancilla sua adimplevit misericordiam suam quam promisit domui Israel.

R). br. Prope timentes Dominum * salutare ipsius, * Alleluia, alleluia. Prope. *ÿ.* Ut inhabitet gloria * in terra nostra, * Alleluia. Gloria. Prope.

ÿ. Veritas de terra orta est, *R).* Et justitia de cælo prospexit. *Ps.* 84.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Quam pulcra es.

Capitulum. *Isaïæ* 51.

Elegi te, et non abjeci te: Ne timeas, quia ego tecum sum.

R). br. Populi confitebuntur tibi * in æternum, * Alleluia, alleluia. Populi. *ÿ.* Mé-

mores erunt * nóm̄inis tui,
* Allelúia. Glória. Populi.

†. Concupiscet rex decórem tuum ; r̄. Quóniam ipse est Dóminus Deus tuus , et adorábunt eum. *Ps.* 44.

AD II VESPERAS.

Psalmi de Officio parvo.

Ant. **L**auda et lætare , filia 6. F. **L**Sion ; quia ecce ego vénio , et habitábo in médio tuí , ait Dóminus. *Zach.* 2.

Ant. 8. G. Rex Israel Dóminus in médio tuí ; non timébismalum ultra. *Soph.* 3.

Ant. 1. J. Dóminus Deus tuus in médio tuí ; fortis , ipse salvábit. *Soph.* 3.

Ant. 5. C. Gaudébit super te in lætítia , silébit in dilectióne sua , exultábit super te in laude. *Soph.* 3.

Ant. 4. E. Applicabuntur gentes multæ ad Dóminum in die illa , et erunt mihi in pópulum ; et habitábo in médio tuí. *Zach.* 2.

Capitulum. Apoc. 21.

Ecce tabernáculum Dei cum homínibus , et habitábit cum eis : et ipsi pópulus ejus erunt , et ipse Deus cum eis erit eórum Deus.

Hymnus. C.

Unus bonórum fons , Deus , ómnium ,
Quàm liberáli fundis opes manu !

Non antè concessis Mariám
Quot properas cumuláre donis !

Inter rigentes , ceu rosa ,
cláuditur

Spinas , et acres vincit açuileos ;

Præsens amáram virulenti
Grátia vim fruticis retundit.

Quantùm pudícas ínclýta
vírgines

Præstat , remóto quæ dominam gradu

Sequuntur , et regis parentem

Sidereâ comitantur aulá !

Nec Angelórum par decus : hi Deo

Adstant sedenti ; fert hominem Deum

Mariá , nomen dulce matris
Virgineo socians honóri.

Regína mundi , Virgo ,
cliéntium

Tutéla , mœstis perfugium
reis ,

Fer nostra Nato vota : tristem

Non patitur genitrix repulsam.

Sit Trinitáti perpetuum
decus ,

Inflicta mundo quæ miserans mala ,

In matrè pignus nascitúri
Non dubium dat habére

Christi. Amen.

†. Sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus :
r̄. Deus in médio ejus.
Ps. 45.

Ad Magnificat. *Ant.* 3. a.

Ex te egrediétur qui sit dominátor in Israel , et egres-

sus ejus ab infitio, à diébus æternitátis; et erit iste pax, allelúia. *Mich.* 5.

Fit Commem. S. Audomari, ut infra. 373.

AD COMPLETORIUM.

Ps. et Capit. de Dominica.

Ant. 2. D. Ecce tenebræ opérient terram, et calígo

pópulos; super te autem oriétur Dóminus, allelúia. *Is.* 60.

Hymnus, Virgo Dei genitrix, 152.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 1. g. In splendóre ortús tui, omnes vénient, laudem Dómino annuntiantes, allelúia. Is. 60.

DIE IX.

IN FESTO

S. AUDOMARI, EPISCOPI.

SOLEMNE-MINUS.

(AUDOMAROPOLI, Solemne-majus cum Octava.)

IN I VESPERIS,
(ubi dicuntur) *Psalmi de Feria, et sic in toto Officio.*

Ant. 2. D. Transibunt multi dies absque Deo vero, et absque sacerdote doctóre, et absque lege. 2 Paral. 15.

Ant. 3. a. Abivimus unus quisque in sensum cordis nostri maligni, operári diis aliénis. Baruch 1.

Ant. 7. a. Quæsit Dóminus sibi virum juxta cor suum; et præcepit ei ut esset dux super pópulum suum. 1 Reg. 13.

Ant. 4. E. Ipse est directus divinitus in pœniténtiam gentis, et tulit abo-

minatiónes impietátis. *Ecli. 49.*

Ant. 5. C. Inclinábitur homo ad factórem suum, et óculi ejus ad Sanctum Israel respicient. Is. 17.

Capitulum. Is. 49.

Hæc dicit Dóminus: Dedi te in fœdus pópuli, ut suscitáres terram, et possidéres hæreditátes dissipátas; ut díceres his qui vinciti sunt, Exíte; et his qui in ténébris, Revelámini.

ñ. Super montem excelsum ascende tu, qui evangelizas Sion: * Exalta in fortitúdine vocem tuam, qui evangelizas Jerúsalem. †. Collabóra Evangelio se-

eadem virtutem. Dei, qui nos liberavit, et vocavit vocatiōne suā sanctā. * Exalta. Glória. * Exalta. *Is.* 40. 2 *Tim.* 1.

Hymnus.

Eustasi, sanctos aperi recessus :
Ad Columbani pia castra,
quantus
Advolat miles malè blandientis
Tránsfuga mundi!

Auream vallem, memorandos inter
Accolas Rheni, fugit Audomarus :
Séculi pompam, patriam,
propinquos,
Se quoque linquit.

Prolis exemplo tráhitur
Friulfus :
Fit pater nati, comes et trophæum.

Mox pari subdent Mó-rini feroces
Colla triumpho.

Crescit immenso pietátis ardor
Impetu; corpus subigit labóre;

Et sacram condit méditans
sub alto
Pectore legem.

Inferi frustra stímulos nocentes
Et venenátos jaculantur ignes:

Inferos vincit jávenis tímendo;
Dat timor arma.

Ut malum pellat, citus in vepréta

Insilit, castam laceratque corpora,

Donec extinguat tócitam profúso

Sánguine flammam.

Quos adoptasti, Pater, immerentes,

Quos sui Natus pretio redémmit

Sánguinis, sacro fóveat per avum

Spiritus igne. Amen.

γ. Pópulus qui creábitur, laudábit Dóminum; η. Quia prospexit de excelso sancto suo. *Ps.* 101.

Ad Magníf. Ant. 1. J.

Ecce super montes pedes evangelizantis et annuntiantis pacem; célebra, Juda, festivitates tuas : quia non adjíciet ultrá ut pertránseat in te Béliat; universus intériit. *Nahum* 1.

Oratio ut infrá ad Laudes.

Commem. Nativitatis B. M. ut suprâ. 371.

AUDOMAROPOLI, AD COMPLETOR. et crás ad Horas, dicitur sequens Doxologia.

Uni sit et trino Deo
Suprema laus, summum decus,

De nocte qui nos ad sus
Lumen vocávit glóris.

Amen.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum qui de tenebris nos vocavit in admirabile lumen suum * Venite, adorémus. 1 Petr. 2.

Hymnus.

O sol justitiæ, lux nova mentium,

Quàm serus Mórinos, última líttora,

Divíno fidei lumine récreas!

Tandem lux tua spléndeat.

Te, Jesu, résonat Persa, Gothus, Scythia;

Te pridem loquitur Bessus; et Æthiops,

Surdís quas déderat numínibus, suas

Laudes nunc tibi consécrat.

Christi, Belga ferox, néscius et Dei,

Præceps in ténébras et vitiúm ruit:

Qui sortes hóminum dívidis árbitér,

Quando respícies, Deus?

Hæc te palma vocat, te manet hic labor

Præclarus, némorum nobílis íncola:

Expugnanda tuis tártara rúgiunt,

Audomáre, labóribus.

Tu victríce manu númina dírnes,

Demens impietas quæ sibi sínxerat;

Per te barbáries et scélerum cohórs

Debelláta fugábitur.

Christi mite jugum gens fera súscipit,

Depónitque sacris fóntribus índolem;

Adrovaldus opes, se quoque, se dabit

Lætus primítias Deo.

Post hæc exóritur quanta tibi seges!

Indefessus agros, óppida tránsvolas;

Vastis sancta fides saltibus, et procul

Extrémo résonat mari.

O ter sancte Deus, quis váleat tuis

Dignum munéribus prómere cánticum?

Fac quod credidimus, móribus ássequi;

Fac natos símiles patri.

Amen.

IN I NOCTURNO.

(AUDOMAROPOLI, *Psal. de Dom. et sic in reliquo Offic.*)

Ant. 3. a. Cùm adhuc júniór essem, priusquàm oberrárem, quæsíví sapiéntiam; et efflóruit tanquam præcóx uva. *Eccli.* 31.

Ant. 7. d. Sicut érudit filium suum homo, sic Dóminus Deus tuus erudit te, et ductor tuus fuit in solitúdine. *Deut.* 8.

Ant. 4. d. In loco solitúdinis Dóminus dócuit eum, et custodívit quasi pupillam óculi sui. *Deut.* 32.

† Lex Dei ejus in corde

ipsius: *℞*. Lingua ejus lo-
quetur judicium. *Ps.* 36.

Lectiones de Script. occur.

(AUDOMAROPOLI, ut in
Communi Patronorum,
pro Pontif. clxxxiv.)

Post j Lect. ℞. Ad te,
Dómine, gentes vénient ab
extrémis terræ, et dicent:
* Verè mendácium posse-
derunt patres nostri, vani-
tatem quæ eis non prófuit.

℞. Etsi sunt qui dicantur
dii, sive in cœlo, sive in
terra, nobis tamen unus
Deus. * Verè. *Jerem.* 16.
1 Cor. 8.

Post ij Lect. ℞. Elégit
Dóminus servum suum pás-
cere hæreditatem suam;
* Et pavit eos in innocéntia
cordis sui. *℥*. Misertus est
eis; quia erant vexáti, et ja-
centes sicut oves non habentes
pastórem. * Et. *Ps.* 77.
Matth. 9.

Post iij Lect. ℞. Miséré-
bor ejus quæ fuit absque
misericórdia; * Et dicam
non pópulo meo: Pópulus
meus es tu. *†* Et ipse dicet:
Deus meus es tu. *℥*. In loco
ubi dictum est eis, non
plebs mea vos; ibi vocabun-
tur filii Dei vivi. * Et di-
cam. Glória. *†* Et ipse.
Osee 2. Rom. 9.

IN II NOCTURNO.

Ant. 5. A. Mihi data est
grátia hæc, in gentibus evan-

gelizáre investigábiles divi-
tias Christi. *Eph.* 3.

Ant. 8. G. Arma militiæ
nostræ non carnália sunt,
sed poténtia Deo, in capti-
vitatem redigentes omnem
intellectum in obséquium
Christi. *2 Cor.* 10.

Ant. 2. D. Gentes glo-
rificábant verbum Dómini;
disseminabátur autem ver-
bum Dómini per universam
regiónem. *Act.* 13.

℥. Auxit pópulum suum
vehementer; *℞*. Et firmávit
eum super inimícos ejus.
Ps. 104.

Lectio iv.

Audomárus, in loco cui
nomen Aurea-Vallis,
prope Constantiam ad Rhe-
num, nóbili familiâ natus
est, sexto labente século. Is
à prima ætate sacrarum lit-
terarum eruditióni tráditus,
jam tum non obscura dedit
futuræ sanctitatis indícia.
Defunctâ matre Domittâ,
Friulfo patri suásit ut secum
monasticam vitam in cœnó-
bio Luxoviensi, cui sanctus
Eustásius præerat, amplec-
terétur. Ac primò quidem
patrem et filium, utrumque
divitiis et ópibus præpollen-
tem, ita ásperum vitæ genus
elegisse quotquot erant mó-
nachi summópere miraban-
tur; sed abstinentiam præ-
sertim, humilitatem, ceterasque Audomári virtutes,

suspiciébant. Illé étenim quidquid vel tantillum lædere aut contristáre fratres suos posset, cautè admodum fugiébant; et ipse córporis sui duras castigátor, ómnium sibi animos mirá lenitáte conciliábat. Dignus dénique hábitus est qui ad sacros promoverétur órdenes. Frustra ipse ómniùm oblítus, mundo quoque ignótus vívere optáverat; tanta virtus latère diu non pótnit, et mox per orbem latè vulgáta est ejus fama.

ñ. Manus mea auxiliábitur ei, et * Bráchium meum confortábit eum: nihil proficiet inimícus in eo. †. Vas electiónis est mihi iste, ut portet nomen meum coram géntibus. * Bráchium meum. Ps. 86. Act. 9.

Lectio v.

Auditis quæ de illo erant, Dagobertus intellexit altióribus Ecclésiæ múnis Audomárum nequáquam imparem fore. Igitur ab illo rege accersítus, summo ómnium consensu et pláusu, Tervannensis sedis Epíscopus designátus est, et consecrátus. Hoc autem in loco constitátus, ita se triginta per annos gessit, ut Morinórum gentem, olim à sanctis Fusciano et Victoríco, deinde à sancto Vitricio ad Christum conversam, sed

post ad prístinos erróres reversam, ad Christiánam fidem revocáverit, atque in ea stabilierit inconcussam. Et cum ad spargendum Christi Evangélium prædicatiónes ejus et verba multum valérent, plus tamen exemplo suo Christiánam rem promovít. In redimendis captívis, sublevandis pauperibus, conciliandis inter se inimícis, tollendis domésticis dissídiis, omnes curas, omnes facultátes suas impendébat, ipsique voluptas benefaciendi præmium labórum satis amplum videbátur.

ñ. Surrexit quasi ignis, * Et verbum ipsíus quasi fácula ardébat. †. Incitabátur spíritus ejus in ipso, videns idololatríæ deditam civitátem * Et verbum. *Eccli. 48. Act. 17.*

Lectio vj.

Tres viros exímie sanctitátis, Bertinum, Mommolinum et Ebertramnum, è monastério Luxoviensi abductos labórum suórum sócios et adjutóres sibi fecit, eorumque in grátiam monastérium loco hódie dicto San-Mommolini construxit. Póstea verò, quò possent coenóbium aliud majus et commódius extruere, fundum ipsis concessit in villa Sithiu, quam ab Adrevaldo viro potente habúerat. Jam

antea in eadem villa, quæ hodie civitas est Audomaropolis, Ecclesiam in honorem beate Mariæ construxerat; hospitium quoque pro aegrotis, et octum Clericorum ibi constituerat. Demum ingravescente senectute, oculis captus est; et cæcus interfuit translationi corporis sancti Vedasti Atrébatensis factæ. Post aliquot autem annos, febre correptus, cum instare jam supremum diem cognosceret, surgens è lecto Ecclesiam petivit, et sumpto reverenter Corpore et Sanguine Domini, manu extensa, suis benedixit, precans omnipotentis Dei clementiam, quatenus mereretur eos in regno Dei videre felices. In lectum suum postea reversus, animam efflavit anno Christi sexcentesimo sexagesimo-octavo. Corpus ejus sanctus Bertinus sepelivit in Ecclesia beate Dei genitricis Mariæ, quam ipse extruxerat, ibique religiose asservatur. Hujus venerandi corporis insigne capitis fragmentum Carolus Atrébatensis Episcopus in suam Cathedralém Ecclesiam intulit, commutatum cum aliis de corpore beatissimi Præsulis Vedasti Reliquiis, ineunte sæculo decimo-nono.

1). Audite, filii mei, pa-

trem vestrum; * Et servite Domino in veritate, et † Inquirete ut faciatisque placita sunt illi. † Vos ut filios meos carissimos moneo: * Servite. Glória. † Inquirete. *Tob. 14. 1 Cor. 4.*

IN III NOCTURNO.

Ant. 3. à. Sermo meus et prædicatio mea in ostensione spiritus et virtutis. *1 Cor. 2.*

Ant. 1. g. Exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros, in laboribus, in vigiliis, in scientia, in caritate non ficta, in verbo veritatis. *2 Cor. 6.*

Ant. 6. F. Facti sumus in medio vestrum tanquam si nutrix foveat filios suos. *1 Thess. 2.*

†. Notum fecit Dominus salutare suum; †). In conspectu gentium revelavit justitiam suam. *Ps. 97.*

Lect. de Ev. et Homil. ut in Comm. Patronorum, pro Pontificibus, clxxxvj.

Post vij Lect. 1). Cum supsisset cor ejus audaciam propter vias Domini, etiam excelsa et lucos abstulit; * Et misit de suis ut docerent in civitatibus. †. Crediderunt quotquot erant præordinati ad vitam æternam; * *Et. 2 Par. 17. Act. 13.*

Post viij Lect. 1). Sortis qualiter unumquemque vestrum (sicut patet filios suos)

deprecantes vos et consolantes, testificati sumus ut ambularéti dignè Deo, * Qui vocávit vos in suum regnum et glóriam. †. Oculi vestri viderunt ómnia ópera Dómini magna quæ fecit, ut custodiátis universa mandáta illius. * Qui. 1 *Thess.* 2. *Deut.* 11.

Post ix Lect. rj. Non recédet memória ejus, et nomen ejus requirétur à generatióne in generatióne: * Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes, et † Laudem ejus enuntiábit ecclésia. †. Hic est qui fuit in ecclésia cum pátribus nostris, qui accépit verba vitæ dare nobis. * Sapiéntiam. Glória. † Laudem. *Ec.* 39. *Act.* 7.

†. *Sacerd.* Dómini est salus; rj. Et super pópulum tuum benedictio tua. *Ps.* 3.

AD LAUDES.

Ant. **E**ripuit nos Deus de 5. a. **E** potestate tenebrarum, et transtulit in regnum filii dilectionis suæ. *Col.* 1.

Ant. 1. **D.** Qui dixit de tenebris lucem splendescere, ipse illuxit in cordibus nostris ad illuminationem scientiæ claritatis Dei. 2 *Corinth.* 4.

Ant. 2. **D.** Ipsius sumus factura, creati in Christo Jesu in operibus bonis, quæ preparavit Deus, ut in illis ambulémus. *Eph.* 2.

Canticum. *Eccli.* 45.

Dilectus Deo et hominibus * cujus memória in benedictiône est.

Símilem illum fecit (Dóminus) in glória sanctorum, * et in verbis suis monstra placávit.

Glorificávit illum in conspectu regum, et jussit illi coram pópulo suo, * et ostendit illi glóriam suam.

In fide et lenitate ipsius sanctum fecit illum, * et elégit eum ex omni carne.

Státuit ei testamentum æternum, * et dedit illi sacerdotium gentis.

Ipsium elégit ab omni vivente, offerre sacrificium Deo, incensum et bonum odórem, * in memóriam placare pro pópulo suo.

Et dedit illi præceptis suis potestatem, in testamentis judiciórum; * docere Jacob testimónia, et in lege sua lucem dare Israel.

Ant. 7. a. Vos genus electum; qui aliquando non pópulus, nunc autem pópulus Dei; qui non consecuti misericórdiam, nunc autem misericórdiam consecuti. 1 *Petr.* 2.

Ant. 3. a. Erátis sine Christo, promissionis spem non habentes, et sine Deo in hoc mundo: qui erátis longè, facti estis prope in sanguine Christi. *Eph.* 2.

Capitulum. Is. 62.

Ecce salvator tuus venit :
 ecce merces ejus cum
 eo, et opus ejus coram illo ;
 et vocabunt eos : Pópulus
 sanctus , redempti à Dó-
 mino : tu autem vocaberis :
 Quæstia civitas, et non de-
 relicta.

Hymnus.

Stat Audomárus éxcubans
 Pro te, beáta civitas,
 Dives sepulcro, nómine,
 Amóre sancti Præsulis.

Tu dulce pignus córporis,
 Plenum superno Spíritu,
 Gemmis et auro cárius
 Recondis in magnum diem.

Venite, turba civium,
 Collem sacrátum scándite :
 Quàm pulcra pacis Angelus
 Impressit híc vestígia !

Hic in ténebris pèrvigil
 Orábat ; híc cœlo potens
 Idóla stravit : híc manu
 Fovit paterná páuperes.

Hanc primus aram cól-
 locat ;
 Hoc monte templum cón-
 struit ;

Hác vallé Bertínium sacri
 Labóris in partem vocat.

Fac per beátum Præ-
 sulem,

O sempiterna Trínitas,
 Sic nostra lætétur fides,
 Ut det coronam cáritas.

Amen.

†. Magnificávit Dóminus
 fácere nobiscum. R). Facti
 sumus lætantes. Ps. 125.

Ad Benedict. Ant. 8. G.

Vos gens sancta , pópulus
 acquisitionis, ut virtútes an-
 nuntiétis ejus qui de téne-
 bris vos vocávit in admirá-
 bile lumen suum. 1 Pet. 2.

Oratio. Oremus.

Deus, qui hanc diem beáti
 Pontíficis nostri Audomári
 depositione consecrasti ;
 da Ecclesiæ tuæ, ut quæ ejus
 ministério Christiánæ reli-
 giónis sumpsit exórdium,
 eódem intercedente, sancti-
 tátis obtíneat incrementum ;
 Per Dóminum.

Fit Comn. Oct. Nativ. 369.

- AD PRIMAM.

Ant. 5. a. Erípuit.

AD TERTIAM.

Ant. 1. D. Qui dixit.

Capitulum. 1 Cor. 2.

Sermo meus et prædicatio
 mea non in persuasibí-
 libus humanæ sapiéntiæ ver-
 bis, sed in ostensione spíri-
 tús et virtútis ; ut fides ve-
 stra non sit in sapiéntia
 hóminum, sed in virtúte
 Dei.

R). br. Emittes spíritum
 tuum * et creabuntur * Al-
 lelúia, allelúia. Emittes.
 †. Et renovábis * faciém
 terræ, * Allelúia. Glória,
 Emittes. Ps. 103.

†. Magnificáte Dóminum
 mecum ; R). Et exaltémus
 nomen ejus in idipsum.
 Ps. 33.

AD SEXTAM.

*Ant. 2. D. Ipsius.**Capitulum. Rom. 15.*

Dico Christum Jesum ministrum fuisse circumcisiōnis propter veritatem Dei ad confirmandas promissiones patrum : gentes autem super misericordia honorare Deum.

℞. br. Confitebor tibi * in nationibus, Domine, * Alleluia, alleluia. Confitebor.
 †. Et nomini tuo * psalmum dicam. * Alleluia. Gloria. Confitebor.

†. Benedictus Deus meus;
 ℞. Et exaltetur Deus salutis meae. *Ps. 17.*

AD NONAM.

*Ant. 3. a. Eratis.**Capitulum. Rom. 15.*

Deus spei repleat vos omni gaudio et pace in credendo ; ut abundetis in spe et virtute Spiritus sancti.

℞. br. Exultate Deo * adiutori nostro. * Alleluia, alleluia. Exultate. †. Jubilate * Deo Jacob. * Alleluia. Gloria. Exultate. *Ps. 80.*

†. Cor meum et caro mea
 ℞. Exultaverunt in Deum vivum. *Ps. 83.*

AD II VESPERAS.

Ant. Spero quod usque
 1. **D.** Si in finem cognoscetis, quod gloria vestra sumus, sicut et vos nostra.
 2. *Cor. 1.*

Ant. 5. C. Gaudium meum et corona mea, state in Domino, carissimi : quae et didicistis et vidistis in me, haec agite ; et Deus pacis erit vobiscum. Phil. 4.

Ant. 6. C. Scitis quomodo nihil subtraxerim titulum, quominus annuntia-rem vobis, et docerem vos publice et per domos. Act. 20.

Ant. 4. E. Sicut ergo accepistis Jesum Christum Dominum, in ipso ambulante, radicati et superaedificati in ipso, et confirmati fide, sicut et didicistis, abundantes in illo in gratiarum actione. Coloss. 1.

Ant. 8. G. Et nunc commendo vos Deo et verbo gratiae ipsius, qui potens est aedificare, et dare hereditatem in sanctificatis omnibus. Act. 20.

Capitulum. 1 Thess. 4.

Fratres, rogamus vos et obsecramus in Domino Jesu, ut quemadmodum accepistis a nobis, quomodo vos oporteat ambulare et placere Deo, sic et ambulatis, ut abundetis magis.

Hymnus.

Stat datum pugnae, satis et laborum,
 Fortis in bello, pugil Audomare ;
 Debitam coelis, stadio peracto,
 Percipite palmam.

Si fatiscientes oculos ad-
mit

Vita per sanctas agitata cu-
ras,

Mors inaccessam dedit è pro-
pinquo

Génere lucem.

Aspicias præsens sine nube
verum,

Et sitima longam sctias be-
tus;

Nos tuam gentem trahe celsa
tecum

Victor ad astra.

Attulit nobis tua vox sa-
lútem;

Illa consortes dedit esse
Christi;

Réddidit vitam, ténébras
fugávit,

Víncula rupit.

Quos adoptasti, Pater,
immerentes,

Quos sui Natus pretio redé-
mit

Sanguinis, sacro fóveat per
ævum

Spícitus igne. Amen.

†. Réspice de celo, Dó-
mine, et visita vineam is-
tam; †. Et perfice eam

quam plantávit dextera tua.

Ps. 79.

Ad Magnific. Ant. 7. G.

Absit à me ut cessem oráre
pro vobis; timéte Dómi-
num, et servíte ei in veri-
tate et ex toto corde vestro.

1 Reg. 12.

Oratio ut suprà ad Lau-
des.

Fit Commem. Octavae
Nativ. ut suprà 371.

DIEBUS

INTRA OCTAVAM

NATIVITATIS B. M. V.

Semiduplex.

Omnia ut in die exceptis
quæ sequuntur.

Psalmi de Feria.

AD OFFICIUM NOCT.

Tres Ant. †. †. †. su-
muntur ex Noct. diei, secur-
dum Feriam.

Lectio j de Scriptura oc-
curr. tribus in unam junc-
tis.

Lectio ij et iij habentur
infra, in qualibet die.

Dicitur Te Deum.

AD LAUDES.

Canticum, Audíte, reges.

Ant. sola 5. a. Surge, 369.

AD HORAS, non dici-
tur Alleluia in †. †. brevi-
bus.

AD VESPERAS.

Ant. sola 6. F. Lauda, 371.

DOMINICA

INTRA OCTAVAM.

Totum Officium fit de
Dominica, ut in Psalterio,
incipiendo à I Vesperis,
quæ erunt integræ de Sab-
bato ante Dominicam occur-
cum Commem. Nativitatis

B. M. in utrisque Vesperis
et Laudibus. Dicitur ta-
men ad Horas, et ad Com-
plet. Doxologia Qui na-
tus es.

DIE X.
DE OCTAVA.

Lectio ij.

Ex Epístola sancti Athanásii
Epíscopi, ad Epictétum.

Non peccávit Verbum,
quod aliórum peccáta
redémit; ut mutátum in cor-
pus, seipsum pro seipso in
sacrificium offerret, ac se-
ipsum redímeret: sed non
ita se res habet; absit. Nam
semen Abrahæ apprehendit,
ut ait Apóstolus: unde dé-
buit per omnia frátribus si-
milári, et corpus assúmere
nobis símile. Proptérea ígi-
tur adest verè Mariá, ut ab
ea illud assúmat, et tanquam
próprium pro nobis illud óf-
ferat. Ad réliquos quidem
sanctos Verbum factum est,
ut prophetárent: ex Mariá
autem Verbum, carne as-
sumptá, homo pródiit, qui
naturá quidem et substántiá
Verbum Dei erat; secundum
carnem autem ex sémine
David, et ex carne Mariæ
homo factus est, ut ait
Paulus.

Lectio iij.

Ex libro sancti Fulgéntii
Epíscopi, de Fide ad Pe-
trum. *Cap. 2.*

Deus factus est fílius vír-
ginis Mariæ, et Mariá
virgo facta est mater Unigé-
niti Dei; ut quem Pater gé-

nuit ex æternitáte, ipsum
virgo conceptum proferret
in tēpore. Illa útique est
virgo, quam Deus qui de ea
fúerat nascitúrus, ita singu-
lári grátiá prævenit atque
replévit, ut ipsum habéret
ventris sui fructum, quem
ex infitio hábuit univérstas
Dóminum; et ipsum sibi vi-
dédet nascendi solemnitáte
súbditum, quem in unitáte
paternæ substántiæ, non so-
lùm humána, sed étiam an-
gélíca creatúra cognoscit et
adórat Altíssimum.

DIE XI.
DE OCTAVA.

Lectio ij.

Ex libro sancti Augustíni
Epíscopi, de sancta Vir-
ginitáte. *Cap. 5.*

Unus sanctæ Virgínis par-
tus ómnium sanctárum
virginum est decus. Et ipsæ
cum Mariá matres Christi
sunt, si Patris ejus faciunt
voluntátem. Hinc enim et
Mariá laudabiliùs atque beá-
tiùs Christi mater est, secun-
dum ejus senténtiam: Qui-
cumque facit voluntátem Pa-
tris mei qui in cœlis est, ipse
mihi frater, et soror, et ma-
ter est. Has sibi omnes propin-
quitates in pópulo quem
redémit, spiritaliter exhibet:
fratres et soróres habet san-
ctos viros et sanctas séminas,

quóniam sunt illi in cœlesti hæreditate cohæredes. Mater ejus est tota Ecclésia, quia membra ejus per Dei grátiam parit. Ítem mater ejus est omnis ánima pia, faciens voluntátem Patris ejus fœcundíssimâ caritatē in iis quos párturit, donec in eis ipse formétur.

Lectio iij.

Mariá ergo faciēns voluntátem Dei corporaliter Christi tantúmmodo mater est, spirítualiter autem et soror et mater. Ac per hoc illa una fémina, non solúm spírítu, verúm étiam corpore, et mater est et virgo. Et mater quidem spírítu, non cápitis nostri, quod est ipse Salvátor, ex quo magis illa spirítualiter nata est; quia omnes qui in eum crediderint, in quibus et ipsa est, rectè filii Sponsi appellantur: sed planè mater membrórum ejus quod nos sumus; quia cooperáta est caritatē, ut fidéles in Ecclésia nascerentur, qui illius cápitis membra sunt. Corpore verò ipsíus cápitis mater. Oportébat enim caput nostrum, propter insigne miraculum, secundum carnem nasci de Virgine; quò significáret membra sua de virgine Ecclésia secundum spírítum nascitúra.

DIE XII.
DE OCTAVA.

Lectio ij.

Sermo sancti Petri Chrysológi. 143.

Vidétis quibus est Virgo oppigneráta munéribus. Ave, grátia plena. Hæc est grátia quæ dedit cœlis glóriam, terris Deum, fidem géntibus, finem vitiiis, vitæ órdinem, móribus disciplinam. Hanc grátiam détulit Angelus, accépit Virgo, salutem sæculis redditúra. Ave, grátia plena. Quia síngulis grátia se est largíta per partes: Mariæ verò simul se totam dedit grátia plenitúdo. Omnes, inquit Evangelista, de plenitúdine ejus accépi-mus. Unde et David dicit: Descendit sicut plúvia in vellus. Vellus cùm sit de corpore, nescit corpóris passiones: sic virginitas cùm sit in carne, vitia carnís ignórat.

Lectio iij.

Benedicta tu inter mulieres. Verè benedicta Virgo, quæ et virginitatis possidet decus, matris et pertulit dignitatem. Verè benedicta, quæ et superni conceptus méruiť grátiam, et sústulit integritátis corónam. Verè benedicta, quæ et divíni gérminis suscepit glóriam, et regína totíus éxitit castitátis. Verè benedicta, quæ fuit major cœlo, fórtior ter-

râ, orbe lâtior; nam Deum, quem mundus non capit, sola cepit. Portavit eum qui portat orbem, genuit genitorem suum, nutrit omni-um viventium nutritorem.

VESPERÆ, à Capitulo, de sequenti.

DIE XIII.

SANCTI AMATI,
Senonensis Episcopi.

Semiduplex.

Lectio ij.

Amâtus, séptimo século, parentibus Christianis natus, ab ipsis piè fuit institutus. Tanta erat ipsius ad virtutem propensio, ut et sanctitate morum et abstinentiâ, inter ceteros etatis suæ púeros fácilè secerneretur. Humaniorum litterarum cursum emensus, Clero initiatus est, ac procedente tempore ad sacerdotium promotus. Post decessum Emmónis, Ecclesiâ Senonensis eum, et virtutum omnium laude et doctrinâ conspicuum, Pastorem flagitavit. Quod onus cum reformidaret Amâtus, Dei tamen vocationi resistere non potuit; tantâque curâ et sollicitudine gregem suum rexit, ut mox patuerit non alium illo potiorem eligi potuisse, qui hancgereret dignitatem. Sed Ecclesiæ Senonensi Pastore suo frui diu non contigit: vix enim quintus annus erat

ex quo episcopali manere sangeretur, cum apud Theodoricum Regem calumniis indignè petitus, ne dijudicâtâ quidem causâ à sede sua dejectus est, et Peronam in exilium missus, atque Ultani, San-Fursiani monasterii Abbatis, custodiâ traditus. Captivum suum Ultanus non ut nocentem habuit, sed virtutum ejus testis ipse et admirator factus, eum velut servum Dei quem miserè vexabat calumnia, tractavit.

Lectio iij.

Ergo Abbate mortuo, Amâtum secum deducere jussus est à Rege Morantus; quasi seriem rerum ita ordinasset Deus, ut mortuis sese solarentur adhortationibus et exemplis. Morantum enim Præstulis illius virtutes diu non latuere; sive patris ab eo miraculis, sive naturalibus tantummodo signis innotuerint. Statimque eum cœnobio quod recens extruxerat, in pago Brevillio, hodie Morantiville nómine dicto, cum omnibus ultro Rex placatus acquiesceret, vel invitum præficere voluit, imò etiam sub ejus disciplina vivere. Atque ita factum est, ut qui fuerat in custodiâ conjectus, is in ipso quo detinebatur loco, primos ad honores assurgeret. Amâtus in hoc sublimi loco positus,

totus exinde fuit in perficienda eorum quibus præerat sanctitate : populum undequaque ad se convenientem Evangelicis prædicationibus confortabat, ipseque orationibus et vigiliis carnem affligebat suam. Demum laborum tantorum mercedem percepturus, migravit ad Dominum idibus Septembris anni supra sexcentésimum nonagésimi. Corpus ejus multis claruit miraculis, quibus ad meliorem vitam revocatum fuisse narrant regem Theodoricum. A sancto Moruato in Ecclesia sancto Petro dicata sepultum est, et post annos tres ab eodem in aliam quam in honorem beate Mariæ construxerat translatum. Postea autem, rapiente omnia Normannorum furore, Duacum primò, ad deinde Suesiones delatum est; at repressis demum Barbaris, Duacum fuit reportatum, ibique hodièdum quiescere creditur.

Oratio. Orémus.

Deus, cujus providentiâ in adversitatibus famulorum tuorum elucet; et qui, ita disponente gratiâ tuâ, beatum Pontificem Amatium ad nos adduxisti, ut ejus virtutibus et exemplis edoceremur; fac nos, quæsumus, in cunctis adversitatibus for-

tes existere, et ipso intercedente, quæcumque recta sunt liberamente exercere; Per Dominum.

Fit Commem. Oct. Nativit. ut in Laud. 369.

Deinde de Inventione Corporis S. Maximi, Episcopi. Ant. Sacerdotes. †. Salvum, xxvj.

Oratio. Orémus.

Deus, qui nos hodiernâ diè de Inventionè corporis beati Maximi Pontificis nostri gaudere voluisti; adauge in nobis, quæsumus, resurrectionis fidem et spem, quæ repòsita in sinu nostro abundare faciat caritatem nostram in opèribus bonis semper, ut mercedem plènam accipiámus; Per Dominum.

VESPERÆ de sequenti.

DIE XIV.

IN EXALTATIONE
SANCTÆ CRUCIS.

Duplex-majus.

IN I VESPERIS.

Ant. Radix Jesse, qui stat 8. G. R. in signum populorum, ipsum gentes deprecabuntur; et erit sepulcrum ejus gloriosum. *Is. 11.*

Ant. 3. a. Ascendet sicut virgultum coram eo, et sicut radix de terra sitienti: non est species ei, neque decor. *Is. 53.*

Ant. 4. E. Sicut ovis ad occisionem ducetur; et qua-

si agnus coram tondente se,
non apériet os suum. *Is.* 53.

Ant. 1. D. Si posúerit
pro peccáto ánimam suam,
vidébit semen longævum;
et voluntas Dómini in manu
ejus dirigétur. *Is.* 53.

Ant. 7. d. Justificábit ipse
justus multos, et iniquitátes
eórum ipse portábit. *Is.* 53.

Capitulum. *Isaia* 11.

Levábit Dóminus signum
in nátiónes, et congregá-
bit prófugos Israel, et disper-
sos Juda cólliget à quátuor
plagis terræ.

ñ. Fílius hóminis tradétur
Príncipibus Sacerdótum, et
Scribis; et condemnábunt
eum morte, et * Tradent
eum géntibus, ad crucifigen-
dum; et † Tértiá die resur-
get. †. Occidétur Christus;
et non erit ejus pópulus, qui
eum negatúrus est. * Tra-
dent. Glória. † Tértiá die.

Matth. 20. *Dan.* 9.

Hymnus. S. V.

CruX alma, salve, CruX
venerábilis,
Torrente Christi sanguinis
ébria;

Testis dolórum, tu suprema
Verba Dei morientis audis.

Tu celsa sedes, unde suos
docet;

Vitális, in quo nos peperit,
thorus;

Currus triumphantis, tribú-
nal

Júdicis, atque litantis ara.

Non rapta cæsis hóstibus
ímpia

Hic arma fulgent; nec do-
miti duces.

Graves caténishic trahuntur:
Nobilior Crucis est trium-
plus.

Orbis redempti quália pí-
gnora!

CruX tincta Christi sáanguine
adhuc madet:

Speráte, mortáles: salútem
Plena necis monumenta præ-
stant.

CruX certa coeli sémita,
quæ Patris

Thronum petenti pandis iter
Deo:

Nunc áltera nobis nefas est
Ire viá malè delicátos.

Laus summa Patri qui
creat ómnia,

Natoque mundum qui repa-
rat Cruce:

Qui cuncta replet, summa
sancto

Spirítui: tribus una semper.
Amen.

†. Accipere ánimam meam
consiliáti sunt: ñ. Ego au-
tem in te sperávi, Dómine.
Ps. 30.

Ad Magnífic. *Ant.* 1. J.

Ego quasi agnus qui portá-
tur ad víctimam; cogitáve-
runt super me consília, di-
centes: Eradámus eum de
terra viventium, et nomen
ejus non memorétur am-
plús. *Jerem.* 11.

Oratio ut infra ad Laud.

Fit Commem. de Nativitate B. Mariæ. Ant. Ex te egrediétur, †. Sanctificávit, 371. Oratio, Deus, 369.

Deinde S. Amati, Ant. Sacerdotes. †. Salvum, xxvj. Oratio ut supra.

AD COMPLETORIUM.

Ant. ut in Psalterio.

Hymnus, Grates, cum Doxologia sequenti, quæ dicitur etiam cras ad Horas:

Qui per Crucem nos líberas,

Jesu, tibi sit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula.

Amen.

Ad Nunc dimittis, Ant.

In pace, ut in Ordinario.

AD OFFICIUM NOCT.

*Invi. Jesum qui crucifixus est, * Veníte, adorémus. Matth. 28.*

Hymnus. Guiet.

Lignum Crucis mirabile
Totum per orbem próminat,

In qua pependit innocens
Christus, Redemptor ómnium,

Hanc nulla cedrus árbo-
rem

Adæquat alto vértice,
Quæ poscæ nescit nóxia,
Sed ferre vitæ præmia.

Tu, Christo, Rex piíssime,

Hujus Crucis signaculo,
Dæabus, hæris ómnibus,
Muníre nos non ábnuas;

Autumnalis. ATRÆB.

Ut lingua cordi cónsona,
Comesque cordis púritas,
Laudis tibi perénniter
Manus rependat débitum.

Qui per Crucem nos líberas,

Jesu, tibi sit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula.

Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. a. Benedictum est lignum, per quod fit justítia. Sap. 14.

Ant. 3. a. Ab inítio cùm perírent superbi gigantes, spes orbis terrárum ad ratem cónfúgiens, remisit século semen nativitatís. Sap. 14.

*Ant. 8. G. Cùm aqua deléret terram, sanávit íterum Sapiéntia, per contemptí-
bile lignum justum guber-
nans. Sap. 10.*

†. Laudábunt ligna saltús
coram Dómino; †. Quia venit
judicáre terram. 1 Par. 16.

Lect. de Script. occur.

*Post j Lect. †. Quóniam
potens es, Dómine, ex óm-
nibus salváre, transeuntes
mare hómines, * Exíguo li-
gno liberáti sunt. †. Quem
vos interemistis, suspenden-
tes in ligno, hunc príncipem
Deus exaltávit, ad dandam
pœniténtiam Israël. * Exí-
guo. Sap. 14. Act. 5.*

*Post ij Lect. †. Duxit
Abraham filium suum se-
cum, et abiit ad locum quem*

præcéperat ei Deus, ut immoláret eum: * Ligna quoque holocausti impósuit, et pósuit eum in altáre. †. Proprio Fílio suo non pepercit Deus; sed pro nobis ómnibus trádidit illum: * Ligna. *Genes. 22. Rom. 8.*

Post iij Lect. rj. De sanguine agni ponent filii Israel super utrumque postem, et in superlimináribus domórum: * Erit autem sanguis vobis in signum, † Nec erit in vobis plaga disperdens. †. Redempti estis pretiósó sanguine quasi agni immaculáti Christi: * Erit. Glória Patri. † Nec erit. *Exod. 12. I Petr. 1.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 2. D. Dóminus ostendit Móysi lignum: quod cùm misisset in aquas, in dúscédinem versæ sunt. *Exod. 15.*

Ant. 7. b. Nonne à ligno indulcáta est aqua amára? et dedit homínibus sciéntiam Altíssimus, honorári in mirabilibus suis. *Eccli. 38.*

Ant. 4. A. In hoc ostendisti inimicis nostris, quia tu es qui liberas ab omni malo. *Sap. 16.*

†. In te speraverunt patres nostri, Dómine: rj. Speraverunt, et liberasti eos. *Ps. 21.*

Lectio iv.

Chósroes Persárum rex, extrémis Phocæ impé-

rii temporibus, Ægypto et Africá occupátis, ac Jerosólymá captá, multisque ibi Christianórum míllibus, partim cæsis, partim in captivitátem cum Zacharía Patriarcha abductis, Crucem étiam Dómini, quam Hélena in monte Calváriæ collocárat, post innúmeras distributiónes, tribus jam tum réliquis portió nibus conflátam, in Pérsidem asportávit, anno Christi sexcentésimo décimoquarto. Heráclius, qui jam ab annis quátuor Phocæ succésserat, étiam per sequentes annos multis belli incómodis, et calamitátibus affectus, pacem bis à Chósroa pétiit: sed hanc ille pertináciter utrâque vice denegávit, nisi Crucifixo abnegáto, sol adoráretur à Romáuis. Quam impietátem detestátus Heráclius, imploráto Dei auxílio, bellum quasi sacrum suscepit, militesque ad martyrium hortátus, signa cum hoste cóntulit. Post diuturnum bellum, anno demum sexcentésimo vigésimo séptimo exeunte, Persas ingenti prælio superávit.

rj. Pugnávit Jósue contra Amalec: cùmque leváret Móyses manus, vincébat Israel; Aaron autem et Hur sustentábant manus ejus ex utrâque parte. * Et dixit Dóminus: Delébo memóriam

Amalec. γ . Preces supplicatio- nesque cum lacrymis offerens Christus, exauditus est; et factus est obtemperantibus sibi causa salutis æternæ: * Et dixit. *Exod.* 17. *Hebr.* 5.

Lectio v.

Victus igitur Chosroes, in fuga quâ trajicere Tigrim parabat, Medarsen filium socium regni designat. Quam contumeliam cum Siros Chosroæ major natu filius ægrè ferret, patre simul et fratre interemptis, regno Persarum potitus est, pacemque cum Heraclio fecit, quibusdam acceptis conditionibus, quarum ea prima fuit, ut Crucem Domini restitueret. Captivos itaque, in primis Zachariam patriarcham, dimisit, restituitis etiam Crucis sanctæ particulis, quarum thecam argenteam integram, illasque sigilla ipse Patriarcha agnovit. Igitur Crux sancta quatuordecim post annos quam venerat in Persarum potestatem, recepta est: et delata primùm Constantinopolim, et anno sequenti Jerosolytam, in locum pristinum restituta est; actæque Deo de victoriis gratiæ. Exinde Exaltationis sanctæ Crucis festivitas, quæ hâc die quotannis agebatur, celebrior haberi coepit.

η . Fugavit Jósue Amalec; ædificavitque Móyses altare, et vocavit nomen ejus, Dóminus exaltatio mea, dicens: * Quia manus sólii Domini erit contra Amalec, à generatione in generationem. γ . Ostendit mihi Angelus in medio civitatis lignum vitæ: et omne maledictum non erit amplius, sed sedes Dei et Agni in illa erunt; * Quia. *Exod.* 17. *Apoc.* 22.

Lectio vj.

Hæ eadem die sanctus Ludovicus, Francorum rex, anno millésimo ducentésimo quadragésimo-primo, partem Dominicæ Crucis, quæ in Syria título pignoris apud Templarios milites remanserat, à Balduino Orientis Imperatore acceptam cum alia non módica portione, ex qua Imperatores Ecclesiis et amicis particulas dare consueverant, item alia multa Dominicæ Passionis instrumenta, Parisios, præcedente Clero, solèmniter transtulit. Tunc rex piissimus magnam exhibuit christiænæ pietatis argumetum, cum, abjectis vestibus regiis, et pedes nudatus, in urbem intulit instrumentum quo mundi pretium persolutum est. Demum constructa in regio palatio magnificè Capella, sacro-

sancta redemptionis nostræ insignia religioſè in ea aſſervâri vóluit.

R. Benedixit rex pópulo in nómine Dómini exercítuum, dixitque : Ante Dóminum vilior fiam plusquam factus sum, et ero húmilis in óculis meis, * Et glorióſior apparebo. *ÿ.* Mihi absit gloriári, nisi in Cruce Dómini nostri Jesu Christi; * Et. Glória. * Et. 2 Reg. 6. Gal. 6.

IN III NOCTURNO.

Ant. 8. c. Mórſibus colubrórũ exterminabantur; sed ad correptionem in brevi turbáti sunt, signum habentes salutis. *Sap. 16.*

Ant. 6. C. Qui conversus est, non per hoc quod videbat sanabatur; sed per tantómnium Salvátorem. *Sapient. 16.*

Ant. 5. C. Misericórdia adveniens sanabat illos; in memoria eam sermónũ tuórum examinabántur. *Sapient. 16.*

ÿ. Tu es Deus qui mandas salutés Jacob; *R.* Salvasti enim nos de affligentibus nos. *Ps. 43.*

— *Lectio vij.* Cap. 12.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

In illo tempore; Dixit Jesus turbis Judæórum; Nunc júdicium est mundi; nunc princeps hujus mundi

ejiciétur foras; et ego si exaltátus fuero à terra, ómnia traham ad meipsum. Et reliqua.

Homílias sancti Léonis Papæ.

Serm. 8 de Pass. c. 6.

Exaltáto, dilectíſſimi, per crucem Christo, non illa tantúm speciés aspéctui mentis occurrat, quæ fuit in óculis impiórum quibus per Móysen dictum est : Et erit pendens vita tua ante óculos tuos, et timébis die ac nocte, et non credes vitæ tuæ. Isti enim nihil in crucifixo Dómino præter fácinus suum cogitare potuérunt, habentes timórem, non quo fides vera justificátur, sed quo consciéntiá iníqua torquétur. Noster verò intellectus, quem Spíritus veritátis illúminat, glóriam Crucis celo terræque radiantem, puro ac libero cordé suscipiat, et interióre acíe vídeat; quale sit quod Dóminus, cùm de passiónis suæ loquerétur instántiá, dixit : Nunc júdicium mundi est, nunc princeps hujus mundi ejiciétur foras; et ego si exaltátus fuero à terra, ómnia traham ad meipsum.

R. Nunc júdicium est mundi, nunc princeps hujus mundi ejiciétur foras; * Et ego si exaltátus fuero à terra, ómnia traham ad meipsum. *ÿ.* Locútus est Dó-

minus ad Móysen : Fac serpentem æneum , et poné eum pro signo : qui percussus aspéxerit eum ; vivet. * Ego. *Joan.* 12. *Num.* 21.

Lectio viij. c. 7.

O admirábilis poténtia Crucis ! ó ineffábilis glória passiónis ! in qua et tribúnal Dómini , et júdicium mundi , et potestas est Crucifixi. Traxisti enim , Dómine , ómnia ad te ; et , cùm expandisses totá die manus tuas ad pópulum non credentem et contradicentem tibi , confitendæ majestátis tuæ sensum totus mundus accépit. Traxisti , Dómine , ómnia ad te ; cùm in execrationem Judáici sceleris , unam protulérunt ómnia elementa senténtiam , cùm obscurátis lumináribus cœli , et converso in noctem die , terra quoque mótibus quaterétur insólitis , unversaque creatúra impiórum úsui se negáret. Traxisti , Dómine , ómnia ad te ; quóniam , scisso templi velo , sancta sanctorum ab indignis pontificibus recessérunt ; ut figura in veritátem , prophétia in manifestatiónem , et lex in Evangélium verterétur.

n). Deus , quæ prænuntiávit per os ómnium Prophtarum pati Christum suum , sic implévit. * Pœnitémini

igitur , et convertímini , ut deleantur peccáta vestra.

†. Ipse peccáta multórum tulit , et pro transgressóribus rogávit. * Pœnitémini.

Act. 3. *Is.* 53.

De S. Cornelio , Lectio ix.

Ex Epistolá sancti Cypriáni Epíscopi et Martyris , ad Antoniánum.

Factus est Cornélius Epíscopus de Dei et Christi ejus júdicio , de clericórum penè ómnium testimónio , de plebis quæ tunc áffuit suffrágio , et de sacerdotum antiquórum et bonórum virórum collégio , cùm nemo ante se factus esset , cùm Fabiáni locus , id est , cùm locus Petri et gradus Cæthedræ sacerdotális vacáret : quo occupáto de Dei voluntáte , atque ómnium nostrúm consensióne firmáto , quisquis jam Epíscopus fieri volúerit , foris fiat necesse est , nec hábeat ecclesiásticam ordinationem , qui Ecclésiæ non tenet unitátem. Quanta in ipso suscepto episcopátu suo virtus ! quantum robur ánimi ! qualis firmitas fidei ! quod nos simplici corde et perspicere pénitús et laudáre debémus : sedisse intrépidum Romæ in sacerdotáli cæthedra , eo témpore cùm tyrannus infestus sacerdotibus Dei fanda atque infanda comminarétur ; cùm multò

patiëntius et tolerabilius audiret levári adversus se æmulum príncipem, quàm constitui Romæ Dei sacerdotem. Nonne hic summo virtútis et fidei testimonio prædicandus est? Nonne inter gloriosos Confessóres et Mártires deputandus, qui tantum témporis sedit expectans córporis sui carnífices et tyranni ferocientis ultóres? (Centumcellis obiit anno Christi ducentésimo quinquagésimo-secundo, die decimâ-quartâ Septembris.)

ñ). Hóstiæ quæ secundum legem offeruntur, nunquam possunt auferre peccáta: * Christus autem unam pro peccátis offerens hóstiam, unâ oblatióne consummávit in sempiternum sanctificátos. †. Sacrificium et oblatiónem noluisti, Deus; holocaustum et pro peccáto non postulasti: * Christus. Glória. * Christus. *Hebr.* 10. *Ps.* 39.

†. *Sacerd.* Ipse redimet Israel. ñ). Ex ómnibus iniquitatibus ejus. *Ps.* 129.

AD LAUDES.

Ant. Christus mórtuus est 7. 9. C pro peccátis nostris, et resurrexit tértiâ die secundum Scriptúras. *1 Cor.* 15.

Ant. 4. E. Humiliávit semetipsum, factus obédiens usque ad mortem, mortem

autem Crucis; propter quod et Deus exaltávit illum. *Philip.* 2.

Ant. 2. D. Cúm esset Fílius Dei, didicit ex iis quæ passus est obediéntiam; et consummátus, factus est ómnibus obtemperántibus sibi causa salutis æternæ. *Hebr.* 5.

Canticum. Is. 49.

Ecce levábo ad gentes manum meam, * et ad pópulos exaltábo signum meum.

Et áfferent filios tuos in ulnis, * et filias tuas super húmeros portábunt.

Et erunt reges nutritii tui, * et reginæ nutritices tuæ:

Vultu in terram demisso adorábunt te, * et pulverem pedum tuórum lingent.

Et scies quia ego Dóminus, * super quo non confundentur qui expectant eum.

Numquid tollétur à forti præda? * aut quod captum fúerit à robusto salvum esse póterit?

Quia hæc dicit Dóminus: Equidem et captivitas à forti tollétur, * et quod ablátum fúerit à robusto salvábitur.

Eos verò qui judicáverunt te, ego judicábo; * et filios tuos ego salvábo.

Et sciet omnis caro, quia

ego Dóminus salvans te, *
et redemptor tuus, Fortis
Jacob.

Ant. 3. a. Sic oportébat
Christum pati et resúrgere,
et prædicári in nómine ejus
pœniténtiam, et remissió-
nem peccatórum in omnes
gentes. *Luc. 24.*

Ant. 8. G. Verbum Cru-
cis pereúntibus quidem stul-
títia est; iis autem qui salvi
fiunt, nobis, Dei virtus est.
1 Cor. 1.

Capitulum. 1 Cor. 1.

Prædicámus Christum cru-
cifixum, Judæis quidem
scándalum, Géntibus autem
stultítiam; ipsis autem vo-
cátis Judæis atque Græcis,
Christum Dei virtútem, et
Dei sapiéntiam.

Hymnus. S. V.

Uncta Crux Dei cruóre
Quàm potens et éffi-
cax!

Hujus attactu jacentes
Erigunt se mórtui:
Christus olim quâ pependit,
Tanta vis fuit Crucis.

Públici fontes salútis,
Sacra Christi vúlnera,
Vulnerátos illa sanant
Anguis instar ænei:
Quisquis æger speret, etspe
Non suâ fraudábitur.

Crux tribúnal, quo sedé-
bit

Justus ultor críminum:
Sponte sed nos judicémus,
Cedet ira Júdicis;

Nosque primi puniámus,
Ne secundus púniat.

Tótius fons sanctitátis,
Sancta quo sunt ómnia,
Qui tuo quodcumque cri-
men

Expiasti sánguine,
Labe puros, Christe, serves
Christiános móribus.

Sempiterna laus Parenti
Qui creávit ómnia,
Filioque qui redémit
Morte nos volens suâ:
Par et illi cujus almo
Recreámur hálitu. Amen.

†. Omnis terra adóret te,
et psallat tibi: *ñ.* Psalmum
dicat nómini tuo, Dómine.
Ps. 65.

Ad Benedict. Ant. 1. D.
Dignus est Agnus qui oc-
cisus est, accíperere virtútem,
et divinitátem, et sapién-
tiam, et fortitúdinem, et
honórem, et glóriam, et
benedictiónem. *Apoc. 5.*

Oratio. Orémus.

Deus, qui nos hodiernâ
die Exaltatiónis sanctæ
Crucis annuâ solemnité
lætíficas: præsta, quæsumus,
ut cujus mystérium in terra
cognóvimus, ejus redem-
ptiósni præmia in cœlo me-
reámur; Per eundem.

Fit Comm. de Nat. B. M.
Ant. Benedicta tu. †. Vul-
tum. Oratio, Deus, 369.

Deinde S. Cornelii, Ant.
Bonum. †. Adjutor. Oratio,
Deus, cujus gratia. xij.

AD HORAS, Doxol.

Qui per Crucem, ut supra 387.

AD PRIMAM.

Ant. 7. ç. Christus.

In rj. br. y. Qui passus es * pro nobis. 1 Petr. 2.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Humiliavit.

Capitulum. Act. 10.

Nos testes sumus omnium quæ fecit in regione Judæorum et Jerusalem; quem occiderunt suspendentes in ligno: hunc Deus suscitavit tertiâ die.

rj. br. Lapidem quem reprobaverunt ædificantes, * Hic factus est in caput anguli. Lapidem. y. A Domino factum est istud, * et est mirabile in oculis nostris. * Hic. Glória Patri. Lapidem. Ps. 117.

y. Deus noster, Deus salvos faciendi; rj. Et Domini Domini exitus mortis. Ps. 67.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Cùm esset.

Capitulum. Hebr. 2.

Decēbat eum propter quem omnia, et per quem omnia, qui multos filios in glóriam adduxerat, auctorem salutis eorum per passionem consummare.

rj. br. Deus rex noster * Operatus est salutem. Deus. y. In medio * terræ

* Operatus est. Glória Patri. Deus. Ps. 73.

y. Apud Dóminum misericórdia, rj. Et copiosa apud eum redemptio. Ps. 129.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Verbum Crucis.

Capitulum. Ephes. 3.

Deus det vobis ut possitis comprehendere cum omnibus sanctis, quæ sit latitúdo, et longitúdo, et sublimitas, et profundum; scire etiã supereminentem sciéntiæ caritátem Christi, ut impleámini in omnem plenitúdinem Dei.

rj. br. Magnus Dóminus noster, * Et magna virtus ejus. Magnus. y. Et sapiéntiæ ejus * non est número, * Et magna. Glória Patri. Magnus. Ps. 146.

y. Notam fecisti in pópulis virtútem tuam: rj. Redemisti in bráchio tuo pópulum tuum. Ps. 76.

AD II VESPERAS.

Ant. **C**hristus nos redemit 1. **D.** **C**de maledicto legis, factus pro nobis maledictum; quia scriptum est: Maledictus omnis qui pendet in ligno. Galat. 3.

Ant. 8. G. Eum qui non nóverat peccátum, pro nobis peccátum fecit Deus; ut nos efficerémur justítia Dei in ipso. 2 Cor. 5.

Ant. 6. F. Commendat

caritatem suam Deus in nobis; quoniam justificati in sanguine Christi, salvi erimus ab ira per ipsum. *Rom. 5.*

Ant. 5. C. Gloriamur in Deo per Dominum nostrum Jesum Christum, per quem nunc reconciliationem accipimus. *Rom. 5.*

Ant. 3. a. Semel oblatus est ad multorum exhaurienda peccata; secundo sine peccato apparebit expectantibus se, in salutem. *Hebr. 9.*

Capitulum. Act. 10.

Precipit nobis predicare populo, et testificari quia ipse est qui constitutus est a Deo iudex vivorum et mortuorum. Huic omnes Prophetæ testimonium perhibent, remissionem peccatorum accipere per nomen ejus omnes qui credunt in eum.

Hymnus. Cruz alma, 386.

†. In te confidit anima mea, Deus; †. Et in umbra alarum tuarum sperabo. *Ps. 56.*

Ad Magnific. Ant. 7. d. Parabit signum Filii hominis in cælo; et tunc plangent omnes tribus terræ, et videbunt Filium hominis venientem in nubibus cæli cum virtute multa et majestate. *Matth. 24.*

Fit Commem. de die Octava Nativ. B. Mariæ, et de SS. ejus Nomine.

Ant. Vocabitur tibi nomen, quod os Domini nominabit; et eris corona gloriæ in manu Domini. *Is. 62.*

†. Gloriabuntur in te, †. Omnes qui diligunt nomen tuum. *Ps. 5.*

Oratio ut infra ad Laud.

AD COMPLET. Ant. et Doxologia ut heri.

DIE XV.

OCTAVA NATIVITATIS

ET FESTUM NOMINIS
B. MARIE VIRGINIS.

Duplex-majus.

Psalmi de Feria. Cetera ut in die, præter sequentia.

IN I NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Cum anno millésimo sexcentésimo octogésimo tertio, innúmera Turcárum multitúdo Vindóbonam obsidióne cinxisset, Imperátor ipse ac próceres, urgente hoste, urbem deseruerunt. Conflagrante úndique incéndio, flammisque ipsa urbis munimenta invadéntibus, civitas tota jamjam peritura erat. In his autem rerum angústiiis, illo die quo beata Virgo in cælum assumpta recalebátur, cum sanctíssimum Mariæ nomen cives invocassent, et ad ejus opem confugissent, flammæ súbitò, inviolátis propugnaculis, quieverunt. Interea Po-

...

lonorum Rex Joannes Sobieski, exiguo cum exercitu supervénit : quo precante, et in hostes irruente, immissus à Deo terror Turcas invásit; eosque, fuis fugatisque agmínibus, Christiáni deleverunt. Quapropter Innocéntius undécimus, Románus Póntifex, ne tanti beneficii memória unquam excideret, festum diem, in honórem sanctíssimi Nómínis Mariæ, síngulis annis, in tota Ecclésia celebrári præcepit.

Lectio v.

De Oratióne sancti Ephrem
Diáconi.

*Or. ad Dei Matrem. t. 6.
p. 532.*

IN te, patróna et mediatrix erga Deum ex te génitum, genus humánum, Dei mater, felicitátem suam ponit, atque à tuo semper pendet patrocínio, teque solam habet perfúgium ac defénsionem, útpote quæ confidéntiam habes apud ipsum. Te etenim beátam dicent omnes generatiónes, Virgo dómína Dei génitrix, spes Christianórum ómnium. Prócido ante te, ac toto fervóre extollo vocem ad gratiárum actiónem, propter immensam misericórdiam ac commiseratió-nem, útpote quæ mater es benigníssimi hóminum ama-

tóris. Gaude, puríssima grátiá plena; gaude, Virgo hóminum glória; gaude, lux errántibus viam demonstrans; gaude, patróna, et munitio in necessitatibus; gaude, salus secúra fidélium; gaude, benedictíssima in séculum séculi; gaude, murus invocántium te; gaude, defénsio simul, et firma protéctio; gaude, ómnium bonórum vita; gaude, ómnium gratiárum causa.

Lectio vj. Ibid. p. 543.

TU quidem, veluti mater, nobis prospícere non desistis; verùm tanquam filiórum amans, atque ad amandum propensa, ita tua beneficia nobis distríbuis semper, salvans, defendens, à periculis liberans, à tentatióibus éximens, à peccatórum multitudíne redimens. Nos autem pro his grátias ágimus, prædicámus múnera, non celamus beneficia, cantámus elátá voce tua mirabilia, curam laudá-mus, providéntiam extóllimus, præsídiúm hymnis proséquimur, misericórdiam commendámus : et quoad præterita, mémores magnórum tuórum múnere, et ex quantis periculis erepti sumus per te, hoc cánticum eucharísticum, tanquam dé-bitum offérimus, tuis beneficiis par mínimè futurum.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 1.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

IN illo tempore; Missus est Angelus Gábríel à Deo in civitatem Galilææ, cui nomen Náza-reth, ad vírginem desponsatam viro cui nomen erat Joseph, de domo David; et nomen Vírginis Maríæ. Et reliqua.

Homília sancti Bernardi Abbátis.

Hom. 2 sup. Missus. n. 17.

ET nomen, inquit, Vírginis Maríæ. Loquámur pauca et super hoc nómine, quod interpretátum, maris Stella dicitur, et Matri Virgini valdè convenienter aptátur. Ipsa namque aptísimè síderi comparátur; quia sicut sine suí corruptione sidus suum emittit rádium, sic absque suí læsione Virgo párturit Fílium. Nec síderi rádium suam mínuit claritatem, nec Vírgini Fílius suam integritatem. Ipsa est igitur nóbilis illa stella ex Jacob orta, cujus rádium universum orbem illúminat, cujus splendor et præfulget in supernis, et ínferos penetrat; terras étiam perlustrans, et calefaciens magis mentes quàm córpora, sovet virtutes, excoquit vicia.

Lectio viij.

Ipsa, inquam, est præclára et exímia stella, super hoc mare magnum et spatiósum necessariò subleváta, micans méritis, illustrans exemplis. O quisquis te intélligis in hujus sæculi proflúvio magis inter procellas et tempestates fluctuáre, quàm per terram ambuláre; ne avertas óculos à fulgóre hujus síderis, si non vis óbrui procellis. Si insurgant venti tentationum, si incurras scópulos tribulationum; respice stellam, voca Maríam. Si jactáris supérbie undis, si ambitionis, si detractiónis, si æmulationis; respice stellam, voca Maríam. Si iracúndia, aut avaritia, aut carnis illécebra naviculam concússerit mentis; respice ad Maríam.

Lectio ix.

Si criminum immanitate Sturbátus, conscientie fœditate confusus, judicii horrore pertérritus, bá-rathro incípías absorbéri tristitie, desperationis abysso; cógita Maríam. In periculis, in angustis, in rebus dúbiis, Maríam cógita, Maríam ínvo-ca. Non recédât ab ore, non recédât à corde; et ut ímpetres ejus orationis suffrágium, non déseras conversatiónis exemplum. Ipsam sequens, non dévias; ipsam

rogans, non despéras; ipsam cogitans, non erras. Ipsam tenente, non corruis; ipsam protegente, non mé-
tuis; ipsam duce, non fatigá-
ris; ipsam propitiá, pèrvenis:
et sic in temetipso experíris,
quam méritò dictum sit: Et
nomen Vírginis Mariæ.

*AD LAUDES, post
Hymnum:*

†. Sperent in te qui
novérunt nomen tuum;
R. Quóniam non dereli-
quisti quærentes te. *Ps. 9.*

Ant. 3. a. Nomen tuum
Dóminus ita magnificávit,
ut non recédât laus tua de
ore hóminum, pro quibus
subyenisti ruínæ ante con-
spectum Dei nostri. *Ju-
dith 13.*

Oratio. Orémus.

Concède, quæsumus om-
nipotens Deus, ut fidèles
tui, qui sub sanctíssimæ
Vírginis Mariæ nómine et
protectióne lætantur; ejus
piá intercessióne, à cunctis
malis liberentur in terris, et
ad gáudia æterna pervenire
mereantur in cœlis; Per
Dóminum.

*AD VESPERAS, post
Hymnum:*

†. Sit nomen ejus bene-
dictum in sécula; R. Om-
nes gentes magnificábunt
eum. *Ps. 71.*

Ant. 1. D. Magnificábo
nomen tuum, dixit Dómi-

nus: benedicam benedi-
céntibus tibi, atque in te
benedicentur universæ co-
gnatiónes terræ. *Gen. 12.*

Oratio ut supra.

DOMINICA

*quæ proximè antecedit Qua-
tuor Tempora, ad Pri-
mam legitur sequens
Canon.*

Ex Concílio Aquensi.
1585. *Tit. de Sacr. Ordinis.*

Domínico illo die qui quá-
tuor statúta jejúnii Tém-
pora, quibus Ordinis Sacra-
mentum ministrátur, próxi-
mè antecedit, Párochi non
solúm illud solemne jeju-
nium hujus rei causá insti-
tutum dentúntient, verúm
étiam, in sua unusquisque
parochiálli ecclésiá, pópu-
lum excitet, ut illis ipsis sta-
tis jejúnii diébus frequens
in oratióne purè sanctèque
versetur; ut tum Epíscopus
in eórum defectu quibus
Ordines cónferet, Spíritus
sancti lúmine illustrétur;
tum illi quibus cónferun-
tur, in vitæ sanctitatè, doc-
trína, religiósisque virtúti-
bus proficiant.

**QUATUOR TEM-
PORA** *Septembris cele-
brantur Feriâ 10, Feriâ 17,
et Sabbato post Festum
Exaltatióne sanctæ Crucis.
Officium fit de Feriâ,*

additis et exceptis quæ hic in his tribus Feriis propria sunt.

Si hodie, vel Feriá vj, aut Sabbato sequenti occurrat Festum Semiduplex aut suprâ, Officium fit de Festo, cum Commemorations de Feria per Homiliam in Evangelium, quæ legitur pro ultima Lectione, et ad Laudes per Ant. et ꝑ. cum Oratione propria cuique Feriæ.

FERIA QUARTA

QUATUOR TEMPORUM.

Letitio iij. Cap. 9.

LECTIO sancti Evangelii secundum Marcum.

In illo tempore; Respondens Jesus unus de turba, dixit: Magister, attuli filium meum ad te, habentem spiritum mutum: qui ubicumque eum apprehenderit, allidit illum; et spumat, et stridet dentibus, et arescit: et dixi discipulis tuis ut ejicerent illum, et non poterunt. Et reliqua.

Homilia sancti Joannis

Chrysostomi.

57 al. 58 in Matth.

Non mihi raro exemplo dicas, quosdam sine jejuniis demones ejecisse. Nam si unus aut alter increpando sic expulisse narratur, fieri requirit, ut si is qui id patitur in demelis vivat, ab hoc unquam furore liberetur.

Jejunio enim et oratione maxime opus est ei qui hoc morbo laborat. Sed si fide opus est, inquies, cur opus est et jejuniis? Quia eum fide jejunium non parvam addit fortitudinem: philosophiam quippe magnam indit, et angelum ex homine efficit, ac cum incorporeis virtutibus pugnat. Verum non sufficit illud; sed addi debet oratio, quæ etiam præeat oportet. Vide ergo quanta bona ex utroque gignantur.

¶. Quare non potuimus ejicere spiritum immundum? Dixit Jesus: * Hoc genus in nullo potest exire, nisi † In oratione et jejuniis. ꝑ. Scitote quoniam exaudiet Dominus preces vestras, si permanseritis in jejuniis et orationibus: * Hoc. Glõria Patri. † In. *Marc. 9. Judith 4.*

AD LAUD. post Hymnum:

ꝑ. Audiam fac mihi manè misericordiam tuam; ¶. Quia in te speravi. *Ps. 142.*

Ad Benedict. Ant. 7. d. Increpavit Jesus spiritum immundum, et sanavit puerum, et reddidit illum patri ejus. Stupébant autem omnes in magnitudine Dei. *Luc. 9.*

Preces flexis genibus.

Oratio. Orémus.

Misericórdiæ tuæ remé-
diis, quæsumus, Dó-
mine, nostram ádjuva fra-
gilitátem; ut quæ suá condi-
tióne attéritur, tuá clemén-
tiá reparétur; Per.

*Et dicitur ad Horas tan-
túm.*

*Fiunt Suffragia de Cru-
ce, etc.*

Canon.

Ex Concílio Moguntíno.

813. *Can. 34 et 35.*

Quátuor Témpora anni ab
ómnibus cum jejúnio
observentur: jejunétur us-
que ad horam nonam, et à
carne ab ómnibus abstinence-
tur. Quòd si quis indictum
jejúnium superbiendo con-
témperit, et observáre cum
céteris Christiánis nolúerit,
in Gangrensi Concílio præ-
cipitur ut anathematizétur,
nisi emendáre se stúdeat.

*AD VESPERAS, si
sint de Feria, dicitur ad
Magnificat, Antiph. ut in
Psalterio, cum Precibus
flexis genibus, et Oratione
de Dominica, et Suffragiis.*

FERIA SEXTA

QUATUOR TEMPORUM.

Lectio iij. Cap. 7.

Léctio sancti Evangélii se-
cundùm Lucám.

In illo témpore; Rogábat
Jesum quidam de Phari-

sæis, ut manducáret cum
illo. Et ingressus domum
Pharisæi, discúbuit. Et ré-
liqua.

Homília sancti Gregórii
Papæ. 33 in *Ev.*

Si recta ópera ágimus, qui-
bus opiniónis bonæ odó-
re Ecclésiám respergámus,
quid in Dómini córpore nisi
unguentum fúndimus? Sed
secus pedes Jesu múlier ste-
tít. Contra pedes enim Dó-
mini stétimus, cùm in pec-
cátis pósiti ejus itinéribus
renitebámur. Sed si ad ve-
ram pœniténtiam post pec-
cáta convértimur, jam retrò
secus pedes stamus; quia ejus
vestigia séquimur quem im-
pugnabámus. Láerymis mú-
lier pedes ejus rigat. Quod
nos quoque veráciter ági-
mus, si quibúlibet últimis
membris Dómini per com-
passiónis affectum incliná-
mur, si sanctis ejus in tri-
bulatióne compátimur, si
eórum tristítiam nostram pa-
támus.

ñ. Conversus Jesus ad
mulierem, dixit Simóni :
* Dico tibi; † Remittuntur
ei peccáta multa, quóniam
dilexit multùm. †. Ego sum
Dóminus Deus tuus fortis,
zelótes, et fáciens miseri-
córdiam in millia his qui dí-
ligunt me : * Dico. Glória.
† Remittuntur ei. *Luc. 7.
Exod. 20.*

AD LAUD. post Hym-

num :

✠. Exultábo manè misericórdiam tuam ; ✠. Quia factus es susceptor mens in die tribulatiónis. *Ps.* 58.

Ad Benedict. Ant. 6. F.

Dixit Jesus ad mulierem : Fides tua te salvam fecit ; vade in pace. *Luc.* 7.

Preces flexis genibus.

Oratio. Orémus.

Adesto , quæsumus , omnípotens Deus ; et in jejúnio corporáli mentem nostram opéribus tuórum réfice mandatórum ; Per Dóminum.

Et dicitur ad Horas tantum.

Canon.

Ex Statútis synódicis Eustáchii de Belláio, Parisiensis Epíscopi. 1557. c. 14.

Jubémus ómnibus Cléricis qui ad sacros Ordines aspirant , diligentíssimè sacrosanctum Dei Evangélicum , et álios libros qui in Ecclésia nostræ diocésis leguntur , assíduè vídeant , et intelligere nitantur ; ut nobis ac his qui exámini nostro præficiuntur , idónei , capaces et docti inveníri possint. Alióquin ubi comperiémus eos desidiósos et negligentes in his observandis , ab ipsórum Ordinum susceptiône repellendos vólumus.

SABBATO

QUATUOR TEMPORUM.

Lectio iij. Cap. 13.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

IN illo ténpore ; Dicebat Jesus et hanc similitudinem : Arborem fici habébat quidam plantátam in vinea sua , et venit quærens fructum in illa , et non invénit. Et réliqua.

Homília sancti Gregórii Papæ. 31 in *Evang.*

Tértio Dóminus vineæ ad ficúlneam venit ; quia naturam géneris humáni ante legem , sub lege , sub grátia , expectando , admonendo , visitando , requisívit. Dixit autem ad cultórem vineæ : Ecce anni tres sunt , ex quo vénio fructum quærens in ficúlnea hac , et non invénio. Venit ante legem ; quia per naturálem intellectum , quid unusquisque exemplo suí , quáliter erga próximum ágere debuisset , innótuít. Venit in lege , quia præcipiendo dócuit. Venit post legem , per grátiam ; quia pietátis suæ præsentiam exhibendo monstrávit. Sed tamen in tribus annis fructum se non invenisse conquéritur ; quia quorundam pravórum mentes , nec inspiráta lex naturális córrigit , nec præcepta erúdiunt ; nec incarnatiónis ejus mirá-

cula convertunt. Quid verò per cultorem vineæ, nisi Præpositorum ordo exprimitur; qui, dum præsent Ecclésiæ, nimirum Dominicæ vineæ curam gerunt?

ñ. Ecce mulier habebat spiritum infirmitatis annis decem et octo; et * Erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere: quam † Cum videret Jesus, vocavit eam, et imposuit illi manus; et confestim erecta est, et glorificabat Deum. † Anima quæ tristis est super magnitudine mali, et incedit curva et infirma, dat tibi gloriam et justitiam, Domine. * Erat. Glória. † Cum. *Luc. 13. Bar. 2.*

AD LAUD. post Hymnum:

†. Deduc me, Domine, et ingrediar in veritate tua: ñ. Laetetur cor meum, ut timeat nomen tuum. *Ps. 85.*

Ad Benedict. Ant. 8. G. Hypocritæ, unusquisque vestrum sabbato non solvit bovem suum, et ducit ad aquam? Hanc autem filiam Abraham non oportuit solvi à vinculo isto, die sabbati? *Luc. 13.*

Preces flexis genibus.

Oratio. Orémus.

Omnipotens sempiterne Deus, qui per continentiam salutarem corporibus mederis et mentibus:

majestatem tuam supplices exoramus, ut piâ jejunantium deprecatione placatus, et presentia nobis subsidia tribuas, et futura; Per Dominum.

Et dicitur ad Horas tantum.

Canon.

Ex Statutis synodicis Eustachii de Bellaiio, Parisiensis Episcopi. 1557. c. 14.

Quia nonnulli, indocti omnino, ac suæ infirmitatis conscii curant se promovendos Romæ, aut aliis in locis extra suam diocësim, absque ullo titulo, examen assuetum reformidantes, aut à nonnullis qui se dicunt Episcopos, promoventur, sicque promoti ad diocësim nostram revertuntur: volumus hujusmodi promotos à sacrorum Ordinum executione arcendos esse, donec de dicti Episcopi potestate, ac de eorum doctrinâ, vitâ et moribus, et titulo constiterit.

DIR XVI.

SANCTI CYPRIANI,

Episcopi et Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

Cyprianus, Afer, primum cum laude Rhetoricam docuit: exinde suadente Presbytero Cæcilio, à quo et cognomentum sortitus est, Christianus factus, omnem substantiam suam pau-

péribus erogávit ; ac post non multum témporis, electus in Presbyterum , étiam Carthaginensis Episcopus constitútus est. In persecutióne Décii proscriptus , et divíno mandáto secódere jussus , Ecclesiæ laboranti nec spírítu , nec actu , nec mónitis defuit , et inter lapsórum importúnas petitiónes , et schismáticam Novatiáni severitátem , sic disciplinæ vigórem temperávit , ut ejus júdicium vária dehinc Concilia secúta sint. Grassante póstmodum sub Gallo et Volusiáno princípibus dirá peste , ómnia pietátis officia non fidélibus tantum , sed étiam infidélibus per Christiános exhibéri curávit. Ab Ecclesiá Romána sub Episcopis Cornélió et Lúcio sæpe consultus , de baptismo hæreticórum cum Stéphano eórum successóre ácritèr disputávit ; sed , Augustíno teste , vicit pax Christi in eórdibus eórum , et jam sub Xysto Stéphani successóre externæ quoque concórdiæ reparandæ spes illúxerat , cum súbitò recrudescente Valeriáni persecutióne , Xystus cápite damnátus , et Cypriánus jam ante annum Curúbim in exsiliúm missus , à Galérió Máximo procónsule Cartháginem , ut audirétur , vocátus est.

Lectio iij.

Quem productum coram se in subúrbio Sexti , octávo décimo die Calendárum Octóbríam , sic allocútus est : Tu es Cypriánus , qui te Papam sacrílegæ mentis homínibus præbuidisti ? Jussérunt te Imperatóres sacrificáre : cónsule tibi , ne péreas. Sanctus Martyr respondit : Ego sum Cypriánus : Christiánus sum , et diis sacrificáre non pótero. Irátus Proconsul dixit : Diu sacrílegá mente vixisti , et inimícum te diis Románis constituisti : ságuine tuo sancietur disciplína. Et his dictis , decretúm ex tabella recitátum est : Cypriánum gládio animadverti placet. Cypriánus respondit : Deo grátias. Et cum ducerétur , pópulus plangens et éjulans dicébat : Et nos decollémur cum ipso. Productus autem in agrum extra subúrbiúm , cum se lacerná , byrro , et dalmáticá expoliasset , stans in línea , spiculatórem expectábat ; qui cum venisset , jussit suis ut ei viginti quinque áureos darent. Póstea verò manu suá óculos sibi textit , et sic gládio percussus occúbuit. Corpus ejus ex Africa , témpore Cároli Magni in Gáthiam allátum , Lugdúni primúm , et tandem à Cárolo Calvo , Compéndii ,

in sacello régii palatii collocatum est.

Oratio. Orémus.

Beati Cypriani, quæsumus, Domine, nos tibi sancta commendet oratio, qui simul et vigore sacerdotii claruit, et gloriöse passionis triumpho refulsit; Per Dominum.

AD VESP. fit Commem.
S. Lamberti, Episc. et Mart.
Ant. Ecce. ⁊. In Deo, viij.
Oratio ut infra.

DIE XVII.

SANCTI LAMBERTI,
Episcopi et Martyris.

Simplex. *Lectio ij.*

Lambertus Trajecto ad Mosam oriundus, Theodoro Trajectensi Episcopo et Martyri anno Christi sexcentésimo sexagésimo-octavo suffectus, justitiæ et libertatis publicæ vindicem se præbuit acerrimum; eamque ob causam ab Ebroino, Palatii Majore sub rege Theodorico, episcopatu pulsus est. Cedendum tempori ratus, in monasterium Stabulense secessit; ex quo post septennium à Pippino Caroli Martelli patre revocatus, ac sedi suæ restitatus, Toxandriæ incolis Evangelii lucem intulit. Cum autem, ut refert sanctus Ado, régiam domum zelo religionis increpasset; Dodo Pippini domesticus redeuntem è matutinis Lau-

dibus aggressus est: eumque in cubiculo orantem unus è Dodonis satellitibus telo confodit, anno Christi septingentesimo-octavo. Corpus ejus Trajecti sepultum, inde Leodium unà cum episcopali sede translatum fuit.

Oratio. Orémus.

Omnipotens sempiterne Deus, qui beato Lamberto Pontifici et Martyri tuo usque ad mortem pro justitia certare tribuisti: fac nos ejus méritis, vitæ fragilis amorem abjicere; et ad te, qui solus vera vita es, pervenire; Per Dominum.

VESP. de Psalterio: à Capitulo de sequenti.

DIE XVIII.

SANCTI JOANNIS
CHRYSOSTOMI,
Episc. et Ecclesiæ Doctoris.

Semiduplex.

Lectio ij.

Joannes Antiochiæ natus, in adolescentia baptizatus à sancto Melétio Episcopo, per annos aliquot in solitudine vitam egit. Quinto post susceptum diaconatum anno, Præbyter Antiochens Ecclesiæ à Flaviáno creatus, homilias habuit ad populum tantâ cum eloquentiâ; ut inde Chrysostomus sit appellatus. Exactis eo in mûnere annis duodecim, Antiochiæ subductus, in sede Constantinopolitana, mortuo Nectá-

rio, invitatus sufficitur. Tum de Clericorum moribus sollicitus, vetuit eos superintroductas habere mulieres, ac lautiores optimatum mensas frequentare. Divitum etiam fastum fortiter retudit. Ipse autem forma gregis factus, resevit sumptus inutilis Ecclesiae ac familiae episcopalis; et quod inde supererat, in pauperum commodum convertit, praesertimque infirmorum, quibus et nosocomia construxit. Sex Asiae Episcopos ab Antonino Ephesino per simoniam ordinatos, in Ephesina Synodo exauctoravit: ac pari animi fortitudine obstitit, ne Ariani Gaiuae ducis Gothorum praesidio elatis ecclesia concederetur. Fidem in Scythia praedicandam, idolorum templa in Phoenicia diruenda curavit. Flavianum Episcopum Antiochenum reconciliavit cum Innocentio Papa, et Occidentilibus ac Aegyptiis Episcopis, qui ab eo propter susceptum in locum Melitii, vivente adhuc Paulino, episcopatum, dissidebant. Cum autem vitam instituisset asperam et severam, ac depravatos omnium ordinum mores corrigere niteretur, multorum subitit invidiam, Eudoxiae Augustae imprimis, quae concionantis verba quaedam quasi in se

contumeliosa indignè ferēbat. Quare habita est apud Quercum, Calcēdonis suburbium, Episcoporum aliquot Chrysostomo infensorum tumultuaria Synodus; in qua agente Theophilo Alexandrino, annitente Eudoxia, depositus, ejectus est in exilium; quem populus incredibili studio, nocte licet urgente, longè prosecutus est. Sed paulò post, facto terrae motu, et coortata seditiōne plebis, ab exilio revocatur.

Lectio iij.

Cum autem perditos mores arguere non desisteret; et ad argenteam Eudoxiae statuam in foro sanctae Sophiae erectam histriones ludere, et à vulgi clamoribus divinam psalmodiam interturbari minime pateretur, idque publicā oratione reprehendisset, in Episcoporum conventiculo iterum damnatus est, quod in sedem absque novae Synodi iudicio rediisset; et ipsa nocte Paschatis ecclesiam pulsus, Arcadii Imperatoris jussu, paucis post mensibus Cucum in Armeniam amandatur: Episcopi autem quadraginta, alique complures qui ipsi adhæserant, hincque Joannitae dicebantur, variis tormentis afficiuntur. Post Chrysostomi discessum

erumpens súbitò ex ejus throno flamma ecclésiám et palátium absumpsit. Mox intrúditur in sedem illíus Arsácíus Nectárii frater ; quòd Innocéntius, ad quem per líttéras Joannes confugérat, et Epíscopi Occidentáles adeo improbárunť, ut cum eo communicáre nolúérinť. Interim continuá febre debilitátus Joannes, coéptum iter perágere cógitur, donec Cæsaréam Cappadóciæ venit ; ubi cum per áliquot dies commorátus esset, remíttere páululum vis morbi coépit : sed Cæsariensis Epíscopi monachorumque factióne rursum exagítatus, réddere se itíneri, atque Isaurórum regiónem vastántium immanitáti se expónere coactus est. Cucúsum tandem, quòd amandátus fúerat, pervénit ; ibíque, híemis inclémentiá penè enectus, Arménix páuperes frumento et cœlesti verbo páscere non déstitit. Hinc, propter crebras Isaurórum incursiónes, Arabissum munítius óppidum, non sine perículo, translátus est, deinde Pityuntem ; ut assídúis itínerum labóribus conficerétur. Comána cum adventáret, pernoctávit in ecclésiá sancti Basilisci, ubi beátus Martyr sic eum in somnis affátus

est : Confíde, frater Joannes ; cras enim simul érimus. Sumptis postrídie cœlestibus sacramentis, consignans se in modum crucis, ánimam Deo réddidit, quarta-décimá die Septembris, anno quadringentésimo-séptimo. Corpus ejus máximo vírginum et monachórum concursu sepultúræ mandátum, post áliquot annos Theodósíus Arcádii filius Constantinópolim tránstulit insigni pompá, sexto Calendas Februárii ; ejusque reliquias venerátus, pro párentibus véniam precátus est. Epíscopi autem Occidentáles non priúš cum Attico Arsácii successóre aliisque Orientálibus communicáre voluérunt, quám nomen illúš in díptycha retulissent.

Oratio. Orémus.

DA nobis in sacro ministerio, Dómine, spíritum sapiéntiæ et fortitudinis, quo beátus Joannes Chrysóstomus peccantes arguere non déstitit, et múltiples ærumnas pro tui nóminis amóre superavit ; Per Dóminum.

DIE XXI.

SANCTI MATTHÆI,
Apostoli et Evangelistæ.

Duplex-majus.

De Comm. Apostolorum.

IN IVESP. ad Magnificat. Ant. 8. G. Vidit Jesus hominem sedentem in telonio, Matthæum nomine; et ait illi: Sequere me. *Matth. 9.*

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex libro sancti Hierónymi Presbyteri, de Scripturis ecclesiasticis. c. 3.

Matthæus, qui et Levi, ex publicano Apóstolus, primus in Judæa propter eos qui ex circumcisióne crediderant; Evangélium Christi hebráicis lítteris verbisque compósuit: quod quis póstea in græcum transtúlerit, non satis certum est. Porro ipsum hebráicum habétur usque hódie in Cæsariensi bibliothéca, quam Pámphilus martyr studiosíssimè confécit. Mihi quoque à Nazaræis, qui in Berœa, urbe Syriæ, hoc volúmine utuntur, describendi facultas fuit. In quo animadvertendum, quòd ubicumque Evangelista, sive ex persóna sua, sive ex persóna Dómini Salvatóris, véteris Scripturæ testimoniis abútitur, non sequátur Septuaginta translatorum auctoritátem; sed hebráicam; è quibus illa duo sunt; Ex Ægypto vocávi Fílium meum; et, Quóniam Nazaréus vocábitur.

Lectio v.

Ex libro sancti Epiphánii Episcopi, adversus hæreses. *Hæres. 51.*

Matthæus, primus Evangelium scribere aggressus est: ei quippe instio prædicandi Evangelii munus est commissum, idque mérito. Oportébat enim ut ille qui ad salutem humáni generis advenerat, quique dixerat: Non veni vocare justos, sed peccatores ad poenitentiam; ad exemplum eorum qui salvandi erant, ei homini potíssimum prædicandæ salutis munus injúngeret, qui à peccatis conversus et à telonio suscitatus fúerat: ut ab illo quanta sibi esset adventu Christi benignitas collata homines díscerent. Nam post remissionem peccatorum, largitus est étiam ipsi suscitationem mortuorum, et mundationem lepræ, et virtutes sanationum, et fugationem dæmonum; ut non solùm verbo persuaderet auditóribus, sed facto étiam Evangelia pérditis hominibus prædicáret, quòd scilicet possent per poenitentiam recuperári.

Lectio vj.

Sermo sancti Joannis Chrysóstomi. *In Mat. Hom. 1.*

In véteri testamento cum Móyses ascendisset in montem, descendit Deus: in

novo verò cùm nostra in cœlum esset elevâta natûra, Spîritus sanctus descendit de cœlo. Non descendérunt Apóstoli de monte tábulas lapídeas afferentes in máni-bus sicut Móyses; sed sanc-tum Spîritum mente portan-tes, et thesaurum quemdam dógmatum donorumque ge-stantes. Sic innumerábiles pópulos attraxérunt, Deo per illórum linguam cunctis accedéntibus disserente; à quo étiam Matthæus replé-tus Spîritu Evangélium conscripsit; Matthæus ille publicánus, non enim ab arte sua illum erubúerim nuncupáre, nec réliquos: hoc est enim quod máximè ostendit Spîritûs sancti grá-tiam, eorumque virtútem. Non abs re verò scriptiónem suam Evangélium vocávit: síquidem poenárum subla-tiónem, véniam peccató-rum, sanctificatióem, ju-stítiam, redemptiónem, ad-optiõnem filiórum, cœlórum hæreditátem, et cum Dei Fílio fraternitátem, ómni-bus nuntiávit.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 9.

Lectio sancti Evangélii se-cundùm Matthæum.

In illo tẽpore; Vidit Je-sus hómínem sedentem in telónio, Matthæum nómí-

ne; et ait illi: Séquere me. Et réliqua.

Homília sancti Hierónymi Presbyteri. *In Mat. l. i.*

Ceteri Evangelistæ, pro-pter verecúndiam et honórem Matthæi, noluérunt eum nómine appelláre vulgáto; sed dixerunt Le-vi: dúplici quippe vocábulo fuit. Ipse autem Matthæus (secundùm illud quod à Sa-lomóne præcipitur, Justus accusátor est suí in princí-pio sermónis; et in álio lo-co, Dic tu peccáta tua, ut justificéris,) Matthæum se et publicánum nóminat; ut ostendat legéntibus nullum debére salútem desperáre, si ad melióra conversus sit; cùm ipse de publicáno in Apóstolum sit repente mu-tátus.

Lectio viij.

Arguit in hoc loco Por-phyrius, et Juliánus Augustus, vel imperítiam histórici mentientis, vel stul-títiam eórum qui statim se-cúti sint Salvatórem, quasi irrationabíliter quemlibet vocantem hómínem sint se-cúti; cùm tantæ virtútes, tantaque signa præcèsserint, quæ Apóstolos, ántequam créderent, ydisæ non dú-biam est. Certè fulgor ipse, et majestas divinitátis oc-cultæ, quæ étiam in humá-na fácie relucébat, ex pri-

no ad se videntes trahere poterat aspectu. Si enim in magnete lapide et succinis hæc esse vis dicitur, ut annulos, et stipulam, et festucas sibi copulent; quanto magis Dominus omnium creaturarum ad se trahere poterat quos volebat?

Lectio ix.

ET factum est, discumbente eo in domo, ecce multi publicani et peccatores venientes discumbabant cum Jesu. Videbant publicanum a peccatis ad meliora conversum, locum invenisse poenitentiae, et ob id etiam ipsi non desperant salutem. Neque verò in pristinis vitiis permanentes veniunt ad Jesum, ut Pharisei et Scribæ murmurant; sed poenitentiam agentes, ut sequens Domini sermo significat, dicens: Misericordiam volo, et non sacrificium; non enim veni vocare justos, sed peccatores. Ibat autem Dominus ad convivia peccatorum, ut occasionem haberet docendi, et spirituales invitatoribus suis præberet cibos.

Ad Benedictus. Ant. 3. a. Relictis omnibus, Levi secutus est Jesum; et fecit ei convivium magnum in domo sua. *Luc. 5.*

Oratio. Orémus.

Deus, qui ineffabili misericordiam; beatum Mat-

thæum ex publicano Apostolum eligere dignatus es: da nobis, ejus exemplo et intercessione, ut post te, relictis omnibus, ambulantes, tibi firmiter adherere valeamus; Qui vivis et regnas.

Ad Magnificat. Ant. 6. C. Misericordiam volo, et non sacrificium; non enim veni vocare justos, sed peccatores ad poenitentiam. *Matt. 9. Luc. 5.*

Fit Commem. S. Mauricii, et Soc. Mart. Ant. Cum vos oderint. *γ. Viriliter, xv. Oratio ut infra.*

DIE XXII.

SS. MAURICII,
et Sociorum ejus, Martyrum.

Semiduplex.

Lectio ij.

Sub Maximiano, qui à Diocletiano collega ascitus imperio, statim in Gallias est profectus, erat in exercitu légio militum, qui Thebæi appellabantur. Hi in auxilium novo Imperatori ab Orientis partibus acciti venerant, viri in rebus bellicis strenui, nobiles virtute, sed nobiliores fide, Evangelici præcepti etiam sub armis non immemores. Maximianus sacrificaturus idolis Octodurum convenire exercitum jussit; atrocè proposita jussione, ut per aras demonibus consecratis ju-

rarent. Soli id Thebæi detrectare ausi sunt. Eo itaque cognito, Maximianus Agaunum mittit, ubi octavo ab Octoduro milliari inter Alpina juga considerant, et decimum quemque ex legione ob neglecta imperia gladio ferri jubet, ceteros parere mandatis. Ubi ad Thebæos denuntiatio iterata pervenit, vociferatio passim in castris exoritur, se idolorum profana sacra semper detestatos; extrema experiri satius esse, quam adversus christianam fidem venire. His compertis, Maximianus imperat ut iterum decimus eorum morti detur, et ceteri nihilominus ad ea quæ spreverant compellantur. Percussus est itaque qui decimus sorte obvenerat.

Lectio iij.

Flagrabat in illis martyrii gloriosus ardor, suadente imprimis sancto Mauricio tunc primicerio legionis, qui cum Exuperio campi ductore, et Candido senatore, militum exhortabatur singulos, ut pro sacramento Christi animas ultro profunderent, sequerenturque contubernales qui jam in caelum præcesserant. Itaque hæc Maximiano mandata mittunt sicut pia, ita et fortia: Militēs sumus, Imperator, tui; sed tamen servi

Dei. Tibi militiam debemus, illi innocentiam: tenemus ecce arma, et non resistimus. Si quid in nos ultra statueris, ignes, tormenta, ferrum subire parati sumus; Christianos nos fatemur. Maximianus desperans gloriosam eorum constantiam posse revocari, unâ sententiâ interfici omnes decrevit; et rem confici, circumfusis agminibus, jubet. Cædebantur itaque passim gladiis, non reclamantes saltē, aut repugnantes, sed depositis armis, cervices persecutoribus vel intactum corpus offerentes. Non vel ipsâ suorum multitudine elati sunt, ut ferro conarentur asserere justitiæ causam: sed hoc solum reminiscentes se illam confiteri; qui nec reclamando ad occisionem ductus est, et tanquam agnus non aperiens os suum; ipsi quoque tanquam grex Dominicarum ovium lanari se tanquam ab irruentibus lupis passi sunt. Revelata sunt post annos ferè centum eorum corpora sancte Theodoro Octodarensi Episcopo, qui Concilio Aquileiensi sub sancto Ambrosio subscripsit, et hinc delatæ varias in partes eorum reliquæ, et diffusa veneratio, quæ jam à tempore sanctæ Genovève in ecclesia Nemptoduri dioc-

césis Parisiensis instituta creditur.

Oratio. Orémus.

Deus, pro te certantium fortitudo, et corona per te vincantium: da nobis, quæsumus, ut qui in beatorum Martyrum Mauricii et Sociorum passione virtutem tuam prædicamus, per eandem contra salutis hostes firmâ fide roborémur; Per Dominum.

VESP. à Capitulo de sancta Thecla, Virgine et Martyre.

Fit Commem. SS. Mauricii et Soc. Ant. Data sunt. †. In æternum, xx. Oratio ut supra.

DIE XXIII.

SANCTÆ THECLÆ,
Virginis et Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex libro sancti Ambrósii Episcopi, de Virginitibus.

Lib. 2. c. 3. n. 19 et 20.

Thecla còpulam fugiens nuptialem, et sponsi furóre damnata, naturam etiam bestiarum virginitatis veneratióne mutavit. Namque parata ad feras, cum aspectus quoque declinaret virorum, ac vitalia ipsa sævo offerret leóni, fecit ut qui impudicos detulerant oculos, pudicos referrent. Cér-

Autumnalis. ATREB.

nere erat lingentem pedes bestiam cubitare humi, multo testificantem sono, quod sacrum Virginis corpus violare non posset. Ergo adorabat prædam suam bestia, et propriæ oblita naturæ, naturam induerat quam homines amiserant.

Lectio iij.

Videres quâdam naturæ transfusióne, homines feritatem indutos sævitiâ imperare bestię; bestiam exosculantem pedes Virginis, docere quid homines deberent. Non impastos cibus flexit, non citatos impetus rapuit, non stimulatos ira exasperavit, non usus decipit assuetos, non feros natura possedit. Docuerunt religionem, dum adorant Martyrem: docuerunt etiam castitatem, dum Virgini nihil aliud nisi plantas exosculantur; demersis in terram oculis, tanquam verecundantibus ne mas aliquis vel bestia Virginem nudam videret.

Oratio. Orémus.

Præsta, quæsumus, omnipotens Deus, ut præclara virgo Thecla, sicut in muliebri sexu prima Dominicæ passiónis imitatrix extitit, ita fragilitati nostræ promptam se adjutricem exhibeat; Per Dominum nostrum.

IN FESTO SANCTI FIRMINI, EPISCOPI ET MARTYRIS.

SOLEMNNE-MINUS.

IN I VESPERIS.

*Psalmi de Feria et sic
in toto Officio.*

*Ant. 1. J. Proce ego ad gentem
1. J. Et que non invocabat
nomen meum : expandi ma-
nus meas ad populum incred-
ulum. Is. 65.*

*Ant. 3. a. Repléta est
terra ejus idólis : opus má-
nuum suarum adoraverunt ;
exaltábitur autem Dóminus
solus. Is. 2.*

*Ant. 7. d. Pópulus quem
ignóro, sérviet mihi : filii
aliéni audíta auris obédient
mihi. 2 Reg. 22.*

*Ant. 2. D. Idóla pénitus
conterentur ; projíciet homo
simuláera, que fécerat sibi
ut adoráret. Is. 2.*

*Ant. 5. a. Inclinábitur
homo ad factórem suum, et
óculi ejus ad Sanctum Israel
respicient. Is. 17.*

Capitulum. Is. 66.

Mittam ex eis qui salvati
fuerint ad eos qui non
audiérunt de me, et non vi-
derunt glóriam meam : et
annuntiábunt glóriam meam
géntibus.

n. Nunc víncula tua dis-

rumpam ; interficiam sculp-
tile et conflátile : Ecce super
montes pedes evangelizan-
tis, et annuntiatis pacem.
y. Quám speciósi pedes
evangelizántium pacem,
evangelizantium bona. * Ec-
ce super. Glória. * Ecce.
Nahum 1. Rom. 10.

Hymnus.

Fortunáta nimis, Póm-
pelo, pátria
Civis magnánimi ; cui caput
ínclýtam

Ornat. tincta suo sáanguine
láurea

Christi débita Mártýri.

Sacro fonte puer tinguatur ;
et fidem

Edoctus, pópulum vel jú-
venis docet :

Fit vir, moxque pium Præ-
sulis ínfula

Invito décorat caput.

En fines pátrios désertit ;
óppida

Lastrat præce Dei, ruraque
Gállica :

Et quocumque volat, plú-
rima civium

Christo mília subjicit.

Oldæ finítimos erudit ác-
colas,

Arvernus fidei dogmata nunti-
at,

Hinc ultra Ligerim quot
pópulos adit,

Tot prædas rapit inferis.

O vos, Andégavi, quos
péperit Deo,

Et vos, Bellóvacii, dícite
pósteris,

Quot Firmánu's opes, quot
bona grátie

Vestris contúlerit plagis.

Tantum Pontíficem prima
Picárdie

Sedes præ réliquis obtinet
urbibus :

Istinc sanguíneo trámite
plúrimos

Secum ducet ad æthera.

Immortále tibi, summe
Pater, decus,

Qui sancto púgili præmia
déstinas;

Immortális honos sit quoque
Fílió;

Par sit laus tibi, Spíritus.

Amen.

†. Pópulus qui creábitur,
laudábit Dóminum; ⁊. Quia
prospexit de excelso sancto
suo. Ps. 101.

Ad Magnificat. Ant. 7. G.

Eccè opus Dómini coram
illo; et vocábunt eos: Pó-
pulus sanctus, redempti à
Dómine; tu autem vocáberis:
Quæsalta civitas: Is. 62.

Or. ut infra ad Laudes:

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deam, qui de té-
nebris nos vocávit in admi-

rabile lumen suum, * Ven-
iste, adorémus. 1 Pet. 2.

Hymnus.

Christo profectus áspice
Vix Ambiáni mœnia
Præsul sedit, miracula
Simul videntur ingredi.

Verbo tonat, ceu fúlmine,
Petrique plenus spíritus
Sacris aquis terno die
Ter mille lotos expiat.

Quam sancta Faustíni do-
mus

Quæ tota Christo subditur,
Largosque fontes grátie
Caris propínat civibus!

Firmine, livor tartari
Tot inolet successibus;
Truces tyrannos suscitât
Tui ministros fúneris.

In cárcerem detrúderis;
Durâ graváris compede:
Sed nulla sacram Númini
Linguam coercent vincula.

Liber sub ipsis prædicas
Legem supernam vinculis:
Invicta mens constat sibi,
Triumphat in dolóribus.

Tibi rotas, cruces, rogos,
Frustrâ minátur carnifex:
Terrere te tortor nequit,
Tortoris ipse terror es.

Trino sit et uni Deo
Laus summa, suprémum
decus,

Qui Præsulis labóribus
Palmam rependis, Mártiris.
Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. g. Quæsit Dó-
minus sibi virum juxta cor

suum; et præcepit ei ut esset dux super pópulum suum. *1 Reg. 13.*

Ant. 3. à. Factum est verbum Dómini ad eum, dicens: Surge; et vade in civitatem magnam, et prædica in ea. *Jon. 3.*

Ant. 7. d. Surrexit, et abiit juxta verbum Dómini; et coepit introire in civitatem. *Jon. 3.*

†. Lingua ejus loquétur judícium. *R.* Lex Dei ejus in corde ipsíus. *Ps. 36.*

Lectiones de Script. occurr.

Post j Lect. R. Dixit Dóminus illi: Noli timere, sed * Lóquere et ne táceas, propter quod ego sum tecum; quóniam pópulus est mihi multus in hac civitate. †. Sciént quia ego sum Dóminus Deus eórum; et dabo eis cor, et intélligent; et audient. * Lóquere. *Act. 18. Baruch 2.*

Post ij Lect. R. Incitabátur spíritus ejus in ipso videns idololatriæ deditam civitatem: * Disputábat ígitur in foro, per omnes dies, ad eos qui áderant. †. Surrexit quasi ignis, et verbum ipsíus quasi fácula ardébat. * Disputábat. *Act. 17. Eccli. 48.*

Post iij Lect. R. Intendébant turbæ his quæ dicebantur, videntes signa quæ faciébat: * Cúm verò credi-

dissent evangelizanti de regno Dei, † Baptizabantur viri ac mulieres. †. Locútus est ómnia verba quæ díxerat Dóminus; et fecit signa coram pópulo, et crédidit pópulus. * Cúm verò. Glória. † Baptizabantur. *Act. 8. Exod. 4.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 1. a. Hic erat edoctus viam Dómini, et fervens spíritu loquebátur, et docébat diligenter ea quæ sunt Jesu. *Act. 18.*

Ant. 6. F. Dóminus augébat qui salvi fierent quotidie in idipsum. *Act. 2.*

Ant. 5. a. Gentes glori ficábant verbum Dómini; disseminabátur autem verbum Dómini per universam regiónem. *Act. 13.*

†. Annuntiávi, et locútus sum: *R.* Multiplicáti sunt super numérum. *Ps. 39.*

Lectio iv.

Firminus, Pompelónæ in Hispánia, patre Firmo Senatóre, matre Eugeniá, tertio Ecclésiæ século natus, cúm annórum esset fere septémdecim, ab his Honesto Nemausensi Presbytero, líteris liberálibus et christiáná discipliná imbuendus, tradítus est. Quo magistro inreligiónis stúdio et sapiéntiæ grádibus mox ita profécit, ut, post annos septem ab Honoráto Tolosátium Epí-

sco factus Præbyter, pro Honesto jam sene passim officium prædicationis impleret. Post aliquot annos ab eodem Honorato ordinatus Episcopus, Evangelium gentibus jussus est prædicare. Anno igitur ætatis trigésimo-primo, cum suum jam munus exercere cuperet, relictis paréntibus et patriâ, venit in Galliam, eamque ferè totam peragravit.

n). Venérunt ad eum in hospitium plúrimi, * Quibus exponébat, testificans regnum Dei, suadensque eis de Jesu, à manè usque ad vésperam. n). Descendérunt multi quærentes judicium et justitiam. * Quibus. *Act. 28. 1 Mach. 2.*

Lectio v.

Ad Aginnensem civitatem accedens primò Firmínus, ibique commoratus aliquándiu, pópulum piis sermonibus et virtutum suárum exemplo in fide confirmávit. Mox in Arvérniam deflexus, plúrimam illius gentis partem ad Christum adduxit, et Arcádium ac Rómulum, acérrimos idolórum propugnátóres, confutávit et baptizávit. Hinc Andégavum contendit; cumque in hac civitate docenda totos quíndecim menses posuisset, quam plúrimam pópuli hujus multitudínem ad fidem

perduxit. Inde pari successu Evangelíi lucem in Néustriam intulit; cumque audisset Christiános Bellóvaci à Præsidente Valério cruciátibus torqueri, velut intrépidus athléta, eò se contulit; et dum Evangelium diu noctuque prædicáret, à Sérgio Præsidente, qui Valério succésserat, coniectus est in vincula, et virgis crudelíssimè cæsus.

n). Compuncti sunt corde, et dixerunt; Quid faciémus? Pœniténtiam, inquit, agite; * Et baptizétur unusquisque vestrùm in nómine Jesu Christi, in remissionem peccatórum. †. Abjícite Deos aliénos qui in médio vestri sunt; * Et baptizétur. *Act. 2. Gen. 35.*

Lectio vj.

Mórtuo Præsidente, et Bellóvacis in fide confirmátis, ad Mórinos étiam excurrit Firmínus, ac pervénit Ambianum; receptusque à Faustino Senatóre, eum unà cum cónjuge omnique familia baptizávit. Cum autem prædicatione et miraculis magnum pópuli númerum brevi tempore convertisset, id áudiens Valérius Sebastiánus, Præses, eum coram tribunáli advocátum vehementer increpávit, mortem et ómnia tormentórum genera minitans, nisi idólis sacrificáret.

Quod cum ille contemneret, præcepit eum duci in carcerem. Métuens veró tumultum pópuli, propter innúmeras virtutes quas per eum operátus fúerat Dóminus, jussit eum clam in cárce-re cápite truncári, séptimo calendas Octobris, Maxi-miáno in Christiános sæ-viente. Corpus ejus, quod in frusta secári et abscondi jusserat Præses, ne à Chri-stiánis colerétur, Faustínus Senátor clam sústulit, et in suo cœmetério sepelívit. Elapsis veró quátuor ferè sé-culis regnante Theodoríco, beátus Sálvius Ambianensis Epíscopus idem corpus in Cathedrâlem Ecclesiám tran-stulit. Nonnullis hujus san-ctissimi Præsulis Reliquiis gaudet Atrebatensis Eccle-sia Cathedrâlis.

ñ). Magnificabátur nomen Dómini Jesu : * Ita † Fórtiter crescebat verbum Dei, et confirmabátur. † Deserentes cæremónias patrú suórum, quæ in multitudine deórum erant, unum Deum cœli coluérunt. * Ita. Glória. † Fórtiter. Act. 19. Judith 5.

IN III NÓCTURNO.

Ant. 8. c. Cùm perambu-lasset partes illas, et cohor-tátus eos fuisset multo ser-móne, factæ sunt illi insídiæ. Act. 20.

Ant. 4. d. Qui incréduli

fúerunt, suscitavérunt, et ad iracúndiam concitavérunt ánimas gentium. Act. 14.

Ant. 2: D. Adduxérunt eum ad tribúnat, dicen-tes : Quia contra legem híc persuádet homínibus colere Deum. Act. 18.

†. Erípies me de contra-dictiónibus pópuli : ñ). Con-stitúes me in caput gentium. Ps. 17.

Lection. de Ev. et Hom. ut in Comm. Patronorum, pro uno Martyre, p. clxxvj.

Post vij Lect. ñ). Certá-mentum forte dedit illi ut vín-ceret, et sciret quóniam ómniam poténtior est sa-piéntia ; * Descenditque Dó-minus cum illo in fóveam, et in vínculis non dereliquit illum. †. Accédens tribúnus, apprehéndit eum, et jussit eum alligári caténis. * Des-cenditque. Sap. 10. Act. 21.

Post viij Lect. ñ). Non in vácuum cucurri, neque in vácuum laborávi ; * Sed etsi ímmolor supra sacrificium, et obséquium fidei vestræ, gaudeo, et congrátulor óm-nibus vobis ; idípsam au-tem et vos gaudete, et con-gratulámini mihi †. Non mihi contingat parcere ani-mæ meæ in omni tẽpore tribulatiónis. * Sed etsi. Philipp. 2. 1 Mach. 13.

Post ix Lect. Non reced-det memória ejus, et nomen

ejus requirétur à generatióne in generatióne; * Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes, et laudem ejus enuntiábit ecclésia. †. Hic est qui fuit in ecclésia cum pátribus nostris, qui accépit verba vítæ dare nobis. * Sapiéntiam. Glória. * Sapiéntiam. *Eccli. 39. Act. 7.*

†. *Sacerd. Benedicite gentes Deum nostrum; n. Et auditam fácite vocem laudis ejus. Ps. 65.*

AD LAUDES.

Ant. 3. a. Mihi data est grátia 3. a. **M** hæc in géntibus evangelizáre investigábiles divítias Christi. *Eph. 3.*

Ant. 7. G. Opus meum vos estis in Dómino; et si aliis non sum Apóstolus; sed tamen vobis sum. 1 *Cor. 9.*

Ant. 8. G. Signa apostolátus mei facta sunt super vos in omni paciéntiá, in signis, et prodígiis, et virtútibus. 2 *Cor. 12.*

Canticum de Comm. unius Martyris, xj.

Ant. 5. a. Dei edificatio estis: secundum grátiam quæ data est mihi, ut sapiens architectus fundamentum póni. 1 *Cor. 3.*

Ant. 2. D. State et tenete traditiónes quas didicistis; ipse autem qui dedit spem bonam in grátia, cor-

da vestra confirmet in omni ópere bono. 2 *Thess. 2.*

Capitulum. 1 Thess. 4.

Fratres, rogámus vos et obsecrámus in Dómino Jesu, utquemádmódum accepistis à nobis, quómodo opórteat vos ambuláre et placére Deo, sic et ambulétis, ut abundétis magis.

Hymnus.

Firminus látebrá cárceris érutus

Se rursus próperat sístere Præsidi,

Declaratque palám numina géntium

Scalpris orta paréntibus.

Non sic noster, ait, fictilis est Deus:

Mundo quidquid inest cóndidit et regit;

Terris omnípotens ímperat, et polo;

Ipsis jura dat ínferis.

Fírmat prodígiis dicta vir éloquentis:

Mundat voce lepram, luce caréntibus

Visum restítuit, deficiéntibus

Vires ínserit ártubus.

Pro tot munéribus quod tibi præmium

Hostes sacrílegi, vir pie, cónferent?

Mortem. Christícolæ quid pretiósius

Det gens ímpia Mátyri?

At ne supplícium Præsulis óptimi

Cives commóveat, clam sce-
lus improbi

Patrant carnífices, subque
cava specu

Cum trunco caput ócculunt.

In cæco pósitæ cárceris
ángulo,

Sacri Rellíquias córporis
éripit

Faustíni píetas, et redolén-
tium

Succis ungit arómatum.

O sanctæ fidei víctima,
Póntifex!

Nostros usque favens sic áni-
mos rege,

Ut quidquid tua vox edócuit
patres

Nati móribus éxprimant.

Sit laus summa Patri,
summaque Fílio,

Qui dant Martyribus vín-
cere per neces:

Qui das Martyribus præ-
mia cónsequi,

Laus compar tibi, Spíritus.
Amen.

✠. Non fecit táliter Dó-
minus omni nátióni: *℞*. Et
judícia sua non manifestá-
vit eis. *Ps.* 147.

Ad Bened. Ant. 6. F.
Grátias ágimus Deo, quón-
iam cùm accepissétis á no-
bis verbum audítus Dei,
accepistis illud, non ut ver-
bum hóminum, sed sicut
est verè verbum Dei. Quæ
est enim nostra spes; aut
coróna glóriæ? Nonne vos

ante Dóminum? Alleluia.
1 Thess. 2.

Oratio. Orémus.

Tribue nobis, omnípotens
Deus, ut in solemnitate
beáti Firmíni Mártiris tui
atque Pontíficis, pretiósæ
fidei nostræ inítia veneran-
tes, ejusdem intercessióne,
crescámus in grátia et cogni-
tióné Dómini nostri Jesu
Christi Filii tui; Qui tecum.

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Mihi.

AD TERTIAM.

Ant. 7. G. Opus meum.

Capitulum. Coloss. 1.

Evangélii factus sum ego
minister secundum dis-
pensaciónem Dei, quæ data
est mihi in vos, ut ímpleam
verbum Dei.

℞. br. Confitébor tibi* in
pópulis, Dómine, *Alleluia,
allelúia. Confitébor. ✠. Et
psallam tibi* in nátióibus;
* Alleluia. Glória. Confité-
bor. *Ps.* 107.

✠. Pronuntiávi ómnia ju-
dícia oris tui; *℞*. In via tes-
timoniórum tuórum delec-
tátus sum. *Ps.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 8. G. Signa.

Capitulum. 1 Cor. 2.

Sermo meus et prædicatio
mea, non in persuasíbilibus
humánæ sapiéntiæ ver-
bis; sed in ostensióne spí-
ritus et virtútis; ut fides
vestra non sit in sapiéntiá

hominum, sed in virtute Dei.

R. br. Veritatem tuam * et salutare tuum dixi, * Alleluia, alleluia. Veritatem. y. Non abscondi * misericordiam tuam. * Alleluia. Gloria. Veritatem. Ps. 39.

y. Ignitum eloquium tuum vehementer; R. Et servus tuus dilexit illud. Ps. 118.

AD NONAM.

Ant. 2. D. State.

Capitulum. 1 Reg. 12.

Abstitit a me ut cessem orare pro vobis; timete Dominum, et servite ei in veritate, et ex toto corde vestro.

R. br. Respice de caelo, Domine; * et visita vineam istam. * Alleluia, alleluia. Respice. y. Et perfice eam * quam plantavit dextera tua, * Alleluia. Gloria. Respice.

y. Non discedimus a te; vivificabis nos; R. Et nomen tuum invocabimus. Ps. 79.

AD II VESPERAS.

Ant. Gratia data est mihi 1. D. G in vobis: Evangelii factus sum minister secundum operationem virtutis Dei. Eph. 3.

Ant. 4. E. Non enim subterfugi quominus annuntiarem omne consilium Dei vobis. Act. 20.

Ant. 3. a. Excipientes verbum cum gaudio Spiritus

sancti, conversi estis ad Deum a simulacris, servite Deo vivo et vero. 1 Thess. 1.

Ant. 8. c. Testis mihi est Deus, quomodo cupiam omnes vos in visceribus Jesu Christi; et hoc oro, ut caritas vestra magis ac magis abundet. Philipp. 1.

Ant. 5. a. Et nunc commendando vos Deo et verbo gratiae ipsius, qui potens est aedificare, et dare hereditatem in sanctificationis omnibus. Act. 20.

Capitulum. 2 Petr. 1.

Fratres, satagite ut per bona opera, certam vestram vocationem et electionem faciatis; haec enim facientes non peccabitis aliquando. Dabo autem operam et frequenter habere vos post obitum meum, ut horum memoriam faciatis.

Hymnus.

Urbem, parentes, se quaque deserit

Firminus, ut, quod, non sine Spiritus

Coelestis afflatu, vocatur, Appropere generosus exul.

Andes, Agennae, Belloniaci moras

Christi nequibunt necere militi;

Huc tendit ardens, nec cruentos

Mille timet moriturus enses.

Audire vocem jam videor tuam,

Facunde præco ! Dum loqueris fides

Victrix in altum pectus intrat,

Et vitium procul ire cogit.

Hinc te tyranni perdere cogitant ;

Sed non relinquis præpositus gregem ,

Pastoris est veri , luporum Dente prius rabido secari .

Clam colla tortor Martyris amputat ,

Labemque magno ponere nomini

Prægestit ; at fuso cruore

Majus erit veniens in ævum .

Sit summa Patri , summaque Filio ;

Utrique compar sit tibi , Spiritus ,

Laus , qui coronasti supremos Pontificis meriti labores .

Amen .

†. Anima mea Domino vivet ; †. Et semen meum serviet ipsi . *Ps.* 21 .

Ad Magnif. Ant. 5. C.

Ut filios meos carissimos moneo ; nam in Christo Jesu per Evangelium ego vos genui ; rogo ergo vos , imitatores mei estote , sicut et ego Christi , alleluia . *1 Cor.* 4 .

Or. ut supra ad Laudes.

DIE XXVII.

SS. COSMÆ ET DAMIANI, Martyrum. *Semiduplex.*

Lectio ij.

Cosmas et Damiánus , fratres , natione Arabes ,

arte medici , martyres celeberrimi , antiquissimo ritu coluntur , tum in Occidentali , tum in Orientali Ecclesia . In urbe Cyro , in quam primum eorum corpora creduntur fuisse translata , celebrensi sub eorum nomine erectam fuisse basilicam testis est seculo quinto Theodorétus , ejusdem urbis Episcopus . Postea hanc ipsam urbem Justinianus Imperator , referente Procopio , auxit , munivit et decoravit , in memoriam recuperatae divinitus , sanctorum Martyrum beneficio , valetudinis . Idem Imperator Constantinopoli basilicam sub eorum nomine , et quidem magnificentissimam , construxit , destructa veteri quæ jam a temporibus Theodosii junioris fuerat sub eorum invocatione Deo dicata . Hæc jam pridem erat clara miraculis ; quorum , ut refert Marcellinus Comes , auxit famam et celebritatem sanitas Sanctorum ope restituta Laurentio Episcopo Lychnidis .

Lectio iij.

IN septima Synodo œcumenica referuntur miracula quædam , sanctorum Cosmæ et Damiáni patrocínio à Deo impetrata , traditurque coli solere depictas in basilicis et privatis in

adibus horam Mártyrum imágines, eorumque ope salutem aegris étiam desperátis plerumque fuisse restitutam. Romæ autem eórum cultum non minús célebrem fuisse testátur, non solúm dicáta Deo sub illórum nómine in foro Románo à sancto Felíce, sancti Gregórii Magni átavo, ecclésiá; sed étiam insertum jam ántea Gánoni Misse sanctórum Mártyrum nomen. Horum reliquias Joannes de Bello-monte eques, dum ab expeditione sacra, tempore Alexandri Papæ tertii, reverteretur, asportávit in Gallias, et apud Lunarcam in basilica sancti Æterni Ebroicensis Episcopi, sub custódia Canonicórum deposuit. Ex quibus portítacula una Parisios in ecclésiám cathedrálém beátæ Mariæ alláta est, áltera in ecclésiám parochiálem, quæ circa annum millésimum ducentésimum duodécimum in eádem urbe sub eórum nómine cóndita est.

Oratio. Orémus.

Magnificet te, Dómine, sanctórum tuórum Cosmæ et Damiani veneranda solémnitas, quæ et illis glóriam sempiternam, et opem nobis ineffábilis providentiæ contulisti; Per Dóminum nostrum:

DIE XXIX.

S. MICHAELIS

et omnium Angelorum.

Duplex-majus.

IN I VESPERIS.

Ant. Vidi Dóminum se-
1. D. Videntem super só-
lium excelsum et elevátum :
et ea quæ sub ipso erant,
replébant templum. *Is.* 6.

Ant. 2. D. Séraphim sta-
bant super illud, et clamá-
bant alter ad álterum : San-
ctus, Sanctus, Sanctus Dó-
minus Deus exercítuum.
Is. 6.

Ant. 3. à. Eleváta est gló-
ria Dómini desuper Cherub :
et sónitus alárum Chéru-
bim audiebátur, quasi vox
Dei omnipotentis loquentis.
Ezech. 10.

Ant. 5. C. De throno
procedébant fúlgura, et vo-
ces, et tonitrua : et septem
lámpades ardentes ante thro-
num, qui sunt septem Spí-
ritus Dei. *Apoc.* 4.

Ant. 6. F. Thronus ejus
flammæ ignis : millia mil-
lium ministrábant ei, et dé-
cies millies centéna millia
assistébant ei. *Dan.* 7.

Capitulum. Coloss. 1.

In Christo cóndita sunt
universa in coelis, et in
terra; visibília, et invisibí-
lia, sive Throni, sive Do-
minatiónes, sive Principá-
tus, sive Potestates : ómnia

per ipsum et in ipso creata sunt.

ñ. Dómine exercítuum Deus Israel, * qui sedes super Chérubim, tu es Deus solus ómnium regnórum terræ: † Tu fecisti cœlum et terram. † Dómine Deus noster, tu creasti ómnia; et propter voluntátem tuam erant, et creata sunt. * Qui. Glória Patri. † Tu. *Is.* 37. *Apoc.* 4.

Hymnus. S. V.

Christe, qui sedes olympo,
Par Deo Patri Deus,
Quem tremiscunt intuendo
Purióres Spíritus:
Da choris junctos supernis
Ore puro psállere.

Quotquot astant sempiternum

Qui tribúnal ámbiunt
Hi tot ardent imperantis
Ferre jussa præpetes;
Ire terris, et redíre,
Sacra per commércia.

Inter omnes fulguranti
Ense victor émicat,
Qui draconis insolentem
Cóntudit feróciã,
De polo trusit rebellem
In profunda tártara.

Dum superbum sternis
hostem,

Intonas: Quis ut Deus?
Obstináta turba præceps
Clade commúni ruit:
Te triumphantem coronat
Qui tibi dat vñcere.

Tu decóre vincis omnes;
Alitum pulcherrime:
Assides Deo propinquus,
Cónsilí tu párticeps:
Astra claudis et reclúdis,
Nosque sistis Júdici.

Te tremendo poscat æger
Mortis in luctámine,
Advolantis efficacem
Séntiet præsentiam:
Córporis vinclis solútum
Mox ad astra transféreres.

Sit supréma laus Parenti,
Qui creávit ómnia;
Filioque qui redémit
Morte nos volens suã:
Par et illi, cujus almo
Confovémur hálitu. Amen.

†. Benedícite, ómnia ópera
Dómini, Dómino: ñ. Be-
nedícite, ómnes Angeli Dó-
mini, Dómino. *Dan.* 3.

Ad Magnific. Ant. 8. G.

Quis pósuit mensúras terræ?
vel quis tetendit super eam
líneam, cùm me laudárent
simul astra matutína, et ju-
bilárent omnes filii Dei?
Job. 38.

*Oratio ut infrà ad Lau-
des.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invitat. Deum cui mini-
strant Angeli, * Veníte,
adorémus. *Matth.* 4.

Hymnus.

Descende cœlo: te, Mi-
chael, vocat,
Quæ festa terris te celebrat
dies:

Ne vota spernas, christiánæ

Grande decus columenque
gentis.

Astas minister tu propior
throno,

Mandata promptus Númi-
nis éxequi,

Te, qui fideles perstitere
Aligeri, duce gloriantur.

Illustre sit fas dicere
prælium;

Sit fas triumpho plaudere
nóbili,

Quo dissipati perduelles
Æthereis cecidere regnis.

Movère bellum pacis in
átriis.

Insánus audet Lúcifer, et
polo

Parare dementes ruínas,
Atque Dei solio minári.

Invadit idem mille ácies
furor;

Fervent tumultu sídera;
grándium

Dux magne bellórum, To-
nantis

Jura datur tibi vindicare.

Hác fulguranti voce, Quis
ut Deus?

Pellis superbos; strénuus
ímpias

Vexare turmas, et rebelles
Perpetuis religare flammis.

Sit laus Parenti qui creat
Angelos;

Per quem triumphant gló-
ria Filio;

Quo roborantur laus sit al-
mo

Spirítui; tribus una semper.
Amen.

IN INOCTURNO.

Ant. 1. a. Ecce Michael
unus de princípibus primis
venit in adjutórium meum.

Dan. 10.

Ant. 8. c. Missus est An-
gelus Gábriel à Deo ad vír-
ginem; et nomen vírginis,
María. *Luc. 1.*

Ant. 3. à. Exaudítæ sunt
preces Tobíæ et Saræ: et
missus est Angelus Dómini
sanctus Ráphael, ut curáret
eos. *Tob. 3.*

†. Immittet Angelus Dó-
mini in circúitu tíméntium
eum; †. Et erípiet eos.
Ps. 33.

*Lectiones de Scriptura
occurr.*

Post j Lect. †. Consur-
get Michael princeps ma-
gnus, qui stat pro filiis pó-
puli tui; et in témpore illo
* Salvábitur omnis qui in-
ventus fúerit scriptus in li-
bro. †. Vidi Angelum for-
tem, descendentem de cœ-
lo: et jurávit per Viventem
in sécula seculórum, Quia
tempus non erit ampliùs.
* Salvábitur. *Dan. 12. Apo-
cal. 10.*

Post ij Lect. †. Angelus
dixit Zachariæ: Ego sum
Gábriel, qui asto ante Deum;
* Et missus sum hæc tibi
evangelizare, quæ imple-
buntur in témpore suo.
†. Gábriel venit, et ait ad
me: Intéllige: ego ostendam.

tibi quæ futura sunt; * Et.
Luc. 1. Dan. 8.

Past. iij. Lect. n. Dixit Raphaël ad Tobiam: * Quando orabas cum lacrymis, et aspeliabas mortuos, † Ego obtuli orationem tuam Domino. †. Oraciones tuæ, et eleemôsynæ tuæ ascenderunt in memoriam in conspectu Dei: * Quando. Glória. † Ego. *Tob. 12. Act. 10.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 8. G. Nemo est adiutor meus, nisi Michael princeps vester. *Dan. 10.*

Ant. 3. a. Ecce Gabriel locutus est mihi; Septuaginta hebdomades abbreviatae sunt, ut impleatur visio, et ungetur Sanctus sanctorum. *Dan. 9.*

Ant. 1. f. Dixit Tobiae Raphaël Angelus: Ego sanum ducam, et sanum tibi redúcami filium tuum. *Tob. 5.*

†. Angelis suis Deus mandavit de te, n. Ut custodiant te in omnibus viis tuis. *Ps. 90.*

Lectio iv.

Sermosancti Gregorii Papæ.

Hom. 34 in Ev. n. 7.

Novem Angelorum ordines esse, testante sacro eloquio, scimus: Angelos, Archangelos, Virtutes, Potestates, Principatus, Dominationes, Thronos, Cherubim atque Seraphim. Esse namque Angelos et Archán-

gelos penè omnes sacri eloquii paginæ testantur. Cherubim verò atque Seraphim sæpe, ut notum est, libri Prophetarum loquuntur. Quatuor quoque ordinum nomina Paulus Apóstolus ad Ephésios enumerat dicens: Supra omnem Principatum, et Potestatem, et Virtutem, et Dominationem. Qui rursus ad Colossenses scribens, ait: Sive Throni, sive Dominationes, sive Principatus, sive Potestates. Dum ergo illis quatuor quæ ad Ephésios dixit, conjunguntur Throni, quinque sunt ordines: quibus dum Angeli et Archangeli, Cherubim atque Seraphim adjuncta sunt, procul dubio novem esse Angelorum ordines inveniuntur.

n. Cum Michael Archangelus cum diabolo disputans altercarètur de Móysi corpore, non est ausus iudicium inferre blasphemie; sed dixit: * Imperet tibi Dominus. †. Coram Angelo Domini Satan stabat ut adversarètur ei; et dixit Dominus ad Satan: Increpet in te, Satan, qui elegit Jerúsalem: * Imperet. *Judæ 9. Zack. 3.*

Lectio v. n. 8, 9.

Sciendum quoque quòd Angelorum vocabulum nomen est officii; non naturæ. Nam sancti illi celestis

pátris spíritus semper quidem sunt spíritus, sed semper vocári Angeli nequáquam possunt; quia tunc solum sunt Angeli, cum per eos aliqua nuntiantur; unde et per Psalmistam dicitur: Qui facit Angelos suos, spíritus. Ac si patenter dicat: Qui eos quos semper habet spíritus, etiam cum voluerit, Angelos facit. Hi autem qui minima nuntiant, Angeli; qui verò summa annuntiant; Archángeli vocantur. Hinc est enim quòd ad Mariam virginem non quilibet Angelus, sed Gábriel Archángelus mittitur. Ad hoc quippe ministérium, summum Angelum veníre dignum fuerat, qui summam omnium nuntiabat. Qui idcirco etiam privatis nominibus censentur, ut signetur per vocabula etiam in operatione quid valeant. Michael namque, Quis ut Deus? Gábriel autem, Fortitúdo Dei; Ráphael verò dicitur Medicína Dei.

n). Dócnit me, dixitque Gábriel: Intellige visionem: Post hebdomadas sexaginta duas occidetur Christus; et * Non erit ejus pópulus, qui eum negaturus est: civitatem et sanctuárium dissipabit pópulus cum duce venturo. †. Dicitur est ab Angelo, quóniam átrium templi

datum est Géntibus; et civitatem calcabunt, ubi et Dóminus crucifixus est: * Non. Dan. 9. Apoc. 11.

Lect. 17. n. 9.

Et quóties miræ virtútis aliquid ágitur, Michael mitti perhibetur; ut ex ipso actu et nómine detur intelligi, quia nullus potest fácere quod fácere pravalet Deus. Unde et ille antiquus hostis, qui Deo esse per superbiam similis concupévit, dicens: In coelum conscendam, super astra coeli exaltábo sólium meum, similis ero Altíssimo; dum in fine mundi in sua virtúte relinquétur extremo supplicio perimendus, cum Michaéle Archángelo præliatúrus esse perhibetur, sicut per Joannem dicitur: Factum est prælium cum Michaéle Archángelo. Ad Mariam quoque Gábriel mittitur, qui Dei Fortitúdo nominátur. Illum quippe nuntiáre veniébat, qui ad debellandas aéreas potestates húmilis apparere dignátus est. Ráphael quoque interpretátur, ut diximus, Medicína Dei; quia videlicet dum Tobíæ óculos quasi per officium curatiónis tétigit, cecitátis ejus ténebras tersit.

n). Misit me Dóminus ut curárem te, et Saram à dæmónio liberárem; ego enim

sum Ráphael Angelus, unus ex septem qui astámus ante Dóminum : * Pax vobis, nolite timére. †. Grátia vobis et pax ab eo qui est, et à septem Spirítibus qui in conspectu throni ejus sunt : * Pax. Glória Patri. * Pax.

Tob. 12. Apoc. 1.

IN III NOCTURNO.

Ant. 7. d. Vidit Jósue virum, evaginátum tenentem gládium, et ait : Noster es, an adversariórum? Qui respondit : Sum princeps exercitús Dómini, et nunc vénio. *Josue 5.*

Ant. 5. a. Dixit Gábriel : Vir desideriórum, pax tibi ; confortáre, et esto robustus. Et dixi : Lóquere, Dómine mi ; quia confortasti me. *Dan. 10.*

Ant. 4. E. Dixit Angelus Ráphael : Benedícite Deum coeli, et coram ómnibus vivéntibus confitémini ei ; quia fecit vobiscum misericórdiam suam. *Tob. 12.*

†. Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer : ⁊. Qui facis Angelos tuos, spíritus. *Ps. 113.*

Lectio vij. Cap. 18.

Léctio sancti Evangélíi secundum Matthæum.

IN illo témpore ; Accessérunt discípuli ad Jesum, dicentes : Quis, putas, major est in regno coelórum? Et reliqua.

Homília sancti Augustíni Epíscopi.

De Civ. l. 11. c. 32, 33.

Angelos sanctos in sublimibus coeli sédibus, non quidem Deo coeternos, sed tamen de sua sempiterna et vera felicitáte secúros et certos esse, nemo ámbigat. Ad quorum societátem pertinére párvulos suos Dóminus docens, non solúm illud ait : Erunt æquáles Angelis Dei ; verúm ipsi quoque Angeli quá contemplatióne fruuntur, ostendit, ubi ait : Vidéte, ne contemnátis unum ex pusillis istis ; dico enim vobis quia Angeli eórum in coelis semper vident faciém Patris mei qui in coelis est. Peccasse autem quosdam ángelos, et in hujus mundi ima detrusos, qui eis velut carcer est, usque ad futuram in die judícii últimam damnatiónem, Apóstolus Petrus apertíssimè ostendit, dicens : Quòd Deus ángelis peccántibus non pepércerit, sed carcéribus caliginis inferi retrúdens tradíderit in judício puniendos reservári. ⁊. Factum est prælium magnum in coelo : Míchael, et Angeli ejus præliabantur cum dracóne ; et * Projectus est draco ille magnus, qui sedúcit universum orbem. †. Quómodo cecidisti de coelo, Lúcifer? qui dicébas :

Super astra Dei exaltábo sólium meum : ad infernum detrahéris in profundum lacu. * Projectus. *Apoc. 12. Is. 14.*

Lectio viij.

Inter hos ergo et illos, Deum vel præsciéntiá vel ópere divisisse quis dúbitet? Has duas angélicas societátes, unam fruentem Deo, álteram tumentem typho : unam cui dicitur, Adoráte eum, omnes Angeli ejus ; áliam cujus princeps dicit, Hæc ómnia tibi dabo, si prostrátus adoráveris me : unam Dei sancto amóre flágrantem ; álteram própria celsitúdinis immundo amóre fumantem ; et quóniam sicut scriptum est, Deus superbis resistit, humílibus autem dat grátiam : illam in cœlis cœlórum habitantem ; istam inde ejectam in hoc ínfimo aério celo tumultuantem : illam luminósá pietáte tranquil- lam ; istam tenebrósis cupi- ditátibus turbulentam : illam Dei nutu clementer subvenientem, justè ulciscentem ; istam suo fastu subdendi et nocendi libídine exæstuan- tem : illam, ut quantum vult cónsulat, Dei bonitátis mi- nistram ; istam, ne quantum vult nóceat, Dei potestáte frænátam : illam huic illu- dentem, ut nolens prosit per- secutióibus suis ; hanc illi

invidentem, cùm peregrínos cólligit suos. Nos ergo has duas societátes angélicas, unam et naturá bonam, et voluntáte rectam ; áliam verò naturá bonam, sed voluntáte perversam, in libro cui no- men est Génesis, lucis tene- brarumque vocábulis signi- ficátas existimávimus.

n. Ait Gábriel ad me : Noli metúere, ego veni pro- pter sermónes tuos : princeps autem regni Persárum résti- tit mihi, et * Ecce veni ut docérem te quæ ventúra sunt pópulo tuo in novíssimis. **γ.** Dóminus Deus spirituúum Prophetárum misit Ange- lum suum, osténdere servis suis quæ oportet fíeri. * Ecce. *Dan. 10. Apoc. 22.*

Lectio ix. l. 10. c. 7.

Meritò illi in cœlestibus sédibus constitúti, im- mortáles et beáti, qui Crea- tóris sui participatióne congau- dent, cujus aternitáte firmi, cujus veritáte certi, cujus múnere sancti sunt ; quóniam nos mortáles et míseros, ut immortalés bea- tíque simus, misericórditer díligunt : nolunt nos sibi sa- crificáre, sed ei cujus et ipsi nobiscum sacrificium se esse novérunt. Cum ipsis enim sumus una civitas Dei, cui dicitur in Psalmo : Gloriósa dicta sunt de te, civitas Dei ; cujus pars in nobis peregri-

natur, pars in illis opitulatur. De illa quippe superna civitate, ubi Dei voluntas intelligibilis atque incommutabilis lex est, de illa superna quodammodo curia (geritur namque ibi cura de nobis) ad nos ministrata per Angelos sancta Scriptura descendit.

n. Dixit Angelus Raphael: Cum essem vobiscum, per voluntatem Dei eram: tempus est ut revertar ad eum qui me misit; vos autem, * Benedicite Deum, et † Narrate omnia miracula ejus. †. Timete Dominum, et date illi honorem, et adorare eum: * Benedicite. Gloria. † Narrate. *Tob. 12. Apoc. 14.*

†. *Sacerd.* Benedicite Domino, omnes Angeli ejus: *n.* Potentes virtute, facientes verbum illius. *Ps. 102.*

AD LAUDES.

Ant. Vidi in medio throni *8. G.* V Agnum stantem tanquam occisum; et audivi vocem Angelorum multorum in circuitu throni. *Apoc. 5.*

Ant. 1. a. Erat numerus eorum millia millium, dicentium voce magna: Dignus est Agnus qui occisus est, accipere virtutem et divinitatem. *Apoc. 5.*

Ant. 2. D. Ceciderunt in conspectu throni in facies

suas, et adoraverunt Deum. *Apoc. 7.*

Canticum. Dan. 3.

Benedictus es, Domine, Deus patrum nostrorum: * et laudabilis, et gloriosus, et superexaltatus in secula.

Et benedictum nomen glorie tue sanctum: * et laudabile, et superexaltatum in omnibus seculis.

Benedictus es in templo sancto glorie tue: * et superlaudabilis, et supergloriosus in secula.

Benedictus es in throno regni tui: * et superlaudabilis, et superexaltatus in secula.

Benedictus es, qui intus abyssos: et sedes super Cherubim: * et laudabilis, et superexaltatus in secula.

Benedictus es in firmamento caeli: * et laudabilis et gloriosus in secula.

Benedicite, Angeli Domini, Domino: * laudate et superexaltate eum in secula.

Ant. 6. F. Projectus est accusator fratrum nostrorum; et ipsi vicerunt eum: propterea letamini, caeli, et qui habitatis in eis. *Apoc. 12.*

Ant. 4. E. Omnes audivi, dicentes: Sedit in throno, et Agno, benedictio, et honor, et gloria, et potestas in secula seculorum. *Apoc. 5.*

Capitulum. Daniel 7.

Throni positi sunt, et Antiquus dierum sedit: vestimentum ejus candidum quasi nix, et capilli capitis ejus quasi lana munda: thronus ejus flammæ ignis: rota ejus ignis accensus: et flavius igneus rapidusque egrediebatur à facie ejus. Millia millium ministrabant ei, et decies millies centena millia assistebant ei.

Hymnus. S. V.

Mille, quem stipant solio
sedentem

Córpore puræ sine mole
mentes,

Christe, quos fuso tibi con-
secrasti

Sanguine, serva.

Quas tenent celsas super
astra sedes

Spiritus, nobis quoque præ-
parasti:

Ut viam monstrent, socios
fideles.

Providus addis.

Qui Dei nunquam teme-
randa jura

Vindicat sacris metuendus
armis,

Prompta perdendos Michael
in hostes

Arma ministret.

Nuntius felix meliôris ævi
Fausta qui mundo Gabriel

tulisti,

Greber è cœlo venias;
amita

Nuntia portans:

Córpore morbos, tene-
brasque mentis

Pelle, divinus medicus per
artes,

Qui seni cæco, Raphael, de-
disti

Córnere solem.

Gratias Regi superam ca-
namus,

Fonte de cujus bona cuncta
manant:

Quem fides veri studiosa tri-
num

Credit et unum. Amen.

✚ Adoráte Dóminum, om-
nes Angeli ejus: et Audírit,
et letata est Sion. Ps. 96.

Ad Benedictus. Ant. 1. D.

Poténtiam virtútis operátus
est Deus in Christo, illum
constituens ad dexteram
suam, supra omnem Prin-
cipátum, et Potestátem, et
Virtútem, et Dominatió-
nem. *Ephes. 1.*

Oratio. Orémus.

Deus, qui miro ordine
Angelórum ministéria
hominumque dispensas:
concede propitius, ut à qui-
bus tibi ministrántibus in
cœlo semper assistitur, ab
his in terra vita nostra mun-
niátur; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 8. G. Vidí.

AD TERTIAM.

Ant. 1. a. Erat.

Capitulum. Hebr. 12.

Accessistis ad Sion mon-
tem et civitátem Dei

viventis, Jerúsalem cœlestem, et multórum mŕllium Angelórum frequéntiam, et Ecclesiám primitivórum qui conscripti sunt in cœlis, et júdicem ómnium Deum, et spírítus justórum perfectórum, et testamenti novi mediatórem Jesum.

ñ. br. Benedícite Dómino, * Omnes Virtútes ejus. Benedícite. *ÿ.* Ministri ejus, * qui fácitis voluntátem ejus, * Omnes. Glória. Benedícite.

ÿ. Benedícite Dómino, ómnia ópera ejus, *ñ.* In omni loco dominationis ejus. *Ps.* 102.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Cecidérunt.

Capitulum. Apoc. 22.

Cecidi ut adorárem ante pedes Angeli qui mihi hæc ostendébat; et dixit mihi: Vide ne féceris; cœservus enim tuus sum, et fratrum tuórum Prophetárum, et eórum qui servant verba prophetiæ libri hujus: Deum adóra.

ñ. br. In conspectu Angelórum * Psallam tibi, * In conspectu. *ÿ.* Adorábo * ad templum sanctum tuum, * Psallam. Glória. In conspectu. *Ps.* 137.

ÿ. Adorábo ad templum sanctum tuum *ñ.* In timóre tuo. *Ps.* 5.

AD NONAM,

Ant. 4. E. Omnes.

Capitulum. Hebr. 1.

Cum introducit Primogénitum in orbem terræ, dicit: Et adórent eum omnes Angeli Dei. Et ad Angelos quidem dicit: Qui facit Angelos suos, spírítus; et ministros suos, flammam ignis.

ñ. br. Laudáte Dóminum, * Omnes Angeli ejus, * Laudáte. *ÿ.* Laudáte eum, * omnes Virtútes ejus, * Omnes. Glória. Laudáte Dóminum. *Ps.* 148.

ÿ. Benedícite, Angeli Dómini, Dómino: *ñ.* Laudáte et superexaltáte eum in sécula. *Dan.* 3.

AD II VESPERAS.

Ant. Vidi septem Angelos 5. a. **V**stantes in conspectu Dei; et datæ sunt illis septem tubæ. *Apoc.* 8.

Ant. 6. F. Mittet Fílius hóminis Angelos suos cum tuba, et voce magnâ; et congregábunt electos ejus à quátuor ventis. *Matth.* 24.

Ant. 8. c. Ipse Dóminus in jussu, et in voce Archángeli, et in tuba Dei descendet de cœlo; et mórtui qui in Christo sunt, resurgent primi. 1. *Thess.* 4.

Ant. 2. D. Exíbunt Angeli, et separábunt malos de médio justórum. *Matth.* 13.

Ant. 7. ç. Angeli cœlli-

gent de regno Dei omnia scándala, et eos qui faciunt iniquitatem; et mittent eos in caminum ignis. *Matt.* 13.

Capitulum. 2 *Thess.* 1.

Digni habeámini in regno Dei, pro quo et patímini; si tamen justum est apud Deum retribuere tribulatióem iis qui vos tribulant; et vobis, qui tribulamini, réquiem nobiscum in revelatióne Dómini Jesu de cœlo cum Angelis virtútis ejus.

Hymnus, Christe, 422.

γ. Qui sedes super Chérubim, manifestáre r). Coram Ephraim, Bénjamin, et Manasse. *Ps.* 79.

Ad Magnificat. Ant. 1. J. Qui digni habebuntur século illo, et resurrectione ex mórtuis, æquales Angelis sunt, et filii sunt Dei; cùm sint filii resurrectionis. *Luc.* 20.

Oratio ut suprà ad Laudes.

Fit Commem. S. Hieronymi, Ant. Beátus qui. γ. Beátus homo, xxvij. *Oratio ut infrà.*

DIE XXX.

SANCTI HIERONYMI,

Presb. et Eccles. Doct.

Duplex-minus.

De Communi Doctorum.

IN II NOCTURNO.

Lectia iv.

Hierónymus, Eusépii filius, Stridóne in fini-

bus Dalmátie et Pannónie natus, puer à Donáto liberalibus disciplinis Romæ est institútus, ubi diébus Dómicis sepulcra Apostolorum et Mártyrum circuire, crebróque cryptas ingredi cum æquálibus consuéverat. Suscepto ibi in adolescéntia baptismo, ad sacras líteras ánimam adjiciens, Gallias studiórum causá peragravit, Trevisque librum sancti Hilárii de Synodis suá manu descripsit. Perlustráti deinde Thráciá, Ponto, Bithyniá, Galátiá, Cappadóciá et Ciliciá, in Chálcidisi Syriæ solitudinem se recepit, instructus bibliothecá quam Romæ sibi magnóstudio confecerat. Ibi, ut importúnas cogitatióes, quas jejúniis non vícerat, studiórum assiduitate abígeret, Judæo ad Christum converso se in disciplinam dedit, ut linguam hebráicam addisceret. Aliquando interrogátus, unam au tres confiteretur hypóstases, incertus étiam ad quám se partem adjúngeret, exorto Antiochiæ inter Paulínium, Vitálem et Melétium dissídio, Dámasum Pontíficem Románum consúluit, an tres hypóstases dícere, et cui ex tribus Episcopis communicáre debéret.

Lectio v.

Exacto in eo recessu quadriennio, vexatus ab invidis, et hæreses postulatus, ex eremo discedens, Antiochiam venit; ubi à Paulino cui adhaeserat, eâ conditione ordinari se Presbyterum passus est, ut, quam amplexus fuerat monachi vitam, non desereret. Cum deinde Jerosolymis et Bethleem aliquandiu mansisset, Constantinópolis se contulit; ibique Gregorium Nazianzenum, sacras litteras explanantem, frequens audivit. Romam deinde, ob Antiochiæ aliarumque Ecclesiarum dissensiones, cum Paulino et Epiphânio profectum Damasus retinuit, ut eo uteretur in conscribendis Epistolis ac reddendis ad synodicas Orientis et Occidentis consultaciones responsis. Romæ per triensium commoratus, post obitum Damasi, Bethleem ad inctinabula Redemptoris, in extracto à Paula monasterio, majorem vitæ partem exegit.

Lectio vij.

Sacros códices commentarius illustravit: et quò certius genuinum illorum sensum assequeretur, singula Palæstinae loca sedulo inuisit, adhibitis Judæorum eruditissimis. Alexandriam

ætate jam proventus petiit, de difficilióribus Scripturæ locis Didymum consulturus. Novum Testamentum græcæ fidei reddidit; vetus juxta hebraicam transtulit: Psalterium quo deinceps Ecclesia Latina usa est, secundum Septuaginta editionem correxit. Multa doctorum virorum acripta latine reddidit. Luciferianos, Helvidium, Vigilantium, Jovinianum, et Pelagium scriptis acriter insectatus est. Hujus sententiam sanctus Augustinus, et alii passim, et difficilióribus questionibus rogabant. Captâ eversaque à Gothis Româ, nobiles Romanos, qui ad summam inopiam redacti fuerant, in monasterio. Bethleemitano benignè excepit. In extrema senectute febre correptus, migravit ad Dominum, Theodosio juniore et Honorio imperantibus, anno Christi quadringentesimo vigesimo. Ejus corpus apud Bethleem sepultum, postea Romam translatum, in basilica sanctæ Mariæ Majoris ad Præsepe conditum est.

IN III. NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 5.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Dixit Jesus discipulis suis: Vos estis sal terræ. Quòd si sal

evanuerit, in quo salietur?
Et reliqua.

Homilia sancti Hieronymi
Presbyteri. Inc. 2. Aggæi.

Considera Sacerdotum esse officii, de lege interroganti respondere. Si Sacerdos est, sciat legem Domini; si ignorat legem, ipse se arguit non esse Sacerdotem. Sacerdotis enim est scire legem, et ad interrogationem respondere de lege. Quod quidem et in Deuteronomio legimus; ut scibi in urbibus Israel questio fuerit exorta inter sanguinem et sanguinem, inter iudicium et iudicium, lepram et lepram, contradictionem et contradictionem, eant ad Sacerdotes atque Levitas, et ad Pontificem qui in diebus illis fuerit constitutus, et querant ab eo legem Domini: quibus respondentibus, faciant quod jubentur. Quod si non fecerint, exterminentur de populo suo.

Lectio viij.

Et ne forsitan in veteri solium instrumento hæc præcepta videantur, loquitur et Apostolus ad Timotheum, Episcopum non solum irreprehensibilem esse debere, et unius uxoris virum, et sapientem, et pudicum, et ornatum, et hospitalem, sed etiam doctorem.

Hæc posui, ut tam ex veteri quam ex novo Testamento, Sacerdotum esse officium novèrimus, scire legem Dei, et respondere ad quæ fuerint interrogati; nec simplicitatem, et ciborum continentiam in magistro sufficere, nisi quod ipse facit, possit et alios erudire.

Lectio ix.

Certè quia responsuros cupio, hoc eorum esse qui se ab adolescentia preparant ad docendum; frequenter autem iudicio Domini, et populorum suffragio, in sacerdotium simplices eligi: saltem illud habeant, ut postquam Sacerdotes fuerint ordinati, discant legem Dei, ut possint docere quod didicerint, et augeant scientiam magis quam opes, et non erubescant à Laicis docere, qui novèrint ea quæ ad officium pertinent Sacerdotum; magisque noctes et dies in Scripturarum tractatu, quam in ratiociniis et supputatione consumant.

Oratio. Oremus.

Deus, qui Ecclesie tue in exponendis sacris Scripturis beatum Hieronymum Doctorem maximum providere dignatus es: presta, quaesumus, ut ejus suffragantibus meritis, quod ore simul et opere docuit, te adjuvante, exercere va-

leámus; Per Dóminum nostrum.

VESPERÆ à Capit. (ATREB. integræ) de seq.

Fit Commemorat. sancti Hieronymi; Ant. Qui docti. †. Beátus vir, xxxij. Oratio ut suprà.

FESTA OCTOBRIS.

DIE I.

TRANSLATIO S. VEDASTI.

Duplex-minus.

(ATREBATI, *Duplex-majus.*)
Omnia de Comm. Pontificum, præter sequentia.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Jácuit venerandum corpus beáti Vedasti in ecclésia beátæ Dei Genitrícis Mariæ annis círciter, juxta probatiórem opiniónem, centum viginti et octo, usque ad tempus beáti Autberti, qui séptimus ei in sede pontificáli successit Epíscopus. Hic quádam die, circa lucis crepúsculum, expléto orationis cursu, in Moeniánis deambulans, cœpit piæ meditatiónis mótibus pulsári, quòd beátus Vedastus tot annórum spátio vilis sepulcri cœspite clausus, débito honóre carébat: et quóniam ibi præclára beátæ Dei Genitrícis memória primátum nóminis tenébat, cogitábat íntra se cóngruum fore, ut tam egrégius Christi Confessor speciálem suæ commoratiónis sedem habéret, per

quem regiónis illius pópulus Christi nomen accéperat.

Lectio v.

Tum Orientem versùs intendens, sibi vidére visus est trans fluvíolum qui Criéntiodíscitur, virum splendídam, virgam manu tenentem, Basílicæ locum metíri: quâ visióne sibi designári crédidit beátum illuc, Christo annuente, transferendum esse Vedastum. Invitávit igitur ad tam solemne officium beátum Audomárum qui tunc Tervannensem, curá pervígili, regébat Ecclésiám, et in Dei rebus magníficus habebátur. Qui licet jam sénio pressus, et amissióne oculórum debílior factus, pio desidério beáti Autberti satisfácere non dístulit.

Lectio vj.

Die igitur constitúto, omnibusque ritè parátis, relinquentes sancti ambo Pontífices in præfata ecclésia Dei Genitrícis Mariæ de minútis artícularis et de pulvere sanctíssimi córporis Relíquias, sanctum pignus magna cum reveréntia, magno-

que pópuli concursu et gáudio sustulérunt; et ultra Oriéntionem venientes, eum in Oratórium, quod ipse beátus Vedastus in honórem sancti Petri, ad ripam dicti fluvíoli sibi quondam ædificáverat, et in quo elégerat sepelíri, solémniter intulé-runt, calendis Octobris, circa annum sexcentésimum sexagésimum-sextum: quo in loco venerábilis Epíscopus Autbertus, assignátis in usum Deo famulántium redítibus, monastérium extruere cœpit; quod tamen non nisi ab ejus successóre Vindiciano perfectum est. Hic autem dedicátâ monastérii Ecclesiâ venerandum corpus in ea honorificè repósuit.

IN III NOCTURNO.

Lect. de Ev. et Homil. ut in die viij Novembris, infrâ.

Oratio. Orémus.

Deus, qui nos beáti Vedasti Pontíficis nostri præsidio circumdas et prótegis: Translatiónem córporis ejus celebrantes clementer exaudi; ut assiduis tanti Patróni suffrágiis, tuam semper misericórdiam consequámur, et grátiam inveníamus in auxilio opportúno; Per Dóminum.

VESPER. de sequenti. Autumnalis. ATREB.

DIE II.

SS. ANGELORUM CUSTODUM.

Duplex-majus.

IN I VESPERIS.

Ant. 7. a. **E**cce ego mittam Angelum meum, qui præcedat te, et custodiat in via, et introducat in locum quem parávi. *Exod. 23.*

Ant. 4. D. Observa eum, et audi vocem ejus, nec contemnendum putes; quia non dimittet cum peccáveris, et est nomen meum in illo. *Exod. 23.*

Ant. 8. G. Si audieris vocem Angeli mei, et féceris ómnia quæ loquor; inimicus ero inimicis tuis, præcedetque te Angelus meus. *Exod. 23.*

Ant. 5. a. Educam vos cum pace, dicit Dóminus; Angelus enim meus vobiscum est: ipse autem exquiram ánimas vestras. *Baruch 6.*

Ant. 6. C. Ne dicas coram Angelo: Non est providéntia; ne irátus Deus dissipet cuncta ópera manuum tuárum. *Eccles. 5.*

Capitulum. Is. 63.

Dixit Dóminus: Pópulus meus est, filii non negantes; et factus est eis Salvátor. In omni tribulatióne eórum non est tribulátus, et Angelus facièi ejus sal-

vavit eos : in dilectione sua et in indulgentia sua ipse redemit eos, et portavit eos.

℞. Non accedet ad te malum; * Quoniam Angelis suis Deus mandavit de te, ut conservent te : et † In manibus tollent te, ne unquam offendas ad lapidem pedem tuum. † Dicit mihi Angelus : Conservus tuus sum, et fratrum tuorum ; Deum adora ; * Quoniam. Gloria Patri. † In manibus. Ps. 90. Apoc. 19.

Hymnus.

Custodes hominum psalimus Angelos, Naturae fragili quos Pater addidit

Coelestis comites, insidiantibus

Ne succumberet hostibus.

Nam quod corruerit proditor Angelus,

Concessis merito pulsus honoribus

Ardens invidia, pellere nititur

Quos caelo Deus advocat.

Huc Custos igitur pervigil advola,

Avertens patriam de tibi creditam

Tam morbos animi, quam requiescere

Quidquid non sinit incolas.

Qui lucis Pater est, gloria sit Patri :

Qui lux ipsa Patris, gloria Filio :

Amborumque tibi, nexus amabilis,

Compar gloria, Spiritus.

Amen.

†. Qui habitat in adjutorio Altissimi, ℞. In protectione Dei caeli commorabitur. Ps. 90.

Ad Magnific. Ant. 1. D.

Deus viros instruit disciplina, ut avertat hominem ab his quae facit : si fuerit pro eo Angelus loquens, miseretur ejus, et dicet : Libera eum ; et videbit faciem ejus. Job 33.

Oratio, ut infra ad Laud.

Fit Comm. S. Vedasti,

Ant. Sacerdotes. †. Salvum, xxvj. Or. ut supra.

AD OFFICIUM NOCT.

*Invit. In conspectu Angelorum, * Venite, adoremus Dominum. Ps. 137.*

Hymnus, Custodes, ut supra.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. D. Cum invenisset Angelus Domini Agar in solitudine, dixit ad illam : Ecce paries filium, vocabisque nomen ejus Ismael, eo quod audierit Dominus afflictionem tuam. Genes. 16.

Ant. 7. d. Venérunt duo Angeli ; et eos qui vim faciébant Lot, percussérunt caecitate ; eduxeruntque eum,

dicentes : Salva animam tuam. *Genes. 19.*

Ant. 3. a. Dixit Abraham ad servum seniorem domus suae : Dominus Deus caeli mittet Angelum suum tecum, et diriget viam tuam. *Genes. 24.*

†. Flagellum non appropinquabit tabernaculo tuo : n). Angeli custodient te in omnibus viis tuis. *Ps. 90.*

Lect. de Script. occurr.

Post j Lect. n). Vidit Jacob in somnis scalam stantem super terram, et cacumen illius tangens caelum, Angelos quoque Dei ascendentes, et descendentes per eam; pavensque inquit : * Non est hic aliud nisi domus Dei, et porta caeli. †. Amen, amen dico vobis; videbitis caelum apertam, et Angelos Dei ascendentes, et descendentes supra Filium hominis. * Non est. *Genes. 28. Joan. 1.*

Post ij Lect. n). Jacob abiit itinere quo coeperat; fueruntque ei obviam Angeli Dei : quos cum vidisset, ait : * Castra Dei sunt haec; †. Erat Jesus in deserto, et tentabatur a satana; eratque cum bestiis, et Angeli ministrabant illi. * Castra Dei. *Genes. 32. Marcus 1.*

Post iij Lect. n). Jacob in fortitudine sua directus est cum Angelo; et invadebat ad

Angelum; * Et † Confortatus est, flevit et rogavit. †. Jesus factus in agonia, prolixius orabat : apparuit autem illi Angelus de caelo, confortans eum; * Et. Glória. † Confortatus est. *Osee 12. Luc. 22.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 6. C. Benedixit Jacob filiis Joseph, et ait : Angelus, qui eruit me de cunctis malis, benedicat patris istis. *Genes. 48.*

Ant. 8. G. Descenderunt patres nostri in Aegyptum; et clamavimus ad Dominum, et exaudivit nos, misitque Angelum qui eduxit nos de Aegypto. *Num. 20.*

Ant. 5. C. Angelus Dei qui praecedebat Israel, stetit inter castra Aegyptiorum et castra Israel. *Exod. 14.*

†. Immittet Angelus Domini in circuitu timentium eum; n). Et eripiet eos. *Ps. 33.*

Lectio iv.

Sermo sancti Bernardi Abbatis.

In Ps. 90. Serm. 12. n. 4.

Angelis suis mandavit de te. Mira dignatio, et verè magna dilectio caritatis! Quis enim, quibus, de quo, quid mandavit? Studiosè consideremus, fratres, diligenter commendemus memoriae hoc tam grande mandatum. Quis enim man-

dávit? Cujus sunt Angeli? cujus mandátis obtémperant? cujus obédiunt voluntáti? Nempe Angelis suis mandávit de te, ut custódiant te in ómnibus viis tuis: nec cunctantur quin étiam in má nibus tollant te. Summa ergo Majestas mandávit Angelis, et Angelis suis mandávit; illis útique sublímibus, tam beátis, tam próximis, sibi cohæréntibus, tam familiáriter adhæréntibus, et verè domésticis Dei. Mandávit autem de te. Tu quis es? Dómine, quíd est homo, quòd memor es ejus; aut filius hóminis, quóniam réputas eum? quasi verò non sit homo putrédo, et filius hóminis vermís.

¶. Locútus est Dóminus ad Móysen, dicens: Vade in terram quam jurávi Abraham, Isaac et Jacob; et mittam præcursórem tuú Angelum, * Ut ejíciam Chananzéum, et íntres in terram fluentem lacte et melle. †. Ego Jesu misi Angelum meum testificári in Ecclésiis: Etiam venió citó, * Ut. *Exod. 33. Apoc. 22.*

Lectio v. n. 6.

UT custódiant te in ómnibus viis tuis. Quántam tibi debet hoc verbum inferre reveréntiam, afferre devotiónem, conferre fidú-

ciam! Reveréntiam pro præsentia; devotiónem pro benevolentia, fidúciam pro custódia. Cautè ámbula; ut videlicet cui adsunt Angeli, sicut eis mandátum est, in ómnibus viis tuis. In quovis diversório, in quovis ángulo, Angelo tuo reveréntiam habe. Tu ne audeas, illo præsentem, quòd vidente me non auderes? An præsentem esse dúbitas quem non vides? Adsunt ígitur, et adsunt tibi; non modo tecum, sed étiam pro te. Adsunt ut prótegant, adsunt ut prosint.

¶. Apéruit Dóminus óculos Balaam, et vidit Angelum stantem in viá, evagináto gládio; adoravitque eum pronus in terram. * Cui Angelus dixit: Ego veni ut adversárer tibi, quóniam perversa est via tua. †. Dicit qui habet romphæam utráque parte acútam: Hábeo adversùs te, quia habes tenentes doctrínam Balaam. * Cui. *Num. 22. Apoc. 2.*

Lectio vj.

IN má nibus portábunt te. In tuis quidem viis custódiunt te; et dedúcent párvulum, quá potest párvulus ambuláre. Céterúm non te patientur tentáris supra quàm sustinére potes; sed in má nibus tollent, ut pertránseas offendéculum. Quám fáci-

transit, qui illis portatur in manibus! Quoties ergo gravissima cernitur urgere tentatio, et tribulatio vehemens imminere; invoca custodem tuum, ductorem tuam, adjutorem tuum in opportunitatibus, in tribulatione. Inclama eum, et dic: Domine, salva nos; perimus. Non dormit neque dormitat, etsi ad tempus quandoque dissimulet; ne forte periculosius ab illius te manibus ipse precipites, si te eis ignoraveris sustentatum.

n). Cum vidissent Angelum Domini ascendentem in flamma altaris Manue et uxor ejus, dixit Manue: Morte moriemur, quia vidimus Deum. Cui respondit mulier: * Si Dominus nos vellet occidere, de manibus nostris holocaustum non suscepisset. y. Habemus gratiam per quam serviamus placentes Deo cum metu et reverentia: * Si. Gloria Patri. * Si. Judic. 13. Hebr. 12.

IN III NOCTURNO.

Ant. 2. D. Vidit David evaginatum gladium in manu Angeli: dixitque: Ego sum qui peccavi; precepitque Dominus Angelo, et convertit gladium suum in vaginam. 1 Paral. 21.

Ant. 5. a. Minister Elisai

vidit exercitum in circuitu civitatis, nuntiavitque ei. At ille respondit: Noli timere; plures enim nobiscum sunt, quam cum illis. 4 Reg. 6.

Ant. 1. g. Qui missi erant a rege Sennacherib, quia blasphemaverunt te, Domine, exiit Angelus, et percussit ex eis centum octoginta quinque millia. 1 Mach. 7.

y. Fiant tanquam pulvis ante faciem venti; n). Et Angelus Domini coarctans eos. Ps. 34.

Lectio vij. Cap. 18.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

IN illo tempore; Dixit Jesus discipulis suis: Videte ne contemnatis unum ex his pusillis: dico enim vobis quia Angeli eorum in coelis semper vident faciem Patris mei, qui in coelis est. Et reliqua.

Homilia sancti Hilarii Episcopi. In c. 8. Matth.

Videte ne contemnatis unum de pusillis istis qui credunt in me. Arctissimum vinculum mutui amoris imposuit, ad eos precipue qui verè in Domino credidissent. Pusillorum enim Angeli quotidie Deum vident; quia Filius hominis venit salvare quæ perdata sunt, Ergo et Filius hominis sal-

vat, et Deum Angeli vident, et Angeli pusillorum sunt.

¶. Proferens Judith caput Holofernis, ostendit, dicens: Vivit ipse Dominus, quoniam custodivit me Angelus ejus, et revocavit me vobis: * Confitemini illi, omnes; quoniam bonus, quoniam in seculum misericordia ejus. ¶. Et Petrus dixit: Scio verè quia misit Dominus Angelum suum, et eripuit me de manu Herodis: * Confitemini. *Judith* 13. *Act.* 12.

Lectio viij.

Fideliump orationibus præesse Angelos absoluta auctoritas est. Salvatorum igitur per Christum orationes Angeli quotidie Deo offerunt. Ergo periculose ille contemnitur, cujus desideria ac postulationes ad æternam et invisibilem Deum, ambizioso Angelorum famulatu ac ministerio perveniunt. Atque ut ingentem esse in cœlis lætitiã rēditu humanæ salutis ostenderet, comparationis posuit exemplum ejus qui oves nonaginta novem in montibus reliquisset, et errantem unam requisisset; quã inventã, plus gaudii sit, quã habebatur in nonaginta novem conservatiõne lætitiæ.

¶. Angelus Domini descendit cum Azaria et sociis

ejus in fornacem: et excussit flammam de fornace; et non tetigit eos omnino ignis. Tunc hi tres quasi ex uno ore laudabant, et benedicebant Deum. ¶. Injecerunt manus in Apostolos; Angelus autem Domini eduxit eos: qui intraverunt in templum, et docebant, * *Et. Dan.* 3. *Act.* 5.

Lectio ix.

Ovis una, homo intelligendus est; et sub homine uno universitas sentienda est. Sed in unius Adæ errore omne hominum genus aberravit. Ergo nonaginta novem non errantes, multitudo Angelorum cœlestium opinanda est, quibus in cœlo est lætitiæ et cura salutis humanæ. Igitur et quærens hominem, Christus est; et nonaginta novem relictis; cœlestis gloriæ multitudo est: cui cum máximo gaudio errans homo, in Domini corpore est relatus.

¶. Danieli Regi respondens, ait: Deus meus misit Angelum sanctum, et conclusit ora leonum, et non nocuerunt mihi: * Ipse est Deus vivens, et æternus in secula. ¶. Paulus stans in navi, dixit: Astitit mihi Angelus Dei, cujus sum ego, dicens: Ecce donavit tibi Deus omnes qui navi-

gant tecum : * Ipse. Glória Patri. * Ipse est. *Dan.* 6. *Act.* 27.

†. *Sacerd.* Laudáte Dóminum in virtútibus ejus : *ñ.* Laudáte eum secundùm multitudínem magnítudinis ejus. *Ps.* 150.

AD LAUDES.

Ant. Angelus Dómini di-
4. *E.* Axit : Dómine exercítium , úsquequo tu non miseréberis Jerúsalem , et úrbium Juda , quibus irátus es? *Zach.* 1.

Ant. 6. *F.* Respondit Dóminus Angelo verba consolatória , dicens : Consolábitur adhuc Dóminus Sion , et éliget adhuc Jerúsalem. *Zach.* 1.

Ant. 1. a. Angelus egrediebátur , dicens : Absque muro habitábitur Jerúsalem ; et ego ero ei , ait Dóminus , murus ignis in circúitu ejus. *Zach.* 2.

Canticum. Benedictuses , Dómine , 428.

Ant. 7. *d.* Suscitávit me Angelus qui loquébatur in me , et ait : Sciétis quia Dóminus exercítium misit me ad vos. *Zach.* 4.

Ant. 3. *à.* Próteget Dóminus habitatóres Jerúsalem ; et erit domus David quasi Dei , sicut Angelus Dómini in conspectu eórum. *Zach.* 12.

Capitulum. *Isaiæ* 62.

Super muros tuos , Jerúsalem , constitúti custódes : totá die et totá nocte , in perpétuum non tacébunt. Qui reminiscímini Dómini , ne taceátis , et ne detis silentium ei , donec stabíliat ; et donec ponat Jerúsalem laudem in terra.

Hymnus. S. V.

Regnátor orbis summus
R et árbitet ,
Cui prona servit cúria Cœlitum ;

Quæ voce solá tu creasti ,
Perpetuá regis ipse curá.

Nobis fidéles próvidus
Angelos

Missos olympo suppeditas
duces ,

Qui nos tot obsessos períclicis
Incolumes sine labe servant ;

Ne nos malignis frándibus
óccupans ,

Incauta fallat pectora subdolos

Suásor malórum ; ne redemptam

Abripiat lanietque prædam.

Laus summa Patri , summaque Filio ;

Tibique compar glória , Spíritus ,

Qui per salutis tot ministros
Das patrias remeáre sedes.

Amen.

†. Inclinávit cœlos , et descendit Dóminus : *ñ.* Ascendit super Chérubim. *Ps.* 17.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. *Ú.*

Cùm pariter prompto animo procederent Jerosólymis, apparuit præcedens eos eques in veste cándida; tunc omnes simul benedixerunt misericordem Dóminum. 2 Mach. 11.

Oratio. Orémus.

Deus, qui ineffabili providentiâ sanctos Angelos tuos ad nostram custodiam mittere dignaris: largire supplicibus tuis, et eórum semper protectione defendi, et æternâ societate gaudere; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 4. E. Angelus.

AD TERTIAM.

Ant. 6. F. Respondit.

Capitulum. Zach. 1.

Dixit ad me Angelus qui loquebatur in me: Clama, dicens: Zelatus sum Jerúsalem et Sion zelo magno: et irâ magnâ ego irascor supergentes opulentas, quia ego iratus sum parum, ipsi verò adjuverunt in malum. Propterea hæc dicit Dóminus: Revertar ad Jerúsalem in misericordiis.

ñ. br. Surge, Dómine, * Et dissipentur inimici tui. Surge. *ÿ.* Et fúgiant qui odérunt te, * à fácie tua, * Et dissipentur. Glória. Surge. *Num.* 10.

ÿ. Fiat via illórum tenebræ, et lúbricum; *ñ.* Et

Angelus Dómini persequens eos. *Ps.* 34.

AD SEXTAM.

Ant. 1. a. Angelus.

Capitulum. Zach. 9.

Circumdabo domum meam ex his qui militant mihi, euntes et revertentes: et non transibit super eos ultrâ exactor; quia nunc vidi in óculis meis.

ñ. br. Dómine Deus meus, * Magnificátus es vehementer. Dómine. *ÿ.* Qui facis Angelos tuos, spíritus; * et ministros tuos, ignem urentem, * Magnificátus es. Glória. Dómine. *Ps.* 103.

ÿ. Currus Dei decem millibus múltiplex, millia lætántium: *ñ.* Dóminus in eis; *Ps.* 67.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Próteget.

Capitulum. 2 Mach. 15.

Dominátor cœlórum, mitte Angelum tuum bonum ante nos, in timóre et tremóre magnitudinis bráchii tui; ut métuant qui cum blasphemía véniunt adversùs sanctum pópulum tuum.

ñ. br. Qui sedes super Chérubim, * Dómine Deus virtutum. Qui sedes. *ÿ.* Ostende fáciem tuam, * et salvi érimus, * Dómine. Glória Patri. Qui sedes. *Ps.* 70.

ÿ. Dóminus virtutum no-

biscum, n). Susceptor noster
Deus Jacob. *Ps.* 45.

AD II VESPERAS.

Ant. Videte ne contemnatis unum de pusillis qui in me credunt; dico enim vobis quia Angeli eorum semper vident faciem Patris mei qui in caelis est. *Matth.* 18.

Ant. 4. E. Dico vobis; gaudium erit coram Angelis Dei super uno peccatore poenitentiam agente. *Luc.* 15.

Ant. 6. F. Mittet Dominus Angelos suos: et congregabunt electos ejus. *Matthaei* 24.

Ant. 8. G. Omnes sunt administratorii Spiritus, in ministerium missi propter eos qui hereditatem capient salutis. *Hebr.* 1.

Ant. 5. C. Ceciderunt coram Agno, habentes singuli citharas, et phialas plenas odorum, quae sunt orationes Sanctorum. *Apoc.* 5.

Capitulum. *Apoc.* 8.

Angelus venit, et stetit ante altare, habens thuribulum aureum; et data sunt illi incensa multa ut daret de orationibus Sanctorum omnium super altare aureum quod est ante thronum Dei: et ascendit fumus incensorum de orationibus Sanctorum de manu Angeli coram Deo.

Hymnus Custodes, 436.

γ. In conspectu Angelorum psallam tibi, Deus meus: n). Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo. *Ps.* 137.

Ad Magnificat. *Ant.* 7. G. Unus de Angelis ostendit mihi civitatem sanctam Jerusalem: et habebat murum habentem portas duodecim; et in portis Angelos duodecim. *Apoc.* 21.

Fit Commem. S. Leodegarii, Episcopi et Martyris; *Ant.* Ecce. γ. In Deo, viij.

Oratio ut infra.

DIE III.

SANCTI LEODEGARII,
Episcopi et Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

Leodegarius, Pictavensis Archidiaconus, ac deinde monasterii sancti Maxentii Abbas, postremo Augustodunensium Episcopus creatus est: cui Ecclesiae decem annis praefuit. Cum autem Childericum secundum, qui in regni administratione illius opera utebatur, argueret quod antiquas regni leges rescidisset, liliamque avunculi duxisset uxorem; in Luxoviense monasterium, quod relegatus antea fuerat Ebroinus Major Palatii, amandatus est. Uterque, Rege mortuo, in pristinum gradum est resti-

...

tutus : sed Ebroinus Leodegario auctore se in monasterium detrusum fuisse ratus, exercitum Augustodunum misit, qui eum comprehenderet. Re cognita, sanctus Antistes, erogatis in pauperes facultatibus, triduano jejunio indicto, et factis circum urbis moenia cum cruce et reliquiis Sanctorum supplicationibus, Christi corpore praemunus, ne quid detrimenti civitas sui causa pateretur, sponte se tradidit inimicis; qui illum statim, oculis erutis, in monasterium conjecerunt. Inde variis cruciatum tormentis, postquam Guarinum ejus fratrem alligassent palo et lapidibus obruissent, ipsum praecisis labiis et lingua in coenobium Fiscamense, cui Hildomarca Abbatissa sanctissime praerat, sub custodia asservandum detruserunt. Deinde in palatium ductus quod nonnulli Episcopi convenerant, cum linguae officio nihilominus uteretur; discissa tunica, episcopali dignitate spoliatus, conjectus est in carcerem : ex quo in silvam territorii Atrebatensis, ejus postea nomine insignitam, a quatuor sicariis abductus, capite truncatus est, anno Christi sexcentesimo septuagesimo-octavo. Corpus ejus

ibi apud Sarcingum sepultum : inde post biennium ad Pictones, variis in itinere patris miraculis, delatum est, et honorifice in basilica sancti Maxentii conditum.

De S. Gerardo, Lectio iij.

Gerardus, in territorio Lomacensi nobili genere natus, cum seculari militiae nuntium remisisset, vitae religiosae tyrocinium posuit in San-Dionysiano prope Parisios monasterio, unde transiit ad praefecturam Bronniensis coenobii a se nuper in fundo paterno constituti. At non multo post, volente Arnulfo Comite, ac probante Wicfrido Morinorum Episcopo, Abbatiam Bertiniensem, licet invitus, suscepit regendam. Eam legibus optimis per triennium informavit; plurima alia monasteria ad severiores leges revocavit. Demum, meritis maturus, felicem animam suam Deo reddidit die tertia Octobris, anno Christi nongentesimo quinquagesimo-octavo vel nono.

Oratio. Orémus.

Omnipotens, sempiternus Deus, qui beato Leodegario Pontifici et Martyri tuo usque ad mortem justitia certare tribuisti : fac nos, ejus meritis, vitae fragilis amorem abjicere, et ad te, qui solus vera vita

es, pervenire; Per Dóminum.

Pro Commem. S. Gerardi, Abbatis. Ant. Ecce ego. y. Venste. Oratio, Deus, cujus munere. xlv.

VESPERÆ à Capitulo de S. Francisco, ut in Comuni Justorum. Oratio ut infra.

Fit Commem. S. Leodegarii. Ant. Justum. y. Possisti, xiv. Orat. ut supra.

DIE IV.

SANCTI FRANCISCI

Assisiatis. Semiduplex.

Lectio ij.

Franciscus Assisii in Umbria natus, à prima ætate, patris exemplum secutus, mercatúram fecit. Quodam die, páuperem pro Christi amore pecúniam flagitantem, cum præter consuetudinem repulisset, repente eo facto commotus, largè ei misericórdiam impertívit. Quà ex die Deo promísit se némini unquam poscenti elemósynam negatúrum. Cum verò in gravem morbum incidisset, receptá sanitáte, cœpit ardentius cólere officia caritátis. Quà in exercitátione tantum profécit, ut Evangélicæ perfectiónis cupidus, quidquid haberet paupéribus largirétur. Cum autem illud ex Evangélio audisset: Nolíte possidere aurum, neque argentum in

zonis vestris, non peram in via, neque duas túnicas, neque calceamenta, sibi eam régulam servandam proposuit. Itaque detractis calceis, et uná contentus túnicá, cum duódecim socios adhibuisset, Ordinem Minorum instituit, conscriptá régulá, quam anno millésimo ducentésimo-nono Innocéntius tertius, ad quem Franciscus supplex cum sociis Romam accésserat, confirmávit. Inde reversus, habitávit cum iis in tugúrio juxta Assisium, ubi in labore multo, magnáque inóplá, piis meditátionibus vacábant.

Lectio iij.

Docébat eos honoráre præcipuá reverentiá Sacerdotes, et fidei quam Romána tenet Ecclésia, sfirmiter adhæréscere. Jubébat quoque mulierum familiaritátes, collóquia et aspectus sollicitiús evitari. Otium, ómnium malárum cogitátionum sentinam, summópere fugiendum prædicábat; dicebatque: Volo fratres meos laboráre et exercitári; ne, ótio dediti, per illicita corde aut linguá vagentur. Eosdem duxit postea ad sanctam Mariám Angelórum, unde in finítimis locis regnum Dei annuntiábat, dícere sólitus, salutí

animarum nihil esse anteponendum. Hinc cum fratres in varias orbis partes dimitteret, ipse iter Parisios dirigere instituit, singularem propensionem testatus erga hanc Ecclesiam. Cum vero id illi propter suborta quaedam negotia non liceret, quosdam ex sociis Lutetiam misit, quibus Custodis nomine primus in hospitio prepositus est Agnellus, antequam domum propriam haberent. Franciscus autem martyrii cupidus in Syriam trajecit, ubi a Meledino Babylonis Aegypti Soldano liberaliter exceptus, cum nihil proficeret, rediit in Italiam. Graviter aegrotans deferri voluit in ecclesiam sanctae Mariae Angelorum; ut ubi gratiae spiritum acceperat, ibi spiritum vitae redderet. Eo in loco fratres ad paupertatem ac patientiam, et sanctae Romanae Ecclesiae fidem servandam cohortatus, Psalmum illum pronuntians, Voce mea ad Dominum clamavi; in eo versiculo, Me expectant justi, donec retribuas mihi, efflavit animam anno Christi millesimo ducentesimo vigesimo-sexto. Miraculis clarum Gregorius nonus paulo post Sanctis ascripsit. Corpus beati Francisci, biennio post mortem, translatum

in novam ecclesiam ejus memoriae consecratam, in ea cum tanta cura, et tam alte absconditum fuit, ut locus sequentibus seculis prorsus maneret ignotus. Sed tandem post multos labores et conatus inventum, ea nocte quaefluxit duodecimam inter et tertiam-decimam diem Decembris anni millesimi octingentesimi decimo-octavi, jussu summi Pontificis Pii Papae septimi, in loculo suo lapideo denuo reconditum est, ac marmoreo monumento coopertum.

Oratio. Oremus.

Deus, qui te parvulis et humilibus revelare non dedignaris; tribue nobis, quaesumus, imitatione beati Francisci, et stultam hujus mundi didiceresapientiam, et solum ediscere Jesum Christum crucifixum; Qui tecum.

VESP. de sequenti.

DIE V.

SANCTI REMIGII,
Remensis Episcopi.

Duplex-minus.

De Communi Pontificum,
exceptis quae sequuntur.

Pridie AD VESPERAS.

Hymnus. S. V.

Vos thura, Franci, gens
sacra, Praesules
Magni sub aras fundite Praesulis;

Qui vos et unxit Christiani,

Remigium celebráte, Reges.

Primis sub annis jam procul úrbibus,

Cavæ latebat rupis in ángulo;

Ad grande munus destinátum

Víndicat hunc bene nota virtus.

Frustra repugnat; póscitur ómnibus

Votis sacerdos; præficitur Remis

Nedum vir; impubes sed annos

Judícii gravitate pensat.

Fusis revertens victor ab hóstibus,

Supplex ad hujus procubuit pedes,

Tibi futúrus, Christe, miles, Depositis Clodovéus armis.

Hinc aucta quantis Relligio modis

Crescet per omnes libera Gállias!

Gaudébit inter Christiános Francigenas numeráre Reges.

Tu, quas tot annos, alme senex, regis,

Adhuc benignus respice Gállias;

Francique Reges, quos sacra-

crasti, Mentem pii tueantur aras.

Qui Christiáni nómine dícimur,

O Christe, puris da quoque móribus

Nos esse; dici quid juvabit? Convéniant sua facta dictis.

Laus summa Patri, summaque Filio,

Tibique compar glória, Spíritus;

Tu qui potenti sancta Regum

Corde tenes, subigisque dextra. Amen.

Fit Commemoratio sancti Francisci; Ant. Tu fecisti. ⁊. Innocens, lj. Orat. ut supra.

AD OFFICIUM NOCT.

Hymnus ut in I Vesp.

IN I NOCT. *Lectioes de Scriptura occurrente.*

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Remígius, Laudúni natus Rest paréntibus Æmílio et sanctá Celiniá jam ætate pro-
vectis. Ejus ortum prædixerat solitárius quidam cæcus, Montánus nómine; qui et visum póstea recepit, admóto ad óculos lacte, quo infans Remígius alebátur. Annos natus duos et viginti, ob seniles in adolescéntia mores ad episcopátum Remensem præter voluntátem raptus est. Cúm autem Clodovéus Alamannos, Tolbiáci, invocátó Christi nómine, debellasset, et instanti Remígio ut fidem profiterétur, respondisset veréri se ut per pópulum sibi licéret; ubi id rescívit pópulus, statim acclamávit:

Mortales deos abigimus, pie Rex; et Deum quem Remigius prædicat immortalẽm, sequi parati sumus.

Lectio v.

Tum Remigius Clodovẽm quem fidei documentis imbuerat, baptizavit ipso die Natãlis Dõmini, his eum verbis allocutus: Mitis depone colla, Sicamber: adora quod incendisti: incende quod adorasti. Baptizatum sacro inunxit chrismate cum signaculo crucis Christi. De exercitu autem ejus ter mille et amplius baptismo initiati sunt; simul et Alboflẽdis soror Clodovẽi: quæ, cum paulò post decessisset, Remigius per litteras Regem est consolatus. Lanthildis quoque altera ejus soror, ab Ariana hæresi revocata, sacro chrismate reconciliata est Ecclesiæ.

Lectio vj.

Clodovẽm Gothis bellum parantem utilissimis regno administrando consiliis per litteras instruxit, eidemque auctor fuit ut Concilium Aurelianense indiceret. Clementiã in pœnitentes erat singulari: Neque enim; inquietabat, nos posuit Dominus ad iracundiam, sed ad hominum curam. Novos episcopatus instituit; Tervannæ, ubi sanctum Antimundum; Atrëbatis, ubi sanctum Ve-

dastum; Laudani, ubi sanctum Genebaldum præfecit. Sub finem vitæ, oculorum usu orbatus est, quem tamen paulò ante mortem recuperavit. Sênio tandem confectus, obiit die decimã-tertiã Januarii. Inter alia quæ edidit miracula, mortuum suscitavit, ut refert liber de ejus vita à Gregõrio Turo-nensi laudatus, qui et meminuit festivitatis ejus, quæ jam suo tempore infitio mensis Octõbris celebrabatur. Beati Remigii corpus, Remis, in ecclesiã ejus nomine dicata, quiescit, ubi magna religione colitur.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 28.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Dixit Jesus discipulis suis: Data est mihi omnis potestas in cœlo et in terra. Euntes ergo, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Et reliqua.

Homilia sancti Joannis Chrysostomi.

Lib. adversus Jud. et Gent. quòd Christus sit Deus.

Cogita quantum sit totum orbem tam brevi tempore ecclesiis replevisse, tantas convertisse gentes, populis persuasisse, ut paternis solutis legibus radicatum

consuetudinem evellerent; voluptatis tyrannidem, nequitiæ vim, cœu pulverem eijcerent; aras, templa, idola, mystéria, profanas solemnitates, impurumque nidorem quasi fumum quemdam delerent; ubique altaria excitarent. Verbum illud, quod tunc ille protulit, in omnium animis plantatum est, per omnium ora fertur: et terra, ut ita dicam, universa, spinis repléta, emundata est, ager purus effectus est, pietatisque semina suscepit.

Lectio viij.

Magnas aneres est, magna, inquam, imò summæ magnitudinis et divinx virtutis argumentum: nemine turbas movente, pace summâ, licet multi conturbarent et nemo reluctaretur, potuisse tantum orbem confestim à prava tanti temporis consuetudine liberari, in aliam verò consuetudinem longè difficiliorem traduci. Neque tantum consuetudo adversabatur, sed etiam voluptas detinebat; duo tyrannici óbices. Nam quæ multorum annorum currículo, à patribus, avibus, ab avibus, majoribus accéperant, ea respuere, quæ res admodum difficilis erat, docebantur; et novam accipere consuetudinem, eamque quod grá-

vius erat, valde duram et molestantam.

Lectio ix.

Abduxit à voluptate, et induxit in jejunium: abduxit ab amore pectoriarum, et induxit in paupertatem: abduxit à lascivia, et induxit in temperantiam: abduxit ab ira, et induxit in mansuetudinem: abduxit ab invidia, et induxit in benignitatem: abduxit à violata et spatiosa, et induxit in angustam, arctam et præruptam; induxit, inquam, assuetos viæ latæ. Non enim alios assumpsit homines extra mundum et hanc consuetudinem viventes; sed eos ipsos qui jam in ea computruerant, et loto molliores erant, hos jussit in angusta, áspera et arcta incédere via, et id persuásit eis.

Oratio. Orémus.

Deus, qui per beati Remigii Pontificis documenta, gentem Francorum ab idolorum vanitate ad veritatem tui cultus venire tribuisti; da, quæsumus, ut qui christiano gloriámur nómine, fidem nostram dignis operibus ostendámus; Per Dóminum.

AD VESP. Hymnus.

Vos thura, *suprà*, 446. *Fit Commemoratio sancti Brunonis; Ant. Reliquisti. In unabra; xl. Oratio infra.*

DIE VI.

SANCTI BRUNONIS,
Monachi. *Semiduplex.**Lectio ij.*

Bruno Coloniæ Agrippinæ natus, post emensa Parisiis Grammaticæ, Philosophiæ, et Theologiæ studia, Remensis Ecclesiæ Canonicus, ibidemque magnorum studiorum Rector effectus est. Solitudinis amore flagrans, cum sex aliis familiaribus mundo renuntiavit, ac sanctum Hugonem Episcopum Gratianopolitanum adiit: qui, causâ eorum adventus cognitâ, eosque esse intelligens quos eadem nocte velut septem stellas, ad suos pedes corruentes in somnis viderat, montes suæ dioceseos asperrimos, qui Carthusiani dicebantur, incolendos concessit. Illic ædificato oratorio, ac cellulis separatim extractis, bini in singulis habitantes, silentio, orationi, et lectioni vacabant. Hugonem Episcopum nimiosolitudinis amore diutius in Carthusia commorantem, his verbis admonébat: Redi ad oves tibi commissas; iisque quod debes fideliter exsolve.

Lectio iij.

Post sex annos in secessu exactos, Bruno ab Urbano secundo Romam accersitus, postquam eum in Synodis celebrandis, geren-

disque negotiis ecclesiasticis consilio suo per triennium adjuvisset, ab eo demum facultatem obtinuit eremi repetendæ, recusato archiepiscopatu Rhegiensis Ecclesiæ, quæ prima est Calabriæ Metrópolis. Cum autem Urbanus post celebratum Placentiæ Concilium, in Galliam profecturus esset; metuens Bruno ne si ad optatam Carthusiam reverteretur, aut Romanam curiam effugere non posset, aut eam sequi videretur, secessit in eremum prope Scylaceum in Calabria, ubi monasterium ædificavit. Morti proximus, fidei suæ professionem coram fratribus edidit; eamque contra errorem Berengarii conclusit his verbis: Credo etiam Sacramenta quæ sancta credit et veneratur Ecclesiæ; et nominatim panem et vinum quæ consecrantur in altari, post consecrationem verum Corpus esse Domini nostri Jesu Christi, veram Carnem et verum Sanguinem, quæ et nos recipimus in remissionem peccatorum nostrorum et in spe salutis æternæ. Quiévit in Domino anno millésimo centésimo-primo. Post annos circiter centum et sexaginta, Carthusiani à sancto Rege Ludovico Parisios acciti, in castro régio,

quod Vallis vřridis vocabatur, ad austrum civitatis locati sunt.

AD LAUD. Hymnus,
Opulcras acies. ʒ. Clamavi.
Ant. Pars mea.

Oratio. Orémus.

Sancti Brunonis, quæsumus, Domine, intercessionibus adjuvemur; ut qui majestatem tuam graviter delinquendo offendimus, ejus meritis et precibus, nostrorum delictorum veniam consequamur; Per.

VESPERÆ, à Capitulo, de sequenti.

Fit Commem. S. Brunonis. *Ant.* Scimus. ʒ. Plantati, xlvj. *Orat. ut supra.*

DIE VII.

SANCTI PIATI,

Martyris. *Semiduplex.*

Lectio ij.

Piatús, qui et Piáto, Beneventi in Itália claris parentibus ortus est. Puer litteris imbútus, totum se Christo mancipávit. In adulta etate constitútus, séculi blandientis illécebras contempsit, et únicâ, eâque simplici veste sibi reservatâ, omnem substántiam suam in páuperum usus erogávit. Romam, Deo disponente, profectus, inde à Románo Pontífice ad prædicandam Christi fidem cum beáto Quintíno aliisque plúribus, in Gállias directus est. Is

Tornáci primùm, ac deinde in vicinis locis ministerium suum implévit. Triginta virorum millia, ac præterea mulierum et parvulorum multitudinem penè innumeram undis salutáribus ábluit. Cùm autem comperiisset Ríctius-Varus, Præsides, Piati óperá et prædicationibus tantam multitudinem ad Christum conversam, eum jussit comprehendí. A satellitibus è médio suorum crudéliter avulsus, post cárcerem, cómpedes, vérbera, aliaque omnis géneris tormenta, tandem obtruncatione cápitis, Tornáci, martyrium consummávit, calendis Octobris, in persecutióne Maximiani.

Lectio iij.

Sepultus est in territorio Medenantensi, vico Seclínio, olim Tornacensis, nunc Cameracensis Diocesis; ubi constructa est sub ejus invocatióne ecclésia, et póstea institútum Canonicorum collégium. Dum autem sepultúræ mandarétur, suavissimus odor ex ejus emanans corpore, pretiósam illius mortem testátus est. Post annos trecentos et quinquaginta, sanctum illud corpus grandi labóre et industriâ quæsitum, invénit sanctus Elfgius Noviomensis et Tornacensis Episcopus; at-

que inventum, sicut Marti-
tyrem decet, eleganter et
honorificè composuit, mau-
solèo ex auro, argento et
geminis, Dagoberti muni-
ficentiâ, ornato. Clavos etiam
pergrandes è corpore Mar-
tyris avulsos in venerati-
onem populis exhibuit. Cé-
lebris est sancti Piati me-
mória non solum Seolnii et
Tornáci, ubi tanquam pri-
mus Tornacénsium Apó-
stolus, ac totius Diocésis
Patrónus colitur; sed et Car-
nûti, ubi Evangelium præ-
dicasse, et ejus corpus ali-
quando propter bella requie-
visse scribitur.

Oratio, Da nobis, xij.

*VESPERÆ, à Capi-
tulo, de sequenti.*

*Fit Commemor. sancti
Piati. Ant. Justum. ⁊. Po-
suisti, xiv. Orat. Da nobis.*

DIE VIII.

SANCTÆ BERTILÆ,
Viduæ. Semiduplex.

*De Communi SS. Mu-
lierum. Oratio, Deus; in
quem sperat.*

Lectio ij.

Bertilia, quæ sancti Adal-
baldi propinqua fuisse
perhibetur, parentes habuit
generis nobilitate et divitiis
inter Francos illustres, sed
Christianâ pietate longè il-
lustriores. Ab iis studiosis-
simè educata, cœpit et ipsa
jam à puerilibus annis pie-

tatem colere. Adultiore effe-
cta, de divinis loqui, orationi
instare, sacrum Dei verbum
audire et meditari, indigen-
tibus, omni quo poterat
modo, subvenire, summas
habuit delicias. Mundi pom-
pârûm contemptrix; splen-
didis vestibus, quas ferèbat
status, non nisi necessitate
compulsa utebatur. A nobili
quodam juvene, Guthlando;
divitiis et moribus æquè
spectabili, in uxorem diu
ardenterque expetita, vix
tandem enixis parentum præ-
cibus adduci potuit, ut ipsi
fidem daret; quippe quæ
Christum sibi sponsum ele-
gisset, ac solitariæ vitæ de-
sidério teneretur. In statu
conjugali nihil de pristino
vivendi more remittens, vi-
rum suum tantâ sui admi-
ratione affecit, ut et ipsum
ad similia suis exercitati-
onibus opera, saluberrimo
exemplo traduxerit, atque,
illo consentiente, permân-
serit illibata.

Lectio iij.

Guthlando è vivis sublâ-
to, cœpit Bertilia omne
opus bonum ardentius in
dies subsequi. Omnia quæ
cum à marito, tum à pa-
rentibus accèperat prædia,
diversis monasteriis, et Ca-
nonicorum collégiis partita
est, præter unum fundum
Mareolum nómine; quem

etiã postea, servato sibi usufructu, beate Mariæ, et Atrebatum Episcopo remisit. In eodem loco propriis etiã largitionibus, Basilicam ædificavit in honorem beati Amandi; et ad latus Basilicæ exiguam sibi composuit cellulam, ut ibi soli cœlesti sponso liberius vacaret. Dum autem nocte quãdam orationi solito profusius incumberet, gravi morbo correpta est. Quo patientissimè tolerato, juniis, vigiliis et ætate consumpta, inter orandum suavem efflavit animam, circa finem septimi sæculi. Deposita est venerandum corpus in præfata Mareolensi Ecclesia, ibique per annos circiter quadringentos tumultum quievit. Anno autem millesimo octogesimo-primo, piis Cleri populique desideriis annuens Gerardus secundus, Atrebatensis et Cameracensis Episcopus, illud mandavit per Abbates à se delegatos è terra levari. Postea auctoritate episcopali, pro diversitate temporum, pluries translatum est; ac tandem, Ecclesiæ Gallicane pace reddita, in eadem ecclesia Mareolensi feliciter repositum, ubi magno populi concursu, et religiosa veneratione etiã nunc colitur.

VESPERÆ, à Capitula, de sequenti.

DIE IX.

SS. DIONYSII

et Sociorum ejus Martyrum:
Semiduplex.

Lectio ij.

Dionysius à Romano Pontifice Gentium Episcopus ordinatus, cum Trophimo, Saturnino, et aliis quatuor, ad prædicandum in Gallias ante Deciorum imperium missus est. Appulisse septem in Provinciam Narbonensem, et christiani nominis reverentiam Atrelatensi primum urbi exhibuisse, vetus Ecclesiæ Gallicanæ traditio est. Civitas autem illa, quæ tunc temporis nostræ religionis primitias, teste Papâ Zozimo, prima suscepit, cum res illic communi labore constitutæ fuissent, sanctum Trophimum ex illis septem primum habere meruit Sacerdotem, in illa sede, ut ibi hæctenus refertur, collocatum à Dionysio; à quo idcirco vetera ejusdem Ecclesiæ diptycha Episcoporum suorum ducunt instem. Eodem modo divisio inter alios urbibus, Saturninus Tolosam, Turonos Gatiarus, uterque anno Decii Imperatoris primo ingressus est. Narbonam verò Paulus, Stremonius Arvernus, et Lemovicæ Martialis diver-

sis singuli temporibus pervenerunt : et sic paulatim aliis Galliæ regionibus donum fidei et religionis infusum. Dionysius autem, cum majore dilatandæ Ecclesiæ studio restuaret, ad ultimos Cælticæ fines longius ceteris progressus est. Itaque assumptis è discipulorum numero adjutoribus duodecim eo in comitatu, ut Patres Synodi Parisiensis in causa Imaginum sub Ludovico Pio Imperatore celebratæ referunt, Lutetiam jam ante Christum coram tribunaliibus confessus advenit. Tum patefacto sibi per varia miracula prædicationis aditu, postquam cives non exiguo numero Christo subjecit, adlegit ex eis ministros quibuscum curam populi partiretur; atque ita Ecclesiam quæ necdum illis in locis fuerat, ex Clero et populo secundum formam apostolicam instituit, quam ipse auctoritate episcopali primus administravit. Tunc verò ad providendum civitatibus provinciisque vicinis animum liberius adjungens, emisit in ulteriòres Galliæ partes, tanquam ad novam expeditionem, duodecim discipulos quorum operâ strenuâ fidelique hætenus usus fuerat, ut illas regiones suis auspiciis suoque ductu Chri-

sto acquirerent; quas ferè omnes postea sanguine suo consecraverunt in persecutiõne Maximiani Imperatoris.

Lectio iij.

Nec ipse semper intra Parisiorum fines se continuit. Hildegarius enim Meldensis Episcopus, in vita sancti Faronis decessoris sui, multoties ingeminat Meldensium Episcoporum ordinem, ut Parisiensium à sancto Dionysio primo Antistitum decurrere; quòd Meldas veniens, illic quoque Ecclesiam adunasse, eamque ipse aliquândiu rexisse crederetur, antequam proprium illi præficeret Episcopum. Denique et Rotomagi ipsa aliquando fuisse, et altare illic in suburbio dedicasse testantur acta sanctæ Clotildis, ex titulo quodam insculpto petrae, quæ in altaris illius fundamentis, dum Regna illic monasterium novum cõderet, reperta est. Post tot labores et itinera, Parisios reversum gravis subito in occidua præsertim orbis parte mota persecutiõ excipit; cujus minister in his partibus, Lugdunensis tunc Galliæ Præses Sisinnius Fescenninus extitisse scribitur. Is Dionysium ad necem inquiri jussit, et Parisiis cum Rustico Presbytero, et Eleuthério

Diácono repertum cárceri mancipári, donec eum audíret. Tum quæstióné hábitá, admotisque tormentis, postquam se nihil proficere intellexit, et fide Mártyrum tormentórum vim et vérberum injúriassuperári, cápita illis amputári jussit séptimo idus Octobris. Córpora eórum in Séquanam prójici jussa, matróna quædam Evangelíi fidem amplexári méditans, ekúsis militibus, secum avexit, et sexto ab urbe lápide sepelívit. Illic deinceps basilica à Christiánis, sanctá vírgine Genovéfá potíssimùm agente, constructa, magnificentíssimè à Dagoberto rege instauráta est, et Mártyrum túmulus arte et óperá beáti Eligii máximis ornamentis decorátus; ad quem Dagobertus primùm, et exinde céteri Francórum Reges, Mártyrum patrocíniiis regno speciáliter dicáto, tumulári ambiérunt, et sanctum Dionysium ut Galliárum Apóstolum omni religiónis officio prosecúti sunt.

Oratio. Orémus.

Deus, qui hodierná die beátum Dionysium, Mártyrem tuum atque Pontíficem, virtúte constantiæ in passióne roborasti; quiqúe illi, ad prædicandum Gentibus glóriam tuam, Rústi-

cum et Eleuthérium sociáre dignátus es: tribue nobis, quæsumus, ex eórum ieritátióné, pro amóre tuo prospéra mundi despiciem, et nulla ejus adversa súmíddare; Per Dóminum.

VESPERÆ à Capit. de sequenti.

Fil Commem. SS. Dionysii et Soc. Ant. Datæ sunt. 7. In æternum, 11. Orat. ut suprad.

DIE X.

SANCTI VENANTII,
Eremitæ et Martyris.

Semiduplex.

De Comm. unius Martyris.

Lectio ij.

Venántius nobili loco natus, cum in amplíssimo virórum et puellárum consessu, hábilem ad arma dexteram ostentáre, periculumque indústriæ suæ fácere vellet, grávitèr tibiá læsus est. Quo vulnere in cubículo detentus, novam vitæ genus amplecti in pósterum stáuit; vixque restitútus est è morbo, cum statim, relictis paréntibus et amícis, vastam juxta oram Lizíæ solitúdinem pétiit; ibique constructá sibi casulá non procul ab Ecclesiá Petersberga dicta, duros aspérioris vitæ labores inchoávit. Mox vulgátá ejus nómínis famá, ad eum Ítisberga de rebus divinis conferendi cupida, se

contulit; sicque Venantii sermonibus ad cœlestium rerum contemplationem erecta est, ut mortales thalamos exosa, Christo se mancipare statuerit, firmaque in proposito servandæ virginitatis permanebat. Sed Princeps quidam, qui repulsam passus fuerat, cum ad hoc consilium Venantii monitis et adhortationibus eam fuisse perductam acciperet, iratus est; et exinde ex ejus domesticis duo eum ulcisci meditati sunt. Nec defuit occasio; nam impii quidam ab iis persuasi thesauros ab Itisberga delatos in cella Venantii latere, eam occidere statuerunt; et reipsa mox ab ipsis occisus Venantius, in mercèdem sapientis consilii, palmam martyrii adeptus est.

Lectio iij.

Corpus ejus projectum est in Liziam: inventum postmodo à placentariis, ab Itisberga honorificè sepultum est. Huic funeri adfuerunt Radualdus Tervannensis Episcopus, Godefrius Atrebatensis, Haldradus Abbas sancti Bertini, aliique plures Episcopi et Abbatés. Locus ubi eremiticam vitam duxerat, cœlebris postea evasit, et in urbem, Venantiopolim suo nomine dictam, crevit. Anno

autem millesimo septingentesimo quinquagesimo-sexto, diruta Capellâ quæ in medio, feri à longo jam tempore extructa fuerat, corpus illius sub altare repertum fuisse creditur; indeque in Ecclesiam parochialem suo insignitam patrocinio et nomine translatum est, ubi cum honore debito asservatur.

Oratio. Orémus.

Deus, qui beato Venantio in mercèdem sapientia consilii martyrii palmam contulisti; da quæsumus, ut victis hostibus salutem nostram adversantibus, gloriam quam adeptus est, consequamur; Per Dominum.

DIE XII.

SANCTI DONATIANI,
Episcopi. *Simplex.*

Lectio iij.

Donatianus, qui Remes inter Archiepiscopos septimus vulgò censetur, quarto Ecclesiæ sæculo, Romæ natus est, patre Cornelio Patrício, et matre Liciniâ, atque in Galliis educatus. Hujus et multorum aliorum gesta propter Vandalorum incursiones perisse, meritò antecessores nostri conquesti sunt. Hoc unum certò constat, Donatianum ad pontificatus honorem erectam pastorali curâ gregem suum regisse,

maximumque et prædicationibus suis et exemplis fructum fecisse. Corpus ejus extra urbem in cœmetério sanctorum Vitalis et Agricolæ, quod commune sanctorum Præsulum Remensium sepulcrum dicitur, sepultum est. Idem, nono sæculo, Hincmáro Archiepiscopo permittente, Balduino Férreo Flándriæ Cómite in pignus fœderis et amicitiae à Carolo Calvo Francorum Rege datum, et ab ipso magnâ religione asservatum, primò ad Turóthum monastérium, mox Brugas in Flándria solémniter translatum est; ibique depositum in Ecclesiâ beátæ Mariæ, quæ sancti Donatiáni nómine dicta est. Ab hujus translationis época, hunc sanctum Præsulem Flandri Teutónici ut oræ maritimæ Patrónum venerantur et invocant.

Oratio, Deus, fidélium lumen, xxv.

DIE XV.

SANCTÆ THERESIÆ,
Virginis. Semiduplex.

Lectio ij.

Theresiá, Abulæ in Hispania nata, ex perlectis in ténera ætate Martyrum actis, magnum hausit pietatis sensum; qui póstea tum equétrium fabellárum lectione, tum affínium con-

suetudine imminutus, ita Monialium, quarum disciplinæ commissâ fuérat, institutione, et Epistolárum beati Hierónymi lectione revixit, ut vigésimo-secundo ætatis anno, in Abulensi Carmelitárum cœnóbio, vitæ religiósæ votum emiserit. Ibi humilitatis ac caritatis, máximè erga infirmas soróres, opéribus, patientiæque singulari in variis tentationibus, gravibusque morbis per annos ferè viginti perferendis excelluit. Cùm tamen aliquándiu secularium familiaritate, orationis intermissione, et Confessariórum imperitiâ, aliquid de fervóre pietatis remisisset, tandem ex lectione Confessionum sancti Augustíni ad Deum pénitus reversa, ingentes in virtute progressus fecit. Multis exinde illustrationibus à Deo donata est; quas tamen superiorum arbitrio subjiciebat, dicere solita, se in revelationibus decipi posse, in obedientiâ neútiquam. Tanto patiendi tenebatur desidério, ut eos à quibus lædebatur maximè diligeret, ac sæpe exclameret; *Dómine, aut pati, aut mori.*

Lectio iij.

Ordinis Carmelitárum reformationem aggressa, multa virórum ac mulierum

monasteria instituit, plurimas ob id contumelias, ipsum etiam carcerem passa. Insignem in Ordine cooperatorem nacta est Joannem à Cruce dictum, admirandæ sanctitatis et patientiæ virum, qui tamen ejus exemplo plurimum se profecisse in spiritalis propòsiti perfectione sæpius testatus est. Cujus perfectionis consilium Theresia tam altè animo infixit, ut votum emisit efficiendi semper quidquid perfectius intelligeret. Sororibus suis orationem adversus grassantes hæreses, laborem manuum et paupertatis studium commendavit: nihilque carius habuit, quam ut virgines sine dote admitteret. Libros scripsit coelestem pietatem spirantes. Albæ ad Tornum decumbens, Ecclesiæ sacramentis munsta, animam Deo reddidit ipsâ nocte quæ inter quartum et decimum-quintum Octobris diem, detractis in Calendarii reformatione diebus decem, intercedebat, anno salutis millésimo quingentesimo octogésimo-secundo, ætatis sexagésimo-octavo. Eam ante et post obitum miraculis clarâ Gregorius decimus-quintus Sanctis adscripsit.

Oratio. Orémus.

Deus, qui beatiæ Virgini Theresiæ monitis et

exemplo servos tibi et ancillas suscitasti, in quos de Spiritu tuo effunderes: da nobis, ejus imitatione ac precibus, et coelestis doctrinæ pábulo nutriri, et veræ perfectionis desiderio accendi; Per Dóminum... in unitate ejusdem.

VESPERÆ à Capitulo de sequenti.

Fit Commemor. sanctæ Theresiæ; Ant. In resurrectione. †. Virgines, lix. Oratio ut supra.

DIE XVI.

SANCTI MOMMOLINI,
Episcopi. *Semiduplex.*
Lectio ij.

Mommolinus Constantiensis, nobili loco natus, Luxovii unâ cum sanctis Bertino et Ebertrammo monasticam vitam amplexus est. Mox ádeo virtutibus suis claruit, ut ad sacerdotium fuerit evectus, et ad ministerium Evangelii omnium votis destinatus. Jam prædicandi Evangelii causâ cum sociis suis erat profecturus ad Rhenum, cum statim, mutato consilio, iisdem comitantibus, ad sanctum Audomarum Tervannorum Episcopum ire decrevit. Ab eo benignè exceptus, in prædicando Evangelio totus incubuit, omnesque labores cum sociis invictâ constantiâ pertulit. Post aliquot an-

nos, Audomarus monasterium ipsis, loco hodie dicto San-Mommolini, construere iussit, ut ubi cum a laboribus quiescerent, rerum divinarum contemplationi vacare possent; atque huic Mommolinum natu majorem praefecit. Is in hoc sublimi loco positus, exemplo magis quam verbo suos ad virtutem et pietatem impellere satagebat. Post diuturna jejunia, vix pane hordeaceo, eoque cinere consperso, reficiebat corpus, aut sitim brevi aquae potu levabat. Si quid ipsi unde quotidianis subveniret impensis offerebatur, hoc in pauperes effundebat; infirmis et aegrotantibus remedia subministrabat; neque putridis leprosum morbis deterrebat; quominus tabida eorum membra balneis refoveret.

Lectio iij.

Vulgata per totam regionem virtutum ejus fama, in locum sancti Eligii Noviomensis Episcopi omnium suffragiis suffectus est Mommolinus. Quare relictam Bertino monasterii curam, Ebertramnum non multo post Abbatem coenobii sancti Quintini apud Viromanduos constituit. Ipse autem, proposito sibi antecessoris sui Eligii exemplo, magna

Autumnalis. ATREB.

cum sollicitudine Ecclesiam Noviomensem et Tornacensem quae fuerat huic conjuncta, administravit, neque omnino ullos pro Christo labores detrectavit. Demum post longas operosae vitae ærumnas, sumptam Eucharistiam, inter gratiarum actiones emisit spiritum, anno sexcentesimo octogesimo-quinto. Corpus ejus, multis clarum miraculis, in Oratorio sancti Georgii in Ecclesia Apostolorum sito sepultum est. ¶ Hac ipsa die commemoratur beatus Vulfrannus, Mauriliaci in agro Vastinensi, patre Vulberto viro nobili, natus. Is parentum cura, fide Christi et sacris litteris eruditus, vix dum adolescens, inter Clericos adscriptus est. Deinde in aula regum Clotarii et Theodorici, suae commendatione virtutis, locum favoris adeptus, ab iisdem rerum ecclesiasticarum administrationem habuit. Mortuo postea Lamberto, omnium suffragiis ad episcopatum Senonensem vocatus, in eo munere novem et viginti annos laudabiliter egit; tum superno oraculo admonitus, in Frisiam adhuc idolis servientem se contulit, et totam hanc regionem, intra quinquennium tempus ad unum Dei notitiam veram-

que religionem adduxit. Demum reversus in Galliam, tranquillioris vitae studio, episcopatu cedens, in Fontanelle monasterium se recepit, ubi diurnam corporis castigatione et senio confectus, inter amplexus fratrum spiritum exhalavit anno salutis septingentesimo-vigésimo. Sepultus est in Ecclesia sancti Pauli, juxta venerabilis patris Vandregisili tumulum. Quorum corpora octavo post anno Bainus Abbas in divi Petri Basilicam transferri curavit.

Oratio. Oremus.

Deus, qui beato Mommo-lino Pontifici christianae patrum nostrorum institutionis partem commisisti; praesta, quaesumus, ut, eo suffragante, ab ea nunquam fide excidamus, quam ore praedicavit et opere; Per Dominum.

Pro Commem. S. Vulfranni, Episcopi. Ant. Sacerdotes. †. Salvum, xxvj. Orat. Deus fidelium, xxv.

DIE XVIII.

SANCTI LUCÆ,

EVANGELISTÆ.

Duplex-majus.

IN I VESPERIS.

Ant. Quam speciosi pedes
1. f. **Q**ue evangelizantium
pacem, evangelizantium bo-
na! Rom. 10.

Ant. 7. d. Vox speculato-
rum: levaverunt vocem,
simul laudabunt; quia con-
solatus est Dominus popu-
lum suum. Is. 52.

Ant. 6. F. Primus ad
Sion dicet: Ecce adsunt;
et Jerusalem Evangelistam
dabo. Is. 41.

Ant. 4. E. Ostendit vo-
bis pactum suum quod prae-
cepit ut faceretur, et verba
scripsit. Deut. 4.

Ant. 8. G. Consummabi-
tur mysterium, sicut Evan-
gelizavit per servos suos.
Apoc. 10.

Capitulum. Ephes. 4.

Christus dedit quosdam
quidem Apostolos, quos-
dam autem Prophetas, alios
verò Evangelistas, alios au-
tem Pastores, et Doctores,
ad consummationem Sancto-
rum in opus ministerii,
in aedificationem corporis
Christi.

¶ Implètum est tempus,
et appropinquavit regnum
Dei: * Pœnitèmini, et † Crè-
dite Evangelio. †. Ecce su-
per montes pedes evangeli-
zantis et annuntiantis pa-
cem. * Pœnitèmini: Glòria
Patri. † Crèdite. Marc. 1.
Nahum. 1.

Hymnus. S. V.

Christi perennes nuntii,
Retecta qui cœlestibus
Scriptis Dei mysteria
Totum per orbem spargitis;

Olim sub umbris cõdita
Vates sacri quæ viderant,
Umbris procul cedentibus,
Vidistis hæc pleno die.

Humana quæ tulit Deus,
Divina quæ gessit homo,
Seris legenda pósteris
Dictante scripsistis Deo.

Loco remotos, tempore,
Vos rexit idem Spíritus:
Vestris adhuc in páginis
Nobis loqui non desinit.

Uni sit et trino Deo
Suprema laus, summum de-
cus,

De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocavit glóriæ.

Amen.

✚. Dóminus dabit verbum
evangelizantibus n. Virtute
multa. Ps. 67.

Ad Magnific. Ant. 5. C.
Exalta in fortitudine vocem
tuam, qui evangelizas Jeru-
salem: exalta, noli timere.
Ecce brachium Dómini do-
minabitur. Is. 40.

*Oratio ut infra ad Lau-
des.*

AD OFFICIUM NOCT.

*Ut in Communi Aposto-
lorum, exceptis quæ se-
quuntur.*

Invit. Deum qui vocavit
nos in fide veritatis per
Evangelium, * Venite, ado-
remus. 2 Thess. 2.

Hymnus, Christi, ut supra.

*IN I NOCT. Lectiones
de Scriptura occurrente.*

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex libro sancti Hierónymi,
Presbyteri, de Scriptó-
ribus Ecclesiasticis. c. 7.

Lucas, medicus Antio-
chensis, ut ejus scripta
índicant, græci sermónis
non ignarus, fuit sectator
Apóstoli Pauli, et omnis
peregrinaciónis ejus comes.
Scripsit Evangelium, de
quo idem Paulus: Mísimus,
inquit, cum illo fratrem,
cujus laus est in Evangelio
per omnes Ecclesiás. Et ad
Colossenses: Salutat vos Lu-
cas medicus, carissimus. Et
ad Timótheum: Lucas est
mecum solus. Aliud quoque
édidit volúmen egrégium,
quod título Acta Apostoló-
rum prænotatur: cujus hi-
stória usque ad biennium
Romæ commorantis Pauli
pervénit, id est, usque ad
quartam Nerónis annum.
Ex quo intelligimus in eá-
dem urbe librum esse com-
positum.

Lectio v.

Igitur peregrinaciónes Pau-
li et Theclæ, et totam
baptizati Leónis fábulam,
inter apócrifas scripturas
computamus. Quale enim
est, ut individuus comes
Apóstoli, inter ceteras ejus
res, hoc solum ignoraverit?
Sed et Tertullianus, vicinus
eorum temporum, refert

Presbyterum quemdam in Asia, amatorem Apóstoli Pauli, convictum, apud Joannem quod auctor esset libri, et confessum se hoc Pauli amore fecisse, loco excidisse.

Lectio vj.

Quidam suspicantur, quotiescumque in Epístolis suis Paulus dicit, Juxta Evangelium meum, de Lucae significare volumine; et Lucam non solum ab Apóstolo Paulo didicisse Evangelium, qui cum Domino in carne non fuerat, sed et à ceteris Apóstolis. Quod ipse quoque in principio sui voluminis declarat, dicens: Sicut tradiderunt nobis qui à principio ipsi viderunt, et ministri fuerunt sermonis. Igitur Evangelium, sicut audierat, scripsit; Acta vero Apostolorum, sicut viderat, composuit. Sepultus est Constantinopoli; ad quam urbem, vicésimo Constantini anno, ossa ejus cum reliquiis Andréæ Apóstoli translata sunt.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. i.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Quoniam quidem multi conati sunt ordinare narrationem, quæ in nobis completæ sunt, rerum. Et reliqua.

Homilia sancti Hierónymi, Presbyteri.

Proem. Comm. in Matth.

Plures fuisse qui Evangelia scripserunt, et Lucas Evangelista testatur, dicens: Quoniam quidem multi conati sunt ordinare narrationem rerum quæ in nobis completæ sunt: et perseverantia usque in præsens tempus monumenta declarant, quæ à diversis auctoribus edita, diversarum hæreseon fuere principia. Quibus jure potest illud propheticum coaptari: Væ qui prophétant de corde suo; qui ambulat post spiritum suum; qui dicunt, Hæc dicit Dominus; et Dominus non misit eos. Ecclesia autem, quæ supra petram, Domini voce, fundata est, quatuor flumina paradisi instar eructans, quatuor et angulos et annulos habet, per quos quasi arca testamenti, et custos legis Domini, lignis immobilibus vehitur.

Lectio viij.

Primus omnium Matthæus est, publicanus, qui Evangelium in Judæa hebræo sermone edidit. Secundus Marcus, interpres Apóstoli Petri, et Alexandriæ Ecclesiæ primus Episcopus. Tertius, Lucas, medicus, natione Syrus, Antiochensis, cujus

laus in Evangelio; qui et ipse discipulus Apostoli Pauli, in Achaiae Boeotiaeque partibus volumen condidit, quaedam alius repetens; et, ut ipse in prooemio confitetur, audita magis quam visa describens. Ultimus, Joannes, Apostolus et Evangelista, qui supra pectus Domini recumbens, purissima doctrinarum fluentia potavit. *De SS. Justo et Artemio, Lectio ix.*

Justus et Artemius fratres, in vico qui Mons-Coeli dicitur ad amnem Quantiam, mortem gloriosam pro Christi nomine fortiter obierunt. Proditum memoriae est illos patre ethnico, viro praepotente, natos, fide christianam, inscio patre, imbutos, ut Deo liberè servirent, domo paternam profugos, in Galliam devenisse, inque iis locis ubi interempti sunt, consedis; missosque esse a patre homines, qui ipsos perquirerent, inventosque aut ad se domum reducerent, aut, si redire nollent, interficerent. Ab his deprehensi fratres, quia se eam regionem, quae verum Deum nesciebat, redituros negaverunt, ab impiis necati sunt, octavo, ut creditur, saeculo. Eorum corpora ibidem sepulta sunt; et super illorum sepulcrum condita est Ec-

clesia parochialis, Deo sub sancti Justi nomine consecrata, ubi coluntur sancti Martyres. Eorum nomina in antiquo Martyrologio Ambianensis Ecclesiae leguntur.

†. *Sacerd.* Eructavit cor meum verbum bonum: *ps.* Dico ego opera mei Regi. *Ps.* 44.

AD LAUDES.

Ant. Sermone feci de **S**omnibus quae cepit Jesus facere et docere usque in diem quam assumptus est. *Act.* 1.

Ant. 2. **D.** Visum est mihi, assecuto omnia a principio diligenter, ex ordine scribere. *Luc.* 1.

Ant. 3. a. Notum mihi factum est sacramentum, sicut scripsi; prout potestis legentes intelligere prudentiam meam in mysterio Christi. *Ephes.* 3.

Canticum, ut in Comuni Apostolorum, v.

Ant. 4. **E.** In fide veritatis Deus vocavit vos per Evangelium nostrum, in acquisitionem gloriae Domini nostri Jesu Christi. *2 Thess.* 2.

Ant. 5. a. Evangelii factus sum minister, secundum donum gratiae Dei. *Ephes.* 3.

Capitulum. Josue 1.

Non recedat volumen legis hujus ab ore tuo; sed

meditaberis in eo diebus ac noctibus, ut custodias et facias omnia quae scripta sunt in eo: tunc dirigas viam tuam, et intelligas eam.

Hymnus. S. V.

Sinae sub alto vertice,
Coelo tonante, lex data:
Inter tubas et fulgura
Praesens minabatur Deus.

Nunc, temperato Numine,
Per vela carnis blandius
Amat videri, languidus
Se lumen aptans sensibus.

Insculpta saxo lex vetus
Praecepta, non vires dabit:
Inscripta cordi lex nova
Quidquid jubet dat exequi.

Scriptistis hanc fidam manus:
Hanc voce, voci consonis
Hanc praedicastis moribus:
Signastis hanc et sanguine.

Afflante divo Spiritu,
Quae verba vitae traditis,
Haec ille nostris imprimat
Delenda nunquam cordibus.

Uni sit et trino Deo
Suprema laus, summum
Decus,

De nocte qui nos ad suae
Lumen vocavit gloriae.

Amen.

†. Declaratio sermonum
tuorum illuminat, r̄. Et
intellectum dat parvulis.
Ps. 118.

Ad Benedict. *Ant.* 8. G.
Illius laus est in Evangelio
per omnes Ecclesias; et ordinatus est ab Ecclesiis co-

mes peregrinationis nostrae,
in hanc gratiam quae ministratur a nobis. 2 *Cor.* 8.

Oratio. Oremus.

Interveniatur pronobis, quae sumus, Domine, sanctus tuus Evangelista Lucas, qui crucis mortificationem jugiter in suo corpore pro tui nominis honore portavit; Per Dominum.

Pro Commem. *SS. Justii et Artemii, Mart. Ant.* Beati. †. Multae, *Oratio* Deus invisibilis, xvij.

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Sermonem feci.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Visum est mihi.

Capitulum. Hebr. 2.

Quomodo nos effugiemus, si tantam neglexerimus salutem? quae cum initium accepisset enarrari per Dominum, ab eis qui audierunt in nos confirmata est, contestante Deo signis, et portentis, et variis virtutibus, et Spiritus sancti distributionibus.

r̄. br. Quanta audivimus,
* Et cognovimus ea! Quanta. †. Et patres nostri * narraverunt nobis! * Et. Gloria. Quanta. *Ps.* 77.

†. Patres nostri annuntiaverunt nobis r̄. Opus quod operatus es in diebus eorum. *Ps.* 43.

AD SEXTAM.

Ant. 3. a. Notum.

Capitulum. 2 Cor. 2.

Non sumus sicut plurimi, adulterantes verbum Dei; sed ex sinceritate, sed sicut ex Deo, coram Deo, in Christo loquimur.

R). *br.* Ecce labia mea
* Non prohibebo. Ecce labia.
V). Domine, * tu scisti.
* Non. Gloria. Ecce.

V). Justitiam tuam non abscondi in corde meo:
R). Veritatem tuam et salutarem tuam dixi. *Ps.* 39.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Evangelii.

Capitulum. 1 Thess. 2.

Sicut probati sumus a Deo, ut crederetur nobis Evangelium; ita loquimur, non quasi hominibus placentes, sed Deo qui probat corda nostra.

R). *br.* Eloquia Domini,
* Eloquia casta. Eloquia.
V). Argentum * igne examinatum,
* Eloquia casta. Gloria. Eloquia Domini. *Ps.* 11.

V). Ignitum eloquium tuum vehementer; R). Et servus tuus dilexit illud. *Ps.* 118.

AD II VESPERAS.

Ant. **P**ervenimus ad vos in 4. E. Evangelio Christi; spem habentes crescentis fidei vestrae in vobis magnificari. 2 Cor. 10.

Ant. 7. c. Cupide volebamus tradere vobis, non

solum Evangelium Dei, sed etiam animas nostras. 1 Thess. 2.

Ant. 1. a. Spem quae reposita est vobis in caelis, audistis in verbo veritatis Evangelii quod pervenit ad vos. *Coloss.* 1.

Ant. 2. D. Digne Evangelio conversamini, in uno spiritu unanimes, collaborantes fidei Evangelii; quia vobis donatum est ut in Christum credatis. *Philip.* 1.

Ant. 3. a. Gloria, honor, et pax omni operanti bonum in die cum iudicabit Deus occulta hominum, secundum Evangelium meum. *Rom.* 2.

Capitulum. Baruch 4.

Hic liber mandatorum Dei, et lex quae est in aeternum: omnes qui tenent eam, perveniunt ad vitam; qui autem dereliquerunt eam, in mortem.

Hymnus, Christi, 460.

V). Suscitavit Dominus testimonium in Jacob, R). Et legem posuit in Israel. *Ps.* 77.

Ad Magnific. *Ant.* 8. G. Lucas est mecum solus: omnes me dereliquerunt; Dominus autem mihi assistit, et confortavit me, ut per me praedicatio impleatur et audiant omnes gentes. 2 *Ti-moth.* 4.

DIE XXI.

SS. URSULÆ

ET SOCIARUM EJUS,
Virginum et Martyrum.*Semiduplex.**Pridie ad VESPERAS,*
*Psalmi et Ant. de Feria.**Capitulum. 2 Cor. 6.*

Separámini, dicit Dómi-
nus, et immundam ne
tetigéritis: et ego recípiam
vos; et ero vobis in patrem,
et vos éritis míhi in filios et
fíliás, dicit Dóminus omni-
potens.

Hymnus. Commir.

Quæ turma nuptiálibus
Permulcet aures cánti-
cis,

Testes pudóris íntegri
Cum líliis ferens rosas?

Agnosco sponsas Vírgi-
nes,

Quæ, si suã negábitur
Augére prole Gálliam,
Cœlum replébunt cívibus.

Ut luna flammás síderum
Inter minóres émicat,
Sodálibus sic Ursula
Cunctis præit præstántior.

Exósa mortáles thores,
Tot illa sponso vírgini
Sponsas dicávit vírginēs,
Mox et futúras mártýres.

Felix nimis connúbium,
Quod veritáte néctitur!
Æterna sũnt hæc foedera:
Hæc nulla dissolvét dies.

Qui débilem turbam,
Deus,
Flammis calére das novis;

Fac nostrá puris ignibus
Ardére pro te pectora.

Amen.

†. Hæréditas immacula-
tórám in æternum erit:
†. Non confundentur in
têmpore malo. *Ps. 36.*

Ad Magnífic. Ant. 4. E.

Infirma mundi elégit Deus,
ut confundat fórtia; ut non
gloriétar omnis caro in con-
spectu ejus. *1 Cor. 1.*

Oratio ut infra ad Laudes.

AD OFFICIUM NOCT.

*Invit. Regem in quo ex-
ultant filie Sion, * Venite,
adoremus. Ps. 149.*

Hymnus. Commir.

Si quid virginitas, et bene
pródigum
Vitæ martyrium vos movet;
Ursulam

Clará voce ducem dicite vir-
ginum,

Matrem dicite mártýrum.

Subductæ patriis cládis,
hinc fugam

Tentábant pelago, cum sub-
itus ratem

Turba disjiciens, versùs in-
hospita

Rheni réppulit ostia.

Prædæ certus adest, ac
vétitâ face

Obscenus Scythiæ miles
inæstuat;

Et de classe sibi bárbarus
unicâ

Promittit spólium duplex.

Captivus—ne decor, vel
dominos tremens

Ullo vim redimet múnere
cástitas?

Ni divínus amor, doctaque
vincere

Mundum subveniat fides.

Turpes blanditias horret
amántium,

Contemnit furias, tela mi-
nántium;

Vincit morte suâ, flagitio
cohors

Vitam quærere néscia.

O fortes animas, quæ ne-
ce liberá

Invenère malis ómnibus éxi-
tum,

Et captæ veluti, cássibus áu-
cupum

Fractis; effugiunt aves!

Sit rerum dómino summus
honor Patri:

Sit par Unigenæ glória Fí-
lio;

Æternoque sacrum Spiritui
melos

Tellus astraque cóncinant.

Amen.

*Psalmi de Feria, sub Ant.
sequentibus: tres Psalmi
sub unaquaque Ant.*

*Ant. 6. F. Tua, Pater,
providéntia gubernat; quó-
niam dedisti et in mari viam,
et inter fluctus sémitam fir-
míssimam, ostendens quó-
niam potens es ex ómnibus
salvare. Sap. 14.*

*Ant. 4. f. Dómine Deus,
inter gentes dispersisti nos:
exaudi, Dómine, preces no-*

*stras, et educ nos propter te.
Baruch 2.*

*Ant. 1. a. Videant po-
téntiam tuam; sicut in con-
spectu eórum sanctificátus
es in nobis, sic in conspectu
nostro magnificáberis in eis.
Eccli. 36.*

*ÿ. Pertransiérunt de geu-
te in gentem: ñ. Non reli-
quit Deus hóminem nocere
eis. Ps. 104.*

*Lectio j de Script. occurr.
tribus in unam junctis.*

*ñ. Vidi stantes super ma-
re, habentes cítharas Dei,
et cantantes cánticum Agui,
dicentes: * Dómine Deus
omnípotens, justæ et vere
sunt viæ tuæ: quis non ti-
mébit te, et magnificábit
nomen tuum? ÿ. Deus pa-
trum nostrórum, laudábile
et gloriósum nomen tuum
in sécula; quia justus es in
ómnibus quæ fecisti nobis:
* Dómine. Apoc. 15. Dan. 3.*

Lectio ij.

Ursula, quæ et Saula,
Martha, Virginesque
áliæ plures, in excídio Bri-
tánniæ, de quo Gildas sá-
piens scripsit, cum plúrimi,
eódem teste, transmárinas
terras péterent, in adversum
Germániæ littus delátæ sunt;
et à Bárbaris, qui regiónem
tunc vastábant, hostiliter
abductæ, prope Colóniam
Agrippínam ad ripam Rhe-
ni, pro Christi nómine oc-

...

cisæ sunt Coloniæ, ubi plurimis nobilitata miraculis, magnâ fidelium veneratiõne multis abhinc sæculis coluntur. Auxit et celebritatem loci sanctus Anuo, ejusdem Ecclesiæ Episcopus, qui singulari erga beatas Martyres pietate affectus, ad sacros illarum cineres sæpius pernoctabat. Sed et è sacris hujus basilicæ tumulis plurimæ reliquæ in varias Galliæ partes allatæ, plurimas regni ecclesias ditaverunt. Inter quas Parisiis éminet básilica Collégii Sorbónici, quæ Ursulae patrocinio jampridem consecrata, duo sanctarum Martyrum capita in sacrario suo conservabat.

n). Quam pulcra est casta generatio cum claritate! Immortalis est enim memoria illius, * Et iam perpetuum coronata triumphat, incoquinatorum certaminum premium vincens. †. Hæc est victoria, quæ vincit mundum, fides nostra; * Et. *Sap. 4. 1 Joan. 5.*

*De S. Hilarione, Abbate,
Lectio iij.*

Hilariõ, Thabathæ in Palestina ortus ex parentibus infidelibus, Alexandriam missus studiorum causâ, ibi christianam suscepit religionem. Cùm autem Antonii nomen in Ægypto celeberrimum esset, ejus videndi

studio in solitudinem contendit: apud quem duorum mensium spatio commoratus, omnem ejus didicit vivendi rationem. Domum reversus, mortuis parentibus, partem facultatum fratribus, partem pauperibus dilargitus est. Necdum quintumdecimum annum egressus, rediit in solitudinem: ubi constructâ casâ quæ vix ipsum caperet, humi super strato junceo cubabat. Scripturas sacras, quas tenebat memoriter, post orationes et Psalmos quasi Deo præsentem recitabat. Paucas ficus et succum herbarum ad victum adhibebat: neque ante solis occasum etiam diebus festis, aut in gravissima valetudine, jejuniu solvebat. Labore manuum æmulabatur Ægyptiorum monachorum disciplinam. Variè à dæmonibus vexatus, eos signo crucis, et nominis Jesu invocatione superavit. Tandem octogésimum annum agens, multis ædificatis monasteriis, editisque miraculis, in morbum incidit; et, morte imminente, sic trepidantem animam compellabat: Egrederere, anima mea; quid dabitur? septuaginta propè annis servisti Christo, et mortem times? Quibus in verbis spiritum exhalavit.

ꝛ). Venérunt de tribulatióne magna ; * Et † Lavérunt stolas suas, et dealbavérunt eas in ságuine Agni.
 †. Elegérunt magis mori, quám coinquinári ; et nolévunt infringere legem Dei sanctam. * Et. Glória. † Lavérunt. *Apoc.* 7. 1 *Mach.* 1.

†. *Sacerd.* Deus, immaculáta via ejus : ꝛ). Scutum est ómnium sperántium in se. 2 *Reg.* 22.

AD LAUDES.

Ant. **D**ómine Deus poster, 1. f. **D** possederunt nos dómini absque te : tantum in te recordémur nóminis tui. *Is.* 26.

Ant. 2. **D.** Tráditus sumus in direptionem, et in captivitatem, et mortem ómnibus nationibus, in quibus dispersisti nos : et nunc, Dómine, fac secundum voluntatem tuam. *Tob.* 3.

Ant. 3. c. In sémita iudiciórum tuórum, Dómine, sustinúimus te: nomen tuum et memoriále tuum in desiderio animæ. *Is.* 26.

Ant. 4. d. Volunt tua mutare promissa, et claudere ora laudántium te; ut apériant ora géntium, et laudent idólorum fortitudinem. *Esther* 14.

Ant. 5. a. Cadat virtus eórum in iracúndia tua, qui promittunt se violare sancta

tua, et polluere tabernaculum nóminis tui. *Judith* 9.

Capitulum. 1 *Cor.* 3.

Si quis templum Dei violáverit, disperdet illum Deus : templum enim Dei sanctum est, quod estis vos.

Hymnus. Commir.

Quot fregit uno castitas
 Quot impiis de barbaris
 Fides trophæa réttulit!

Non illécebris blándiens
 Mentis voluptas mólliit :
 Non sæviens crudélitas,
 Præsente letho, térruit.

Sic, Christe, quos tuo re-
 ples

Amóre, fortes éfficis :
 Da córdibus nostris quoque
 Pellat timórem caritas.

O mors beáta, próprio
 Quæ consecrávit ságuine
 Tot castitátis hóstias
 Et caritátis víctimas!

Sit summa laus summo
 Patri,

Et par coevo Fílio,
 Cum Spíríta qui Vírgines
 Puris adúrit ígnibus.

Amen.

†. Conféssio et pulc-
 rítudo in conspectu Dómini :
 ꝛ). Sanctimónia et magni-
 ficéntia in sanctificatióne
 ejus. *Ps.* 95.

Ad Benedict. *Ant.* 6. F.
 Vieérunt propter sángu-
 nem Agni, et propter ver-
 bum testimónii sui; et non
 dilexérunt ánimas suas us-

que ad mortem : propterea letámini, cœli, et qui habitátis in eis. *Apoc.* 12.

Oratio. Orémus.

Deus, qui singulári providentiâ beatam Ursulam et Sôcias ejus ad virginitátis et martyrii palmam provexit : da nobis eârum intercessiõe, ita vários sæculi æstus pertransire, ut ad æternæ salutis portum feliciter pervenire mereámur ; Per Dóminum.

Fít Commem. S. Hilarionis, Ant. Ecce ego. *ÿ.* Venite. *Oratio,* Da nobis, xlix.

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Dómine.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Trádití sanctus.

Capitulum. *Jerem.* 29.

Ego scio cogitatiões quas ego cogito super vos, ait Dóminus, cogitatiões pacis, et non afflictiónis, ut dem vobis fidem et paciéntiam : et invocábitis me, et ibitis ; et orábitis me, et ego exáudiam vos.

R. *br.* Anima nostra sustinet Dóminum, * Quóniam protector noster est. Anima : *ÿ.* Et in nómine sancto ejus sperávimus ; * Quóniam Glória. Anima. *Ps.* 32.

ÿ. Propter te, Deus, mortificámur totá die : *R.* Exurge, Dómine, et ne repellas in finem. *Ps.* 43.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. In sémita.

Capitulum. *Is.* 56.

Qui elegerint quæ ego volui, et tenuerint fœdus meum, dabo eis in domo mea et in muris meis locum, et nomen melius à filiis et filiabus : nomen sempiternum dabo eis.

R. *br.* Iniquè non egimus * In testamento tuo, Dómine. Iniquè. *ÿ.* Et non recessit retrò * cor nostrum, * In Glória. Iniquè. *Ps.* 43.

ÿ. Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ *R.* Coronasti nos. *Ps.* 5.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Cadat.

Capitulum. *Apoc.* 3.

Qui non inquinaverunt vestimenta sua, ambulábunt mecum in albis, quia digni sunt. Qui vicerit, sic vestiétur vestimentis albis ; et non delebo nomen ejus de libro vitæ.

R. *br.* Adducentur Regi virgines * In lætitia et exultatiõe. Adducentur. *ÿ.* Adducentur * in templum Regis, * In lætitia. Glória. Adducentur Regi. *Ps.* 44.

ÿ. Exultaverunt filiaæ Judæ, *R.* Propter judícia tua, Dómine. *Ps.* 95.

AD II VESPERAS.

Ant. de Comuni Virg. *Capitulum,* Regnavit, lviiij.

Hymnus, Si quid virginitas,
ut supra, 466.

† Delectaverunt te filia
regum ꝛ. In honore tuo.
Ps. 44.

Ad Magnific. Ant. 1. f.

In resurrectione neque nu-
bent, neque nubentur; sed
erunt sicut Angeli Dei in
caelo. *Matth.* 22.

Orat. ut supra ad Laud.

DIE XXIII.

SANCTI SEVERINI,
Episcopi. *Simplex.*

Lectio ij.

Severinus, quem alii Coló-
niæ, alii Burdigalæ natum
volunt, utraq̃ue in urbe
magno in honore habetur.
Refert antiqua Ecclesiæ Coló-
niæ Agrippinensis traditio,
sanctum hunc Præsulem in
locum Euphratæ Ariani, à
synodo Episcoporum sua de
sede ejecti, suffectum, in
expugnanda hæresi Ariana
omnem vim animi impen-
disse; ac postea multis la-
böribus exercitum, succes-
sorem sibi in episcopatu
Evergislum elegisse. Gre-
gorius verò Turonensis, cui
Burdigalensis Ecclesiæ mo-
numenta concordant, Seve-
rinum Burdigalæ venisse
narrat, quo tempore sedi
episcopali præerat sanctus
Amandus; et ab isto Præ-
sule qui fuerat in somnis de
ejus adventu mōnitus, ma-
gna cum alicriate exce-

ptum, ac deinde ab ipso
Amando successorem ele-
ctum fuisse; demum post
exantlatos magnocum fructu
laböres, instio quinti sæculi,
animam reddidisse. Multis
abhinc sæculis Burdigalensi
in Ecclesiæ florere sancti Se-
verini cultum constat, eum-
que præcipuum hujusce ur-
bis Patrönorum haberi.

Oratio, Deus, qui popu-
lis, xxv.

VESP. de Psalterio: à
Capitulo de sequenti.

DIE XXIV.

SS. LUGLII ET LUGLIANI,
Martyrum. *Semiduplex.*

Lectio ij.

Lúglius et Luglianus in
Hibèrnia septimo sæculo,
Dodáno patre, uno ex istis
insulæ régulis, et matre Re-
laniá nati, litteris à prima
ætate instituti sunt, et præ-
ceptis sacræ religionis im-
buti. Luglianus regni pa-
terni habenas summâ æqui-
tate aliquândiu moderatus
est; et Lúglius ad episcopá-
lem pervenit dignitatem.
Sed ambo vitæ perfectioris
amóre succensi, pōsitis di-
gnitatum insignibus, patriá
clam excédere statuerunt.
Igitur in Angliam devecti,
prædicare Evangelium cœ-
perunt. Mox, ut se laudibus
et admirationi hóminum
subtraherent, satius duxerunt
terras petere incogni-

tas. Quapropter noctu navem conscendunt, et ad terram Morinensem vela faciunt; ingentemque passi tempestatem, quæ precibus eorum sedata est, Boloniam pervenere. Inde postquam multos ad fidem adduxissent, signisque claruissent, profecti sunt, votum causati de Romana peregrinatione solvendum. Morinorum urbem ingressi, celeberrimam Virginis Basilicam inviserunt, sequè in aliam regionem profecturos ejus patrocinio commendarunt, et ne, vulgata eorum nominis fama, apud Baïnum Episcopum diutius commorari cogerentur, hospitio excepti sunt, et postera die primo mane iter facere cœperunt.

Lectio iij.

Fortè postquam in vallem Schyredalam propè Fracagium pervenerunt, dum inter se Psalterium in via decantarent, in impios sicarios, Berengarium et fratres ejus Bovonem et Hesselinum incidunt, et ab illis truncati vitam amisérunt. Eorum corpora primùm ab Episcopo Tervannensi in castrum suum non procul ab Hurionvilla delata fuere; ibique postea constitutum est Oratorium, cujus curam habuit à multo tempore Anachoréta ad annum usque

millésimum sexcentésimum vigésimum quintum. Nono autem sæculo Lillérium hujus Diocesis oppidum translata sunt eorum Reliquiæ, ubi religiosè asservantur. Harum verb Reliquiarum portiones Montem-Desidèrii à multis jam sæculis allatæ sunt, et ibi in antiqua Desparæ Virginis Ecclesia coluntur. Porrò cives tum Lillerienses, tum Montis-Desidèrii sanctos Lúglium et Lúglianum Patrónos sibi elegerunt, nec rarè præsentis eorum auxilii efficaciam experti sunt.

Oratio. Orémus.

Deus, pro cujus amore beati Lúglii et Lúglianus glóriam terrénam fugientes, perfectionis evangélicæ viam ingressi sunt; eorum nobis intercessiõne tribue, ut, spretis mundi illécebris, Christum sequi valeamus, et eos imitari quos eadem fides et passio verè fecit esse germános; Per Dóminum.

*AD VESPERAS, fit
Commem de sequenti.*

DIE XXV.

**SS. CRISPINI
ET CRISPINIANI,
Martyrum. Simplex.**
*De Communi plurium
Martyrum. Oratio, Deus
invisibilis, xvij.*

Lectio iij.

Crispinus et Crispinianus cum beato Quintino et sociis à Romano Pontifice in Gallias missi, Suessionas venerunt, ubi, cum multos ad Christi fidem converterent, comprehensi, sub Rictiôvaro præsede, post immania tormenta capite truncati sunt. De his mentio fit in omnibus ferè Martyrologiis Ecclesiæ occidentalis. Extracta est Suessione sæculo sexto sub eorum invocatione basilica, in qua Clodobertus Chilperici Regis filius sepultus est. Horum corpora è crypta eduxit sanctus Eligius, eorumque tumulum mirâ arte decoravit. Sub eorum nomine et patrocinio idem Pontifex ecclesiam monasterii Solemniacensis, à se in pago Lemovicensi conditi consecrandam curavit.

DIE XXVIII.

SS. SIMONIS ET JUDÆ,
APOSTOLORUM.*Duplex-majus.**De Communi Apostolorum.*

IN I NOCTURNO.

Lectioes de Script. occurr.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex Commentário sancti Hierónymi Presbyteri in Matthæum. l. i. c. 10.

Simon Cananæus, ipse est qui in alio Evangelista

scribitur, Zelotes; Cana quippe Zelus interpretatur. Thadæum Apóstolum Ecclesiastica tradit historia missum Edessam ad Abgarum regem Chosidænæ, qui ab Evangelista Luca Judas Jacóbi dicitur, et alibi appellatur Lebæus, quod interpretatur Córculus. Credendumque est eum fuisse trinómium: sicut Simon Petrus; et filii Zebedæi, Boanerges, ex firmitate et magnitudine fidei nominati sunt.

Lectio v.

Ex libro ejusdem, de Scriptóribus Ecclesiasticis.

Cap. 4.

Judas frater Jacóbi parvam quidem, quæ de septem Catholicis est, Epístolam reliquit. Et quia de libro Enoch, qui apócrifus est, in ea assumit testimónium, à plerisque rejicitur; tamen auctoritatem vetustate jam et usu méruit, et inter sanctas Scriptúras computatur.

Lectio vj.

Ex libello sancti Adónis Episcopi, de festivitátibus Apostolorum. c. 1.

Thadæus apud Mesopotámiam, Simon verò apud Ægyptum traditur prædicasse. Inde simul Persidem ingressi, cum fidelibus Christi innumeram gentis

ipsius multitudinem subdidissent, et Ecclesiam Domini latè jam fundatam viderent, martyrium ibi, cursum tēporis expletes, beato certamine consummaverunt; honorificè sepulti à pópulis christiánis, quos Dómino ipsi genúerant. Quòd quidam putant Simónem Apóstolum unum de Duódecim, ipsum esse qui sub Trajáno crucem passus sit, omníno falsum est. Nam et Beda sanctus Présbyter, qui hoc super Acta Apóstolorum sentit, Isidórum secútus, in libro Retractatiónum se hoc non bene sensisse reprehendit. Sed et história Ecclesiástica, non de Apóstolo, sed de álio Simóne gesta narrat.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 14.

Lectio sancti Evangélii secundum Joannem.

In illo tēpore; Dixit Jesus discipulis suis: Adhuc módicum, et mundus me jam non videt; vos autem vidétis me. Et reliqua.

Homília sancti Augustíni
Epíscopi.

In Joan. tract. 76. n. 1.

Quia díxerat Dóminus, Adhuc módicum, et mundus me jam non videt; vos autem vidébitis me: interrogávit eum de hoc ipso Judas, non ille traditor ejus

qui Iscariótes cognominátus est, sed cujus Epístola inter Scriptúras canónicas légitur: Dómine, quid factum est quia nobis manifestatúrus es te ipsum, et non mundo? Simus cum ipsis tanquam interrogantes discipuli, communemque magistrum audiámus et nos. Judas enim sanctus, non immundus, nec insectátor Dómini, sed sectátor, causam quæsívit quare se non mundo, sed suis manifestatúrus esset Jesus; quare adhuc módicum, et mundus non videret eum, ipsi autem vidèrent eum.

Lectio viij. n. 2.

Respondit Jesus, et dixit ei: Si quis diligit me, sermónem meum servábit; et Pater meus diliget eum, et ad eum veniémus, et mansiónem apud eum faciemus. Qui non diligit me, sermónes meos non servat. Ecce expósita est causa, quare se suis manifestatúrus est, non aliénis quos mundi nómine appellat; et ipsa est causa quòd hi diligant, illi non diligant. Ipsa causa est de qua sacer ínsonat Psalmus: Júdica me, Deus, et discerne causam meam de gente non sancta. Qui enim diligit, quia diligunt, eliguntur: qui verò non diligunt, si linguis hóminum

loquantur et Angelorum, fiunt ærumentum sonans et cymbalum tinniens.

Lectio ix.

Dilèctio Sanctos discernit à mundo, quæ facit unânimes habitare in domo, in qua domo facit Pater et Fílius mansiónem; qui donant et ipsam dilectiónem, quibus donent in fide étiam ipsam suam manifestatió-nem; de qua discipulus magistrum interrogávit, ut non solùm illi, qui tunc audiébant per os ejus, sed étiam nos per Eyangélium hoc nosse possémus. Quæsierat enim de Christi manifesta-tiône; et audívit de dilectiône atque mansiône. Est ergo quædam Dei manifestá-tio intérior; quam prorsus ímpii non novérunt; quibus Dei Patris et Spíritus sancti manifestátió nulla est: Fílii verbò pótuit esse, sed in carne; quæ nec talis est qualis illa, nec semper illis adesse potest, qualiscúmque sit; sed ad módicum tempus; et hoc ad júdicium, non ad gáudium; ad supplicium, non ad præmium.

Oratio. Orémus.

Deus, qui nos per beátos Apóstolos tuos ad agni-tiónem tui nóminis veníre tribuisti: da nobis sanctórum tuórum Simónis et Judæ précibus, ut quod fides

cognoscit, spes desideret, et caritas apprehendat; Per

AD VESPERAS, fit Comm. de seq. Ant. Elegit.
 †. Beátus, xxj. Or. ut infra.

DIE XXIX.

SANCTI SALVII,
 Episcopi. *Semiduplex.*

Lectio ij.

Sálvius in Ambianis nó-bili génere natus, post exactam secularium hómi-num more primam ætatem, Deo inspirante, secessit in monastérium, quod ipse in honórem Vírginis Deíparæ et Petri Apóstoli constrúxe-rat. Ibi cùm se virtutum ómni-um exemplar prastitisset, in defuncti Abbátis locum suffectus est: ac postea, non sine Dei nutu, in Ambianensium Episcopum electus, per vim è célula sua raptus est, et consecrá-tus. Tum omnes episcopális mún-eris partes sanctíssimè óbiens, commissos sibi pó-pulos verbo pavit, informávit exemplo, ac miraculó-rum dono illustris, in viam salutis æternæ feliciter deduxit. In ædificandis Eccle-siis et Sanctórum Reliquiis perquirendis indefessus, beáti Mártiris Firmíni, primi Ambianórum Epí-scopi, quem máximè venci-rabátur, sacras Reliquias divinitus sibi revelátas in eam trástulit Ecclesiám,

quam ipse jam construxerat; in quam etiam sancti Firmi Confessoris et Episcopi, sanctorumque Christi Martyrum Achii et Acheoli corpora deferenda curavit. Videtur autem is esse Salvius qui ei Concilio Rotomagensi subscripsit, quod sanctus Ansbertus habuit anno sexcentesimo octogesimo-octavo.

Lectio iij.

Dum Vimacenses Ecclesias visitat Salvius, residetque in villa Augusta, quam ipsi dono dederat Theodoricus rex, cui acceptissimus erat, oblatus est ei puerulus quidam surdus et mutus, quem, peritiam ejus facie oleo benedicto, statim sanavit. Hunc postea baptizavit, et Ingaudium nominavit; qui exinde sancto Pontifici comes perpetuus adhesit, et ejus opera Sanctis ipse annumerari meruit. Tandem virtutum ac meritum plenus Salvius, quinto calendas Decembris obdormivit in Domino. Corpus ejus, quod honorifice conditum est Ambiani in Ecclesia beatae Mariae, longo post tempore Monstrolum a sancto Geofrido Ambianensi Episcopo translatum est, una cum sancti Ingaudii corpore, ubi summam veneratione coluntur. Anno

millésimo septingentésimo vigésimo-nono, Petrus Ambianensis Episcopus sanctorum Salvii et Ingaudii ossa recognovit: et ea è capsula lignea in argenteam transtulit.

Oratio. Oremus.

Omnipotens, sempiternus Deus, qui beatum Salvium Antistitem populo tuo praesere, et quibus praerat verbo et exemplo prodesse voluisti: eodem intercedente, Pastores Ecclesiae tuae cum gregibus sibi commissis dirige in viam salutis aeternae; ut omnes, te dominante, tibi placita cupiant et totam virtute perficiant; Per Dominum.

Fit Comm. S. Ingaudii, Justi. Ant. Qui facit. y. Proba me. Orat. Fae; quaesumus, l.

DIE XXXI.

IN VIGILIA

OMNIUM SANCTORUM.

§ Si haec Vigilia occurrat in Dominica, anticipatur die praecedenti.

AD NOCTURNUM.

Simplex.

Invit. Deum, qui merces nostra copiosa est in caelis, *Venite, adoremus. *Matt. 5.*

Hymnus.

Pugnate Christi milites, Fortes fide resistite: Immensa promisit Deus Pio labori praemia.

Non ille fluxas ac leves
 Palmas dabit vincéntibus ;
 Sed lucis æternæ decus,
 Et pura semper gáudia.

Mentes beátas excipit
 Formósa Cœlitum domus :
 Hic turba, cœlis áltior,
 Subjecta calcát sídera.

Cadúca vobis præmia
 Offert levis mundi favor :
 Vultus ad astra tollite ;
 Hic ipse fit merces Deus.

Qui nos coronat, laus
 Patri,
 Laus, qui redémit, Fílio ;
 Almá juvans nos grátia,
 Sit par tibi laus, Spíritus.
 Amen.

Psalmi et Ant. de Feria.

*Lectiones de Scriptura oc-
 currente, (tribus in duas co-
 actis) cum R. ex Proprio
 de Tempore.*

Lectio iij. Cap. 6.

Lectio sancti Evangelii se-
 cundum Lucam.

IN illo tempore; Elevatis
 Jesus oculis in discipulos
 suos, dicebat: Beati páu-
 peres, quia vestrum est re-
 gnum Dei. Et reliqua.

Homilia sancti Ambrósii
 Episcopi.

De Offic. lib. 1. c. 15 et 16.

Non potest quis præmium
 accipere, nisi legitime
 certaverit, nec est gloriosa
 victória, nisi ubi fuerint la-
 boriosa certamina. Nonne
 injustus est, qui antè dat
 præmium, quam certamen

fuerit absolutum? Ideoque
 Dóminus in Evangelio ait :
 Beati páuperes spiritu, quó-
 niam ipsorum est regnum
 cœlorum. Non dixit: Beati
 divites, sed páuperes. Inde
 incipit beatitúdo iudicio di-
 vino, ubi ærumna æstimatur
 humano. Beati qui lugent,
 quóniam ipsi consolationem
 habebunt. Beati qui perse-
 cutiónem patiuntur propter
 justitiam, quóniam ipsorum
 est regnum cœlorum. Beati
 estis cum vobis maledicent,
 et persequentur, et dicent
 omne malum adversum vos,
 propter justitiam. Gaudete
 et exultate, quóniam merces
 vestra copiosa est in cœlo.
 Futuram, non præsentem ;
 in cœlo, non in terra mercé-
 dem promissit esse reddend-
 dam. Quid alibi poscis, quod
 alibi debetur? quid præpró-
 pere coronam exigis, ante-
 quam vincas? quid detérgere
 pulverem? quid requiescere
 cupis? quid epulári gestis,
 antequam stádium solvatur?
 Adhuc pópulus spectat, ad-
 huc athletæ in scámmate
 sunt, et tu jam ótium petis?
 Sed fortè dicas: Cur ímpii
 lætantur? cur luxuriantur?
 cur étiam ipsi non mecum
 labórant? Quóniam qui non
 subscripserint ad coronam,
 non tenentur ad labórem
 certáminis: qui in stádium
 non descenderint, non se

persuadunt oleo, non obli-
nunt pulvere. Quos manet
glória, expectat injúria.

ñ). Beáti mundo corde,
quóniam ipsi Deum vidé-
bunt : beáti pacífici, quó-
niam filii Dei vocabuntur :
* Beáti qui persecutiónem
patiuntur propter justítiam,
quóniam ipsórum est re-
gnum cœlórum. †. Multæ
tribulatiónes justórum, et
de ómnibus his liberábit eos
Dóminus : * Beáti. Glória.
Beáti. *Matth. 5. Ps. 33.*

[Quando anticipatur Vi-
gilia, legitur in Dominica,
de S. Quintino,

Lectio ix.

Quintínus, Maximiano et
Diocletiano Imperató-
ribus, cum sóciis áliquot
Romá in Gállias venit, Chri-
sti fidem prædicáturus. Quod
cúm magnâ constántiâ Am-
biánis perficeret, à Rictiô-
varo exquisitis tormentis
cruciátur; deinde apud Au-
gustam Veromanduórum
duábus súdibus férreis à
cervíce usque ad crura trans-
fixus, postrémò cápite trun-
cátus est. Corpus ejus in
Sumínam projectum Eusé-
bia pia múlier, post annos
quingenta quinque, re-
velante Angelo, invénit;
statimque oculórum usum,
quo dudum fúerat orbáta,
recuperávit. Illud in monte
sepelívit prope urbem, sacel-

lamque túmulo superstru-
xit. Ignorántibus pósteris
quo in ecclésiæ loco jacéret,
Elígio Deus patefécit : qui
de terra sublátum corpus piè
oculátus, dentes è maxilla
in languéntium medélam
ábstulit, tumque ex dentis
radíce sánguinis gutta stillá-
vit. Clavos étiam prægran-
des córpori ejus quondam à
tortóribus infixos, è cérebro
ceterisque ártubus avulsos,
et capillos ejusdem, velut
sacras relíquias sibi servávit.
Deinde pállio holosérico ob-
volútum corpus, ponè altá-
re cóndidit; tumulumque
miro ópere désuper fabri-
cávit ex auro, argento et
gemmis; auctá étiam basíli-
cá, in qua, ut in céteris lo-
cis quæ ditávit Elígius, si-
gna et virtútes Dóminus
operátus est.]

Non dicitur Te Deum.

†. *Sacerd.* In æternum
misericórdia ædificábitur in
cœlis : ñ). Dispósi testamen-
tum electis meis. *Ps. 88.*

AD LAUDES.

Semiduplex.

*Psalmi de Feria, cum
Cantico de Festis.*

Ant. Scimus quòd ædifica-
3. à. **S**tiónem ex Deo ha-
bémus, domum non manu-
factam, æternam in cœlis.
2 *Cor. 5.*

Ant. 5. a. Non sunt con-

dignæ passiones hujus tēporis ad futuram glóriam quæ revelábitur in nobis. Rom. 8.

Ant. 7. d. Satágitē ut per bona ópera certam vestram vocatióem et electiÓem faciátis : sic enim abundanter ministrábitur vobis intróitus in æternum regnum. 2 Petr. 1.

Ant. 4. c. Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo. Apoc. 3.

Ant. 2. D. Veníte, benedicti Patris mei, possidete parátum vobis regnum à constitutiÓe mundi. Matthæi 25.

Capitulum. 1 Petr. 4.

Communicantes Christi passióibus gaudete, ut et in revelatiÓe glóriæ ejus gaudeátis exultantes.

Hymnus.

Cœlestis, ô Jerúsalem,
Mansúra semper civitas,
O ter beáti quos tuís
Cives recondis mœnibus!

Tu pacis æternæ domus,
Dilecta Sanctorum quies,
Sedes Deo fruëntium,
Regis superni cúria.

Hic in throno sedens
Deus

Cunctos beat præsentíá :
Hic sol perennis, spléndido
Affulget Agnus lúmine.

Hæc sede, quo datur frui,
Nil dulce turbat ótium :

Hic unus est Sanctis labor
Dei vacare laudibus.

Huc certa nos spes évo-
cat,

Huc vota tendunt ómnia :
Nec terreat brevis labor,
Æterna quos merces manet.

Perennis, ô Sol, pátriæ,
Jesu, tibi sit glória,
Cum Patre, cumque Spí-
ritu,

In sempiterna sécula.

Amen.

†. Quómodo cantábitur
cánticum Dómini, r). In
terra aliéna. Ps. 136.

Ad Bened. Ant. 8. G.
Beáti éritis cùm vos óderint
hómnes; gaudete in illa
die, et exultate; ecce enim
merces vestra multa est in
cœlo. Luc. 6.

Oratio. Orémus.

Dómine Deus noster, mul-
típlica super nos grá-
tiam tuam : et quorum præ-
venimus gloriósa solémnia,
tribue súbsequi in sancta
professione lætítiam; Per
Dóminum.

Pro Comm. S. Quintini,
Ant. Bonum. †. Adjutor, xij.

Oratio. Orémus.

Benedictio tua, Deus, ím-
pleat corda fidélium; ut
et dignè Mártyris tui Quin-
tini honoríficent passióem,
et remédia salutis æternæ,
ejusdem patrocínio conse-
quantur; Per Dóminum.

*AD HORAS, Duplex-
minus.*

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Scimus.

AD TERTIAM.

*Ant. 5. a. Non sunt con-
dignæ.*

Capitulum. 2 Cor. 4.

Momentaneum et leve tri-
bulati6nis nostræ, supra
modum in sublimitate æter-
num gl6riæ pondus operatur
in nobis, non contemplân-
tibus nobis quæ videntur,
sed quæ non videntur : quæ
enim videntur, temporalia
sunt; quæ autem non viden-
tur, æterna sunt.

ñ. breve. Probasti nos,
Deus, * Et eduxisti nos
in refrigerium. Probasti.
†. Transivimus * per ignem
et aquam; * Et. Gl6ria.
Probasti. *Ps. 65.*

†. Salus just6rum à D6-
mino. *ñ.* Et protector e6-
rum in tempore tribulati6-
nis. *Ps. 36.*

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Satãgite.

Capitulum. Is. 64.

A sæculo non audi6runt,
neque auribus perce-
perunt : 6culus non vidit,

Deus, absque te, quæ præ-
parasti expectantibus te.

ñ. br. Quàm magna mul-
titi6do dulcedinis tuæ, D6-
mine, * Quam abscondisti
tim6ntibus te ! Quàm ma-
gna. †. Perfecisti eis * qui
sperant in te, * Quam abs-
condisti. Gl6ria. Quàm ma-
gna.

†. Abscondes eos in abs-
condito faci6i tuæ, *ñ.* Pr6-
teges eos in tabernaculo tuo.
Ps. 30.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Venite.

Capitulum. Ephes. 1.

Benedixit nos Deus in
omni benedicti6ne spi-
rituali in c6lestibus in Chri-
sto, sicut el6git nos in ipso
ante mundi constituti6nem,
ut essemus sancti et immac-
ulati in conspectu ejus.

ñ. br. Dedisti h6reditatem
* Tim6ntibus nomen tuum,
D6mine. Dedisti. †. Dies
super dies * adjicies, * Ti-
m6ntibus. Gl6ria. Dedisti.
Ps. 60.

†. Novit D6minus dies
immacul6rum; *ñ.* Hæ-
r6ditas e6rum in æternum
erit. *Ps. 36.*

FESTA NOVEMBRIS.

DIE I.

IN FESTO

OMNIUM SANCTORUM.

ANNUALE-MINUS.

IN I VESPERIS.

Psalmi de Feria.

Ant. **F**ui in spírítu; et ecce
3. a. **F** sedes pósito erat in
coelo, et supra sedem sedens.

Apoc. 4.

Ant. 4. **E.** Vidi, et ecce
in médio throni Agnum
stantem tanquam occísium.

Apoc. 5.

Ant. 7. a. Audívi vocem
Angelórum multórum in
circúitu throni, et animá-
lium, et seniórurum; et erat
númerus eórum millia mil-
lium. *Apoc.* 5.

Ant. 1. f. Vidi turbam
magnam, quam dinumeráre
nemo póterat, ex ómnibus
géntibus, et tríbutus, et pó-
pulis, et linguis. *Apoc.* 7.

Ant. 5. **C.** Stabant ante
thronum, et in conspectu
Agni; et clamábant voce
magná, dicentes: Salus Deo
nostro qui sedet super thro-
num, et Agno. *Apoc.* 7.

Capitulum. Hebr. 12.

Accessistis ad Sion mon-
tem, et civitátem Dei
viventis, Jerúsalem scele-

stem, et multórum millium
Angelórum frequéntiam, et
Ecclesiám primitivórum qui
conscripti sunt in coelis, et
júdicem ómnium Deum, et
spírítus justórum perfectó-
rum, et testamenti novi me-
diatórem Jesum.

R. Inebriabuntur ab
ubertáte domús tuæ, Dó-
mine; * Et torrente volu-
ptátis tuæ potábis eos.
† Quóniam apud te est
fons vitæ. † Agnus qui in
médio throni est, reget illos,
et dedúcet eos ad vitæ fon-
tes; * Et. Glória. † Quó-
niam. *Ps.* 35. *Apoc.* 7.

Hymnus, Coelo quos éa-
dem, *ut in II Vesp.* 491.

† Dómine, in justítia tuá
exaltabuntur; **R.** Quóniam
glória virtútis eórum tu es.
Ps. 88.

Ad Magníf. Ant. 1. **J.**
Quos Deus prædestinávit,
hos et vocávit; et quos vo-
cávit, hos et justificávit;
quos autem justificávit, illos
et glorificávit. *Rom.* 8.

Oratio ut infra ad Laud.

AD COMPLET. Ps. et Capitul. de Feria : Ant. et Doxol. infra, 492.

AD OFFICIUM NOCT.

*Invit. Deum, qui glorificatur in concilio Sanctorum, * Venite, adoremus. Ps. 88.*

Hymnus. S. V.

Vos sancti Proceres, vos
Superum chori,
Coeli quotquot habet regia
principes,

Nostros nunc date vestris
Cantus jungere cantibus.

Primis ante aethos, gloria
Coelitum,

Christi Virgo parens fulget
honoribus;

Divinoque severum
Flectit pignore Judicem.

Astant Spirituum mille
acies throno :

Regis sancta ferunt vota clientium :

Hic Baptista profundo
Lucis flumine mergitur.

Quorum nuntia vox, orbis
ad ultimas,

Christum vox resonans, in-
tonuit plagas,

Præcones duodeni
Sacris Vatribus assident.

Fuso purpurei sanguine
Martyres,

Et puro nivæ pectore Vir-
gines,

Agno candida fundunt
Rubris lilia cum rosis.

Qui pavere suos Præpo-
siti greges,

Pascuntur supero Numine
pleniùs :

Qui flevère, serenus
Abstergit lacrymas Pater.

A quo cuncta fluunt, máx-
ima laus Patri :

Qui mundum reparat, máxi-
ma Filio :

Et quo pectora flagrant,
Si laus máxima Flámini.

Amen.

IN I NOCTURNO.

In Ps. Beátus vir qui non abiit, 1. Ant. 5. C. Ecce servi mei, dicit Dóminus, lætabuntur, et laudábunt præ exultatione cordis. Is. 65.

In Ps. Dómine, quis habitabit, 44. Ant. 6. C. Habitábunt in Jerúsalem, et anathéma non erit amplius; sed sedébit Jerúsalem secúra. Zach. 14.

In Ps. Dómini est terra, 48. Ant. 7. d. Gáudium et lætítia inveniétur in ea, gratiarum actio et vox laudis; salus autem in sempiternum erit. Is. 51.

†. Lætámini in Dómino,
et exultáte, justí; ¶. Et gloriámini, omnes recti corde.
Ps. 31.

Lectio j. Cap. 4.

Ex libro Apocalypsis beati
Joannis Apóstoli.

Ecce sedes posita erat in
cælo, et supra sedem se-
dens. Et qui sedébat, símilis
erat aspéctui lápidis jáspidis
et sárdinis: et iris erat in

circúitu sedis, símilis visióni smarágdinæ : et in circúitu sedis sedilia viginti quátuor; et super thronos viginti quátuor senióres sedentes, circumamicti vestimentis albis, et in capítibus eórum coronæ áureæ. Et de throno procedébant fúlgura, et voces, et tonítroa, et septem lám-pades ardentes ante thronum, qui sunt septem spíritus Dei. Et in conspectu sedis, tanquam mare vítreum símile crystallo; et in médio sedis, et in circúitu sedis, quátuor animalia plena óculis antè et retrò. Et animal primum símile leóni, et secundum animal símile vítulo, et tertium animal habens faciém quasi hóminis, et quartum animal símile áquilæ volanti. Et quátuor animalia, singula eórum habebant alas senas: et in circúitu et intus plena sunt óculis; et réquiem non habébant die ac nocte, dicéntia: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus omnípotens, qui erat, et qui est, et qui ventúrus est.

R). Grátias ágimus tibi, Dómine Deus omnípotens, qui es, et qui eras, et qui ventúrus es; * Quia regnasti, et advénit tempus reddere mercédem servis tuis, et Sanctis. †. Confiteantur tibi, Dómine, ómnia ópe-
Autumnalis. ATRES.

ra tua, et Sancti tui benedicant tibi; Quia. Apoc. 11. Ps. 144.

Lectio ij. Cap. 5.

ET vidi in dextera sedentis super thronum, librum scriptum intus et foris, signátum sigillis septem. Et vidi Angelum fortem, prædicantem voce magnâ: Quis est dignus aperire librum, et solvere signacula ejus? Et nemo póterat, neque in cœlo, neque in terra, neque subtus terram, aperire librum, neque respicere illum. Et ego flebam multum; quóniam nemo dignus inventus est aperire librum, nec videre eum. Et unus de senióribus dixit mihi: Ne fléveris; ecce vicit leo de tribu Juda, radix David, aperire librum, et solvere septem signacula ejus. Et vidi; et ecce in médio throni et quátuor animalium, et in médio seniórum, Agnum stantem tanquam occisum, habentem cornua septem, et óculos septem, qui sunt septem spíritus Dei, missi in omnem terram. Et venit, et accépit de dextera sedentis in throno librum. Et cum aperisset librum, quátuor animalia, et viginti quátuor senióres ceciderunt coram Agno, habentes singuli cítharas, et phialas áureas plenas odora-

mentórum, quæ sunt oratiónes Sanctórum.

ñ. Data sunt Angelo incensa multa, ut daret de oratióibus Sanctórum ómnium super altáre quod est ante thronum Dei : * Et ascendit fumus incensórum de oratióibus Sanctórum coram Deo. †. Oculi Dómini super justos, et aures ejus in preces eórum. * Et. *Apoc. 8. Ps. 33.*

Lectio iij.

ET cantábant cánticum novum, dicentes : Dignus es, Dómine, accípere librum, et aperíre signácula ejus; quóniam occísus es, et redemisti nos Deo in sanguine tuo ex omni tribu, et lingua, et pópulo, et natióne; et fecisti nos Deo nostro regnum, et sacerdotes : et regnábimus super terram. Et vidi, et audívi vocem Angelórum multórum in circúitu throni, et animálium, et seniórum; et erat númerus eórum millia millium, dicéntium voce magná : Dignus est Agnus, qui occísus est, accípere virtutem, et divinitátem, et sapiéntiam, et fortitudinem, et honórem, et glóriam, et benedictiónem. Et omnem creatúram, quæ in cœlo est, et super terram, et sub terra, et quæ sunt in mari, et quæ in eo; omnes audívi

dicentes : Sedenti in throno, et Agnó, benedictio, et honor, et glória, et potestas in sécula seculórum. Et quátuor animália dicébant : Amen. Et viginti quátuor senióres ceciderunt in fácies suas, et adoravérunt viventem in sécula seculórum.

ñ. Laudem dicite Deo nostro, omnes servi ejus, et qui timétis Deum, pusilli, et magni; * Quóniam regnávít Dóminus Deus noster omnípotens : † Gaudeámus, et exultémus, et demus glóriam ei. †. Exultáte, justí, in Dómino : rectos decet collaudatio; * Quóniam. Glória. † Gaudeámus. *Repetitur ñ. usque ad †. Apoc. 19. Ps. 32.*

IN II NOCTURNO.

In Ps. Benedicam Dóminum, cum sua divisone, 91.
Ant. 3. a. Omnes sancti in manu Dei sunt; et qui appropinquant pèdibus ejus, accipient de doctrína illius. Deut. 33.

In Ps. Dixit injustus, 68.
Ant. 1. D. Qui confidunt in Dómino, intelligunt veritátem; quóniam donum et pax est electis ejus. Sap. 3.

In Ps. Exaudi, Deus, deprecationem meam, 99.
Ant. 2. D. Dátio Dei permanet justis, et profectus

illius successus habebit in æternum. *Eccli.* 11.

ÿ. Beata gens, cujus est Dominus Deus ejus: ñ. Populus quem elegit in hereditatem sibi. *Ps.* 32.

Lectio iv.

Sermo sancti Bernardi Abbatis. *5 in Festo Omn. SS.*

Festiva nobis est dies, et inter precipuas solemnitates hodierna solemnitas numeratur. Novimus festivitatem Omnium Sanctorum dici et esse, quam hodie celebramus; Omnium, inquam, sive celestium, sive terrestrium. Sunt enim Sancti de celo; et sunt Sancti de terra: itemque eorum qui de terra sunt, quidam adhuc in terra, alii qui jam in celo. Celebratur erga festivas omnium horum communiter, sed forsitan non uniformiter. Nec modò dico, quia alius alio sanctior, sed quòd aliter atque aliter Sanctos dei, et verè dici inveniamus. Et fortè inter Angelos atque homines assignari possit ista diversitas sanctitatis pariter et celebritatis. In Angelis enim honoranda benignitas Dei, non ad poenitentiam adducens, sed abducens ab omnibus, quibus poenitentia deberetur; non eripiens à tentatione, sed à tentatione conservans. Aliud sancti in his

sanctitatis genus, et proprio modo videbitur honorandum, qui venerunt ex magna tribulatione; qui post multos agones jam nunc triumphent in coelis coronati, quoniam legitime certaverunt. Est-ne adhuc Sanctorum aliquod tertium genus? Est, sed occultum. Sunt enim Sancti qui adhuc militant, adhuc pugnant: currunt adhuc, necdum comprehenderunt. Hac nimirum diversitas appellatiõis in nomine sanctitatis; ut alii quidem jam secundum consummationem Sancti vocantur, alii juxta solam adhuc predestinationem.

ñ. Hi omnes testimonio fidei probati sunt: * Ideoque et nos tantam habentes impositam nubem testium, per patientiam curramus ad propositum nobis certamen. ÿ. Omnes isti in generationibus gentis sue gloriam adepti, visi misericordiam suam, quorum pietates non defuerunt: * Ideoque. *Hobr.* 11 et 12. *Eccli.* 44.

Lectio v. n. 5.

Ad quid Sanctis laus nostra? ad quid glorificatio nostra? ad quid nostra hæc ipsa solemnitas? Quòd eis terrenos honores, quos juxta veracem Filii promissionem honorificat Pater celestis? Quòd eis præconiis no-

stra? Pleni sunt. Prorsus ita est, dilectissimi: honorum nostrorum Sancti non egent, nec quidquam eis nostram devotionem præstatum. Planè; quòd eorum memoriam veneramur, nostram interest, non ipsorum. Vultis scire quantum interest nostram? Ego in me, fateor, ex hac recordatione sentio desiderium vehemens inflammari, ut eorum tam optabili societate fruamur, et mereamur concives et contubernales esse Spirituum beatorum, misceri coetui Patriarcharum, cuneis Prophetarum, senatui Apostolorum, Martyrum exercitibus numerosis, Confessorum collegiis, Virginum choris; in omnium denique colligi et collatari communiòne Sanctorum.

¶. Datae sunt illis singulae stolae albæ; et dictum est illis ut requiescerent adhuc tempus modicum, * Donec compleantur conservieorum et fratres eorum. ¶. Educ, Domine, de custodia animam meam, ad confitendum nomini tuo: me expectant justi, donec retrahas mihi, * Donec. *Apoc. 6. Ps. 141.*

Lectio 6j. n. 6.

Præstolatur nos Ecclesia illa primitivorum; et negligimus: desiderant nos Sancti, et parvipendimus: expectant nos Justi, et dissi-

mulamus. Excitemur aliquando, fratres: resurgamus cum Christo, quæramus quæ sursum sunt, quæ sursum sunt sapiamus. Desideremus desiderantes nos, properemus ad præstolantes nos; expectantes nos votis præoccupemus animorum. Ecce enim nihil in hac nostra communiòne securitatis, nihil perfectionis, nihil quietis: et tamen hic quoque quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum! Quidquid enim, sive intèrius, sive extèrius, molestum occurrit, ipso utique tam germanorum consortio fratrum, cum quibus est nobis cor unum et anima una in Deum, tolerabilius invenitur. Quam dulcior erit, quam delectabilior, quam beator unio, ubi nulla suspicio esse poterit, nulla dissensionis occasio, ubi omnes perfecta caritas indissolubili foedere colligabit!

¶. Dominus Deus servos suos vocabit nomine alio; * Quia oblivioni traditæ sunt angustiae priores. ¶. Mors ultra non erit: neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultra; * Quia. Glòria. * Quia. *Repetitur. ¶ usque ad ¶. Is. 65. Apoc. 21.*

IN III NOCTURNO.

In Ps. Jubilate Deo... psalmum, 6. Ant. 4. E. Be-

nedictus Deus qui secundum misericordiam suam magnam regeneravit nos in hereditatem incorruptibilem. 1ª Petr. 1.

In Ps. Quam dilecta, 90. Ant. 8. G. Dignos nos fecit in partem sortis Sanctorum in lumine; et transtulit in regnum Filii dilectionis sue.

Coloss. 1.

In Ps. Cantate Domino... laus ejus, 127. Ant. 6. F. Nos omnes, revelata facie, gloriam Domini specularantes, in eandem imaginem transformamur a claritate in claritatem. 2 Cor. 3.

✠. Illuminans tu mirabiliter, Domine, r). A montibus aeternis. Ps. 75.

Lectio vij. Cap. 5.

Lectio sancti Evangelii secundum Mattheum.

IN illo tempore; Videns Jesus turbas, ascendit in montem: et, cum sedisset, accesserunt ad eum discipuli ejus; et, apertis os suum, docebat eos, dicens: Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum. Et reliqua.

Homilia sancti Hieronymi Presbyteri.

In cap. 5 Matth.

Beati pauperes spiritu, hoc est quod alibi legimus: Et humiles spiritu salvabit. Ne quis autem putaret paupertatem quae non-

nunquam necessitate portatur, a Domino praedicari, adjunxit, spiritu; ut humilitatem intelligeres, non penuriam. Beati pauperes spiritu, qui propter Spiritum sanctum voluntate sunt pauperes. Unde super hujusmodi pauperibus et Salvator noster per Isaiam loquitur: Dominus unxit me; propter quod evangelizare pauperibus misit me. Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram: non terram Judae, nec terram istius mundi; non terram maledictam, spinas et tribulos afferentem, quam crudelissimus quisque et bellator magis possidet; sed terram quam Psalmista desiderat, dicens: Credo videre bona Domini in terra viventium.

r). Deus qui dives est in misericordia, propter nimiam caritatem suam quam dilexit nos, convivicavit nos, * Et condesere fecit in caelestibus in Christo Jesu; ut ostenderet abundantes divitias gratiae suae. ✠. Addent mites in Domino letitiam, et pauperes homines in Sancto Israel exultabunt, dicit Dominus qui redemit, * Et. Ephes. 2. Is. 29.

Lectio vij.

Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur. Luctus hic non mortuorum po-

nitur communi lege nature, sed peccatis et vitiis mortuorum. Sic flevit et Samuel Saulem; quia penitenter Deum quod unxisset eum regem super Israel. Sic et Paulus Apostolus flere ac lugere se dicit eos qui post fornicationem et immunditiam non egerunt penitentiam. Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam. Non nobis sufficit velle justitiam, nisi justitiam patiamur famem; ut sub hoc exemplo nunquam nos satis justos, sed semper esurire justitiam opera intelligamus. Beati misericordes. Misericordia non solum in elemosynis intelligitur, sed in omni peccato fratris, si alter alterius onera portamus.

¶ Repleti sumus misericordiam tuam, Domine; et exultavimus, et delectati sumus: * Lætati sumus pro diebus quibus nos humiliasti, annis quibus vidimus mala. ¶ Momentaneum et leve tribulationis nostre supra modum in sublimitate æternum gloriæ pondus operatur in nobis: * Lætati. Ps. 82. Cor. 4.

Lectio ix.

Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt. Quos non arguit conscientia ulla peccati. Mundus mundo corde conspicitur:

Templum Dei non potest esse pollutum. Beati pacifici, qui primum in corde suo, deinde et inter fratres dissidentes pacem faciunt. Quid enim prodest animos per te pacari, cum in tuo animo sint bella vitiorum? Beati qui persecutionem patiuntur propter justitiam. Signanter addidit, Propter justitiam: multi enim persecutionem propter sua peccata patiuntur, et non sunt justii.

¶ Redemisti nos Deo in sanguine tuo ex omni tribu, et lingua, et populo, et natione; * Et † Fecisti nos Deo nostro regnum et sacerdotes: et regnabimus. ¶ Dux fuisti in misericordia tua populo quem redemisti, et portasti eum in fortitudine tua ad habitaculum sanctum tuum; * Et. Gloria: † Fecisti. Repetitur. ¶ usque ad ¶. Apoc. 5. Exod. 15.

¶ Sacerd. Lætamini, justii, in Domino; ¶. Et confitemini memoriæ sanctificationis ejus. Ps. 96.

AD LAUDES.

Psalmi de Dominica.

Ant. Agnus Dominus domini. D. Aminorum est, et Rex regum; et qui cum illo sunt, vocati, electi, et fideles. Apoc. 17.

Ant. 2. D. Laverunt stolas suas; et dealbaverunt

eas in sanguine Agni; ideo sunt ante thronum Dei.

Apoc. 7.

Ant. 3. a. Qui sedet in throno, habitabit super illos: non esurient neque sitient amplius. *Apoc. 7.*

Canticum. Sap. 10.

Reddidit justis Sapientia Remercedem laborum suorum, * et deduxit illos in via mirabili.

Et fuit illis in velamento diei, * et in luce stellarum per noctem.

Transtulit illos per mare Rubrum, * et transvexit illos per aquam nigram:

Inimicos autem illorum demersit in mare; * et ab altitudine inferorum eduxit illos.

Ideo justi tulerunt spolia impiorum; * et decantaverunt, Domine, nomen sanctum tuum, et victricem manum tuam laudaverunt pariter:

Quoniam Sapientia aperuit os mutorum, * et linguas infantium fecit disertas.

Ant. 8. G. Benedicite Dominum, omnes electi ejus: agite dies lætitiæ, et confitemini illi. *Tob. 13.*

Ant. 7. d. Hymnus omnibus Sanctis ejus, filiis Israel, populo appropinquanti sibi: gloria hæc est omnibus Sanctis ejus. *Ps. 148 et 149.*

Capitulum. Ephes. 1.

Deus Domini nostri Jesu Christi, Pater gloriæ, det vobis spiritum sapientiæ et revelationis in agnitione ejus; illuminatos oculos cordis vestri, ut sciatis quæ sit spes vocationis ejus, et quæ divitiæ gloriæ hæreditatis ejus in Sanctis.

Hymnus. S. V.

Hymnis dum resonat cœlia Cœlitum,
Hic fleamus patriis sinibus exules:

Hic suspensa tenemus Mutis canticibus organa.

Quando mens misero libera carcere

Se vestris sociam cœtibus inseret;

Et, caligine pulsâ,
Cœli lucem habitabimus?

Obscuræ fugient mentis imâgines,

Cum stantes propius luminis ad jubar,

Nos verum sine nube Ipso in fonte videbimus.

Nobis, sancta cohors, sis bona: fluctibus

Luctantes mediis quos modo respicis,

Da portus, duce Christo,
Da contingere prosperos.

A quo cuncta fluit, maxima laus Patri:

Qui mundum reparat, maxima Filio:

Et quæ pectora flagrant,

Sit laus máxima Flámini.

Amen.

✠. Exultábunt Sancti in glória : R̄. Lætabuntur in cubilibus suis. *Ps.* 149.

Ad Benedictus. Ant. 6. F. Fulgébunt justí, judicábunt nátiónes, et dominabuntur pópulis; et regnábít Dóminus illórum in perpétuum. *Sap.* 3.

Oratio. Orémus.

Omnípotens sempiternus Deus, qui nos ómnium Sanctorum tuorum mérita sub una tríbuis celebritáte venerári : quæsumus, ut desiderátam nobis tuæ propitiatiónis abundántiam, multiplicátis intercessóribus, largiáris; Per Dóminum.

AD HORAS, Doxologia:

Fons sanctitátis, ô Deus,
Æterna Sanctorum quiés,
Te laudet omnis spírítus,
Nunc et per omne séculum.

Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 1. D. Agnus.

In R̄ br. ✠. Qui factus es nobis* sanctificatio et redemptio. *1 Cor.* 1.

Canon.

Ex Concilio Tridentino.

1563. *Sess.* 25.

Decret. de Invoc. SS.

Mandat sancta Synodus ómnibus Episcopis et ceteris docendi munus curamque sustinentibus, ut juxta Cathólicæ et Apostó-

licæ Ecclesiæ usum, à primævis Christiánæ Religiónis temporibus receptum, sanctorumque Patrum consensiónem, et sacrórum Conciliórum decreta, imprimis de Sanctorum intercessióne, invocatióne, Reliquiarum honóre, et legítimo imáginum usu, fideles diligenter instruant; docentes eos (Sanctos) unà cum Christo regnantes, oratiónes suas pro homínibus Deo offerre, bonum atque útile esse suppliciter eos invocare, et ob benefícia impetranda à Deo per Fílium ejus Jesum Christum Dóminum nostrum, qui solus noster Redemptor et Salvátor est, ad eórum oratiónes, opem auxiliúmque confúgere.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Lavérunt.

Capitulum. Dan. 7.

Ecce cornu béstia faciebat bellum adversus Sanctos, et prævalebat eis, donec venit Antíquus diérum: et judícium dedit Sanctis Excelsi: et tempus advénit, et regnum obtinuérunt Sancti.

*R̄. br. Sancti tui, Dómine, * benedícant tibi, * Allelúia, allelúia. Sancti. ✠. Glóriam * regni tui dicent, * Allelúia. Glória. Sancti.*

✠. Notam fácient fíliis hóminum poténtiam tuam,

ñ. Et glóriam magnificéntiæ regni tui. *Ps.* 144.

AD SEXTAM.

Ant. 3. a. Qui sedet.

Capitulum. 2 *Cor.* 6.

IN habitábo in illis, et inambulábo inter eos; et ero illórum Deus, et ipsi erunt mihi pópulus.

ñ. *br.* Lætentur omnes * qui sperant in te, Dómine, * Allelúia, allelúia. Lætentur. †. In æternum exultábunt, * et habitábis in eis, * Allelúia. Glória. Lætentur.

†. Gloriabuntur in te, Dómine, ñ. Omnes qui diligunt nomen tuum. *Ps.* 5.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Hymnus.

Capitulum. *Is.* 65.

Ecce ego creo cœlos novos et terram novam; et non erunt in memória prióra, et non ascendent super cor; sed gaudébitis, et exultábitis usque in sempiternum.

ñ. *br.* Beáti qui hábitant* in domo tua, Dómine, * Allelúia, allelúia. Beáti. †. In sécula seculórum * laudábunt te, * Allelúia. Glória Patri. Beáti. *Ps.* 83.

†. Vox exultatiónis et salutis ñ. In tabernáculis justórum. *Ps.* 117.

AD II. VESPERAS.

In Ps. Dixit Dóminus, 20.

Ant. **B**enedictus Deus, qui 4. E. **B**elégit nos in Christo, ut essémus sancti et immaculáti in conspectu ejus in caritate. *Ephes.* 1.

In Ps. Confitébortibi, 20.

Ant. 1. **D.** Ipsíus sumus factúra, creati in Christo Jesu in opéribus bonis quæ præparávit Deus, ut in illis ambulémus. *Ephes.* 2.

In Ps. Laudáte, púeri, 21.

Ant. 3. a. Prædestinávit nos in adoptiõem filiórum, in laudem glóriæ grátiae suæ, in qua gratificávit nos in dilecto Filio suo. *Ephes.* 1.

In Ps. In convertendo, 41.

Ant. 6. **F.** Fílii Dei sumus, hærédes quidem Dei, cohærédes autem Christi; si tamen compátimur, ut et conglorificémur. *Rom.* 8.

In Ps. Super flúmina, 41.

Ant. 7. a. Fílii sanctorum sumus; et vitam illam expectámus, quam Deus datúrus est his qui fidem suam nunquam mutant ab eo. *Tob.* 2.

Capitulum. 1 *Petr.* 1.

Secundum eum qui vocávit vos, Sanctum; et ipsi in omni conversatiõem sancti sitis, quóniam scriptum est: Sancti éritis, quóniam ego sanctus sum.

Hymnus. S. V.

Cœlo quos eadem glória consécrat,
Terris vos eadem concelebrat dies:

Lati vestra simul præmia
pangimus,
Duris parta laboribus.

Jam vos pascit amor, nu-
daque Veritas :
De pleno bibitis gaudia flú-
mine :

Illic perpetuam mens satiat
sitim

Sacris ebria fontibus.

Altis secum habitans in
penetrabilibus

Se Rex ipse suo contuitu
beat;

Illabensque, sui prodigus,
intimis

Sese mentibus inserit.

Altari medio, cui Deus
insidet,

Agni fumat adhuc innocuus
cruor :

Quæ mactata Patri se semel
obtulit,

Se jugis litat hostia.

Pronis turba ænum cern-
na frontibus,

Inter tot rutili fulgura læ-
minis,

Regnanti Domino devovet
aurea,

Quæ ponit, diademata.

Gentes innumere, con-
spicue stolas

Agni purpureo sanguine
candidas,

Palmis læta cohors, canti-
bus æmulis

Ter sanctum celebrant
Deum:

Sit laus summa Patri,
summatæ Filio :

Sit par sancte tibi laus quo-
que Spiritus,

Qui das pro meritis, opti-
mus arbiter,

Te totum simul omnibus.
Amen.

†. In lumine tuo videbi-
mus lumen : †. Præstende
misericordiam tuam scienti-
bus te, Domine. Ps. 35.

Ad Magnific. Ant. 5. G.
Scimus quoniam cum appa-
ruerit, similes ei erimus;
quoniam videbimuseum sic-
uti est; alleluia. 1 Joan. 3.

Post Benedicamus, nisi
sit Sabbatum, dicuntur Ves-
peræ Defunctorum, cxx; et
dictis Precibus cum Ps.
Lauda; anima, et ††. ibi
notatis, dicitur sola Oratio
Fidelium, cxviii.

[Si sit Sabbatum fit Com-
mem. S. Caroli, Episc., ut
in Communi Pontif. Orat.
ut infra: tum Sabbati ante
Dominicam occurrentem.]

AD COMPLETORIUM.

Ps. et Cap. de Dominica.

Ant. 8. G. Nox ultra non
erit, et non egébunt lumine
lucernæ, neque lumine solis;
quoniam Dominus Deus il-
luminabit illos. Apoc. 22.

Doxologia, Fons sancti-
tatis, ut supra, 490.

Ad Nunc dimittis. Ant.

2. D. Servient Domino, et
videbunt faciem ejus; et
nomen ejus in frontibus eor-
um. Apoc. 22.

7. *Domin. intra Octavam omnium SS. fit Officium SANCTI CAROLI, EPISC. CLERI DIOECESIS PATRONI.*

Solemne-minus.

Omnia de Comuni Pontificum, præter sequentia.

IN I NOCTURNO.

Lectiones de Script. occurr.

IN II NOCTURNO.

LECTIO IV.

CAROLUS, ARONÆ in territorio Mediolanensi, nobili Borromæorum gente natus, à pueritia Clero ascriptus est. Jam ab eo tempore patrem enixè rogavit, ne beneficiarum, quibus donatus fuerat, proventibus rem familiarem augetet: quorum ipse nactus administrationem, quidquid ex necessariis sumptibus supererat, expendebat in pauperes. Viceesimum-tertium ætatis annum agens, à Pio quarto avunculo suo in Cardinalium collegium cooptatus, commissa sibi gravissima Ecclesiæ negotia summâ fide ac religione administravit. Mediolanensis deinde Archiepiscopus creatus, plerimam operam adhibuit, ut juxta Concilium Tridentinum, quod ejus potissimum sollicitudine jam tam fuerat absolutum, Ecclesiam sibi commissam componeret. At-

que ut ecclesiasticam disciplinam restitueret, multas tum diocesanas, tum provinciales Synodos coegit. Hæreticos è partibus Rhetorum ac Helvetiorum indesinenter insectatus, multos eorum fidei catholice restituit.

LECTIO V.

CARITATEM suam in pauperes donis amplissimis testatam fecit. Ecclesiasticos proventus, quibus ab avunculo copiosè fuerat cumulatus, dimisit, iis tantum retentis qui ad quotidianos usus et egenorum necessitates sufficerent. Quo tempore pestis Mediolani grassabatur, domesticam suppellectilem, ne relicto sibi quidem lectulo, in eosdem alendos contulit, super nuda in posterum tabula decumbens: eoque morbo laborantes sedulo invisens, paterno reficiebat affectu; et Ecclesiæ sacramenta propriis ipse manibus administrans, mirum in modum solabatur. Humillimis interim precibus reconciliator accedens, publicâ supplicatione indictâ, fune sibi ad collum alligato, nudis pedibus, etiam ex offendiculo cruentatis, crucem bajulans; semetipsam pro peccatis populi hostiam offerens, divinam indignationem avertere satagebat.

Lectio vj.

Ecclésiasticæ libertatis acerrimus propugnator fuit. Disciplinæ regulæ inter mōnuchos instaurandæ intentus, cū ex more aliquando in privato oratorio vespere cum familia oraret, à perditissimo quodam mōnacho, è Congregatiōne Humiliatorum, sclopo percussus, divinā virtute servatus est. Vitam duxit asperriam, corpus domans flagellis, cilicio, vigiliis, ac jejuniis, pane tantum et aqua, et solis quandoque lupinis contentus : orationem, ac verbi Dei prædicationem, gravissimis licet curis occupatus, nunquam intermisit. Multas ecclēsiās, monasteria, seminaria, collēgia ædificavit. Plurima scripsit præcepta, Episcopis potissimum utilissima ; ejusque operâ Parochorum Catechismus prædiit. Demum in solitudinem Varalli montis, ubi sculptæ imagines Dominicæ Passiōnis mysteria exprimunt, secessit ; ibique diebus aliquot voluntariâ castigatione duram, sed suavem ex Christi dolorum meditatione vitam agens, in febrem incidit. Mediolanum reversus, in gravescente morbo, cinere ac cilicio cooperatus, et oculis in Christi imaginem defixis migravit in

cælum anno ætatis quadragésimo-sexto, Christi millésimo quingentésimo octogésimo-quarto. Quem miraculis conspicuum Paulus quintus in Sanctorum numerum ascripsit.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 10.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

In illo tempore ; Dixit Jesus Phariseis : Qui intrat per ostium, pastor est ovium. Et reliqua.

Homilia sancti Caroli Episcopi.

Or. hab. in Conc. Mediol. 1.

In delictis corrigendis illa nobis ineunda ratio est, ut pro vi et modo morborum, agrorumque natura, medicinam accommodemus: nunc levibus admonitionis et objurgationis remediis errata castigantes ; nunc acriori curatione utentes, denique exulceratis partibus ferrum et ignem admoveantes ; quemadmodum mali ratio et contagionis periculum postulabit ; memores semper nos esse patres, non dominos. Morum autem disciplinam facile restituemus, si qua ratione, quibusve factis primum constituta, diuque conservata est, eandem nos in restituenda adhibebimus ; illorum vestigia persequentes, qui hanc bonorum amplitu-

dinemâ nobis, Deo auctore, suâ virtute pepererunt.

vectio viij.

Proponâmus nobis, quæso, illorum vitæ sanctitatem, et in administratiône sui officii sapiëntiam. Erant integri, casti, simplices, modesti, hûmiles, bene morâti, in oratiône et lectiône assidui, suî despicientes, in aliênæ salutis cura et cogitatiône defixi, consilio et opérâ benigni, hospitâles, in domestico cultu et victu parci, in âlios benéfici et liberâles. Erant vigilantes super greges suos, vineam Dóminisummâ diligentiâ et labóre colentes et custodientes. Pascébant assidue oves sibi commissas triplici salutis cibo; verbo, exemplo et sacramentis. Mémores et imitatóres summi Pastóris Christi, qui pro universo grege suo sanguinem et vitam profúdit, ipsi pro suarum óvium incolumitate, quemvis excipere labórem, subire omnes casus, omnem vim, atque injúriam perferre; dénique ut bonus ille Pastor evangélicus, animam suam pro óvibus ponere non dubitábant, nullum inde hujus vitæ fructum expectantes, ut máximos coelestis retributiónis fructus consequerentur.

Lectio ix de Evang. et Homilia Dominicæ occurr.

Oratio. Orémus.

Múltiplica, quæsumus, Dómine, in Ecclésia tua grâtiæ spíritum, quo beátum Cárolum Pontificem implevisti; ut et gregis tui proficiat ubique successus, et grati fiant nómini tuo, te gubernante, pastores; Per Dóminum.

Fit Commem. Dominicæ et Octavæ omnium SS.

Si dies 2 Novemb. incidat in Dominica, post Vesperas S. Caroli, dicuntur Vesperæ Defunctorum.

DIE II.

In Commemoratione
**OMNIUM FIDELIUM
DEFUNCTORUM.**

Duplex-majus.

Omnia ut in Officio Defunctorum, cxviii, præter ea quæ hic sunt propria.

*Invit. Deum, cui omnes vivunt, * Veníte adoremus. Luc. 20.*

Ps. Veníte, in cujus fine, loco Glória, dicitur: Réquiem æternam dona eis, Dómine; et lux perpétua luceat eis.

IN I NOCTURNO.

Lectio j. Job. c. 7.

(Legitur sine titulo.)

Parce mihi, nihil enim sunt dies mei. Quid est homo; quia magnificas eum? aut quid appónis erga eum cor tuum? Vísitas eum di-

luculo, et subito probas illum. Usquequo non pareis mihi, nec dimittis me ut gloriam salvam meam? Peccavi: quid faciam tibi, o custos hominum? Quare posuisti me contrarium tibi, et factus sum mihi metipsum gravis? Cur non tollis peccatum meum, et quare non auferis iniquitatem meam? Ecce nunc in pulvere dormiam; et si manere me quaesieris, non subsistam. *Nihil additur in fine Lectionum.*

ñ). Defecerunt sicut fumus dies mei, et ossa mea sicut cinis aruerunt: * Dies mei sicut umbra declinaverunt. γ. Quae est vita nostra? Vapor est ad modicum parens. * Dies. *Ps. 101. Jac. 4.*

Lectio ij. Cap. 14.

Homo natus de muliere, brevi vivens tempore, repleretur multis miseriis. Qui quasi flos egreditur et conteritur, et fugit velut umbra, et nunquam in eodem statu permanet. Et dignum ducis super huiusmodi aperire oculos tuos, et adducere eum tecum in iudicium? Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine? Nonne tu qui solus es? Breves dies hominis sunt, numerus mensium eius apud te est: constitisti terminos eius, qui pro-

terfiri non poterunt. Recede paululum ab eo, ut quiescat; donec optata veniat, sicut mercenarii, dies eius.

ñ). Peccavi valde; sed * Precor, Domine, ut transferas iniquitatem servi tui; quia stulte egi nimis. γ. Deus, propitius esto mihi peccatori. * Precor, Domine. *2 Reg. 24. Luc. 18.*

Lectio ij. Cap. 19.

Pelli mea, consumptis carnibus, adhesit os meum; et derelicta sunt tantummodo labia circa dentes meos. Misere mihi mei, misere mihi mei, saltem vos amici mei; quia manus Domini tetigit me. Quare persequimini me sicut Deus, et carnibus meis saturamini? Quis mihi tribuat ut scribantur sermones mei? quis mihi det ut exarentur in libro stylo ferreo, et plumbi laminam, vel cetera insculpantur in silice? Scio enim quod Redemptor meus vivit, et in novissimo die de terra surrecturus sum, et rursus circumdabor pelle mea, et in carne mea videbo Deum meum, quem visuras sum ego ipse, et oculi mei conspecturi sunt, et non alius. Reposita est haec spes mea in sinu meo.

ñ). Ad Dominum aspiciam, expectabo Deum salvatorem meum; convergiam, cum sceleris in tenebris:

* Iram Dómini portábo quóniam peccávi ei. *ÿ. Fla-*
gellat Dóminus ómnem fí-
lium quem récipit : * Iram.
Mich. 7. Hebr. 12.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex libro sancti Augustíni
Epíscopi, de verbis Apó-
stoli. *Serm. 172.*

Admonet nos beátus Apó-
stolus, ut de dormiénti-
bus, hoc est, mórtuis ca-
ríssimis nostris, non contri-
stémur sicut et céteri qui
spem non habent, spem scí-
licet resurrectionis et incor-
ruptionis aternæ. Nam ídeo
et dormientes eos appellat
Scriptúre veracíssima consue-
túdo, ut cum dormien-
tes audímus, evigilatúros
mínimè desperémus. Unde
etiám cantátur in Psalmo :
Numquid qui dormit, non
adjíciet ut resurgat? Est er-
go de mórtuis, eis qui díli-
gant, quedam tristítia quo-
dámmodo naturalis. Mor-
tem quippe horret, non opi-
nio, sed natúra : nec mors
hómíni accíderet, nisi ex
pena quam præcesserat cal-
pa. Quápropter si animalia,
que ita creata sunt ut suo
quæque témpore moriantur,
mortem fugiunt, díligunt
vitam ; quantò magis homo,
qui sic fúerat creátus, ut si
vivere sine peccáto volúisset,
sine término viveret ! Hinc

ítaque necesse est ut tristes
simus, quando nos moriendo
déservant quos amámus ; quia
etsi nóvimus eos non in eter-
num relínquere nos mansú-
ros, sed aliquantùm præcé-
dere secutúros ; tamen mors
ipsa quam natúra réfugit,
cum ócupat dilectum, con-
tristat in nobis ipsíus dile-
ctiónis affectum. Ideo non
admónuit Apóstolus, ut non
contristémur ; sed non sicut
céteri qui spem non habent.

n). Ecce ánimam meam
porto in má nibus meis :
* Etiámsi occíderit me, in
ipso sperábo ; et ipse erit
Salvátor meus. *ÿ. Sive vívi-
mus, sive mórimur, Dómini-
sumus : * Etiámsi. Job 13.
Rom. 14.*

Lectio v.

Contristémur ergo nos in
nostrórum mórtibus,
necessitate amittendi, sed
cum spe recipiendi. Inde
ágimur, hinc consolámur :
inde infirmitas áfficit, hinc
fides réficit : inde dolet hu-
mána condítio, hinc sanat
divína promíssio. Proinde
pompe fúneris, ágmina
exequiéntium, sumptuósa dí-
ligéntia sepultúre, monu-
mentórum opulénta con-
strúctio, vivórum sunt
qualiacumque solátia, non
adjutória mortuórum. Ora-
tiónibus verbó sanctæ Eccle-
siae, et sacrificiis salutári, et

eleemôsynis quæ pro eorum spirítibus erogantur, non est dubitandum mórtuos adjuvári, ut cum eis misericórdiis agátur à Dómino, quàm peccáta eórum meruerunt. Hoc enim à pátribus tráditum universa observat Ecclésia; ut pro eis qui in cóporis et sánguinis Christi communióne defuncti sunt, cùm ad ipsum sacrificium loco suo commemorantur, orétur, ac pro illis quoque id offerri commemorétur. Cùm verò eórum commendándorum causá ópera misericórdiæ celebrantur, quis eis dubitet suffragári, pro quibus oratiónes Deo non inaniter allegantur? Non omníno ambigendum est ista prodesse defunctis; sed talibus, qui ita víxerint ante mortem, ut possint eis hæc utilia esse post mortem. Nam qui sine fide quæ per dilectiónem operátur, ejusque sacramentis, de corpóribus exierunt; frustra illis à suis hujusmodi pietátis impenduntur offeicia, cujus, dum hic essent, pignore caruerunt; vel non suscipientes Dei grátiam, et sibi non misericórdiam thesaurizantes, sed iram.

n). Hi qui cum pietáte dormitiónem acceperunt, óptimam habent repósitam grátiam. * Sancta orge et

salúbris est cogitatio pro defunctis exoráre, ut à peccátis solvantur. †. Si quis superadificat super fundamentum, et opus ejus ársorit, detrimentum patietur; ipse autem salvus erit, sic tamen quasi per ignem.* Sancta. 2 Mach. 12. 1 Cor. 3.

LECTIO VI.

Non ergo mórtuis nova mérita comparantur, cùm pro eis boni áliquid operantur sui; sed eórum præcedéntibus consequéntia ista redduntur. Non enim actum est, nisi cùm hic víverent, ut eos hæc áliquid adjuvárent, cùm hic vívere destitissent. Et ideo istam finiens quisque vitam, nisi quod méruit in ipsa, non póterit habere post ipsam. Permittantur itaque pia corda carórum de suórum mórtibus constristári dolore sanábili, et consolábiles lácrymas fundant conditióne mortáli; quas citò réprimat fidei gáudiam, quâ creduntur fidèles, quando moriuntur, páululum à nobis abire, et ad melióra transire. Consolentur eos étiam fraterna obséquia, sive quæ fanéribus exhibentur, sive quæ deléantibus adhibentur, ne sit justa querela dicéntiam: Sustineti qui simul constriatúr, et non fait; et consolantes, et non in-

véni. Sit pro viribus cura sepeliendi, et sepulcra construendi; quia et hæc in Scripturis sanctis inter bona opera deputata sunt: nec solum in corporibus Patriarcharum aliorumque Sanctorum, et humanis cadaveribus quorumcumque jacentium, verum etiam in ipsius Domini corpore predicati atque collaudati sunt, qui ista fecerunt. Impleant hæc homines erga suos officia postremi muneris, et sui humani lenimenta mœroris. Verum illa quæ adjuvant spiritus defunctorum, oblationes, orationes, erogationes, multo pro eis observantius, instantius, abundantius impendant, qui suos carne, non spiritu mortuos, non solum carnaliter, sed etiam spiritaliter amant.

n). Domine omnipotens, Deus Israel, * Audi nunc orationem mortuorum Israel: noli meminisse iniquitatum patrum nostrorum; sed memento manus tuæ et nominis tui. † Occisus es, Domine, et redemisti nos Deo in sanguine tuo. * Audi. *Baruch 3. Apoc. 5.*

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 15.

De Epistola prima beati Pauli Apostoli ad Corinthios.

Si Christus predicatur quod resurrexit à mor-

tuis, quomodo quidam dicunt in vobis quoniam resurrectio mortuorum non est? Si autem resurrectio mortuorum non est, neque Christus resurrexit. Si autem Christus non resurrexit, inanis est ergo predicatio nostra, inanis est et fides vestra: invenimur autem et falsi testes Dei; quoniam testimonium diximus adversus Deum quod suscitaverit Christum, quem non suscitavit, si mortui non resurgunt: nam si mortui non resurgunt, neque Christus resurrexit. Quod si Christus non resurrexit, vana est fides vestra, adhuc enim estis in peccatis vestris: ergo et qui dormierunt in Christo, perierunt. Si in hac vita tantum in Christo sperantes sumus, miserabiliores sumus omnibus hominibus. Nunc autem Christus resurrexit à mortuis, primitiæ dormientium, quoniam quidem per hominem mors, et per hominem resurrectio mortuorum: et sicut in Adam omnes moriuntur, ita et in Christo omnes vivificabuntur.

n). Scio quod Redemptor meus vivit, et in novissimo die de terra surrecturus sum, * Et in carne mea videbo Deum meum. † Oportet corruptibile hoc induere in-

corruptionem, et mortale hoc induere immortalitatem. * *Et. Job 19. 1 Cor. 15.*

Lectio viij.

Sed dicit aliquis: Quomodo resurgunt mortui? qualive corpore veniant? Insipiens, tu quod seminas non vivificatur, nisi prius moriatur: et quod seminas, non corpus quod futurum est seminas, sed nudam granum, ut puta tritici, aut alicujus ceterorum; Deus autem dat illi corpus sicut vult, et unicuique seminum proprium corpus. Non omnis caro, eadem caro: sed alia quidem hominum, alia verò pecorum; alia volucrum, alia autem piscium. Et corpora coelestia, et corpora terrena; sed alia quidem coelestium gloria, alia autem terrestrium. Alia claritas solis, alia claritas lunae, et alia claritas stellarum; stella enim à stella differt in claritate. Sic et resurrectio mortuorum. Seminatur in corruptione, surget in incorruptione: seminatur in ignobilitate, surget in gloria: seminatur in infirmitate; surget in virtute: seminatur corpus animale, surget corpus spiritale.

n). Qui dormiant in terra pulvere, * Evigilabunt; alii in vitam aeternam, et

alii in opprobrium, ut videant semper. † Omnes quidem resurgemus, sed non omnes immutabimur: * Evigilabunt. *Dan. 12. 1 Cor. 15.*

Lectio ix.

Ecce mysterium vobis dico: Omnes quidem resurgemus, sed non omnes immutabimur. In momento, in ictu oculi, in novissima tuba: canet enim tuba, et mortui resurgent incorrupti; et nos immutabimur. Oportet enim corruptibile hoc induere incorruptionem, et mortale hoc induere immortalitatem. Cum autem mortale hoc induerit immortalitatem, tunc fiet sermo qui scriptus est, Absorpta est mors in victoria. Ubi est, mors, victoria tua? ubi est, mors, stimulus tuus? Stimulus autem mortis peccatum est; virtus verò peccati, lex. Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum Jesum Christum. Itaque, fratres mei dilecti, stabiles estote et immobiles; abundantes in opere Domini semper, scientes quod labor vester non est inanis in Domino.

n). Libera me, Domine, ab iis qui oderunt me: non absorbeat me profundum, neque urgeat super me puteus os suum: * Exaudi me,

quóniam † Benigna est misericórdia tua : § Intende animæ meæ, et libera eam.

†. Dómine Deus, rex sculórum, solus pius es :

* Exaudi me, quóniam benigna est misericórdia tua : intende animæ meæ, et libera eam.

†. Miserére meí, Dómine, fili David : Dómine,

ádjuva me : † Benigna est misericórdia tua : intende animæ meæ, et libera eam.

†. Propósuit te Deus propitiaciónem per fidem

propter remissionem delictórum. § Intende animæ meæ, et libera eam.

Repetitur n). Libera, usque ad

†. Dómine. *Ps.* 68. *Apoc.* 15. *Matth.* 15. *Rom.* 3.

AD LAUDES.

Ut in Officio Defunctorum. cxxiiij.

Dictis Precibus cum Ps.

De profundis, et ††. *ibi notatis, sola dicitur Oratio Fidelium, infra.*

AD PRIMAM.

Inchoatur absolutè à Psalmo Confitemini, 10 :

in cuius fine non dicitur Glória Patri, nec Réquiem;

sed continuò Ps. Beáti immaculáti ; ut ad Primam Dominicæ, et in fine tantum

ultimi Octonarij dicitur :

Réquiem æternam dona eis, Dómine ; et lux perpétua luceat eis.

Postea Hebdomadarius

inchoat n). Defecerunt, Chorus prosequitur, sicut

fumus dies mei, et ossa mea sicut crémium aruerunt :

** Dies mei sicut umbra declinaverunt. Hebdomad.*

*†. Quæ est, Chorus, vita nostra? Vapor est ad modicum parens. * Dies.*

Ps. 101. Jac. 4.

Iterum Hebdom. inchoat

n). Defecerunt, Chorus, sicut fumus; usque ad †. ex-

clus.

Hebdomad. absolutè dicit :

Fidélium, Deus, ómnium

Conditor et redemptor,

animabus famulórum famularumque tuárum remissionem cunctórum tribue peccatórum ; ut indulgéntiam,

quam semper optaverunt,

piis supplicatióibus consequantur ; Qui vivis et regnas cum Deo Patre.

Deinde, Requiescant in pace. n). Amen. Nihil amplius additur; et is ritus observatur ad ceteras diei

Horas.

AD TERTIAM.

Inchoatur absolutè ab Octon. Legem pone, 14,

cum reliquis; et in fine ultimi dicitur Réquiem, si-

que ad Sextam et Nonam.

Hebdom. n). Ad Dominum, Chorus, aspiciam :

*expectábo Deum salvátorem meum : consurgam, cum sédero in ténebris : * Iram*

Dómini portábo, quóniam peccávi ei. *Hebd. γ. Flagellat Dóminus, Chorus, omnem filium quem recipit.*

* *Iram. Mich. 7. Hebr. 12.*

Hebdomad. repetit η. Ad Dóminum, Chorus, aspiciam.

Oratio, Fidelium, supra.

AD SEXTAM.

Ps. Defécit, etc. 16.

*Hebdom. η. Dómine, Chorus; omnipotens Deus Israel, * Audi nunc orationem mortuórum Israel: noli meminisse iniquitátum patrum nostrórum, sed memento manús tuæ et nóminis tui. Hebd. γ. Occísus es, Dómine, Chorus, et redemisti nós Deo in sanguine tuo: * Audi nunc. Beruch 3. Apoc. 5.*

Hebdom. repetit η. Dómine, Chorus, omnipotens.

Oratio, Fidelium, supra.

AD NONAM.

Ps. Mirabilia, etc. 18.

*Hebd. η. Scio, Chorus, quòd Redemptor meus vivit, et in novíssimo die de terra surrectúrus sum, * Et in carne mea vidébo Deum meum. Hebdom. γ. Oportet, Chorus, corruptibile hoc induere incorruptionem, et mortále hoc induere immortalitatem: * Et in carne. Job 19. 1 Cor. 15.*

Hebd. η. Scio, Chorus, quòd Redemptor.

Oratio, Fidelium, supra. Officium Defunctorum terminatur ad Nonam inclusive.

VESPERÆ sub sola Ant. Benedícite, etc. ut in diebus intra Octavam omnium SS.

DIEBUS

INTRA OCTAVAM

OMNIUM SANCTORUM.

Semiduplex.

Omnia ut in die Festi, exceptis quæ sequuntur.

Psalmi de Feria in toto Officio.

AD NOCTURNUM.

Tres Ant. γ. et ηηη e Noct. diei, juxta Feriam, dempto ritu Annuali iij η.

Lectio j de Script. occurrente, tribus in unam junctis.

Lectio ij et iij ut infra in qualibet die.

AD LAUDES.

Ant. sola 8. G. Benedicite, 489.

AD VESPERAS.

Ant. sola 4. E. Benedictus, 491.

DIE III.

DE OCTAVA.

Lectio ij.

Sermo sancti Bernardi Abbatis. I in Festo omn. SS.

Festivitatem Sanctorum **F**omnium cum omni de-

votione dignum est celebrari. Nimirum, si magna videtur, et est, beati Petri sollemnitas, seu beati Stephani, aut cujuscumque ceterorum, quanta ista est, quæ non unius tantum est, sed universorum? Verum non ignoratis, fratres, secularibus id moris esse, ut diebus festis festiva sibi convivia parent: et quanto fuerit sollemnitas clarior, tanto splendidius epulentur. Quid ergo? Nonne et his qui convertuntur ad cor; cordis deliciae sunt querendae, et spirituallibus spiritualia comparanda? Propterea jam paratum est convivium nostrum, fratres; jam cocta sunt omnia, et epulandi tempus advenit.

De S. Vigore, Lectio iij.

Vigore in agro Atrebatensi natus, parentes habuit generis splendore illustres, sed fide et religione multo magis commendabiles. Is inter sancti Vedasti alumnos primum institutus, memor deinde sententiae Domini, centuplum et vitam aeternam ei promittentis qui parentes aut agros propter nomen ipsius reliquerit, divinam aspirante gratia, de terra sua exiit, et de cognatione sua; et assumpto in socium itineris Theodomiro puero, recessit in vicum Bajocensis

regionis quem vocant Redeverum. Hujus loci incollas praedicatione, oratione et sanctitatis exemplis penè omnes ab errore abductos, ad Christi fidem convertit. Divina quoque virtus jam tum in eo elucebat, quæ defunctum puerum viri nuper à se baptizati ad vitam revocavit. Caecos et surdos, et alios plerosque languentes precibus suis restituit sanitati. Serpentem horrendum, qui omnem circa regionem infestabat, superna sibi auxiliante virtute, sustulit. Crescente autem ejus fama doctrinae et religionis, cum obiisset Episcopus Bajocensis, à Clero et populo unanimiter expetitus Vigore, in ejus locum suffectus est. Ad hanc dignitatem eVectus, nulli labori pepercit, ut idololatriam penitus extirparet; advocata etiam Childberti regis auctoritate, ut montem urbi proximum, Phanum nomine, in quo saxea mulieris effigies à rusticis colebatur, purgaret: quod tandem, everso simulacro, et Ecclesia illic constructa, praestitum est. Munchos postea eo in loco qui tum Mons Christiani appellatus est, constituit; in quorum amplexibus diem clausit extremum, senex et meritis maturus, calendis

Novembris, ante annum quingentesimum trigésimum octavum, quo Leucadius Bajocensis Episcopus Concilio Aurelianensi tertio subscripsit. Sepultus est Bajocis, ubi ad ejus tumulum plurimae curatioes et beneficia praestita sunt. Nonnullae ejus Reliquiae, Atrébat, in Ecclesia Cathedrali honorifice asservantur.

Pro commem. S. Vigoris, Episcopi; Ant. Ego sum. ꝑ. Elegit, xxv.

Oratio. Oremus.

Deus, qui beatum Vigorem Pontificem è nobis eligere dignatus es, ut infideles populos de tenebris ad lucem adduceret veritatis; da nobis, ejus intercessione, in fide stabiles, et à spe Evangelii quod praedicavit, immobiles permanere; Per Dóminum.

DIE IV.

DE OCTAVA.

Lectio ij.

De sermone sancti Bernardi Abbatis. i. in Festo omn. S.S.

Dignam est ut prius anima satiètur, quòd hæc portio sine dubitatione et comparatione superiòr, praesertim cum sanctorum sollemnitates manifestum sit ad animas magis quam ad corpore pertinere; et quae

animarum sunt, tamis plus acceptent, quippe naturali quâdam eis cognatione conjunctae. Quibus propterea quoque Sancti isti compatiuntur amplius, propterea magis desiderant animarum bona, et plus earum refectiõnibus delectantur, quoniam et ipsi similes nobis fuere passibiles: et ipsi peregrinationis hujus et exilii miserabilis deploravere molestias: et ipsi pravi hujus corporis onus, et tumultus seculi, et tentationes experti sunt inimici.

Lectio iij.

Nihil itaque dubium quin ingrator eis sit, et multo acceptabilior illa festivitas quâ intenditur. epulis animarum, quam sit ea quae celebratur à secularibus, curam carnis perficièntibus in desideriis voluptatum. Veruntamen unde nobis animarum panis in terra deserta, in loco horrois, et vastae solitudinis? unde nobis sub sole spiritualis cibus, ubi nihil est nisi, labor, et dolor, et afflictio spiritus? sed scio quis dixerit: Petite et accipietis. Et illud: Si vos, cum sitis mali, vestris bona data dare filii vestris, quanto magis Pater vester caelestis è caelo dabit spiritum bonum potentibus se?

DIE V.
DE OCTAVA.

Lectio ij.

Ex libro sancti Augustini
Episcopi, de Civitate Dei.

Lib. 22. c. 30.

Vera ibi gloria erit, ubi
laudantis nec errore
quisquam, nec adulatione
laudabitur. Verus honor,
qui nulli negabitur digno,
nulli deferetur indigno: sed
nec ad eum ambiet ullus
indignus, ubi nullus permit-
tetur esse nisi dignus. Vera
pax, ubi nihil adversi, nec
à seipso, nec ab alio quis-
quam patietur. Premium
virtutis erit ipse qui virtutem
dedit, eisque seipsum,
quo melius et majus nihil
possit esse, promisit. Quid
est enim aliud quod per
Prophetam dixit, Ego illorum
Deus; et ipsi erunt
mihi plebs; nisi, Ego unde
satientur, ego ero quaecum-
que ab hominibus honestè
desiderantur, et vita, et sa-
lus, et victus, et còpia, et
glòria, et honor, et pax,
et omnia bona? Sic enim et
illud rectè intelligitur quod
ait Apòstolus, Ut ait Deus
omnia in omnibus. Ipse fi-
nis erit desideriorum nostrò-
rum, qui sine fine vidèbitur,
sine fastidio amàbitur, sine
fatigatione laudabitur.

De S. Wulgano, Lectio iij.

Wulganius, sexto Ecclé-
siae século, claris et
orthodoxis parentibus Can-
tuariæ in Anglia natus, vel
adhuc juvenis mirà vite
sanctitate commendabilem
se præstitit; ac miraculorum
dono, præsertimque discor-
dias et bella sedandi præ-
rogativà jam tum inclàruit.
Mitis adeo et serèni ànimi
fuit, acque in omni bonum
propensus, ut oratione sibi
quàm facillimè conciliaret
affectum. Ad conversionem
infidelium gentium, Danò-
rum scilicet, qui tunc tèm-
poris Angliam devastabant,
divino quodam afflatus im-
pulsus, huic sancto òperi
se totum impendit; multos
ex iis, ipsamque Regem eò-
rum, Danum nómine, fidei
documentis diligentissimè
excòluit, et ad Christi reli-
gionem bonoque mores so-
líciter adduxit. Deinde ad
majora pro Christa fide,
angelicà, ut aiunt, jussione,
vocatus, cum duobus sociis
Ranrico et Quilliano, viris
ecclesiasticæ disciplinæ peri-
tissimis, mare transmeavit,
et in ipso transitu insurgen-
tem procellam suis precibus
compescuit. Tum Monacò-
rum oras appulsus, circa
beati Audomari tèmpera,
Bolonienses primùm, ac
deinde Tervannenses, vici-

nosque pópulos perlustrávit, et ad nostram usque olim Artésiam devénit; juvenibus autem sóciis, ruricolam præsertim plebem, quæ aut fidei rudimenta nondum planè háuserat, aut ad pristinós erróres successu tēporum redferat, per annos septem sédulis prædicationibus informávit, sanctissimisque exemplis in fide solidávit. Póstea solitáriæ vitæ desidério succensus, ut soli Deo rebusque divinis se totum devoveret, Atrébatum secessit, et domúnculam sibi compósuit, juxta ipsam cellam beáti Vedasti, quæ, sub sanctíssimis Episcopis Autberto et Vindiciáno, in monastérium excrevit. Ibi mirá abstinétiá, sanctitate, et miraculórú magnitudine ac número claríssimus beáto fine quiévit, quarto nonas Novembris. Sepultus est à comítibus et loci Presbytero, multáque pópuli frequentiá, in Ecclesiá villæ, quæ tunc Bonórum virorum términus dicebátur, et prope idem sancti Vedasti monastérium, secundúm comúnem existimatióem. Inde autem circa annum Christi millésimum, Lénisium translátus est, ubi tanquam Episcopus honorátur, et urbis illius Patrónus speciális. De cujus patrocínio

plúrimám sibi gratulátur hæc civitas, útpote quæ non semel à malis imminéntibus et peste grassante ejus intercessióne liberáta fúerit. Hujus sancti depósiti pars notábilis postrémis hisce tēporibus manus impiórú evásit, et à Cárolo Atrébatensi Episcopo diligenter recógnita, in Ecclesiá parochiáli repósita est, in qua piè à pópulis cólitur.

Pro Commem. S. Wulgánii, Episcopi; Ant. Ego sum. y. Elégit, xxv.

Oratio. Orémus.

Deus, qui beáto Wulgánio fidei apud nos propagandæ zelum infudisti; quæsumus, ut, ejus méritis et précibus, fidem quam nobis annuntiávit, piis opéribus profitentes, cœlestis glóriæ cum ipso mereámur esse partícipes; Per.

DIE VI.

DE OCTAVA.

Lectio ij.

Ex libro sancti Augustíni Episcopi, de Génesi ad lítteram.

L. 12. c. 26. n. 54.

In cœlo virtútes animæ non sunt operosæ ac laboriosæ. Neque enim opere temperantiæ libído frænátur, aut opere fortitudinis tolerantur adversa, aut opere justitiæ iniqua puniuntur, aut opere prudentiæ mala devitantur.

Una ibi et tota virtus est amare quod videas, et summa felicitas habere quod amas. Ibi enim beata vita in fonte suo bibitur: inde aspergitur aliquid huic humanæ vitæ; ut in tentationibus hujus sæculi temperanter, fortiter, justè, prudenterque vivatur. Propter illud quippe adipiscendum, ubi securâ quies erit, et ineffabilis visio veritatis, labor suscipitur, et continendi à voluptate, et sustinendi adversitates, et subveniendi indigentibus, et resistendi decipientibus. Ibi videtur claritas Dómini, non per visionem significantem sive corporalem, sicut visa est in monte Sina; sive spiritalem, sicut vidit Isaías, vel Joannes in Apocalypsi; sed per speciem, non per anigmata, quantum eam capere mens humana potest, secundum assumptis Dei gratiam, ut os ad os loquatur ei quem dignum tali Deo colloquio fecerit; non os corporis, sed mentis.

De SS. Winoco. et Leonardo, Lectio iij.

Winocus seu Winoxius stirpe regiâ apud Britannos ortus, cum ingenti Evangelicæ perfectionis desiderio teneretur, tribus sibi sociis adjunctis, patriam reliquit, et cum iis pias *Autumnalis.* ATREB.

adire solitudines coepit, locum ubi sedem figerent explorantes. Factum est autem cum venissent in Morinos, ut Sithivense monasterium, sancti Bertini curis et administrationi submissum peterent; degentiumque ibi monachorum et sancti Abbatis eximias virtutes demirati, statuerunt non ultra progredi, sed perfectam illam, ad quam toto cordis affectu tendebant, vitam inchoare. Eos Bertinus in monachorum numerum receptos, post aliquod tempus ad tantum perfectionis gradum pervenisse animadvertit, ut ipse, virtutum eorum factus admirator, locum iis attribuerit in Morinorum territorio, Mons - Winoci hodie dictum, ut cellam illic sacris occupationibus congruentem extruerent. Eo in loco, sancti Bertini vestigiis insistentes, omnium incolarum venerationem et amorem pietate et virtute suâ sibi conciliarunt, adeo ut Hermarus, vir divitiis inter regionis hujus proceres commendatus, terram cui nomen Wormhutum ipsis dono dederit. Ibi monasterium simul et hospitium condiderunt, ut non modò iis qui monasticam vitam vellent amplecti, sed pauperibus etiam et ægròtis

aut peregrinantibus patéret locus. Winócus novo monastério à sancto Bertíno præfectus, ita se gessit, ut famá ejus accíti complúres, ad eum conflúxerint, monasticam sub ejus disciplína vitam amplexatúri. In eo múnere constitútus, nedum auctoritátem suam gravem et invisam morosá severitaté redderet, in se quidquid vile aut árduum videbátur, suscipiébat; et segnes monachos atque opus detrectantes ad se exemplo suo rapiébat; multum profecisse ratus, quóties áliquem ad implendum officium volentem perduxisset. Piis demum labóribus intentum mors rápuit anno septingentésimo décimo-septimo. Corpus ejus multis clarum miraculis in Ecclesia Wormhutensi sepultum est, ibique oám remansisset ad nōnum usque séculum, in Sithivense monastérium à mōnachis ob procellōsa Normannórum témpora translátum. Exinde dirúto Wormhutensi cōnóbio, in locum quo remánserat Winócus, priusquam secéderet in Wormhútum, jussu Balaíni Cómitis Flándriæ delátum est, et in Ecolésia ab eódem sub sancti Martíni invocatióne erecta, depósitum. § Hoc eódem die ce-

lebrátur memória sancti Leonardi, qui Clodovéo Magno regnante, nobili loco ortus, sancti Remígii primúm discipulus extitisse perhibétur. Is fundáto Nobiliacensi cōnóbio, apud Lemóvices óbiit. Inter vária miracula quibus tam vivus quám mórtuus incláruit, mira præsertim in captivis liberandis virtus ejus comprobáta est. A multo jam témpore sanctus Leonardus præcipuam in hac Diocési obtínuit veneratiónem, pluresque Ecclesiæ hujus patrocínio gloriántur.

Pro Commem. S. Winoci, Abbatis, Ant. Ecce ego. †. Veníte. *Orat.* Deus cujus múnere, xlv.

Deinde S. Leonardi, Solitarii, Ant. Pars mea. †. Clamavi, xlv.

Oratio. Orémus.

Quæsumus, omnipotens et miséricors Deus, ut, interveniente beáto Leonardo; à peccatórum vínculis absolúti, liberis tibi méntibus serviámus; Per Dóminam.

DIE VII.

DE OCTAVA.

Lectio ij.

Ex libro sancti Cypriáni Episcopi et Mártyris, de Mortalitaté.

Amplectámur diem, qui Assignat singulos domi-

esilio suo, qui nos istinc ereptos, et láqueis secularibus exsolutos, paradiso restituit et regno coelesti. Quis non péregre constitutus properáret in pátriam régredi? Quis non ad suos navigáre festínans ventum próserum cupidiús optáret, ut velóci-ter caros liceret amplecti? Pátriam nostram paradísium computámus; parentes Patriarchas habére jam coepimus: quid non properámus et cúrrimus, ut pátriam nostram vidére, ut parentes salutáre possimus? Magnus illic nos carórum número expectat: parentum, fratrum, filiórum frequens nos et copiósa turba desiderat, jam de sua immortalitate secúra, et adhuc de nostra salute solícita. Ad horum conspectum et complexum veníre quanta et illis et nobis in commúne lætítia est!

De S. Willibrordo, Lect. iij.

Willibrordus in Anglia septentrionali natus, à teneris annis sancto Wilfrido Eboracensi Episcopo traditus est, ut ab eo prima litterarum rudimenta, et Christianam religionem edoceretur. Cum jam unum et trigésimum ætatis annum ágeret, ad sacerdotium euectus, in Frisiam cum aliis undecim ad prædicandum Evangelium missus est. Ibi Pip-

pini, aulæ Francórum Præfecti, ópibus et auctoritate adjúti, plúrimos ad fidem Christi adduxérunt. Inde, ut consiliis ejusdem Pippini paréret Willibrordus, Romam profectus, à Sérgio summo Pontífice, Frisiorum Archiepiscopus solémniter inaugurátus est, pridie festi sancti Clementis, unde Clementis nomen accepit. Nová autem dignitate instructus, ad Frisios rédiit, sedemque fixit Ultrajecti. Tum novos aggressus labores, et episcopálibus curis intentus, totum se prædicando Evangelio tradidit; sed neque Frisios tantúmmodo fidem edócuit; quin étiam cum angustis regiónis illius limitibus sua caritas nimis coarctaretur, Zelándiam et Dániam aliasque septentrionales plagas perlustráre cospit; et quanquam in eum ómnia ingrúerent mala, nullis tamen est periculis detérritus, quóminus Evangelium ubique prædicáret. Demum multis constitútis monastériis, ædificatisque Ecclesiis, quadraginta annos íntegros episcopáli múnere functus, in Epternacensi monastério, quod sibi prope Tréviros constrúxerat, obiit sexto idus Novembris, circa annum septingentésimam quadragé-

simum. Corpus ejus ibi sepultum, inde século decimo-quarto Abbavillam translátum est. Anno autem millésimo septingentésimo-duodécimo, Petrus Ambianensis Episcopus, Reliquiarum ejus partem transmísit Gravelingam, ubi tanquam urbis et parochialis ecclésiæ Patrónus in honóre habétur.

Pro Commem. S. Willibrordi, Episcopi, Ant. Ego sum. *¶. Elégit. Orat.* Deus qui pópulis, xxv.

VESPERÆ de sequenti.

DIE VIII.

OCTAVA

OMNIUM SANCTORUM,
ET VENERATIO
SS. RELIQUIARUM.

Duplex-majus.

IN I VESPERIS.

Ant. Justi quasi virens fó-
4. *E.* Jlium germinábunt;
radix justórum non commo-
vébitur. *Prov.* 11 et 12.

Ant. 6. *F.* Sit memória
illórum in benedictióne; et
ossa eórum púllulent de loco
suo. *Eccli.* 46.

Ant. 5. *a.* Ossa eórum
púllulent de loco suo; nam
corroboravérunt Jacob, et
redemérunt se in fide vir-
tútis. *Eccli.* 49.

Ant. 2. *D.* Illi viri mise-
ricórdiæ sunt, quorum pie-
tátes non defúerunt; et gló-

ria eórum non derelinqué-
tur. *Eccli.* 44.

Ant. 1. *f.* Córpora ipsó-
rum in pace sepulta sunt;
et nómen eórum vivit in
generatióem et generatió-
nem. *Eccli.* 44.

Capitulum. Rom. 8.

SI Spíritus ejus qui susci-
távit Jesum à mórtuis,
hábitat in vobis; qui susci-
távit Jesum Christum à mórt-
uis, vivificábit et mortália
córpora vestra, propter in-
habitantem Spíritum ejus
in vobis.

¶. Ego consolábor vos :
vidébitis, et gaudébit cor
vestrum, * Et ossa vestra
quasi herba germinábunt;
et † Cognoscétur manus
Dómini servis ejus. *¶.* Ab-
sterget Deus omnem lácry-
mam, et mors ultrá non
erit; neque luctus, neque
clamor, neque dolor erit
ultrá : * Et ossa. Glória.
† Cognoscétur. *Isai.* 66.
Apoc. 21.

Hymnus. S. M.

O vos unanimes Christia-
dúm chori,
Sanctórum tumulos et ci-
neres patrum,
Dulces exuvias, pígnora Cœ-
litum,
Lætis dicite cántibus.

Cœlo quando piis æqua
labóribus
Felices ánima gáudia possi-
dent,

Poenarum sociis debita red-
ditur

Hic laus et decus ossibus.

Passim sparsa Deus polli-
citi memor,

Custos, ne pereant, pignora
colligit;

Electosque suis providus ag-
gerit

Aptandos lapides locis.

Quin et reliquias et tu-
mulus sibi

Aras ipse Deus consecrat ho-
stia;

Conjungensque suis se caput
artibus,

Hos secum simul immolat.

Vos, quorum cineres sup-
plicibus pia,

Tutum praesidium, plebs
colit oculis;

Si vos nostra movent, sub-
sidium, boni,

Vestris ferte clientibus;

Ut cum nostra novis splen-
dida dotibus,

Surget juncta choris spiri-
tuum caro,

Indivisa Trias sit Deus om-
nia

Nobis semper in omnibus.

Amen.

✠. Pretiosa in conspectu
Domini ꝛ. Mors Sanctorum
ejus. *Ps.* 115.

Ad Magnific. *Ant.* 3. a.
Amodo jam dicit Spiritus,
ut requiescant a laboribus
suis; opera enim illorum se-
quantur illos. *Apoc.* 14.

Oratio ut infra ad Laud.

AD COMPLET. *Ant.* et
Doxologia ut in die, 492.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Mirabilem in San-
ctis suis Dominum,* Venite,
adoremus. *Ps.* 67.

Hymnus ut in I Vesperis.

IN I NOCTURNO.

Ant. 4. *D.* Dixit Deus:
Ego sum qui sum, Deus
Abraham, Deus Isaac, et
Deus Jacob: hoc nomen mi-
hi est in aeternum. *Exod.* 3.

Ant. 3. a. De manu mor-
tis liberabo eos: de morte
redimam eos. *Osee* 13.

Ant. 8. c. Faciam pro-
pter servos meos, ut non dis-
perdam totum; adhuc illis
loquentibus, ego audiam.
Is. 65.

✠. Orabit ad te omnis san-
ctus ꝛ. In tempore oppor-
tuno. *Ps.* 31.

Lectiones de Script. occurr.

Post j Lect. ꝛ. Abel tes-
timonium consecutus est esse
justus, testimonium perhi-
bente muneribus ejus Deo,
* Et per fidem defunctus
adhuc loquitur. ✠. Dixit
Dominus ad Cain: Quid fe-
cisti? vox sanguinis fratris
tui clamat ad me de terra;
* Et. *Hebr.* 11. *Gen.* 4.

Post ij Lect. ꝛ. Cum em-
sisset Pharaon populum, tulit
Moyses ossa Joseph secum,
eo quod adjurasset filios Is-
rael, dicens: * Visitabit vos
Deus, efferte ossa mea hinc

vobiscum. †. Fide Joseph móriens, de profectióne filiórúm Israel memorátus est, et de óssibus suis mandávit : * Visitábit vos. *Exod.* 13. *Hebr.* 11.

Post iij Lect. rj. Projecerunt cadáver in sepulcro Eliséi : quod * Cúm tetigisset ossa Eliséi, † Revixit homo, et stetit super pedes suos. †. Per fidem acceperunt de resurrectione mortuos. * Cúm. Glória. † Revixit. 4 *Reg.* 13. *Hebr.* 11.

IN II NOCTURNO.

Ant. 6. C. Dico vobis amicis meis : Ne terreámini ab iis qui occidunt corpus, et post hæc non habent ampliùs quid fáciant. *Luc.* 12.

Ant. 7. b. Nonne quinque pásseres véneant dipéndio? et unus ex illis non est in oblivióne coram Deo. *Luc.* 12.

Ant. 8. G. Capilli cápitis vestri omnes numeráti sunt : nolíte timére, multis passéribus pluris estis vos. *Luc.* 12.

†. Custódit Dóminus ómnia ossa eórum : rj. Unum ex his non conterétur. *Ps.* 33.

Lectio iv.

Sermo sancti Joannis Chrysósti.

Hom. 26 in II ad Cor. n. 5.

Sepulcra Sanctorum qui Crucifixo serviérunt,

regias aulas splendóre vincunt, non magnitudine aut pulcritudine ædificiórum ; (nam hæc parte illa superant) sed, quod multò majus est, coeúntium stúdio.

Nam et ille qui púrpuram gestat, ad sepulcra illa se confert, ut ea exosculétur ; abjectoque fastu supplex stat, sanctosque óbsecrat, ut ipsi apud Deum sibi præsidio sint : atque, ut et tentoriórum opíficem, et piscatórem, et quidem fato functos patrónos hábeat, précibus is contendit qui diadémate cinctus est Ergone, dic, quæso, horum Dóminum mórtuum dicere audébis, cujus servi, étiam defuncti, eórum qui universo orbi ímperant, patróni sunt? Atque id non Romæ solúm fieri quispiam viderit, sed étiam Constantinópoli. Nam et hic quoque Constantinum Magnum sílius ita demum ingenti honóre se affectúrum existimávit, si eum in piscatóris vestibulo cónderet. Quodque Imperatóribus sunt in aulis janitóres, hoc in sepulcro piscatóribus sunt Imperátóres.

rj. Amen, amen dico vobis ; qui credit in me, ópera quæ ego fácio et ipse fáciat, et majóra horum fáciat : * Et quodcumque petiéritis Patrem in nómine meo, hoc

fáciam. †. Dabo vos in no-
men, et in laudem ómnibus
pópulis terræ : * Et.
Joan. 14. Sophon. 3.

Lectio v.

Quod si cum imperatóriis
aulis hæc sepulcra con-
ferre líbeat, penès hæc rur-
sus victória futúra est. Illic
enim multi sunt, qui turbam
submóveant : hic contrà mul-
ti qui invítent, atque et dí-
vites, et páuperes, et viros,
et féminas, et servos ac lí-
beros átrahant. Illic ingens
terror : hic lætítia quæ nul-
lis verbis explicári queat. At
dulce spectáculum est Impe-
ratórem auro amictum, et
corónâ redímítum vidére,
astantesque bélicos duces,
præfectos, tribúnos, centu-
ríones, prætores. Verùm
hæc ádeo illis augustióra ma-
gisque tremenda stant, ut
præ istis illa scena quædam
ac merus ludus censéri pos-
sint. Simul enim atque lí-
mina transíferis, locus ipse
mentem ad cœlum, ad su-
pernum Regem, ad Ange-
lórum exercítum, ad sublí-
me illud sólium, ad inacces-
sam glóriam transmittit.

n). Per manus Apostoló-
rum fiébant prodígia, ita
ut in platéas ejícerent infir-
mos ; ut, veniente Petro,
saltèm umbra illíus obum-
bráret quemquam illórum :
* Qui curabantur omnes.

†. Misericórdia tua; Dómi-
ne, advéniens sanábat illos :
* Qui. *Act. 5. Sap. 16.*

Lectio vj.

Sanctorum ossa dæmones
sistunt et excruciant,
acerbissimisque illis vinculis
eos qui astricti sunt, solvant.
Quid hoc tribunáli terribí-
lius fingi potest? Cùm nemo
cernátur, nemo dæmonis lá-
teri incumbat, voces et di-
laceratiónes, vérbera et cru-
ciátus, linguæ conflagrantes
audiuntur, dæmone admi-
rábilem poténtiam mínimè
ferente. Atque isti qui cõr-
pora gestárunnt, virtútes cõr-
pore vacantes súperant; pul-
visque, ossa et cinis natúras
illas invisíbiles dilácerant.
Ideo nemo est qui peregrina-
tiónem unquam infre sus-
tíneat, ut Imperatórum au-
las vídeat : contrà multi
plerumque Imperatóres pér-
egrè profecti sunt, ut hoc
spectáculo fruerentur. Sí-
quidem sanctorum Márty-
rum templa futúri júdicii
vestígia et signa éxhibent,
dum dæmones flagris cædun-
tur, hominesque castigantur,
ac liberantur. Viden quæ
Sanctorum, étiam vitá func-
tórum, vis sit?

n). Virtútes non quáslibet
faciébat Deus per manum
Pauli, ita ut super lángui-
dos deferrentur à corpore
ejus sudária et semicinctia ;

* Et † Recedebant ab eis languores, et spiritus nequam egrediebantur. † Quis similis tui, Domine, magnificus in sanctitate, faciens mirabilia? Extendisti manum tuam; * Et recedebant. Gloria Patri. † Recedebant. Act. 19. Exod. 15.

IN III NOCTURNO.

Ant. 2. D. Ossa arida, audite verbum Domini. Ezech. 37.

Ant. 1. a. Dicit Dominus Deus ossibus his: Ecce ego intromittam in vos spiritum, et vivetis. Ezech. 37.

Ant. 5. a. Dabo super vos nervos, et succrescere faciam super vos carnes, et superextendam in vobis cutem; et dabo vobis spiritum, et vivetis. Ezech. 37.

†. Exultabunt Domino ꝛ). Ossa humiliata. Ps. 50.

Lectio vij. Cap. 20.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore; Accesserunt quidam Sadduceorum, qui negant esse resurrectionem. Et reliqua.

Homilia sancti Hieronymi Presbyteri.

Ep. 37. al. 75. adv. Vigilant.

Dolet Vigilantius Martyrum Reliquias pretioso operiri velamine, et non vel pannis, vel cilicio colligari,

vel projici in sterquilinum, ut solus Vigilantius adoretur. Ergo sacrilegi sumus, quando Apostolorum basilicas ingredimur? Sacrilegus fuit Constantius Imperator, qui sanctas Reliquias Andreæ, Lucæ et Timothei transtulit Constantinopolim, apud quas demones rugiunt, et illorum se sentire presentiam confitentur? Sacrilegus dicendus est et nunc Augustus Arcadius, qui ossa beati Samuelis longo post tempore de Judæa transtulit in Thraciam? Omnes Episcopi, non solum sacrilegi, sed et fatui judicandi, qui rem vilissimam, et cineres dissolutos, in serico et vase aureo portaverunt? Mortuum suspicaris; et idcirco blasphemus. Lege Evangelium: Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob non est Deus mortuorum, sed vivorum.

ꝛ). Multi de his qui dormiunt in terræ pulvere, * Evigilabunt in vitam æternam, et fulgebunt quasi splendor firmamenti et quasi stellæ in perpétuas æternitates. †. Quia resurgant mortui, Moyses dicit, Deum Abraham, et Deum Isaac, et Deum Jacob; Deus autem non est mortuorum, sed vivorum. * Evigilabunt. Dan. 12. Luc. 20.

Lectio viij.

Dicis in libello tuo, quòd dum vivimus, mútuò pro nobis oráre pòssumus; postquam autem mórtui fuérimus, nullíus sit pro álio exaudienda orátio; præsertim cùm Mártyres ultiónem sui sánguinis obsecrantes impetráre non quíverint. Si Apóstoli et Mártyres adhuc in córpore constitúti possunt oráre pro céteris, quando pro se adhuc debent esse sollíciti; quantò magis post corónas, victórias et triumphos? Unus homo Móyses sexcentis míllibus armatórum impetrat à Deo véniam; et Stéphanus imitátor Dómini sui, et primus Martyr in Christo, pro persecutóribus véniam deprecáitur: et postquam cum Christo esse cœperint, minús valébunt? Paulus Apóstolus ducentas septuaginta-sex sibi dicit in navi ánimas condonátas: et postquam resolutus esse cœperit cum Christo, tunc ora clausurus est; et pro iis qui in toto orbe ad suum evangélium crediderunt, mutíre non póterit?

ñ. Ecce ego apériam túmulos vestros, et edúcam vos de sepulcristis vestris, pópulus meus; * Et sciétis quia ego Dóminus locútus sum, et feci. †. Ego sum resur-

réctio et vita: qui credit in me, etiámsi mórtuus fuérit, vivet; * Et sciétis quia ego *Ezech. 37. Joan. 11.*

Lectio ix.

Malè facit ergo Románus Epíscopus, qui super mortuórum hóminum Petri et Pauli, secundùm nos, ossa veneranda, secundùm te, vilem pulvísiculum, offert Dómino sacrificia, et túmulos eórum Christi arbitrátur altária? Et non solùm uníus urbis, sed totíus orbis errant Epíscopi, qui Vigiliántium contemnentes, ingrediuntur basilicas mortuórum, in quibus pulvis vilíssimus, et favilla néscio quæ jacet linteámíne convóluta, ut pollúta ómnia póluat; et quasi sepulcra pharisáica foris dealbáta sint, cùm intus immundo cínere juxta te immunda ómnia óleant atque sórdeant? O portentum in terras últimas deportandum!

ñ. Mundi Créator, qui formávit hóminis nativítatem, quique ómnium invénit oríginem, et * Spíritum vobis cum misericórdia reddet et vitam. †. Deus qui vivíficat mórtuos, et vocat ea quæ non sunt, tanquam ea quæ sunt, * Spíritum vobis. Glória. * Spíritum vobis. *2 Mach. 7. Rom. 4.*

†. Sacerd. Psállite Dómi-

...

no, Sancti ejus; *ñ*). Et confitèmini memóriæ sanctitátis ejus. *Ps.* 29.

AD LAUDES.

Ant. **V**idi subtus áltare
3. c. **V**ánimas interfectórum propter verbum Dei, et propter testimónium quod habébant. *Apoc.* 6.

Ant. 7. d. Clamabánt voce magná, dicentes : Usquequo, Dómine, sanctus et verus, non júdicas, et non vándicas sánguinem nostrum? *Apoc.* 6.

Ant. 2. D. Datæ sunt illis singulæ stolæ albæ, et dictum est illis ut requiéscerent adhuc tempus módicum, donec compleantur conservi eórum. *Apoc.* 6.

Canticum Réddidit justis, *ut in die,* 489.

Ant. 1. a. Hi sunt ante thronum Dei, et sérviant ei die ac nocte in templo ejus; et qui sedet in throno, habitábit super illos. *Apocal.* 7.

Ant. 8. G. Agnus qui in médio throni est, reget illos, et dedúcet eos ad vitæ fontes aquárum; et absterget. Deus omnem lácrymam ab óculis eórum. *Apoc.* 7.

Capitulum. *Is.* 26.

Ecce Dóminus egrediétur de loco suo, ut visitet iniquitátem habitatória terræ contra eum; et revelábit terra sánguinem suum, et

non opériet ultrá interfectos suos.

Hymnus S. M.

Adeste, Sancti, plúrimo
Dum thure, vestra dum piis

Coluntur ossa rítibus,
Votis favéte súpplicum.

Non illa, quanquam trístibus

Imum redacta in púlverem
Dudum sepulcris squáleant,
Divína virtus déserit.

Sed sancta præsentí fovet
Impletque templa Númine,
Sed et futúre Spíritus
Post secla servat glóriæ.

Hínc ille qui nostris latet
Cinis sub aris cónditus,
Ægris mædétur éfficax,
Torquet fugatque dæmones.

Sit summa, Christe, laus
tibi,

Ventúre júdex séculi,
Cum Patre et almo Spíritu.
In seculórum sécula. Amen.

†. Exultábunt Sancti in glória : *ñ*). Lætábuntur in cubílibus suis. *Ps.* 149.

Ad Benedictus. *Ant.*

1. D. Vivent mórtui tui, Israel; interfecti mei resurgent : expergiscímini, et laudáte, qui habitátis in púlvere, allelúia. *Is.* 26.

Oratio. Orémus.

Auge in nobis, Dómine, resurrectionis fidem, qui in Sanctorum tuorum Reliquiis mirabilia operáris : et fac nos immortalis glóriæ

participes, cujus in eorum cineribus pignora veneramur; Per Dominum.

AD HORAS, Doxologia, Fons sanctitatis, ut supra 490.

AD PRIMAM.

Ant. 3. c. Vidi.

Canon.

Ex Concilio Moguntino.

1549. *Can. 43 et 44.*

Reliquias Sanctorum velut divinae gratiae olim receptacula, et verissima Christi membra, et pura Spiritus sancti domicilia, monemus in ecclesiis, vel ob id proponendas et religiosam pietate venerandas; ut per eas fideles communiti, discant virtutem et fidem Sanctorum imitari. Peregrinationes etiam ad certas Sanctorum Reliquias vel ob id Christiano populo censuimus permittendas, ut homines ad imitandam Sanctorum pietatem et constantiam vehementiore affectu incitentur, et ut majori devotione se meritis Sanctorum sociari et precibus eorum adjuvari postulent; dummodo sedulo caveant pastores ne concursus superstitioni fiant.

AD TERTIAM.

Ant. 7. d. Clamabant.

Capitulum. Rom. 8.

Scimus quod omnis creatura ingemiscit, et parturit usque adhuc; non solum

autem illa, sed et nos ipsi, primitias Spiritus habentes: et ipsi intra nos gemimus, adoptionem filiorum Dei expectantes, redemptionem corporis nostri.

*℟. br. Oculi Domini * super metuentes eum, * Alleluia, alleluia. Oculi. ʒ. Ut eruat a morte * animas eorum. * Alleluia. Gloria Patri. Oculi. Ps. 32.*

ʒ. Apud te, Domine, est fons vitae; ℞. Et in lumine tuo videbimus lumen. Ps. 35.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Datae sunt.

Capitulum. Coloss. 3.

Mortui estis, et vita vestra est abscondita cum Christo in Deo. Cum Christus apparuerit, vita vestra, tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria.

*℟. br. Quam magna multitudo dulcedinistuae, * quam abscondisti timentibus te! * Alleluia, alleluia. Quam. ʒ. Perfecisti eis * qui sperant in te. * Alleluia. Gloria. Quam. Ps. 30.*

ʒ. Non discedimus a te: vivificabis nos, ℞. Et nomen tuum invocabimus. Ps. 79.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Agnus.

Capitulum. Philip. 3.

Nostra conversatio in caelis est, unde etiam Salvato-

rem expectamus Dóminum nostrum Jesum Christum, qui reformabit corpus humilitatis nostræ, configuratum corpore claritatis suæ.

R. *br.* Ambulábunt, Dómine, * in lumine vultus tui, * Allelúia, allelúia. Ambulábunt. *ÿ.* In nómine tuo * exultábunt, * Allelúia. Glória. Ambulábunt. *Ps.* 88.

ÿ. In æternum exultábunt, *R.* Et habitábis in eis. *Ps.* 5.

AD II VESPERAS.

Ant. **F**idélis sermo : Si 1. **D.** **F** commórtui sumus Christo, et convivémus : si sustinébimus, et conregnábimus. 2 *Tim.* 2.

Ant. 6. **F.** In ómnibus tribulationem pátimur, semper mortificationem Jesu in in corpore nostro circumferentes ; ut et vita Jesu manifestetur in corpóribus nostris. 2 *Cor.* 4.

Ant. 2. **D.** Habentes eundem spíritum fidei, et nos crédimus ; scientes quóniam qui suscitávit Jesum, et nos cum Jesususcitábit. 2 *Cor.* 4.

Ant. 4. **E.** Vivificábit nos Dóminus, suscitábit nos ; et vivémus in conspectu ejus. *Osee* 6.

Ant. 7. **G.** Cùm mortále hoc indúerit immortalitatem, tunc fiet sermo qui scriptus est : Absorpta est mors in victória. 1 *Cor.* 15.

Capitulum. 1 *Cor.* 15.

Seminátur in corruptione, surget in incorruptione : seminátur in ignobilitate, surget in glória : seminátur in infirmitate, surget in virtute : seminátur corpus animale, surget corpus spiritale.

Hymnus. O vos unánimes, ut in *I Vesperis*, 510.

ÿ. Qui seminant in lacrymis *R.* In exultatione mentent. *Ps.* 125.

Ad Magnificat. *Ant.* 5. **C.** Cùm à mórtuis resurrexerint, sunt sicut Angeli in coelis ; neque enim ultrá mori póterunt : et filii sunt Dei, cùm sint filii resurrectionis, allelúia. *Marc.* 12. *Luc.* 20.

AD COMPLETOR. *Ant.* et *Doxologia* ut in die, 492.

¶ *Dominicá post Octavam Omnium Sanctorum fit Officium ANNIVERSARII DEDICAT. OMNIUM ECCLESJARUM Diocesis hujus ; Solemnemajus cum Octava tertii ordinis, ut infra, lxxxij.*

DIE X.

S. LEONIS MAGNI,
Papæ et Ecclesiæ Doctoris.
Duplex-minus.

De Communi Doctorum.
IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Leo, Románus, factus Diáconus, Sixto Pontífici

auctor fuit, ne reciperet Julianum Pelagianum in communionem Ecclesiæ subdole irrepentem, ut sedem amissam recuperaret. Missus in Galliam ut dissidentes inter se Albinum et Aetium Romanos duces conciliaret, publicâ legatione revocatur, ut Sixto succederet. Quatiebatur interim totus penè orbis christianus variis hæreticorum tempestatibus. Orientem Nestoriani, Occidentem Pelagianorum reliquæ infestabant. Manichæos qui ex Africa à Vandalis devastata Romam confluerant, cum catholicæ communionis specie perfidiam suam tegerent, iis præsertim detexit indiciis, quòd Dominicâ die et Fériâ secundâ jejunarent in honorem solis et lunæ, et sanguinem redemptionis nostræ haurire omnino declinarent.

Lectio v.

Pelagianorum reliquias extinxit; et de iis ad Ecclesiam redeuntibus ita statuit: Damnent apertis professionibus suis superbi erroris auctores; et quidquid in doctrina eorum universalis Ecclesia exhorruit, detestentur: omniaque Decrèta synodalia, quæ ad excisionem hujus hæreseos Apostolicæ Sedis confirmavit auctoritas, amplecti se, et in omnibus approbare, plenis et

apertis ac propriâ manu subscriptis protestationibus eloquentur. Priscillianistarum nascentem hæresim, congregatâ in Hispania Synodo, proscripsit. Præfuit per Legatos Concilio quarto œcumenico apud Calcedonem celebrato; in quo perlecta est illius ad Flavianum Epistola de Incarnationis mysterio, quam ad se missam Galliarum Episcopi summis laudibus acceperant; et ab omnibus acclamatum: Petrus per Leonem ita locutus est.

Lectio vj.

Canonum propugnator fuit acerrimus; multaque sanctè et utiliter decrevit. Clericum ab externo Episcopo suum in clerum ascribi, ordinari bigamos, solemne baptismum, nisi per vigilio Paschæ et Pentecostes, administrari prohibuit. Episcopum qui, relictâ suâ civitate, majorem sedem ambiret, utraq; spoliandum esse censuit. Vultit ut qui Diaconus aut Sacerdos esset ordinandus, per omnes officii clericalis ordines proveheretur; ut diuturno disceret tempore, cujus et doctor esset futurus. Plurimis functus laboribus, multisque luculenter scriptis, cum Italiâ à Barbarorum vastatione, et Ecclesiam ab hæreticorum labe vindicas-

set, explétis in pontificátu viginti et ámplius annis, ábiit ad Dóminum, ut habeat antiquióra Martyrológia ómnia, quarto idus Novembris, anno quadringentesimo sexagésimo-primo, propter pietátem, eruditiónem, et tot res præcláre gestas, méritò Magni nómine commendátus.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 16.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tēpore; Venit Iesus in partes Cæsariæ Philippi; et interrogábat discipulos suos, dicens: Quem dicunt hómines esse Fílium hóminis. Et réliqua.

Homília sancti Leónis Papæ.

Serm. 2 in anniv. Assumpt. ejus.

Cám, sicut Evangélicá lectione reserátum est, interrogasset Dóminus discipulos quem ipsum, multis diversa opinántibus, crederent; respondissetque beátus Petrus Apóstolus, dicens: Tu es Christus Fílius Dei vivi; Dóminus ait: Beátus es, Simon Bar-Jona, quia caro et sang. is non revelávit tibi, sed Pater meus qui in cœlis est. Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, et super hanc Petram ædificábo Ecclesiám meam, et portæ in-

feri non prævalébunt adversus eam; et tibi dabo claves regni cœlorum: et quodcumque ligáveris super terram, erit ligátum et in cœlis; et quodcumque solveris super terram, erit solútum et in cœlis. Manet ergo dispositio veritátis, et beátus Petrus in accepta fortitúdine petræ perseverans, suscepta Ecclesiæ gubernácula non relíquit. Sic enim præ céteris est ordinátus, ut dum Petra dicitur, dum Fundamentum pronuntiátur, dum regni cœlorum janitor constitúitur, dum ligandórum solvendórumque árbitr, mansurá etiam in cœlis judiciórum suórum definitióne præfici-tur, qualis ipsi cum Christo esset societas, per ipsa appellatiónum ejus mystéria noscerémus. Qui nunc pleniús et poténtiús ea quæ sibi commissa sunt, perágit, et omnes partes officiórúm atque curárum in ipso et cum ipso, per quem est glorificátus, exéquitur.

Lectio viij.

Si quid itaque à nobis rectè ágitur, rectèque decernitur; si quid à misericórdia Dei quodiánis supplicatió nibus obtinétur, illius est óperum atque meritórum, cujus in sede sua vivit potestas et excellit auctoritas. Hec enim obtínuit,

dilectissimi, illa confessio, quæ à Deo Patre apostolico inspirata cordi, omnia humanarum opinionum incerta transcendit, et firmitatem petrae, quæ nullis impulsio- nibus quateretur, accépit. In universa namque Ecclesia, Tu es Christus Filius Dei vivi, quotidie Petrus dicit; et omnis lingua, quæ confitetur Dóminum, magisterio hujus vocis imbuitur. Hæc fides diabolum vincit, et captivorum ejus vincula dissolvit. Hæc éru- tos mundo inserit caelo, et portæ inferi adversus eam prævalere non possunt. Tanta enim divinitus soliditate munita est, ut eam neque hæretica unquam corrumpere pravitas, nec pagana potuerit superare perfidia. His igitur modis, dilectissimi, rationabili obsequio celebratur hodierna festivitas; ut in persona humilitatis meæ ille intelligatur, ille honoretur, in quo et omnium pastorum sollicitudo, cum commendatarum sibi omnium custodia perseverat, et cujus etiam dignitas in indigno hærede non déficit.

Lectio ix.

Cum ergo cohortationes nostras auribus vestrae sanctitatis adhibemus, ipsum vobis, cujus vice fungimur, loqui credite; quia et illis

vos affectu monemus, et non aliud vobis quam quod docuit prædicamus: obsecrantes, ut succincti lumbos mentis vestrae, castam et sobriam vitam in timore Dei ducatis, nec concupiscentiis carnis mens principatus sui oblita consentiat. Brevia et caduca sunt terrenarum gaudia voluptatum, quæ ad aeternitatem vocatos à sémitis vitæ conantur avertere. Fidelis ergo et religiosus animus, ea quæ sunt caelestia concupiscat, et divinarum promissionum avidus, in amorem se incorruptibilis boni, et in spem veræ lucis attollat. Certi autem estote, dilectissimi, quod labor vester, quo vitis resistitis, et carnalibus desideriis repugnatis, placens in conspectu Dei est atque pretiosus, nec solum vobis, sed etiam mihi apud Dei misericordiam profuturus; quia de profectu Domínici gregis gloriatur cura pastoris. Corona enim mea, sicut Apostolus ait, et gaudium vos estis; si fides vestra, quæ ab initio Evangelii in universo mundo prædicata est, in dilectione et sanctitate permanserit.

Oratio. Orémus.

Deus, cujus munere beatus Leo sanctitatis doctrinaeque laude ita excelluit, ut ad supremam Ec-

clésiæ sedem evector, jure Magnus merderit appellari: præsta; quæsumus, ut nos ipsius mōnitis et exemplis instructi, ad summas virtutes strēnuè contendamus; Per Dōminum.

VESPER. de sequenti.

DIE XI.

SANCTI MARTINI,

Turonensis Episcopi.

Duplex-majus.

IN I VESPERIS.

Ant. 3. a. **N**udus eram, et cooperuisti me. Quāndiu fecisti uni ex frātribus meis minimis, mihi fecisti. *Matth.* 25.

Ant. 4. **E.** Præordinavit te Deus, ut videres justum, et audires vocem ex ore ejus, quia eris testis illius. *Act.* 22.

Ant. 6. **C.** Quid moraris? Exurge, et baptizare, et ablue peccata tua, invocato nomine ipsius. *Act.* 22.

Ant. 7. **d.** Labora sicut bonus miles Christi Jesu. Nemo militans Deo, implicat se negotiis secularibus. 2 *Tim.* 2.

Ant. 8. **G.** Sollicitè cura te ipsum probabilem exhibere Deo, operarium inconfusibilem, rectè tractantem verbum veritatis. 2 *Tim.* 2.

Capitulum. Jerem. 1.

Ad omnia quæ mittam te ibis, et universa quæ-

cumque mandavero tibi loqueris. Ne timeas à facie eorum; quia tecum ego sum ut eruam te, dicit Dōminus.

R. Dōminus salus mea, quem timebo? Dōminus protector vitæ meæ, à quo trepidabo? * Si consistent adversum me castra, non timebit cor meum. **Y.** Ipse dixit: Non te deseram, neque derelinquam; ita ut confidenter dicamus: * Si. Glória. * Si. *Ps.* 26. *Hebr.* 13.

Hymnus. S. V.

Ecquis arduos rapitur per auras?

Iste quis pauper petit astra dives?

Cœlites plaudunt: comitemur hymnis

Astra petentem.

Flore sub primo juvenilis ævi,

Cæsarum jussu tulit arma miles;

Moxquedepōnet, tibi, Christe, nomen

Tiro professus.

Non furor belli bene christiānum

Pectus infrēgit: pius inter arma

Integros servat, semel obligato

Nomine, mores.

Pauperi pauper malè membra nudo

Dividit vestem, mediâque Christus

Obtulit sese tunicâ micantem ,

Nocte sequenti.

Fonte lustratur ; meliôre testes

Se sacramento vovet inter aras :

Induit Christum , simul ac profâna

Exiit arma.

Lûminis splendor , Patris una Poles ,

Christe , te pronus veneretur orbis ,

Qui Sacerdôtes per Amôris almi

Flamen inungis. Amen.

† Irritaverunt in castris Sanctum Dômini : ð. Obliti sunt Deum qui fecit magnalia. *Ps.* 105.

Ad Magnif. Ant. 5. C. Constituum te ministrum eorum quibus apparebo tibi , eripiens te de pópulo , et géntibus in quas nunc ego mitto te aperire óculos eorum , ut accípiant remissionem peccatorum , et sortem inter sanctos , per fidem quæ est in me. *Act.* 26.

Oratio ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. S. Leonis.

Ant. Qui docti. †. Beátus , xxxij. *Oratio , ut suprâ.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Christum Pastorum principem , * Veníte , adoremus. 1 *Petr.* 5.

Hymnus S. V.

Quò fugis præceps? latitare nescit

Mille portentis manifesta virtus :

Præsulem jam te feret in supréum

Turo tribúnal.

Non tumet fastu , neque splendet auro :

Sórdidam servat , velut antè , vestem :

Ora deformi dabat una virtus

Unde nitéret.

Spréverit vili quis eum lacernâ ,

Cujus ad nutus elementa parent?

Scílicet jussi posuère , fractis Víribus , ignes.

Rédditur cæco sua lux , et auris

Rédditur surdo , sua lingua muto :

Impari qui vix pede claudus ibat ,

Ambulat æquo.

Imperat morbis , abigit malignos

Spíritus , divûm simulácra vertit :

Luce defunctos vocat ad prióris

Múnera vitæ.

Fertur immáni ruitúra mole

Arbor , exciso trepidasse trunco :

Sústinet lapsum , capitique sacro a-

versa pepercit.

Luminis splendor, Patris
una Proles,

Christe, te pronus veneretur orbis,

Qui Sacerdotes per Amoris
almi

Flamen inungis. Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 7. d. Quid existis in desertum videre? hominem mollibus vestimentis indutum? Ecce qui in veste pretiosa sunt et deliciis, in domibus regum sunt. *Luc. 7.*

Ant. 8. G. Deus secundum se vestivit illum virtute, et dedit illi potestatem eorum quae sunt super terram. *Eccli. 17.*

Ant. 3. à. Certè videtis quem elegit Dominus: filii verò Bèliã despexerunt eum. *1 Reg. 10.*

ÿ. Pòsui vestimentum meum cilicium, et factus sum illis in parabolam: ñ. Ego verò orationem meam ad te, Dòmine. *Ps. 68.*

Lectiones de Scriptura occurrente.

Post j Lect. ñ. Scitis quia per infirmitatem carnis evangelizavi vobis jampridem; et tentationem vestram in carne mea non sprevis, neque respuistis: sed * Sicut Angelum Dei excepistis me. ÿ. Splendebat lucerna Dei super caput

meum, quando parabant cathedram mihi, et senes assurgentes stabant. * Sicut Angelum. *Gal. 4. Job. 29.*

Post ij Lect. ñ. A prima die quã ingressus sum, nocte et die non cessavi, cum lacrymis movens unumquemque vestrum. * Argentum et aurum, aut vestem nullus concupivi, sicut ipsi scitis. ÿ. Oculus fui caeco, et pes claudo: pater eram pauperum. * Argentum. *Act. 20. Job 29.*

Post iij Lect. ñ. Die noctuque aestu urebar et gelu, fugiebatque somnus ab oculis meis: * Afflictionem meam, et laborem manuum mearum respexit Deus. ÿ. Fui in labore et aerumna, in vigiliis multis, in fame et siti, in frigore et nuditate: * Afflictionem: Glòria. * Afflictionem. *Gen. 31. 2 Cor. 11.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 5. a. Amplificatus est in mirabilibus suis. Et quis potest similiter sic gloriari tibi, qui sustulisti mortuum ab inferis in verbo Dòmini Dei? *Eccli. 48.*

Ant. 1. D. Augebatur credentium in Dòmino multitudo, ita ut in plateas ejicerent infirmos, et ponerent in lectulis; qui curabantur omnes. *Act. 5.*

Ant. 2. B. Multi eorum

qui habebant spiritus immundos, clamantes voce magna exsant : multi autem paralytici et claudi curati sunt. *Act. 8.*

†. Mementote mirabilium Dei quae fecit, n. Prodigia ejus, et iudicia oris ejus. *Ps. 104.*

Lectio iv.

Martinus, Sabariae in Panonia, patre Tribuno militum natus; Papiae vero in Italia educatus, anno aetatis decimo, invitis parentibus, ad Ecclesiam confugiens, inter catechumenos nomen dedit. Ascriptus militiae ex Imperatorum edicto, quo veteranorum filii sua nomina profiteri cogebantur, sub Constantio meruit. Ambianis, ad portam urbis, pauperi nudo elemosynam petenti, cum nihil haberet praeter arma et vestimentum, partem chlamydis dedit. Cui sequenti nocte Christus dimidiata illa veste indutus apparuit circumstantes Angelos sic allocutus : Martinus adhuc catechumenus hac me veste contexit. Cum annum decimum - octavum attigisset, baptizatus est; ac relicta militia, sanctum Hilarium Pictavensem adiit, a quo Exorcista factus est, cum prius Diaconi ordinem praehumilitate recusasset : nec multo

post ad suos reversus, matrem ad Christum convertit. Ab Episcopis Arianis, quod solus penes eorum perfidiam frangeret, publice virgis caesus, Illyrico pulsus est. Eadem de causa, Mediolano, ubi monasterium sibi construxerat, per Auxentium eiectionis, sedem in Pictoniis fixit, ibique sub Hilario tum monachis apud Locociacum congregatis praefuit, tum praedicationis lumen per omnem viciniam spargere coepit.

n. Intendebant turbae his quae ab eo dicebantur, videntes signa quae faciebat : * Cum vero credidissent evangelizanti, baptizabantur viri ac mulieres. †. Deserentes ceremonias patrum suorum, quae in multitudine deorum erant, unum Deum caeli coluerunt : * Cum. *Act. 8. Judith 5.*

Lectio v.

Turonensis Episcopus ordinatus, secundo, ab urbe lapide monasterium condidit, in quo discipulos octoginta, nihil proprium habentes, congregavit; ex quibus plures postea Episcopi creati sunt. Non procul ab eo loco altare diruit, quod falso putabatur erectum in memoriam Martyris. Idolorum fana dejecit, et lucos succidit, non ve-

ritus aliquando vitæ adire discrimen, ut eorum cultum penitus aboleret. Ad comitatum ob maxima negotia ire coactus, à Valentiniáno repulsam passus est; qui tamen séptimo post die, redeunti Martino, è sólio divínitus excussus, assurrexit, ejusque postulátis annuit. Ithácium Episcopum ácritè reprehendit, quòd contra leges ecclesiásticas Priscillíanum in causá capitis insectaretur. Tréviro profectus, ut apud Máximum Imperatórem grávis de causis ac præcipuè pro duórum nobiliórum virórum salute ágeret; cùm nihil impetráre potuisset, nisi antè promíttet se cum Episcopis Ithaciánæ partis in comitátu degéntibus communicáturum; id factúrum se pollícitus est, si his pro quibus rogáverat parceretur, dúmmodo étiam Tribúni, quos in cædem Priscilliani-stárum ad Hispánias jam missos accéperat, revocarentur. Quare congregátis iis ad ordinatióem Felícis Episcopi, ingressus Synodum, illórum communióem, ali-quátenuis íniit; sátiùs exístimans ad horam cédere, quàm his non consúlere quorum cervícibus gládus imminébat: nec tamen addúci pótuit, ut communióem il-

lam subscriptiõe firmáret. Exinde facti pœnitens, cavite in pósteram Ithaciánæ communióis párticeps fíeret. Cùmque energúmenos tárdiùs quàm solébat, et grátiá minóre curáret, subinde discíplis cum lácrymis fatebátur se, propter communióis illíus malum, detrimentum sentíre virtútis. Sédecim póstea vixit annos, quibus ab omni Episcopórum conventu abstínuit.

ñ). Pythones, et ariolos, et figúras idolórum; et im-mundítias, et abominatiónes ábstulit; ut statúeret verba legis quæ scripta sunt: * Símilis illi non fuit ante eum, neque post eum surrexit. †. Fuit gratus Deo, et erat potens in verbis et in opéribus suis: * Símilis. 4 Reg. 23. Act. 7.

Lectio vj.

Injuriárum fuit patientí-simus, ádeo ut impúne vel ab ínfimis cléricis læderetur, ac plerumque sibi obtrectántium peccáta defléret. Quodam in convívio páteram Presbytero priùs porrexit quàm Imperatóri, à quo honóris gratiá ut prior bíberet accéperat. Innúmeris miraculis cláruit. Tréviris, paralyticam penè ex-ánimem óleo à se benedicto sanávit. Parísii, ad portam urbis, leprósum ósculo mun-

dávit: próprii córporis óbice flammás aliquando repres- sit: tres mórtuós suscitávit. Annis demum gravis, dum Condatensis vici ecclésiám in sua díocési visitáret, ví- ribus defectum se séntiens, mortem sibi imminére discí- pulis indicávit. Ingravescen- te febre, in cínere et cilicio decumbens, ne vile quidem stramen sibi súbjiçi passus est. Rogátus à Presbytéris ut corpus in álterum latus reclinando subleváret: Sí- nite me, inquit, cœlum pó- tius respícere quàm terram, ut suo jam itínere itúrus ad Dóminum spíritus dirigátur. Instante jam morte, viso dæ- mone: Quid híc astas, inquit, cruenta béstia? nihil in me, funeste, repéris; Abrahæ me sinus récipit. Eá in voce anno Christi trecentésimo nonagésimo - séptimo áni- mam Deo réddidit.

ñ). Dilatávit glóriam pó- pulo suo, persecútus est iníquos, et omnes operárii iniquitátis conturbáti sunt; * Et † Directa est salus in manu ejus. † Dóminus augébat qui salvi fierent quo- tidie in idipsum; * Et. Glória Patri. † Directa. 1 *Mach.* 3. *Act.* 2.

IN III NOCTURNO.

Ant. 3. c. Obtulit holo- causta et pacífica, et invo- cávit Dóminum: et exau-

dívit eum in igne de cœlo super altáre. 1 *Paral.* 21.

Ant. 6. C. Glorificávit illum in conspectu regum, et ostendit illi glóriam suam: in fide et lenitáte ipsíus san- ctum fecit illum. *Eccli.* 45.

Ant. 4. d. Sicut Angelus Dei, sic est, ut nec bene- dictióne, nec maledictióne moveátur. 2 *Reg.* 14.

†. Parátum cor ejus spe- ráre in Dómino: ñ). Confir- mátum est cor ejus, non commovebitur. *Ps.* 111.

Lectio vij. Cap. 11. *Lectio* sancti *Evangélii* se- cundum *Lucam.*

IN illo témpore; Dixit Je- sus turbis: Nemo lucer- nam accendit, et in abscón- dito ponit, neque sub módio, sed supra candelábrum; ut qui ingrediuntur lumen ví- deant. Et réliqua.

Homília sancti Bernardi Abbátis.

In Festo S. Martini, n. 12.

Martínus lucerna erat ar- dens et lucens: eum saltém non pígeat imitári; sed imitári in eo quod est imitábile, non autem quod mirábile exhibétur. Ad men- sam dívitis sedes hódie: dí- ligenter considera quæ tibi apponuntur; quænam vidé- licet ad admiratióne, quæ verò ad imitatióne. Hú- milis fuit et spíritus pauper iste Martínus; sicút evidén-

tissimè probat effectus ipse divins grátias, quam profectò Deus tam multam nisi multam hùbili non dedisset. Tantam adversùs omnes injurias patientiam assumpserat, ut, cùm esset summus sacerdos, impúne etiã ab infimis clericis kederetur. Ad coelum lacrymæ ejus à maxilla ascendere consueverant; quibus sic abundabat, ut soleret pro illórum quoque, qui obtretractóres sui videbantur, flere peccátis.

n). Surrexit quasi ignis, et verbum ipsius quali fácula ardebat: * Irritantes illum pauci facti sunt; non enim poterant sustinere præcepta Dómini. y. De die in diem animam justam inquis opéribus cruciabant: novit Dóminus pius de tentatióne eripere. * Irritantes. *Eccli. 48. 2 Petr. 2.*

Lectio viij.

Sanè quantum justitiam **S**esurierit, tum in céteris ejus áctibus, tum speciáliter in idololatriæ persecutióne probátum est, in templórum destructióne; in statuárum dejectióne, in succisióne lucórum. Ubi se quoque aliquando non est veritus dare discrímíni, ut occásió tanti criminis de médio tolleretur. Nam misericordem eum in páupere se expertum Salvátor ipse apud

Angelos gloriabátur, datam sibi mediétatem vestis ostentans. Porrò mundítiam cordis ejus illud vel máximè indicat, quòd non est confusus inimíco loquens in porta: Nihil in me, funeste, repéries; Abrahæ me sinus recipiet. Céteram persecutiónes quas sustinuit propter justitiam, longum est numerare; pro quibus ómnibus dúbium non est multiplíciter coronári eum, qui quidem etsi non semel effecta consummátæ passiónis, sed tóties martyr fuit affectu devotissimæ voluntátis.

n). Nomen glóriæ ejus usque ad extrémum terre, eo quòd fécerat justitiam, et fidem conservávit genti suæ; * Et in diébus ejus prospératum est in manibus ejus, ut tollerentur gentes de regione. y. Propter opus Christi usque ad mortem accessit, tradens animam suam: * Et. 1 *Mach. 14. Philip. 2.*

Lectio ix.

Dómine, inquit, si adhuc pópulo tuo sum necessarius, non recúso labórem; fiat voluntas tua. O verè sanctissimam animam! ô inestimabilem caritátem! ô obediéntiam singulárem! Bonum certámen certasti, cursum consummasti, fidem servasti; de réliquo súperest tibi coróna justitiæ, quam

reddet tibi Dóminus hódie justus Judex; et adhuc dicis: Non recuso labórem; fiat voluntas tua. Obtulisti planè Isaac; únicum illum quem diligis, quod in te est, jugulasti: immolasti singuláre gáudium tuum piá devotióne, parátus redire íterum in perícula, innováre certámina, dénuo subire labórem, sustinére tribulatió-nem, deinde differri adhuc ab illa tanta felicitáte, et diu desideráta societáte spirítuum beatórum, atque in hujus mortalitátis ærumnas ab ipso intróitu glóriæ revocári; postremò (quod máximum est) à Christo tuo peregrinari diútius, si modò ipse voluisset. Nec sanè dúbium quia ampliorem grátiam mereátur, qui parátum se exhibet étiam ante mandátum, quàm qui obedire sát-agit post mandátum.

n). Dedit Dóminus ipsi fortitudinem, et usque in senectútem permansit illi virtus; ut vidérent omnes fílii Israel, * Quia bonum est obæqui sancto Deo. y. Dóminus mihi ástitit, et confortávit me; ut per me prædicatio impleátur, et áudiant omnes gentes, * Quia. Glória Patri. * Quia bonum. *Eccli: 46. 2 Tim. 4.*

y. *Sacerd.* Usque nunc pronuntiábo mirabilia tua,

Dóminæ, n). Et usque in senectam et sénium. *Ps. 70.*

AD LAUDES.

Ant. Ego à vobis débui
1. f. **E** commendári; nihil enim minùs fui ab iis qui sunt supra modum Apóstoli; tametsi nihil sum. *2 Cor. 12.*

Ant. 8. c. Signa apostolatús mei facta sunt super vos in omni patientia, in signis, et prodigiis, et virtúibus. *2 Cor. 12.*

Ant. 2. D. Etsi imperítus sermóne, sed non scientiá; in ómnibus autem manifestáti sumus vobis. *2 Cor. 11.*

Canticum de Communi Pontificum, xxiv.

Ant. 7. a. Usque in hanc horam cædimur, et instábiles sumus: maledíscimur, et benedícimus: persecutió-nem pátimur, et sustinémus. *1 Cor. 4.*

Ant. 6. F. Ego libentíssimè impendam, et superimpendar ipse pro animábus vestris. *2 Cor. 12.*

Capitulum. Jerem. 1.

Dixit Dóminus ad me: Ego dedi te hódie in civitatem munitam, et in columnam férream, et in murum æreum super omnem terram, régibus Juda, princípibus ejus, et sacerdotibus, et pópulo terræ: et

bellábunt adversùm te , et
non prævalébunt.

Hymnus. S. V.

Thure fumantes quis hic
inter aras,
Vérticem cujus sacra flam-
ma lambit?

Intus ardébat meliùs sacrátá
Péctoris ará.

Regis accumbens epulis
tuétur

Præsulum præsul bene par
honórem :

Ipsa tunc vilem minor ante
pannum

Púrpura pallet.

O virum, qualem pietas
petébat,

Quem fides nullis labefacta
seclis

Non semel sensit medios
per enses

Sacra tuentem !

Læditur probris : sibi sem-
per idem

Nescit irasci : fera corda
placat ;

Et suos tantùm cumulando
donis

Súbjicit hostes.

Nec truci quamvis caput
immolandum

Pro Dei causa posuit sub
ense ,

Mártyris palmam retulit ,
vel isto

Dignus honóre.

Lætus æternum celebret
Parentem

Orbis , æternum celebret
Parentis

Filium : par sit tibi cultus
omni ,

Spíritus , ævo. Amen.

†. Loquébar de testimóniis
tuis in conspectu re-
gum , n). Et non confundé-
bar. *Ps.* 118.

Ad Benedict. *Ant.* 8. G.
Confitébor nómini tuo , Dó-
mine , quóniam protector
factus es mihi , et libera-
sti corpus meum à perdi-
tióne , et in conspectu astán-
tium factus es mihi adjutor.
Eccli. 51.

Oratio. Orémus.

Deus , qui in beáto Mar-
tíno Pontífice , sive per
vitam , sive per mortem ma-
gnificátus es : innova éa-
dem grátia tuæ mirácula in
córdibus nostris ; ut neque
mors , neque vita separare
nos possit à caritaté Dómi-
ni nostri Jesu Christi ; Qui
tecum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Ego.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Signa.

Capitulum. Deut. 3.

Dómine Deus , tu coepi-
sti osténdere servo tuo
magnitudinem tuam , ma-
numque fortíssimam ; neque
enim est álius Deus , vel
in cœlo , vel in terra , qui
possit fácere ópera tua , et
comparári fortitúdini tuæ.

n). *br.* Fílii hóminum ,
* Usquequo gravi corde ?

Filii. *ψ.* Scitote * quoniam
 mirificavit Dominus san-
 ctum suum : * Usquequo.
 Glória. Filii. *Ps.* 4.

ψ. Exáudiet illum de cœ-
 lo sancto suo : *ñ.* In poten-
 tâtibus salus dexteræ ejus.
Ps. 19.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Etsi.

Capitulum. 1 Cor. 2.

Cùm venissem ad vos,
 fratres, veni, non in
 sublimitate sermónis, aut
 sapiéntiæ, annúntians vo-
 bis testimónium Christi; non
 enim judicavi me scire ali-
 quid inter vos, nisi Jesum
 Christum, et hunc crucifi-
 xum.

ñ. br. Venite, filii, * Au-
 dite me. Venite. *ψ.* Timó-
 rem Dómini * docébo vos,
 * Audite me. Glória. Veni-
 te. *Ps.* 33.

ψ. Intelligite, insipientes
 in pópulo : *ñ.* Et stulti,
 aliquando sápite. *Ps.* 93.

AD NONAM.

Ant. 6. F. Ego.

Capitulum. 2 Cor. 12.

Placeo mihi in infirmita-
 tibus meis, in contu-
 méntiis, in necessitatibus, in
 persecutióibus; in angú-
 stiis pro Christo: cùm enim
 infirmos, tunc potens sum.

ñ. br. Propter te, Dó-
 mine, * Sustinui oppro-
 brium. Propter te. *ψ.* Quo-
 niam zelus domus tue * co-
 Autumnalis. ATREB.

médit me, * Sustinui. Gló-
 ria. Propter te. *Ps.* 66.

ψ. Paulò minús consum-
 maverunt me in terra ;
ñ. Ego autem non derel-
 qui mandata tua. *Ps.* 118.

AD II VESPERAS.

Ant. **C**ùm majóres natu
 1. D. **C** Ecclésiæ simul es-
 sent, dixit eis : Ecce ego
 scio quia ampliùs non vidé-
 btis faciém meam. *Act.* 20.

Ant. 8. G. Coarctor è
 duóbus : desidérium habens
 dissolvì, et esse cum Chri-
 sto, multò magis mélius ;
 permanére autem in carne,
 necessariùs propter vos.
Philip. 1.

Ant. 4. d. Juxta est qui
 justificat me : ecce Dómi-
 nus Deus auxiliátor meus :
 quis est qui condemnet me ?
Is. 50.

Ant. 2. D. Opérui cñe-
 re carnem meam, ut detur
 locus voci meæ in cœlo ;
 quia ibi est testis meus, et
 cónscius meus in excelsis :
Job 16.

Ant. 6. F. Ego ad Dó-
 minum aspiciam, expectá-
 bo Deum salvátorem tuum ;
 áudiet me Deus meus : edú-
 cet me, vídebo justitiam
 ejus. *Mich.* 7.

Capitulum. 2 Cor. 3.

Nos omnes revelatâ faci-
 e glóriam Dómini specu-
 lantes, in eandem magní-
 tudinem transformámur à clari-

tate in claritatem, tanquam
à Domini spiritu.

Hymnus. Commir.

Perfusus ora lacrymis
Martinus astra suspicit :
Et in beato patriæ
Defixus obtutu gemit.

O mors, ait, quid tandem
Differs levare vincula ?
Amore Christi saucium
Privare vitæ munus est.

Quid tu minaci gutture,
Draco cruenta, sibilas ?
Redi sub umbras tartari :
Me lucis aula devocat.

Et vos, flagrans quos caritas

Mihi dat esse filios,
Fletu molesto parcite
Tardare patris gaudia.

Quod si tamen nostros
adhuc

Tellus labores exigit,
Jam lauream prensans manu
Reddar libenter prælio.

Sic fortis et constans sibi
Martinus usque perstitit,
Nec pro Deo timens mori,
Sed nec recusans vivere.

Sit Trinitati gloria,
Sermónibus quam vindicans
Martinus et miraculis
Adeptus est in præmium.

Amen.

ÿ. In justitia apparebo
conspectui tuo, Domine :
n). Satiabor, cum apparuerit
gloria tua. *Ps.* 16.

Ad Magnific. Ant. 3. a.
Mortuus est servus Domini,
jubente Domino : et non

surrexit ultra propheta in
omnibus signis atque por-
tentis quæ misit Dominus
per eum, ut faceret in terra.
Deut. 34.

Oratio ut supra ad Laudes.

*Fit Commem. S. Livini,
Episcopi et Martyris. Ant.*
Ecce. ÿ. In Deo, viij. *Ora-
tio, ut infra.*

DIE XII.

SANCTI LIVINI,
Episcopi et Martyris.

Simplex.

Lectio iij.

Livinus in Scòtia nobili
genere natus, è sacro
fonte susceptus est ab Au-
gustino Anglorum Apostolo.
Adhuc puer non pietate mo-
dò, sed etiam miraculis clá-
ruit. Adultæ autem ætatis,
ab eodem Augustino, per
annos quinque eruditus, ab
ipso in posterum Præbyter
ordinatus est, ac non multò
pòst Menalchio Scotorum
Archiepiscopo, à quo bapti-
zatus fuerat, electus et con-
secratus successor. Quo in
múnere summa cum laude
aliquândiu versatus, relicto
in Scòtia vicario, magnæ
sanctitatis viro, Evangelii
infidelibus annuntiandi grá-
tjâ, cum tribus sociis venit
in Flándriam : et ingressus
monastérium Gandavense,
quod beatus Amandus recens
extruxerat, perhumanè sus-
ceptus est à Florberto Ab-

bate et monachis. Ibi cum sanctum Bavonem, à triennio defunctum, magnis conrascare miraculis comperisset, priusquam ad opus Evangelii se accingeret, per triginta continuos dies ad ejus sepulcrum Missarum sollemnia celebravit. Inde per Flándriam et Brabantiam digressus, innumeros verbo, exemplo et signis ad Christum adduxit. Quod egré ferentes impii, variis cum modis persecuti sunt, fustibus alii, alii plumbatis eum aggressi. Unus præ ceteris ferream in os ejus forcipem mittens, linguam ei extraxit, projecitque canibus devorandam; tandem apud Escham, Flándriæ vicum in territorio Alostensi, multis vulneribus sauciatus, obtruncarunt, pridie idus Novembris. Quo eodem loco Craphaildis sancti Martyris hospita, ejusque filius Bríxius adhuc in albis existens, eo quod conquerebantur Livinum immerito interfectum esse, immániter trucidati sunt. Discipuli Livini corpus ejus cum Bríxii corpusculo in Hautem vicino pago, uno eodemque sepulcro condiderunt, et juxta eos seorsum sanctam Craphaildem. Célebre est apud nos jam ab antiquissimis temporibus sancti Livini nomen;

ad quem confugiunt, non sine fructu, agrotantes in extremo agone constituti. Eodem die colitur beatus Martinus Papa, qui, condemnata in Concilio Lateranensi, centum et quinque Episcoporum, cum suis principibus Monothelitarum hæresi, jussu Constantis Imperatoris, cujus Typum, quem admodum et antea Ethesim Heráclii, reprobaverat, per Galliopam Ravennensem Exarchum de ecclesia raptus, ac perductus Constantinopolim, per tres menses in carcere detentus est, et tandem Chersonem relegatus, ubi ærummis confectus cessit à vita decimo-sexto calendas Octóbris. Corpus ejus, Romam relatum, positum est in ecclesia sancti Martini Turonensis Episcopi nomine dedicata in Montibus.

Oratio. Orémus.

Deus qui beatum Livinum, Martyrem tuum atque Pontificem, infidelibus populis doctorem dedisti, et virtute constantie in passione roborasti; fac, quæsumus, ut ejus doctrinæ et vestigiis fideliter inherentes, ipsum in hora exitus nostri patronum efficacem experiámur; Per.

Pro Comm. sancti Martini, Papæ et Martyris,

Ant. Bonum. ⁊. Adjutor.
Oratio, Omnipotens sempiterna, xij.

VESPERÆ de Psalterio : à Capitulo de seq.

DIE XIII.

SANCTI CHILLI,
 Episcopi. *Semiduplex.*

Lectio ij.

Chillenus, quem nostri Kiliannam vocant, nobili genere in Hibernia natus, et propter procellas quibus preditus erat virtutes, Episcopus consecratus, multo tempore in patria verbum Dei feliciter disseminavit. Videns autem quia tumultus barbarum, ob sanctitatis ejus famam irruentium, aliter declinare non posset, discessit e patria, Romanamque peregrinationem suscepit. In qua peregrinatione plures annos emensus, cum nihilominus Evangelii predicandi zelo succenderetur, in Gallias remeavit. Hunc Romam revertentem excepit sanctus Faustinus solitarius, ei sanguine conjunctus, et apud se aliquandiu retinuit, cum ipso divinis colloquiis vacaturus. Tum ad sanctum Faremum Meldensem Episcopum se contulit Chilleus, a quo summa cum alacritate exceptus, in provinciam Atrebatensem

directus est; ut ibi Christiane fidei prope sopitam ignem in cordibus errantium suscitaret. Quo in munere obsequendo is ita se gessit, ut, Deo dante voci ejus vocem virtutis, posse omnes hujus provincie incolas ad veram religionem reduxerit. Vulgata autem, non tantum in Atrebatibus, sed et per totam Galliam virtutum ejus fama, celebris quidam Comes, Eulfus nomine, singulariter in eum propensus, predium quod in Albiniaco ad Scarpe marginem, Atrebatibus tribus circiter millibus, occasum versus, se junctum habebat, ipsi dono concessit. Quam Comitis liberalitate admodum recreatus Chilleus, ad locum illico perrexit; in quo sancti Solviti oratorium cum reperisset, ibidem Ecclesiam extruere est aggressus. Cui, oculibus ad usum Canonicorum postmodum adjunctis, monasterii forma accessit. Obiit idibus Novembris, mediumque Ecclesie sue pro sepulchro occupavit. At temporis successu elevatus; a tunc argentea theca inclausus, juxta aram principem repositus est; et etiamnum, a Carolo Atrebatensi Episcopo recognitus, et suo loco restitutus, pie a populo invocatur.

De S. Bricio, Lectio iij.

Ex *História Ecclesiastica Francorum sancti Gregorii Turonensis Episcopi.*

Lib. 2. c. 1. et l. 10. c. 31.

Bricius civis Turonicus, cum esset primæ ætatis juvenis, sancto Martino multas tendebat insidias. Quædam autem die Bricium Diaconum vir beatus alloquitur: En ego, Brici, delirus tibi videor? Amen dico tibi quia obtinui apud Deum ut post meum transitum, ad pontificatus honorem accederes; sed noveris te in episcopatu multa adversa passurum. Adeptus ergo, consentientibus civibus, anno Arcadii et Honorii secundo, pontificatus officium, orationi vacabat. Anno autem ordinationis ejus trigésimo tertio oritur contra eum lamentabilis causa pro crimine, illo viriliter negante. Illis vero non credentibus, sed contradicentibus, trahitur, calumniatur, ejcitur, ut sermo Sancti adimpleretur. Hoc enim ejecto, Justinianum in episcopatu constituent. At Bricius Episcopus Romam veniens, cuncta que pertulerat Papæ refert: ibique plerumque Missarum solæmnia celebrans, quidquid in sanctum Martinum deliquerat, deflendo diluit. Séptimo igitur anno, immu-

nis inventus à crimine, ad urbem suam redire jussus est. Fueruntque omnes anni episcopatus ejus quadraginta-septem; obiitque, et sepultus est in basilica quam super sanctum Martinum edificavit.

Oratio. Orémus.

Deus, qui patres nostros beati Pontificis Chilleni prædicatione et exemplis ad meliores mores reduxisti; da nobis ejus solæmnia celebrantibus, et dignos poenitentis fructus facere, et misericordiam invenire; Per Dóminum.

Pro Comm. S. Bricii, Ant. Sacerdotes, ꝑ. Salvum, xvj. Oratio, Deus fidelium, xv.

VESPERÆ, à Capitulo, de sequenti.

Fit Comm. S. Chilleni, Ant. Sacerdotes, ꝑ. Salvum. Oratio ut supra.

DIE XIV.

S. GEOFRIDI, EPISC.

Semiduplex.

Lectio ij.

Geofridus qui et Godofridus in agro Saessionensi ingennis parentibus natus, statim ab ortu ad Geofridum Abbatem sancti Quintini prope Perónam delatus, ab eo et baptismum et nomen accepit. Quinquennis etdem Geofrido in disciplinam traditus, eo magistro ita

brevi profecit, ut annos natus viginti quinque Præsbyter, invitus licet, fuerit ordinatus; et post annos sex Novigentensi monasterio præpositus. Quo in munere obeundo, cum omnium sibi admirationem conciliasset, Gervino Ambianorum Episcopo, sedem suam dimittenti, communibus Cleri ad populi suffragiis, approbante etiam Philippo Rege, et Patribus Concilii Trecensis ipsum adigentibus, suffectus est. Ambianum ingressurus, ex equo desliit, nudisque pedibus ad Ecclesiam sancti Firmiani se contulit, ubi habitam ad populum concione, omnes in admirationem sui rapuit. Episcopi personam quam dignè laudabiliterque sustinuerit, dici non potest. Plus factis quam dictis suos instituere satagebat. Pauperes tredecim quotidie ad mensam suam admittébat, quibus cum pedes abluisset, suis ipse manibus ministrabat. Viduas ac pupillos studiosissimè tatabatur: expletis nocturnis vigiliis, reliquo noctis tempore in Ecclesia flexis genibus orabat. Immemor illatarum sibi injuriarum, inimicos diligebat ex animo. Totus in reformandis tam Cleri quam populi moribus, juram etiam suam sedis accerrimè defen-

dit: unde ei creata sunt multa pericula, à quibus divinitus liberatus est.

Lectio iij.

Viennensi Concilio, rogatu et loco Guidonis Viennensis Archiepiscopi præfuit Geofridus; nec ita multo post, relictis omnibus, ut uni Deo vacaret, in magnam Carthusiam secessit; ibique ad mortem usque mansisset, nisi tum per synodicas Concilii Suessionensis litteras, tum etiam per mandatum Ludovici Regis fuisset ad sedem suam revocatus. Ecclesiam suam redditus, cum peccatores, donec resipuissent, à sacrorum mysteriorum frequentatione arceret, multorum in se odium iramque salutari severitate concitavit. Itaque certus episcopatu cedere Remos ibat consilium suum Archiepiscopo approbandum submissurus; sed cum Suessionem venisset, lethali febre correptus, in monasterio sancti Crispini Majoris quinquagenarius obiit, sexto idus Novembris, anno supra millesimum centesimo decimo-quinto, episcopatus sui undecimo. Corpus ejus ibidem sepultum, post annos viginti à Goslèno Suessionum Episcopo elevatum est, et ante

aram principem recónditum.

Orat. Deus, fídelium lumen, xxv.

DIE XVII.

S. ANIANI, EPISCOPI,

Simplex.

De Communi Pontificum.

Oratio, Deus, qui pópulis, xxv.

Lectio iij.

Aniánus Præsul Aureliánensis, Germáno et Lupo Episcopis coætáneus, ipsisque nec zelo nec doctríná inférior, sub Románo Leónis Magni pontificátu, ab Adóne et Sigeberto præcipuè floruisse scribitur. Multa jam senex in Ecclésiæ suæ administratióne, exímie non solúm sanctitátis, sed étiam sapiéntiæ specímína déderat, cum Attila Hunnórum Rex ad devastandas Gállias Rhenum transgressus est. Nec multò post Aureliánis præcipuè incúbuit hæc tempestas, imò pótius ira indignatiónis Dei, quam précibus suis differre decertábat Aniánus, ut pópulum ínterim ad pœniténtiam revocáret. Nec neglexit Arelátem usque, ad Aétium pèrgere, qui rebus Románis Valentiáni nómine tunc præerat, ut festínium urbi periclitanti auxiliúm impetráret. Jam áderat Attila, totáque vi Aureliános impugnábat.

Cùmque inclúsi pópuli suo Pontífici, quid ágerent, acclamárent; ille físus in Deo, monet omnes in oratióne prosterni, et cum lacrymis præsens semper auxiliúm Dómini imploráre. Factum id íterum ac tértiò, ardentíori semper desidério ac uberióri fletu; donec his, ut præcéperat, deprecántibus, post tértiam oratióne, de muro juxta senis impérium aspicientes, vidérunt à longè quasi nébulam de terra consúrgere. Quod ut renuntiavérunt, ait Sacerdos: Dómini auxiliúm est. Interim expugnátà civitáte, ingressi Hunnórum próceres ad eandem diripiendam sese accingébant, cum ecce Románi Gothíque ex improvísò supervéniunt, imparatosque ex urbe expellunt. Biénnio post, juxta traditióne Aurelianensis Ecclésiæ, Aniánus plenus bonis opéribus obdormívit in Dómino, anno salutis quadringentésimo quinquagésimo tértio; et in basílica sancti Lauréntii, cujus Abbas fúerat, sepultus est.

DIE XX.

S. AUTOBOTI, JUSTI.

Simplex.

Lectio iij.

Obódus seu Autbótus, Ogénere Scotus, ut ple-

rumque creditur, dilatandæ Religionis studio inflammatus, in Gallias venit, atque in Atrébatum finibus Evangelium Gentilibus annuntiavit; è quibus multos Christo lucrifacere meruit. Cum autem in his finibus et circumvicinis locis per plures annos in magnâ sanctitate fuisset conversatus, Laudunum se contulit, ut Virgini Desparæ Apostolicorum laborum gloriosos fructus offerret, eisque gratularetur in Basilicâ ad ejus honorem nuper erectâ, quæ fidelium undequaque confluentium frequentiam jam celebris evaserat. Ibi solitariam vitam aliquandiu egit, soli Deo rebusque divinis intentus, jejuniis ac macerationibus castigans corpus suum; ac demùm plenus meritis, beato sine consummatus est, circa annum sexcentésimum nonagésimum, plurimis ante et post obitum illustris miraculis. Multùm celebratur memoria sancti Obodii tum apud Laudunenses, tum etiam in hac nostra Diocesi, ac præcipuè in pago Wallicurtis dicto, ubi plurimùm Evangelium prædicasse ac miraculis claruisse traditur. Corpus ejus reconditum quiescit in ecclesiâ Burgi Petra-Pontis Diocesis Laudunensis, in

quâ magno populi concursu quotannis honoratur.

Oratio. Orémus.

Sancti Autbati, quesumus, Domine, preces et merita nobis subveniant; quem apud patres nostros Evangelii prædicatione et virtutibus clarere voluisti; Per Dóminum.

DIE XXI.

IN PRÆSENTATIONE

B. MARIE VIRGINIS.

Duplex-majus.

IN I VESPERIS.

*Ant. F*ilia Jerúsalem, 5. *C. F* nuntiâte dilecto meo quia amore langoeo. *Cant. 5.*

Ant. 6. F. Totus desiderabilis, talis est dilectus meus; et ipse est amicus meus. *Cant. 5.*

Ant. 2. D. Indica mihi, quem diligit anima mea, ubi pascas. *Cant. 1.*

Ant. 4. d. Quis mihi det te, ut inveniam te? Apprehendam te, et me docebis. *Cant. 8.*

Ant. 3. c. Trahe me: post te curremas in odorem unguentorum tuorum. *Cant. 1.*

Capitulum. Is. 56.

Hæc dicit Dóminus: Qui Helégerint quæ ego volui, et tenuerint foedus meum, dabo eis in domo mea, et in muris meis locum: no-

men sempiternum dabo eis,
quod non peribit.

R. Omnis glória ejus filiæ Regis ab intus; * Afferentur Regi virgines post eam in lætitia et exultatione: † Adducentur in templum Regis. † Unus de Angelis locutus est mecum, dicens; Veni, et ostendam tibi sponsam: * Afferentur. Glória Patri. † Adducentur. Ps. 44. Apoc. 21.

Hymnus.

Quam pulchrè graditur filia Principis,
Templi cum properat limina tangere!

Præiudicet meliõri,
Quam mox offeret hostiam.

E matris gremio, Numinis in sinum
Infans non debilis passibus advolat;

Virgo Numinis ara,
Aris victima sistitur.

Sponso membra Deo mollia devoret;

Conditi virginis dedit intima;

Verbo debita mater,
Verbo viscera consecrat.

Tecum cuncta Deo prodiga dum voves,
Numen, Virgo, tui pectoris incolat,

Quanto scœnore pensat
Terra quæ bona despicit?

Quid nos illaqueant improba gaudia?

Cur nos jam pigeat vincula rumpere!

Dux est Virgo sacerdos,
Fas sit quod properat sequi.
Sit suprema tibi gloria,
Trinitas;

Quo Virgo teneram se vovet hostiam,

Puri Flamen amoris,
Fac nos jam tibi vivere.
Amen.

† Unam petii à Domino, hanc requiram; R. Ut inhabitem in domo Domini. Ps. 26.

Ad Magnificat. Ant. 1. J. Circuibam, quærens sapientiam, ut mihi illam assumerem; et adii Dominum. Sap. 8.

Oratio ut infra ad Laudes.

AD COMPLET. *Hymnus,*
Virgo, hodie et cras.

AD OFFICIUM NOCT.

Inno. Deum apud quem Maria invenit gratiam, * Venite, adoremus. Luc. 1.

Hymnus.

Infans pulsa recens matris ab ubere,
Abscondi tacitis querit in atrii;

Templum virgo futura,
Templi crescit in ædibus.

In blanda requie, plena negotio,

Unui nota Deo vivere cogitat:

Hic pro lacte parentis
Sugit Numinis ubera.

Sic auróra novi nuntia
lúminis,
Primo manè latet núbibus
óbsita;

Mox solem paritura,
Plenum qui referat diem.

Sol in virgineo pectore
præviis
Ardorem radiis suscitatur in-
timum:

Hoc foecunda calore
Virtus insita germinat.

Ut fert prima novi mún-
nera fróndibus

Arbos irrigui fontis in ál-
veo;

Fructum Virgo datúra,
Sese flóribus induit.

Sit supréma tibi glória,
Trínitas;

Quo Virgo teneram se vovet
hóstiam,

Puri Flamen amoris,
Fac nos jam tibi vivere.

Amen.

IN INOCTURNO:

Ant. 1. f. Præcepit mihi;
qui creávit me; et in habi-
tatione sancta coram ipso
ministrávi. *Eccli. 24.*

Ant. 3. a. Quasi cypres-
sus exaltáta sum in monte
Sion: et quasi terebin-
thus extendi ramos meos;
et rami mei honoris et grá-
tiæ. *Eccli. 24.*

Ant. 6. C. Quasi vitis fru-
ctificávi suavitatem odóris;
et flores mei fructus honoris
et honestatis. *Eccli. 24.*

¶ Ego sicut olíva fracti-

fera in domo Dei: ¶. Spe-
rávi in misericórdia Dei.
Ps. 51.

*Lectiones de Scriptura
occurrente.*

Post j Lect. R. En di-
lectus meus loquitur mihi:
* Surge, própera, amíca
mea, columba mea, formosa
mea; et veni. ¶. Ecce sto
ad ostium, et pulso: si quis
aperuerit mihi, intrábo ad
illum. * Surge. *Cant. 2.*
Apoc. 3.

Post ij Lect. R. Surgam,
et quæram quem diligit áni-
ma mea: * Donec aspíret
dies, vadam ad montem
myrrhæ, et ad collem thu-
ris. ¶. Dicit mihi: Tem-
pus prope est. Etiam venio
citò. * Donec. *Cant. 3 et 4.*
Apoc. 22.

Post iij Lect. R. Gaudens
gaudébo in Dómino, et ex-
ultábit ánima mea in Deo
meo; * Quia induit me ve-
stimentis salutis quasi spon-
sam ornátam monilibus suis.
¶. Magnificat ánima mea
Dóminum, et exultávit spí-
ritus meus in Deo salutári
meo; * Quia. Glória Patri.
* Quia. *Is. 61. Luc. 1.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 5. C. Quàm pulcra
es, amíca mea, quàm pulcra
es! Oculi tui columbárum.
Cant. 4.

Ant. 8. c. Ostende mihi
faciem tuam, sonet vox tua

in auribus meis; vox enim tua dulcis, et facies tua decora. *Cant. 2.*

Ant. 2. D. Favus distillans, labia tua: mel et lac sub lingua tua; et odor vestimentorum tuorum sicut odor thuris. *Cant. 4.*

†. Myrrha, et gutta, et casia à vestimentis tuis: †. Ex quibus delectaverunt te filiae regum. *Ps. 44.*

Lectio iv.

Sermo sancti Bernardi,
Abbatis.

Hom. 2 de Laud. Virg. n. 1.

Deo hujusmodi decébat nativitas, quâ non nisi de Virgine nasceretur: talis congruebat et Virgini partus, ut non pareret nisi Deum. Proinde Factor hominum, ut homo fieret, nasciturus de homine, talem sibi ex omnibus debuit deligere, imò condere matrem, qualem et se decere sciebat, et sibi noverat placituram. Voluit itaque esse virginem de qua immaculata immaculatus procederet, omnium maculas purgaturus: voluit et humilem, de qua mitis et humilis corde prodiret; hanc in se virtutem necessarium omnibus saluberrimamque exemplum ostensurus. Dedit ergo Virgini partum; qui ei jam antè et virginitatis inspiraverat vo-

tum, et humilitatis prerogaverat meritum.

†. Audi, filia; et inclina aurem tuam, et * Obliviscere populum tuum, et domum patris tui: et concupiscet Rex decorem tuum, quoniam ipse est Dominus Deus tuus. †. Dominus tecum, Maria; ne timeas. * Obliviscere. *Psalm. 44. Luc. 1.*

Lectio v. Hom. 3. n. 3.

Merito autem concupivit Rex decorem Virginis. Fecerat enim quidquid longè antea præmonita fuerat à patre suo David, dicente sibi: Audi, filia, et vide; et inclina aurem tuam, et si hoc feceris, concupiscet Rex decorem tuum. Audivit quippe, et vidit, non ut quidam qui audientes non audiunt, et videntes non intelligunt: sed audivit et credidit, vidit et intellexit; et inclinavit aurem suam ad obedientiam, et cor suum ad disciplinam: et oblita est populum suum, et domum patris sui; quia nec populum suum augere proli successione, nec domui patris sui relinquere curavit heredem.

†. Quod relinqueris parentes tuos, reddet tibi Dominus pro opere tuo: et * Plenam mercedem recipias à Domino Deo tuo, ad quem

venisti, et sub cuius confu-
gisti alas. γ . Benedicta tu, et
beata quae credidisti: * Ple-
nam. *Ruth 2. Luc. 1.*

LECTIO VI. n. 7.

O Virgo prudens! quis
te docuit Deo placere
virginitatem! Ubi audferas,
Volo vos omnes esse, sicut
et meipsum? et, Bonum
est homini, si sic permaneat
secundum meum consilium,
De virginibus, inquit, prae-
ceptum non habeo, consi-
lium autem do. Tu verb,
non dicam praeceptum, sed
nec consilium, nec exem-
plum: nisi quod unctio do-
cebat te de omnibus; ac ser-
mo Dei vivus et efficax, ante
tibi factus magister quam fi-
lius, prius instruxerit men-
tem, quam indulerit carnem.
Christo ergo devoves te ex-
hibere virginem; et nescis
quod ipsi exhiberi te opor-
teat etiam matrem. Eligis
in Israel esse contemptibilis,
et ut illi placeas cui te pro-
basti, maledictum incurere
sterilitatis: et ecce maledi-
ctio benedictione commutat-
ur, sterilitas fecunditate
recompensatur.

η . Custodiet Dominus.
Deus pactum tibi, * Et mi-
sericordiam quam juravit pa-
tribus tuis; † Benedicetque
fructui ventris tui. γ . Inve-
nisti gratiam apud Deum,

* Et. Gloria. † Benedicet-
que. *Deut. 7. Luc. 1.*

IN III NOCTURNO.

Ant. 3. a. Sub umbra
illius quem desideraveram,
sedi; et fructus ejus dulcis
gutturum meo. *Cant. 2.*

Ant. 7. g. Introduxit me
Rex in cellaria sua: ordi-
navit in me caritatem. *Can-
tic. 1 et 2.*

Ant. 4. E. Ego dilecto
meo, et dilectus meus mi-
hi, qui nascitur inter lilia.
Cant. 6.

γ . Defecit caro mea et
cor meum: η . Deus cordis
mei, et pars mea Deus in
aeternum. *Ps. 72.*

LECTIO VIJ. Cap. 11.

LECTIO sancti Evangelii se-
cundum Lucam.

In illo tempore; Loquente
Jesu ad turbas; extol-
lens vocem quaedam mulier
de turba, dixit illi: **B**eatus
venter qui te portavit. Et
reliqua.

Homilia sancti Augustini
Episcopi. *De S. Virg. c. 3. 4.*

Beator Maria percipien-
do fidem Christi, quam
concupiendo carnem Chri-
sti. Nam et dicenti eadem,
Beatus venter qui te porta-
vit, ipse respondit: **I**mo
beati qui audiunt verbum
Dei, et custodiunt. Deni-
que fratribus ejus, id est,
secundum carnem cognatis,
qui non in eum crediderant,

quid profuit illa cognatio? Sic et materna propinquitatis nihil Mariæ profuisset, nisi felicius Christum corde quam carne gestasset. Ipsa quoque virginitas ejus ideo gravior et acceptior, quia Christus priusquam conciperetur, jam Deo dicatam, de qua nasceretur, elegit. Hoc indicant verba quæ sibi foetum annuntianti Angelo Mariæ reddidit. Quomodo, inquit, fiet istud, quoniam virum non cognosco? quod profecto non diceret, nisi Deo Virginem se antè visset.

¶. Dictum est à Dómino per Prophétam : Ecce Virgo in útero habébit, et páriet fílium : * Et vocábunt nomen ejus, Emmanuel, quod est interpretátum, Nobiscum Deus. †. Dícite filiæ Sion : Ecce Salvátor tuus venit : * Et. *Matth.* 1. *Is.* 62.

Lectio viij. Cap. 5.

Non est ergo cur Dei virgines constriherentur, quòd étiam ipsæ, virginitate servatâ, matres carnis esse non possunt. Illum enim solam virginitas decenter parere posset, qui in sua natiuitate parenti habere non posset. Verúntamen illæ unicus sanctæ virginitatis partus ómnium sanctarum virginum est decus.

¶. Dixit Deus : Benedicam ei, et ex illa dabo fílium. * Et ait Deus : Páriet fílium, et constitúam pactum meum illi in fœdus sempiternum. †. Dixit Maria : Virum non cognosco. * Et ait. *Gen.* 17. *Luc.* 1.

Lectio ix.

Et ipsæ cum Mariá et matres Christi sunt, si Patris ejus faciunt voluntatem. Hinc enim et Mariá laudabilius, atque beátius Christi mater est, secundam supramemorátam ejus sententiam : Quicumque facit voluntatem Patris mei qui in cœlis est, ipse mihi frater, et soror, et mater est.

¶. Mulier de turba dixit Jesu : Beátus venter qui te portávit, et úbera quæ sustisti. At ille dixit : Quinimo, * Beáti qui áudiunt verbum Dei, et custódiunt illud. †. Immortalitas est in cognatióne sapiéntiæ, et præclaritas in communicatióne sermonum ipsius : * Beáti. Glória. * Beáti. *Luc.* 11. *Sap.* 8.

†. *Sacerd.* Immola Deo sacrificium laudis, †. Et redde Altíssimo vota tua. *Ps.* 49.

AD LAUDES.

Ant. **P**ars mea Dóminus, 5. a. **D**ixit ánima mea : bonus est ánime querenti illum. *Thren.* 3.

Ant. 2. D. Quæsi sapientiam palam in oratione mea : ante templum postulabam pro illa. *Eccli. 51.*

Ant. 4. E. A juventute mea investigabam eam : inclinavi modicè aurem meam, et excepi illam. *Eccli. 51.*

Canticum. Zach. 2.

Lauda, et lætare, filia Sion; * quia ecce ego venio, et habitabo in medio tui, ait Dominus.

Et applicabuntur gentes multæ ad Dominum in die illa, * et erunt mihi in populum, et habitabo in medio tui.

Et scies quia Dominus exercituum * misit me ad te.

Et possidebit Dominus Judam partem suam in terra sanctificata; * et eliget adhuc Jerusalem.

Sileat omnis caro à facie Domini, * quia consurrexit de habitaculo sancto suo.

Ant. 7. d. Multam invenni in me sapientiam, et multum profeci in ea : danti mihi sapientiam dabo gloriam. *Eccli. 51.*

Ant. 6. F. In voce laudis immolabo tibi : quæcumque vovi, reddam Domino. *Jona 2.*

Capitulum. Eccles. 4.

Custodi pedem tuum in-
grediens domum Dei,
et appropinqua ut audias.

Hymnus. C.

O Sancte Sanctorum Deus,
Quàm pura sese devovet
Ignota prisco foederi,
Tuas ad aras hostia!

Afflata puro Numine,
Tadas jugales respuens
Maria, vinclo perpetis
Se castitatis obligat.

Prolis coeternæ Patri
Futura mater, sic sui
Parare Sponso Virginum
Festinat aulam pectoris.

Fallacis ævi ludicra
Perosa, nesciri studet;
Solo, placere cui cupit,
Deo frui beator.

Hinc quanta posthac Vir-
ginum

Surrexit in terris seges!
Laus quanta, despectæ prius
Adjecta continentiae!

Quotquot pudoris æmulæ
Matris prement vestigia,
Tot illa post se Filii
Dux sistet ad Regis thro-
nam.

Sit laus Patri, laus Filio
Qui Virgines sponsat sibi;
In quo litantur hostiæ
Par sit tibi laus, Spiritus.

Amen.

† Dominus abscondit me
in tabernaculo suo : ⁊. Pro-
texit me in abscondito ta-
bernaculi sui. *Ps. 26.*

Ad Benedict. Ant. 3. a.

Dabitur illi fidei donum,
electum, et sors in templo
Dei acceptissima; bonorum
enim laborum gloriosus est

fructus, et quæ non oóncidat radix sapiéntiæ. Sap. 3.

Oratio. Orémus.

Deus, qui beátam Mariam semper virginem, Spíritus sancti habitáculum, hodierná die in templo præsentári voluisti : præsta, quæsumus, ut ejus intercessióne in templo glóriæ tuæ præsentári mereámur; Per Dóminum.

AD HORAS, Dolo-xo-gia :

Qui natus es de Virgine, Jesu, tibi sit glória, Cum Patre, cumque Spí-ritu,

In sempiterna sécula.

Amen.

AD PRIMAM,

Ant. 5. a. Pars mea.

In R. br. *Y.* Qui natus es * de Maria Virgine.

Matth. 1.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Quæsiui.

Capitulum. Sap. 6.

Cura disciplinæ diléctio legum illius est : custoditio autem legum consummatio incorruptiónis est : incorruptio autem facit esse próximum Deo.

R. br. Propter innocéntiam * Suscepisti me, Deus. Propter *Y.* Et confirmasti me in conspectu tuo * in æternam. * Suscepisti Glória. Propter *Ps.* 40.

Y. Adhæsit ánima mea post te ; *R.* Me suscepit dextera tua. *Ps.* 62.

AD SEXTAM.

Ant. 4. E. A juventúte mea.

Capitulum. Eccli. 17.

Cognosce justitias et júdicia Dei, et sta in sorte propositionis et orationis altíssimi Dei. In partes vade séculi sancti cum vivis et dántibus confessiónem Deo.

R. br. Exaudi, Dómine, vocem deprecationis meæ, * Dum oro ad te. Exaudi, Dómine. *Y.* Dum extollo manus meas * ad templum sanctum tuum, * Dum oro. Glória. Exaudi. *Ps.* 27.

Y. Circúmdabo altáre tuum, Dómine ; *R.* Ut áudiam vocem laudis, et enarrem universa mirábilia tua. *Ps.* 25.

AD NONAM.

Ant. 6. F. In voce.

Capitulum. Judith 10.

Deus patrum nostrórum det tibi grátiam, et omne consílium tui cordis suá virtúte corroboret ; ut gloriétur super te Jerúsalem, et sit nomen tuum in número sanctórum et justórum.

R. br. Apud te laus mea * In ecclésia magna. Apud te. *Y.* Vota mea reddam * in conspectu tíméntium

eum, * In ecclesiis. Glória.
Apud te. *Ps.* 21.

†. Innocentes et recti ad-
hæserunt mihi; †. Quia
sustinui te. *Ps.* 24.

AD II VESPERAS.

Ant. 6. F. Lauda et lætare, sí-
6. F. Lia Sion; quia ecce
ego venio, et habitábo in
medio tuí, ait Dóminus.
Zach. 2.

Ant. 8. G. Rex Israel Dó-
minus in medio tuí; non ti-
mébis malum ultra. *Soph.* 3.

Ant. 1. J. Dóminus Deus
tuus in medio tuí fortis, ipse
salvabit. *Soph.* 3.

Ant. 5. C. Gaudébit su-
per te in lætítia: silébit in
dilectióne sua: exultábit su-
per te in laude. *Soph.* 3.

Ant. 4. E. Applicabun-
tur gentes multæ ad Dó-
minum in die illa, et erunt
mihi in pópulum, et habitá-
bo in medio tuí. *Zach.* 2.

Capitulum. Apoc. 21.

Ecce tabernáculum Dei
cum homínibus et ha-
bitábit cum eis: et ipsi póp-
ulus ejus erunt, et ipse
Deus cum eis erit eórum
Deus.

Hymnus Quám pulchrè,
ut in *I Vesperis*, 53q.

†. Sanctificávit taberná-
culum suum Altíssimus:
†. Deus in medio ejus.
Ps. 45.

Ad Magnificat. *Ant.* 3. a.
Manus Dómini confortávit

te; et ideo eris benedicta in
æternum. *Judith* 15.

Oratio ut supra ad Laudes.

Fít Commem. de sequenti,
Ant. Infirma. †. Deus, líij.
Oratio ut infra.

DIE XIII.

SANCTÆ CÆCILLÆ,
Virginis et Martyris.

Semiduplex.

De Communi Virginum,
Lectio ij.

Cæcilia in virginitátis pro-
pósito, et in fidei con-
fessione, Dei múnere sic
roboráta est, inquit sanctus
Gregórius Magnús in Sa-
cramentário, ut nec ætátis
lúbrico ab intentióne muta-
rétur, nec blandimentis car-
nális demulcerétur, nec
sexús fragilitáte deterrerétur;
nec tormentórum im-
manitate vincerétur; sed,
servando córporis ac men-
tis integritatem, cum vir-
ginitátis et martyrii palma
æternam mererétur adipis-
ci beatitudínem. Hæc una
est ex quátuor celeberrimis
Ecclesiæ Occidentális Vir-
ginibus martyrio coronátis,
quarum nomen antiquitas
insertum est in Cónone Mis-
sæ. Corpus ejus in cœmetério
Prætextáti, extra Urbem viá
Appiá, vel infans sepultum
est; vel illuc translátum.
Cùm autem rumor incre-
buisset sanctæ Virgínis cor-
pus, Astolfo Longobardó-

rum Rege Romam obsidente, ab hostibus furto fuisse ablátum; Paschali Pontifici pro more vigiliis celebranti, et ante Confessionem sancti Petri Dei laudes canenti, anno octingentesimo vigesimo-primo, Cæciliam apparuisse scribit Anastásius, et quo in loco sepulta esset indicasse. Is, cum sanctæ Mártiris corpus in sepulcro aureis indumentis velátum, et ad ejus pedes linteamina ejusdem sanguine aspersa reperisset; illud magno cum honóre intra muros trántulit, in ecclésiám quam sub ejus nómine Gregórius Magnus extruxerat. Ibi Cæciliæ corpus, uná cum sanctorum Valeriáni, Tibúrtii et Máximi, Urbáni quoque ac Lúccii Pontificum corpóribus, sub altári collocávit.

LECTIO III.

Ex ecclésiám Paulo Sfondráto Cardinale exornante, vetus excavátum forámen detectum est, pervinum ad corpus sanctæ Mártiris, per quod fideles sudariola solébant demittere, quæ è sepulcri contactu vim restituendæ sanitátis haurirent. Marmóreum itaque ibi monumentum inventum est; et in ea arca cypréssina pénitus illæsa dúctili clausa opérculo, in qua sanctum

jacébat Cæciliæ corpus séricis panni involútum, quicúm essent depressi, situm corpóris ostendébant. Sérica quoque fila auro intertexta, circa corpus ejus reperta sunt; et ad pedes, vela sanguine márida. Visumque est, non, ut áscolet in sepulcro, resapinum corpus; sed ut in lecto, jacens supra dextrum latus. Tum Clemens octávus, die ipsá sanctæ Mártiri sacrá, post oblátum ritu solemnem Missæ sacrificium, ministério Diaconórum adjútus, thecam argenteam détulit in Confessionem; in eaque cypréssinam arcam, quæ venerandum Vírginis corpus continébat, collocávit; et in lapídeo monumento utramque ita simul compósitam inclásit, anno Dómini millésimo quingentesimo nonagésimo-nono.

ORATIO. Oremus.

Deus, qui nos beátæ Cæciliæ Vírginis et Mártiris tuæ annuá solemnitate latificas: da ut cujus natalitia colimus, virtutem quoque passionis imitemur; Per Dóminum nostrum Jesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit.

VESPERÆ à Capitulo de sequenti.

Post Hym. †. In Deo sperávi; r). Non timébo quid faciat mihi caro. Ps. 55.

Ad Magnificat. Ant. 8. G.
Clemens adjutor meus laboravit mecum in Evangelio; cujus nomen est in libro vitæ. *Philip. 4.*

Oratio, Omnipotens, ut infra.

Fit Commem. sanctæ Cæciliæ, Ant. Casta generatio. 7. Confessio, lix. Oratio ut supra.

DIE XXIII.

SANCTI CLEMENTIS,
Papæ et Martyris.

Semiduplex.

De Comuni unius Martyris.

Lectio ij.

Ex libro sancti Irenæi Episcopi et Martyris, adversus Hæreses. L. 3. c. 3.

Post Anacletum, tertio loco ab Apostolis episcopatum sortitur Clemens, qui et vidit ipsos Apostolos, et contulit cum eis, cum adhuc insonantem prædicationem Apostolorum, et traditionem ante oculos haberet. Non solus; adhuc enim multi supererant tunc ab Apostolis docti. Sub hoc igitur Clemente, dissensione non modicâ inter eos qui Coriathi essent fratres, factâ, scripsit quæ est Romæ Ecclesiæ potentissimas litteras Corinthiis, ad pacem eos congregans, et reparans fidem eorum, et annuntians quam in recenti ab

Apostolis receperant traditionem. Huic Clementi succedit Evaristus. (Obiit autem, juxta Hieronymum, tertio Trajani anno; et nominis ejus memoriam jam tum extracta Romæ ejus tempore ecclesiâ usque hodie conservat.)

Lectio iij.

Ex Epistola sancti Clementis Papæ et Martyris, ad Corinthios. *Ep. 1, n. 7.*

Non tantum, dilecti, ut vos moneamus, scribimus; sed etiam ut nos ipsi commonefaciamus: in eodem enim stadio versamur; et certamen idem nobis impositum est. Quocirca relinquamus inanes et vanas curas, atque veniamus ad gloriosam et venerabilem sanctæ vocationis nostræ regulam. Quis inter vos generosus? quis misericors? quis caritatis plenus? dicat: Si propter me seditio, et discordia, et schismata, discedo, ab eo quodcumque volueritis, et facio quæ à plebe mandantur: solum ovile Christi in pace degat cum constitutis Episcopis. Qui hoc fecerit, sibi magnum decus in Domino comparabit, et omnis locus eum suscipiet; Domini est terra et plenitudo ejus: hæc, qui divinam, ac cujus nunquam poenitet vitam vivunt, fe-

cérunt et, fácient. Multos inter nos cognóvimus, qui seipsos in víncula conjecerunt, ut álios redímerent. Multi seipsos in servitútem dederunt, et ácepto pretio suí, álios cibáruunt.

Ad Benedictus. Ant. 3. a.
In Evangélio labóro usque ad víncula; quasi malè óperans; sed verbum Dei non est alligátum. 2 *Tim. 2.*

Oratio. Orémus.

Omnípotens sempiternæ Deus, qui in ómnium Sanctórum tuórum es virtúte mirábilis: da nobis in festivitáte beáti Clementis cum gratiárum actióne lætári, qui Fílii tui Martyr et Póntifex, quod ministério gessit, testimonio comprobávit, et quod prædicávit ore, confirmávit exemplo; Per eundem Dóminum.

Ad Magnif. Ant. 6. F.
Confirmábat Ecclesiás, præcípíens custodíre præcepta Apostolórum et Seniórum. *Act. 15.*

Oratio, ut supra.

Fit Commem. S. Chrysogoni Martyris, Ant. Ecce Deus. ¶ In Deo, viij.

Oratio ut infra.

DIE XXIV.

S. CHRYSOGONI,
Martyris. *Simplex.*

De Comuni unius Martyris.

Lectio iij.

Chrysógonus post longa víncula et cárceres Romæ pro Christi confessióne tolerátos, jubente Diocletiano, Aquiléiam perductus, postquam ejusdem nec blanditiis, nec minis à propósito deterréri pótuit, ad Aquas Gradátas securi percussus est. Corpus ejus projectum in mare, paulò post inventum, Zóilus Présbyter sepelívit in ædibus suis. Vetus est Romæ título sancti Chrysogoni, cujus mentio fit in Concilio Romano sub Symmacho, et à Gregório Magno in Epístolis. Hanc ædem Gregórius Papa tertias adornávit, et munéribus auxit. Ejus autem nomen, quod per Illyricum et in Africa étiam célebre fuit, Cánoni Missæ quo tota jam Ecclesiá Occidentális útitur, à primis temporibus insertum est.

Oratio. Orémus.

Ad defénsionem fidélium, quæsumus, Dómine, dexteram tuæ majestátis extendere: et ut perpétuá pietátis tuæ protectióne muniantur, sancti Mártyris tui Chrysogoni continúa pro his non desit intercessio; Per Dóminum.

VESPERÆ de Psalterio; à Capit. de sequenti.

DIE XXV.

SANCTÆ CATHARINÆ,
Virginis et Martyris.*Semiduplex.**De Communi Virginum.**Oratio, Omnipotens, lvij.**Lectio ij.*

CATHARINÆ seu *Æ*CATHERINÆ Virginis et *M*ARTYRIS memoriam singulari cultu jam pridem veneratur Orientalis Ecclesia; ejusque corpus in Sina Arabiæ monte religiosè servatur. Paulus Latrensium nobilis Anachoréta, qui medio sæculo decimo obiit, ejus festum diem suam imprimis solemnitate celebrabat. Sequenti sæculo, Simeon in monte Sina monachus, consuetam Richardi Normanniæ Ducis eleemosynam quæsiturus, Rotomagum venit; ac secum allatas beate Catharinæ reliquias in monasterio supra montem urbi vicinam edificato deposuit. Inde cepit beate Martyris cultus per Gallias propagari. Obiit Simeon anno millesimo tricésimo quinto, apud Treviros reclusus, et inter Sanctos colitur.

Lectio ij.

Ex libro sancti Cypriani, Episcopi et Martyris, de disciplina et habitu Virginum.

NEMINEM Christianum decet, et maxime virgi-

num non decet obritatem ullam computare carnis et honorem; sed solum appetere sermonem Dei, et bona in æternum mansura complecti. Aut si in carne sit gloriandum, tunc plane quando in nominis confessione cruciatur; quando fortior femina viris torquentibus invenitur; quando ignes, aut cruces, aut ferrum, aut bestias patitur ut coronetur. Illa sunt carnis pretiosa monilia, illa corporis ornamenta meliora.

AD VESPERAS, seu Commem. S. Lini Papæ et Martyris: Ant. Ecce Deus. ♪. In Deo, viij. Or. ut infra.

DIE XXVI.

SANCTI LINI, PAPÆ
et Martyris.*Simplex.**De Comm. unius Martyris.**Lectio ij.*

Ex libro sancti Irenæi Episcopi et Martyris, adversus Hæreses. L. 3. c. 3.

MAXIMÆ et antiquissima Met omnibus cognita, à glorioſissimis duobus Apostolis Petro et Paulo Romæ fundata et constituta Ecclesiæ, eam quam habet ab Apostolis traditionem et annuntiatam hominibus fidem, per successiones Episcoporum pervenientem usque ad nos, indicantes; confundimus omnes eos qui quo-

quómodo, vel per suí placentiam malam, vel vanam glóriam, vel per cæcitatē et malam sententiā, præterquam oportet, colligant. Ad hanc enim Ecclesiam propter potentiorem principalitatem necesse est omnem convenire Ecclesiam, hoc est, eos qui sunt undique fideles; in qua semper ab his qui sunt undique, conservata est ea quæ est ab Apóstolis traditio. Fundantes igitur et instruentes beati Apóstoli Ecclesiam, Lino episcopatum administrandæ Ecclesiæ tradiderunt. Hujus Lini Paulus in his quæ sunt ad Timótheum Epístolis

méminit. (In vetustissimis Pontificálibus légitur ipsum martyrio vitam consummasse. Sepultus est in Vaticano prope tumulum sancti Petri. Ejus nomen in Cáno-ne Missæ insertum est.)

Oratio. Orémus.

Quasumus, omnipotens Deus, ut nos virtute sancti Spiritus, et ad credendum fáciles, et ad confitendum fortes efficias; qui beato Lino Pontifici, propter verbum tuum et testimonium Jesu, animam suam ponere tribuisti; Per eundem... in unitate ejusdem.

VESPERÆ de sequenti.

IN FESTO S. MAXIMI, EPISCOPI.

SOLLEMNE-MINUS.

BOLONIÆ, Solemne-majus cum Octavâ.

IN I VESPERIS.

*Psalmi de Feria, et sic in toto Officio.**Ant. I* audemus virum gloriosum et parentem nostrum in generatione sua. *Eccli. 44.**Ant. 6. F.* Natus est homo firmamentum gentis, rector fratrum, stabilimentum populi. *Ibid. 46.**Ant. 4. E.* Cum esset junior, nihil puerile gessit in opere, sed pergebat ad templum, et ibi adorabat Dominum. *Tob. 1.**Ant. 8. G.* Se dedit ad diligentiam lectionis legis et prophetarum et aliorum librorum. *Prol. Eccli.**Ant. 5. C.* Eruditus est sapientiam, et erat potens in verbis et in operibus suis.*Act. 7.**Capitul. R. et Hymn. è Communi Pontif. xx.*✠. Prævenisti eum, Domine, R. In benedictionibus dulcedinis. *Ps. 20.**Ad Magnif. Ant. 7. G.* Dominus Deus erat cum eo, et magnificavit eum in excelsum. *2 Par. 1.**Oratio, ut infra ad Laudes.*

IN I NOCTURNO.

*(BOLONIÆ, Psalmi de Dom. et sic in reliquo Officio.)**Ant. 1. a.* Confortabatur spiritu, et erat in desertis usque in diem ostensionis suæ. *Luc. 19.**Ant. 6. C.* Operuit cilicio carnem suam, jejunavit et dormivit in sacco, et ambulavit demisso capite. *3 Reg. 21.**Ant. 4. A.* In loco solitudinis Dominus docuit eum, et custodivit quasi pupillam oculi sui. *Deut. 32.*✠. Beatus homo quem tu erudieris, Domine; R. Et de lege tuâ docueris eum. *Ps. 93.**Lectiones de Scriptura occurrente.**(BOLONIÆ, Lect. ut in Communi Patron.)**Post j Lect. R.* Quem admodum eruditus es in juventute tuâ! Et * Implētus es quasi flumen sapientiâ. ✠. Bonus eris minister Christi Jesu, eruditus ver-

bis fidei et bonæ doctrinæ.

* Implétus es. *Eccli.* 47.

1 *Tim.* 4.

Post ij Lect. n. Post aurum non abiit, nec speravit in pecuniæ thesauris.

* Quis est hic? et laudabimus eum; fecit enim mirabilia in vita sua. γ . Ait illi Dóminus: Séquere me; et relictis ómnibus, secútus est eum. * Quis est. *Eccli.* 31. *Luc.* 5.

Post iij Lect. n. Qui fécerit et docúerit, * Hic magnus vocábitur in regno cœlórum. γ . Parávit cor suum ut investigáret legem Dómini, et fáceret et docéret.

* Hic magnus. Glória. * Hic. *Matt.* 5. 1 *Esd.* 7.

IN II NOCTURNO.

Ant. 2. D. A Dómino suo præpósitus gubernábat créditam sibi domum. *Genes.* 39.

Ant. 3. à. Quæsívit bona genti suæ, et plácuít illis potestas ejus; et glória ejus ómnibusdiébus. 1 *Mach.* 14.

Ant. 5. C. In fide et lenitáte ipsíus sanctum fecit illum, et elégit eum ex omni carne. *Eccli.* 45.

γ . Beátus quem elegisti et assumpsisti: *n.* Inhabítabit in átrijs tuis. *Ps.* 64.

Lectio iv.

Máximus, sanctíssimus Dei Póntifex quem hódie cólimus, in Ecclesiá

Tervannensi ab antiquíssimis temporibus summo cum honóre celebrátur. Ipsam autem eundem esse Præsulem ac sanctum illum Máximum, qui è Lirinensi monastério, in quo primùm fuit mónachus, deindè Abbas, et vacante sede Regiensis, raptus est et Póntifex consecrátus; quique plúribus ádfuit Concíliis, ac Epístolæ sancti Leónis ad Flaviánum adversus Eutychiánam hæresim missæ subscripsit; nedum áliquo monumento probétur, imò nequidquam constáre potest cum monumentis históricis et quidem indubitátis. Quisnam verò fúerit Máximus iste noster, quo loco natus sit, quo tẽpore, quot annis víxerit, certò non valémus assérere.

n. In fraude circumveniéntium ádfuit illi Sapiéntia; * Custodívit illum ab inimícis, et à seductóribus tutávit illum. γ . Novit Dóminus pios de tentatióne erípere. * Custodívit illum. *Sap.* 10. 2 *Petr.* 2.

Lectio v.

Hoc autem ex antiquíssima traditióne certum habémus, sanctum hunc Præsulem Máximum, nulli verisimíliter Ecclesiæ addictum, sed ad gentes ordinátum, assumptis secum Va-

lario et Rústico, Luzóvium petiisse, peragrataque Germaniá, Tervannam pervenisse; ac deinde pávulum ex hac civitate digressum, oratórium in honorem Desparæ et sancti Andréæ construxisse. Ibi cum per octo annos et tres menses Apostolicum munus strenuè peragisset, pluribusque miraculis doctrinam suam confirmasset, diem obitus sui proximum divinâ revelatione cognoscens, in eodem se cilio, quo pro interiõri túnica semper usus fuerat, sepeliri velle declaravit; et spe gaudens Deum laudare non desiit, donec efflaret animam quinto calendas Decembris.

n). Sic amplificatus est Elias in mirabilibus suis. Et * Quis potest similiter sic gloriari tibi, qui sustulisti mortuum ab inferis, de sorte mortis in verbo Domini? †. Hæc dicit Filius Dei: Novi ópera tua, et fidem, et caritatem tuam, et ministérium, et patientiam tuam, et ópera tua novissima plura prioribus. * Quis. *Eccli. 48. Apoc. 2.*

Lectio vj.

Sancti Máximi corpus è loco cui nomen Wima, ubi sepultum fuisse creditur, Tervannam decimo Ecclesiæ século à Wicfrido

translátum, in primáriâ aede reverenter collocátum est, ibique remansit, donec urbe funditus eversâ, fuerit Ypras Flandrórum deportátum. Os bráchii in Ecclesiâ Morinó-Boloniensem, quæ sanctum hunc Præsulem tanquam Patrónum suum invocat, religiósè translátum est. Caput verò cessit Audomarénsibus, et in Ecclesiâ Cathedrâli capsâ argenteâ inclúsum est. Ita providente Deo, cum in tres Diocèses divisa sit Tervannensis Ecclesiâ, factum est, ut illius sancti Pontificis exúviæ in tres etiam portiones dividerentur, ut unaquæque Ecclesiâ, ad illius patrocínium expetendum, et virtutes imitandas, ejus præsentíâ constanter excitaretur. Gaudet autem nunc Ecclesiâ Cathedrâlis Atrebatensis portiunculâ Reliquiárum hujus sancti Pontificis.

n). Mortuum prophetavit corpus ejus; * In vita sua fecit monstra, et in morte mirabilia operatus est. †. Dicit Jesus: Qui credit in me, ópera quæ ego facio, et ipse faciet, et majóra horum faciet. * In vita. *Glória. * In vita. Eccli. 48. Joan. 14.*

IN III NOCTURNO.

Ant. 3. a. Ipse est directus

divinitus in pœnitentiam gentis, et tulit abominatiões impietatis. *Eccli.* 49.

Ant. 8. G. Hic est qui fuit in ecclesia cum patribus nostris, qui accepit verba vitæ dare nobis. *Act.* 7.

Ant. 1. g. Hic erat edoctus viam Dómini, et fervens spírиту loquebátur et docébat diligenter. *Act.* 18.

†. Os meum annuntiábit justítiam tuam; ⁊. Totâ die salutare tuum. *Ps.* 70.

Lectiones de Evang. et ejus Homil. ut in Comm. Patron. pro Pont. clxxxvj.

Post vij Lect. ⁊. Ego sequester, * Et médius fui inter Dóminum et vos, ut annuntiárem vobis verba ejus. †. Nocte et die non cessávi cum lacrymis monens unumquemque vestrúm. * Et médius. *Deut.* 5. *Act.* 20.

Post viij Lect. ⁊. Vidéte quóniam * Non soli mihi laborávi, sed ómnibus exquiréntibus veritátem. †. Factus sum infirmis infirmus, ut infirmos lucrifácerem, ómnibus ómnia factus sum, ut omnes fácerem salvos. * Non soli.

Post. ix Lect. ⁊. Euge, è *Communi Pontif.* xxiiij.

†. *Sacerd.* Confitébor tibi in nationibus, Dómine; ⁊. Et nómini tuo psalmum dicam. *Ps.* 17.

Autumnalis. ATREB.

AD LAUDES.

Ant. Sacerdos magnus in 3. à. S vita sua suffulsit domum; et in diébus suis corroborávit templum. *Eccli.* 50.

Ant. 4. A. In ascensu altáris sancti glóriam dedit sanctitátis amictum. *Ibid.*

Ant. 5. a. In sollicitúdine pósito est semper propter opus suum. *Eccli.* 38.

Cantic. de Comm. Pont.

Ant. 6. F. In bonitáte et alacritáte animæ suæ plácuít Deo. *Eccli.* 45.

Ant. 1. g. Fecit omnes servíre Dómino Deo suo; cunctis diébus ejus non recessérunt à Dómino. 2 *Paral.* 34.

Capitulum et Hymnus è Communi Pontificum.

†. Dómine, dilexi decórem domús tuæ: ⁊. Et locum habitatiónis glóriæ tuæ. *Ps.* 35.

Ad Bened. Ant. 1. D. Quasi stella matutína in médio nébulæ, et quasi sol refulgens, sic ille effulsit in templo Dei. *Eccli.* 50.

Oratio. Orémus.

Deus, qui beátum Pontíficem sanctitáte sicut et nómine Máximum, pópulo tuo ducem et Patrónum donáre dignátus es; da nobis ejus sequendo vestígia, ire corde magno et álacri

de virtute in virtutem, ut
céleres profectus gregis fiant
sempiterna gaudia pastóris;
Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Sacerdos.

AD TERTIAM.

Ant. 4. A. In ascensu.

Capitulum. Eccli. 50.

Effulsit in templo Dei
quasi ignis effulgens et
thus ardens in igne; quasi
vas auri sólidum, ornátum
omni lápide pretioso.

r. *br.* In sancto, Dómine,
* appáruí tibi * Allelúia,
allelúia. In sancto. *†.* Ut
vidérem virtutem tuam * et
glóriam tuam. * Allelúia.
Glória. In sancto. *Ps.* 62.

†. Quàm dilecta taberná-
cula tua, *r.* Dómine virtú-
tum! *Ps.* 83.

AD SEXTAM.

Ant. 5. a. In sollicitudine.

Capitulum. Prov. 27.

Diligenter agnosce vultum
pécoris tui, tuosque gre-
ges considera; non enim
habébis júgiter potestatem,
sed coróna tribuétur in ge-
nerationem.

r. *br.* Pavit eos * in in-
nocentiá cordis sui, * Alle-
lúia, allelúia. Pavit. *†.* Et
in intelléctibus mánuum
suárum * deduxit eos. * Alle-
lúia. Glória. Pavit.

†. Nos pópulus tuus et
oves páscuæ tuæ, *r.* Confité-

bimur tibi in séculum.
Ps. 78.

AD NONAM.

Ant. 1. g. Fecit.

Capitulum. Heb. 13.

Obedite præpósitis vestris,
et subjacéte eis: ipsi
enim pervigilant, quasi ra-
tionem pro animábus ves-
tris redditúri, ut cum gau-
dio hoc fáciant, et non ge-
mentes: hoc enim non
expedit vobis.

r. *br.* Dóminus protector
meus * in ipso sperávi, * Al-
lelúia, allelúia. Dóminus.
†. Qui subdit * pópulum
meum sub me. * Allelúia.
Glória. Dóminus. *Ps.* 143.

†. Díligam te, Dómine,
r. Fortitúdo mea. *Ps.* 17.

AD II VESPERAS.

Ant. Scitis quómodo ni-
4. E. **S**hil subtráxerim
utílium, quóminus annun-
tiárem vobis, et docérem
vos públicè et per domos.
Act. 20.

Ant. 1. D. **M**undus sum
à ságuine ómnium; non
enim subterfúgi quóminus
annuntiárem omne consi-
lium Dei vobis. *Act.* 20.

Ant. 8. G. **N**ihil véreor,
nec fácio ánimam meam
pretiosiórem quàm me,
dúmmodo consummem cur-
sum meum, et ministérium
verbi. *Act.* 20.

Ant. 3. a. **N**unc com-
mendo vos Deo, et verbo

gratiae ipsius, qui potens est aedificare, et dare hereditatem in sanctificationis omnibus. *Act.* 20.

Ant. 2. A. Testis mihi est Deus, quomodo cupiam omnes vos in visceribus Jesu Christi; et hoc oro, ut caritas vestra magis ac magis abundet. *Philipp.* 1.

Capitulum. 1 Reg. 12.

Absit a me ut cessem orare pro vobis. Timete Dominum, et servite ei in veritate, et ex toto corde vestro.

Hymnus ut in Communi Pontificum.

† Magna est, Domine, gloria ejus, ⁊. In salutari tuo. *Ps.* 20.

Ad Magnificat. Ant.

5. C. Fuit magnus secundum nomen suum, maximus in salutem electorum. Quam gloriam adeptus est! *Eccli.* 46.

Oratio, ut supra ad Laud.

(*In urbe Bolonia, diebus intra Octavam S. Maximi, Lectiones ut in Comm. Patronorum, cccxix: reliqua ut supra,*)

DIE XXX.

S. ANDREAE APOST.

Duplex-majus.

De Communi Apostolorum,

Ad Magnificat. Ant. 8. G.

Invenit Andreas fratrem suum Simonem, et dicit ei;

Invenimus Messiam; et adduxit eum ad Jesum. *Joa.* 1.

Oratio ut infra ad Laud.

IN I NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Andreas Bethsaide natus, qui est Galilaeae vicus, frater Petri, discipulus Joannis Baptistae, cum eum de Christo dicentem audisset, Ecce Agnus Dei, secutus Jesum, fratrem quoque suum ad eundem perduxit. Cum postea una cum fratre piscaretur in mari Galilaeae, ambo a praetereunte Christo vocati illis verbis: Venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum, nullam interponentes moram, et relictis retibus, secuti sunt eum. Post cujus resurrectionem et ascensionem Andreas in Scythia praedicavit. Cumque in Graciam pervenisset, multis ab idolorum cultu ad Christum colendum adductis, urbem Patras in Achaia, sua morte nobilitavit. Ejus reliquias Constantinus Imperator, ex voto Constantini patris, anno vigesimo regni sui Constantinopolim transferri, et in augustissimo Apostolorum templo collocari curavit: unde postea decerpta pignora diversis locis quasi vitae semina dispersa sunt. Os e brachio

jam ante annum millésimum ducentésimum in Ecclesiám Parisiensem ex Basílica sancti Stéphaní véteris, in qua Concílium Parisiense sextum sub Ludovíco Pio Imperatóre celebrátum est, translátum fuisse scribitur.

Lectio v.

Sermo sancti Petri Chrysólogi. 133.

Beátus Andréas hódie moriendo pro Dómino, toto virtútis gradu domínícis incumbit hærere vestigiis. Nec eum cursus fáciat dísparem fratri, quem nátura símilem, vocátio sócium, parem grátia ipsa perfécerat. Ad unam vocem Dómini, sicut ille, patrem, pátriam, censum relíquit. Solum est quòd témpore domínice passiónis fugit; sed neque hoc impar, quia non est grávius fúgere quàm negáre. Sed æquávit fratres veniá, quos sic dis-créverat culpá. Nam crucem quam refúgerant, póstea conjunctis víribus, ardentèr invádunt; ut unde reátam sumpserant, inde conscéndent cœlum, inde præmíum súmerent et corónam. Petrus namque crucem, árborem conscendit Andréas: ut qui Christo cómpati gestiebant, in semetipsis figuram formamque ipsius exprimerent passiónis, et redempti ligno consumma-

rentur ad palmam. Sic Andréas noster, etsi cedit órdini, præmio tamen non cedit et labóri.

Lectio vj.

Sermo sancti Bernardi Abbátis. *De S. Andr.* 2. n. 1.

Beáti Andréæ Apóstoli solémnitas hódie celebrátur. Quam si piá sollicitúdine perscrutémur, multa invenímus in ea, quæ ædificent ánimas nostras. In ipso síquidem conversiónis suæ infítio, magnum nobis perfectæ obediéntiæ præstat exemplum, quod quidem Christiánis ómnibus necessárium. Sola enim est caritas quæ obediéntiam gratam facit et acceptábilem Deo; hñsarem quippe datórem diligit Deus. Unde autem in Andréa jamjam moritúro tam spirituális mens fuit, tam fervens caritas, ánimus tam robustus? Planè Spíritus erat qui adjuvábat infirmitátem ejus, per quem dif-fundebátur in corde ipsius caritas fortis ut mors, imò et fórtior morte. — Cujus ó! si et nos partícipes inveniamur! Et sicut beáto Andréæ crucem et mórtē ipsam, sic nobis quoque labórem et pœniténtiam nostram faceret, non solùm non molestam, sed étiam desiderábili-

lem atque omnino delectabilem esse.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 4.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

IN illo tempore; Ambulans Jesus juxta mare Galilææ, vidit duos fratres, Simonem qui vocatur Petrus, et Andréam fratrem ejus, mittentes rete in mare. Et reliqua.

Homilia sancti Gregorii

Papæ. 5 in Ev. n. 1.

Audistis, fratres carissimi, quia ad unius jussionis vocem Petrus et Andréas, relictis retibus, secuti sunt Redemptorem; et ad unum Domini præceptum, hoc quod possidere videbantur, obliti sunt. In caelo jam sedet, qui de conversione nos admonet: jam jugo fidei colla gentium subdidit; jam mundi gloriam stravit; jam ruinis ejus crebrescentibus, districti sui judicii diem propinquantem denuntiat: et tamen superba mens nostra non vult hoc sponte deserre, quod quotidie perdit invita. Quid ergo, fratres carissimi, quid in ejus judicio dicturi sumus, qui ab amore præsentis sæculi, nec præceptis fléctimur, nec verbis emendamur?

Lectio viij. n. 2.

Sed fortassè aliquis. tacitis sibi cogitationibus dicat: Ad vocem dominicam uterque iste piscator quid aut quantum dimisit, qui penè nihil habuit? Sed hæc in re, fratres carissimi, affectum debemus potius pensare quam censum. Multum reliquit, qui sibi nihil retinuit: multum reliquit, qui quantumlibet parum, totum deseruit. Certè nos et habitaculum cum amore possidemus, et ea quæ minime habemus, ex desiderio quærimus. Multum ergo Petrus, et Andréas dimisit, quando uterque etiam desideria habendi dereliquit.

Lectio ix. n. 4.

Quia ergo, fratres carissimi, beati Andræ Apostoli natalitia celebramus, debemus imitari quod colimus. Ostendat nostræ obsequium devotionis, immutatae sollemnitas mentis: despiciamus quæ terrena sunt; relictis temporalibus, mereamur æterna. Si autem necdum possumus relinquere propria, saltè non concupiscamus aliena. Si necdum mens nostra accenditur igne caritatis, in ambitione sua habeat frænum timoris; ut profectus sui passibus vegetata, dum ab alienorum appetitu compescitur, quan-

dóque ad própria contem-
nenda perducatur, adju-
vante Dómino nostro Jesu
Christo.

Ad Benedictus. Ant. 3. a.
Erant Petrus et Andrés
piscatóres; et ait illis Jesus:
Veníte post me, et fáciam
vos fieri piscatóres hómi-
num. At illi contínuò, relic-
tis rétib; secúti sunt eum.
Matth. 4.

Oratio. Orémus.

Majestátem tuam, Dómi-
ne, suppliciter exorá-
mus; ut sicut Ecclésiæ tuæ
beátus Andrés Apóstolus
éxitit prædicátor et rector,
ita apud te sit pro nobis
perpétuus intercessor; Per.

Ad Magnificat. Ant. 4. D.
Omnia detrimentum feci,
ut Christum lucrifáciam, ad
cognoscendum illum, et vir-
tútem resurrectionis ejus, et
societatem passionum illius,
configurátos morti ejus.
Philipp. 3.

*Fit Commem. de se-
quenti.*

DIE I DECEMBRIS.

S. ELIGII EPISCOPI.

Duplex-minus.

De Communi Pontificum.

Oratio, Deus, fidélium, xxv.

IN II NOCTURNO.

LECTIO IV.

Eligius Lemovix aurífaber
indústrius, Parísios se
cántulit, ubi perstítæ suæ

famá Clotário secundo innó-
tuit. Sanctióri; vitæ desidé-
rio accensus, ómnium ab
adolescéntia delictórum exo-
mologésim fecit coram Sa-
cerdóte, et exindè in ópera
pietátis omni stúdio incú-
buit: nam étiam cáum artem
exercébat, subindè in sacros
códices óculos intendébat;
itá ut mens Deo vacáret,
dúm manus úsibus servié-
bant humanis. Quidquid
arte suá comparábat, id
totum fovendis egénis, et
captivis, rerum étiam sibi
necessariárum dispéndio,
redimendis erogábat. Hinc
tantus ad eum páuperum
concursum, ut quærenti do-
mum Eligii dicerétur: Ubi
pauperum coetum conspéxe-
ris, illic et Eligium repé-
ries. Intra domum autem
vacábat orationi cum fami-
liárib; qui diù noctúque
in ejus cámara canónicum
cursum solémniter adim-
plébant.

LECTIO V.

Non minus acceptus Da-
ngoberto Eligius quàm
Clotário patri, et ab illo ad
Armoricórum Regem, pa-
cis componendæ causá, mis-
sus, Reges ambos felíci fœ-
dere sociávit. Vária ejus
hortátu et impensis extracta
sunt templá et monastéria.
Solemniacense in Lemoví-
cibus cœnóbium cóndidit.

Parisiis edificavit monasterium virginum, ad quarum corpora sepelienda Ecclesiam sancti Pauli extra civitatem construxit. Instauravit in eodem monasterio Basilicam sancti Martialis quam ejus quoque ditavit reliquiis. Plurima diversis temporibus auro, argento et gemmis ornavit sepulora Sanctorum. De Ecclesie disciplina sollicitus, simoniacam labem, quæ altas in Gallia radices egerat, penitus extirpavit.

Lectio vj.

Ad Noviomensem Episcopatum assumptus, nihil in hoc munere ex pristinis virtutibus remisit. Non modo salutem gregis sibi commissi invigilavit; sed et Flandros et Frisios, aliosque ad septentrionem populos, non sine magno labore ac vitæ discrimine ad Christum adduxit. Vehementi solitudinis amore raptus, ut soli Deo rebusque divinis liberius vacaret, frequenter secessit ad montis jugum, duobus Atréhato millibus, qui ab ejus nomine Mons sancti Eligii postea dictus est, in quo exiguum sibi composuerat sacellum, non auro quidem rénitens, nec gemmis ornatum, sed cœlestibus exercitiis commodum imprimis et suave. Hunc eundem locum, habentibus

retróseculis, aliqui Eremitæ, inde Canonici, ut vocant, seculares, postea regulares, beati Augustini regulam professi, occuparunt. Multa præclare scripsit Eligius, ejecit demones, futura divinitus prædixit, aliisque miraculis illustris, obiit septuagenarius, desinente die ultimâ Novembris, anno sexcentésimo quinquagesimo nono, et Noviomi sepultus est.

IN III NOCTURNO.

Lect. de Ep. et ejus Homil. ut in Comuni Patron. pro Pontif. clxxxvj.

¶ *Ultimâ die ante Adventum non impeditâ festo Semiduplici, vel suprâ, fit Officium OMNIUM SANCTORUM EPISCOPORUM hujus Diœcesis, præsertim autem eorum quibus non est assignatus dies specialis.*

Duplex-majus.

IN I VESPERIS.

*Ant. D*abo vobis Pastores
3. a. *D*uxta cor meum, et pascent vos scientiâ et doctrinâ. *Jerem. 3.*

Ant. 1. D. In medio sui sanctificantes nomen meum, sanctificabunt Sanctum Jacob. *Is. 29.*

Ant. 5. a. Deum Israel prædicabunt; et scient errantes spiritum intellectum. *Ibid.*

Ant. 7. ç. Cùm fuerit
controversia, stabunt in ju-
diciis meis, et judicabunt.
Ezech. 44.

Ant. 6. C. Fáciant super
altáre holocausta vestra; et
placátus ero vobis. *Ez. 43.*

Capitulum. Is. 61.

Vocabuntur fortes justí-
tiæ, plantatio Dómini
ad glorificandum: et ædifi-
cábunt deserta à século; et
ruinas antiquas érigent.

ñ. Suscitábo super eos Pa-
stóres, et pascent eos: non
formidábunt, et non pavé-
bunt: * Et † Nullus quæré-
tur ex número. †. Oves meæ
non peribunt in æternum,
et non rápiet eas quisquam
de manu mea. * Et. Glória.
† Nullus quærétur ex nú-
mero. *Ezech. 34. Joan. 10.*

Hymnus.

O qui pro grégibus das
ánimam tuis,
Nobis quàm bonus es! quàm
bene providus!

Tot qui, Christe, dedisti
Sanctos huic pópulo duces.

Hi turpes ábolent rellí-
quias deúm:

Hi justo pópulum júdicio
regunt:

Et de Númine pleni,
Implent nos quoque Nú-
mine.

Hi dum corda sacris legi-
bus ímbuunt,

Discussis ténebris, stat fídei
decus;

Sese pandit aperta
Toto lúmine véritas.

Facti forma gregis, quem
páriunt Deo,

Quæ sermóne docent, móri-
bus éxprimunt.

Cùm mandant, amor urget;
Cùm damnant, amor árguit.

Nusquam lenta tenent
ótia désides:

Noctes atque dies invígilant
agro;

Subrépens inimícus

Ne zizánia séminet.

Quas erráre vident à gre-
ge dévias,

Cautè solliciti per juga món-
tium,

Per deserta requírunť

Et portant húmeris oves.

Laus, qui Pontífices con-
stítuit, Patri:

Pastórum cápiti, laus quo-
que Fílio:

Qui pinguédine mentes
Ungis, laus tibi, Spíritus.

Amen.

†. Sacerdótes ejus ín-
duam salutári: ñ. Et sancti
ejus exultatióne exultábunt.

Ps. 131.

Ad Magníf. Ant. 8. G.
Super muros tuos, Jerúsa-
lem, constítui custódes; totá
die et totá nocte in perpé-
tuum non tacébunt. *Is. 62.*

Or. ut infra ad Laudes.

AD OFFICIUM NOCT.

*Invitat. Christum dan-
tem Pastóres ad consumma-*

tionem Sanctorum, * Venite, adoremus. *Ephes.* 4.

Hymnus.

Vos, ô Pontifices, præsidium gregis,
Nostrî tangit amor, sollicitos tenet :

Olim quæ cor adussit,
Urget nunc quoque caritas,
Christus frugifero vinea palmitè

Vestris crescit adhuc culta laboribus ;

Cælo semina surgunt,
Vobis nata satoribus.

Vobis una fuit cura, salus gregis ;

Vobis una quies, continuus labor ;

Vobis vivere, Christus ;
Vobis grande lucrum mori.

In vos turpis opum nil potuit fames :

Thesaurus potior pectora moverat ;

Æris prodiga dextra
Sparsit quæ méteret polo.

Quâ duxere tuum Pontifices gregem,

Quâ nos, Christe, præis, currere fac viam ;

Duc, ne longius errent ;
Serva, ne pereant oves.

Laus qui Pontifices constituit, Patri :

Pastorum capiti, laus quoque Filio :

Qui pinguedine mentes
Ungis, laus tibi, Spiritus.

Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 3. à. His dedit Deus scientiam et disciplinam in omni libro et sapientia. *Daniel.* 1.

Ant. 5. a. Habentes librum legis Domini, circumstant cunctas urbes, atque erudiebant populum. 2 *Paral.* 17.

Ant. 2. D. Ad eorum eruditionem omnis Israel sanctificabatur Domino. 2 *Paral.* 35.

†. Annuntiaverunt opera Dei ; ⁊. Et facta ejus intellexerunt. *Ps.* 63.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Post j Lect. ⁊. Qui docti fuerint, et ad justitiam erudiunt multos, * Fulgebunt quasi splendor firmamenti, et quasi stellæ in perpétuas æternitates. †. Repléti omnes Spiritu sancto, loquebantur verbum Dei cum fiducia, et grátia magna erat in omnibus illis. * Fulgebunt. *Dan.* 12. *Act.* 4.

Post ij Lect. ⁊. Euntes ibant et flebant, mittentes semina sua. Venientes autem * Venient cum exultatione portantes manipulos suos. †. Ego elegi vos, et posui vos ut eatis, et fructum afferatis, et fructus vester maneat. * Venient. *Ps.* 125. *Joan.* 15.

Post iij Lect. ⁊. Scitis

quáliter unumquemque vestrum (sicut pater filios) deprecantes vos et consolantes, testificáti sumus, ut ambuláretis dignè Deo, * Qui vocávit vos in suum regnum et glóriam. *¶*. Audite ergo, filii: servíte Dómino in veritate; et inquirete ut faciátis quæ plácita sunt illi. * Qui. Glória. * Qui. *1 Thess. 2. Tob. 14.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 1. g. Sanctificábor in iis qui appropinquant mihi, et in conspectu omnis pópuli glorificábor. *Levit. 10.*

Ant. 8. c. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris. *Luc. 12.*

Ant. 7. d. Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant ópera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum, qui in coelis est. *Matth. 5.*

¶. Custodiébant testimónia ejus; *¶*. Et præceptum quod dedit illis. *Ps. 98.*

Lectio iv.

Præter venerandos illos hujus Dioecésis Episcopos, quos peculiári die antiquitus colere solet Atrébatensis Ecclesia, non desunt álii, qui hanc ipsam dignè et laudabiliter administráruunt, et vel Sanctis commúnter adscribuntur, vel magnam de

se sanctitátis opiniónem reliquerunt, licèt de eórum plerisque paucióra in scriptóribus inveniantur. Primos inter éminet, chorumque ducit beatus Diógenes seu Giógenes, natióne Græcus, qui à Románo Pontífice, Evangélii prædicandi causá, in Gállias missus perhibétur; et à sancto Nicásio, Remórum Archiepiscopo, consecrátus Episcopus, ad Atrébatés, eam Ecclesiám gubernatúrus, directus est. Hic in Vandálica persécutióne, cùm bárbaræ natiónes sacra profanaque cuncta igne ferroque vastárent. Atrébati, glorióso martyrio vitam consummasse tráditur.

¶. Páscite qui in vobis est gregem Dei, providentes non coactè, sed spontanéè; neque turpis lucri grátiá, sed voluntáriè; neque ut dominantes in Cléris, sed * Forma facti gregis ex ánimo. *¶*. Vos qui estis principes familiárum leviticárum, sanctificámini cum fratribus vestris. * Forma. *1 Pet. 5. 1 Paral. 15.*

Lectio v.

Cúm autem, longo póst Ctempore, beátus Vedastus penè extinctæ fidei scintillam apud Atrébatés suscítaret, unum sibi præ céteris sócium óperis delegit, Dóminicum nómine, quem et

ejus aut Archidiaconum, aut Vicarium dicunt. Qui, cum dñi sanctissimi Præsulis curarum particeps fuisset, ei defuncto in episcopatu et laboribus successit, sanctusque appellari meruit. Huic proxime successit est beatus Vedulphus, qui præclaro bene vivendi exemplo pontificalem dignitatem decoravit, sedemque suam Atrebatu Cameracum transtulit; salvo tamen Atrebatensis ecclesiæ titulo, constitutoque Atrebatu Archidiacono, qui, absente Episcopo, Diocesis administraret. Defunctis subinde beato Gaugérico et ejus successore Bertoaldo, utriusque Ecclesiæ præficitur sanctus Ablebertus, qui et Aldebertus et Emebertus nuncupatur. Is, sacrarum Virginum Raineldis Martyris, Gúdulæ et Pharaildis frater, cum virtutum omnium splendore commisso sibi gregi per aliquot annos præfulsisset, in quadam Brabantiae villa, Ham, vitæ decessit et sepultus est. Unde postea in Ecclesiam Canonicarum Malbodiensium honorifice translatus, magnam ibi venerationem obtinuit, quamdiu extitit hoc illustre collégium.

¶ In bona vita et in sancta conversatione permanserunt; * Ita ut accepti

essent tam Deo quam hominibus. † Exemplum fidelium in verbo, in conversatione, in caritate, in fide, in castitate; * Ita ut. *Tob. 14. 1 Tim. 4.*

Lectio vj.

Lietbertus, trigésimus-primus à beato Vedasto Atrebatensis et Cameracensis Episcopus, in aula Gerardi primi, utriusque sedis Episcopi, cui propinquus erat, educatus fuit. In litteris et moribus brevi sic profecit, ut adhuc juvenis ab isto Præsule in juniorum Doctorem, deinde in pontificalis domus Procuratorem, ac demum in Præpositum et Archidiaconum sit assumptus. Quibus honoribus ita semper usus est Lietbertus, ut majoribus dignior appareret. Unde, mortuo Gerardo, omnium votis in ejus locum evectus est. Pontifex effectus, ipse se formam justitiæ et veritatis omnibus præbuit. Cum autem ex voto Jerosolymam tenderet, Domini sepulcrum invisurus, spe fraudatus propter Turcarum tyrannidem, Cameracum rediit, ibique monasterium in honorem Domini sepulcri condidit. Varias Ecclesias, imprimisque Atrebatensem et Cameracensem redditibus et privilegiis auxit. Injuriâ-

rum mirè pátiens, divitiárum contemptor, páuperum amantiíssimus, orationem vix intermittébat; cunctisque se affábilem et benignum præstábat, sibi soli durus. Raptus est ad Dóminum nono calendas Júlii, anno supra millésimum septuagésimo-sexto, episcopátus sui vigésimo-séptimo, et in Ecclésia sancti Sepulcri tumulátus; ubi iníitio sæculi décimi-tértii ab Albríco, Remórum Archiepiscopo, elevátus est. Nonnullis insuper áliis Episcopis, Sanctórum étiam nómine passim donátis, gloriári potest Atrebatensis Ecclésia. Ne verò tot sibi venerandos salutis ministros, véluti fastidiósa et ímmemor, neglexisse viderétur, eos omnes unà cum ceteris suis sanctis Pontificibus, commúni Festo celebráre státuit.

ñ). Imitátóres nostrí estóte, fratres; et observáte eos qui ita ámbulant, * Sicut habétis formam nostram. †. Coram ómnibus vivéntibus confitémini Deo cœli: Regemque seculórum exaltáte in opéribus vestris. * Sicut. Gloria. * Sicut. *Philip. 3. Tob. 12.*

IN III NOCTURNO.

Antiph. 3. à. Atténdite vobis et universo gregi in quo vos Spíritus sanctus pó-

suit episcopos régere Ecclésiám Dei. *Act. 20.*

Ant. 4. A. Unusquisque, sicut accépit grátiam, illam administrantes, sicut boni dispensatóres multiformis grátie Dei. *1 Pet. 4.*

Ant. 6. F. In hoc cognóvimus caritátem Dei, quóniam ille ánimam suam pro nobis pósuit; et nos debémus pro frátribus ánimas pónere. *1 Joan. 3.*

†. Deduxisti, Dómine, sicut oves pópulum tuum ñ). In manu eorum. *Ps. 76.*

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 10.

Léctio sancti Evangélii secundum Joannem.

In illo témpore; Dixit Jesus Pharisæis: Qui intrat per ostium, pastor est óvium. Et reliqua.

Homília sancti Cároli Episcopi.

Or. hab. i Conc. Mediol. 1.

In delictis corrigendis illa nobis ineunda rátio est, ut pro vi et modo morbórum, segrorumque natúra, medicínam accommodémus: nunc lévibus admonitiónis et objurgatiónis remédiis erráta castigantes; nunc acríori curatióne utentes, déni- que exulcerátis pártibus ferum et ignem admoventes; quemámodum mali rátio et contagiónis pérículum postulábit; mémores semper

nos esse patres, non dōminos. Morum autem disciplinam facile restituēmus, si quā ratione, quibusve factis primū constitūta, diūque conservāta est, eandem nos in restituenda adhibēbimus; illōrum vestigia persequentes, qui hanc bonōrum amplitudinē nobis, Deo auctōre, suā virtūte pepererunt.

ñ). Sic nos existimet homo ut ministros Christi, et dispensatōres mysteriōrum Dei: * Hic jam quæritur inter dispensatōres, ut fidelis quis inveniātur. †. Quoniam isti fideles comprobati sunt, et ipsis creditæ sunt partes fratrum suōrum, * Hic jam. 1 Cor. 4. 2 Esd. 13.

Lectio viij.

Proponāmus nobis, quæso, illōrum vitæ sanctitatem, et in administratiōe sui officij sapiētiā. Erant integri, casti, simplices, modesti, hūmiles, bene morati, in oratiōe et lectiōe assidui, sui despicientes, in aliēnæ salutis cura et cogitatiōe defixi, consilio et opēra benigni, hospitales, in domesticō cultu et victu parci, in alios benéfici et liberales. Erant vigilantes super greges suos, vineam Dōmini summā diligentia et labōre colentes et custodientes.

ñ). Rogāmus vos, fratres, corrūpate inquietos, consolā-

mini pusillānimes, suscipite infirmos; * Patientes estote ad omnes. †. Confortate manus dissolutas, et genua debilia roborate. * Patientes. 1 Thess. 5. 1s. 35.

Lectio ix.

Pascēbant assiduē oves sibi commissas triplici salutis cibo; verbo, exemplo et sacramentis. Memores et imitatōres summi Pastōris Christi, qui pro universo grege suo sanguinem et vitam profudit, ipsi pro suorum ovium incolumitate, quemvis excipere labōrem, subire omnes casus, omnem vim atque injuriā perferre; denique ut bonus ille Pastor evangēlicus, animam suam pro ovibus pōnere non dubitabant, nullum inde hujus vitæ fructum expectantes, ut mǎximos cœlestis retributiōnis fructus consequerentur.

ñ). Hōmines isti boni fuerunt nobis omni tēpore: * Pro muro erant nobis tam in nocte quā in die. †. Bonus Pastor animam suam dat pro ovibus suis. * Pro muro. Glōria. * Pro muro erant. 1 Reg. 25. Joan. 10.

†. Sacerd. Benedictus es, Dōmine, Deus patrum nostrōrum; ñ). Et laudabilis, et gloriōsus, et superexaltatus in sēcula. Dan. 3.

AD LAUDES.

Ant. **D**eus idóneos nos fe-
cit ministros novi
testamenti, non lítterá, sed
spíritu. 2 *Cor.* 2.

Ant. 4. *D.* In simplici-
táte cordis, et sinceritáte Dei
conversáti sumus in hoc
mundo : abundántius au-
tem ad vos. 2 *Cor.* 1.

Ant. 6. *F.* Facti sumus
párvuli in médio vestráum,
tanquam si nutrix fóveat
fílios suos. 1 *Thess.* 2.

Canticum. Is. 61.

Vos Sacerdótes Dómini
vocabímíni : * Ministri
Dei nostri, dicétur vobis :

Fortitúdinem géntium
comedétis, * et in glória
eórum superbiétis.

In terra sua duplícia pos-
sidébunt; * lætítia sempiter-
na erit eis.

Quia ego Dóminus dñli-
gens iudícium; * et ódio
habens rapínam in holo-
causto.

Et dabó opus eórum in
veritáte; * et foedus perpé-
tuum fériam eis.

Et scient in géntibus no-
men eórum, * et germen
eórum in médio populórum.

Omnes qui víderint eos,
cognoscent illos, * quia isti
sunt semen, cui benedixít
Dóminus.

Ant. 8. *G.* Prædiximus
quód in córdibus nostris
estis, ad commoriendum et

ad convivendum. 2 *Cor.* 7.

Ant. 5. *C.* Os nostrum
patet ad vos; cor nostrum
dilatátum est : dilatámíni et
vos. 2 *Cor.* 6.

Capitulum. 1 *Thess.* 4.

Fratres, rogámus vos et
obsecrámus in Dómino
Jesu, ut quemádmódum ac-
cepistis à nobis, quómódo
opórteat vobis ambuláre et
placére Deo, sic et ambu-
létis ut abundétis magis.

Hymnus ut in Vesperis.

γ. Nímis honorificáti sunt
amíci tui, Deus; η. Nímis
confortátus est princípátus
eórum. *Ps.* 138.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. *E.*
Cúm apparuérít Princeps
Pastórum, percipiétis im-
marcescibilem glóriæ corón-
am. 1 *Pet.* 5.

Oratio. Orémus.

Deus, qui ineffábili mise-
ricórdiá, ut adoptionis
fílios apud nos multiplicá-
res, sanctos étiam Episcopos
multiplicasti; eórum memó-
riam venerantes, te súpli-
ces exorámus, ut quos Doc-
tóres et Patres in terris ha-
búimus, eosdem in coelis
Patrónos habére mereámur;
Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. *D.* Deus idóneos.

AD TERTIAM.

Ant. 4. *D.* In simplici-
táte.

Capitulum. 1 Thess. 1.

Evangelium nostrum non fuit ad vos in sermone tantum, sed et in virtute, et in Spiritu sancto, et in plenitudine multa, sicut scitis qualiter fuerimus in vobis propter vos.

ñ. br. Patres nostri * Annuntiaverunt nobis. Patres. *†.* Opus, Domine, * quod operatus es, * Annuntiaverunt. Glória. Patres. *Ps.* 43.

†. Ut cognoscamus in terram viam tuam, *ñ.* In omnibus gentibus salutarium. *Ps.* 66.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Facti sumus.

Capitulum. 1 Thess. 2.

Desiderantes vos, cupide volebamus tradere vobis non solum Evangelium Dei, sed etiam animas nostras; quoniam carissimi nobis facti estis.

ñ. br. Cor meum diligit * Principes Israel. Cor. *†.* Qui propria voluntate * obtulistis vos discrimini, * Principes. Glória. Cor meum.

†. Qui sponte obtulistis animas vestras ad periculum, *ñ.* Benedicite Domino. *Judic.* 5.

AD NONAM.

Ant. 5. C. Os nostrum.

Capitulum. Coloss. 1.

Non cessamus pro vobis orantes et postulantes,

ut impleamini agnitione voluntatis Christi Jesu, in omni sapientia et intellectu spiritali.

ñ. br. Ego Dominus Deus eorum * Exaudiam eos. Ego. *†.* Et filii eorum * videbunt, et lætabuntur. * Exaudiam. Glória. Ego. *Zach.* 10.

ñ. Antequam clament, ego exaudiam; *ñ.* Adhuc illis loquentibus, ego audiam. *Jerem.* 65.

AD II VESPERAS.

Ant. **L**audemus viros gloriosos et parentes nostros in generatione sua. *Eccl.* 44.

Ant. 7. d. Homines magni virtute, imperantes in presenti populo, et virtute prudentiae populis sanctissima verba. *Ibid.*

Ant. 2. A. Ipsi constituti sunt prohibere gentem a peccatis, et inducere illos in hereditatem. *Ibid.* 46.

Ant. 1. D. In generationibus suis gloriam adepti sunt, et in diebus suis habentur in laudibus. *Ibid.* 44.

Ant. 6. F. Nomen eorum permaneat in æternum, permanens ad filios illorum, sanctorum virorum gloria. *Ibid.* 46.

Capitulum. Hebr. 13.

Mementote prepositorum vestrorum, qui vobis locuti sunt verbum Dei: quorum intuentes exitum

conversatiónis , imitámini
fidem.

Hymnus , Vos , ó Pontí-
fices , 563.

†. Sapiéntiam ipsórum
narrent pópuli ; †. Et lau-
dem eórum nuntiet ecclésia.
Eccli. 44.

Ad Magnific. Ant. 5. C.
Fílii , emulatóres estóte Pa-
trum vestrórum ; et memen-
tóte óperum quæ fecerunt
in generatióibus suis , et ac-
cipiétis glóriam magnam , et
nomen æternum . 1 *Mach. 2.*

Or. ut suprà ad Laudes.

COMMUNE

COMMUNE SANCTORUM.

PARS AUTUMNALIS.

COMMUNE APOSTOLORUM.

[In hoc Communi, & in ceteris, ad I Vesperas semper dicuntur Psalmi de Feria.]

IN I VESPERIS.

Ant. Vocavit Jesus discipulos suos, & elegit duodecim ex ipsis, quos & Apostolos nominavit. *Luc. 6.*

Ant. 3. a. Vocavit ad se quos voluit; & dedit illis potestatem curandi infirmitates, & ejiciendi demonia. *Marc. 3.*

Ant. 4. E. Hos misit Jesus, precipiens eis: Ite ad oves quae perierunt domus Israel. *Matth. 10.*

Ant. 5. C. Euntes praedicate, dicentes: Quia appropinquavit regnum caelorum. *Matth. 10.*

Ant. 7. d. Egressi autem, circuibant per castella, evangelizantes, & curantes ubique. *Luc. 9.*

Capitulum, Hebr. 2.

Cum initium accepisset factus enarrari per Dominum, ab eis qui audierunt in nos confirmata est, contestante Deo signis & portentis, & variis virtutibus, & Spiritus sancti distribu-

Autumnalis.

tionibus secundum suam voluntatem.

R. Ecce dedi vobis potestatem super omnem virtutem inimici: * Verumtamen in hoc nolite gaudere: + Gaudete quod nomina vestra scripta sunt in caelis. y. Dabo vos in nomen, & in laudem omnibus populis: * Verumtamen. Gloria. + Gaudete. *Luc. 10. Soph. 3.*

Hymnus. C.

Lazare, caelum; plausibus Tellus resultet amulis: Apostolorum gloriam Solemnis instaurat dies.

Vos, ceu tubis sonantibus, Christum per orbem spargitis:

Vos illa sacris vaticibus Praedicta mundi lumina.

Qui, dante Christo, panditis,

Qui clauditis caeli fores, Nos criminum tenacibus Vinculis ligatos solvite.

Potente qui nutu graves Morbos fugatis corporum, Desideratam poscite

Agris medelam moribus; Sublimis ut cum venerit, Vobis simul sedentibus, Ad dexterum Judex latus Nos inter agnos colloquet.

n

¶ Uni sit & trino Deo
Suprema laus, summum de-
cus,
De nocte qui nos ad suz
Lumen vocavit glórie.
Amen.

¶ Dominus dabit verbum
evangelizantibus, R. Vir-
tute multa. *Pf. 67.*

Ad Magnificat. Ant. 1. f.
Predicabant ut poenitén-
tiam ágerent: & demónia
multa ejiciebant; & unge-
bant oleo multos egros, &
sanabant. *Marc. 6.*

Oratio ut in Proprio.

[*In Solemnibus-majoribus
& Suprà, AD COMPLETO-
RIUM, (ia quo semper di-
cuntur. Psal. FERIALES.) Ant.*
1. a. Vos estis lux mundi:
Isciat lux vestra coram ho-
minibus. *Matth. 5.*

Ad Hymnum, Dextologia
¶ Uni sit, &c. ut in *I Vesp.*

Ad Nunc dimittis. Ant.
3. E. Vex speculatorum
Sion: paravit Dominus in
ochium sanctum suum in ócu-
lis ómnium gentium. *Ps. 52.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Christum Apосто-
lorum Magistrum & Domi-
num, * Venite, adoramus.
Joan. 13.

*Pf. 94. Venite, ut in Or-
dinaro Divini, 139.*

Hymnus. S. V.

Supreme, quales, Arbitr,
Tibi ministros eligis,
Tuas opes qui vilibus
Vas amas committere!

Hac nempe plena lumine
Tu vasa frangi præcipis:
Lux inde magna rumpitur,
Ceu, nube scissá, súlcura.

Totum per orbem nuntii,
Nubes velut, citi volant:
Verbo graves, Verbo Deo,
Tonant, coruscant, fér-
pluunt.

Christum sonant: versæ
runt

Arces superbae demonum.
Circum tubis clangentibus,
Sic versa quondam mœnia.

Fac, Christe, cœlestes
tuba

Somno graves nos excitent:
Accensa de te flamma
Pellant tenebras mentium.

¶ Uni sit & trino Deo
Suprema laus, summum de-
cus,

De nocte qui nos ad suz
Lumen vocavit glórie.

Amen.

[*In Annualibus & Solem-
nibus-majoribus ad Officium
Noct. itemque ad II Vesperas,
Psalmi sunt proprii,
prout designantur in Com-
muni Patronorum; ad Lau-
des verò, ad Horas, & ad
Completorium, dicuntur de
Dominica; & sic in omni alio
Communi.*

*In Solemnibus-minoribus
& infra, Psalmi in toto Offi-
cio semper sunt de Feria.]*

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. g. Convocatis Je-
sus duodecim Apóstolis,
cœpit illos mittere binos
predicâre regnum Dei. *Luc.*
9. *Marc. 6.*

Ans. 2. De Præcipiis,
dicbatque eis infirmos curate,
mortuos suscite: gratis acci-
pitis, gratis date. *Matth. 10.*

Ans. 3. c. Nolite possidere
aurum, neque argentum,
neque pecuniam in saccis ve-
stris: dignus enim est opo-
rarius cibo suo. *Matth. 10.*

¶ Custodiebant testimo-
nia eius, *R. Et præceptum*
quod dedit illis. *Pf. 98.*

*Pater noster. Benedic-
tiones ut in Ordinario Breviarii.*

Tres primæ Lectiones de
Scriptura occurrente.

[In Annualibus & Solem-
nibus majoribus, Lectiones
sunt propriæ; & sic in omni
alio Communi.]

R. j. Ecce ego mitto vos
sicut oves in medio lupor-
um: * Estote ergo pruden-
tes sicut serpentes, & sim-
plices sicut columbæ. *¶ Ex*
ore Domini prudentia; &
proteget gradientes simpli-
*citer: * Estote. Matth. 10.*
Prov. 2.

R. ij. Trademini a paren-
tibus, & cognatis, & ami-
cis; & morte afficient ex
vobis, & capillus de capite
*vestro non peribit: * In*
patientia vestra possidebitis
animas vestras. ¶ Nolite
timere opprobrium homi-
num, & blasphemias eor-
um ne metueritis; ego, ego
*ipse consolabor vos: * In*
patientia. Luc. 21. Il. 511.

R. iij. Cum tradent vos,

nolite cogitare quomodo,
aut quid loquamini: * Non
enim vos estis qui loquimi-
ni; sed Spiritus Patris ve-
stri qui loquitur in vobis.
*¶ Spiritus meus erit in me-
dio vestrum, nolite timere:*
** Non. Gloria. * Non.*
Matth. 10. Agg. 2.

IN II NOCTURNO.

Ans. 4. E. In quancum-
que domum intraveritis, di-
cite: Pax huic domui; & si
ibi fuerit filius pacis, re-
quiescet super illum pax ve-
stra. Luc. 10.

Ans. 5. a. Qui vos audit,
me audit; & qui vos sper-
nit, me spernit: qui autem
me spernit, spernit eum qui
misit me. *Luc. 10.*

Ans. 6. F. Quod dico
vobis in tenebris, dicite in
lumine; & quod in aure au-
ditis, prædicite super tecta.
Matth. 10.

¶ Annuntiâte inter gen-
tes gloriâ Domini, R. In
omnibus populis mirabilia
eius. Pf. 95.

*Pater noster. Benedic-
tiones ut in Ordinario Breviarii.*

Tres Lectiones, ut in Pro-
prio Sanctorum, & sic in quo-
libet Communi.

R. iv. Vos estis qui per-
manistis mecum in tentatio-
*nibus meis: * Et ego dis-*
pono vobis sicut disposuit
michi Pater meus regnum.
¶ Disposui testamentum
*electis meis: * Et. Luc. 22.*
Pf. 88.

R. v. Nam non dicam vos
servos: vos autem dixi ami-

cor; * Quia omnia quaecumque audivi à Patre meo, nota feci vobis. *¶* Antiqua ne intueamini: ecce ego facio nova, & nunc orientur: utique cognoscetis ea; * Quia. *Joan.* 15. *Is.* 43.

R. *vj.* Elégi vos, & posui vos, ut eatis, & fructum afferatis, & fructus vester maneat; * Ut quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, det vobis. *¶* Quod salvatum fuerit de domo Juda, faciet fructum: zelus Domini exercituum faciet istud; * Ut. *Glória.* * Ut. *Joan.*

15. *Is.* 37.

IN III NOCTURNO.

Ant. 8. G. Principes gentium dominantur eorum, & qui majores sunt, potestatem exercent in eos: non ita erit inter vos. *Matth.* 20.

Ant. 7. d. Quicumque voluerit inter vos major fieri, sit vester minister: sicut Filius hominis non venit ministrari, sed ministrare. *Matth.* 20.

Ant. 3. à. Cum feceritis omnia quae praecepta sunt vobis, dicite: Servi inutiles sumus; quod debimus facere, fecimus. *Luc.* 17.

¶ Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam *R.* Super misericordia tua & veritate tua. *Pf.* 113.

Pater noster. *Benedictiones, ut in Ordinario Breviarii.*

Evangelium & Homilia, ut in Proprio Sanctorum, & sic in ceteris Communibus.

R. *vij.* Memento te sermonis mei quem ego dixi vobis: * Non est servus major domino suo: si me persecuti sunt, & vos persecuentur. *¶* Locuti sunt adversum me lingua dolosa, & sermonibus odii circumdederunt me: * Non est. *Joan.* 15. *Pf.* 108.

R. *vij.* De mundo non estis, sed ego elégi vos de mundo; propterea odit vos mundus: sed * Confidite, ego vici mundum. *¶* Non derelinquet Dominus sanctos suos; eruet eos à peccatoribus, & salvabit eos: * Confidite. *Jo.* 15. *Pf.* 36.

R. *ix.* Pater sancte, serva eos in nomine tuo quos dedisti mihi. Sicut tu me misisti in mundum, ego misi eos in mundum; & * Pro eis ego sanctifico meipsum, ut sint & ipsi sanctificati in veritate. *¶* Sanctificabunt Sanctum Jacob, & Deum Israel predicabunt: * Pro eis. *Glória.* * Pro eis. *Joan.* 17. *Is.* 29.

Te Deum.

¶ *Sacerd.* Constatemini Domino, & invocate nomen ejus: *R.* Annuntiate inter gentes opera ejus, *Pf.* 104.

AD LAUDES.

Ant. Jesus locutus est undecim discipulis; dicens: Data est mihi omnis potestas in caelo & in terra; euntes ergo, docete omnes gentes. *Matth.* 28.

Ant. 6. F. Prædicæte Evangelium omni creaturæ, baptizantes eos, docentes servare omnia quæcumque mandavi vobis. *Marc. 16. Matth. 28.*

Ant. 2. D. Quorum remisistis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt. *Joan. 20.*

[*In Duplicibus, & supra.*

Canticum. II. 66.

Ponam in eis signum, * & mittam ex eis, qui salvati fuerint, ad Gentes in mare;

In Africam, & Lydiam tendentes sagittam; * in Italiam, & Græciam, ad Insulas longè:

Ad eos, qui non audierunt de me, * & non viderunt glóriam meam.

Et annuntiabunt glóriam meam Géntibus, * & adducent omnes fratres vestros de cunctis Géntibus donum Dómino, ad montem sanctum meum Jerúsalem.

Quómodo si inferant filii Israel munus in vase mundo, * in domum Dómini.

Et affúntiam ex eis in Sacerdotes, & Levítas, * dicit Dóminus.

Quia sicut cœli novi, & terra nova, quæ ego facio stare coram me, dicit Dóminus; * sic stabit semen vestrum, & nomen vestrum.]

Ant. 4. D. Accipiétis virtutem supervenientis Spíritus sancti in vos; & éritis

mihî testes usque ad últimum terræ. *Act. 1.*

Ant. 1. a. Ecce ego vobiscum sum ómnibus diebus usque ad consummationem sæculi. *Matth. 28.*

Capitulum. Ephes. 4.

Christus dedit quosdam quidem Apóstolos, quosdam autem Prophétas, alios verò Evangelistas, alios autem Pastóres, & Doctóres, ad consummationem sanctorum in opus ministérii, in ædificationem corporis Christi.

Hymnus. S. V.

Cœlestis aulae Príncipes, Sacri duces exercitûs, Bissera mundi lumina, Olim futuri iudices.

Mertis gravi caligine, Per vos dies renascitur: Quos vanus error luserat, Illustrat alma veritas.

Non vi, nec armis, militum,

Fandi nec ullis artibus; Verbo sed irrisæ Crucis, Christo rebelles subditis.

Quibus gemebat subditus, Rumpuntur orbis vincula; Jam gaudet, excussò jugo, Liber Dei sub légibus.

Vulgata terris ómnibus Per vos Dei mystéria: Sic vestra terris ómnibus Præclara facta personant.

¶ Uni sit & trino Deo Supræma laus, summum decus,

De nocte qui nos ad suæ Lumen vocavit glóriæ.

Amen.

†. Príncipes populórum

congregati sunt N. Cum
Deo Abraham. *Pf. 46.*

Ad Benedictus. Ans. 1. D.
Vos qui sancti estis mihi, in
regeneratione eam servate
Filius hominis in sede ma-
jestatis suae, sedebitis & vos
judicantes duodecim tribus
Israel. *Matth. 19.*

Oratio, ut in Proprio.

AD HORAS [in Solemn.
mas]. & supra, Doxologia
& Unigeniti, ut in Laudibus.]
Anaph. de Laudibus, quae
sa praetermissa; quod semper
observatur, nisi aliter nota-
tur.

AD PRIMAM.

Ans. 8. G. Jesus.

Cetera ut in Ordinario
Breviarii.

AD TERCIAM.

Ans. 6. F. Predicite.

Capitulum. 2 Cor. 2.

Deo gratias, qui semper
triumphat nos in Chri-
sto Jesu, & odorem noticiae
suae manifestat per nos in
omni loco.

R. br. In omnem terram
** Exiit sonus eorum. In*
omnem, &. Et in fines orbis
*terrae * Verba eorum. * Exi-*
vit. Gloria. In omnem.

[In Solemnibus-minori-
bus & supra, ac per Octavas
Annualium (nisi aliter no-
tetur) in R. R. brevibus ad-
*ditur * Alleluia, alleluia;*
isque ritus servatur in quoti-
bet Comuni.]

&. Non sunt loquelae ne-
que sermones, N. Quorum
non audiantur voces eorum.
Pf. 18.

Oratio, ut in Proprio, &
ut in Secta. & ad illud.

AD SEXTAM.

Ans. 2. D. Quorum.

Capitulum. 2 Cor. 5.

Posuit in nobis Deus ver-
bum reconciliationis.
Pro Christo ergo legatione
fungimur, tanquam Deo
exhortante per nos. Obse-
cramus pro Christo, recon-
ciliamini Deo.

R. br. Dominus excelsus
** Subjecit populos nobis.*
*Dominus, &. Elegit nobis **
*hereditatem suam: * Subje-*
cit. Gloria. Dominus. Pf. 46.
&. Nimis honorificati sunt
amici tui, Deus: R. Nimis
confortatus est principatus
eorum. Pf. 138.

AD NONAM.

Ans. 1. a. Ecce.

Capitulum. 2 Thess. 2.

State, & tenete traditio-
nes quas didicistis sive
per sermonem, sive per epis-
tolam nostram. Ipse autem
Dominus noster Jesus Chri-
stus, & Deus, & Pater nos-
ter, qui dilexit nos, & de-
dit consolationem aeternam,
& spem bonam in gratia,
exhortetur corda vestra, &
confirmet in omni opere &
sermone bono.

R. br. Confitebimur tibi,
*Deus: * Invocabimus no-*
men tuum. Confitebimur,
*&. Narrabimus * mirabilia*
*tua: * Invocabimus. Gloria.*
Confitebimur. Pf. 74.

&. In generationem &
generationem R. Annuntia-
bimus laudem tuam. Pf. 78.

AD II VESPERAS.

Ant. Injecerunt manus in
6. F. **I** Apóstolos, & po-
fuerunt eos in custodia.
Añ. 5.

Ant. 2. D. Cæsis denun-
tiaverunt ne omnino loque-
rentur in nómine Jesu. *Añ.*
5.

Ant. 4. E. Ibant gauden-
tes à conspectu concilii,
quóniam digni hábiti sunt
pro nómine Jesu contumé-
liam pati. *Añ.* 5.

Ant. 1. g. Loquebantur
verbum Dei cum fiducia;
& virtute magna reddébant
testimónium resurrectiónis
Jesu Christi. *Añ.* 4.

Ant. 3. a. Tradiderunt
ánimas suas pro nómine Dó-
mini nostri, Jesu Christi.
Añ. 15.

Capitulum. 1 Cor. 4.

Deus nos Apóstolos no-
vissimos offendit, tan-
quam morti destinatos; quia
spectaculū facti sumus mun-
do, & ángelis, & homíni-
bus.

Hymnus. S. V.

Quem misit in terras Deus,
Ut morte nos servet
suá,

Amóris hic fidos fii
Vos éligit vicários.

Occísus Agnus à lupis,
Vos misit agnos ad lupos:
Mores ferinos éxuunt,
Agni repente de lupis.

Quæ victimárum cædibus
Tellus madébat impiis,
Vestris eam sudóribus,
Vestro piastis sanguine.

Moc rore facta pinguior,
Quot illa fructus prótulit!
Quæ, quanta surrexit seges!
Et ista nos seges sumus.

Quam si bonus respéxeris,
Qui das rigatis créscere;
Frumenta nos cœlestibus
Mátura condés hórreis.

Uní sit & trino Deo
Supréma laus, summum de-
cus,

De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocávit glóriæ.

Amen.

Ps. Pro pátribus tuis nati
sunt tibi filii: Rf. Constitues
eos príncipes super omniem
terram. *Pf.* 44.

Ad Magnificat. *Ant.* 5. C.
In fundamentis civitatis san-
ctæ Jérúsalem nómina duó-
decim Apóstolorum Agni:
& lucerna ejus est Agnus.
Apos. 21.

Oratio ut in Propria.

COMMUNE UNIUS MARTYRIS.

IN I VESPERIS.

Ant. **F**ortitudo simplicitatis
& G. **F**via Dómini: justus
in æternum nos commové-
bitur. *Prov.* 10.

Ant. 4. E. Qui timet Dó-
minum, nihil trepidábit, &
non pavébit; quóniam ipse
est spes ejus. *Ecclesi.* 34.

Ant. 3. a. Qui audit fa-

piéntiam, permanébit confidens; quóniam in tentatione ambulat cum eo, & in primis éligit eum. *Eccli. 4.*

Ant. 6. C. Timórem, & metum, & probatióem indúcet super illum, donec credat animæ illius; & firmábit illum. *Eccli. 4.*

Ant. 1. D. In tentatióne Deus illum conservábit, & liberábit à malis; & non illidétur quasi in procella navis. *Eccli. 33.*

Capitulum. Josue 1.

Ecce præcipio tibi: Confortare, & esto robustus. Noli metúere, & noli timéere; quóniam tecum est Dóminus Deus tuus.

[*In Duplicitibus, & suprâ:*

R. Cepérunt me inimici mei gratis: dixi: Périi; vocem meam, Dómine, audisti: * Dixisti: Né timeas: † Judicasti causam animæ meæ, redemptor vitæ meæ. † Ego non solúm alligari, sed & mori parátus sum propter nomen Dómini Jesu: * Dixisti. Glória Patri. † Judicasti. *Thren. 3. AÆ. 21.*]

Hymnus. S. V.

Ex quo, salus mortálium, Fluxit sacer Dei cruor; Homo redemptus æmulum Deo litávit sánguinem.

Non jam crucis Christi pudet:

Quím surgit ingens glória Deum fatéri mórtuum, Pro mórtuo mori Deo.

Hoc iste plenus spírítu Ridet minas, ridet neces;

Tuáque fretus dexterá, Tibi, Redemptor, m^litat.

Paráta spectans præmia, Secúrus ad pœnas volat: Sic pugnat, ut speret mori, Et morte mortem vincere.

Unus tot armátas manus Stupente lassat júdice; Et tortus ipsis qui cadit Torquéntibus fit fórtior.

Da, Christe, tanti m^litis Æquare facta fórtia: Da sustinére pro tuo, Quodcumque durum, nómine.

¶ Fortem coronans m^litem,

Jesu, tibi fit glória, Cum Patre, cumque Spírítu, In sempiterna scœula. Amen.

†. In Deo sperávi, *R.* Non timébo quid faciat mihi caro. *Pf. 55.*

Ad Magnúcat. Ant. 8. G.

Ecce Deus salvátor meus, fiduciáliter agam, & non timébo; quia fortitúdo mea & laus mea Dóminus, & factus est mihi in salutem. *Is. 12.*

Oratio, ut infrâ ad Laudes, nisi sit propria; & sic in quolibet Comuni.

[*In Solemnibus majoribus, & suprâ, AD COMPLETORIUM: Ant. 3. d.* Qui séquitur me, non ambulat in ténébris, sed habébit lumen vitæ, dicit Dóminus. *Joa. 8.*

Doxologia, ¶ Fortem, ut in I Vesperis.

Ad Nunc, dimittis. Ant. 6. C. Ego ad Dóminum aspiciam: expectábo Deum salvátorem meum. *Mich. 7.*]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum patientiæ & solatii, * Venite, adorémus.

Rom. 15.

Hymnus. S. V.

Felix morte tua, qui cruciatibus

Cœlo difficilem rumpere amas viam,

Et signare cruore,

Quam Christo dederas, fidem!

Pœnis victa quibus deffereret fides,

Tu pœnas avida mente præoccupas:

Cui non sufficit una, Ambis innumeras neces.

Te pro lege sua magnanimum mori,

Te Christus pugilem spectat ab æthere:

Ne succumbere possis,

Tecum prælia sustinet.

Et nos delicias, vana per otia,

Gens infida Deo, quarimus anxii:

Quid torpemus? inertes

Sanguis Martyris excitat.

Semper maxima laus ingénito Patri:

Semper laus génito maxima Fílio:

Sacri nexus amoris,

Sit laus par tibi, Spiritus.

Amen.

[*In Semiduplicibus & Simplicibus, que unicum habent Nocturnum, Ant. v. & R. R. sumuntur, Feriâ ij & v, de primo Nocturno; Feriâ liij & vj, de secundo Nocturno; Feriâ iv & Sabbato,*

de tertio Nocturno; & sic in quolibet Communi.]

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. 2. Omnis qui te colit, Dómine, vita ejus, si in probatione fuerit, coronabitur. *Tob.* 3.

Ant. 8. G. Hæc est grátia, si propter Dei conscientiam sustinet quis tristitias, patiens injustè. *1 Petr.* 2.

Ant. 6. F. Qui sustinuerit in finem, hic salvus erit. *Marc.* 13.

Y. Ceperunt animam meam; irruerunt in me fortes: *R.* Neque iniquitas mea, neque peccatum meum, Dómine. *Pf.* 58.

R. j. Probavit me Dóminus quasi aurum quod per ignem transit: * Vestigia ejus secutus est pes meus; viam ejus custodivi, & non declinavi ex ea. *Y.* Omnia detrimentum feci ad cognoscendum Christum, & societatem passionum illius; configuratus morti ejus: * Vestigia. *Job.* 23. *Phil.* 3.

R. ij. Certamen forte dedit illi Dóminus, * Ut vinceret, & sciret quoniam omnium potentior est sapientia. *Y.* Confortatus est fide, dans glóriam Deo, * Ut. *Sap.* 10. *Rom.* 4.

R. iij. Custodivit illum Dóminus ab inimicis: * Descendit cum illo in fóveam, & † In vinculis non dereliquit illum. *Y.* Erat Deus cum eo, & eripuit eum ex ómnibus tribulationibus ejus: * Descendit. Glória.

† In vinculis non dereliquit.
Sap. 10. Ad. 7.

IN II NOCTURNO.

Ant. 1. f. Etsi in presenti tempore supplicii hominum eripiar, manum Omnipotentis nec vivus, nec defunctus effugiam; quamobrem fortiter vita excedendo, exemplum forte relinquam.
2 Mach. 6.

Ant. 7. d. Prompto animo pro gravissimis ac sanctissimis legibus honestamorte perfungar.
2 Mach. 6.

Ant. 8. c. E caelo membra ista possideo; sed propter Dei leges hæc ipsa despicio, quoniam ab ipso mea recepturum spero.
2 Mach. 7.

Ÿ. Fortitudinem meam ad te custodiam; *R.* Quia Deus susceptor meus es.
Pf. 58.

R. iv. Factus es mihi adiutor, Domine, & liberasti me * A rugientibus preparatis ad escam, de manibus querentium animam meam, & de portis tribulationum quæ circumdederunt me. Ÿ. Dominus mihi assistit, & confortavit me; & liberatus sum de ore leonis; * A rugientibus.
Eccl. 51. 2 Tim. 4.

R. v. Domine, qui habes sanctam scientiam, manifeste tu scis quia cum a morte possem liberari, * Duros corporis sustineo dolores; secundam animam vero, propter timorem tuum libenter hæc patior. Ÿ. Gæudeo in passionibus, & adimpleo ea

quæ desunt passionum Christi in carne mea: * Duros.
2 Mach. 6. Colof. 1.

R. vi. Liberavit me Dominus ab omni opere malo; * Et salvum faciet in regnum suum coeleste. Ÿ. In die tribulationis exultabo in Deo Jesu meo: super excelsa deducet me victor; * Et Gloria. * Et. *2 Tim. 4. Habac. 3.*

IN III NOCTURNO.

Ant. 5. a. Scio opera tua, & laborem, & patientiam tuam; & quia sustinuisi propter nomen meum, & non defecisti.
Apoc. 2.

Ant. 4. d. Scient omnes quia ego dilexi te: quoniam servasti verbum patientiæ meæ, & ego servabo te ab hora tentationis.
Apoc. 3.

Ant. 3. c. Qui vicerit, & custodierit usque in finem opera mea, dabo illi potestatem super gentes, sicut & ego accepi à Patre meo,
Apoc. 2.

Ÿ. In die tribulationis eruum te, *R.* Et honorificabis me.
Pf. 49.

R. vij. Qui voluerit animam suam salvam facere, perdet eam; * Qui autem perdiderit animam suam propter me & Evangelium, salvam faciet eam. Ÿ. Erit tibi anima tua in salutem, quia in me habuisti fiduciam, ait Dominus. * Qui autem.
Marc. 8. Jerem. 39.

R. viij. Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ: * Qui vicerit, non ledetur à morte secun-

da. *ŷ.* Usque ad mortem certa pro iusticia, & Deus expugnabit pro te inimicos tuos: * Qui vicerit. *Apoc. 2. Eccli. 4.*

Rf. ix. Qui vicerit, faciam illum columnam in templo Dei mei; * Et foras non egrediétur amplius: & † Scribam super eum nomen Dei mei, & nomen civitatis novæ Jérusalem. *ŷ.* Plantabo eum, & non turbabitur amplius; nec addent filii iniquitatis, ut affligant eum sicut prius, * Et. Glória. † Scribam. *Ap. 3. 2 Reg. 7.*

ŷ. Sacerd. Cantabo, Dómine, fortitudinem tuam: *Rf.* Et exultabo mané misericórdiam tuam. *Pf. 58.*

AD LAUDES.

[*In Simplicibus, Psalmi dicuntur sub unica Antiphona, quæ est quarta de Laudibus; & sic in quovis Communi.*]

Ant. 3. a. Dóminus mecum est, quasi bellator fortis: idcirco qui persequuntur me, cadent, & infirmi erunt. *Jerem. 20.*

Ant. 1. f. Circumdederunt me undique, & non erat qui adjuvaret: memoratus sum misericórdiarum tuarum, Dómine, quóniam erúis sustinentes te. *Eccli. 51.*

Ant. 2. D. Bonus Dóminus, & confortans in die tribulatiónis, & sciens sperantes in se. *Nahum. 1.*

[*In Duplicibus & supra:*

Canticum. Eccli. 51.

Confitebor tibi, Dómine, Rex, * & collaudabo te Deum salvátorem meum....

Confitebor nómini tuo; * quóniam adjutor & protector factus es mihi,

Et liberásti corpus meum à perdatiône, à laqueo linguarum iniquarum, & à labiis operantium mendacium; * & in conspéctu astantium factus es mihi adjutor.

Et liberásti me secundum multitudinem misericórdiæ nóminis tui, * à rugiéntibus, præparatis ad escam,

De manibus quaréntium animam meam, * & de portis tribulatiónum, quæ circumdederunt me.]

Ant. 4. A. Cantate Dómino, laudate Dóminum; quia liberávit animam pauperis de manu malórum. *Jerem. 20.*

Ant. 7. d. Eripuisti me de tempore iniquo; propterea confitebor, & laudem dicam tibi, & benedictam nómini Dómini. *Eccli. 51.*

Capitulum. Apoc. 3.

Qui vicerit, vestiétur vestimentis albis; & non delebo nomen ejus de libro vite: & confitebor nomen ejus coram Patre meo, & coram Angelis ejus.

Hymnus. S. V.

Jam non te læcerant carnificum manus,
Inter qui récubas cœl' tuarum choros:

Nunc pro cárcere cæco
Fulgentes hábitas domos.

Non iam vincla manus,
non cohibent pedes;
Tu liber superam regna
perambulas:

Quot plagis lanctas,
Cælo tot radiis nites.

Nec te dira fames, nec
litis amplius,
Nec probroſa premit te mor-
do nuditas:

Nunc te lumine puro
Pascit Christus & induit.

Sic tu Martyribus dexter
ades, Deus,

Ut quos mors perimit, gló-
ria vindicet;

Confundisque tyrannum,
Dum quos deprimit, elevas.

Semper máxima laus ingé-
nito Patri:

Semper laus génito máxima
Filio:

Sacri nexus amoris,
Sit laus par tibi, Spiritus.

Amen.

¶ Adjutor meus, tibi
psallam; R. Quia Deus sus-
ceptor meus es. Ps. 58.

Ad Benedictus. Ant. 1. D.
Bonum certamen certavi,
cursum consummavi: in ré-
liquo repóſita est mihi co-
rona justitiz. 2 Tim. 4.

Oratio. Orémus.
Adesto, Dómine, suppli-
cationibus nostris, ut
qui beati Mártiris tui N.
natalitius gloriámur, nec mi-
nis injuste persequéntium,
nec ullis perturbémur adver-
sis; Per Dóminum.

Alia Oratio. Orémus.
Dá nobis, quæsumus, Dó-
mine, intercedente beá-
to N. Mártire tuo, in tua

fide & sinceritate constan-
tiam; ut in caritate divina
firmati, nullis tentationibus
ab ejus integritate divellá-
mur; Per Dóminum.

Si sit Pontifex, Oratio.
Orémus.

Omnipotens sempiterne
Deus, qui in ómnium
Sanctorum tuorum es virtú-
te mirabilis: da nobis in fe-
stivitate beati N. cum gra-
tiarum accióne lætari, qui
Fílii tui Martyr & Pónti-
fex, quod ministério gessit,
testimónio comprobávit; &
quod prædicávit ore, con-
firmávit exemplo; Per eum-
dem.

Alia Oratio. Orémus.

Déus, cujus grátia beá-
tum N. Pontificem tuum
in sacerdotium elégit, do-
ctrina ad prædicandum erú-
dit, potentia ad perseverán-
dum confirmávit: da nobis
ex ejus imitatione pópulum
christianum & instrere vi-
vendi exemplo, & confir-
mare patièdo; Per Dómi-
num.

Si sit Sacerdos tantum,
Oratio. Orémus.

Déus, à quo constantiam
fides, & virtutem su-
mit infirmitas: quæsumus;
ut beati N. Sacerdotis &
Mártiris tui exemplo &
præcibus, quidquid in perfe-
ctionibus sævum est, quid-
quid in morte terribile, fa-
cias nos tui nóminis confes-
sione superare; Per Dómi-
num.

[In Solemnibus majoribus

& *suprà*, AD HORAS dicitur
sequens Doxologia :

Fortem coronans militem;
Jesu, tibi sit gloria;
Cum Patre, cumque Spiritu,
In sempiterna secula.

Amen.]

AD PRIMAM.

Ant. 3. à. Dóminus.

AD TERTIAM.

Ant. 1. f. Circumdede-
runt me.

Capitulum. Isaia 41.

Erunt quasi non sint, &
veluti consumptio, hó-
mines bellantes adversum te;
quia ego Dóminus Deus
tuus apprehendens manum
tuam, dicensque tibi : Ne
timeas, ego adjuvi te.

R. *br.* In Deo salutáre
meum, * Et glória mea. In
Deo. *ψ.* Deus auxilií mei,
* & spes mea in Deo est,
* Et: Glória Patri. In Deo.
Pf. 61.

ψ. Deus meus adjutor
meus, & sperábo in eum;
R. Protector meus, & cor-
nu salutis meæ. *Pf.* 17.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Bonus Dñus.

Capitulum. 2 Tim. 1.

Pátrior, sed non confun-
dor : scio enim cui cré-
didi; & certus sum quia po-
tens est depósitum meum ser-
vare in illum diem.

R. *br.* Si consistant adver-
sám me castra, * Non time-
bit cor meum. Si consistant:
* Si exargat adversum me
prælium, * in hoc ego spe-
rabo : * Non. Glória Patri.
Si consistant. *Pf.* 26.

ψ. Dóminus mihi adjutor,
R. Non timebo quid faciat
mihi homo. *Pf.* 117.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Eripuisti me.

Capitulum. Tob. 3.

Post tempestátem tranquil-
lum facis, Dómine; &
post lacrymationem & fle-
tum, exultationem infundis.
Sit nomen tuum, Deus Is-
rael, benedictum in secula.

R. *br.* Factus es, Dómi-
ne, * Susceptor meus. Fa-
ctus es. *ψ.* Et refúgium
meum * in die tribulationis,
* Susceptor meus. Glória
Patri. Factus es, Dómine,
* Susceptor meus. *Pf.* 58.

ψ. Tu, Dómine; adjuvisti
me, *R.* Et consolátus es me.
Pf. 85.

AD II VESPERAS.

Ant. Propter opus Christi
8. G. P usque ad mortem
accessit, tradens animam su-
am. *Philip.* 2.

Ant. 3. a. Patienter sústi-
nens, destinávit noni admít-
tere illícita propter vitæ amó-
rem. 2 *Mach.* 6.

Ant. 7. a. Divítias assu-
mans impropérium Christi;
aspiciébat in rémuneratió-
nem. *Hebr.* 11.

Ant. 5. C. Gloriossímam
mortem magis quam
odíbilem vitam complectens,
voluntáriè præbat ad sup-
plicium. 2 *Mach.* 6.

Ant. 1. D. Hoc modo vitá
decessit, universæ genti me-
móriam mortis suæ ad exem-
plum virtutis & fortitudinis
derelinquens. 2 *Mach.* 6.

Capitulum. Jac. 1.

Beatus vir qui fuffert tentationem; quoniam cum probatus fueris, accipies coronam vite, quam reprobabit Deus diligentibus *sq. Hymn.*; Ex quo salus, viii
 y. Posuisti, Domine, in

capite ejus coronam r. De lapide pretioso. *Ps.* 20.

Ad Magnificat. Ant. 4. D. Justum non dereliquit Deus, donec afferret illi potentiam adversus eos qui eum deprimebant; & dedit illi claritatem eternam. *Sap.* 10.

Oratio, ut ad Laudes.

COMMUNE PLURIUM MARTYRUM.

IN I VESPERIS.

*Ant. V*ena hora, ut omnia
 2. *D.* V qui interficit vos,
 arbitretur obsequium se præstare *Dño. Joan.* 16.

Ant. 3. c. Injicient vobis manus suas, & persequentur trahentes ad reges & principes propter nomen meum. *Luc.* 21.

Ant. 4. D. Tradet autem frater fratrem in mortem; & insurgent filii in parentes, & morte eos afficient. *Matth.* 10.

Ant. 1. D. Eritis odio omnibus propter nomen meum; qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. *Matth.* 10.

Ant. 8. G. Dabo vobis os & sapientiam, cui non poterunt resistere & contradicere omnes adversarii vestri. *Luc.* 21.

Capitulum. 1 *Petr.* 4.
Si exprobramini in nomine Christi, beati eritis; quoniam quod est honoris, glorie, & virtutis Dei, & qui est ejus Spiritus, super vos requiescit.

[*In Duplicibus, & supra.*

R. In nullo terreni ab adversariis; * Quia vobis donatum est pro Christo, non solum ut in eum credatis, sed ut etiam pro illo patiamini. y. Confortamini, & non dissolvantur manus vestrae: erit enim merces operi vestro; * Quia. Gloria Patri. * Quia vobis. *Philip.* 1. 2 *Paral.* 15.]

Hymnus. C.

Christi Martyribus debita nos decet,
 Virtutis memores, promerere cantica;
 Quos nec blanditiis, nec potuit minus
 Fallax vincere seculum.
 Coelestis Patria mors inhians bonis,
 Mundi spernit opes flumeneque gaudia;
 Vita quam finiam, per Domini sacro,
 Iacturam facilem putant.
 Non vulvas memunt canificum truces;
 Fœtus supplicii despiciunt manus:

Inferes, flagra, rotas, omnia
perpeti

Victrix edocuit fides

O inextinguibilem vim pa-
tientie!

Non, armis hæteris qui cri-
ciat dolor,

Extorquet gemitum, non
querimoniam

Agnis mitibus elicit.

Ergo nunc propior, Chri-
ste, tibi sedat

Palmis turba nitens usque
virentibus,

Victoriarumq; gerens præ-
mia, nobiles

Multo sanguine laureas,

Sit laus summa Patri, sum-
maque Filio:

Sit par, sancte, tibi gloria,
Spiritus

Cujus præsidio prælia susti-
nent,

Contempta nece, Marty-
res. Amen.

V. Viriliter agite, & con-
ferteur cor vestrum. R.

Omnes qui speratis in Do-
mino. Ps. 30.

Ad Magnificam. Ant. 8. G.

Cum vos oderint homines,
& reprobraverint propter

filium hominis, gaudete &
exultate: ecce enim merces

vestra multa est in celo.
Luc. 6.

[In Solemnibus Majori-
bus; & Septuaginta.] AD COMPLE-
TORIUM. Ant. 2. A. Com-
plebuntur dies luctus tui,

Sion: non occidet ultra sol
tuus: populus tuus omnes

justi. Is. 60.

Devol. ¶ Sit laus, sancte,

Ad Nunc dimittis. Ant.

V. E. Servient Deo servi ejus,
& videbunt faciem ejus; &

nomen ejus in frontibus eor-
um. Apoc. 22.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invis. Dominum legimus
certantes coronantem. * Ve-
nite, adoramus. 2 Tim. 2.

Hymnus. S. V.

Fortes cadendo Martyres,
F. Quos empta fuso san-
guine

Cælestis ornat purpura,
Junctis cæcænis vocibus.

Acti procellis omnibus,
Sui crucioris flumine

Vehuntur, & Christo duce,
Portus beatos occupant.

Sævit tyrannus, allicit:
Temnunt minas, temnunt

preces,
Deum minantem dum ti-
ment,

Dum munerantem diligunt,
Quem licitor infans litit,

Quem cæcus effundit furor,
Amor sacerdos prodigum,
Christo cruorem consecrat.

Et ille mixtus sanguini
Quem fudit in ligno Deus,
Fundentibus placabilem

Orare non cessat Deum.
Implere vos omnes docet

Passio dno quod defuit: car-
neris necesse est hæretici
Et plena Christus hostiam

¶ Sit laus Patri, laus Fi-
lio,

Par sit tibi laus, Spiritus,
Qui præstantes roboras

Falsaque donas Martyres
Amen.

Amen.

Amen.

Amen.

Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 3. c. Convenérunt adversum nos, ut nos disperdant: quomodo poterimus subsistere, nisi tu, Deus, adjuves nos? *1 Mach. 3.*

Ant. 5. a. Séquimur te in toto corde, & timémus te, & quarimus faciém tuam: érue nos, & da glóriam nómini tuo, Dómine. *Dan. 3.*

Ant. 8. G. Omnes, qui ostendunt servis tuis mala, confundantur in omaipotentia tua; & sciant quia tu es Dóminus Deus solus. *Dan. 3.*

ŷ. Da nobis auxiliúm de tribulatióne, R. Quia vana salus hóminis. *Pf. 59.*

R. j. Nos stulti propter Christum, maledicimur, & benedicimus: * Persecutióne[m] patimur, & sustinémus; blasphemámur, & obsecrámus. ŷ. Propter te, Dómine, mortificámur tota die: estimáti sumus sicut oves occisiónis: * Persecutióne[m]. *1 Cor. 4. Pf. 43.*

R. ij. Quis nos separábit à caritate Christi? Tribulatió? an angústia? an fames? an persecutió? an gladius? * Neque mors, neque vita poterit nos separare à caritate Dei. ŷ. Hæc omnia venérunt super nos, nec oblitus sumus te, Dómine. * Neque. *Rom. 8. Pf. 43.*

R. iij. Deus omnis grátia, qui vocávit nos in æternam suam glóriam in Christo Jesu, * Módicum passos ipse perficiet: ipsi glória &

impérium † In sæcula seculórum. ŷ. Rex mundi defunctos nos pro suis légibus in æternæ vitæ resurrectiône suscitábit: * Módicum. Glória. † In sæcula. *1 Petr. 5. 2 Mach. 7.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 7. b. In mortem trádimur propter Jesum, ut & vita Jesu manifestétur in carne nostra mortáli. *2 Cor. 4.*

Ant. 3. b. Paráti sumus mori, magis quàm pátrias Dei leges prævaricári. *2 Mach. 7.*

Ant. 6. F. Propítius sit nobis Deus: non est nobis sítile relinquere legem & justitias Dei, ut eamús alterá viá. *1 Mach. 2.*

ŷ. In Deo faciémus virtutem; R. Et ipse ad nihilum dedúcet tribulantes nos. *Pf. 59.*

R. iv. Absit à nobis, ut relinquámus Dóminum, & serviamus diis aliénis: * Dómino Deo nostro serviémus, & obediétes érimus præceptis ejus. ŷ. Etsi sunt qui dicantur dii, sive in cælo, sive in terra; nobis tamen unus Deus: * Dómino. *Josue 24. 1 Cor. 8.*

R. v. Dóminus Deus afficiet veritatem; & consolábitur in nobis. * Pácius est ab hóminibus morti datos spem expectare à Deo; iterum ab ipso resuscitandos. ŷ. Sicut abundant passiões Christi in nobis, ita & per Christum abundat consolá-

tio nostra : * Pótius est. 2 Mach. 7. 2 Cor. 1.

R. *vj.* Exhibeamus nosmetipfos sicut Dei ministros, in multa paciéntia, in tribulatióibus, * In necessitati-bus, in angústis, in plagis, in cárceribus. *ψ.* Omnes qui placuerunt Deo, per multas tribulatióes transierunt fideles, * In. Glória Patri. * In. 2 Cor. 6. Judith 8.

IN III NOCTURNO.

Ant. 7. *ç.* Ruent in gládio, & in captivitate; ut conflentur, & dealbentur usque ad tempus præfinitum. Dan. 11.

Ant. 4. A. Distenti sunt, non suscipientes redemptionem, ut meliorem invenirent resurrectionem. Hebr. 11.

Ant. 8. c. Ecce quomodo computati sunt inter filios Dei, & inter sanctos fors illorum est! Sap. 5.

ψ. Salus iustorum à Domino; R. Et protector eorum in tempore tribulationis. Ps. 36.

R. *vij.* Ludibria & verbera experti, insuper & vincula & cárceres, * Lapidati sunt, secti sunt, tentati sunt, in occisione gladii mortui sunt. *ψ.* Tradiderunt corpora sua, ne servirent, & ne adorarent omnem deum, excepto Deo suo: * Lapidati sunt. Hebr. 11. Dan. 3.

R. *viiiij.* Vicerunt propter sanguinem Agni, & propter verbum testimonii sui, & non dilexerunt animas suas usque ad mortem: * Propter-

ea latamini; cæli; & qui habitatis in eis. *ψ.* Médico dolore sustentato, sub testamento æternæ vitæ effecti sunt: * Propterea. Apoc. 12. 2 Mach. 7.

R. *ix.* Antiquus dierum iudicium dedit sanctis Excelsi; * Et † Regnum obtinuerunt sancti. *ψ.* Per fidem operati sunt iustitiam, adepti sunt repromissiones; * Et. Glória. † Regnum. Dan. 7. Hebr. 11.

ψ. Sacerd. Salvasti nos; Domine, de affligentibus nos; R. Et in nomine tuo confitebimur in sæculum. Ps. 43.

AD LAUDES.

Ant. Datum est bestie bel-
8. G. **D** lum facere cum sanctis, & vincere eos. Apoc. 13.

Ant. 7. d. Elegerunt magis mori, & noluerunt infringere legem Dei sanctam; & trucidati sunt. 1 Mach. 7.

Ant. 1. f. Si coram hominibus tormenta passi sunt, spes illorum immortalitate plena est. Sap. 3.

[In Duplicibus, & suprâ,
Canticum. Apoc. 7.

Hi, qui amici sunt stolis albis, qui sunt? * & unde venerunt?

Hi sunt qui venerunt de tribulatione magna, * & laverunt stolas suas, & dealbaverunt eas in sanguine Agni.

Ideo sunt ante thronum

Dei, * & ſerviunt ei diē ac nocte in templo ejus :

Et qui ſedet in throno, * habitabit ſuper illos.

Non eſturiſt, neque ſitient ampliùs ; * nec cadet ſuper illos fol, neque ullus aſſus.

Quoniam Agnus, qui in medio throni eſt, reget illos ; * & dōdūcet eos ad vitæ fontes aquarum :

Et abſterget Deus omnem lacrymam * ab oculis eorum.]

Ant. 2. D. In pauiſis vexati, in multis bene diſponenſur ; quoniam Deus tentavit eos, & invenit illos dignos ſe. *Sap. 3.*

Ant. 7. d. Tanquam aurum in fornace probavit illos ; & quaſi holocauſti hoſtiam accepit illos ; & in tempore erit reſpectus illorum. *Sap. 3.*

Capitulum. Jac. 1.

Omne gaudium exiſtimaſte, fratres mei, cum in tentationes varias incidēritis : ſciētes quod probatio fidei veſtræ patientiam operatur ; patientia autem opus perfectum habet.

Hymnus. S. V.

Quam, Chriſte, ſignaviſti
viam
Primus, proſſo ſanguine,
Per hanc tu te fortiter
Ducem ſequuntur milites.

Foſſus manus, foſſus pedes ;

Ovis ad aſtra tranſvolas ;
Et membra trunci Martyres
Addunt triumpho ſe tuo.

Omnes in oſtro ſplendidi
Tuum tribunal ambiunt :
Accepta monſtrant vūlnera,
Et per tot ora ſupplicant.

Audire ſi nos reſpuiſ,
Quos criminum moles gravat ;

Audi tuos, qui ſanguinem
Fudere pro te, Martyres.

Fac, ſi tyrannus deficit,
Ne blandiendo molliùs
Frangat voluptas pectora,
Iſtis tyrannis ſavior.

¶ Sit laus Patri, laus Filio,

Par ſit tibi laus, Spiritus,
Qui præſtantes roboras,
Palmiſque donas Martyres.
Amen.

¶ Multæ tribulationes juſtorum ; N. Et de omnibus hiſ liberabit eos Dominus. *Pſ. 33.*

Ad Benedictus. Ant. 1. J.
Beati qui perſecutionem patiuntur propter juſtitiam ; quoniam ipſorum eſt regnum cœlorum. *Matth. 5.*

Oratio. Orémus.

Deus inviſibilis fortitudo certantium, aſteſto, quaſumus, nobis ſupplicantibus ; ut qui hodiernā die ſanctorum Martyrum tuorum N. & N. glorioſum triumphum recolimus, eorum meritis & præciſibus contra ſpiritualla nequitia muniamur ; Per Dominum.

Alia Oratio. Orémus.

Omnipotens ſempiterna Deus, qui in ſanctorum tuorum cordibus flammam tuæ dilectionis accendis : da mentibus noſtris eandem

fidei caritatilque virtutem ;
ut Martyrum tuorum *N.* &
sociorum, quorum gaudemus
victorils, proficiamus
exemplis ; Per Dōminum.

[In Solemnibus majoribus
& supra, AD HORAS, Doxologia : ¶ Sit laus, ut in Laudibus.]

AD PRIMAM.

Ant. 8. G. Datum est.

AD TERTIAM.

Ant. 7. d. Elegerunt.

Capitulum. Sap. 3.

Justorum animæ in manu
Dei sunt, & non tanget
illos tormentum mortis. Visi
sunt oculis insipientium mori,
& æstimata est afflictio
exitus illorum ; & quod a
nobis est iter, exterminium ;
illi autem sunt in pace.

R. br. Custodit Dōminus
* Animas sanctorum suorum.
Custodit. *V.* De manu
peccatoris * liberabit * Animas.
Glória Patri. Custodit.
Pf. 66.

V. Dōminus loquetur pacem
in plebem suam, *R.* Et
super sanctos suos. *Pf. 84.*

AD SEXTAM.

Ant. 1. f. Si coram.

Capitulum. 2 Cor. 4.

Quod in præsentī est
momentaneum & leve tribulationis
nostræ, supra modum in sublimitate
æternæ gloriæ pondus operatur in
nobis, non contemplantibus
nobis quæ videntur, sed quæ
non videntur : quæ enim
videntur temporalia sunt ;
quæ autem non videntur,
æterna sunt.

R. br. Probasti nos, Deus,
* Et eduxisti nos in refrigerium.
Probasti. *V.* Igne nos
examinasti * sicut examinatur
argentum, * Et. Glória,
Probasti. *Pf. 65.*

V. Lætati sumus pro diebus
quibus nos humiliasti,
R. Annis quibus vidimus
mala. *Pf. 89.*

AD NONAM.

Ant. 7. d. Tanquam aurum.
Capitulum. Iſai. 9.

Lætabuntur coram te, sicut
ut qui lætantur in messe,
sicut exultant victores captâ
prædâ, quando dividunt spolia.

R. br. Qui seminant in lacrymis,
* In exultatione metent.
Qui, *V.* Euntes ibant & flebant,
* mittentes semina sua ;
* In. Glória. Qui seminant.

V. Venientes venient cum
exultatione, *N.* Portantes
manipulos suos. *Pf. 125.*

AD II VESPERAS.

Ant. V. Vidi animas inter
2. *D.* V. sanctorum, propter
verbum Dei, & propter testimonium
quod habebant.

Apoç. 6.
Ant. 4. D. Stabant ante
thronum, in conspectu Agni,
& palmæ in manibus eorum.

Apoç. 7.
Ant. 8. G. Venierunt de
tribulatione magna, & laverunt
stolas suas, & dealbaverunt
eas in sanguine Agni.

Apoç. 8.
Ant. 1. D. Ante thronum
Dei suat, & seruiunt ei die
& nocte in templo ejus ; &

qui sedet in throno, habitabit super illos. *Apoc. 7.*

Ant. 3. a. Non esurient, neque sitient amplius; nec cadet super illos sol, neque ullus æstus. *Apoc. 7.*

Capitulum. Apoc. 21.

Absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum, & mors ultra non erit; neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultra, quia prima abiérunt.

Hymnus, Christi Martyribus, ut in I Vesperis, xiv.

ÿ. In æternum exultabunt, Rf. Et habitabis in eis. *Pf. 5.*

Ad Magnificat. Ant. 8. G. Datz sunt illis singulæ stolæ albæ; & dictum est illis ut requiescerent, donec compleantur conservi eorum, qui interficiendi sunt sicut & illi. *Apoc. 6.*

Oratio ut ad Laudes.

COMMUNE PONTIFICUM.

IN I VESPERIS.

Ant. 3. a. Suscitábo mihi facerdotem fidélem, qui juxta cor meum & animam meam faciet. *1 Reg. 2.*

Ant. 8. G. Elégi eum ex omnibus mihi in sacerdotem, ut ascénderet ad altáre meum, & adolérret mihi incensum. *1 Reg. 2.*

Ant. 2. D. Edificábo ei domum fidélem; & ambulábit coram Christo meo cunctis diébus. *1 Reg. 2.*

Ant. 5. C. Erit ipsi pactum sacerdotii sempiternú, quia zelátus est pro Deo suo, & expiávit scelus filiórum Israel. *Num. 25.*

Ant. 1. f. Quemcumque elegerit Dóminus, ipse erit sanctus. *Num. 16.*

Capitulum. Hebr. 5.

Nec quisquam sumit sibi honórem, sed qui vocatur à Deo, tanquam Aaron. Sic & Christus non semetip-

sum clarificávit ut pón tifex fieret, sed qui locútus est ad eum: Filius meus es tu, ego hódie genui te; quemádmó dum & in alio loco dicit: Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.

[*In Duplicibus, & supra:*

Rf. Locútus es sanctis tuis, Dómine, & dixisti: Inveni servum meum, * Oleo sancto meo unxi eum: † Manus mea auxiliábitur ei. ÿ. Huic Deus testimónium perhibens, dixit: Inveni virum secundum cor meum; * Oleo. Glória. † Manus. *Pf. 88. Ad. 13.]*

Hymnus. G. Ep. S.

Christe, Pastórum caput
atque princeps,
Præsulis festam veneráta lucem,
Débitis supplex tua templa
votis
Turba frequentat.

Ille non vanò tenuit tremendam
Spiritu sedem, proprio nec
aufu :

Sed sacrum iussus, Dómino
vocante,

Sumpsit honorem.

Strénuum bello púgilem
superni

Chriftatis pleno tuus unxit
intus

Spiritus cornu, posuitque
sanctam

Pascere gentem.

Fit gregis pastor, pater
atque forma;

Omnium curas levat & la-
bóres;

Latus impendit sua, seque;
cunctis

Sufficit unus.

Pro reis orat, reficit ge-
mentes,

Erigit lapsos, tenebrasque
pellit,

Fit potens verbo, docet al-
ta, pravum

Cónterit hostem.

Fac ut illius précibus ju-
vémur,

Christe; fac Patrem, pari-
terque tecum

Spiritus iugi celebrémus
hymno

Omne per ævum. Amen.

Y. Beatus quem elegisti
& assumpsisti: R. Inhabita-
bit in atriis tuis. Ps. 64.

Ad Magnificat. Ant. 4. f.

Elégit ipsum Dóminus ab
omni vivente offerre sacri-
ficium Deo, incensum &

bonum odórem pro pópulo
suo. Eccli. 25.

[In Solemnibus majoribus

& supra, AD COMPLETO-
RIUM: Ant. 3. a. Die no-
cturne fugiébat somnus ab
óculis meis pro grégibus
tuis, Dómine. Gen. 31.

Doxolog. ¶ Suprême, in-
fra xxv.

Ad Nunc dimittis. Ant.
7. G. Cum vénerit Dóminus,
& pulsaverit, beati servi
quos invénierit vigilantes.
Luc. 12.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Christum Pastórum
principem, * Veníte, ado-
rémus. 1 Petr. 5.

Hymnus. S. V.

Christe, decreto Patris
institutus

Pontifex summo, tibi, qui
fidéles

Quos legis, formas pópulis
regendis

Ipse ministros :

Hunc juvat festo cele-
brare cantu,

Qui licet magnis méritis
abundans,

Flens & invitus, duce te,
tremendum

Sumpsit honorem.

Nóverat quantis páteat
periculis

Ille, qui summos ápices
adeptus,

Omnium curas, sibi raptus
uni,

Sústinet omnes,

Et erat fervens amor in-
quiescens :

Quo gregis cari pia cura
poscit,

Advolat promptus : mora
non euntem

Ulla retardat.

Dux iter, vitā præeunte,
monstrat;

Comprobat factis sua dicta
magnis;

Et domum sanctam bene
olente Christi

Implēt odore.

Lux erat cæco, cōlumen
labanti,

Una spes lapsō, misero le-
vanti,

Prōvidus cunctis pater, om-
nibusque

Omnia factus.

Christe, Pastōrum bonus
ipse Pastor,

Qui greges pascis propriō
cruore,

Fac ut æternæ subeant opi-
ma

Pascua vitæ. Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 2. D. Vocavit eum
Dōminus, & ait: Vidi affli-
ctiōnem pōpuli mei: veni,
& mittam te, ut edūcas pō-
pulum meum. *Exod. 3.*

Ant. 1. g. Dixit ad De-
um: Quis sum ego, ut va-
dam & edūcam filios Israel?
Qui dixit ei: Ego ero tecum. *Exod. 3.*

Ant. 8. G. Vade in hac
fortitudine tua, & liberabis
Israel: scito quod miserim
te. *Judic. 6.*

γ. Pōsui adiutorium in
potente, R. *Beatus vir*
cum de plebe mea. *Ps. 18.*

R. j. Rectocursu posue-
rant non exollit. *Ps. 118.*
illis quasi unus ex iis. *Ps. 118.*

ram illorum habe. *11. γ.* Si
quis vult primus esse, erit
servus servorum, & om-
nium minister: * *Esbo. Eccli.*
12. Mat. 9.

R. ij. Speculātozem dedi
te dōmū Israel: * *Audias*
ergo ex ore meo sermōnem,
annuntiābis eis ex ore. *γ.* In
manu habet qualiter accēper-
ris, & audieris, & serva:
* *Audias. Exod. 33. Apoc. 9.*

R. iij. Accēde ad altāre,
& immola pro peccato tuo:
* Offer. holocaustum; &
† Deprecare pro se & pro
pōpulo. *Debet Bōnifex*
quemadmodum pro pōpulo,
ita seipsum, & tunc semetipso
offerre pro peccatis: * *Offer.*
Glōria. † Deprecare. Levit.
9. Hier. 5.

IN II NOCTURNO.

Ant. 1. In lege Dōmi-
ni congregatiōnem iudicā-
vit, & in fide sua probatus
est propheta; & cognitus est
in verbis suis fidelis. *Eccli.*
46.

Ant. 3. a. Dedit illis le-
gem ne obliviscantur præ-
cepta Dōmini, & ut non
excandescat: mensibus; &
hortabatur ne legem non vè-
rent a corde suo. *2. Mat. 2.*

Ant. 8. a. Aperiet os su-
um, & in oratione confite-
bitur Dōmino; & in se diri-
gat consiliū. *Eccli. 39.*

γ. Invoquant Dōminum
sacerdotes eius, & illi. *Inse-*
*entificat eos, & illos que-
ritur ad eos. Ps. 98.*
R. *Audivit eum Dōmi-*

nus & vocem ipsius, & dedit illi precepta, & legem vite & disciplinæ, * Docere Jacob testamentum suum, & iudicia sua Israel. *ÿ.* Hic est qui fuit in Ecclesia cum patribus nostris, qui accepit verba vite dare nobis, * Docere. *Eclli. 45. Act. 7.*

R. *v.* Pactum meum fuit cum eo vite & pacis; & dedi ei timorem, & timuit me: * Lex veritatis fuit in ore eius; & iniquitas non est inventa in labiis eius. *ÿ.* Fidelis erat in tota domo eius tanquam famulus, in testimonium sorum quæ dicenda erant: * Lex. *Malach. 2. Hebr. 3.*

R. *vj.* In pace & in equitate ambulavit, & multos avertit ab iniquitate: * Labia enim sacerdotum custodiant scientiam, & legem requirunt ex ore eius; † Quia angelus Domini exercituum est. *ÿ.* Oportet Episcopum amplecti eum, qui secundum doctrinam est, fidelium sermonem; ut potens sit exhortari in doctrina sana: * Labia. Gloria. † Quia. *Malach. 2. Tit. 1.*

IN III NOCTURNO

Ant. 4. A. In omni opere delit confessionem sancto & excelso in verbo glorie. *Eclli. 49.*

Ant. 7. d. Erigavit pecunias multas; iustitiam & fidem conservavit genti suæ; & exquisivit omni modo exaltare populum suum. *1 Mach. 14.*

Ant. 1. a. Non recedet memoria ejus, & nomen ejus requireretur à generatione in generationem. *Eclli. 39.*

ÿ. Iustitia ejus manet in seculum seculi: *R.* Corru ejus exaltabitur in gloria. *Pf. 111.*

R. *vij.* Quis est fidelis servus & prudens, quem constituit dominus suus super familiam suam, ut det illis cibum in tempore? * Beatus ille servus, quem, cum venerit dominus ejus, invenerit sic facientem. *ÿ.* A domino suo præpositus omnibus, gubernabat creditam sibi domum: * Beatus. *Mat. 24. Genes. 39.*

R. *viii.* Dominus supra omnia quæ possidet, constituet illum: * Omni autem cui multum datum est, multum queretur ab eo; & cui commendaverunt multum, plus petent ab eo. *ÿ.* In manu Dei potestas terre, & solum rectorem suscitabit in tempus super illam: * Omni. *Luc. 12. Eclli. 10.*

R. *ix.* Euge, serve bone & fidelis; quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam: * Intra in gaudium domini tui. *ÿ.* Super populum meum constituente; sapientia; & scientia; dico sine tibi; & gloriam dabo tibi: * Intra. Gloria. * Inttra. *Matth. 25. 2 Paral. 1. 1.*

Te Beati.

ÿ. Sacra. Dominus Aaron; benedicite Domino: *R.* Do-

mus Levi, benedicite Dó-
mino. *Pf. 134.*

AD LAUDES.

Ans. 7. a. Qui intrat per ostium
huic ostiarius aperit; &
oves vocem ejus audiunt.
Joan. 10.

Ans. 2. D. Proprias oves
vocat nominatim, & edúcit
eas, & ante eas vadit. *Joan.*
10.

Ans. 7. d. Oves illum se-
quuntur, quia sciunt vo-
cem ejus; aliénium autem
non sequuntur, sed fúgiunt
ab eo. *Joan. 10.*

[*In Duplicibus, & supra,*
Canticum. Eccli. 50.

Sacerdos magnus, in ascen-
su altaris sancti, * gló-
riam dedit sanctitatis am-
-tum.

In accipiéndæ autem par-
tes de manu Sacerdotum, *
& ipse stans juxta aram.

Et circa illum coróna
fratrum, * quasi plantatio
cedri in monte Libano,

Sic circa illum steterunt
quasi rami palmæ, * & om-
nes filii Aaron in glória
sua.

Oblatio autem Dómini in
mánibus ipsórum, * coram
omni synagoga Israel.

Et consummatione fun-
gens in ara, * amplificáre
oblationem excelsi Regis,

Porréxit manum suam in
libatione, * & libávit de
sanguine uvæ.

Effúdit in fundaménto al-
taris odórem divinum * ex-
celsó Fráncipi.]

Ans. 6. F. Si perdidit
unam ex illis, vadit ad illam
donec invéniat eam; & cùm
invenerit, imponit in húme-
ros suos gaudens. *Luc. 15.*

Ans. 8. G. Fur venit ut
perdat; mercenarius videt
lupum, & fugit: bonus pa-
stor animam suam dat pro
óvibus suis. *Joan. 10.*

Capitulum. 1 Petr. 5.

Pascite qui in vobis est
gregem Dei, providen-
tes non coactè, sed spontáneè
secundum Deum; neque
turpis lucri grátia, sed vo-
luntariè; neque ut domi-
nantes in Cleris, sed forma
gregis ex animo.

Hymnus. G. Ep. S.

Jesu, Sacerdotum decus,
In hac die, quæ glóriam
Sanctum coronas Præsulem,
Votis adesto supplicum.

Sui probatus præmium
Amoris, & pignus tui,
A Patre traditus tibi
Accipit agnos pascere.

Hos novit, & præit vo-
cans

In tuta quemque pascua,
Victumque præbet: au-
diunt,

Sequuntur, & vivunt oves.

Quam sentit errantem
jugis,

Hanc nocte querit ac die;
Et gaudet inventam suo
Portans ovili reddere.

Arcet frementes bestias,
Lupi retundit impetus,
Dolosque fallit, vel mori
Caro paratus pro grege.

Offert frequentem victi-
mam

Cum

Cum plebe Pastor innocens;
Secumque devotum gregem
Plus sacerdos immolat.

¶ *Suprême* Christe Pón-
tifex,

Jugis tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna secula. Amen.

ŷ. Elégit Dóminus ser-
vum suum, R. Páscere hæ-
reditatem suam. *Pf. 77.*

Ad Benedictus. Ant. 1. D.
Ego sum óstium: per me si
quis introierit, salvábitur;
& ingrediétur, & egrediétur,
& páscua invéniet.
Joan. 10.

Oratio. Orémus.

Deus, qui pópulis tuis in-
dulgentiá consulis, &
amóre domináris; qui queril-
lis regendis vicários caritá-
tis tuæ præficias ministros: da,
quæsumus, intercedente beá-
to N. Pontífice, Spíritum sa-
piéntiæ, quibus præesse de-
disti Ecclesiæ tuæ; ut de
profectu sanctárum óvium
fiant gáudia æterna pastó-
rum; Per Dóminum... in
unitate ejusdem.

Alia Oratio. Orémus.

Deus, fidélium lumen &
Pastor apóstarum, qui
beátum N. Episcopum in
Ecclesiá posuisti, ut oves
tuas verbo pásceret, & in-
formáret exemplo: da nobis
ejus intercessióne, & fidem
serváre quam verbo dócuit,
& viam sequi quam exem-
pló monstrávit; Qui vivis
& regnas.

[*In Solemnibus-majori-
bus, & Suprà, AD HORAS,
Autumnalis.*

*Doxol. ¶ Suprême, ut in
Laudibus.]*

AD PRIMAM.

Ant. 7. a. Qui intrat.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Próprias oves.

Capitulum. Prov. 27.

Diligenter agnosce vul-
tum pécoris tui, tuos-
que greges considera; non
enim habébis júgiter pote-
státem; sed coróna tribuétur
in generatióem & genera-
tióem.

R. *br.* Deus protector
meus, * In ipso sperávi.
Deus. ŷ. Qui subdit * pó-
pulum meum sub me, * In
ipso: Glória. Deus. *Pf. 143.*

ŷ. Nisi Dóminus custo-
dierit civitátem, R. Frustrá
vigilat qui custodit eam.
Pf. 126.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Oves.

Capitulum. Jerem. 3.

Introducam vos in Sion,
& dabo vobis Pastóres
juxta cor meum; & pascent
vos sciéntiá & doctriná.

R. *br.* Deduxit eos * In
viam rectam. Deduxit eos.
ŷ. Ut irent * in civitátem
habitationis, * In. Glória.
Deduxit. *Pf. 106.*

ŷ. Abstulit sicut oves pó-
pulum suum, R. Et deduxit
eos in spe. *Pf. 77.*

AD NONAM.

Ant. 8. G. Fur venit.

Capitulum. A& 20.

Atténdite vobis, & uni-
verso gregi, in quo vos
Spíritus sanctus pósuit epí-
s

copos régere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo.

R. Or. Pavit eos * In innocentia cordis sui. Pavit eos. *Y.* Et in intellectibus manuum suarum * deduxit eos, * In Glória. Pavit. *Ps.* 77.

Y. Nos populus tuus & oves pascuæ tuæ, *R.* Confitebimur tibi in sæculum. *Ps.* 78.

AD II VESPERAS.

Ant. Ecclesie factus sum. *3. 2.* Ego minister secundum dispensationem Dei, quæ data est mihi in vos, utimpleam verbum Dei. *Col.* 1.

Ant. 4. E. Scitis quomodo nihil subtraxerim utilium, quominus annuntiarem vobis, & docerem vos publice, & per domos. *Act.* 20.

Ant. 1. D. Mundus sum à sanguine omnium; non enim subterfugi quominus annuntiarem omne consilium Dei vobis. *Act.* 20.

Ant. 8. G. Nihil vereor, nec facio animam meam pro-

tiosorem quam me, dummodo consummema cursum meum, & ministerium verbi quod accépi à Dómino Jesu. *Act.* 20.

Ant. 7. c. Absit à me hoc peccatum in Dóminam, ut cessem orare pro vobis; & docebo vos viam bonam & rectam. *1 Reg.* 12.

Capitulum. *Act.* 20.

Nocte & die non cessavi, cum lacryis monens unamquemque vestrum: & nunc commendo vos Deo, & verba gratiæ ipsius, qui potens est ædificare, & dare hereditatem in sanctificationis omnibus.

Hymnus, Christe Pastorum, *xx.*

Y. Salvam fecit Dóminus Christum suum: *R.* Exaudiet illum de caelo sancto suo. *Ps.* 119.

Ad Magnificat. *Ant.* 5. C. Sacerdotes tui induantur salatem: Dómine Deus, ne avérteris faciem Christi tui: memento misericordiarum servi tui. *2 Paral.* 6.

COMMUNE DOCTORUM.

IN I VESPERIS.

Ant. Deo profecta est. *4. E.* A sapientia: & in ore fideli abundabit; & dominator dabit eam illi. *Eccli.* 15.

Ant. 5. C. Denudabit absconsa sua illi, & thesaurizabit super illum scientiam

& intellectum justitiae. *Eccli.* 4.

Ant. 8. G. Firmabitur in illo, & non flectetur; & continebit illum, & non confundetur; & exaltabit illum apud proximos suos. *Eccli.* 15.

Ant. 3. a. In medio Eccle-

luz apériet os ejus, & adim-
plébit illum spírítu sapiéntiæ
& intellectûs. *Eccli. 15.*

Ant. 1. D. Stola glóriæ
véstiet illum; & nómine
æterno hæreditábit illum.
Eccli. 15.

Capitulum. Eccli. 51.

Animam meam direxi ad
sapiéntiam, & in agni-
tione invéni eam: possédi
cum ipsa cor ab iníitio; pro-
pter hoc non derelinquar.

[*In Duplicibus, & suprà:*

*R. Dóminus dat sapién-
tiam sapiéntibus, & scién-
tiam intelligéntibus discipli-
nam: * Ipse révelat profun-
da & abscondita, & † Lux
cum eo est. † Spírítus óm-
nia scrutátur, étiam pro-
funda Dei: * Ipse. Glória.
† Lux. Dan. 2. 1 Cor. 2.]*

Hymnus. S. V.

O qui perpetuus nos mo-
nitor doces,
Vox æterna Patris, Christe,
vicários

Doctóres, patrias cum re-
meas domos

Nobis quam bene súppetis!

Hi semper vigilant ne
quid adúlterum

Corrumpat fidei virgineum
decus:

Lædi vel leviter non patitur
fides,

His custódis integra.

Infámes abolent reliquias
deám:

Erróres abigunt, crimina
dédocent:

Christo restitunt, quos
malè crédulos

Mendax lúerat hæresis.

Patrum canitiem, tot ve-
nerábiles

Rugas objiciunt, unde nitet
fides:

Quæ sunt prisca, docent;
quæ nova, súbriunt:

Servant depositum Dei.

Sit supréma tibi glória,
Véritas,

Quæ per scripta Patrum,
quando foris sonas,

Mentes interiùs muta doces,
simul

Et te córdibus inseris.

Amen.

†. Beátus homo quem tu
erudieris, Dómine, *R.* Et
de lege tua docúeris eum.
Pf. 93.

Ad Magnificat. Ant. 7. G.

Beátus qui excógitat vias sa-
piéntiæ in corde suo, va-
dens post illam quasi investi-
gátor: protegétur sub tég-
mine illius à fervóre, & in
glória ejus requiescet. *Ec-
cli. 14.*

[*In Solemnibus-majori-
bus, & suprà, AD COMPLE-
TORIUM: Ant. 3. d. Dedit
illi Dóminus in præceptis
suis potestátem docére Ja-
cob testimónia, & in lege
sua lucem dare Israel. Ec-
cli. 45.*

*Doxol. Qui vera lux es
méntium, infra xxxj.*

Ad Nunc dimittis. Ant.

6. C. Qui vigiláverit propter
sapiéntiam, citò secúrus erit;
quóniam dignos se ipsa óir-
cuit quærens, & in viis
ostendit se illis hiláriter.
Sap. 6.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Fontem sapiéntiz
Dóminum, * Veníte, adoré-
mus. *Eccli. 1.*

Hymnus. S. V.

Jam nunc, quæ numeras
tot tibi vándices,
Effer sidereum Relligio ca-
put:

Quot sunt mota tibi prælia,
nóbiles

Tot nectis tibi láureas.

Cùm per mille neces im-
pictas furit,

Oppónis valido pectore márt-
tyres:

Cùm per mille dolos déci-
pit hæresis,

Doctóres tibi lúscitas.

Quando sparsa lues úndi-
que críminum,

Hi glíscens vitium prótinus
amputant:

Quando phírima nox mén-
tibus incubat,

Hi plenum revehunt diem.

Firmant instabiles, & du-
bios regunt:

Monstrant tuta procul lit-
tora náufragis:

Nobis, qui vehimur cæca
per aquora,

Lucent perpetuz faces.

Quæ dixere tuis cónsona
sénlibus,

Nostris illa, Deus, córdi-
bus, imprimas:

Quos térris colimus, quos
sequimur duces,

Fac nos moribus assequi.

Sit suprema tibi glória,
Véritas,

Quæ per scripta Patrum,
quando foris sèns,

Mentes interius muta doces,
fimal

Et te córdibus inferis.

Amen.

IN II NOCTURNO.

Ant. 3. a. Sapiéntia non
est multis manifesta; quibus
autem cónnita est, pérma-
net usque ad conspectum
Dei. *Eccli. 6.*

Ant. 4. E. Os prudentis
quæritur in ecclésia, & ver-
ba illius cogitábunt in cór-
dibus suis. *Eccli. 21.*

Ant. 5. a. Sciéntia sapién-
tis tanquam inundatio abun-
dábit, & consilium illius
sicut fons vitæ pérmanet.
Eccli. 21.

ÿ. Os iusti meditábitur sa-
piéntiam, R. Ex lingua ejus
loquétur iudicium. *Pf. 36.*

R. j. Sapiens apériet os
suum in oratione; * Si enim
Dóminus magnus volúerit,
Spíritu intelligéntiz replé-
bit illum. ÿ. Si quis vestrum
índiget sapiéntia, póstulet à
Deo qui dat omnibus affluen-
ter; * Si. *Eccli. 39. Jac. 1.*

R. ij. Ipse tanquam im-
bres mittet elóquia sapién-
tiz suæ; * Ipse palam faciet
disciplinam doctrinæ suæ,
& in lege testamenti Dómini
gloriábitur. ÿ. Multos filio-
rum I-rael convertet ad Dó-
minum Deum ipsórum: * Ip-
se palam. *Eccli. 39. Luc. 1.*

R. iij. Omnis scriba doctus
in regno cœlórum, * Similis
est homini patrifamilias, qui
† Profert de thesauro suo
nova & vetera. ÿ. In corda

prudētis requiescit sapiētia, & indoctos quosque erūdiēt : * Similis. Glória. † Profert. *Matth.* 13. *Prov.* 14.

IN II NOCTURNO.

Ant. 7. *ç.* Ecce dedi verba mea in ore tuo ; ecce consūtui te ut evellas, & destruas, & disperdas, & zdñices, & plantas. *Jerem.* 1.

Ant. 8. G. Ne retineas verbum in tēpore salutis : in lingua enim sapiētia dignōscitur ; & sensus, & sciētia, & doctrīna in verbo sensāti. *Eccli.* 4.

Ant. 2. D. Depōsitum custōdi, devitans profānas vocum novitātes, & oppositiōnes falsi nōminis sciētiā. *1 Tim.* 6.

ŷ. Deus, docuisti me à juventūte mea : *R.* Pronuntiābo mirabilia tua. *Psf.* 70.

R. iv. Qui habet sermōnem meum, loquātur sermōnem meum verè. * Numquid non verba mea sunt quasi ignis, & quasi malleus cōnterens petram ? ŷ. Si quis volūerit voluntātem facere ejus qui misit me, cognoscet de doctrīna, utrūm ex Deo sit. * Numquid. *Jerem.* 23. *Joan.* 7.

R. v. Ponam verba mea in ore ejus, loqueturque omnia quæ præcépero illi ; * Quiautem verba ejus audire nolūerit, ego ultor existam. ŷ. Qui à semetipso loquitur glóriam prōpriam quærit : qui quærit glóriam ejus qui

misit eum, hic verax est ; * Qui. *Deut.* 18. *Joan.* 7.

R. vj. Dabo te, dicit Dōminus, in murum æreum, fortem : * Et bellābunt adversūm te, & † Non pravalēbunt ; quia ego tecum sum. ŷ. Exurgent viri loquentes perversa, ut abducant discipulos post se : * Et. Glória. † Non. *Jerem.* 15. *Ad.* 20.

IN III NOCTURNO.

Ant. 4. f. Propōsui sapiētiā addūcere mihi ad convivendum ; sciens quōniam mecum communicabit de bonis. *Sap.* 8.

Ant. 7. d. Quasivi sapiētiā palam in oratiōne mea ; & efflōruit tanquam præcox uva. *Eccli.* 51.

Ant. 1. f. Inventi sunt sermōnes tui, Dōmine ; & comēdi eos : & factum est mihi verbum tuum in lætitiā cordis mei. *Jerem.* 15.

ŷ. Scrutābor legem tuam, Dōmine ; *R.* Et custōdiam illam in toto corde meo. *Psf.* 118.

R. vij. Super salutem & spēciam dilexi sapiētiā ; * Et propōsui pro luce habere illam : venērunt autem mihi omnia bona pariter cum illa. ŷ. Quæ desursum est sapiētia, pudica est, pacifica, plena misericordiā & fructibus bonis ; * Et. *Sap.* 7. *Jac.* 3.

R. viij. Optāvi, & datus est mihi sensus ; & invocāvi, & venit in me Spīritus sapiētiā : & propōsui illam regnis & sedibus ; * Et divi-

tias nihil esse dixi in comparatione illius. *ψ.* Existimo omnia detrimentum esse propter eminentiam scientiam Jesu Christi Domini mei; * *Et. Sap. 1. Philipp. 3.*

R. ix. Sapientia bonorum omnium mater est; quam sine fictione didici, & sine invidia communico: infinitus enim thesaurus est; * Quo qui usi sunt, † Participes facti sunt amicitia Dei. *ψ.* Bonus homo de bono thesauro cordis sui profert bonum; * *Quo. Gloria. † Participes. Sap. 7. Luc. 6.*

ψ. *Sacerd.* Os meum annuntiabit justitiam tuam, *R.* Totā die salutāre tuum. *Pf. 70.*

AD LAUDES.

Ant. Dominus dedit mihi. *D.* hi linguam eruditam, ut sciam sustentare eum qui lassus est, verbo. *Is. 50.*

Ant. 6. F. Sermo meus non in persuasibilibus humanarum sapientiarum verbis; sed in ostensione Spiritus, & virtutis. *1 Cor. 2.*

Ant. 3. c. Auxilio adjutus Dei sto, testificans minori atque majori, nihil extra dicens quam ea quae Prophetae locuti sunt. *Mat. 26.*

In Duplicibus, & supra, Canticum. Eccli. 14.

Cibabit illum Deus pane vitae & intellectus; * & aqua sapientiarum salutaris potabit illum:

Et firmabitur in illo; & non flectetur; * & continet

bit illum, & non confundetur.

Et exaltabit illum apud proximos suos, * & in medio Ecclesiae aperiet os ejus.

Et adimplebit illum spiritum sapientiarum & intellectus, * & stola gloria vestiet illum.

Jucunditatem & exultationem thesaurizabit super illum: * & nomine aeterno hereditabit illum.]

Ant. 4. f. Non judicavi me scire aliquid inter vos, nisi Jesum Christum, & hunc crucifixum. *1 Cor. 2.*

Ant. 5. a. Si noverim mysteria omnia, & omnem scientiam; caritatem autem non habero, nihil sum. *1 Cor. 13.*

Capitulum. Sap. 7.

Mihi dedit Deus dicere ex sententia; & presumere digna horum quae mihi dantur; quoniam ipse sapientia dux est, & sapientium emendator: in manu enim illius & nos, & sermones nostri, & omnis sapientia, & operum scientia & disciplina.

Hymnus. S. V.

Vos succensa Deo splendida luminaria:

Vos sal, nos homines quo sapimus Deum;

Aevum, puri animo, moribus integri,

Quo condimur in alterum.

Per vos Religio, tutaque Veritas,

Per vos virgineis fulget honoribus:

Per vos Christus amat pandere divites

Thesauros sapientiz.
 Vestris unda fluit pura
 canalibus ;
 Christi floret ager ; munda
 nitet seges :
 Lac apertus pueris, & soli-
 dum viris
 Cauti sufficitis cibum.
 Hi sunt, summe Deus,
 qui tibi militant ;
 Hi sunt, qui stabiles adifi-
 cant domos :
 Uná docta cohors arma te-
 net manu,
 Muros construit altera.
 Vicistis stygias vos quibus
 hæreses,
 Hæc nos accipimus tela su-
 persutes :
 His pugnamus adhuc, nec
 dubio exitu ;
 His armis quoque vincimus.
 Sit supræma tibi glória,
 Veritas,
 Quæ per scripta Patrum
 quando foris sonas,
 Mentis interius muta doces,
 simul
 Et te cordibus inseris.
 Amen.
 y. Annuntiavi justitiam
 tuam in ecclesiâ magna ; R.
 Ecce labia mea non prohi-
 bebo : Domine, tu scisti.
 Ps. 39.
 Ad. Benedictus. Ant. 1. J.
 Sapientia & fortitudo Dó-
 mini sunt : tibi, Deus con-
 fiteor, teque laudo ; quia
 sapientiam & fortitudinem
 dedisti mihi. Dan. 11.
 Oratio. Orémus.
 Omnipotens æternæ Deus,
 qui Ecclesiæ tuæ filios,
 sicut non cessas erudire, ita

non desinis adjuvare : da fideli-
 bus tuis, intercessione beati
 N. quem eis æternæ salutis
 ministrum tribuisti, ut te
 miserante, scientiam recta
 faciendi, & virtutem capiant
 exequendi ; Per Dóminum.
 Alia Oratio. Orémus.
 Excita, Dómine, interce-
 dente beato N. tuorum
 corda fidelium ; ut sacrís in-
 tentæ doctrinis, & intelli-
 gant quod sequantur, & se-
 quendo fideliter apprehen-
 dant ; Per Dóminum.
 [In Solemnibus-majoribus,
 & supra, AD HORAS, Doxo-
 logia :
 Qui vera lux es mentium,
 Jesu, tibi sit glória,
 Cum Patre, cumque Sp'ritu,
 In sempiterna sæcula.
 Amen.]
 AD PRIMAM.
 Ant. 2. D. Dóminus.
 AD TERTIAM.
 Ant. 6. F. Sermo meus.
 - Capitulum. 1 Cor. 12.
 Unicuique datur manifestatio
 Sp'ritus ad utili-
 tatem : alii quidem per Sp'i-
 ritum datur sermo sapientiz :
 alii autem sermo scientiz se-
 cundum eundem Sp'ritum.
 - R. br. Da mihi intellectum,
 * Et scrutabor legem tuam.
 Da mihi. y. Stætu servo tuo
 * elóquium tuum, Domine,
 * Et. Glória Patri. Da mihi.
 Ps. 118.
 y. Os meum loquetur sa-
 pientiam, R. Et meditatio
 cordis mei prudentiam. Ps.
 48.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Auxilio.*Capitulum.* 2 Joan. 9.

Omnis qui recedit, & non permanet in doctrina Christi, Deum non habet; qui permanet in doctrina, hic & Patrem & Filium habet.

R. *br.* Viam veritatis elegi, * Judicia tua non sum oblitus. *V.* Adhæsi * testimoniis tuis, Domine, * Judicia. Glória. Viam.

V. A judiciis tuis non declinavi; *R.* Quia tu legem posuisti mihi. *Pf.* 118.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Si nóverim.*Capitulum.* 2 Tim. 4.

Testificor coram Deo & Jesu Christo; prædica, verbum; insta opportunè, importunè; argue, obsecra, increpa in omni patientia & doctrina.

R. *br.* Veritatem tuam * Et salutare tuum dixi. Veritatem. *V.* Non abscondi misericordiam tuam, * & veritatem tuam; * Et salutare. Glória Patri. Veritatem. *Pf.* 39.

V. Pronuntiavi omnia judicia oris tui: *R.* In via testimoniórum tuórum delectatus sum. *Pf.* 118.

AD II VESPERAS.

Ant. **F**uit gratus Deo, eru-
1. f. ditus omni sapientia; & erat potens in verbis & in opéribus suis. *Ad.* 7.

Ant. 5. C. Juxta manum

Dei sui bonam super se, paravit cor suum, ut investigaret legem Domini, & faceret, & doceret. 1 *Esd.* 7.

Ant. 8. c. Postquam se amplius dedit ad diligentiam lectionis legis & prophetarum, voluit & ipse scribere quæ ad doctrinam & sapientiam pertinent. *Prolog.* *Eccl.*

Ant. 3. a. Cùm esset sapientissimus, docuit populum: quæ vit verba ut sita, & conscripsit sermones rectissimos ac veritate plenos. *Eccl.* 12.

Ant. 4. E. Sapientiam ejus enarrabunt gentes; & laudem ejus enuntiabit Ecclesia. *Eccl.* 39.

Capitulum. Prov. 3.

Beatus homo qui invenit sapientiam, & qui affluit prudentia: melior est acquisitio ejus negotiatione argenti & auri primi; & purissimi fructus ejus: pretiosior est cunctis opibus; & omnia quæ desiderantur huic non valent comparari.

Hymn. O qui, xxvij.

V. Beatus vir qui disponet sermones suos in judicio, *R.* In æternum non commovébitur. *Pf.* 111.

Ad Magnificat. *Ant.* 6. F.

Qui docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti; & qui ad justitiam erudiunt multos, quasi stelle in perpétuas æternitates. *Dan.* 12.

COMMUNE PRESBYTERORUM.

IN I VESPERIS.

Ant. **L**ocutus est Dominus:
7. a. **S**anctificabor in iis
qui appropinquant mihi: &
in conspectu omnis populi
glorificabor. *Levit.* 10.

Ant. 3. a. **I**ngredientur
tabernaculum fœderis, ut
serviant mihi pro Israel, &
orent pro eis, ne sit in po-
pulo plaga. *Num.* 18.

Ant. 4. **D.** **H**olocausta
eorum, & victimæ eorum
placebunt mihi super altari
meo. *Is.* 56.

Ant. 5. **C.** **I**nvocabunt
nomen meum super filios Is-
rael, & ego benedicam eis.
Num. 6.

Ant. 1. g. **I**nebriabo ani-
mam Sacerdotum pingué-
dine, & populus meus bonis
adimplebitur. *Jerem.* 31.

Capitulum. *Num.* 16.

Notum faciet Dominus
qui ad se pertineant, &
sanctos applicabit sibi; &
quos elegerit, appropinqua-
bunt ei.

[*In Duplicibus, & supra.*

Rf. Sacerdotes sancti erunt
Deo suo, & non polluent
nomen ejus. * Qui habuerit
maculam, non offeret panes
Deo suo, nec accedet ad mi-
nistérium. *Ÿ.* Sobrii sint, pu-
dici, prudentes, sani in fi-
de, in dilectione, in patien-
tia. * Qui. *Glória.* * Qui.
Levit. 21. *Tit.* 2.]

Hymnus.

Cessant figuræ, non litat
impares

Impar Sacerdos amplius hó-
stias:

Jam Póntifex fit Numen ip-
sum;

Seque sibi Deus agnus offert.
Vitam cruentus qui sen. el

óbtulit,
Se non cruentum júgiter im-
molat:

Maclátus aris, & renascens,
Perpetuò moriéndo vivit.

Ad grande munus nos
Deus érgit,

Quos intus ungit sacríficos
sibi,

Pondus cadúci sustinémus
Angelicis humeris tremen-
dum.

O quam stupendæ quas
agimus vices!

Quem prona cœli cúria sú-
picit,

Sacras ad aras imperantes
Nos dócilis Deus ipse sentit.

Christum, Sacerdos, cœ-
litus evocas:

Per te créatur, qui creat
omnia:

Immótu orbem qui guber-
nat,

Se tibi dat facilem movéri.
Non impotenti, críminis
arbiter,

Verbo, resolvís férrea vín-
cula:

Quas fers magistrá voce,
Numen

Ecce sibi putat esse leges.

Laus summa Patri, summaque Filio,

Qui se Parenti consecrat hostiam:

Sacro ministri quo dicantur
Christumare, laus tibi, Flamen
almum. Amen.

¶ Stabis in loco sancto
Domini, R. Innocens manibus
& mundo corde. Ps. 23.

Ad Magnificat. Ant. 8. G.

Quasi thuis ardens in igne,
in ascensu altaris sancti, glori-
am dedit sanctitatis anti-
ctum. Eccli. 50.

[In Solemnibus majoribus,
& supra, AD COMPLETO-
RIUM. Ant. 6. C. Flebam su-
per eo qui afflictus erat, &
compatiebatur anima mea
pauperi. Job. 30.

Doxol. Jesu Sacerdotum
decus, infra xxxviii.]

Ad Nunc dimittis. Ant.

1. D. Nocte & die non ces-
savi cum lacrymis monens
numquamque. Act. 20.]

AD OFFICIUM NOCT.

Introitus. Sacerdotem in
aeternum Jesum Christum,
* Venite, adoramus. Heb. 6.

Nymnus.

Jam satis fluxit cruor ho-
stiarum,

Præfina cessent holocausta
legis:

Christe, quos formas, me-
lora libans

Sacra ministri.

Elicis flammam Elias ab
alto,

Mystra nunc major jubet, &
potenti

Obsequens verbo Deus astat
aris,
Hostia factus.

Pingue libamen, novus &
Sacerdos.

Orbe jam toto Deus immo-
latur:

Se manu nostrâ litat in-
cruento

Funere Christus.

Tale nil priscis Patribus
tributum,

Angelis nusquam data par
potestas:

Se manu nostrâ Deus ipse
cunctis

Præbet in escam.

Christe, fac semper tua sa-
cra puro

Corde tractemus, manibus-
que puris;

Caritas aptos tua nos tre-
mendis

Applicet aris.

Luminis splendor, Patris
una proles,

Christe, te pronus veneret-
ur orbis,

Qui Sacerdotes per Amoris
almi

Flamen inungis. Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 3. a. Hæc dicit Do-
minus: Elégi eum mihi in
Sacerdotem, ut ascenderet
ad altare meum. 1 Reg. 2.

Ant. 1. g. Implévi eum
Spiritu Dei, sapientiâ & in-
telligentiâ, & scientiâ in
omni opere. Exod. 31.

Ant. 7. d. Juxta cor
meum & animam meam fa-
ciet; & ambulabit coram
Christo meo cunctis diebus.
1 Reg. 2.

Ÿ. Servabo illi misericordiam meam, Rf. Et testamentum meum fidele ipsi. Ps. 88.

Rf. j. Dominum elegisti, et sit tibi Deus, & ambules in viis ejus, & custodias ceremonias illius, & * Dominus elegit te, ut sis ei, & faciat te in laudem, & nomen, & gloriam suam.

Ÿ. Noli negligere gratiam qua in te est, qua data est tibi, cum impositione manuum. * Dominus. Deut. 26. 1 Tim. 4.

Rf. ij. Quia sanctus es Dominus Deo tuo, te elegit Dominus. * Et scies quia Dominus Deus tuus, ipse est Deus fortis & fidelis, custodiens pactum & misericordiam diligentibus se. Ÿ. Vigila, in omnibus labora, opus fac Evangelista, ministerium tuum imple. * Et scies. Deut. 7. 2 Tim. 4.

Rf. iij. Prædica verbum, infra opportune, importune: * Argue, obsecra, increpa in omni patientia, & doctrina. Ÿ. Discurse, festina, suscita amicum tuum: ne dederis somnum oculis tuis. * Argue. Gloria. * Argue. 2 Tim. 4. Prov. 6.

IN II NOCTURNO.

Ant. 5. C. De Sacerdotibus non interibit vir a facie mea, qui offerat holocausta, & incendat sacrificium. Jerem. 33.

Ant. 2. D. Exorabit pro peccatis, & continebit se ab

illis, & in oratione dierum exaudietur. Eccli. 4.

Ant. 8. c. Rogante pro eis Sacerdote, propitius eris eis Dominus. Levit. 4.

Ÿ. Exaudiet illum de caelo sancto suo: Rf. In potentibus salus dexteræ ejus. Ps. 19.

Rf. iv. Oblatio justi impinguat altare, * Et odor suavitatis est in conspectu Altissimi. Ÿ. Multum enim valet deprecatio justi assidua, * Et odor. Eccli. 35. Jac. 5.

Rf. v. Accedens ad altare, * Immolavit holocausti victimam pro peccato populi, & extendens manus ad populum, benedixit ei. Ÿ. Fidelis dispensator & prudens, quem constituit Dominus supra familiam suam, * Immolavit. Levit. 9. Luc. 12.

Rf. vj. Obtulit holocaustum Domino: & * Clamavit ad Dominum pro Israel, & † Exaudivit eum Dominus. Ÿ. Plurimam hostiam obtulit, per quam testimonium consecutus est esse justus, testimonium perhibente munieribus ejus Deo. * Clamavit. Gloria. † Exaudivit. 1 Reg. 7. Heb. 11.

IN III NOCTURNO.

Ant. 4. A. Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum, quia dereliquerant pactum tuum filii Israel. 3 Reg. 19.

Ant. 7. 5. Quis infirmatur, & ego non infirmor?

quis scandalizatur, & ego non uror? 2 Cor. 11.

Ant. 1. f. Annuntiabam ut penitentiam agerent, & converterentur ad Deum, digna penitentiae opera facientes. *Ab. 25.*

ψ. Vidi pravariantes, & tabescebam; *R.* Quia eloquia tua non custodierunt. *Pf. 118.*

R. vij. Operatus est bonum, & rectum, & verum coram Domino Deo suo, * In universa cultura domus Domini juxta legem & caeremoniam. *ψ.* Fidelis erat in tota domo Dei tanquam famulus, * In universa. 2 *Par. 31. Heb. 3.*

R. viij. Monita salutis dabat eis, & consolabatur eos: * Esurientes alebat, nudisque vestimenta praebebat, & mortuis sepulturam sollicitus exhibebat. *ψ.* In operibus bonis testimonium habens, tribulationem patientibus subministravit, omne opus bonum subsecutus est. * Esurientes. *Tob. 1. 1 Tim. 5.*

R. ix. Avertit iram meam a filiis Israel; * Quia zelo meo commotus est contra eos, ut non ipse delerem filios Israel in zelo meo: † Ecce do ei pacem foederis mei. *ψ.* Justitiae quae per fidem est, haeres est institutus. * Quia Gloria Patri. † Ecce. *Num. 25. Heb. 11.*

ψ. Sacerd. Benedicite, Sacerdotes Domini, Domino; *R.* Laudate & su-

perexaltate eum in secula. *Dan. 3.*

AD LAUDES.

Ant. 1. Vir Dei es tu, & verbum Domini in ore tuo verum est. 3 *Reg. 17.*

Ant. 2. D. Ecce docuisti multos: & manus lassas roborasti: vacillantes confirmaverunt sermones tui. *Job. 4.*

Ant. 6. F. Scriptus es in judiciis temporum lenire iracundiam Domini. *Eccli. 48.*

[In Duplicibus, & supra, Canticum. Malach. 2.]

Pactum meum fuit cum eo, vitae & pacis; * & dedi ei timorem, & timuit me, & a facie nominis mei pavebat.

Lex veritatis fuit in ore ejus; * & iniquitas non est inventa in labiis ejus.

In pace & in aequitate ambulavit mecum, * & multos avertit ab iniquitate.

Labia enim Sacerdotis custodient scientiam; & legem requirent ex ore ejus; * quia angelus Domini exercituum est.]

Ant. 2. d. Tu affectus es doctrinam, fidem, longanimitatem, dilectionem, patientiam. 2 *Tim. 3.*

Ant. 8. G. Beatus ille servus, quae cum venerit Dominus ejus, invenerit sic facientem: super omnia bona sua constituet eum. *Matth. 24.*

Capitulum. 1 Tim. 5.

Qui bene præsent Presbyteri, dupli-
citer, dupli honore
digni habeantur; maxime
qui laborant in verbo & do-
ctrina.

Hymnus.

O Sacerdotum veneranda
jura!

Ceu vices Christi teneant,
salutis

Arbitri, claudunt, referant-
que nobis

Atria cœli.

Omne pendentes scelus in
statéra,

Cum reum solvunt, Deus
ipse solvit;

Cum ligant fontem, Deus
ipse fontis

Vincula necit.

Quam manus morbis ad-
hibent perit. s!

Cum secant, semper pia dex-
tra cœdit;

Cum fovent, semper pia le-
nit ungens

Vulnera dextra.

Verba dum promunt, po-
pulus fidelis

Excipit vocem, cupidus do-
céri;

Nempe divinæ sacra verba
legis

Mente recondunt.

Irruens prompti cohibere
fulmen,

Stant ab adverso, Domi-
numque placant,

Vindices in nos quoties ab-
alto

Dépluit iras.

Dum Sacerdotes tua fira
tractant,

Christe, fac sacris quibus
applicasti,

Consonent mores, populique
fiat

Forma Sacerdos.

Luminis splendor, Patris
una proles,

Christe, te pronus veneretur
orbis,

Qui Sacerdotes per Amoris
almi

Flamen inungis. Amen.

¶ Sacerdotes ejus indu-
am salutari; R. Et sancti
ejus exultatione exultabunt.

Pf. 131.

Ad Benedictus. Ant. 1. D.

Euge, serve bone & fidelis;
quia super pauca fuisti fidelis,
super multa te constituam;
intra in gaudium domini tui. *Matth. 25.*

Oratio. Orémus.

Domine Deus omnipotens,
qui famulum tuum N. ut sacerdotio tibi
fungeretur, à populo segregasti:
ejus nos intercessionem à peccatoribus
segrega; ut secundum vocationem
nostram, gens sancta, & regale
sacerdotium coram te efficiamur; Per.

Alia Oratio. Orémus,

Deus, qui in Ecclesie tue
decus & subsidium, beatum N. verendo
sacerdotii ministerio decorasti,
præsta ut per quem populus
tuus Evangelii verbum, & Domini
Corporis Sacramentum suscepit,
ejus patrocinio dignos utriusque
fructus percipiat; Per eundem.

[In Solemnibus majoribus,
& Suprà, AD HORAS, Doxologia:

Jesu, Sacerdotum decus,
Jugis tibi sit gloria,
Cum Patre, cumque Spiritu,
In sempiterna secula.

Amen.]

AD PRIMAM:

Ant. 7. a. Vir Dei.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Ecce.

Capitulum. 1 Tim. 4.

Attende tibi, & doctrina: insta in illis; hoc enim faciens, & tei sum saluum facies, & eos qui te audiunt.

R. br. Os meum annuntiabit * Justitiam tuam, Domine. Os. y. Pronuntiabo * mirabilia tua, * Justitiam. Gloria. Os meum. Ps. 70.

y. Ecce labia mea non prohibebo, R. Domine, tu fecisti. Ps. 39.

AD SEXTAM:

Ant. 6. F. Scriptus es.

Capitulum. 1 Tim. 1.

Gracias ago ei, qui me confortavit, Christo Jesu. Domino nostro, quia fidelem me existimavit, ponens in ministerio.

R. br. Tribuat tibi * Secundam cor tuam. Tribuat. y. Impleat Dominus * omnes petitiones tuas, * Secundam. Gloria. Tribuat.

y. Memor sit omnis sacrificii tui; R. Et holocaustum tuum pingue fiat. Ps. 19.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Beatus.

Capitulum. 1 Tim. 3.

Qui bene ministraverint, gradum bonum sibi acquirant, & multam fiduciam in fide, quae est in Christo Jesu.

R. br. Hic accipiet * Benedictionem à Domino. Hic. y. Et misericordiam à Deo salutari suo; * Benedictionem. Gloria. Hic. Ps. 13.

y. Beatus quem elegisti, & assumpsisti; R. Inhabitabit in atriis tuis. Ps. 64.

AD II VESPERAS.

Ant. F. Fidelis servus & prudens, quem constituit Dominus super familiam suam. Matth. 24.

Ant. 4. E. De omni corde suo laudavit Dominum: & dedit in celebrationibus decus. Eccli. 47.

Ant. 1. D. Oculis holocausta super altare; odoratusque est Dominus odorem suavitatis. Gen. 8.

Ant. 6. F. Confirmavit omnes humiles populi sui, & legem exquisivit, & abstulit omnem iniquum & malum: sancta glorificavit. 1 Mach. 14.

Ant. 7. B. Cognitus est in verbis suis fidelis: & invocavit Dñum omnipotentem, in oppugnando hostes circumstantes undique, in oblatione Agni involati. Eccli. 46.

Capitulum. Eccli. 44. B. Deificavit illum Deus, in gloria, & circum-

cinxit eum zonâ glóriæ, & induit eum stolam glóriæ, & coronavit eum in vasis virtutis.

Hymnus Cessant figuræ, in I Vesperis, xxxiiij.

ÿ. Dómine, dilexí decórem domus tuæ : R̄. Et lo-

cum habitatiónis glóriæ tuæ. *Pf.* 25.

Ad Magnificat. Ant. 5. C. Ubi sum ego, illic & minister meus erit. Si quis mihi ministraverit, honorificabit eum Pater meus. *Joan.* 12.

COMMUNE ABBATUM,

MONACHORUM, COENOBITARUM,

ET ANACHORETARUM.

IN I VESPERIS.

Ant. Quid prodest hómini, si mundum univèrsùm lucrétur, ánimæ verò suæ detrimentum patiatur? *Matth.* 16.

Ant. 8. c. Si vis perfectus esse, vade, vende quæ habes, & da paupéribus; & habébis thesaurum in cælo. *Matth.* 19.

Ant. 6. F. Nemo est qui reliquerit domum, aut agros propter me, qui non accipiat cénties tantùm in témpore hoc; & in século futuro vitam æternam. *Marc.* 10.

Ant. 3. b. Salva ánimam tuam: noli respicere post tergum; salvum te fac, ne péreas. *Genes.* 19.

Ant. 7. c. Séquere me, & dimitte mórtuos sepelire mórtuos suos. *Matth.* 8.

Capitulum. 2 *Cor.* 6.

Exite de média eórum, & sepa ámini; dicit Dóminus, & immundum ne te-

figéritis: & ego recipiam vos; & ero vobis in patrem, & vos éritis mihi in filios.

[*In Duplicibus, & supra:* R̄. Susceptor meus es tu, Dómine, & in verbum tuum super speravi; * Declinate à me, maligni, & † Scrutabor mandata Dei mei. ÿ. Magister, sequar te quocumque ieris. * Declinate. Glória. † Scrutabor. *Pf.* 118. *Matth.* 8.]

Hymnus. S. V.

Felices nemorum pângimus incolæ,

Certo consilio quos Deus ábdidit,

Ne contagio feci Mores laderet integros.

Ut te possideant, quem si iuvat Deum,

Urbes, regna, suos, se quoque deserunt:

Totus viluit orbis, Dum cœlestia cógitant.

Nudi, prompti, alacres, liberi ab ómnibus,

Ad luctam pugiles óciùs ád-
volant;

Ut vastum mare tranent,
Prudentes onus éxuunt.

Æternas ut opes, certa-
que gáudia

Secúri rapiant, ómnia lúdi-
cra

Sano pectore temnunt,
Confili melióribus.

Illis summa fuit glória,
déspici;

Illis divitiæ, pauperiempati;
Illis summa voluptas,

Longo supplicio mori.

Fac nos, summe Deus,
quæ patimur mala,

In poenam scelerum ferre
libéntius;

Et, tellúre relicta,
Immortália quærere.

Æternus sit honos inge-
nito Patri;

Sit par unigenæ glória Filio:
Sacri nexu amoris,

Laus compar tibi, Spíritus.
Amen.

Si sit Abbas, ꝑ. Potens
in terra erit semen ejus:
R. Generatio rectorum be-
nedicetur. *Pf.* 111.

Ad Magnificat. Ant. 8. G.
Egrédere de cognatione
tua, & de dómo patris tui;
& veni in terram quam
monstrábo tibi: faciamque
te in gentem magnam, &
benedicam tibi. *Genes.* 12.

Si non sit Abbas, ꝑ. In
umbra alarum tuarum spe-
rábo, R. Donec tránseat
iniquitas. *Pf.* 56.

Ad Magnificat. Ant. 4. D.
Reliquisti parentes tuos:
plenam mercédem recipias

à Dómino Deo, ad quem
venisti, & sub cujus confu-
gisti alas. *Ruth* 2.

[*In Solemnibus-majoribus,*
& *suprà,* AD COMPLETO-
RIUM: *Ant. 4. C.* Qui há-
bitant in deserto, secúri
dórmient in saltibus: & po-
nam eos in circúitu collis
mei benedictionem. *Ezech.*
34.

Doxol. Æterna laus, infra
xliv.

Ad Nunc dimittis. Ant.
2. A. Habitábit in solitudine
judicium; & erit opus justit-
iæ pax, & cultus justitiæ
siléntium, & securitas usque
in sempiternum. *Is.* 32.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invitator. Remuneratorem
inquiréntibus se, Deum,
* Venite, adorémus. *Hebr.*
11.

*Hymnus, Felices, ut su-
prá xxxix.*

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. g. Omnis ex vobis
qui non renúnciat ómnibus
quæ possidet, non potest
meus esse discipulus. *Luc.* 14.

Ant. 7. c. Vendite quæ
possidéti, & date elemó-
synam: facite vobis thesau-
rum non deficientem in cœ-
lis. *Luc.* 12.

Ant. 8. G. Nolite quæ-
rere quid manducéti, aut
quid bibáti: quærite pri-
mùm regnum Dei, & justiti-
am ejus; & hæc ómnia ad-
jiciéntur vobis. *Luc.* 12.

ꝑ. Non est inópia timén-
tibus Dóminum; R. Divites

eguerunt, & esurierunt.
Ps. 33.

R. j. Fugite de medio Babilonis, & salvet unusquisque animam suam; * Quoniam tempus ultionis est a Domino. ps. Exite de illa, populus meus, ut ne participes sitis delictorum ejus, & de plagis ejus non accipiatis; * Quoniam. Jerem. 51. Apoc. 18.

R. ij. Vade, popule meus, intra in cubicula tua, abscondere modicum, * Donec pertranseat indignatio. ps. Venite seorsum in desertum locum, & requiescite, * Donec. Is. 26. Marc. 6.

R. iij. Exeamus ad Jesum extra castra, improperium ejus portantes; * Non enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus. ps. Peregrini sumus coram te, Deus: dies nostri quasi umbra super terram; * Non. Gloria. * Non. Hebr. 13. 1 Paral. 29.

IN II NOCTURNO.

Ant. 3. c. Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te. Matth. 19.

Ant. 7. c. Esurimus, & sitimus, & nudi sumus, & laboramus operantes manibus nostris. 1 Cor. 4.

Ant. 2. D. Non deficiamus: sed licet is qui foris est, noster homo corrumpatur; tamen is qui intus est, renovatur de die in diem. 2 Cor. 4.

ps. Redimit Dominus de interitu vitam tuam: R. Re-

novabitur ut aquilæ juven-
tus tua. Ps. 102.

R. iv. Omnis qui in agone contendit, ab omnibus se abstinet: * Ego igitur sic curro, non quasi in incertum: sic pugno, non quasi aerem verberans; sed castigo corpus meum, & in servitutem redigo. ps. A juventute mea investigabam sapientiam: colluctata est anima mea in illa, & in faciendo eam confirmatus sum: * Ego. 1 Cor. 9. Eccli. 51.

R. v. Non secundum carnem ambulamus, sed secundum spiritum; quoniam sapientia carnis inimica est Deo: * Qui autem in carne sunt, Deo placere non possunt. ps. Excelsus Deus & habitans cum contrito & humili spiritu; ut vivificet spiritum humilium, & vivificet cor contritorum: * Qui. Rom. 8. Is. 57.

R. vj. Quæ mihi fuerunt lucra, hæc arbitratus sum propter Christum detrimenta; * Ut inveniar in illo habens justitiam quæ ex fide est, configuratus morti ejus. ps. Elégi abjectus esse in domo Dei mei, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum; * Ut. Gloria. * Ut. Philipp. 3. Ps. 83.

IN III NOCTURNO.

Ant. 4. E. Omnes erant perseverantes unanimiter in oratione. Act. 1.

Ant. 5. F. Possessiones & substantias vendebant, & dividebant illa omnibus,

prout cuique opus erat.

Ant. 11.

Ant. 6. C. Plorabant, & ieiunabant, & orabant in conspectu Domini. *Baruch 1.*

¶ Flévimus, cum recorderemur Sion: *R.* Quomodo cantabimus in terra aliena? *Pf. 136.*

R. vij. Sapiéntia direxit ópera eorum: * Iter fecerunt per deserta quæ non habitabantur; & in locis desertis fixerunt casas. ¶ Circuierunt in pèllibus caprinis, egentes, angustiati, afflicti; quibus dignus non erat mundus: in solitudinibus errantes, & in cavernis terræ: * Iter. *Sap. 11. Hebr. 11.*

R. viij. Multitudinis erat cor unum, & ánima una: nec quisquam aliquid suum esse dicebat; sed * Erant illis ómnia commúnia. ¶ Ecce quàm bonum, & quàm iucundum habitare fratres in animum! * Erant. *Ant. 4. Pf. 132.*

R. ix. Pars Domini populus ejus: invenit eum in terra deserta, circumduxit, & docuit, atque portavit in húmeris suis; * Et constituit super excelsam terram. ¶ Confitentes quia peregrini & hóspites sunt super terram, pátriam meliorem appetunt: ideo paravit illis civitatem; * Et. *Glória. * Et. Deut. 32. Hebr. 11.*

¶ *Sacerd.* Benedicite, sancti, & húmiles corde, Domino: *R.* Laudate, &

superexaltate eum in sécula.

Dan. 3.

AD LAUDES.

Ant. Perfectio tua, Domine, d. 7. *P*ne, & doctrina tua viro sancto tuo, qui dixit patri suo & matri suæ: Nescio vos; & fratribus suis: Ignoro vos. *Deut. 33.*

Ant. 1. g. Non sedi in concilio iudentium; solus sedebam, quoniam comminatione replesti me. *Jerom. 15.*

Ant. 3. b. Exui me stolam pacis, indui autem me facco obsecrationis; & venit mihi gaudium à Sancto. *Baruch 4.*

[*In Duplicibus, & supra:*
Canticum. II. 35.

Scissæ sunt in deserto aquæ, & torrentes in solitudine.

Et quæ erat árida, erit in stagnum, * & sitiens in fontes aquarum.

In cubilibus, in quibus prius dracones habitabant, * oriétur viror calami & iunci.

Et erit ibi semira & via, & via sancta vocabitur: * non transibit per eam pollutus.

Et hæc vobis erit directa via; * ita ut stulti non errent per eam.

Non erit ibi leo, & mala bestia non ascendet per eam, * nec inveniétur ibi.

Et ambulabunt qui liberati fuerint; * & redempti à Domino convertentur.

Et venient in Sion cum laude; * & læticia sempiterna super capita eorum.

Gaudium & lætitiã obtinebunt; * & fugiet dolor & gemitus.]

Ans. 4. a. Mihi mundus crucifixus est, & ego mundo, allelúia. *Galat. 6.*

Ans. 8. G. In voce laudis immolábo tibi: quæcunque vovi, reddam pro salute Dómino, allelúia. *Jona 2.*

Capitulum. Isaia 51.

Confolábitur Dóminus Sion, & consolábitur omnes ruinas ejus: & ponet desertum ejus quasi delicias, & solitudinem ejus quasi hortum Dómini. Gaudium & læticia inveniétur in ea, gratiarum actio, & vox laudis.

PRO ABBATE, MONACHO,
ET CŒNOBITA,
Hymnus. S. V.

Opulcras acies, castraque fórtia,
Quæ spes, una fides, unus amor regit!

Omaes lege sub una,
Uno sub duce militant.

Heu! quantis rapiunt astra laboribus!

Pulsant perpetuis quæstibus æthera,

Per jejúnia longa.

Vires cõporis atterunt.

Votis unanimes, vi quoque flétuum

Infant, & socias ingemnant preces,

Et concórdibus armis

Vin cœlo simul inferunt.

Hæc vis grata Dæo; sic amat óptimus

Vinci per lacrymas, per gemitus, Pater:

Sic duris reserátur Cœlum conditionibus.

Fervent quando die cuncta tumultibus,

Altam turba silet; cœtera dum tacent,

Hi per cántica rumpunt

Noctis longa siléntia.

Exercet vigiles continuus labor;

Incumbunt operi non resides manus;

Tellus culta colónis

Victum suppeditat suis.

Quin regina sui mens quoque súbditur,

Rectorisque studet nütibus óbsequi,

Nil servat sibi juris,

Capto liberior jugo.

Æternus sit honos ingenito Patri;

Sit par unigenæ glória Fílio!

Sacri nexus amoris,

Laus compar tibi, Spíritus.

Amen.

PRO ANACHORETA ET SOLITARIO,

Hymnus. S. V.

Quid tu, relictis úrbibus, Mortalium consórtia

Timens fugis? quid tu vides?

Solusque tecum cõgitas?

Mentis volátu libero,

Percurras æternas domos;

Et quæ negas mortalibus,

Transfers Deo commércia.

Præfens choris cœlestibus,

Sacro quiétus ótio,

Totus tuendo Númini,

Totus colendo tu vacas.

Quàm pura, qui te diligunt,

Christe, libant gaudia!

Te propter antris ábditos
Sinu recondis in tuo.

Æterna laus & glória

Uni sit & trino Deo,

Terréna qui calcántibus

Se pródigus dat prámium.

Amen.

Si sit Abbas, y. Venite,
filii, audite me : *R. Timó-*
rem Dómini docébo vos.
Pf. 33.

Ad Benedictus. Ant. 1. D.
Ecce ego & púeri mei, quos
dedit mihi Dóminus in si-
gnum & in portentum Is-
rael à Dño exercituum, qui
hábitat in monte Sion. *Is. 8.*

Oratio. Orémus.

Deus, cujus múnere beá-
tus *N.* Abbas Christum
páuperem sequi, & húmi-
lem corde usque in finem
perseverávit imitari: da cun-
ctis fémitam mandatórum
tuórum ingressis, ut nec re-
trò aspiciant, nec in via hæ-
reant; sed ad te sine offén-
sione currentes, vitam æter-
nam apprehendant; Per
eundem.

Alia Oratio. Orémus.

DA nobis, quæsumus,
Deus noster, beáti Ab-
bátis *N.* intercessiónibus sub-
levári: ut per quem servis
tuis perfectiónis evangélicæ
documenta donasti, per eum
nobis subsidia perpétuæ sa-
lútis impendas; Per Dñum.

Si non sit Abbas, y. Clamá-
vi ad te, Dómine, dixi: Tu
es spes mea, *R. Pórtio mea*
in terra viventium. Pf. 141.

Ad Benedictus. Ant. 5. C.
Pars mea Dóminus, dixit

ánima mea. Bonus est Dó-
minus ánimæ quærenti illum.
Bonum est præstolari cum si-
léntio salutáre Dei. *Thron. 3.*

Oratio. Orémus.

Omnipotens, sempiternæ
Deus, terréna pro te
calcántium merces magna
nimis: da nobis exemplo &
intercessióné beáti *N.* cujus
hódie tránsitum celebrámus,
temporália ómnia despícere,
& ad æterna, totá mentis
intencióné, festináre; Per.

Alia Oratio. Orémus.

Quærentium te, Dómine,
salvátor & custos, qui
beato *N.* ne párticeps esset
coinquinationis, renuntiáre
século, & sub alas tuas con-
fúgere tribuisti: ejus inter-
cessióné da pópulo tuo dia-
bólica vitæ contágia, & te
solum Dóminum purá mente
sectári; Qui vivis.

[*In Solemnibus majoribus,*
& supra, AD HORAS, Doxol.:

Æterna laus & glória

Uni sit & trino Deo,

Terréna qui calcántibus

Se pródigus dat prámium.

Amen.]

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Perfectio.

AD TERTIAM.

Ant. 1. g. Non sedi.

Capitulum. 1 Joan. 2.

Si quis diligit mundum,
non est caritas Patris in
eo; quóniam omne quod est
in mundo, concupiscéntia
carnis est, & concupiscéntia
oculorum, & supérbia vitæ,
quæ non est ex Patre, sed
ex mundo est. Et mundus

transit; & concupiscéntia ejus; qui autem facit voluntátem Dei, manet in æternum.

R. *br.* Elongávi fugiens: * Mansi in solitúdine. Elongávi. *ψ.* Quóniam vidi iniquitátem * & contradició-nem in civitaté, * Mansi. Glória. Elongávi. *Pf.* 54.

ψ. Confíge timóre tuo carnes meas; R. A judiciis enim tuis timui. *Pf.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. b. Exui me.

Capitulum. Hebr. 12.

Omnis disciplina in præsenti quidem videtur non esse gáudii, sed mœroris; póstea autem fructum pacatíssimum exercitátis per eam, reddet justitiæ.

R. *br.* Propter verba labiórum tuórum * Ego custodivi vias duras. Propter. *ψ.* Pérfice gressus meos * in sémítis tuis: * Ego. Glória. Propter. *Pf.* 16.

ψ. Induébar cilicio: R. Humiliábam in jejúnio ánimam meam. *Pf.* 34.

AD NONAM.

Ant. 8. G. In voce laudis.

Capitulum. Eccli. 51.

Videte óculis vestris quia módicùm laborávi, & invéni mihi multam réquiem. Assúmte disciplinam in multo número argenti, & copiósium aurum possidete in ea. Latétur ánimá vestra in misericórdia ejus; & non confundémini in laude ipsius.

R. *br.* Sépties in die * Laudem dixi tibi. Sépties in die.

ψ. Super judícia * justitiæ tuæ, * Laudem dixi. Glória. Sépties.

ψ. Cantábiles mihi erant justificatiónes tuæ, R. In loco peregrinatiónis meæ. *Pf.* 118.

AD II VESPERAS.

Ant. Sumus húmiles in universa terra, Dñe: sed in ánimo contrito & spíritu humilitátis suscipiámur; quóniam non est confúsió confidéntibus in te. *Dan.* 3.

Ant. 8. G. Non derelinquimur, semper mortificatió-nem Jesu in corpore nostro circumferentes; ut & vita Jesu manifestétur in carne nostra mortáli. 2 *Cor.* 4.

Ant. 6. F. Quasi morientes, & ecce vivimus; quasi tristes, semper autem gaudentes; tanquam nihil habentes, & ómnia possidentes. 2 *Cor.* 6.

Ant. 7. d. Omnes unánimes, compatiéntes, fraternitátis amatóres, misericórdes, modesti, húmiles. 1 *Petr.* 3.

Ant. 4. D. Teneámus spei nostræ confessió-nem indeclinábilem, (fidélis enim est qui repromisit) & considerémus invicem in provocatió-nem caritátis & bonórum óperum. *Hebr.* 10.

Capitulum. Deut. 7.

Dominus Deus ipse est fortis & fidélis, custódiens pactum & misericórdiam diligéntibus se, & his qui custódiunt præcepta ejus in mille generatiónes.

Hymnus, Felices. xxxix.

Si fit Abbas, V. Justus ut palma florébit, R. Sicut cedrus Libani multiplicábitur. Ps. 91.

Ad Magnificat. Ant. 1. D. Atténdite ad patrem vestrum, qui sequi mini quod justum est, & queritis Dóminum; quia unum vocávi eum, & benedixi ei, & multiplicávi eum. Is. 51.

Si non fit Abbas, V. Plan-

tati in domo Dómini, florébunt; R. Ut annúntient quóniam rectus Dóminus. Ps. 91.

Ad Magnificat. Ant. 3. E. Scimus quóniam si terrestris domus nostra dissolvá-tur, ædificatióem ex Deo habémus æternam in cœlis: nam & in hoc ingemiscimus, habitatióem nostram quæ de cœlo est, superindui cupientes. 2 Cor. 5.

COMMUNE JUSTORUM.

IN I VESPERIS.

*Ant. 7. a. D*icébat Jesus ad omnes: Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quot'die, & sequatur me. *Luc. 9.*

Ant. 2. D. Dico vobis: Nisi abundáverit just'ia vestra plusquam Scribárum & Phariseórum, non intrábitis in regnum cœlórum. Matth. 5.

Ant. 6. C. Nisi conversi fuéritis, & efficiámini sicut párvuli, non intrábitis in regnum cœlórum. Matth. 18.

Ant. 8. G. Non omnis qui dicit mihi: Dómine, Dómine, intrábit in regnum cœlórum; sed qui facit voluntátem Patris mei qui in cœlis est, ipse intrábit in regnum cœlórum. Matth. 7.

Ant. 4. D. Conténdite intráre per angustam portam;

quia multi, dico vobis, querent intráre, & non póterunt. Luc. 13.

Capitulum. Eccli. 2.

Qui timétis Dóminum, créдите illi; & non evacuábitur merces vestra. Qui timétis Dóminum, speráte in illum; & in oblectatióem vénier vobis misericórdia: Qui timétis Dóminum; dilígite illum; & illuminabuntur corda vestra.

[*In Duplicibus, & Suprà:*

*R. Qui timent Dóminum, non erunt incredibiles verbo illius; & * Qui d'ligunt illum, conservabunt viam illius. V. Plenitúdo legis est diléctio. * Qui. Glória Patri. * Qui. Eccli. 2. Rom. 13.]*

Hymnus. G. Ep. S.

Summipusillus rex Patris, **T**imore mentem sólvite; **S**ui paternus vos amor **V**ult esse regni cómpotes.

En regnat inter cœlites,
Qui vixit olim sæculo
Ignotus, exosus sibi,
Qui pauper, & sciens pati.

Angusta cœnitentiz
Ingressus, & viam crucis,
Per dura Christum prælia,
Per damna non timet sequi.

Carnem terit jejuniis;
Linguam domat silentio;
In pauperum, parcus sibi,
Abcondit & spargit sinu.

Saporem verbi pascitur;
Totoque legem pectore
Scrutatus, orat pervigil;
Mens celsa versatur polo.

Hæc surgit ad cœlum viâ:
Et nos eadem da, Pater,
Da, Nate, da cum Spiritu,
Ad te venire semitâ.

Amen.

y. Sperent in te qui nove-
runt nomen tuum; Rl. Quô-
niam non dereliquisti qua-
rentes te, Dômine. *Pf.* 9.

Ad Magnificat. Ant. 1. J.
Qui confidunt in Dômino,
intelligent veritatem: & fi-
deles in dilectione acquies-
cent illi; quoniam donum &
pax est electis ejus. *Sap.* 3.

[*In Solemnibus-majoribus,*
& *suprà*, AD COMPLETE-
RIUM: *Ant.* 2. A. Vigilate,
& estote parati; quia quâ
nescitis horâ Filius hominis
venturus est. *Matth.* 24.

Doxol. ¶ Fons sanctitatis,
infra.

Ad Nunc dimittis. Ant.
6. C. Oculus non vidit,
Deus, absque te, quæ præ-
parasti expectantibus te. *Ps.*
69.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Diligentem justos
Dôminum, * Venite, adore-
mus. *Pf.* 145.

Hymnus. S. V.

Non parva solo sanguine
Ornat beatos purpura:
Sunt incruenta, quæ suos
Habent triumphos, prælia.

Non iste flammæ, non
cruces,

Non sensit unicos pectines:
Crudelis & durus sibi
Se morte lentâ conficit.

Si licitor illi defuit.
Si vincla, fustes, ungulæ,
Parata pro Christo mori
Hoc supplet omnia caritas.

Corpus subegit castitas,
Et liberam mentem fides;
Amor supernis ignibus
Totam litavit hostiam.

Venis apertis omnibus,
Qui vellet ultro erumpere,
Fraudatus optatâ viâ,
It fufus in fletum cruor.

Da, Christe, sic nos vivere,
Discamus ut semper mori:
Da, post brevis vitæ dies,
Vitæ perennis gaudia.

¶ Fons sanctitatis, ô Deus,
Æterna Iustorum quies,
Honor tibi, laus, glória,
Nunc & per omne sæculum.

Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. a. Qui vult vitam
diligere, & dies videre bo-
nos, declinet à malo, & fa-
ciat bonum. 1 *Petr.* 3.

Ant. 4. D. Cum ingressus
fueris semitas æquitatis, non
ardebuntur gressus tui; &
currens, non habebis offen-
diculum. *Prov.* 4.

Ant. 7. d. Inhabitabis cum iustitia & proteget te in sempiternum; & in die agnitionis invenies firmitermentum. *Eccli. 27.*

¶ In nomine tuo exultabunt iusti, Domine, R. Et in iustitia tua exaltabuntur. *Pf. 88.*

R. j. Tollite jugum meum super vos, & discite à me quia mitis sum & humilis corde: * Et inveniatis requiem animabus vestris; jugum enim meum suave est, & onus meum leve. ¶ Interrogate quæ sit via bona, & ambulæte in ea: * Et. *Matt. 11. Jerem. 6.*

R. ij. Nihil dulcius, quàm respicere in mandatis Domini. * Gloria magna est sequi Dominum. ¶ Si quis mihi ministrat, me sequatur; & ubi sum ego, illic & minister meus erit. * Gloria. *Eccli. 23. Joan. 12.*

R. iij. Omnis qui venit ad me, & audit sermones meos, & facit eos, ostendam vobis cui similis sit: * Similis est homini ædificanti domum, qui fodit in altum, & posuit fundamentum super petram. ¶ Beatus homo, cui donatum est habere timorem Dei: qui tenet illum, cui assimilabitur? * Similis est. Gloria. † Fodit. *Luc. 6. Eccli. 25.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 8. G. Turris fortissima nomen Domini: ad ipsum currit iustus, & exaltabitur. *Prov. 18.*

Ant. 6. F. Deridetur iusti simplicitas: lampas contempta apud cogitationes divitum, parata ad tempus statutum. *Job. 12.*

Ant. 5. a. Benedictio Dei in mercèdem iusti festinat; & in hora veloci processus illius fructificat. *Eccli. 11.*

¶ Glorjantur in te omnes qui diligunt nomen tuum, R. Quoniam tu benedices iusto. *Pf. 5.*

R. iv. Quàm magnus qui invenit sapientiam & scientiam! sed * Non est super timentem Dominum. ¶ Mundemus nos ab omni inquinamento carnis & spiritus, perficientes sanctificationem in timore Dei: * Non est. *Eccli. 25. 2 Cor. 7.*

R. v. Si quis emundaverit se, * Erit vas in honorem sanctificatum, & utile Domino, ad omne opus bonum paratum. ¶ Sapiens cor abstinebit se à peccatis, & in operibus iustitiæ successus habebit: * Erit. *2 Tim. 2. Eccli. 3.*

R. vi. Beatus qui inventus est sine macula, & qui post aurum non abiit, nec speravit in pecunia & thesauris: * Qui probatus est in illo, & perfectus est, † Erit illi gloria æterna. ¶ Probatio fidei multò pretiosior auro: * Qui. Gloria. † Erit. *Eccli. 31. 1 Petr. 1.*

IN III NOCTURNO.

Ant. 8. G. Qui sperant in Domino, mutabunt fortitudinem; current, & non laborabunt;

rabunt; ambulabunt, & non deficient. *Is. 40.*

Ant. 2. D. Tenébit justus viam suam, & mundis má-nibus addet fortitudinem. Job 17.

Ant. 3. 2. Qui fidúciam habet mei, hæreditabit terram, & possidébit montem sanctum meum. Is. 57.

Y. Beátus vir cujus est nomen Dómini spes ejus; R. Et non respexit in vanitates & insánias falsas. Ps. 39.

*R. vij. Sint lumbi vestri præcincti, & lucernæ ardentes in má-nibus vestris: * Et vos símiles hominibus expectántibus dómínium suum; ut cum vénerit, confestim apé-riant ei. Y. Qui vigi-laverint ad illum, justitias quasi lumen accendent: * Et. Luc. 12. Eccli. 32.*

*R. viij. Ego in justitia appá-rebo conspéctui tuo, Dó-mine: * Satiabor, càm appá-rúerit glória tua. Y. Nunc cognosco ex parte; tunc au-tem cognoscam sicut & có-gnitus sum: * Satiabor. Ps. 16. 1. Cor. 13.*

*R. ix. Sapientia justum de-duxit per vias rectas, & osten-dit illi regnum Dei; & * De-dit illi scientiam sanctorum: † Honestavit illum in labó-ribus, & complévit labores illius. Y. Regnum Dei justitia est, & pax in Spíritu san-cto: qui in hoc servit Chri-sto, placet Deo; * Dedit. Glória. † Honestavit. Sap. 10. Rom. 14.*

Y. Sacerdot. Benedicite, Autumnalis.

servi Dómini, Dómino; *R. Laudate & superexaltate eum in secula. Dan. 3.*

AD LAUDES.

Ant. 1. f. Ante Dómínium qui elegit me, vilior fiam plusquam factus sum; & ero húmiliis in óculis meis. 2 Reg. 6.

Ant. 8. c. Semper quasi tumcentes super me fluctus timui Deum, & pondus ejus ferre non potui. Job 31.

Ant. 4. d. A mandátis labi-órum ejus non recessi, & in sinu meo abscondi verba oris ejus. Job 23.

[*In Duplicibus, & supra, Canticum. Prov. 10 & 11.*

Benedictio Dómini super caput justí: * os autem impiórum óperit iniquitas, Memoria justí cum láu-dibus: * & nomen impiórum putrescet.

Opus justí ad vitam; * fru-ctus autem impií ad peccá-sum.

Argentum electum, lingua justí; * cor autem impiórum pro nihilo.

Quasi tempestas tránsiens non erit impius: * justus autem quasi fundamentum sempiternum.

Timor Dómini appónet dies: * & anni impiórum breviabuntur.

Expectatio justórum læti-tia: * spes autem impiórum peribit.

Non próderunt divitiæ in die ultiónis: * justitias autem liberábit à morte.

Justitia simplicis dirigit
viam ejus : * & in impietate
sua corruet impius.

Justitiarum liberabit
eos : * & in insidiis suis ca-
piuntur iniqui.]

Ant. 5. 2. Ambulavit pes
meus iter rectum : zelatus
sum bonum, & non confun-
dar. *Eccli. 51.*

Ant. 3. d. Donec superest
halitus in me, non loquentur
labia mea iniquitatem, nec
lingua mea meditabitur men-
dacium. *Job. 27.*

Capitulum. 2 Cor. 1.

Gloria nostra hæc est, te-
stimonium conscientie
nostræ, quod in simplicitate
cordis & sinceritate Dei, &
non in sapientia carnali, sed
in gratia Dei conversati su-
mus in hoc mundo.

Hymnus, S. V.

Qui te, Deus, sub intimo
Amans recepit pectore,
Non ille terras amplius
Suspirat, oblitus sui.

Quid ergo gaudes necere
Tristes moras amanti-
bus?
Terris retardas exules,
Cives polo quos destinās.

Hinc fervet in dies amor;
In vota toti diffluunt;
Ad astra festinantibus
Fit poena vita longior.

Vix iste tardi corporis
Pondus molestam sustinet;
Præ mortis occupat diem,
Ardens Deo se jungere.

¶ Fons sanctitatis, o Deus,
Æterna Justorum quies,
Honor tibi, laus, gloria,
Nunc & per omne seculum.
Amen.

¶ Proba me, Deus, &
vide si via iniquitatis in me
est; R. Et deduc me in via
æterna. *Pf. 138.*

Ad Benedictus. Ant. 1. D.
Qui facit veritatem, venit
ad lucem, ut manifestentur
opera ejus; quia in Deo sunt
facta. *Joan. 3.*

Oratio. Orémus.

Fac, quæsumus, Domine
Deus noster, interce-
dente beato N. populum tu-
um in tua dilectione ambu-
lare; quia perpétua est &
plena felicitas, si bonorum
omnium serviamus auctori;
Per Dominum.

[*In Solemnibus-majoribus,
& supra, AD HORAS, Doxol.*
¶ Fons sanctitatis, ut in
Laudibus.]

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Ante Dominum.

AD TERTIAM.

Ant. 8. e. Semper.

Capitulum. Philip. 2.

Cum metu & tremore ve-
stram salutem operami-
ni; Deus est enim qui operatur
in vobis & velle & per-
ficere, pro bona voluntate.

R. Or. Convertantur mihi
* Timentes te, Domine.
Convertantur. ¶. Et qui
noverunt * testimonia tua,
* Timentes, Gloria. Con-
vertantur,

¶. Particeps ego sum om-
nium timantium te, R. Et
custodientium mandata tua.
Pf. 118.

AD SEXTAM.

Ant. 4. d. A mandátis.*Capitulum.* Jac. 1.

Qui perspéxerit in legem perfectam libertátis, & permánserit in ea, non auditor obliuósus factus, sed factor óperis; hic beátus in facto suo erit.

R. *br.* Lucerna pédibus meis * Verbum tuum, Dómine. Lucerna. *ŷ.* Et lumen * sémitis meis, * Verbum. Glória. Lucerna.

ŷ. Servávi mandáta tua & testimónia tua; *R.* Quia omnes viæ meæ in conspectu tuo. *Pf.* 118.

AD NONAM.

Ant. 3. d. Donec supereſt.*Capitulum.* Eccli. 15.

Justitia longè abest à supérbia & dolo: viri mendaces non erunt illius mémores; & viri veráces inveniuntur in illa, & successum habébunt usque ad inspectionem Dei,

R. *br.* Justitia tua, Dómine, * Justitia in æternum. Justitia. *ŷ.* Et lex tua, * veritas; * Justitia in æternum. Glória. Justitia tua.

ŷ. Ne áuferas de ore meo verbum veritátis usquequaque; *R.* Quia in judiciis tuis supersperávi. *Pf.* 118,

AD II VESPERAS.

Ant. **E**cce verè Israelita, 6. F. **E** in quo dolus non est. *Joan.* 1.

Ant. 4. f. Erat vir simplex, & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo. *Job.* 1.

Ant. 1. D. Custodívit animam suam, & memor fuit Dómini in toto corde suo. *Tob.* 1.

Ant. 3. a. Non præteríit de universis mandátis, nec unum quidem verbum quod jússerat Dóminus. *Josue.* 11.

Ant. 5. C. Immóbilis in Dei timóre permansit, agens grátias Deo ómnibus diébus vitæ suæ. *Tob.* 2.

Capitulum. Galat. 6.

Fratres, quæ semináverit homo, hæc & metet. Quóniam qui séminat in carne sua, de carne & metet corruptionem: qui autem séminat in spíritu, de spíritu metet vitam æternam.

Hymn. ut in I Vesp. xlvj.

ŷ. Innocens manibus & mundo corde, *R.* Hic accipiet benedictionem à Dómino. *Pf.* 23.

Ad Magnificat. Ant. 7. G. Tu fecisti, Dómine, cum servo tuo misericórdiam magnam, sicut ambulávit in conspectu tuo in veritate, & justitia, & recto corde tecum. 3 *Reg.* 3.

COMMUNE VIRGINUM.

IN I VESPERIS.

Ant. Quid Dómini bonum
3. a. Q est, & quid pul-
crum ejus, nisi frumentum
electórum, & vinum gér-
minans vírgines? *Zach.* 9.

Ans. 6. F. Laudábunt, &
cónsuent ad bona Dómini;
& ultrà non esúrient: tunc
Ixtábitur virgo in choro.
Jerem. 31.

Ant. 5. a. Non dicat:
Ecce ego lignum áridum;
quia hæc dicit Dóminus:
Qui tenderint foedus meum,
dabo eis in domo mea lo-
cum. *Is.* 56.

Ant. 1. D. Dabo eis no-
men mélius à filiis & filia-
bus: nomen sempiternum
dabo eis, quod non peribit.
Is. 56.

Ant. 7. a. Non omnes cá-
piunt verbum istud, sed
quibus datum est. *Math.* 19.
Capitulum. 1 *Cor.* 7.

Unusquisque proprium
donum habet ex Deo:
álius quidem sic, álius verò
sic. Dico autem non nuptis,
& viduis: Bonum est illis,
si sic permáneant.

{*In Duplicibus, & suprà:*
N. Nescítis quóniam cór-
pora vestra membra sunt
Christi? membra vestra tem-
plum sunt Spíritus sancti qui
in vobis est. * Glorificáte, &
† Portáte Deum in córpore
vestro. †. Ponam taberná-

culum meum in médio ves-
tri: ambulábo inter vos,
& ero Deus vester: * Glo-
rificáte. Glória Patri. † Por-
táte. 1 *Cor.* 6. *Levit.* 26.]
Si sit Mátyr, Hymnus. S. V.

O vos, cum citharis dulcè
sonántibus,
Cœtus Angelici, dicite Vir-
ginem;

Nunc aptáte tubas, súmíte
tympána,

Christi dicite Mátyrem.

Vestris illa fuit débíta cœ-
tibus,

Quæ mortális adhuc, nobi-
lis amála,

Ut vos exprimeret, dedidi-
cit genus,

Virgo córporis immemor.

Quid non cogis, amor?
Fórtiter ámbiit

Sponso virgineum fúndere
sanguinem:

Obliti meminit tunc bene
córporis,

Præclará sitiens necis.

Sic quá parte minor, vos
superéminet,

Immortále genus, quæ po-
tuit mori,

Et per dátna sui córporis,
íntegram

Testári Dómino fidem.

Patri máxima laus, má-
xima Fílio,

Amborumque sacro máxi-
ma Flamini,

Cujus præsidio prælia sísti-
nent,

Spreto fúnere, Virgines.

Amen.

ŷ. Deus præcinxit me virtute, R. Et pofuit immaculatam viam meam. *Pf.* 17.

Ad Magnificat. Ant. 4. E. Infirma mundi elégit Deus, ut confundat fórtia; ut non gloriétur omnis caro in confpectu ejus. *1 Cor.* 1.

Si non fit Martyr,

Hymnus.

Vos ó virginei cum citharis chori,
Agni delicia, pars gregis óptima,

Sponfum virgineo progenitum finu

Puris tollite láudibus.

Hæc est sacra dies, óbvia quâ suo

Cum plena rutilans lámpade júngitur

Sponfo, ftansque throno próxima concinit

Virgo cántica Vírgini.

Solo digna Deo conjuge, réspuit

Mortales thalamos; ut femel óbligat

Sefe fida suo, quem bene déperit,

Ultro fe Deus óbligat.

Purum ne maculent pectus imáginés,

In fe tota fui córporis imemor

Mens sese recipit; nil oculi vident,

Surdis nil fonat áuribus.

Ægro vix sua sunt pábula córpori,

Ardet mille modis ante diem mori:

Quidquid mors rapiet, jam sibi præripit;

Unus fit Deus ómnia.

Fac, ó Chrifte, tuz Virginitatis amulos

Hæc nos ire tibi, quâ graditur viâ:

Qui gens sancta sumus, moribus íntegris

Fac soli tibi vivere.

Da te, summe Pater, tollere láudibus:

Da te, Chrifte, sequi, láurea Virginum;

Fac incensa tuis, Spíritus, árdeant

Flammis frígida pectora.

Amen.

ŷ. Audi, filia, & vide, & inclína aurem tuam:

R. Obliviscere populum tuum, & domum patris tui.

Pf. 44.

Ad Magnificat. Ant. 8. G.

Complácuít Dómino in te: & gaudebit super te Deus tuus. *Is.* 62.

[*In Solemnibus - majoribus, & supra, AD COMPLETORIUM: Ant.* 2. A. Ego dilecto meo; & ad me convertio ejus. *Cant.* 7.

Doxol. Æterne Sponse, infra, lvij.

Ad Nunc dimittis. Ant.

3. E. Vox dilecti mei pulsantis: Aperi mihi, soror mea, immaculata mea. *Cant:* 5.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invis. Agnum quem sequuntur Virgines, * Veníte, adorémus. *Apoc.* 14.

Si fit Martyr, Hymnus. S. V.

Virginum robur, Deus, atque custos:

Sexus imbellis, medios per
enses,
Dum faves, quas non sūpe-
rat virili
Pectore mortes!

Pro tuis aris animosa Vir-
go
Molle dat pœnis lacerare
corpus;
Non suos sentit, memor, &!
tuorum,
Christe, dolorum.

Non graves plagæ, validi
nec ictus
Integram possunt violare
mentem;
Quin sacri crescit magis ob-
stinatus
Ardor amoris.

Sponsa dilecto placitura
Sponso,
Despicit ruptum laniata cor-
pus:
Est suus truncis honor, &
venustas
Est sua membris.

Omnis à recto fluit ille
splendor:
Christe, sic olim cruce ten-
sus alta,
Obsequens Patri, laceros
placēbas
Horridus artus.

Summa laus Patri, geni-
toque Verbo;
Et tibi compar, utriusque
Nexus:
Fac tibi semper placeamus
uni
Morbis æquis. Amen.

*Si non sit Martyr,
Hymnus. S. V.*

Cœlestis aula panditur:
En Sponsus; omnes ob-
via

Exite sponso virgini,
Exite, sponsæ Virgines.
Hæc nuptialis est dies,
Quæ, longa post suspiria,
Dat omnibus, dat singulis
Jam pleniùs frui Deo.

Quas casta vobis gaudia,
Quos afflet ignes, dicite:
Ab ore cujus purior
Torrens voluptas effluit.
Hunc propter unum vi-
luit

Superba regum purpura:
Dotata quæ sponso Deo,
Quid virgo terris ambiat?
O virginales nuptiæ,
Per quas caro fit spiritus!
O dulce vinculum, jungitur
Quo mens Deo, menti Deus!
Sit laus Patri, laus Filio;
Sit par tibi laus, Spiritus,
Divina qui perennibus
Firmas sigillis fœdera.

Amen.

IN I NOCTURNO.

*Ant. 2. D. Oleum effu-
sum nomen tuum; ideo ado-
lescēntulæ dilexerunt te.
Cant. 1.*

*Ant. 3. c. Trahe me: post
te curremus in odorem un-
guentorum tuorum. Cant. 1.*

*Ant. 5. a. Exultabimus &
lætābimur in te; recti dili-
gunt te. Cant. 1.*

ψ. Deus meus, impolluta
via ejus: R̄. Protector est
omnium sperantium in se.
Ps. 17.

R̄. j. Suscipe me, Dōmi-
ne; secundum eloquium tu-
um, & vivam: * Non con-
fundas me ab expectatione
mea. ψ. Ut Deo vivam, in
fide vivo Filii Dei qui di-

lexit me : * Non. *Pf.* 118.
Galat. 2.

R. ij. Lex tua, Dómine, meditatio mea est : * Fiat cor meum immaculatum in justificationibus tuis, ut non confundar. *ŷ.* Secundum expectationem & spem meam, magnificabitur Christus in corpore meo : * Fiat. *Pf.* 118. *Philip.* 1.

R. iij. Ecce qui elongant se à te, Dómine, peribunt : * Mihi adherere, Deo bonum est, pónere in Dómino Deo spem meam. *ŷ.* Qui adheret Dómino, unus spiritus est : * Mihi. Glória. * Mihi. *Pf.* 72. 1 *Cor.* 6.

IN II NOCTURNO.

Ant. 8. G. In caritate perpétua dilexi te ; ideo attraxi te, miserans. *Jerem.* 31.

Ant. 4. f. Ingressus sum pactum tecum, & facta es mihi. *Ezech.* 16.

Ant. 7. b. Cave nequando obliviscaris pacti Dómini Deitui, quod pepigit tecum ; quia Dóminus Deus tuus, Deus amulátor. *Deut.* 4.

ŷ. Concupiscet rex decorem tuum ; *R.* Quóniam ipse est Dóminus Deus tuus. *Pf.* 44.

R. iv. Sponsabo te mihi in sempiternum : * Et sponsabo te in justitia, & iudicio, & in misericordia, & in miserationibus. *ŷ.* Sectare justitiam, pietatem, fidem, caritatem, patientiam, mansuetudinem : * Et sponsabo. *Os.* 2. 1 *Tim.* 6.

R. v. Scient quia ego di-

lexi te : * Tene quod habes, ut nemo accipiat coronam tuam. *ŷ.* Dedi coronam decoris in capite tuo : & profecisti in regnum ; quia perfecta eras in decore meo : * Tene. *Apoc.* 3. *Ezech.* 16.

R. vj. Pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum ; * Quia † Fortis est ut mors dilectio. *ŷ.* Neque instantia, neque fortitudo, neque creatura alia poterit separare à caritate Dei ; * Quia. Glória. † Fortis. *Cant.* 8. *Rom.* 8.

IN III NOCTURNO.

Ant. 6. F. Grátia cum omnibus qui diligunt Dñum nostrum Jesum Christum in incorruptione. *Ephes.* 6.

Ant. 3. d. Incorruptio facit esse proximum Deo. *Sap.* 6.

Ant. 1. a. Omnis ponderatio non est digna continentis animæ. *Eccli.* 26.

ŷ. Beati immaculati in via, *R.* Qui ambulant in lege Dómini. *Pf.* 118.

R. vij. O quàm pulcra est casta generatio cum claritate ! * Immortalis est enim memoria illius ; quóniam & apud Deum nota est, & apud homines. *ŷ.* Religio munda apud Deum & Patrem hæc est : immaculatum se custodire ab hoc sæculo ; * Immortalis. *Sap.* 4. *Jac.* 1.

R. viij. Felix est stérilis ; * Et incoinquinata habebit fructum in respectiõne animarum sanctarum. *ŷ.* Deus

reddet in qui secundum patientiam boni operis incorruptionem querunt, vitam æternam; * *Et. Sap. 3. Rom. 2.*

N. is. Dabitur illi sors in templo Dei acceptissima; * Bonorum enim laborum gloriosus est fructus, & que non considat radix sapientiz. * Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt; * Bonorum. Gloria. * Bonorum. *Sap. 3. Mast. 5.*

* *Sacerd.* Cantabo tibi, Domine: *R.* Psallam, & intelligam in via immaculata. *Pf. 100.*

AD LAUDES.

Ant. Dilectus meus descendit in hortum suum ad aréolam armarum, ut lilia colligat. *Cant. 6.*

Ant. 5. a. Inveni quem diligit anima mea: tenui eum, nec dimittam. *Cant. 3.*

Ant. 2. D. Ego dilectio meo, & dilectus meus mihi, qui pascitur inter lilia. *Cantic. 6.*

[*In Duplicibus, & supra, Canticum. H. 6r.*

Gaudens gaudebo in Domino, * & exultabit anima mea in Deo meo.

Qui induit me vestimentis salutis: * & indumento justitiz circumdedit me,

Quali sponsum decoratum coronâ, * & quasi sponsam ornâtam monilibus suis.

Sicut enim terra profert germen suum, * & sicut hortus semen suum germinat;

Sic Dominus Deus germi-

nabit iustitiam, * & laudem coram universis gentibus.

Ant. 6. C. Dilectus meus ordinavit in me caritatem: fulcite me floribus, stipate me malis. *Cant. 2.*

Ant. 3. a. Sub umbra illius quem desideraveram, sedi; & fructus ejus dulcis gutturi meo. *Cant. 2.*

Capitulum. Sap. 8.

Sciri quomiam aliter non possem esse continens, nisi Deus des; & hoc ipsum erat sapientiæ, scire cujus esset hoc donum.

Si sis Martyr, Hymnus. S. V.

Quid sacra, Virgo, generosa Martyr, Ambiant frontem duplices coronæ?

Nempe non unum gemino reportas

Hoste triumphum.

Mollior fregit neque te voluptas;

Impotens flexit neque te tyrannus:

Tu graves patas, pariterque blandos

Vincis amores.

Liliis Sponsus recubat, rosisque;

Tu, tuo semper bene fida Sponso,

Et rosas martyr, simul & dedisti

Lilia virgo.

Summa laus Patri, genitoque Verbo;

Et tibi compar, utriusque Nexus:

Fac tibi semper placeamus uni

Moribus aquis. Amen.

¶ Hæreditas immaculato-
 rum in æternum erit :
 R. Non confundentur in
 tempore malo. *Pf. 36.*

Ad Benedictus. Ant. 5. C.
 Factus est Dominus firma-
 mentum meum : liberavit
 me, quia complacui ei : se-
 cundum munditiam ma-
 num mearum reddet mihi,
 2 *Reg. 22.*

Oratio. Orémus.

Deus, qui inter cetera po-
 tentiæ tuæ miracula,
 etiam in sexu fragili victo-
 riam martyrii contulisti :
 concede propitius, ut qui
 beate N. Virginis et Marty-
 ris tuæ natalitia colimus, per
 ejus ad te exempla gradiamur ;
 Per Dominum.

Alia Oratio. Orémus.

Omnipotens sempiternæ
 Deus, cuius munere
 beata N. virginitatis & mar-
 tyrii palmam adeptæ est : da
 nobis ejus precibus, ita corp-
 oris ac mentis servare pu-
 ritatem, ut nec blanditiis
 carnis, nec malorum acerb-
 itate vincamur ; Per Dñum.

Si non sis Martyr,

Hymnus. G. Ep. S.

Non vana dilectam gre-
 gem
 Pavere mundi gaudia,
 Nec pura fallax pectora
 Imago hinc sæculi,
 Sed hæc tuarum propria
 Sunt, Christe, sponsarum
 bona,
 Te semper, & tecum tuis
 In te potiri gaudiis.
 Castis vicissim tu tibi
 In cordibus thorum struis;

Interque flammis intimo
 Amans quiescis in sinu.

Hic unus est sponsis amor,
 Unusque tecum spiritus ;
 Beasque Sponsus singulas,
 In teque transformas, Deus.

Te deprecamur supplices,
 Nostris ut addas sensibus,
 Nescire profus omnia
 Corruptionis vulnera.

Sit laus Patri, laus Filio ;
 Sit par tibi laus, Spiritus,
 Divina qui perennis
 Firmas sigillis foudera.

Amen.

¶ Sic vivit in te anima mea :
 R. Quam multipliciter tibi
 caro mea! *Pf. 62.*

Ad Benedictus. Ant. 7. G.
 Exultabit anima mea in Deo
 meo ; quia induit me vesti-
 mentis salutis, quasi spon-
 sam ornata[m] monilibus suis.
 1 *Is. 61.*

Oratio. Orémus.

Deus, qui habitaculum
 tuum in corde pudico
 constituisti : concede, ut qui
 fidelis sponsa tuæ N. puri-
 tatem humill veneramur ob-
 sequio, pie conversationis
 sequamur exemplo ; Per Do-
 minum.

Alia Oratio. Orémus.

Fideles tuos, quæsumus,
 Domine, intercedente
 beata N. Virgine tuâ, corp-
 ore & mente purifica ; ut
 tuâ inspiratione compuncti,
 noxiis delectationes vitare
 prævaleant ; atque ut earum
 non capiantur illécebris, tuâ
 semper suavitate pascantur ;
 Per Dominum.

[*In Salemibus-majoribus*

& *supra*, AD HORAS, Doxologia :

Æterne Sponse Virginum,
Jesu, tibi sit gloria,
Cum Patre, cumque Spiritu,
In sempiterna sæcula.

Amen.]

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Dilectus meus.

AD TERTIAM.

Ant. 5. a. Inveni.

Capitulum. 1 Cor. 7.

De virginibus præceptum
Dòmini non habeo;
consilium autem do, tan-
quam misericordiam conse-
cútus à Dño, ut sim fidèlis.

R. *br.* Lætetur mons Sion:
* Exultent filiz Judæ. Lætetur.
* Propter judicia tua,
* Dòmine, * Exultent. Glòria.
Lætetur, *Pf.* 47.

* Audivit, & lætata est
Sion; *R.* Et exultaverunt
filiz Judæ. *Pf.* 96.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Ego.

Capitulum. 1 Cor. 7.

Mulier inuupta, & vir-
go cogitat quæ Dòmini
sunt, ut sit sancta corpore
& spiritu.

R. *br.* Quid mihi est in
cælo? * Et à te quid volui
super terram? Quid. * Deus
cordis mei, * & pars mea
Deus in æternum: * Et
Glòria. Quid. *Pf.* 72.

* Concupiscit, & desi-
cit anima mea in atria Dò-
mini: *R.* Cor meum & ca-
ro mea exultaverunt in De-
um vivum. *Pf.* 83.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Sub umbra.

Capitulum. 2 Cor. 11.

Emulor vos Dei æmula-
tione; respondi enim
vos uni viro virginem ca-
stam exhibere Christo.

R. *br.* Afferentur Regi
virgines * In lætitia & exul-
tatione. Afferentur. * Ad-
ducentur * in templum Reg-
is, * In Glòria. Afferentur.
* Delectaverunt te filiz
regum, *R.* In honore tuo.

Pf. 44.

AD II VESPERAS.

Ant. **V**irgines accipientes
4. *D.* Lâmpades suas, exi-
erunt obviam sponso & spon-
sæ. *Matth.* 25.

Ant. 3. a. Prudentes ac-
cepérunt oleum in vasis suis
cum lâmpadibus; & orna-
vêrunt lâmpades suas. *Matth.*
25.

Ant. 7. d. Mediâ nocte
clamor factus est: Ecce
sponsus venit, exite obviam
ei. *Matth.* 25.

Ant. 2. *D.* Venit sponsus;
& quæ paratæ erant; intra-
vêrunt cum eo ad nuptias.
Matth. 25.

Ant. 1. *D.* Virgines se-
quuntur Agnum quodcum-
que kerit: sine macula epim
sunt ante thronum Dei. *Apo-*
cal. 14.

Capitulum. Apoc. 19.

Regnabit Dòminus Deus
noster omnipotens: gau-
deamus, & exultemus; &
demus glòriam ei; quia ve-
nêrunt nuptiæ Agni, &
uxor ejus præparavit se.

Si fit Martyr, Hymnus,
O vos, ut in I Vesp. liij.

ŷ. Conféſſio & pulcritúdo
in conſpectu Dei : R̄. San-
ctimónia & magnificéntia in
ſanctificatióne ejus. *Pſ.* 95.

Ad Magnificat. Ant. 8. G.
Caſta generátio in perpé-
tuum coronáta triumphat,
incoinquinatorum certámi-
num præmium vincens. *Sa-
pleni.* 4.

*Si non fit Martyr,
Hymnus.* Mur.

O Virgo, pectus cui ſa-
crum,
Amóris expers improbi,
Intus ſuis ardóribus
Sanctus peruſſit Spíritus!

Non te voluptas dúlcibus
Fallax venénis molliit,
Solas amantem pérſequi
Cœleſtis Agni núptias.

Sic ille natus Virgine
Suo decóre céperat,
Ut ejus ardens ignibus
Mundána cuncta témneres.

Beáta cui nunc, Cœlituna
Inter canéntium choros,
Cœlo licet perénnibus
Sponſi potiri gáudiis.

Æterne Sponſe Virginum,
Jesu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíri-
tu,

In ſempiterna ſécula. Amen.

ŷ. Virgines laudent no-
men Dómini ; R̄. Quia exal-
tátum eſt nomen ejus ſolius.
Pſ. 148.

Ad Magnificat. Ant. 1. f.
In reſurrectiÓne nequè nu-
bent, neque nubentur ; ſed
erunt ſicut Angeli Dei in
cœlo. *Matth.* 22.

COMMUNE SANCTARUM MULIERUM.

IN I VESPERIS.

Ant. **D**ómine, qui habes
6. F. **D**ómnium ſciéntiam,
tu ſcis quòd nunquam lætáta
ſit ancílla tua niſi in te, Dó-
mine Deus. *Eſther* 14.

Ant. 2. D. Ad te, Dómi-
ne, óculos meos dirigo : tu
ſcis quia mundam ſervávi
ánimam meam ab omni con-
cupiſcéntia. *Tob.* 3.

Ant. 8. c. Nunquam cum
ludentibus miſcui me ; ne-
que cum his qui in levitate
ambulant, participem me
præbui. *Tob.* 3.

Ant. 3. a. Dómine Pater,
omne deſidérium averte à
me, & ánima irreverenti

& infrunitæ ne tradas me.
Eccli. 23.

Ant. 5. C. Adjuva me
ancillam tuam, nullum aliud
auxílium habentem, niſi te,
Dómine, qui noſti quia óde-
rim glóriam iniquórum. *Eſ-
ther* 14.

Capitulum. Ephés. 5.

Relinquet homo patrem
& matrem ſuam, & ad-
hærébit uxóri ſuæ ; & erunt
duo in carne una. Sacra-
mentum hoc magnum eſt ;
ego autem dico in Chriſto
& in Eccleſia. Verútcament
& vos ſinguli unuſquiſque
uxórem ſuam ſicut ſeipſum

diligat; uxor autem timeat virum suum.

[In Duplicibus, & supra:

R. Virum, Domine, cum timore tuo, non cum libidine mea consensi suscipere: * Sit nomen tuum, Deus Israel, benedictum in secula. V. Non vocavit nos Deus in immunditiam, sed in sanctificationem: * Sit. Gloria Patri. * Sit. Tob. 3. 1 Theff. 4.]

Hymnus. G. Ep. S.

Ad nuptias Agni Pater Matres & innuptas vocat:

O te beatam, cui thorus Interque sponsas fors datur!

Lex nuptiarum caritas; Dos magna, paupertas, tibi, Celare fallaces opes;

Caduca corde spernere. Te multus oblectat labor,

Fusque jejunam preces: Te poenitentem lacrymar, Te cura pauperum juvat.

Quacumque confixam sibi, Per probra sponsam, per cruces

Trahit Magister; & sequi Despecta gaudes, & pati.

Beata quae sponso Deo Castis adheret vinculis:

Sic corpus unum possumus, Sic unus esse spiritus.

Hoc praestet almo cum Patre,

Natoque nobis Spiritus, Qui trinus ac unus Deus

Regnat per omne seculum. Amen.

Si sis Martyr, V. Factus es spes mea, Domine: R. Tur-

ris fortitudinis à facie inimici. Ps. 60.

Ad Magnificat. Ant. 4. D. Deus caelorum, exaudi me deprecantem, & de tua misericordia presumantem; ut gentes agnoscant quia tu es Deus, & non est alius praeter te. Judith 9.

Si non sis Martyr, V. Averte oculos meos ne videant vanitatem: R. In via tua vivifica me. Ps. 118.

Ad Magnificat. Ant. 1. A. Exultavit cor meum in Domino, & dilatatum est os meum, quia letata sum in salutari tuo. 1 Reg. 2.

[In Solemnibus-majoribus, & supra, AD COMPLETORIUM: Ant. 2. A. Gustavit, & vidit quia bona est negotiatio ejus: non extinguetur in nocte lucerna ejus. Prov. 31.

Doxol. ¶ Agni vocans, infra lxj.

Ad Nunc dimittis. Ant. 1. D. Indue te decore sempiternae gloriae; Deus enim ostendet splendorem suum in te. Baruch. 5.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum in quo sperant sanctae mulieres, * Venite, adoremus. 1 Petr. 3.

Hymnus. S. V.

Adeste, sanctae Conjuges; En illa fortis Femina, Ornata quae virtutibus Inter triumphat Coelites.

Blandos ut hostes vinceret,

Hanc fortitudo vestit:

Ut profuit intuentibus,
Cœlestis ornávit decor.

Non vana pompa sœculi
Sensus fefellit, nec malis
Gliscens voluptas artibus
Virile pectus molliit.

Non illa luxu vœstium,
Non crine torto splénduit:
Cultu nitens sed simplice,
Puris placebat moribus.

Se sub serénis vultibus
Austéra virtus ócculit:
Timet vidéri, ne suam,
Dum prodit, amittat decus.

Pascenda cœlesti cibo,
Sacris studébat litteris;
Templo frequens, sed sœdula
Redibat ad curam domus.

¶ Agni vocans ad nuptias,
Tibi, Pater, sit glória:
Sit æqua Nato, nec minor
Laus útriusque Flámini.

Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. a. Initium sapién-
tiz timor Dómini, & cum
electis féminis gráditur. *Ec-
cli. 1.*

Ant. 2. D. Sápient mulier
ædificat domum: mulier gra-
tiósa invéniet glóriam. *Prov.
14.*

Ant. 3. d. Pars bona,
mulier bona: in parte tim-
méntium Deum débitur.
Eccli. 26.

¶ Lex Dei ejus in corde
ipsius; ¶ Et non supplan-
tabuntur gressus ejus. *Ps.
36.*

¶. j. Mulierem fortem
quis invéniet? procul & de
últimis finibus pretium ejus.

* Confidit in ea cor viri sui:
reddet ei bonum, & non

malum ómnibus diebus vitæ
suz. ¶. Vir imágo & glória
Dei est: mulier autem glória
viri est. * Confidit. *Prov. 31.
1 Cor. 11.*

¶. ij. Grátia mulieris sê-
dulæ delectábit virum suum:
* Disciplina illius datum
Dei est. ¶. Quæ filios aut
nepótes habet discat do-
mum suam régere; hoc enim
acceptum est coram Deo.
* Disciplina illius. *Eccli. 26.
1 Tim. 5.*

¶. iij. Grátia super grá-
tiam, mulier sancta & pu-
dorata: * Fundamenta æter-
na supra petram sólidam,
mandata Dei in corde mu-
lieris sanctæ. ¶. Venérunt
flúmina, & flavérunt venti;
& irruérunt in domum, &
non cécidit; fundata enim
erat super petram. * Funda-
menta. Glória. * Funda-
menta. *Eccli. 26. Matth. 7.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 4. E. Deprecabátur
Dóminum, dicens: Dómine
mi, qui rex noster es solus,
ádjua me, cujus præter te
nullus est auxiliátor alius.
Ester 14.

Ant. 5. a. Ostende quó-
niam non derelinquis præ-
sumentes de te; & præsu-
menses de se, & de sua vir-
tute glóriantes, humílias.
Judith 6.

Ant. 6. F. In consilium
eorum non véniat ánima
mea, & in consiliórum non
sit glória mea. *Genes. 40.*

¶. Non habitabit in me-
dio domus meæ, qui facit

superbiam: *R.* Qui loquitur iniqua, non direxit in conspectu oculorum meorum. *Pf.* 100.

R. *iv.* Misericordia tua, Domine, ante oculos meos est; & * Complacui in veritate tua: non fedi cum concilio vanitatis. *Y.* Quae participatio iustitiae cum iniquitate? * Complacui. *Pf.* 25. *2 Cor.* 6.

R. *v.* Dilexi, Domine, mandata tua super aurum & ropazion; * Propterea ad omnia mandata tua dirigebar: omnem viam iniquam odio habui. *Y.* Non in abundantia cuiusquam, vita ejus est ex his quae possidet. * Propterea. *Pf.* 118. *Luc.* 12.

R. *vi.* Ego in Domino speravi, * Exultabo & laetabor in misericordia tua; † Quoniam respexisti humilitatem meam, salvasti de necessitatibus animam meam. *Y.* Ubi Spiritus Domini, ibi libertas. * Exultabo. Gloria. † Quoniam. *Pf.* 30. *2 Cor.* 3.

IN III NOCTURNO.

Ant. 7. d. Tu gloria Jerusalem, tu latitia Israel, tu honorificentia populi nostri. *Judith* 15.

Ant. 8. G. Benedicta es a Domino; scit enim omnis populus mulierem te esse virtutis. *Ruth* 3.

Ant. 5. C. Gaudet super te Dominus in latitia; silebit in dilectione sua, exultabit super te in laude. *Soph.* 3.

Y. Benedicat te Dominus ex Sion; *R.* Et videas bona Jerusalem omnibus diebus vitae tuae. *Pf.* 127.

R. *vij.* Multae filiae congregaverunt divitias, tu supergressa es universas. * Fallax gratia, & vana est pulchritudo: mulier timens Dominum ipsa laudabitur. *Y.* In incorruptibilitate modesti spiritus, qui est in conspectu Dei locuples, sanctae mulieres ornabant se. * Fallax. *Prov.* 31. *1 Petr.* 3.

R. *viii.* Fecisti viriliter, & confortatum est cor tuum, eo quod castitatem amaveris: * Ideo & manus Domini confortavit te, & ideo eris benedicta in aeternum. *Y.* O mulier, magna est fides tua: * Ideo. *Judith* 15. *Matth.* 15.

R. *ix.* Omnia quae locuta es, vera sunt; & non est in sermonibus tuis ulla reprehensio: * Nunc ergo † Ora pro nobis, quoniam mulier sancta es, & timens Deum. *Y.* Fides tua te salvam fecit. * Nunc. Gloria. † Ora. *Judith* 8. *Luc.* 7.

Y. *Sacerd.* Glorificabo nomen tuum in aeternum; *R.* Quia misericordia tua magna est super me. *Pf.* 85.

AD LAUDES.

Ant. Sicut sol orientis in principio mundi in altissimis Dei, sic mulieris bonae species in ornamentum domus ejus. *Eccli.* 26.

Ant. 2. D. Mulier fortis oblectat virum suum; & an-

quat me in die tribulationis
mea; & exaudita est oratio
mea. *Eccli. 51.*

Oratio. Orémus.

Deus, cujus gratia virtus
in infirmitate perficitur:
largire nobis beata *N. Már-*
tyris tua passionem recolén-
tibus; ut quæ à te accépit ut
vinceret, à te quoque vin-
cendi gratiam nobis obti-
neat; Per Dóminum.

Si non sit Martyr, y. Humiliatam animam meam, N. Et oratio mea in sinu meo convertetur. Ps. 34.

Ad Benedictus. Ant. 6. F. Oratio humiliantis se nubes penetrabit; & non discedet, donec Altissimus aspiciat. Eccli. 35.

Oratio: Orémus.

Tuorum corda fidelium,
Deus miserator, illustra:
& beata *N. pr*écibus ac mé-
ritis, fac nos terréna despi-
cere, & amare coeléstia; Per
Dóminum.

Si sit Vidua, Oratio.

Orémus.

Deus, in quem sperat om-
nis anima, quæ longè à
te exulans in terris se verè
viduam sentit ac desolatam:
tribue nobis, quæsumus, ut
exemplo beata *N. nocte* ac
die obsecrationibus, & ora-
tionibus instantes, coeléstium
consolationum mereamur ef-
se participes; Per Dóminum.

[*In Solemnibus majoribus, & supra, ad Horas, Doxol, & Agni vocans, ut in Litu-
dibus.*]

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Sicut sol.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Mulier fortis.

Capitulum. Ephes. 5.

Mulieres viris suis subdite
sint; sicut Dómino;
quoniam vir caput est mulie-
ris, sicut Christus caput est
Ecclesiæ; ipse salvator cór-
poris ejus.

*N. br. Doce me facere voluntatem tuam, * Quia Deus meus es tu. Doce me. y. Spiritus tuus bonus * deducet me, * Quia. Glória Patri. Doce me. Ps. 142.*

y. Ab omni via mala prohibui pedes meos; R. Ut custodiam verba tua. Ps. 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Mulier.

Capitulum. 1 Tim. 2.

Mulier in silencio discat
cum omni subjectione.
Docere autem mulieri non
permitto, neque dominari
in virum, sed esse in silencio.

*R. br. Custodiam vias meas; * Ut non delinquam in lingua mea. Custodiam. y. Posui ori meo * custodiam, * Ut. Glória Patri. Custodiam. Ps. 38.*

y. Apud me oratio Deo vite meæ: R. Dicam Deo: Sceptor meus es. Ps. 41.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Non discedebat.

Capitulum. 1 Tim. 2.

Volo orare mulieres in há-
bitu orationis, cum vere-
cundia & sobrietate ornan-
tes se, & non in tortis cri-
nibus, aut auro, aut margar-

ritis, vel veste pretiosa; sed quod decet mulieres, promittentes pietatem per opera bona.

Rf. br. Expectavi Dominum, * Et intendit mihi. Expectavi. *ψ.* Et exaudivit * preces meas, * Et. Gloria. Expectavi. *Pf.* 30.

ψ. Venite, & videte opera Dei, *Rf.* Qui posuit animam meam ad vitam. *Pf.* 65.

AD II VESPERAS.

Ant. **I**N ancilla sua adim-
2. *D.* **I**plévit Dóminus misericórdiam suam. *Judith.* 13.

Ant. 4. *E.* Erat hæc in ómnibus famosíssima, quóniam timebat Dóminum valde; nec erat qui loqueretur de illa verbum malum. *Judith* 8.

Ant. 7. *ç.* Consideravit fénitas domûs suæ, & panem otiosa non comedit. *Prov.* 31.

Ant. 1. *D.* Filios educavit, hospítio recepit, sanctorum pedes lavit, tribulationem patientibus ministravit, omne opus bonum subsecuta est. 1 *Tim.* 5.

Ant. 6. *F.* Surrexerunt filii ejus, & beatissimam prædicaverunt: vir ejus, & laudavit eam. *Prov.* 31.

Capitulum. 1 *Tim.* 2.

Mulier salvabitur per filiorum generationem, si permanserit in fide, & dilectione, & sanctificatione cum sobrietate.

Hymnus. S. V.

O jam beata quæ sue Tandem soluta corpore, Vinculis perenniõribus Uni Deo conjungitur!

Per quos gradus coelum petit,

Hæc ire vos omnes docet, Junctæ jugali vinculo, Et vos solutæ Cõjuges.

Insignis & nos Féminez Sequi decet vestigia, Magnum vel ipsis quæ fuit. Virtutis exemplum viris.

Queis arsit illa, fac, Deus, Flagremus & nos ignibus; Eoque, quo te vis colit, Amõre fac mens te colat.

Agni vocans ad nuptias, Tibi, Pater, sit gloria; Sit æqua Nato, nec minor Laus ætriusque Flãmîni.

Amen.

Si sit Martyr, ψ. Videant qui oderunt me, & confundantur; *Rf.* Quóniam, tu Dómine, adjuvisti me. *Pf.* 85.

Ad Magnificat. Ant. 3. a. Confitebor nómîni tuo, Dómine; quóniam adjutor & protector factus es mihi, & liberaisti corpus meum à perditione. *Ecoli.* 51.

Si non sit Martyr, ψ. Anima mea Dómino vivet; *Rf.* Et semen meum serviet ipsi. *Pf.* 21.

Ad Magnificat. Ant. 5. C. Fortitudo & decor indumentum ejus: date ei de fructu manuum suarum; & laudent eam in portis opera ejus. *Prov.* 31.

OFFICIUM B. MARIE IN SABBATO.

SIMPLEX.

Prætermittitur hoc Officium ubi occurrat Festum Semiduplex & supra, intra Octavas quascumque, in quibuslibet Vigiliis, & in Feriis quæ excludunt Festa Simplicia.

Quando autem Sabbato non fit Officium de Beata, de ipsa tamen fit commemoratio, ad Laudes duntaxat, in Duplicibus-minoribus & infra: quæ commemoratio omittitur intra Octavas Festorum Annualium Domini, & in diebus quibus fiunt Suffragia.

Si Ferid VI occurrat Festum Semiduplex aut supra, (nisi fit de ipsa Beata Maria) ad Vesperas fit commemoratio de Beata, modò de ea postridie fiat Officium; & in Hymno Completorii dicitur Doxol. Qui natus es, lxviii.

De Festo Simplici occurrente fiet commemoratio ad Laudes tantum.

IN VESPERIS Feriæ VI.

Capitulum. Genes. 3.

Ait Dóminus Deus ad serpentem: Inimicitias ponam inter te & mulierem, & semen tuum & semen illius: ipsa conteret caput tuum.

Hymnus.

Ave, maris stella,
Dei mater almá,
Atque semper virgo,
Felix cœli porta.

Sumens illud Ave
Gabriélis ore,
Funda nos in pace,
Mutans Evæ nomen.

Solve vincla reis,
Profer lumen cæcis,
Mala nostra pelle,
Bona cuncta posce.

Monstra te esse matrem;
Sumat per te preces,
Qui pro nobis natus
Tulit esse tuus.

Virgo singularis,
Inter omnes mitis,
Nos culpis solutos,
Mites fac & castos.

Vitam præsta puram,
Iter para tutum;
Ut videntes Jesum,
Semper collatémur.

Sit laus Deo Patri,
Summum Christo decus,
Spiritus compar;
Tribus honor unus. Amen.

†. Deus operatus est salutem in médio terræ: Rf. Tu confregisti capita draconis. Ps. 73.

Ad Magnificat. Ant. 1. f. Benedictus Dóminus qui te direxit in vúlnera capitis principis inimicórum nostrórum. Judith 13.

Oratio ut infra ad Laudes. Suffragia de Patrono, de Sanctis, & pro Pace.

COMPLETORIUM, ut in Psalter. Hymn. Virgo, Dei genitrix, in Ordinario Breviarii, 152.

AD NOCTURNUM.

Invit. Jesum de Maria natum, * Venite, adorémus.

Hymnus.

O quam glorificá luce co-
ruscas,

Stirpis Davidicæ régia pro-
les;

Sublínus residens, virgo Ma-
ria,

Supra Cœligenas ætheris
omnes!

Tu cum virgineo mater
honore

Coelórum Domino pectoris
aulam

Sacris vísceribus casta de-
disti :

Humános Deus hinc induit
artus.

Quem cunctus venerans
orbis adorát,

Cui nunc ritè genu fléctitur
omne;

A quo, te precibus subve-
niente,

Æterni petimus gáudia re-
gni.

Divinæ Soboli qui dare
matrem

In terris voluit, glória Pa-
tri:

Cujus Virgo parens, glória
Nato:

Quo foecunda; tibi glória,
Flamen. Amen.

Psalmi de Sabbato.

Ant. 1. a. Ave, grátia
plena; Dóminus tecum: be-
nedicta tu in muliéribus.

Luc. 1.

Ant. 8. c. Ecce concipis
in útero, & páries filium,
& vocábis nomen ejus Je-
sum. *Luc. 1.*

Ant. 2. D. Quod nascétur
ex te Sanctum, vocábitur
Filius Dei. *Luc. 1.*

ÿ. Descendet sicut plúvia
in vellus: Rf. Et replébitur
majestáte ejus omnis terra.
Pf. 71.

Pater noster, &c.

Absol. Deus meminerit.
Bened. de B. M. V. 138.

*Lectiones j & ij de Scriptu-
ra occurr. è tribus fuit duæ.*

Rf. j. Benedicam ei, & ex
illa dabo filium cui benedi-
cturus sum: * Constitutam

pactum meum illi in foedus
sempiternum. ÿ. Hic erit

magnus, & Filius Altissimi
vocábitur; & regnabit in

domo Jacob in æternum.
* Constitutam. *Genes. 17.*

Luc. 1.

Rf. ij. Quod in ea natum
est, de Spíritu sancto est:

páriet autem filium; * Ipse
salvum faciet pópulum suum

à peccátis eórum. ÿ. Benedi-
ciónem ómnium géntium

dedit illi Dóminus. * Ipse.
Matth. 1. Eccli. 44.

*Lectio iij. secundum men-
sem, infra lxxix.*

Rf. iij. Deus ex sémine
David * Secundum promif-
sionem eduxit Israel salva-
torem Jesum. ÿ. Jurávit

Dóminus David veritatem:
De fructu ventris tui ponam

super sedem tuam. * Secun-
dum. Glória. * Secundum.

Act. 13. Pf. 131.

Te Deum.

ÿ. *Sacerd.* Confiteatur
tibi pópulus, Deus: Rf. Terra
dedit fructum suum. *Pf. 66.*

AD LAUDES.

Pf. de Sabbato, sub sola
Ans. 4. A. Benedicte tu in-
ter mulieres, & benedictus
fructus ventris tui. Luc. 1.

Capitulum. Jerem. 32.

Creavit Dominus novum
 super terram: Femina
 circumdabit virum.

Hymnus. S. V.

Nunc aurora, novae nún-
 tiá lucis,
 Tristes orbe procul dissipat
 umbras.

O quam lucidior, nocte se-
 pultis

Portans ipsa diem, Virgo,
 refulges!

O quae nunc habitas kíci-
 da regna,

Mittas inde tuae múnera lu-
 cis:

Te si terra dedit, munus
 olympo,

Quae non dona memor red-
 det olympus?

Inter perpetuos Núminis
 haustus,

O Regina, tibi sanguine
 junctum

Ne dedisce genus: nostra
 fuisti,

Summi facta patens, Virgo,
 Tonantis.

Divinae Soboli qui dare
 matrem

Interris voluit, glória Patri:
 Cujus Virgo parens, glória

Nato:

Quo foecunda, tibi glória,
 Flamen: Amen.

Ÿ. Recordatus est Dómi-
 nus misericordiae suae, R. Et
 veritatis suae: dóna Israel.

Pf. 11.

Ad Benedictus. Ans. 3. à.

Beatae quae credidisti; quón-
 iam perficientur ea quae
 dicta sunt tibi à Dómino.

Oratio. Orémus.

Concede nos famulos tu-
 os, quosumus, Dómine
 Deus, perpétuam mentis &
 corporis sanitate gaudere;
 & gloriósam beatae Mariae
 semper virginis intercessió-
 ne, a praesenti liberari tristi-
 tia, & aeternam perfrui latti-
 tia; Per Dóminum.

Suffragia de Patrono, de
Sanctis, & pro Pace.

AD HORAS; Doxologia:

Qui natus es de Virgine,
 Jesu, tibi sit glória,
 Cum Patre, cumque Spiritu,
 In sempiterna secula. Amen.

AD PRIMAM.

Ans. 2. D. Filius Dei fa-
ctus est ei ex semine David
secundum carnem. Rom. 1.

In R. br. Ÿ. Qui natus es
** de Maria virgine. Matt. 1.*

AD TERTIAM.

Ans. 4. d. De Maria na-
tus est Jesus, qui vocatur
Christus. Matth. 1.

Capitulum. Isaia 7.

Dabit Dominus ipse vo-
 bis signum: Ecce Vir-
 go concipiet, & pariet fi-
 lium; & vocabitur nomen
 ejus, Emmanuel.

R. br. Deus in medio
*ejus; * Non commovebitur.*
Deus. Ÿ. Adjuvabit eam
** mane diluculo: * Non.*
Glória. Deus. Pf. 45.

Ÿ. Elegit eam Dominus
 R. In habitationem sibi. Pf.

131.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Péperit filium masculum, qui rediturus erat omnes gentes. *Apoc. 12.*

Capitulum. Mich. 5.

Egrediétur qui sit dominator in Israel, & egressus ejus ab initio, à diébus æternitatis.

R. br. Homo * Natus est in ea. Homo. *ÿ.* Et ipse fundavit, eam * Altissimus.

* Natus est. Glória. Homo.

ÿ. Ipse tanquam sponsus *R.* Procédens de thalamo suo. *Pf. 18.*

AD NONAM.

Ant. 1. g. Beatus venter qui te portavit, & úbera quæ suxisti. *Luc. 11.*

Capitulum. Galat. 4.

Ubi venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum, factum ex muliere, factum sub lege; ut eos qui sub lege erant redimeret, ut adoptionem filiorum reciperemus.

R. br. Misericórdia & veritas * Obviaverunt sibi. Misericórdia. *ÿ.* Justitia & pax * osculatae sunt, * Obviaverunt. Glória. Misericórdia.

ÿ. Veritas de terra orta est, *R.* Et justitia de caelo prospexit. *Pf. 84.*

LECTIONES.

Pro singulis mensibus.

MENSE SEPTEMBRIS.

Lectio iij.

Sermo sancti Leonis Papæ.

De Nativitate Domini 2.

Humano usu & consuetudine quod credimus ca-

ret, sed divinâ potestate subnixum est, quod virgo concéperit, virgo pepérerit, virgo permanserit. Non hic cogitétur parientis conditio, sed nascentis arbitrium; qui sic homo natus est, ut volébat, & póterat. Si veritatem quæris humanæ naturæ, cognosce materiam: fixationem scrutáris originis, virtutem confitóre divinam. Venit enim Dóminus Jesus Christus consúgia nostra auferre, non péperit; nec succúmberet vitii, sed mederi. Venit ut omnem languórem corruptionis, & universa vúlnera sondentiam curáret animárum: propter quod opórtuit ut novo nasceretur ordine, qui novam impollútæ sinceritatis grátiam humanis corpóribus inferébat.

MENSE OCTOBRI.

Lectio iij.

Ex Epístola sancti Ambrosii Epíscopi, ad Sirícium Papam. *lib. 1. ep. 9.*

Devii à via veritatis produñtatur dicere: Virgo concépit, sed non virgo generávit. Pótuít ergo virgo concípere, non pótuít virgo generare; cum semper conceptus præcedat, partus sequitur. Sed si doctrinis non créditur sacerdotum, crédatúr oráculis Christi, crédatúr mónitis Angelórum dicentium: Quis non est impossibile Deo ómne verbum crédatúr. Símbolo Apostolórum, quod Ecclésia Romána intemerátum semper

custodit & servat. Audivit Maria vocem Angeli; & quae antè dixerat, Quomodo fiet istud, non de fide generationis interrogans; respondit postea: Ecce ancilla Domini; contingat mihi secundum verbum tuum. Haec est virgo quae in utero concepit, virgoque peperit filium. Sic enim scriptum est: Ecce virgo in utero accipiet, & pariet filium. Non enim concepturam tantummodo virginem, sed & parituram virginem dixit. Quae autem est illa porta Sanctuarii, porta illa exterior ad orientem, quae manet clausa; &, Nemo, inquit, pertransibit per eam, nisi solus Deus Israel? Nonne haec porta Maria est, per quam in hunc mundum Redemptor intravit?

MENSE NOVEMBERI.

Leitio iij.

De expositione sancti Basilii Episcopi in Isaiam Prophetam. In cap. 8.

Accessi ad prophetissam, & in utero accepit, & peperit filium. Quid est, Accessi ad prophetissam? Hoc est, Appropinquavi spiritu & praeconione futurorum; & perspexi ejus conceptionem à longinquo, oculis in prophetia gratiam atque accessi. Peperit filium, de quo dixit Dominus: Vocabis nomen ejus, Velociter deruhsa spolia, cito praedare. Quod Maria prophetissa fuerit ad quam proxime per cognitionem accessit Isaias, nemo

contradixerit, qui sit memor verborum Mariae, quae propheticè elocuta est. Quid enim ait? Magnificat anima mea Dominum, & exultavit spiritus meus in Deo salutari meo: quia respexit humilitatem ancillae suae; ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes. Quod si animum accommodaveris universis ejus verbis, non dubitabis dicere eam fuisse prophetissam, quod Domini Spiritus in eam supervenerit, & virtus Altissimi obumbraverit ei.

MENSE DECEMBERI.

Leitio iij.

Ex Dialogo sancti Iustini Martyris, cum Tryphone.

Si non è virgine iste de quo Isaias dicebat, nasciturus erat, de quo Spiritus sanctus exclamabat: Ecce Dominus dabit signum, Ecce virgo in utero concipiet, & pariet filium; si perinde atque alii omnes primogeniti, iste quoque ex concubitu gignendus erat, quodnam signum non cunctis primogenitis commune facere se dixit? Enim verò quod verè signum est & humano generi credibile futurum erat, hoc est, ut ex virginali utero primogenitus creaturaru omnium caro factus verè puer fieret; occupavit per propheticum spiritum, alio atque alio modo pronuntiavit, ut cum factum esset virtute & consilio reru universarum conditoris, signum esse agnosceretur, haud

aliter quàm ex uno latere animantia ómnia verbo Dei
Adæ Eva éxitit, atque alia ortum suum cepere.

OFFICIUM PARVUM BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.

Non dicitur quoties fit Officium Semiduplex, aut supra, nec intra Octavas, nec quando Officium diei est de Beata.

Singulæ Horæ hujus Officii dicuntur hoc modo: Officium Nocturnum, Laudes & Vesperæ dicuntur intra Suffragia: Prima, post Primam diei, ante Officium Capituli: Tertia, post Benedicamus Tertiæ; & sic de ceteris Horis.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jesum de Mariâ natum, * Venite, adorémus. *Mat. i. Ps. 94.* Venite, 137.

Hymnus. O quàm glori-
ficâ, lxvij.

In Festis B. Mariæ dicuntur in Nocturnis novem sequentes Psalmi, cum Antiph. propriis.

In Officio autem parvo dicuntur tantum tres Psalmi, secundum ordinem Feriarum, ut infra notatur.

IN I NOCTURNO.

Ferâ II & V.

Psalmus 8.

Dómine Dóminus noster, * quàm admirabile est nomen tuum in universa terra!

Quóniam elevata est magnificentia tua * super cœlos.

Ex ore infantium & lactantium perfecisti laudem propter inimicos tuos, * ut destruas inimicum & ultorem.

Quóniam videbo cœlos tuos, ópera digitorum tuó-

rum; * lunam & stellas quæ tu fundasti.

Quid est homo, quòd memor es ejus? * aut filius hominis, quóniam vísitas eum?

Minuisti eum paulò minùs ab Angelis, glóriâ & honóre coronasti eum, * & constituisti eum super ópera manuum tuarum,

Omnia subjecisti sub pedibus ejus, * oves & boves univérsas, insuper & pecora campi;

Vólucres cœli, * & pisces maris qui perambulant semitas maris,

Dómine Dóminus noster, * quàm admirabile est nomen tuum in universa terra!

Psalmus 18.

Cœli enarrant glóriam Dei, * & ópera manuum ejus annúnciat firmamentum.

Dies diéi eructat verbum, * & nox nocti indicat sciéntiam.

Non sunt loquélæ neque

sermões , * quorum non audiantur voces eorum.

In omnem terram exiit sonus eorum , & in fines orbis terrae verba eorum : * in sole posuit tabernaculum suum.

Et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo , * exultavit ut gigas ad currentem viam

A summo caelo egressio ejus , & occursum ejus usque ad summum ejus ; * nec est qui se abscondat à calore ejus.

Lex Domini immaculata convertens animas : * testimonium Domini fidele , sapientiam praestans parvulis.

Justitiae Domini rectae , latificantes corda : * praeceptum Domini laetum , illuminans oculos.

Timor Domini sanctus , permanens in seculum seculi : * judicia Domini vera , justificata in semetipsa.

Desiderabilia super aurum , & lapidem pretiosum multum , * & dulciora super mel & favum.

Etenim servus tuus custodit ea ; * in custodiendis illis retributio multa.

Delicta quis intelligit ? * ab occultis meis munda me , & ab alienis parce servo tuo.

Si mei non fuerint dominati , * tunc immaculatus ero , & emundabor à delicto maximo.

Et erunt ut complacent eloquia oris mei , * & medi-

atio cordis mei in conspectu tuo semper.

Domine , adiutor meus , * & redemptor meus.

Psalmus 44.

Exultavit cor meum verbum bonum : * dico ego opera mea regi.

Lingua mea * calamus scribae velociter scribentis.

Speciosus forma praefiliis hominum : diffusa est gratia in labiis tuis ; * propterea benedixit te Deus in aeternum.

Accingere gladio tuo super femur tuum , * Potentissime.

Specie tua & pulchritudine tua intende , * prospere procede ,

Et regna propter veritatem , & mansuetudinem , & justitiam ; * & deducet te mirabiliter dextera tua.

Sagittae tuae acutae , populi sub te cadent , * in corda inimicorum regis.

Sedes tua , Deus , in seculum seculi : * virga directionis , virga regni tui.

Dilexisti justitiam , & odisti iniquitatem ; * propterea unxit te Deus , Deus tuus , oleo laetitiae praefortibus tuis.

Myrrha , & gutta , & casia à vestimentis tuis , à domibus eburneis ; * ex quibus delectaverunt te filiae regum in honore tuo.

Astitit regina à dextris tuis in vestitu deaurato , * circumdata varietate.

Audi , filia , & vide , & inclina

aliam aurem tuam; * & obli-
vifcote populum tuum, &
domum patris tui :

Et concupifcet rex decorem tuum; * quoniam ipse est Dominus Deus tuus; & adorabunt eum.

1) Et filiae Tyri in muneri-
bus : * vultum tuum depre-
rabuntur omnes divites ple-
bis.

2) Omnis gloria ejus filiae re-
gis ab intus, * in fimbriis
aureis, circumamicta varie-
tatis.

3) Adducatur regi virgines
post eam : * proxima ejus
afferentur tibi.

Afferentur in lætitia &
exaltatione; * adducantur
in templum regis.

Pro patribus tuis nati sunt
tibi filii; * constitues eos
principes super omnem ter-
ram.

Mémores erunt nominis
tui * in omni generatione &
generationem.

Propterea populi confite-
buntur tibi in æternum, * &
in feculum feculi.

Ant. 1. 3. Ave, gratia ple-
na; Dominus tecum: bene-
dictionum in multis. Luc. 1.

4) Audi, filia, & vide,
& inclina aurem tuam; R. Et
concupifcet rex decorem tu-
um. Ps. 44.

Pater noster, &c.

Lectiones infra, lxxvj.

IN II NOCTURNO.

Psalmus III. VI.

Psalmus 45.

Deus noster refugium &
virtus: * adjutor in tri-
bulationibus. Autumnalis.

bulationibus quæ invenérunt
nos nimis.

Propterea non timēbi-
mus, dum turbabitur terra,
* & transferentur montes in
cor maris.

Sonuerunt & turbatae
sunt aquae eorum: * con-
turbati sunt montes in for-
titudine ejus.

Fluminis impetus lætifi-
cat civitatem Dei: * sancti-
ficavit tabernaculum suum
Altissimus.

Deus in medio ejus; non
commovebitur: * adjuvabit
eam Deus manè diluculo.

Conturbatae sunt gentes,
& inclinata sunt regna: *
dedit vocem suam, mota est
terra.

Dominus virtutum nobis-
cum * susceptor noster Deus
Jacob.

Venite, & videte opera
Domini quæ posuit prodigia
super terram, * auferens
bella usque ad finem terræ.

Arcum conteret, & con-
fringet arma, * & scuta
comburet igni.

Vacate, & videte quoniam
ego sum Deus. * exal-
tabor in gentibus, & exal-
tabor in terra.

Dominus virtutum no-
biscum, * susceptor noster
Deus Jacob.

Psalmus 71.

Deus, iudicium tuum regi
dada, * & iustitiam tuam
filio regis,

Judicare populum tuum
in iustitia, * & pauperes tuos
in iudicio.

d

Suscipiant montes pacem
pópulo, * & colles iustitiam.

Judicabit páuperes pópu-
li, & salvos faciet filios páu-
perum, * & humiliabit ca-
lumniatórem.

Et permanébit cum sole
& ante lunam, * in genera-
tione & generatióem.

Descendet sicut plúvia in
vellus, * & sicut stillicidia
stillántia super terram.

Oriétur in diebus ejus ius-
ticia, & abundantia pacis, *
donec auferatur luna.

Et dominábitur à mari
usque ad mare, * & à flú-
mine usque ad términos or-
bis terrárum.

Coram illo prócident Æ-
thiopes, * & inimici ejus ter-
ram lingent.

Reges Tharsis & insulæ
múnera offerent; * reges
Arabum & Saba dona ad-
dúcent.

Et adorábunt eum omnes
reges terræ: * omnes gentes
sérvient ei;

Quia liberávit páuperem
à potente, * & páuperem
cui non erat adjútor.

Parcet páuperi & inopi;
* & ánimas páuperum salvas
faciet.

Ex usúris & iniquitate ré-
dimet ánimas eórum; * &
honorábile nomen eórum
coram illo.

Et vivet, & dábitur ei de
auro Arabiæ, & adorábunt
de ipso semper: * tota die
benedicent ei.

Et erit firmamentum in
terra in summis móntium;

super extolléatur super Líba-
num fructus ejus; * & flo-
rébunt de civitate sicut fo-
num terræ.

Sit nomen ejus benedi-
ctum in sécula: * ante so-
lem permanet nomen ejus.

Et benedicentur in ipso
omnes tribus terræ: * om-
nes gentes magnificábunt
eum.

Benedictus Dóminus Deus
Israel, * qui facit mirabilia
solus.

Et benedictum nomen ma-
jestatis ejus in æternum; *
& replébitur maiestate ejus
omnis terra: Fiat, fiat.

Psalmus 84.

Benedixisti, Dómine, ter-
ram tuam, * avertisti
captivitatem Jacob.

Remisisti iniquitatem ple-
bis tuæ, * operuisti omnia
peccata eórum.

Mitigasti omnem iram
tuam, * avertisti ab ira in-
dignationis tuæ.

Converte nos, Deus salu-
táris noster, * & averte iram
tuam à nobis.

Numquid in æternum ira-
sceris nobis? * aut extends
iram tuam à generatióem in
generatióem?

Deus, tu conversus vivi-
ficabis nos, * & plebs tua
letábitur in te.

Ostende nobis, Dómine,
misericórdiam tuam, * & sa-
lutare tuum da nobis.

Audiam quid loquátur in
me Dóminus Deus; * quó-
niam loquétur pacem in ple-
bem suam;

Et super sanctos suos, *
& in eos qui convertuntur
ad cor.

Verúmtamen prope ti-
mentes eum salutare ipsius,
* ut inhábitet glória in terra
nostra.

Misericórdia & véritas
obviavérunt sibi : * justitia
& pax osculátæ sunt.

Véritas de terra orta est,
* & justitia de cœlo pro-
spexit.

Etenim Dóminus dabit
benignitatem ; * & terrá no-
stra dabit fructum suum.

Justitia ante eum ambu-
lábit, * & ponet in via gres-
sus suos.

Ant. 8. c. Ecce concípies
in útero, & páries filium,
& vocábis nomen ejus Je-
sum. *Luc. 1.*

✠. Sanctificávit taberná-
culum suum Altíssimus :
R̄. Deus in médio ejus. *Pf.*
45.

Pater noster, &c.

Lectiones infra, lxxvi.

IN III NOCTURNO.

Feria IV & Sabbato.

Psalms 86.

Fundamenta ejus in món-
tibus sanctis : * diligit
Dóminus portas Sion super
omnia tabernácula Jacob.

Gloriósa dicta sunt de te,
* civitas Dei.

Memor ero Rahab & Ba-
bylónis * sciéntium me.

Ecce Alienígenæ, & Ty-
rus, & pópulus Æthiopum ;
* hi fuérunt illíc.

Nunquid Sion dicet :
Homo & homo natus est

in ea ; * & ipse fundávit
eam Altíssimus ?

Dóminus narrábit in scri-
ptúris populórum & prínci-
pum, * horum qui fuérunt
in ea.

Sicut lætántium ómnium
* habitatio est in te.

Psalms 96.

Dóminus regnávit, exul-
tet terra, * lætentur
insulæ multæ.

Nubes & caligo in cir-
cúitu ejus : * justitia & ju-
dicium corrèctio sedis ejus.

Ignis ante ipsum præcé-
det, * & inflammábit in cir-
cúitu inimicos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus
orbí terræ : * vidit, & com-
móta est terra.

Montes sicut cera fluxé-
runt à facie Dómini ; * à fá-
cie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli ju-
stitiam ejus ; * & vidérunt
omnes pópuli glóriam ejus.

Confundantur omnes qui
adórant sculptília, * & qui
gloriántur in simulácris suis.

Adoráte eum, * omnes
Angeli ejus.

Audívit, & lætáta est
Sion : * & exultavérunt fi-
liæ Judæ propter judícia
tua, Dómine ;

Quóniam tu Dóminus al-
tíssimus super omnem ter-
ram : * nimis exaltátus es su-
per omnes deos.

Qui diligitis Dóminum,
odite malum : * custódit
Dóminus ánimas sanctórum
suórum ; de manu peccató-
ris liberábit eos.

Lux orta est iusto, * & rectis corde lætitia.

Lætâmini, iusti, in Dômino, * & confitèmini mêmoriæ sanctificatiônis ejus.

Psalmus 97.

Cantâte Dômino canticum novum, * quia mirabilia fecit.

Salvâvit sibi dextera ejus, * & brâchium sanctum ejus.

Notum fecit Dôminus salutare suum; * in conspectu gèntium revelâvit iustitiam suam.

Recordâtus est misericordiæ suæ, * & veritatis suæ dômui Israel.

Viderunt omnes tærmini terræ * salutare Dei nostri.

Jubilâte Deo, omnis terra: * cantâte, & exultâte, & psallite.

Psallite Dômino in cithara, * in cithara, & voce psal-mi.

In tubis ductilibus, & voce tubæ corneæ: * jubilâte in conspectu regis Dômini.

Movetûr mare, & plenitudo ejus; * orbis terrarum, & qui habitant in eo.

Flûmina plaudent manu, simul montes exultabunt à conspectu Dômini, * quoniam venit iudicâre terram.

Judicâbit orbem terrarum in iustitia, * & pópulos in æquitate.

Ant. 2. D. Quod nascetur ex te Sanctum, vocabitur Filius Dei. Luc. 1.

R. Descendet sicut pluvia in vellus: R. Et replèbitur

inajestâte ejus omnis terra. *Pf. 71.*

Pater noster, &c.

Absolutio. 2 Mach. 1.

Deus meminerit testamenti sui quod locutus est, & exâudiat oratiônes nostras.

R. Amen.

Bened. de B. M. V. 138.

Leçtio j. Isaia 7.

Adjecit Dôminus loqui ad Achaz, dicens: Pete tibi signum à Dômino Deo tuo in profundum inferni, sive in excelsum supra. Et dixit Achaz: Non petam, & non tentâbo Dôminum. Et dixit: Audite ergo, domus David: Numquid parum vobis est molestos esse hominibus, quia molesti estis & Deo meo? Propter hoc dabit Dôminus ipse vobis signum: Ecce Virgo concipiet, & pariet filium; & vocabitur nomen ejus, Emmanuel. Tu autem.

R. Benedicam, lxvij.

Leçtio ij. Gal. 4.

Quanto tempore hæres parvulus est, nihil differt à servo, cum sit Dôminus omnium; sed sub tutoribus & actoribus est, usque ad præsentium tempus à patre: ita & nos, cum effemus parvuli, sub elementis mundi eramus servientes. At ubi venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum, factum ex muliere; factum sub lege; ut eos qui sub lege erant

redimeret, ut adoptionem filiorum reciperemus.

Rf. Quod in ea, lxxvij.

Leãtio iij.

Sermo sancti Bernardi Abbat̃is. *In Nat. B. M. n. 7.*

AD Patrem verebãris accédere, Jesum tibi dedit mediatórem, hunc tibi fratrem Mariã dedit. Sed fórfitan & in ipso majestatem vereãre divinã, quòd, licet factus sit homo, mánferit tamen Deus. Advocátum habere vis & ad ipsum? Ad Mariã recurre: pura siquidem humanitas in Mariã, non modò pura ab omni contaminatione, sed & pura singularitate naturã. Nec dúbium dixerim, exaudietur & ipsa pro reverentia sua. Exaudiet útique matrem Filii, & exaudiet Filium Pat̃er. Filioli, hæc peccatorum scala, hæc mea máxima fiducia est, hæc tota ratio spei meæ.

Rf. Deus ex semine, lxxvij.

Non dicitur Te Deum.

¶. Sacerd. Confiteantur tibi pópuli, Deus: *Rf.* Terra dedit fructum suum. *Ps.* 66.

Si Laudes non sequantur, dicitur hic Oratio, Concède, ut infra ad Sextam, lxxvij.

AD LAUDES.

Ps. Deus misereatur, 88. Dóminus regnãvit, decórem, ... 93. Jubilãte Deo... servite, 8.

Canticum. Zach. 2.

Lauda & lætare, filia Sion; * quia ecce ego

veníto, & habitãbo in médio tuí, ait Dóminus.

Et applicabuntur gentes multæ ad Dóminum in die illa, * & erunt mihi in pópulum, & habitãbo in médio tuí.

Et scies quia Dóminus exercituum * milit me ad te.

Et possidẽbit Dóminus Judam partem suam in terra sanctificata; * & eliget adhuc Jerúsalem.

Sileat omnis caro à facie Dómini, * quia confurrexit de habitaculo sancto suo.

Ps. Laudate Dóminum in sanctis ejus, 51.

Ant. sola Benedicta, &c. Capit. Hymn. ¶. & Ant. ad Benedictus, ut supra, lxxvij.

Oratio. Orémus.

Deus, qui de beatæ Mariæ virginis útero Verbum tuum, Angelo nuntiãnte, carnem suscipere voluisti: præsta supplicibus tuis, ut qui verè eam genitricem Dei credimus, ejus apud te intercessionibus adjuvemur; Per eundem Dóminum.

Fiunt Commemorationes.

AD PRIMAM.

Hymnus.

Memento, salutis auctor, Quòd nostri quondam corpõris, Ex illibata Virgine Nascendo, formam sumpseris.

Mariã, mater grãtiæ, Mater misericordiæ, Tu nos ab hoste prótege, Et horã mortis suscipe.

Qui natus es de Virgine,
Jesu, tibi sit gloria,
Cum Patre, cumque Spiritu,

In sempiterna secula. Amen.

Psalm. Deus, in nomine,
101. Cantate.... omnis
terra, 36. Laudate Dómi-
num, 124. *sub sola Ant.*
2. D. Filius Dei factus est ei
ex femine David secundum
carnem. *Rom.* 1.

Capitulum. Isaia. 11.

Egrediétur virga de radi-
ce Jesse, & flos de radice
ejus ascendet, & requiescet
super eum Spiritus Dómini.

R. *br.* Semen ejus * In
æternum manébit. Semen.
ÿ. Et thronus ejus sicut sol
* in conspectu meo, * In.
Glória Patri. Semen. *Pf.* 88.

ÿ. Dominábitur à mari
usque ad mare, *R.* Et usque
ad términos orbis terrarum.
Pf. 71.

Oratio. Orémus.

Protege, Dómine, famu-
los tuos subsidiis pacis;
& beate Mariæ semper vir-
ginis patrociniis confiden-
tes, à cunctis hóstibus & pe-
riculis redde secúros. Per
Dóminum.

AD TERTIAM.

Hymnus, Memento, *suprà.*

Psalm. Ad Dóminum, 58.
Levavi, 40. Lætatus sum.
58. *Ant.* De Mariæ, *Capit.*
ut supra, lxxviij.

Oratio. Orémus.

Deus, qui salutis æternæ,
beate Mariæ virginitate
foecundá, humano géneri

præmia præstitisti : tribue,
quæsumus, ut ipsam pro
nobis intercédere sentiámus,
per quam meruimus auctó-
rem vitæ suscipere Dómi-
num nostrum Jesum Chri-
stum Filium tuum ; Qui te-
cum vivit.

AD SEXTAM.

Hymn. Memento, *suprà.*

Psalm. Ad te levavi, 76.
Nisi quia, 41. Qui confidunt,
77. *Ant.* Péperit, *Capit.*
&c. *ut supra,* lxxix.

Oratio. Orémus:

Concède, misericors Deus,
fragilitati nostræ præsi-
dium, ut qui sanctæ Dei Ge-
nitricis memóriam ágimus,
intercessiónis ejus auxilió,
à nostris iniquitatibus resur-
gámus ; Per eundem Dómi-
num.

AD NONAM.

Hymnus, Memento, *suprà.*

Psalm. In convertendo,
41. Nisi Dóminus, 77. Beati
omnes, 131. *Ant.* Beátus,
Capit. &c. *ut supra,* lxxix.

Oratio. Orémus.

Famulorum tuorum, quæ-
sumus, Dómine, delictis
ignosce ; ut qui tibi placere
de actibus nostris non valé-
mus, Genitricis Filii tui Dó-
mini nostri intercessióne sal-
vémur ; Per eundem.

AD VESPERAS.

Psalmus 109.

Dixit Dóminus Dómino
meo : * Sede à dextris
meis,

Donec ponam inimicos
tuos * scabellum pedum tuó-
rum.

Virgam virtutis tue emit-
tet Dominus ex Sion; * do-
minare in medio inimicorum
tuorum.

Tecum principium in die
virtutis tue in splendoribus
sanctorum: & ex sterco aspe-
ruerunt genua te.

Juravit Dominus, & non
penitebit eum; * Tu es Sa-
cerdos in æternum secun-
dum ordinem Melchisedech.

Dominus à dextris tuis: *
confregit in die iræ suæ re-
ges.

Judicabit in nationibus;
implebit ruinas, * conqua-
sabit capita in terra multo-
rum.

De torrente in via bibet;
* propterea exaltabit caput.

Psalms 112.

Laudate, pueri, Domi-
num; * laudate nomen
Domini.

Sit nomen Domini bene-
dictum, * ex hoc nunc, &
usque in sæculum.

A solis ortu usque ad occa-
sum * laudabile nomen Do-
mini.

Excelsus super omnes gen-
tes Dominus, * & super col-
los gloriæ ejus.

Quis sicut Dominus Deus
super, qui in altis habitat,
* & humilia respicit in celo
& in terra?

Suscitans à terra inopem,
& de stercore erigens pau-
perem,

Ut collocet eum cum prin-
cipibus, * cum principibus
populi sui.

Qui habitare facit sterilem

in domo; * matrem filiorum,
latantem.

Psalms 121.

Lætatus sum in his quæ
dicta sunt mihi: * In do-
mum Domini ibimus.

Stantes erant pedes nostri
* in atriis tuis Jerúsalem;

Jerúsalem quæ ædificatur
ut civitas, * cujus participa-
tio ejus in idipsum.

Illuc enim ascenderunt tri-
bus, tribus Domini; * testi-
monium Israel, ad confiten-
dum nomini Domini:

Quia illic sederunt sedes
in judæio, * sedes super do-
mum David.

Rogate quæ ad pacem sunt
Jerúsalem, * & abundantia
diligentibus te.

Fiat pax in virtute tua, *
& abundantia in turribus
tuis.

Propter fratres meos &
proximos meos, * loquebar
pacem de te.

Propter domum Domini
Dei nostri, * quasi vi bona
tibi.

Psalms 126.

Nisi Dominus ædificaverit
domum, * in vanum la-
boraverunt qui ædificant
eam.

Nisi Dominus custodierit
civitatem, * frustra vigilat
qui custodit eam.

Vanum est vobis ante lu-
cem surgere: * surgite, post-
quam sederitis, qui manu-
catis panem doloris, cum
dederit dilectis suis somnum.

Eecce hæreditas Dni, filii;
* merces, fructus ventris.

Sicut sagittæ in manu potentis, * ita filii excussorum.

Beatus vir qui implevit desiderium suum ex ipsis; * non confundetur, cum loquetur inimicis suis in porta.

Psalms 147.

Lauda, Jerúsalem; Dominum: * lauda Deum tuum, Sion;

Quoniam confortavit feras portarum tuarum, * benedixit filiis tuis in te;

Qui posuit fines tuos pacem, * & adipe frumenti saturat te;

Qui emittit eloquium suum terræ, * velociter currit sermo ejus;

Qui dat nivem sicut lanam, * nebulam sicut cinerem spargit.

Mittit crystallum suum, sicut ut buccellas: * ante faciem frigoris eius quis sustinebit?

Emitte verbum suum, & liquet faciet eam: * flabit spiritus eius, & fluent aquæ.

Qui annuntiat verbum suum Jacob, * justitias & iudicia sua Israel.

Non fecit taliter omni nationi; * & iudicia sua non manifestavit eis.

Ant. 3. c. In me ancilla sua adimplevit Dominus misericordiam suam quam promittit domui Israel.

Capitulum. Eccli. 24.

Qui creavit me, requievit in tabernaculo meo; & dixit mihi: In Jacob inhabitabit, & in Israel hereditare, & in electis meis mit-

radices. *Ecce ancilla* firmata sum.

Hymnus. Ave, maris stella, lxvj.

Antiphona. Exultabit in Domino. R. Exultabit super salutari tuo: Ps. 31.

Ad Magnificat. Ant. 8. G.

Beata, no dicat omnes generationes; qui fecit mirabilia magna qui potens est, & sanctus notum est.

Oratio. Oremus.

Cordibus nostris; quæsumus, Domine, gratiam tuam benignam infunde; & intercedente sanctissima Deigenitrice Mariæ, corpora nostra castitate, & mentes nostras humilitate & caritate sanctifica; Per eundem.

Fiunt Communioniones.

AD COMPLETORIUM.

Ps. Super expugnaverunt, 112. De profundis, 77. Domine, non est, 98. sub sola.

In omni gente quæ audieris nomen tuum, magnificabitur super te Deus Israel.

Hymnus. in.

Virginis stelle matris que virginis honores;

Hæc natos fovisti nocte;

Fulgida stella matris, stellæ danti mergamur andis;

Sis lux in tenebris, & benedicta quæ;

Sæpe per obrepit, casti facmater amoris;

Cor vigilans uno spiret; *Virgo Dei genitrix, propitius, mater ipsæ nostras.*

Plebis ames dici vita salutem
que tuæ.

Glória summa Patri, compar
sit glória Nato,

Ambórum, tibi par, Spí-
ritus almæ, decus.

Amen.

Capitulum. Judith 13.

Nomen tuum Dóminus ita
magnificávit, ut non re-
cedat laus tua de ore hómi-
num, qui mémoires fuerint
virtutis Dómini in æternum.

Rf. br. Vultum tuum * De-
precabuntur. Vultu. v. Om-
nes divites * plebis * Depre-
cabuntur. Glória. Vultum.

v. Mémoires erunt nómi-
nis tui Rf. In omni generatió-
ne & generatióem. Ps. 44.

Ad Nunc dimittis. Ant.

4. E. Memorare diérum hu-
militatis tuæ; & invoca Dó-
minum, & loquere Regi pro
nobis, & libera nos de mor-
te. Esther 15.

Oratio. Orémus.

Beatæ & gloriósæ semper-
que virginis Mariæ, qua-
sumus, Dómine, intercessio
gloriósá nos protégat, & ad
vitam perducát æternam;
Per Dóminum.

PROSA DE BEATA

ad devotionem.

Invioláta, integra & casta
es, Mariá :

Quæ es effecta fúlgida cœli
porta.

O mater alma Christi ca-
ríssima,

Súscipe pia laudum præcô-
nia.

Nostra ut pura péciora sint
& cörpera,

Te nunc flágitant devóta
corda & ora.

Tua per precáta dulcísô-
na,

Nobis concédas véniam
per sécula.

O benigna! O benigna!
O benigna!

Quæ sola invioláta per-
manuisti.

v. Véritas de terra orta
est, Rf. Et justitia de cœlo
prospexit. Ps. 84.

Oratio. Orémus.

Famulórum tuórum qua-
sumus, Dómine, delictis
ignosce; ut qui tibi placere
de áctibus nostris non valé-
mus, Genitrícis Filij tui Dó-
mini nostri intercessióne sal-
vémur; Per eundem.

IN DEDICATIONE ECCLESIAE.

Ipso die Dedicationis, ANNUALE-MAJUS,
cum Octava primi ordinis.

In Anniversario, SOLEMNE-MAJUS, cum
Octava tertii ordinis.

IN I VESPERIS.

Psalmi de Feria.

Ant. 1. D. Cernitis quodd Dóminus Deus vester vobiscum sit : præbete igitur corda vestra, ut queratis Dóminum; & consurgite, & ædificate sanctuárium Dómino. 1 *Par. 22.*

Ant. 7. d. Domus quam ædificári volo Dómino, talis esse debet ut in cunctis regionibus nominétur : præparábo ergo ei necessaria. 1 *Par. 22.*

Ant. 5. C. Magnus est Deus noster super omnes deos : quis ergo poterit prævalere, ut ædificet dignam Deo domum? 2 *Par. 2.*

Ant. 6. C. Si cælum & cœli cœlorum capere eum nequeunt, quantus ego sum, ut possim ædificáre ei domum? 2 *Par. 2.*

Ant. 3. a. Dóminus Deus cœli ipse præcepit mihi ut ædificárem ei domum. 1 *Esdræ 1.*

Capitulum. Agg. 1.

Hæc dicit Dóminus exercituum : Pónite corda vestra super vias vestras : ascéndite in montem, portáte ligna, & ædificáte domum; & acceptábilis mihi erit, & glorificábor, dicit Dóminus.

Rf. Cuncta, Dómine, quæ in cœlo sunt & in terra, tua sunt; & quæ de manu tua accépimus, dédimus tibi : * Dómine Deus noster, † Omnis hæc cópia quam parávimus, ut ædificarétur domus nómini sancto tuo, de manu tua est. ‡. Quis prior Dómino dedit, & retribuétur ei? Ex ipso sunt ómnia : ipsi glória in sæcula. * Dómine. Glória. † Omnis. 1 *Par. 29. Rom. 11.*

Hymnus, Ecce sedes, ut infra in II Vesperis, xcij.

‡. Fundátur exultatione univérse terræ mons Sion :

Rf. Deus in dómibus ejus cognoscétur. *Pf. 47.*

Ad Magnificat. Ant. 4. D. Domus mea ædificábitur in

Jerusalem, & confortabitur
adhuc Dominus Sion, & con-
get adhuc Jerusalem. *Zac. 4.*
Oratio, ut infra ad Laudes.

[*Si fit Dominica, fit Com-
mem. Dominica occurr. in
utrisque Vesperis & Laudi-
bus.*]

AD COMPLETORIUM,
Ant. &c. ut infra, xciiij.
AD OFFICIUM NOCT.

*Invit. Dominum in tem-
plo sancto suo, * Venite,
adoremus. Habac. 2.*

Pf. 94. Venite, 137.
Hymnus. Guier.

Patris æterni Soboles co-
æva,
Dum tuæ sacros pia plebs ho-
nóres

Ædis instaurat, Deus alme,
nostris
Annue votis.

Hic sacri fontis latices ab
ortu
Iaditi purgant maculam
reatus:

Hic & infusum nova mem-
bra Christo
Christina coaptat.

Hic sua pascit populos fi-
deles
Carne, qui mundi scelus
omne tollit.

Agnus, & fusi pretium cru-
oris.
Ipse propinat.

Hic salus ægris animis pa-
ratur:
Hic reus iudex facilis re-
laxat.

Atque letalem rediviva pellit
Gratia culpam.
Cujus in celo thronus est
perennis,

Incolit parvam Deus altus
ædem:

Hic adorator sibi quisque
sedem
Præparat astris.

Nullus hanc turbo quatit,
irruentis
Nulla vis nimbi, rapidive
fluctus:

Cedit hanc contra furor in-
ferorum
Irritus omnis.

Laus Deo, virtus, honor,
& potestas
Una sit Patri, parilique
Proli:

Par sit amborum tibi nexus
omni,
Spiritus, ævo. Amen.

IN I NOCTURNO.

In Psal. Verba mea, 67.
*Ant. 6. F. Salvabit Dñs
Deus gregē pópuli sui, quia
lápides sancti elevabuntur
super terram ejus. Zach. 9.*

In Ps. Dñi est terra, 48.
*Ant. 7. d. Glória Líbaní
veniet ad ornandum locum
sanctificatiónis meæ, & lo-
cum pedum meórum glori-
ficábo. Is. 60.*

*In Ps. Júdica me, Dñe,
53. Ant. 2. D. Dabo san-
ctificatiómem meam in mé-
dio eórum, & erit taberná-
culum meum in eis. Ezech. 37.*
: *y. Latátus sum in his quæ
dicta sunt mihi: R. In do-
mum Dñi sbimus. Ps. 121.*

lectio j. Cap. 7.
De libro secundo Paralipó-
menon.

Cum compleisset Salomon
fundens preces, ignis
descendit de celo, & devo-

ravit holocausta & victimas : & majestas Domini implevit domum ; nec poterant sacerdotes ingredi templum Domini, eo quod impleffet majestas Domini templum Domini. Sed & omnes filii Israel videbant descendentem ignem, & gloriam Domini super domum : & corruentes prout in terram super pavimentum stratum lapide, adoraverunt & laudaverunt Dominum : Quoniam bonus, quoniam in seculum misericordia ejus. Rex autem & omnis populus immolabant victimas coram Domino. Mactavit igitur rex Salomon hostias, boum viginti duo millia, arietum centum viginti millia : & dedicavit domum Dei rex, & universus populus.

R. Non mansi in domo usque ad diem hanc, dicit Dominus ; sed fui semper in tentorio manens cum omni Israel : * Nunc igitur dedi locum populo meo ; plantabitur, & ultra non commovebitur. y. Tabernaculum testimonii fuit cum patribus in deserto usque in diebus David ; Salomon autem edificavit Domino domum : * Nunc. 1 Paral. 17. Ab. 7.

Lesio ij.

Sacerdotes autem stabant in officis suis : & Levites in organis carminum Domini, quae fecit David rex ad laudandum Dominum : Quoniam in aeternum esse

memoria eius ; Hymnos David canentes per manus suas ; Porro sacerdotes consistant tuis ante eas ; cumque Israel stabat. Sacerdos quoque Salomon medium atrii ante templum Domini obtulerat enim ibi holocausta & adipem pacificorum ; quia altare aeneum quod fecerat, non poterat sustinere holocausta & sacrificia & adipem. Fecit ergo Salomon solemnitatem in tempore illo septem diebus ; & omnis Israel cum eo, ecclesia magna valde, ab introitu Emath usque ad torrentem Aegypti. Fecitque die octavo collectam, eo quod dedicasset altare septem diebus, & solemnitatem celebrasset diebus septem.

R. In templo hoc ponam nomen meum in sempiternum, & ultra non faciam commoveri pedem Israel, * Si tamen custodierint omnia opera quae praecipit eis. y. Vos estis templum Dei vivi, sicut dicit Deus : Quoniam inhabitabo in illis, & inambulabo inter eos ; * Si. 4 Reg. 21. 2 Cor. 6.

Lesio iij.

Complavitque Salomon domum Domini, & domum regis, & omnia quae disposuerat in corde suo, ut faceret in domo Domini ; & in domo sua ; & prosperatus est. Apparuit autem ei Dominus nocte, & ait : Audi vocem tuam, & elegi locum istum mihi in

domum sacrificii. Si clāusero cœlum, & plūvia non flūxerit; & mandāvero & præcēpero locustæ ut devoret terram; & miserō pestilēntiam in pōpulum meum: cōversus autem pōpulus meus, super quos invocātum est nomen meum, deprecātus me fuerit, & exquisierit faciē meam, & egerit pōnitēntiam à vīs suis pēlilis; & ego exāudiam de cœlo, & propitiuſ ero peccātis eorum, & sanābo terram eorum. Oculi quoque mei erunt aperti, & aures meæ erectæ ad orationem ejus qui in loco isto orāverit. Elēgi enim & sanctificāvī locum istum, ut sit nomen meum ibi in sempiternum, & permāneant oculi mei & cor meum ibi cunctis diēbus.

Rf. Elēgi locum istum mihi in domum sacrificii: * Oculi quoque mei erunt aperti, & aures meæ erectæ † Ad orationem ejus qui in loco isto orāverit. † De omni re quamcumque petierint, fiet; ubi enim sunt duo vel tres congregāti in nōmine meo, ibi sum. * Oculi. Gloria. † Ad. 2 Paral. 7. Matth. 18.

IN II NOCTURNO.

In Ps. Afferte Dño, 126. Ant. 1. f. Sanctificāvī domum hanc quam edificasti, ut pōnerem nomen meum ibi in sempiternum. 3 Reg. 9. In Ps. Deus noster, 128. Ant. 5. a. Sanctificabitur al-

tare in glōria mea: sanctificābo & tabernāculum cum altari, & habitābo in mēdio filiōrum Israel. Exod. 29.

In Ps. Magnus Dñs, 128.

Ant. 4. f. Scient gentes quia ego Dñus sanctificator Israel, cūm fuerit sanctificatio mea in mēdio eorum in perpētuum. Ezech. 37.

† Sanctificāvit tabernāculum suum Altissimus: Rf. Deus in mēdio ejus. Ps. 45.

Lectio iv.

Sermo sancti Bernardi Abbat. 1 de Dedic.

Festivitas hodierna, fratres, tantò nobis debet esse devotior, quantò familiarior est. Nam ceteras quidem Sanctōrum solemnitates cum Ecclesiis aliis habemus communes: hæc verò sic nobis est propria, ut necesse sit, vel à nobis eam, vel à nēmine, celebrāri. Nostra est, quia de Ecclesia nostra: magis autem nostra, quia de nobis ipsis. Mirāmini forsitan, & erubescitis celebrāri festa de vobis. Sed quid lapides isti potuerunt sanctitatis habere, ut eorum solemnia celebrēmus? Habent utique sanctitatem, sed propter cōpora vestra. An verò cōpora vestra sancta esse quis dubitet, quæ templum sancti Spiritūs sunt; ut sciat unusquisque vas suum possidēre in sanctificatiōne? Itaque sanctæ sunt animæ propter inhabitantem Spiritum Dei in vobis: sancta sunt

corpore propter animas : sancta est etiam propter corpora domus.

R. Machavit hostias, & dedicavit domum Dei rex & universus populus; Sacerdotes autem stabant & Levitæ ad laudandum Dominum : * Quoniam in æternum misericordia ejus. *ψ.* Christus dilexit Ecclesiam, & seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret : * Quoniam. 2 *Paral.* 7. *Ephes.* 5.

Lectio v.

Quando domus ista per manus Pontificum dedicata est Domino, propter nos sine dubio factum est. In nobis proinde spiritualiter impleri necesse est, quæ in parietibus visibiliter præcesserunt. Et si vultis scire, hæc utique sunt : aspersio, inscriptio, inunctio, illuminatio, benedictio : hæc quidem in hac visibili domo fecere Pontifices; hæc Christus assistens Pontifex futurorum bonorum invisibiliter quotidie operatur in nobis. Aspergit nos hyssopo, ut mundemur, lavemur, dealbemur : lavat nos in confessione; lavat nos lacrymarum imbre; lavat sudore poenitentiae : magis autem lavat nos aqua illa pretiosa quæ de fonte pietatis, id est, ab ejus latere, emanavit. Non solum autem, sed inscribit digito Dei in quo ejiiciebat dæmonia, haud dubium quin in Spiritu sancto.

Inscribit; inquam, legem suam, non in lapide, sed in tabulis cordis carnalibus, propheticam implens promissionem, quæ se pollicitus est ablaturum cor lapideum, & carneum cor esse daturum, id est, non durum, non obstinatum, non Judaicum; sed pium, sed mansuetum, sed tractabile, sed devotum. Beatus quem tu erudieris, Domine, & de lege tua docueris eum.

R. Moyses tabernaculum & omnia vasa ministerii asperxit; & omnia in sanguine secundum legem mundantur : * Necesse est ergo exemplaria quidem cœlestium his mundari; ipsa autem cœlestia melioribus hostiis, quam istis. *ψ.* Tulit Moyses unctiōnis oleum, quo linivit tabernaculum cum omni suppellectili sua : obtulit & vitulum pro peccato. * Necesse est. *Hebr.* 9. *Levit.* 8.

Lectio vj.

Beati, inquam, qui docti & memores sunt mandatorum ejus, sed ad faciendum ea : alioquin scienti bonum & non facienti, peccatum est illi; & servus sciens voluntatem domini sui & non faciens, plagis vapulabit multis. Unde necesse est ut unctio spiritualis gratiæ adjuvet infirmitatem nostram, observantiarum & multimodæ poenitentiae cruce devotionis suæ gratiâ leniens; quia nec sine cruce sequi Christum, nec sine un-

tionem crucis asperitatem ferre quis posset. Hinc est quod multi abominantur & fugiunt poenitentiam, crucem quidem videntes, sed non unctiōnem. Vos qui experti estis, ecce scitis quia verè crux nostra inuncta est, & per gratiam Spiritus adjuvantis, suavis & delectabilis est poenitentia nostra, & ut ita dicam, amaritudo nostra dulcissima. At postquam unctio gratiæ hujus præcesserit, jam lucernam suam Christus non ponit sub mōdio, sed super candelabrum; quia tempus est ut luceat lux nostra coram hominibus. Jam verò benedictionem quidem expectamus in fine, quando aperiet manum suam, & implebit omne animal benedictione: nam in quatuor præmissis mèrita constant, in benedictione sunt præmia. In benedictione tota complebitur gratia sanctificationis, quando jam in domum transibimus non manufactam, æternam in cœlis. Ipsa est quæ constructur vivis ex lapidibus, angelis scilicet & hominibus. Simul enim ædificatio, & dedicatio ipsa complebitur.

R̄. Cùm intulisset Moyses arcam in tabernaculum, posuit & mensam, & candelabrum è regione mensæ, * Juxta præceptum Domini. v. Lucernam ponunt super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt: sic luceat lux vestra coram

hominibus, * Juxta. Glória.

* Juxta. Exod. 40. Matth. 5.

IN III NOCTURNO.

In Ps. Te decet hymnus, 68. Ant. 1. g. Majestas Domini implevit domum; nec poterant Sacerdotes ingredi domum Domini, eo quod impleffet majestas Domini templum Domini. 2 Par. 7.

In Ps. Quàm dilecta, 90. Ant. 6. F. Verè Dominus est in loco isto: quàm terribilis est locus iste! Non est hic aliud nisi domus Dei, & porta cœli. Genes. 28.

In Ps. Fundamenta, 129. Ant. 3. c. Ipse qui habet in cœlis habitationem, visitator & adjutor est loci; & venientes ad malefaciendum percutit ac perdit. 2 Mach. 3.

v. Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo? R̄. Qui ingreditur sine macula, & operatur justitiam. Ps. 14.

Lectio vij. Cap. 21.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Cùm intrasset Jesus Jerosolymam, commota est universa civitas, dicens: Quis est hic? Populi autem dicebant: Hic est Jesus Propheta à Nazareth Galilææ. Et intravit Jesus in templum Dei. Et reliqua.

Homilia sancti Basillii Episcopi. In Ps. 28. n. 3.

Necessaria est adoratio, non ea quæ fit extra Ecclesiam, sed quæ in ipsa

Dei aula perficitur. Ne mihi privatas aulas aut ecclesias excogitetis. Una est aula sancta Dei. Synagoga Judæorum prius aula erat: sed post admissum in Christum peccatum, facta est habitatio eorum deserta. Quapropter & Dominus: Et alias oves habeo, quæ non sunt ex hoc ovili. Cum autem loquatur de iis qui ex Gæntibus ad salutem præordinati sunt, aulam propriam præter Judæorum aulam ostendit. Non igitur extra hanc aulam adorare oportet, sed intra ipsam; ne quis extra ipsam constitutus, aut ab iis qui extra illam sunt, attractus, in aula Domini esse desinat. Interfunt enim multi in habitu quidem precationis; nec sunt tamen in aula ob mentis evagationem, & animi eorum aberrationem, ex vanis ac inutilibus curis nascentem. Qui ventrem, aut gloriam, aut argentum, aut quidvis aliud quod reliquus omnibus pluris æstimat, deum fecerit, is neque adorat Dominum, neque in aula sancta est; etiam si videatur esse dignus, qui ad sensibiles conventus admittatur.

R. Exaltate Dominum Deum nostrum, & adorate scabellum pedum ejus; quoniam sanctum est: adorate in monte sancto ejus; * Quoniam sanctus Dominus Deus noster: ✠. Veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu

& veritate; nam & Pater tales querit qui adorent eum; * Quoniam. Ps. 98. Joan. 4.

Leitio viij. n. 7.

IN templo adstant sancti Angeli: adest Dominus, qui animum ingrediendum intuetur. Preces uniuscujusque manifestæ Deo sunt, quis ex affectu, quis scite exquirat cœlestia; quis profundiorè & extremis labris verba pronantiet, cor verò ipsius procul à Deo sit. Quid si orat; carnis sanitatem, opesque terrestres, & humanam gloriam tunc efflagitat. Horum autem nihil se petendum est, ut Scriptura docet: sed in templo ejus unusquisque dicit gloriam. Creatura omnis tum silens, tum loquens, tum cœlestis, tum terræna, dat gloriam Conditori: miserabiles verò homines, postquam, adibus suis relictis, ad templum concurrerunt, quasi quidpiam consecuturi emolumentum; tamen Dei verbis aures non præbent, suam ipsorum naturam non sentiunt; præoccupati peccato, non affliguntur: non mœrent, dum reminiscuntur peccatorum; non timent judicium; sed arridentes, & inter se jungentes dexteras, precationis domum in locum immédiate loquacitatis vertunt.

R. Qui adhærent Domino ut colant eum, & diligant nomen ejus, lætificabo eos in domo orationis meæ;

* Quia domus mea domus orationis vocabitur eundis populis. *v. Nolite facere domum Patris mei, domum negotiationis; * Quia domus. Is. 56. Ioan. 2.*

Evang. & Homilia Dominica occurrentis.

[*Si autem non sit Dominica, Lectio viij dividitur ad hæc verba, Creatura omnis.*]

R. Tu, Domine universorum, qui nullius indiges, voluisti templum habitacionis tuæ fieri in nobis: * Et nunc, Sancte sanctorum, Domine, † Conserva in æternum impollutam domum istam, *v. Si quis templum Dei violaverit, disperdet illum Deus: templum enim Dei sanctum est. * Et Gloria. † Conserva, a Mach.*

14. 1. Cor. 3.

v. Sacerd. Cantata Domine, canticum novum. B. Laus eius in ecclesia sanctorum. Ps. 140.

AD LAUDES.

Psalmi de Dominica.

Ans. 3. a. Domus Dei est ecclesia Dei vivi, columna et firmamentum veritatis. 1. Tim. 3.

Ans. 4. B. Christi domus sumus nos, si fiduciam & gloriam spei usque ad finem, firmam retineamus. Hebr. 3.

Ans. 8. a. Ad Dominum accedentes, lapidem vivum & electum, & ipsi tanquam lapides vivi superedificamini, domus spiritalis. 1. Pe-

Canticum. Tob. 12.

Jerusalem civitas Dei, luce splendida fulgebis, * & omnes fines terræ adorabunt te.

Nationes ex longinquo ad te venient: & mœnera deferentes adorabunt in te Dominum, * & terram tuam in sanctificacionem habebunt;

Nomen enim magnum * invocabunt in te.

Maledicti erunt qui contempserint te; & condemnati erunt omnes qui blasphemaverint te; * benedictique erunt qui edificaverint te.

Tu autem lætaberis in filiis tuis; * quoniam omnes benedicentur & congregabuntur ad Dominum.

Beati omnes qui diligunt te, * & qui gaudent super pacem tuam.

Anima mea, benedictio Dominum; * quoniam liberavit Jerusalem civitatem suam a cunctis tribulationibus ejus Dominus Deus noster.

Beatus ero si fuerint reliquæ seminis mei * ad videndam charitatem Jerusalem.

Portæ Jerusalem ex sapphira & smaragdo edificabuntur; * & ex lapide pretioso omnis circuitus murorum ejus.

Ex lapide candido & mundo omnes plateæ ejus sternentur: * et per vicos ejus Alleluia cantabitur.

Benedictus Dominus qui exaltavit eam; * & sit re-

gnum ejus in secula seculorum super eam. Amen.

Ant. 5. a. Omnis edificatio constructa in Christo Jesu, crescit in templum sanctum in Domino; in quo & vos coedificamini in habitaculum Dei in spiritu. *Ephes. 2.*

Ant. 1. a. Dei edificatio estis, fundamentum posui: unusquisque videat quomodo superedificet; fundamentum enim Christus Jesus. *1 Cor. 3.*

Capitulum. 1 Cor. 6.

An nescitis quoniam membra vestra templum sunt Spiritus sancti qui in vobis est, quem habetis a Deo & non estis vestri? Empti enim estis pretio magno: glorificate & portate Deum in corpore vestro.

Hymnus. B.

Urbis beata, vera pacis
Vltio, Jerusalem,
Quanta surgit! celsa saxis
Conditur viventibus:
Quae polivit, haec coaptat
Sedibus suis Deus.

Singulis ex margaritis
Singulae portae nitent:
Murus omnis fulget auro,
Fulget unionibus:
Angularis petra Christus
Fundat urbis moenia.

Ejus est sol casus Agnus,
Ejus est templum Deus:
Aemulantes hic beati
Puriore Spiritus,
Laude jugi Numen unum
Terque Sanctum concinunt.

Hinc & inde sunt aperta
Civitatis ostia:

Quisquis ambit huc ventre,
Inferique moenibus,
Ante duris hic probari
Debuit laboribus.

Sit perennis laus Parenti;
Sit perennis Filio:
Laus tibi qui nectis ambos,
Sit perennis Spiritus,
Christina cujus nos inungens
Viva templa consecrat.
Amen.

ψ. Domum tuam decet
sanctitudo, Domine, *R.* In
longitudinem dierum. *Pf. 92.*

Ad Benedictus. Ant. 7. a.

Domus tua, Domine, in
sanctificatione tua permanet;
& omnes gentes agnoscant
quia tu es Deus,
& non est alius praeter te.
Judith 9.

[*Ipsa die Dedicacionis, &
per Octavam,*

Oratio. Orémus.

Deus, qui invisibiliter
omnia continet, & ta-
men pro salute generis hu-
mani signa tuae potentiae vi-
sibiliter ostendis: Templum
hoc potentiae tuae inhabita-
tionis illustra, & concede
ut omnes qui huc deprecatori
convenient, ex quacumque
tribulatione ad te clamaverint,
consolationis tuae beneficia consequantur; Per
Dominum.]

*In Anniversario, & per
Octavam,*

Oratio. Orémus.

Deus, qui nobis per sin-
gulos annos hujus san-
cti Templi cui consecrationis
reparas diem, & sacris sem-
per mysteriis representat

incólumes : exaudi preces pópuli tui, & præsta ut quisquis hoc Templum beneficia petiturus ingréditur, cuncta se impetrasse lætetur ; Per Dóminum.

AD HORAS, in fine Hymnorum, Doxologia.

Sit laus Patri, laus Filio ;
Par sit tibi laus, Spiritus,
Divina cujus únctio
Nos templa Christo cónsecrat. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Domus Dei.

*In R. br. y. Qui magnificas in nobis * locum tuum & templum. 2 Mach. 3.*

Canon.

Ex Concilio Parisiensi sexto.

An. 829. lib. 2. cap. 11.

Quia Pontifices Basilicas Deo dédicant, ut omnes qui illuc deprecáturi véniunt, de quacumque tribulatione ad eum clamáverint, consolationis ejus beneficia consequantur ; oportet ut, remoto negligéntiæ torpore, hujúsmodi loca ad Deum exorandum, sibi que propítium faciendum, frequenter ac devótè ádeant (Christiáni) ; dignosque se aspéctibus Angelórum, quorum conventus mínimè ibi adefse dubitantur, exhibeant.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Christi domus.

Capitulum. Hebr. 10.

Habentes, fratres, fidúciam in intróitu sanctórum in ságuine Christi,

quam initiávit nobis viam novam & viventem per velámen, (id est, carnem suam) & Sacerdótem magnum super domum Dei ; accedámus cum vero corde in plenitúdine fidei.

*R. br. In multitudíne misericórdiæ tuæ * introibo in domum tuam, * Allelúia, allelúia. In. y. Adorábo ad templum sanctum tuum * in timóre tuo, * Allelúia. Glória. In. Ps. 5.*

y. Introibo in domum tuam in holocaustis: R. Reddam tibi vota mea. Ps. 65.

[*Per Oñavam Anniversarii, omisso Allelúia, resumptio fit ad primum asteriscum * ; & sic ad alias Horas.]*

AD SEXTAM.

Ant. 8. c. Ad Dñum.

Capitulum. Apoc. 3.

Qui vicerit, faciám illum columnam in templo Dei mei, & foras non egrediétur amplíus : & scribam super eum nomen Dei mei, & nomen civitátis Dei mei novæ Jerúsalem, quæ descendit de cælo à Deo meo, & nomen meum novum.

*R. br. Beátus * quem elegisti & assumpsisti, * Allelúia, allelúia. Beátus. y. Inhabitábit * in atriis tuis, * Allelúia. Glória. Beátus. Ps. 64.*

y. Beáti qui hábitant in domo tua, Dómine : R. In sécula seculórum laudábunt te. Ps. 83.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Dei.

Capitulum. 2 Cor. 5.

Scimus quoniam si terrestris domus nostra hujus habitacionis dissolvatur, quod edificacionem ex Deo habemus, domum non manufactam, æternam in cœlis. Nam & in hoc ingemiscimus, habitacionem nostram, quæ de cœlo est, superinducipientes.

R. br. Replebimur * in bonis domus tua, * Allelúia, allelúia. Replebimur. y. Sanctum est templum tuum, * mirabile in æquitate, * Allelúia. Glória. Replebimur. Ps. 64.

y. Quam dilecta tabernacula tua, Dómine virtutum! R. Concupiscit & deficit anima mea in atria Dómini. Ps. 83.

AD II VESPERAS.

In Ps. Latatus sum. 58.

Ant. **U**nus de septem Angelis sustulit me in spiritu, & ostendit mihi civitatem sanctam Jerusalem descendentem de cœlo à Deo. Apoc. 21.

In Ps. Nisi Dóminus. 77.

Ant. 8. **G**. Erat structura muri ejus ex lapide iaspide; ipsa verò civitas aurum mundum, simile vitro mundo. Apoc. 21.

In Ps. Memento cum sua divisione, 131. Ant. 1. **D**. Templum non vidi in ea; Dóminus enim Deus omnipotens templum illius est, & Agnus. Apoc. 21.

In Ps. Super flumina, 41.

Ant. 3. a. Civitas non eget sole neque lunâ, ut luceant in ea; nam claritas Dei illuminavit eam, & lucerna ejus est Agnus. Apoc. 21.

In Ps. Lauda, Jerusalem. 87. Ant. 6. **F**. Non intrabit in eam aliquod coinquinatum, aut abominacionem faciens & mendacium, nisi qui scripti sunt in libro vitæ Agni. Apoc. 21.

Capitulum. Isaiæ 33.

Respice Sion civitatem sollemnitatis nostræ: oculi tui videbunt Jerusalem, habitacionem opulentam, tabernaculum quod nequaquam transferri poterit: nec auferentur clavi ejus in sempiternum, & omnes funiculi ejus non rumpentur; quia solummodo ibi magnificus est Dóminus noster.

Hymnus. B.

Ecce sedes hic Tonantis,
Ecce cœli janua:
Hic sacerdos, ara, templum,
Hic Deus fit hostia:
Incruenta morte jugis
Hic amor lipat Deum.

Qualis ara, quanta sedes
Ipsius espax Dei!
Quem nec universa terra,
Omne nec cœlum capit,
Orbe parvo se occidans
Hic latere sustinet.

Quam libenter hic pudicis
Inferit se cordibus!
Hic amantis tota Christi
Exerit se caritas:
Hic Pater caros sedere
Gesit inter filios.

Hinc facesse quem profana
 Polluit contagio,
 Neu sacrum transire limen
 Inquinatus audeas:
 Ultor astat cum flagellis
 Puniens fontes Deus.
 Sit perennis laus Parenti;
 Sit perennis Filio:
 Laus tibi qui necis ambos,
 Sit potennis, Spiritus,
 Chrisma cuius nos inungens
 Viva templa consecrat.
 Amen,

¶. Gloriosa dicta sunt de
 te, civitas Dei: R. Sicut
 latrantium omnium habitatio
 est in te. Ps. 86.

Ad Magnificat. Ant. 5. C.
 Gressus rectos facite pedibus
 vestris; accessistis enim
 ad civitatem Dei viventis
 Jerusalem coelestem: itaque
 regnum immobile suscipientes,
 serviamus Deo cum metu
 & reverentia. Hebr. 12.

Oratio, ut supra ad Laudes,

AD COMPLETORIUM.

Ant. 6. F. Sint oculi tui
 aperti super domum hanc
 nocte ac die, Domine, ut
 exaudias deprecationem populi
 tui. 3 Reg. 9.

Doxol. Sit laus, ut supra
 ad Horas. xcj.

Ad Nunc dimittis. Ant.
 5. a. Implebo domum istam
 gloria, & in loco isto habi-
 tationem. Agg. 2.

¶ De Dominica (si que
 occurrat intra O. Annivers.
 Dedic.) sit Officium ut in Psal-
 terio aut in Proprio, cum
 communis. O. in utrisque
 Vesperis & Laudibus.

INTRA OCTAVAM
 Anniversarii Dedicacionis.
 Semiduplex.

Omnia ut in die, exceptis
 qua sequuntur.

Psalmi de Feria in toto
 Officio.

AD NOCTURNUM.

Tres Antiph. V. & R. R.
 ex No. Festi, juxta Feriam.

Le. j de Script. occur. e
 tribus fit una: ij & iij ut ha-
 bentur infra pro qualibet die.

AD LAUDES.

Ant. sola 5. a. Omnis,
 quarta de Laud. Festi.

Canticum de die.

AD HORAS, omittitur
 Alleluia in R. R. br.

AD VESPERAS.

Ant. sola 4. E. Unus, pri-
 ma de Vesperis Festi.

[Intra Octavam ipsius
 diei Dedicacionis, Laudes &
 Vesperis dicuntur sub quin-
 que Antiph. ut in die, quia
 Octava est primi ordinis.]

SECUNDA DIE.

Le. iij.

Sermo sancti Augustini Epi-
 scopi. 336. in Dedic.

Celebritas hujus congregacionis, dedicatio est
 domus orationis. Domus
 ergo nostrarum orationum,
 ista est; domus Dei, nos
 ipsi. Si domus Dei nos ipsi,
 nos in hoc seculo edificamur,
 ut in fine seculi dedi-
 cemur. Edificium, imo edi-
 ficatio habet laborem, dedi-
 catio exultationem. Quod
 hic fiebat, quando ista sur-
 gebant; hoc fit modò, cum
 congregantur credentes in

Christum. Credendo enim, quasi de silvis & montibus ligna & lapides præciduntur. Cum verò catechizantur; baptizantur, formantur; tanquam inter manus fabricorum & operum dolantur, collineantur, complanantur. Verumtatem domum Domini non faciunt, nisi quando caritate compingantur.

Leãio iij.

Ligna ista & lapides si non sibi certo ordine cohererent, si non se pacificè innècterent, si non se invicem, coherendo sibi, quodam modo amarent, nemo huc intraret. Denique quando vides in aliqua fabrica lapides & ligna bene sibi coherere, securus intras, ruïnã non times. Volens ergo Dóminus Christus intrare, & in nobis habitare, tanquam ædificando dicebat: Mandatum novum do vobis, ut vos invicem diligatis. Mandatum, inquit, novum do vobis: veteres enim eratis, domum mihi nondum faciebatis, in vestra ruina jacebatis. Ergo ut eruamini de vestræ ruina vetustate, vos invicem amate.

TERTIA DIE.

Leãio ij. Unde supra, n. 6.
De Sermone sancti Augustini
Episcopi.

Dum novam constructionem sanctæ hujus Ecclesiæ libenter attendimus, quam divino nomini hodie

dedicamus; invenimus à nobis deberi, & Deo nostro maximam laudem, & sanctitati vestræ congruum de divinæ domus ædificatione sermonem. Tunc autem sermo noster congruus erit, si in se aliquid ædificationis habeat, quod utilitati animarum vestrarum, Deo vos interius ædificante, proficiat. Quod hic factum corporaliter videmus in parietibus, spiritualiter fiat in mentibus: & quod hic perfectum cernimus in lapidibus & lignis, hoc, ædificante gratiã Dei, perficiatur in corporibus vestris.

Leãio iij.

Pripcipaliter ergo gratias agamus Dómino Deo nostro, à quo est omne datum optimum, & omne donum perfectum: & ejus bonitatem totã cordis alacritate laudemus; quoniam ad construendam istam domum orationis, fidelium suorũ visitavit animum, excitavit affectum, surrogavit auxilium; inspiravit necdum volentibus ut vellent, adjúvit bonæ voluntatis conatus ut facerent; ac per hoc Deus, qui operatur in suis & velle & perficere pro bona voluntate, hæc omnia ipse cepit, ipse perfecit. Et quia opera bona in conspectu suo nunquam esse permittit inania; fidelibus suis, quibus operantibus præbuit virtutis suæ favorem, tribuet condignam pro tanta operatione

mercedem. Adhuc ampliùs agenda sunt gratiæ Deo nostro : hanc enim Ecclēſiam, quam fecit nōmini suo cōſtrui, fecit etiā ſanctorum Mārtyrum reliquiis ampliùs honorāri.

QUARTA DIE.

Leſio ij.

De Sermōne ſancti Auguſtini Epīſcopi. 337. de Dedic. n. 1.

Bona ōpera fidēlium de ſua temporali terrenāque ſubſtātia, cū in theſauris cōelēſtibus reconduntur ; fides hoc videt, quæ pietatis ōculum habet in corde. Unde & iſta ædificia, quæ congregandis religiōſis cœtibus extruuntur, cū ōculo carnis inſpēxerit, laudat intēriùs quod cernit extēriùs ; & viſibili accipit lumine, ad quod gāudeat inviſibili veritate. Neque enim occupāta eſt fides inſpicere quā pulcra ſint membra hujus habitacionis, ſed de quanta interiōris hōminis pulcritūdine procédant hæc ōpera dilectionis.

Leſio iij.

Retribuet ergo Dōminus fidēlibus ſuis tam piē, tam hilāriter, tam devōtē iſta operantibus, ut eos quoque ipſos in ſuæ fabricæ cōſtructione cōponat, quod currunt lapides vivi, fide formati, ſpe ſolidati, caritate compacti ; ubi ſapientis ille architectus Apōſtolus fundamentum poſuit Chriſtum Jeſum, ſummum

ipſum lapidem angularem ; ſicut & Petrus de prophetica Scriptūra cōmēmorat, ab hominibus quidem reprobatum, à Deo autem electum & honorificatū. Huic adhærendo, pacāmur ; huic incumbendo, firmāmur.

QUINTA DIE.

Leſio ij. Unde ſuprà.

De Sermōne ſancti Auguſtini Epīſcopi.

Chriſtus ſimul eſt & lapis fundamentalis, quia ipſe nos regit ; & angularis, quia ipſe conjungit. Ipſa eſt petra, ſuprà quam vir ſapiens ædificans domum ſuam, contra omnes hujus ſeculi tentacionēs tutiſſimus perſeverat ; nec plūviā irruente labitur, nec flūmine inundante ſubvertitur, nec ventis flantibus commovetur. Ipſe eſt & pax noſtra, qui fecit ūtraque unum : in ipſo enim neque circumciſio quidquam valet, neque præputium, ſed nova creatūra. Hi enim duo tanquam parietes ex diverſo venientes, longē ab invicem fuerant ; donec ad illum, tanquam ad angulum ducti, etiā in illo ſibi met copulati ſunt.

Leſio iij. n. 2.

Itaque ſicut hoc ædificium viſibile factum eſt nobis corporaliter congregandis ; ita illud ædificium, quod nos ipſi ſumus, Deo ſpiritualiter habitāturo cōſtruitur. Terraplum enim Dei ſanctum eſt, inquit Apōſtolus, quod eſtis vos. Sicut hoc terrēnis mō-

libus construximus, sic illud bene compolitis moribus erigamus. Hoc enim nunc visitantibus nobis, illud in fine seculi, Domino veniente, dedicabitur, quando corruptibile hoc nostrum induet incorruptionem, & mortale hoc nostrum induet immortalitatem; quia corpus humilitatis nostrae conformabit corpori gloriae suae.

SEXTA DIE.

Lectio ij.

Sermo sancti Joannis Chrysostomi. *Hom. 33. in Mat.*

Communio omnium domus est Ecclesia, in quam vobis prius ingressis, nos intramus, discipulorum formam retinentes: idcirco communiter omnibus, statim atque ingressi fuimus, ut illis daram legem sequamur, pacem afferimus. Nemo igitur solcordia torpeat, nemo secularibus rebus suspensum animum habeat, cum jam ad predicandum Sacerdotes intraverint. Non enim parva huic rei imminet poena. Equidem nullus potius malum in domum alicujus vestram ingressus desitui, quam hic predicans non audiri. Hoc mihi molestius esset quam illud; quod quidem haec magis proprie domus nostra est, quam illa.

Lectio iij.

Hic magna illa nostra opera posita sunt, hic spes nostra omnis. Quid enim hoc loco non magnum est & admirandum? Nam haec mensa

longe pretiosior est atque jucundior; & lucerna haec quam illa, ut norunt qui cum fide oleo peruncti, a morbis liberati sunt. Arca etiam haec multo melior, magisque necessaria. Non enim vestes, sed misericordiam inclusam continet; quamvis paucis sint qui eam possideant. Hic & lectulus est valde illo praestantior; divinarum enim Scripturarum requies quovis lecto suavior est.

SEPTIMA DIE.

Lectio ij.

De Sermone sancti Joannis Chrysostomi.

Homil. in Vidi Dominum.

Cum animi divitias considero in vobis augescere, gaudeo semper, ut qui non frustra sementem fecerim, ut qui non incessum labores pertulerim. Unde igitur hoc lucrum conscio, unde perspicuo sermones ad opus proficere? Numquam, ex hoc concursu; ex eo quod Ecclesiam omni matrem studiosè amplectimini; ex hac pernocte perpetuaque statione; ex eo quod angelicorum ordinum stationem imitantes, sine cessatione laudes & hymnos offertis Conditori. O mira Christi dona! In superis, exercitus angelorum canunt gloriam: in terris, homines in Ecclesiis choros agentes; ad illorum exemplum eandem cantant gloriam. In superis, Seraphim ter sanctam illum hymnum resonant: in terris, eundem hominum promit

promis multitudine; communiterque, tum cœlestium, tum terrèstrium, plaudit cœlébritas.

Leção iij.

Nulla res tantum affert gaudii vitæ nostræ, quantum hoc, quod ex animo gaudétis in Ecclesiâ congregari. In Ecclesiâ, gaudéntium conservatur gaudium. In Ecclesiâ, animo dejectórum est recreatio. In Ecclesiâ, doléntium est voluptas. In Ecclesiâ, defatigatórum est respiratio. In Ecclesiâ, laborántium est requies. Venite enim, inquit, post me, qui laborátis & onerati estis; & ego reficiam vos. Quid hâc voce potest esse desiderabilius? quid hâc invitatione jucundius? Ad épulum te vocat, qui in Ecclesiâ te vocat.

VESPERÆ de die Ostava, ut in I Vesperis Festi.

**OCTAVA
DEDICATIONIS.**

Duplex-minus.

Officium, dempto ritu Solemni, ut in die, præter Lectiones.

IN I NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II NOCTURNO.

Leção iv.

Sermo sancti Cæsarii Episcopi. 229. in Dedic.

Quotiescumque, fratres carissimi, altaris vel templi festivitatem cõsumus, si fideliter ac diligenter attendimus, & sanctè ac justè vivimus; quidquid in tem-

Autumnalis.

plis manufactis agitur, totum in nobis spiritali ædificatiõne complètur. Non enim mentitus est ille qui dixit: Templum Dei sanctum est, quod estis vos; & iterum: Nescitis quia cõpõra vestra templum sunt Spiritus sancti? Quia verò nullis præcedéntibus mèritis, sed per grátiam Deimèrtimus fieri templum Dei; quantum pòssumus, cum ipsius adjutório laborémus, ne Dõminus noster in templo suo, hoc est, in nobis ipsis, inveniat quod óculos suæ majestatis offendat: sed habitaculum cordis nostri evacuètur vitiiis, & virtútibus repleatur; claudatur diabolo, & aperiatur Christo.

Leção v. Serm. 230.

Quia, fratres, habitare desiderat in nobis Deus, cum ipsius adjutório ita cor nostrum studeamus bonis semper cogitationibus occupare, & cõpõra nostra ab omni forde luxuriæ munda custodire, ut Deum in nobis delectet habitare. In templo enim à Salomõne ædificato legimus duo altaria fuisse constituta, unum foris, aliud intus: in illo quod foris erat, animalium celebrabatur sacrificium; in illo verò quod intus erat, thymiamatis offerebatur incensum. Videamus èrgo ne fortè in nobis duo sint altaria constituta; cõpõris scilicet, & cordis nostri. Denique duplex à nobis sacrificium querit Deus: unum, ut simus

e

casto corpore; aliud, ut mundo corde esse debeamus.

Leſio vj.

IN illo altari, quod à Salomone legitur ædificatum, quotidianus ignis ardebat: quod utinam & in nobis pietas divina perficiat. Unde non solum orationibus, sed etiam bonis operibus placandus est Deus; ut in altari cordis nostri ignem suum semper accendat, illum de quo ipse dixit: Ignem veni mittere in terram; & quid volo nisi ut accendantur? quia duo sunt ignes; cupiditatis scilicet, & caritatis: & unus de parte Dei, alter de parte diaboli: unus devorans omnia mala, alter universa bona consumens. Consideret unusquisque conscientiam suam: & si in se videt ignem cupiditatis ardere, cum Dei adjutorio festinet extinguere; quia nihil in illo boni remanere poterit, quem ignis cupiditatis accenderit; sicut nihil in eo mali remanebit, in quo ignis arserit caritatis.

IN III NOCTURNO.

Leſio vij. Cap. 10.

Leſio sancti Evangelii secundum Joannem.

IN illo tempore; Facta sunt Encænia in Jerosolymis; & hiems erat: & ambulabat Jesus in templo in porticu Salomonis. Et reliqua. Homilia venerabilis Bedæ Presbyteri. in *Ev. Joan.*

Encænia vocabatur sollemnitas dedicationis tem-

pli, quam populus Dei ex antiqua Patrum traditione per annos singulos celebrare consueverat. Sed notandum est quod hæc Encænia quæ hic leguntur, non ad primam templi dedicationem, sed ad ultimam pertinent: quod ex eo facile colligitur, quia hieme facta referuntur. Prima siquidem ejusdem templi dedicatio à Salomone, tempore autumnii; secunda autem à Zorobabel & Jesu sacerdote, tempore veris; tertia à Juda Machabæo, tempore hiemis est facta; quando specialiter constitutum esse legitur, ut eadem dedicatio per omnes annos in memoriam sollemnibus renovaretur officiis: quæ etiam ad tempus usque Dominicæ Incarnationis observata fuit, sicut modò, cum legeretur Evangelium, audivimus. Quæ etiam dedicatio salubri consuetudine in Ecclesiis Christi moderno tempore dignoscitur.

Leſio viij.

ET ambulabat Jesus in porticu Salomonis. Si Dei Filius ambulare voluit in templo, in quo caro & sanguis brutorum animalium offerebatur; multò magis nostram orationis domum, ubi carnis ipsius ac sanguinis sacramenta celebrantur, visitare gauderet. Si perambulare non despexit porticum in qua rex quondam mortalis ac terrenus, quamvis potentissimus ac sapien-

tissimus, ad orandum stare solébat; quantò magis penetrália còrdium nostròrum invisere atque illustráre desiderat: si tamen ea pòrticum esse Salomónis, hoc est, si ea timórem suum, qui est instium sapiéntiæ, habére perspéxerit? Neque enim putandum est, quia domus solúmmodo in qua ad orandum, vel ad mystéria celebranda convenimus, templum sit Dómini; & non ipsi qui in nómine Dómini convenimus, multò ámpliùs templum ejus appellémur & simus; cùm manifestè dicat Apóstolus: Vos estis templum Dei vivi; sicut dicit Deus: Inhabitábo in eis, & inter illos ambulábo.

Leãio ix de Ev. & Homil. Domin. occurrentis.

[*Si autem non fit Domini-*

ca, Leãio viij dividitur ad hæc verba: Neque enim.]

AD PRIMAM.

Canon.

Ex Concilio Coloniensi primo. a. 1536. p. 9. c. 13.

Signat Templi Dedicatio tam fidélis animæ, quàm Ecclésiæ cum Christo desponsationem. Ipsa enim Ecclésiæ Cathólica, ex multis vivis lapídibus adunáta, verum Dei templum est. Quòd si Dei templum sumus, altáre intus habémus. In hoc altári fit sacrificium laudis. Hinc preces ad cœlum ascendunt: ad cor enim respicit Deus. Quamobrem, nisi ómnia quæ in hujuscemodi consecratione extérius aguntur, in nobis spirituáliter impleantur, parum hinc fructûs nobis accésserit.

PSALMI PŒNITENTIALES.

Psalms 6.

Dómine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corripas me.

Miserére mei, Dómine, quóniam infirmus sum : * sana me, Dómine, quóniam conturbáta sunt ossa mea.

Et ánima mea turbáta est valde ; * sed tu, Dómine, úsquequo ?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam : * saluum me fac propter misericórdiam tuam ;

Quóniam non est in morte, qui memor sit tui : * in inferno autem quis confitébitur tibi ?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per síngulas noctes lectum meum, * lacrymis meis stratum meum rigábo.

Turbátus est à furóre óculus meus, * inveterávi inter omnes inimicos meos.

Discédite à me, omnes qui operámini iniquitatem ; * quóniam exaudivit Dóminus vocem fletus mei.

Exaudivit Dóminus deprecationem meam : * Dóminus orationem meam suscepit.

Erubescant & conturbentur vehementer omnes inimici mei : * convertantur & erubescant valde velóciter.

Psalms 31.

Beati quorum remissæ sunt iniquitates, * & quorum facta sunt peccata.

Beátus vir cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec est in spiritu ejus dolus.

Quóniam táci, inveteráverunt ossa mea, * dum clamárem totá die.

Quóniam die ac nocte graváta est super me manus tua, * conversus sum in ærumna mea, dum configitur spina.

Delictum meum cónnitum tibi feci, * & injustitiam meam non abscondi.

Dixi : Confitébor adversum me injustitiam meam Dómino ; * & tu remisisti impietatem peccati mei.

Pro hac orábit ad te omnis sanctus * in tempore oportúno.

Verúmtamen in dilúvio aquarum multarum, * ad eum non approximábunt.

Tu es refúgium meum à tribulatione quæ circumdedit me : * exultatio mea, érué me à circumdántibus me.

Intellectum tibi dabo, & instruam te in via hac quæ gradiéris : * firmábo super te óculos meos.

Nolite fieri sicut equus & mulus, * quibus non est intellectus.

In campo & fræno maxillas eorum constringe, * qui non appróximant ad te.

Multa flagella peccatoris : * sperantem autem in Dó-

trino misericórdia circumdabit.

Lætámini in Dómino, & exultáte, iusti; * & gloriámini, omnes recti corde.

Psalms 37.

Dómine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corripas me;

Quóniam sagittæ tuæ infixæ sunt mihi, * & confirmasti super me manum tuam.

Non est sanitas in carne mea à facie iræ tuæ: * non est pax óslibus meis à facie peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ supergressæ sunt caput meum: * & sicut onus grave gravátæ sunt super me.

Putruérunt & corruptæ sunt cicatrices meæ, * à facie insipientiæ meæ.

Miser factus sum & curvátus sum usque in finem: * totá die contristátus ingrediebar.

Quóniam lumbi mei impléti sunt illusióibus: * & non est sanitas in carne mea.

Afflictus sum & humiliatus sum nimis: * rugiebam à gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne desiderium meum; * & gémitus meus à te non est absconditus.

Cor meum conturbátum est, dereliquit me virtus mea; * & lumen oculórum meórum, & ipsum non est mecum.

Anáci mei & próximi mei * adversum me appropinquavérunt & steterunt.

Et qui juxta me erant de longè steterunt; * & vim faciebant qui querebant animam meam.

Et qui inquirebant mala mihi, locúti sunt vanitátes, * & dolos totá die meditabamur.

Ego autem tanquam furcus non audiebam, * & sicut mutus non apériens os suum.

Et factus sum sicut homo non audiens, * & non habens in ore suo redargutiónes.

Quóniam in te, Dómine; sperávi; * tu exaudies me, Dómine Deus meus.

Quia dixi: Nequando supergaudeant mihi inimici mei; * &, dum commoventur pedes mei, super me magna locúti sunt.

Quóniam ego in flagella parátus sum; * & dolor meus in conspectu meo semper.

Quóniam iniquitátem meam annuntiábo; * & cogitábo pro peccáto meo.

Inimici autem mei vivunt; & confirmáti sunt super me; * & multiplicáti sunt qui odérunt me iniquè.

Qui retribuunt mala pro bonis, detrahébant mihi; * quóniam sequébar bonitátem.

Ne derelinquas me, Dómine Deus meus; * ne discesseris à me.

Intendá in adiutoriúm meum, * Dómine Deus salútis meæ.

Psalms 50.

Miserere mei, Deus, * secundum magnam misericordiam tuam.

Et secundum multitudinem miserationum tuarum * dele iniquitatem meam.

Amplius lava me ab iniquitate mea, * & à peccato meo munda me;

Quoniam iniquitatem meam ego cognosco, * & peccatum meum contra me est semper.

Tibi soli peccavi, & malum coram te feci; * ut iustificeris in sermonibus tuis, & vincas cum iudicaris.

Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, * & in peccatis concipit me mater mea.

Ecce enim veritatem dilexisti: * incerta & occulta sapientie tue manifestasti mihi.

Asperges me hyssopo, & mundabor: * lavabis me, & super nivem dealbabor.

Auditui meo dabis gaudium & lætiam; * & exultabunt ossa humiliata.

Averte faciem tuam à peccatis meis, * & omnes iniquitates meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus; * & spiritum rectum innova in visceribus meis.

Ne projicias me à facie tua; * & spiritum sanctum tuum ne auferas à me.

Redde mihi lætiam salutaris tui; * & spiritu principali confirma me.

Docébo iniquos vias tuas;

* & impii ad te convertentur.

Libera me de sanguinibus, Deus, Deus salutis meae; * & exultabit lingua mea iustitiam tuam.

Dómine, labia mea aperies; * & os meum annuntiabit laudem tuam.

Quoniam si voluisses sacrificium, dedissem utique; * holocaustis non delectaberis.

Sacrificium Deo spiritus contribulatus: * cor contritum & humiliatum, Deus, non despicies.

Benigne fac, Dómine, in bona voluntate tua Sion, * ut ædificentur muri Jerusalem.

Tunc acceptabis sacrificium iustitiae, oblationes & holocausta; * tunc imponent super altare tuum vitulos.

Psalms 101.

Dómine, exaudi orationem meam; * & clamor meus ad te veniat.

Non avertas faciem tuam à me: * in quacumque die tribulor, inclina ad me aurem tuam.

In quacumque die invocavero te, * velociter exaudi me;

Quia defecerunt sicut fumus dies mei, * & ossa mea sicut crémium aruerunt.

Percussus sum ut fœnum, & aruit cor meum; * quia oblitus sum comedere panem meum.

A voce gemitus mei * adhæsit os meum carni meae.

Similis factus sum pelli-
cano solitudinis : * factus
sum sicut nycticorax in do-
micilio.

Vigilavi , * & factus sum
sicut passer solitarius in tecto.

Totâ die exprobrabant
mihi inimici mei ; * & qui lau-
dabant me , adversum me
jurabant.

Quia cinerem tanquam
panem manducabam ; * &
potum meum cum fletu mis-
cebam ,

A facie iræ & indignati-
onis tuæ ; * quia elevans alli-
fisti me.

Dies mei sicut umbra de-
clinaverunt ; * & ego sicut
foenum arui.

Tu autem , Dómine , in
æternum permanes ; * & me-
moriâle tuum in generati-
onem & generati-
onem.

Tu exurgens miseraberis
Sion , * quia tempus mise-
rendi ejus , quia venit tem-
pus ;

Quóniam placuerunt ser-
vis tuis lapides ejus , * & ter-
ræ ejus miserebuntur.

Et timébunt gentes no-
men tuum , Dómine , * &
omnes reges terræ glóriam
tuam ;

Quia ædificavit Dóminus
Sion , * & vidébitur in gló-
ria sua.

Respexit in orationem hu-
milium , * & non sprevit
precem eorum.

Scribantur hæc in genera-
tione altera : * & pópulus
qui creabitur , laudabit Dó-
minum ,

Quia prospexit de excelsis
sancto suo : * Dóminus de
cælo in terram aspexit ;

Ut audiret gémitus com-
peditórum , * ut solveret fi-
lios interemptórum ;

Ut annúncient in Sion no-
men Dómini , * & laudem
ejus in Jerúsalem ,

In conveniendo pópulos
in unum , & reges , * ut sér-
viant Dómino.

Respondit ei in via virtú-
tis suæ : * paucitatem dié-
rum meórum núntia mihi.

Ne révoques me in dimidio
diérum meórum : * in ge-
nerationem & generati-
onem anni tui.

Initio tu , Dómine , ter-
ram fundasti : * & ópera má-
nuum tuarum sunt cæli.

Ipsi peribunt ; * tu autem
permanes :

Et omnes sicut vestimen-
tum veterascent ; * & sicut
opertórium mutabis eos , &
mutabuntur.

Tu autem idem ipse es , *
& anni tui non deficient.

Filii servórum tuórum ha-
bitábunt ; * & semen eorum
in séculum dirigétur.

Psalms 129.

DE profundis clamavi ad
te, Dómine : * Dómine,
exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intenden-
tes * in vocem deprecationis
meæ.

Si iniquitates observáveris
Dómine ; * Dómine , quis
sustinébit ?

Quia apud te propitiatio

est, * & propter legem tuam
sustinui te, Dómine.

Sustinuit ánima mea in
verbo ejus, * sperávit ánima
mea in Dómino.

A custódia matutina usque
ad noctem * speret Israel in
Dómino;

Quia apud Dóminum mi-
sericórdia, * & copiósá apud
eum redemptio;

Et ipse redimet Israel * ex
ómnibus iniquitatibus ejus.

Psalms 142.

Dómine, exaudi oratió-
nem meam: * áuribus
percípe obsecrationem me-
am in veritate tua; exaudi
me in tua justitia.

Et non intres in iudicium
cum servo tuo; * quia non
iustificábitur in conspectu
tuo omnis vivens.

Quia persecútus est inimi-
cus animam meam: * humi-
liávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obscuris
sicut mórtuos séculi; * &
anxiátus est super me spíri-
tus meus: in me turbátus
est cor meum.

Memor fui diérum anti-
quórum: meditátus sum in
ómnibus opéribus tuis; * in
factis mánuum tuárum me-
ditábar.

Expandi manus meas ad
te: * ánima mea sicut terra
finé aqua tibi.

Velóriter exaudi me, Dó-
mine; * defécit spíritus meus:

Non avértas faciém tuam
à me; * & similis ero de-
scendentibus in lacum.

Audiam fac mihi mone

misericórdiam tuam; * quia
in te sperávi.

Notam fac mihi viam in
qua ámbulem; * quia ad te
levávi animam meam.

Eripe me de inimicis meis,
Dómine; ad te confúgi: *
doce me facere voluntatem
tuam, quia Deus meus es tu.

Spiritus tuus bonus dedú-
cet me in terram rectam: *
propter nomen tuum, Dó-
mine, vivificábis me in æqui-
tate tua.

Edúces de tribulatióne áni-
mam meam; * & in miseri-
córdia tua disperdes inimi-
cos meos.

Et perdes omnes qui tri-
bulant animam meam; *
quóniam ego servus tuus
sum.

Ant. Dómine, memor esto
mei, & ne vindictam sumas
de peccátis meis, neque re-
miniscáris delicta mea, vel
parentum meórum. *Tob. 3.*

LITANIÆ.

Kyrie, eléison. *Christe,*
eléison. Kyrie, eléison:
Christe, audi nos.

Christe, exaudi nos.
Pater de cœlis, Deus, mi-
serére nobis.

Fili redemptor mundi, Deus;
miserére nobis.

Spíritus sancte, Deus, mi-
serére nobis.

Sancta Trínitas, unus Deus,
miserére nobis.

Sancta María, ora pro no-
bis.

Sancta Dei Génitrix, ora:
Sancta Virgo vrgínam, ora:

Sancte Michael, ora:

Sancte Gabriel, ora pro nobis.	Sancte Dionysi cum sociis tuis, ora pro nobis.
Sancte Raphael, ora.	Sancti Lugli et Lugliane, orate pro nobis.
Omnes sancti Angeli et Archangeli, orate pro nobis.	Sancti Cosma et Damiane, orate pro nobis.
Omnes sancti beatorum Spirituum ordines, orate.	Sancti Gervasi et Protasi, orate pro nobis.
Sancte Joannes Baptista, ora pro nobis.	Sancte Præjecte, ora pro nobis.
Sancte Joseph, ora.	Sancte Justine, ora.
Sancte Joachim, ora.	Sancte Lucane, ora.
Omnes sancti Patriarchæ et Prophetæ, orate pro nobis.	Sancte Victor, ora.
Sancte Petre, ora pro nobis.	Sancte Sebastiane, ora.
Sancte Paule, ora.	Sancte Maurici cum sociis tuis, ora.
Sancte Andrea, ora.	Sancte Hippolyte cum sociis tuis, ora.
Sancte Jacobe, (<i>Zeb.</i>) ora.	Omnes sancti Martyres, orate pro nobis.
Sancte Joannes, ora.	Sancte Silvester, ora pro nobis.
Sancte Thoma, ora.	Sancte Gregori, ora.
Sancte Jacobe, ora.	Sancte Ambrosi, ora.
Sancte Philippe, ora.	Sancte Augustine, ora.
Sancte Bartholomæe, ora.	Sancte Hieronyme, ora.
Sancte Matthæe, ora.	Sancte Hilari, ora.
Sancte Simon, ora.	Sancte Martine, ora.
Sancte Thaddæe, ora.	Sancte Cæsari, ora.
Sancte Matthia, ora.	Sancte Remigi, ora.
Sancte Barnaba, ora.	Sancte Nicolae, ora.
Sancte Luca, ora.	Sancte Vedaste, ora.
Sancte Marce, ora.	Sancte Maxime, ora.
Omnes sancti Apostoli et Evangelistæ, orate pro nobis.	Sancte Audomare, ora.
Omnes sancti Discipuli Domini, orate.	Sancte Autberte, ora.
Omnes sancti Innocentes, orate.	Sancte Folquine, ora.
Sancte Stephane, ora pro nobis.	Sancte Humfridi, ora.
Sancte Clemens, ora.	Sancte Amande, ora.
Sancte Fabiane, ora.	Sancte Eligi, ora.
Sancte Laurenti, ora.	Sancte Franciscæ Salesi, ora.
Sancte Vincenti, ora.	Omnes sancti Pontifices et Confessores, orate pro nobis.
Sancte Irenæe cum sociis tuis, ora.	Omnes sancti Doctores, orate pro nobis.

Sancte Antoni, ora pro nobis.	Omnes Sancti et Sanctæ Dei intercedite pro nobis.
Sancte Benedicte, ora.	Propitius esto, parce nobis, Domine.
Sancte Fursæ, ora.	Propitius esto, exaudi nos, Domine.
Sancte Ebertramme, ora.	Ab omni malo, libera nos, Domine.
Sancte Morante, ora.	Ab omni peccato, libera.
Sancte Bertine, ora.	Ab ira tua, libera.
Sancte Drogo, ora.	A subitanea et improvisa morte, libera.
Sancte Bruno, ora.	Ab insidiis diaboli, libera.
Sancte Leonarde, ora.	Ab immundis cogitationibus, libera.
Sancte Fiacri, ora.	A spiritu fornicationis, lib.
Sancte Bernarde, ora.	Ab ira, et odio, et omni mala voluntate, libera.
Sancte Dominice, ora.	A fulgure et tempestate, lib.
Sancte Vincentiâ Paulo, ora.	A morte perpetua, libera.
Sancte Francisce, ora.	Per mysterium sanctæ Incarnationis tuæ, libera.
Sancte Ludovice, ora.	Per Adventum tuum, libera.
Sancte Roche, ora.	Per Nativitatem tuam, lib.
Omnes sancti Sacerdotes et Levitæ, orate pro nobis.	Per Baptismum et sanctum Jejunium tuum, libera.
Omnes sancti Monachi et Eremitæ, orate pro nobis.	Per Crucem et Passionem tuam, libera.
Sancta Anna, ora pro nobis.	Per Mortem et Sepulturam tuam, libera.
Sancta Maria Magdalene, ora pro nobis.	Per sanctam Resurrectionem tuam, libera.
Sancta Thecla, ora.	Per admirabilem Ascensionem tuam, libera.
Sanctæ Perpetua et Felicitas, orate pro nobis.	Per adventum Spiritus sancti Paracleti, libera.
Sancta Agatha, ora pro nobis.	In die judicii, libera.
Sancta Lucia, ora.	Peccatores, te rogamus, audi nos.
Sancta Agnes, ora.	Ut ad veram poenitentiam nos perducere digneris, te rogamus, audi nos.
Sancta Cæcilia, ora.	Ut remissionem peccatorum nostrorum nobis dones, te.
Sancta Catharina, ora.	Ut compunctionem cordis,
Sancta Anastasia, ora.	
Sancta Ida, ora.	
Sancta Bertha, ora.	
Sancta Itisberga, ora.	
Sancta Theresia, ora.	
Sancta Clotildis, ora.	
Sancta Bathildis, ora.	
Sancta Bertilia, ora.	
Sancta Maria Egyptia, ora pro nobis.	
Omnes sanctæ Virgines et Viduæ, orate pro nobis.	

- fontemque lacrymarum
nobis dones, te rogamus,
audi nos.
- Ut fidem, spem & caritatem
nobis dones, te.
- Ut Ecclesiam tuam sanctam
regere & conservare digneris,
te rogamus.
- Ut Dominum Apostolicum,
& omnes gradus Ecclesie
in sancta religione conservare
digneris, te.
- Ut Antistitem nostrum, &
omnes congregationes illi
committas, in tuo sancto
obsequio conservare digneris,
te.
- Ut Regem nostrum custodire
digneris, te.
- Ut inimicos sancte Ecclesie
humiliare digneris, te.
- Ut Regibus & Principibus
Christianis pacem & veram
concordiam donare digneris,
te.
- Ut cuncto populo christiano
pacem & unitatem largiri
digneris, te.
- Ut nosmetipsos in tuo sancto
servitio confortare &
conservare digneris, te.
- Ut mentes nostras ad celestia
desideria erigas, te.
- Ut omnibus benefactoribus
nostris sempiterna bona
retribuas, te.
- Ut animas nostras, fratrum,
propinquorum, & benefactorum
nostrorum, ab aeterna damnatione
eripias, te.
- Ut fructus terrae dare &
conservare digneris, te.
- Ut omnibus fidelibus defun-
- ctis requiem aeternam donare
digneris, te rogamus,
audi nos.
- Ut nos exaudire digneris,
te rogamus, audi nos.
- Fili Dei, te rogamus.
- Agnus Dei, qui tollis peccata
mundi, parce nobis,
Domine.
- Agnus Dei, qui tollis peccata
mundi, exaudi nos,
Domine.
- Agnus Dei, qui tollis peccata
mundi, miserere nobis.
- Kyrie, eleison. Christe,
eleison. Kyrie, eleison.
- Pater noster, usque ad
psi. Et ne nos inducas in
tentationem; R. Sed libera nos
a malo.
- psi. Domine, non secundum
peccata nostra facias
nobis: R. Neque secundum
iniquitates nostras retribuas
nobis. Ps. 102.
- psi. Esto nobis, Domine,
turre fortitudinis, R. A facie
inimici. Ps. 60.
- psi. Oremus pro universa
Ecclesia. R. Memor esto
congregationis tuae, quam
possedisti ab initio. Ps. 73.
- psi. Pro Papa nostro N.
R. Notam faciat, Domine,
filiis hominum gloriam
magnificentiae regni tui. Ps. 144.
- psi. Pro Antistite nostro N.
R. Dominus conservet eum,
& vivificet eum. Ps. 40.
- psi. Pro Rege nostro N.
R. Domine, salvum fac
Regem; & exaudi nos in die
qua invocaverimus te. Ps. 19.
- psi. Pro cuncto Populo

R. Salvum fac populum tuum, Domine, & benedic hereditati tuae. *Pf. 27.*

V. Pro benefactoribus nostris. **R.** Deus omnem gratiam abundare faciat in illis, & augeat incrementa frugum iustitiae illorum. *2 Corinth. 9.*

V. Pro infirmis, afflictis, captivis, & peregrinis. **R.** Libera eos, Deus, ex omnibus tribulationibus suis. *Pf. 24.*

V. Pro fratribus nostris absentibus. **R.** Benefac, Domine, bonis & rectis corde. *Pf. 124.*

V. Pro cunctis fidelibus defunctis. **R.** Educat eos Dominus in lucem, & videant iustitiam eius. *Mich. 7.*

V. Domine, exaudi orationem meam; **R.** Et clamor meus ad te veniat. *Pf. 101.*

Psalms, Deus, in adiutorium, 7.

V. Domine, exaudi, &c. Dominus vobiscum.

Orémus.

Deus, cui proprium est misereri semper, & parcere: suscipe deprecationem nostram; ut nos, & omnes famulos tuos quos delictorum catena constringit, miseratio tuae pietatis clementer absolvat.

Exaudi, quæsumus, Domine, supplicum preces, & consentium tibi parce peccatis; ut pariter nobis indulgentiam tribuas benignus & pacem.

Ineffabilem nobis; Domine, misericordiam tuam clementer ostende; ut simul nos & à peccatis omnibus exuas, & à poenis quas pro his meremur eripias.

Deus, qui culpas delinquentium districtè feriendo percutis, fletus quosque lugentium non recusas: quæsumus, ut qui pondus tuæ animadversionis cognovimus, pietatis tuæ gratiam sentiamus.

Deus omnium fidelium pastor & rector, famulum tuum *N.* quem pastorem Ecclesiæ tuæ præesse voluisti, propitius respice; da ei, quæsumus, verbo & exemplo, quibus præest proficere, ut ad vitam, unâ cum grege sibi credito, perveniat sempiternam.

Omnipotens sempiterne Deus, miserere famulo tuo Pontifici nostro *N.* & dirige eum secundum tuam clementiam in viam salutis æternæ; ut, te donante, tibi placita cupiat, & totâ virtute perficiat.

Quæsumus, omnipotens Deus, ut famulus tuus Rex noster *N.* qui tuâ miseratione suscepit regni gubernacula, virtutum etiam omnium percipiat incrementa; quibus decenter ornatus, vitiorum monstra devitare, hostes superare; & ad te, qui via, veritas & vita es, gratiofus valeat pervenire.

Deus, à quo sancta desideria, recta consilia &

justa sunt ópera : da servis tuis illam , quam mundus dare non potest , pacem ; ut & corda nostra mandátis tuis dedita , & , hóstium subléca formidíné , témpora sint tuá proteccióne tranquilla.

Ure igne sancti Spiritus renes nostros & cor nostrum , Dómine ; ut tibi casto corpore serviámus , & mundo corde placeámus.

Actiões nostras , quæsumus , Dómine , aspirando præveni , & adjuvando prosequere ; ut cuncta nostra oratio & operatio à te semper incipiat , & per te cœpta finiatur.

Fidélium , Deus , ómnium conditor & redemptor , animabus famulórum famularumque tuarum remissio-

nem cunctórum tribue peccatórum ; ut indulgéntiam quam semper optavérunt , piis supplicatióibus consequantur.

Omnipotens sempiternus Deus , qui vivórum domináris simul & mortuórum , omniumque miseréris , quos tuos fide & ópere futúros esse prænocis : te supplices exorámus , ut pro quibus effúdere preces decrevímus , quosque vel præsens , séculum adhuc in carne rétinet , vel futúrum jam exítos corpore suscepit , intercedéntibus ómnibus Sanctis tuis , pietátis tuæ cleméntia , ómnium delictórum suórum véniam consequantur ; Per Christum Dóminum nostrum.

R. Amen.

ORDO

COMMENDATIONIS ANIMÆ

ANTE DECESSUM.

Primum dicuntur Litanie breves in hunc modum:

K yrie, eléison. Christe,	Sancta Maria Magdaléne,
eléison. Kyrie, eléison.	ora pro eo [vel ea.]
Sancta Maria, ora pro eo	Sancta Thecla, ora.
[vel ea.]	Sancta Lucia, ora.
Omnes sancti Angeli, oráte	Sancta Genovéa, ora.
pro eo [vel ea.]	Omnes sanctæ Virgines,
Sancte Abel, ora.	oráte pro eo [vel ea.]
Omnis chorus Justorum, or.	Omnes Sancti & Sanctæ Dei,
Sancte Abraham, ora.	intercédite pro eo [vel ea.]
Sancte Joannes Baptista, or.	Propitius esto, parce ei, Dó-
Omnes sancti Patriarchæ &	mine.
Prophétæ, oráte.	Propitius esto, adjuva eum
Sancte Petre, ora.	[vel eam,] Dómine.
Sancte Paule, ora.	Propitius esto, libera eum
Sancte Andréa, ora.	[vel eam,] Dómine.
Sancte Joannes, ora.	Ab ira tua, libera.
Omnes sancti Apóstoli &	A mala morte, libera.
Evangelistæ, oráte.	A potestate diaboli, libera.
Omnes sancti Discipuli Dó-	A pœnis inferni, libera.
mini, oráte.	Per Nativitatem tuam, li-
Omnes sancti Innocentes,	bera eum [vel eam,] Dó-
oráte pro eo [vel ea.]	mine.
Sancte Stéphane, ora.	Per Crucem & Passiónem
Sancte Laurenti, ora.	tuam, libera.
Sancte Dionysi cum sóciis	Per Mortem & Sepulturam
tuis, oráte pro eo [vel ea.]	tuam, libera.
Omnes sancti Mátyres,	Per gloriosam Resurrectiõ-
oráte pro eo [vel ea.]	nem tuam, libera.
Sancte Silvester, ora.	Per admirabilem Ascensió-
Sancte Augustine, ora.	nem tuam, libera.
Sancte Benedicte, ora.	Per grátiam Spiritus sancti
Sancte Francisce, ora.	Paracléti, libera.
Omnes sancti Confessóres,	In die judicii, libera eum,
oráte pro eo [vel ea.]	[vel eam,] Dómine.

Peccatores, te rogamus, audi nos.

Ut ei parcas, te rogamus.

Kyrie, eléison, Christe, eléison. Kyrie, eléison.

Deinde, cum in agone sui exitus anxietur anima, dicitur :

Proficiscere, anima christiana, de hoc mundo, In nomine Dei Patris omnipotentis, qui te creavit : In nomine Jesu Christi Filii Dei vivi, qui pro te passus est : In nomine Spiritus sancti, qui in te effusus est. Eredienti de corpore aditus tibi pateat ad Sion montem, civitatem Dei viventis, Jerúsalem cœlestem, & multorum Angelorum frequentiam, & Ecclesiam primitivorum qui conscripti sunt in cœlis. Exurgat Deus, & dissipentur omnes potestates tenebrarum ; fugiant cuncta spiritalia nequitiae in cœlestibus, & ovem pretioso Christi sanguine redemptam violare non audeant. Liberet te à cruciatus Christus, qui pro te crucifixus est. Liberet te ab aeternâ morte Christus, qui pro te mori dignatus est : ovem suam te bonus pastor agnoscat, atque in electorum suorum grege constituat. Redemptorem tuum facie ad faciem videas ; & praesens semper assistens manifestissimam beatissimis oculis aspicias veritatem in secula seculorum.

R̄. Amen.

Commendamus tibi, Domine, animam * famuli tui [vel famulae tuae ;] precamurque te, Domine Jesu Christe, Salvator mundi, ut propter quam ad terram misericorditer descendisti, eam in pace suscipias, & in sinu Abraham per manus sanctorum Angelorum collocare digneris. Agnosce, Domine Jesu, creaturam tuam, per te renatam ex aqua & Spiritu sancto, consecratam signo crucis tuae, nutritam corpore & sanguine tuo, & in Ecclesiae tuae sinu verbo veritatis instructam. Ne pereat pretium quod pro ejus aeterna redemptione persolvisti. Delicta juventutis ejus & ignorantias clementer indulge. Ne memineris iniquitatum ejus antiquarum, quas suscitavit furor mali desiderii : sed memento miserationum tuarum, & gloriae nominis tui. Licet enim peccaverit, tamen in te speravit & credidit, teque Deum & Salvatorem suum unâ cum Patre & Spiritu sancto fideliter adoravit.

R̄. Amen.

Ps. 3. Dñe, quid multiplicati sunt, 2.

Gloria Patri, &c.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Pater. ŷ. Et ne nos &c. R̄. Sed libera nos à malo.

ŷ. Salvum me fac, Deus ; R̄. Quoniam intraverunt

aquæ usque ad animam meam. *Pf.* 68.

ÿ. In multitudine misericordiæ tuæ exaudi me :
R̄. In veritate salutis tuæ. *Pf.* 68.

ÿ. Eripe me de luto, ut non infigar : R̄. Libera me ab iis qui odérunt me, & de profundis aquarum. *Pf.* 68.

ÿ. Non me demergat tempestas aquæ, neque absorbeat me profundum :
R̄. Neque urgeat super me puteus os suum. *Pf.* 68.

ÿ. Exurge in adiutorium mihi : R̄. Dic animæ meæ : Salus tua ego sum. *Pf.* 34.

ÿ. Fac mecum signum in bonum, ut videant qui odérunt me & confundantur ;
R̄. Quoniam tu, Dómine, adiuuisti me, & consolatus es me. *Pf.* 85.

Orémus.

Unigénite & dilecte Fili Dei vivi, qui pro redemptione mundi voluisti in præsepio nasci, à Judæis reprobari, à Juda proditore osculo tradi, vinculis alligari, sicut Agnus ad victimam duci, flagellis & cõlapis cædi, sputis fœdari, spinis coronari, cruci affigi, cum sceleratis deputari, & inter acerbissimos dolores expirare : quæsumus ut per has sanctissimas pœnas tuas, & per crucem ac mortem tuam, liberare digneris famulum tuum *N.* (famulam tuam *N.*) à pœnis inferni, & perducere quò perduxisti latronem tecum crucifixum;

Qui cum Patre & Spiritu sancto vivis & regnas, Deus.

R̄. Amen.

Postea legitur de Passione Domini nostri Jesu Christi.

Assumit Jesus Petrum, & Jacobum, & Joannem secum; & cœpit pavere, & tædere, contristari, & mœstus esse. Tunc ait illis: Tristis est anima mea usque ad mortem; sustinete hic, & vigilate mecum. Et progressus paululum, pòsitis genibus, orabat dicens: Pater, si vis, transfer calicem istum à me: verumtamen non mea voluntas, sed tua fiat. Apparuit autem illi Angelus de cœlo, confortans eum. Et pròcidit super terram in faciem suam, orans; & factus in agonia, prolixius orabat, ut, si fieri posset, transiret ab eo hora. Et dixit: Abba, Pater, si possibile est, transeat à me calix iste: omnia tibi possibilia sunt; transfer calicem hunc à me: sed non quod ego volo, sed quod tu. Et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram.

Pf. 69. Deus, in adiutorium. 7.

ÿ. Exaudi, Deus, orationem meam, & ne despexeris deprecationem meam :
R̄. Intende mihi, & exaudi me. *Pf.* 54.

ÿ. Cor meum conturbatum est in me : R̄. Et formido mortis cecidit super me. *Pf.* 54.

ψ. Timor & tremor venérunt super me : R̄. Et contexérunt me tenebræ. *Pf.* 54.

ψ. Ego autem in te sperávi, Dómine ; R̄. Dixi : Deus meus es tu ; in máni-bus tuis sortes meæ. *Pf.* 30.

ψ. Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte ; R̄. Nequando dicat inimicus meus : Præválui adversus eum. *Pf.* 12.

ψ. Custódi ánimam meam, & érue me : R̄. Non erubescam ; quóniam sperávi in te. *Pf.* 24.

Orémus.

Dómine Jesu Christe, cleméntiam tuam humiliter implorámus, per illam ánimæ tuæ tristitiam usque ad mortem, & per agóniam quam instante passióne pertulisti, quando factus est sudor tuus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram : succurre famulo tuo, [*vel* famulæ tuæ] in agóne mortis constitúto [*vel* constitútæ :] tuere eum [*vel* eam] in hac hora contra diabólicos incursum : libera eum [*vel* eam] à mortis imminentis terróribus, & de peccatórum suórum consciéntiá formidantem, fac eum [*vel* eam] de misericórdiá tuæ immensá largitáte secúrum [*vel* secúram] ; Qui vivis & regnas, Deus.

R̄. Amen.

Pf. 141. Voce meá ad Dñum clamávi, 59.

ψ. Vide, Dómine, humilitátem meam, & labórem,

meum : R̄. Et dimitte universa delicta mea. *Pf.* 24.

ψ. Dómine Deus miserátor & misericors, pátiens, & multæ misericórdiæ, & verax ; R̄. Réspice in me, & miserére meí. *Pf.* 85.

ψ. Ne derelinquas me, Dómine Deus meus : R̄. Ne discésseris à me. *Pf.* 37.

ψ. Quis dabit mihi penas sicut columbæ ? R̄. Et volábo & requiescam. *Pf.* 54.

ψ. Moriátur ánima mea morte justórum : R̄. Et fiant novílima mea horum similia. *Num.* 23.

Orémus.

Dómine Jesu Christe, qui per os Prophétæ dixisti : In caritáte perpétua dilexite ; ideo atráxi te, miserans : te súpplices deprecámur per istam caritátem quæ dilexisti nos, ut omnes amaritudines passiónum tuárum quas pro nobis peccatóribus sustinivisti in cruce, offerre & osténdere dignéris Deo Patri pro ánima famuli tui [*vel* famulæ tuæ] in hac hora éxitus ejus ; quatenus cum ipsa misericórdiis agatur, quam ejus peccata meruerunt ; Qui cum eódem Deo Patre & Spiritu sancto vivis & regnas Deus. R̄. Amen.

Finitis Psalmis & Orationibus, (vel etiam antequam finiantur,) si instet momentum exitus animæ de corpore, legitur super moribundum, quod sequitur de Passione Domini nostri Jesu Christi.

Ténébræ factæ sunt in universam terram usque in horam nonam, & obscuratus est sol. Et circa horam nonam clamavit Jesus voce magnâ, dicens: Eli, Eli, lama sabachthani? hoc est: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? Postea, sciens Jesus quia omnia consummata sunt, ut consummarétur Scriptúra, dixit: Sitio. Vas ergo erat positum aceto plenum. Et continuo currens unus ex eis, acceptam spongiam implevit aceto, & imposuit arundini, & dabat ei bibere. Cum ergo accepisset Jesus acetum, dixit: Consummatum est. Et iterum clamans voce magnâ, ait: Pater, in manus tuas commendo spiritum meum. Et hæc dicens, inclinato capite, tradidit spiritum.

Orémus.

Memor esto, piissime Domine Jesu, illius horæ in qua de cruce pendens, clamasti voce magnâ: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? & iterum: Pater, in manus tuas commendo spiritum meum; & hæc dicens expirasti. Per istam ergo pretiosissimam mortem quæ vita nostra fuit, obsecramus clementiam tuam, ut non derelinquas in hac hora famulum tuum [vel famulam tuam] cujus præter te nullus est auxiliator alius; sed suscipere digneris spiritum ejus, & introducere in regnum tuum, ubi

te cum Deo Patre & Spiritu sancto perpetuâ caritate diligat, & cum sanctis & electis in æternum cantet misericordias tuas. R. Amen.

[*Finita præcedenti Oratione, & egressâ animâ, statim dicitur R. In te, Domine, speravi, cum versibus & Oratione, infrâ.*]

Si autem adhuc anxietur anima, recitantur sequentes Psalmi, vel eorum pars, prout necesse erit.

Pf. 21. Deus, Deus meus, respice in me, 110.

Pf. 34. Júdica, Domine, nocentes me, 51.

Pf. 53. Deus, in nomine tuo, 101.

Pf. 56. Miserere mei, Deus, ... quoniam in te confidit, 121.

Pf. 70. In te, Domine, speravi, 102.

Pf. 85. Inclina, Domine, aurem tuam, 134.

Pf. 87. Domine, Deus salutis, 125.

Pf. 90. Qui habitat in adiutorio, 23.

Pf. 138. Domine, probasti me, 112.

*Egressâ autem animâ, dicitur: R. In te, Domine, speravi; non confundar in æternum: accelera ut eruas me: in manus tuas commendo spiritum meum: * Redemisti me, Domine Deus veritatis, illustra faciem tuam super servum tuum [vel ancillam tuam;] * salvum [vel salvam] me fac in misericordia tua. y. Domine Jesu,*

lūscipe spīritum meum: * Redemisti me. *Pf. 30. Añ. 7.* ne obliviscāris in finem. *Pf. 73.*

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison. *Secresò, Pater: altā voce, ψ.* Et ne nos, &c. *R.* Sed libera nos à malo.

ψ. Non intres in iudicium cum servo tuo [*vel ancilla tua*], Dómine; *R.* Quia non justificābitur in conspectu tuo omnis vivens. *Pf. 142.*

ψ. Ne tradas béstiiis animas confitentes tibi: *R.* Et animas páuperum tuórum

ψ. Dómine, exaudi, &c. *ψ.* Dóminus vobiscum, &c.

Orémus.

Tibi, Dómine, commendāmus animam * famuli tui [*vel famulæ tuæ*] *N.* ut * defunctus [*vel defuncta*] século, tibi vivat: & quæ per fragilitatē humanæ conversatiónis peccáta commisit, tu veniā misericordíssimæ pietatis absterge; Per Christum.

OFFICIUM DEFUNCTORUM.

Qualibet Hora sequentis Officii inchoatur absolutè.

AD VESPERAS.

Psalms 114.

Dilexi, * quóniam exau-diet Dóminus vocem oratiónis meæ.

Quia inclināvit aurem su-am mihi, * & in diébus meis invocábo.

Circumdederunt me do-lóres mortis, * & pericula inferni invenérunt me.

Tribulatiónem & dolórem invéni; * & nomen Dómini invocávi.

O Dómine, libera animam meam: * misericors Dómi-nus, & iustus, & Deus no-ster miserétur.

Custódiens párvulos Dó-minus; * humiliátus sum, & liberávit me.

Convértere, ánima mea,

in réquiem tuam; * quia Dóminus benefécit tibi;

Quia eripuit animam meam de morte, * óculos meos à lácrymis, pedes meos à lapsu.

Placébo Dómino * in re-gióne vivórum.

In hoc Officio, in fine om-nium Psalmorum & Cantico-rum tantum dicitur:

Réquiem æternam dona eis, Dómine; * & lux perpétua líceat eis.

Ant. 3. c. O Dómine, líbera animam meam.

Psalms 119.

Ad Dóminum, cū tribu-lárer, clamávi; * & exaudivit me.

Dómine, libera animam meam à lábiis iniquis, * & à lingua dolósa.

Quid detur tibi, aut quid

apponatur tibi * ad linguam dolosam?

Sagittæ potentis acutæ, * cum carbónibus desolatoriis.

Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est! habitavi cum habitantibus Cedar: * multum incola fuit anima mea.

Cum his qui odérunt pacem eram pacificus; * cum loquebar illis, impugnabant me gratis.

Ant. 2. D. Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est!

Psalms 120.

Levavi oculos meos in montes, * unde veniet auxilium mihi.

Auxilium meum à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.

Non det in commotionem pedem tuum; * neque dormitet qui custodit te.

Ecce non dormitabit neque dormiet, * qui custodit Israel.

Dóminus custodit te, Dóminus protectio tua * super manum dexteram tuam.

Per diem sol non uret te, * neque luna per noctem.

Dóminus custodit te ab omni malo: * custodiat animam tuam Dóminus.

Dóminus custodiat introitum tuum & exitum tuum, * ex hoc nunc, & usque in seculum.

Ant. 3. d. Auxilium meum à Dómino, qui fecit cœlum & terram.

Psalms 129.

DE profundis clamavi ad te, Dómine: * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecationis meæ.

Si iniquitates observaveris, Dómine; * Dómine, quis sustinebit?

Quia apud te propitiatio est, * & propter legem tuam sustinui te, Dómine.

Sustinuit anima mea in verbo ejus, * speravit anima mea in Dómino.

A custodia matutina usque ad noctem * speret Israel in Dómino;

Quia apud Dóminum misericordia, * & copiosa apud eum redemptio.

Et ipse redimet Israel * ex omnibus iniquitatibus ejus.

Ant. 8. G. Si iniquitates observaveris, Dómine; Dómine, quis sustinebit?

Psalms 137.

Confitebor tibi, Dómine, in toto corde meo, * quoniam audisti verba oris mei.

In conspectu Angelorum psallam tibi: * adorabo ad templum sanctum tuum,

Et confitebor nómini tuo super misericordia tua & veritate tua; * quoniam magnificasti super omne, nomen sanctum tuum.

In quacumque die invocávero te, exaudi me: * multiplicabis in anima mea virtutem.

Confiteantur tibi, Dómi-

ne, omnes reges terræ, * quia audierunt omnia verba oris tui.

Et cantent in viis Dómini, * quóniam magna est gloria Dómini;

Quóniam excelsus Dóminus, & humilia respicit, * & alta à longè cognoscit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * & super iram inimicórum meórum extendisti manum tuam, & salvum me fecit dextera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dómine, misericórdia tua in séculum: ópera mánuum tuárum ne despicias.

Ans. 2. D. Opera mánuum tuárum, Dómine, ne despicias.

Ad Magnificat. Ant. 1. a. Omne quod dat mihi Pater, ad me véniet; & eum qui venit ad me non ejiciam sc-ràs. Joan. 6.

Secretò, Pater; clará voce, y. Et ne nos indúcas in tentatióne; R. Sed líbera nos à malo.

y. In memória æterna erunt iusti; R. Ab auditióne mala non timébunt. Ps. 111.

y. A porta inferi R. Erue, Dñe, ánimas eórum. Ps. 88.

y. Credo vidére bona Dómini, R. In terra viventium. Ps. 26.

Psalmus 145.

Lauda, ánima mea, Dóminum: * laudábo Dóminum in vita mea; psallam Deo meo quáradju síturo.

Nolite confidere in princípibus; * in filiis hóminum, in quibus non est salus.

Exíbit spíritus ejus, & revertetur in terram suam: * in illa die peribunt omnes cogitatiónes eórum.

Beátus cujus Deus Jacob adjútor ejus, spes ejus in Dómino Deo ipsius, * qui fecit cælum & terram, mare, & omnia quæ in eis sunt.

Qui custódit veritátem in séculum, facit judicium injúriam patiéntibus, * dat escam esuriéntibus.

Dóminus solvit compeditos: * Dóminus illúminat cæcos.

Dóminus érigit elíos: * Dóminus diligit justos.

Dóminus custódit advenas: pupillum & víduam suscipiet; * & vias peccatórum disperdet.

Regnábit Dóminus in sécula: * Deus tuus, Sion, in generatióne & generatióne. Réquiè æternam, &c.

y. Requiescant in pace. R. Amen.

y. Dómine, exaudi oratióne meam; R. Et clamor meus ad te véniat. Ps. 101.

y. Dóminus vobiscum, R. Et cum spíritu tuo.

In depositione Defunãti, Oratio. Orémus.

Inclina, Dómine, aurem tuam ad preces nostras, quibus misericórdiam tuam súpplices deprecámur; ut animam famuli tui N. quam de hoc século migráre iussisti, in pacis ac lucis regiõne

constituas, & sanctorum tuorum iubeas esse consortem.

Pro Diacono, post litteram N. additur Diaconi.

In depositione Defunctæ, Oratio. Orémus.

Quæsumus, Domine, pro tua pietate miserere animæ famulæ tuæ *N.* & à contagiis mortalitatis exutam, in æternæ saluationis partem restitue.

In depositione Sacerdotis, Oratio. Orémus.

Deus, qui inter apostolicos Sacerdotes famulum tuum *N.* sacerdotali fecisti dignitate vigere: præsta, ut eorum quoque perpetuo aggregetur consortio.

(Pro Episcopo, loco sacerdotali, dicitur pontificali).

In Anniversario.

Oratio. Orémus.

Deus indulgentiarum, Domine, da animæ * famuli tui *N.* [sacerdotis, vel pontificis] [vel famulæ tuæ *N.*] cuius [vel animabus famulorum tuorum *N.* & *N.* quorum] [vel famularum tuarum *N.* & *N.* quarum] anniversarium depositionis diem commemoramus, refrigerii sedem, quietis beatitudinem, & luminis claritatem. (Per Dominum.)

In secundis Anniversariis & deinceps, adduntur sequentes Orationes.

Pro Benefactoribus.

Deus, vniuersæ salutis amator: quæsumus clementiam tuam,

ut nostræ congregationis fratres, propinquos, & benefactores, qui ex hoc sæculo transierunt, beatâ Mariâ semper virgine intercedente cum omnibus Sanctis tuis, ad perpetuam beatitudinis consortium pervenire concedas.

Pro omnibus Defunctis.

Fidelium; Deus, omnium conditor & redemptor animabus famulorum famularumque tuarum remissionem cunctorum tribue peccatorum; ut indulgentiam quam semper optaverunt, piis supplicationibus consequantur; Qui vivis & regnas in sæcula sæculorum.

R. Amen.

Si aliud Officium non sequatur, dicitur:

Requiescant in pace.

R. Amen.

[*Privatim pro patre & matre,*

Oratio. Orémus.

Deus, qui nos patrem & matrem honorare præcepisti: miserere clementer animabus patris mei ac matris meæ, eorumque peccata dimitte; meque eos in æternæ claritatis gaudio fac videre; Per Dominum.

AD VIGILIAS.

Vigiliæ dicuntur cum tribus Nocturnis in Depositione corporis, & in omnibus Anniversariis ritu duplici celebrandis. In iis verò quæ ritu simplici sunt, ubi dicitur unicum Nocturnum, Feriâ II & V dicitur primum; Feriâ III & VI secundum;

Feria IV & Sabbato, tertium.

IN I NOCTURNO.

In Ps. Verba mea auribus percipe, 67.

Ant. 7. c. Domine, deduc me in iustitia tua: propter inimicos meos dirige in conspectu tuo viam meam.

In Ps. Domine, ne in furore tuo.... Misere mei.... c.

Ant. 8. G. Salvum me fac propter misericordiam tuam; quoniam non est in morte qui memor sit tui.

In Ps. Usquequo, Domine, 60.

Ant. 3. c. Illumina oculos meos, ne unquam dormiam in morte.

Ps. Ne tradas bestiis animas confitentes tibi; R. Et animas pauperum tuorum ne obliviscaris in finem. Ps. 73.

Secretum, Pater: clara voce; Ps. Et ne nos inducas in tentationem; R. Sed libera nos a malo.

Lectiones leguntur sine Absolutione, sine Benedictionibus & sine titulo.

Leccio 1. Job 7.

Parce mihi, nihil enim sunt dies mei. Quid est homo, quia magnificas eum? aut quid apponis erga eum cor tuum? Visitas eum diluculo, & subito probas illum. Usquequo non parcis mihi, nec dimittis me ut glutinam salivam meam? Peccavi: quid faciam tibi, oculos hominum? Quare possisti me contrarium tibi,

& factus sum mihi metipsum gravis? Cur non tollis peccatum meum? & quare non auferis iniquitatem meam? Ecce nunc in pulvere dormiam; & si manere me quaesieris, non subsistam. In fine Lectionum nihil additur.

R. Defecerunt sicut fumus dies mei, & ossa mea sicut cremum aruerunt: * Dies mei sicut umbra declinaverunt. Ps. Quae est vita nostra? Vapor est ad modicum parens. * Dies. Ps. 101. Jac. 4.

Leccio 2. Job 10.

Tardet animam meam vitae meae: dimittam adversum me eloquium meum, loquar in amaritudine animae meae. Dicam Deo: Noli me condemnare; indica mihi cur me ita iudices. Numquid bonum tibi videtur, si calumniaris me, & opprimas me opus manuum tuarum, & consilium impiorum adjuves? Numquid oculi carni tibi sunt? aut sicut videt homo, & tu videbis? Numquid sicut dies hominis dies tui, & anni tui sicut humana sunt tempora; ut quaeras iniquitatem meam, & peccatum meum scrutaris? Et scias quia nihil impium fecerim, cum sit nemo qui de manu tua possit erigere. Manus tuae fecerunt me, & plasmaverunt me totum in circuitu; & sic repente praecipitas me? Memento, quaeso, quod sicut lutum feceris me, & in pulverem re-

dúces me. Nonne sicut lac multisti me, & sicut caseum me coagulasti? Pelle & carnibus vestisti me, ossibus & nervis compegisti me. Vitam & misericordiam tribuisti mihi, & visitatio tua custodivit spiritum meum.

R̄. Peccavi valde; sed * Precor, Dómine, ut transferas iniquitatem servi tui, quia stultè egi nimis. *ψ.* Deus, propitius esto mihi peccatóri. * Precor. 2 Reg. 24. Iuc. 18.

Leãtio iij. Job 10.

Quare de vulva eduxisti me? qui útinam consumptus essem, ne óculus me vidéret. Fuissem quasi non essem, de útero translátus ad túmulum. Numquid non páucitas diérum meórum finietur brevi? Dimitte ergo me, ut plangam paululúm dolórem meum, antequam vadam, & non revertar, ad terram tenebrósam & opertam mortis caligine, terram miseræ & tenebrárum, ubi umbra mortis, & nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat.

R̄. Ad Dóminum aspiciam; expectábo Deum salvatórem meum; consurgam cum sédero in ténébris: * Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei. *ψ.* Flagellat Dóminus omnem filium quem recipit: * Iram. Mich. 7. Hebr. 12.

IN II NOCTURNO.

In *Ps.* Dñs, regit me, 61.

Ant. 6. F. In médio umbræ mortis non timébo mala, quóniam tu mecum es, Dómine.

In *Ps.* Ad te, Dómine, levávi animiam meam, 35.

Ant. 8. G. Delicta juventutis meæ, & ignorantias meas ne memneris, Dómine.

In *Ps.* Dóminus illuminatio mea, 89.

Ant. 4. E. Credo vidére bona Dómini in terra viventium.

ψ. Unam petii à Dómino, hanc requiram; R̄. Ut inhabitem in domo Dómini. *Ps.* 26.

Leãtio iv. Job 13.

Quantas hábeo iniquitates & peccata, scélera mea & delicta ostende mihi. Cur faciem tuam abscondis, & arbitraris me inimicum tuum? Contra fólium quod vento rapitur, ostendis potentiam tuam, & stipulam siccam persequeris. Scribis enim contra me amaritudines, & consumere me vis peccatis adolescentiæ meæ. Posuisti in nervo pedem meum, & observasti omnes sémitas meas, & vestigia pedum meórum considerasti; qui quasi putredo consumendus sum, & quasi vestimentum quod coméditur à tineá.

R̄. Ecce animiam meam porto in manibus meis: * Etiam si occiderit me, in ipso sperábo, & ipse erit salvátor meus. *ψ.* Sive vivimus,

vinitus, sive morimur, Dómini sumus: * Eriamli. Job 13. Rom. 13.

Leção v. Job 14.

Homo natus de muliere, brevi vivens tempore, replétur multis miséris. Qui quasi flos egréditur & contréitur, & fugit velut umbra, & nunquam in eódem statu pórmanet. Et dignum ducis super hujuscémodi aperíre óculos tuos, & addúcere eum tecum in iudiciu. Quis potest fácere mundum de immundo conceptum fémine? Nonne tu qui solus es? Breves dies hóminis sunt, número ménsium ejus apud te est; constituisti términos ejus, qui práteriri non póterunt. Recéde páululum ab eo, ut quiescat, donec optata véniat sicut mercenárii dies ejus.

R. Hi qui cum pietate dormitióem acceperunt, óptimam habent repósitam grátiam. * Sancta ergo & salúbris est cogitatio pro defunctis exoráre, ut à peccáris solvantur. V. Si quis superadificat super fundamentum, & opus ejus arserit, detrimentum patiétur; ipse autem salvus erit, sic tamen quasi per ignem. * Sancta. 2 Mach. 12. 1 Cor. 3.

Leção vj. Job 14.

Quis mihi hoc tribuat, ut in inferno prótegas me, & abscondas me, donec pertranseat furor tuus, & conturbatus fuerit tempus, in quo

Autumnalis.

recordéris mei? Putasne mórtuus homo rursu. vivat? Cunctis diébus, quibus nunc milito, expecto donec véniat immutatio mea. Vocábis me, & ego respondebó tibi: óperi mánuum tuárum pórriges dexteram. Tu quidem gressus meos denumerasti: sed parce peccáris meis.

R. Dómine omnipotens, Deus Israel, * Audi nunc oratióem mortuórum Israel: noli meminisse iniquitátum patrum nostrórum; sed memento manús tuæ & nóminis tui. V. Occísus es, Dómine, & redemisti nos Deo in ságuine tuo: * Audi. Baruch 3. Apoc. 5.

IN III NOCTURNO.

In Ps. Dixi: Custódiam vias meas, 96. Ant. 2. D. Amove à me plagas tuas, Dómine: áuribus pércipe lácrymas meas.

In Ps. Beátus qui intélligit, 116. Ant. 3. b. Numquid qui dormit, non adjiciet ut resurgat? Dómine, miserére mei, & resúscita me.

In Ps. Quemádmódum desiderat, 72. Ant. 8. G. Sitivit ánima mea ad Deum fortem, vivum: quando véniám & apparebo ante faciém Dei!

V. Quare tristis es, ánima mea? & quare conturbas me? R. Spera in Deo, quóniam adhuc confitebor illi. Ps. 41.

f

Leitio vij. Job 16 & 17.

Breves anni transeunt; & semitam per quam non revertar, ambulo. Spiritus meus attenuabitur, dies mei breviabuntur, & solum mihi superest sepulcrum. Non peccavi, & in amaritudinibus moratur oculus meus. Libera me, Domine, & pone me juxta te; & cujusvis manus pugnet contra me.

R. Scio quodd Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terra surrecturus sum, * Et in carne mea videbo Deum meum. *ψ.* Oportet corruptibile hoc induere incorruptionem, & mortale hoc induere immortalitatem; * *Et. Job 19. 1 Cor. 15.*

Leitio viij. Job 17.

Dies mei transierunt; cogitationes meae dissipatae sunt, torquentes cor meum. Noctem vertentur in diem, & rursus post tenebras spero lucem. Si sustinuero, infernus domus mea est; & in tenebris stravelatum meum. Putredini dixi: Pater meus es; mater mea & soror mea, vermibus. Ubi est ergo nunc praestolatio mea? & patientiam meam quis considerat?

R. Qui dormiunt in terrae pulvere, * Evigilabunt; alii in vitam aeternam; & alii in opprobrium, ut videant semper. *ψ.* Omnes quidem resurgemus, sed non omnes immutabimur: * *Evigilabunt, Dan. 12. 1 Cor. 15.*

Leitio ix. Job 19.

Pellimeae, consumptis carnibus, adhaesit os meum; & derelicta sunt tantummodo labia circa dentes meos. Miseremini mei, miseremini mei, saltem vos amici mei; quia manus Domini tetigit me. Quare persequimini me sicut Deus, & carnibus meis saturamini? Quis mihi tribuat ut scribantur sermones mei? Quis mihi det ut exarentur in libro stylo ferreo & plumbi lamina, vel celte sculpantur in silice? Scio enim quodd Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terra surrecturus sum: & rursus circumdabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum meum; quem visurus sum ego ipse, & oculi mei conspecturi sunt, & non alius. Reposita est haec spes mea in sinu meo.

R. Libera me, Domine, ab iis qui oderunt me: non absorbeat me profundum, neque urgeat super me puteus os suum: * Exaudi me, quoniam + Benigna est misericordia tua: § Intende animam meam, & libera eam. *ψ.* Domine Deus, rex seculorum, solus pius es: * Exaudi me, quoniam benigna est misericordia tua: intende animam meam, & libera eam. *ψ.* Miserere mei, Domine; *filii David, Domine, adjuva me: + Benigna est misericordia tua, intende animam meam, & libera eam.*

ŷ. Proposuit te Deus propi-
tiationem per fidem propter
remissionem delictorum :

§ Intende anime meæ, & li-
bera eam. *Repetitur Rf. Li-
bera usque ad ŷ. Domine.*
Pf. 68. Apoc. 15. Matth. 15.
Rom. 3.

[Quando Vigiliæ cele-
brantur manè, prætermittis
quæ sequuntur, continuo in-
choantur Laudes.]

ŷ. Requiem æternam do-
na eis, Domine; Rf. Et lux
perpétua luceat eis.

ŷ. Requiescant in pace.
Rf. Amen.

ŷ. Domine, exaudi ora-
tionem meam; Rf. Et cla-
mor meus ad te veniat.

ŷ. Dominus vobiscum,
Rf. Et cum spiritu tuo.

Orémus.

Absolve, quæsumus, Dó-
mine, animam * famuli
tui N. [Sacerdotis vel Pon-
tificis] [vel famulæ tuæ N.]
[vel animas * famulorum tuó-
rum N & N. vel famularum
tuárum N & N.] & animas
omnium fidelium defunctó-
rum, ab omni vinculo deli-
ctorum; ut in resurrectionis
glória, inter sanctos & ele-
ctos tuos resuscitati respi-
rent; Per eum qui venturus
est iudicare vivos & mór-
tuos, & sæculum per ignem.
Rf. Amen.

ŷ. Requiescant in pace.
Rf. Amen.

AD LAUDES.

In Pf. Miserere, cij. Ant.
1. g. Secundum multitudi-

nem miserationum tuarum
dele iniquitatem meam.

In Pf. Te decet hymnus,
68. *Ant. 8. G. Exaudi, Deus,*
orationem meam: ad te om-
nis caro veniet.

In Pf. Domine, exaudi...
auribus percipe, *civ. Ant.*
4. E. Propter nomen tuum,
Domine, vivificabis me.

Canticum. Baruch. 3.

Domine omnipotens, De-
us Israel, * anima in an-
gustis, & spiritus anxius
clamat ad te:

Audi, Domine, & mise-
rere, quia Deus es miseri-
cors; * & miserere nostri,
quia peccavimus ante te.

Quia tu sedes in semp-
ternum, * & nos peribimus
in ævum?

Domine omnipotens, De-
us Israel, * audi nunc ora-
tionem mortuorum Israel,

Et filiorum ipsorum qui
peccaverunt ante te, & non
audierunt vocem Domini
Dei sui: * & agglutinata
sunt nobis mala.

Noli meminisse iniquita-
tum patrum nostrorum; *
sed memento manus tuæ, &
nominis tui in tempore isto:

Quia tu es Dominus Deus
noster; * & laudabimus te,
Domine.

Ant. 2. D. Miserere no-
stri, Domine; quia peccar-
vimus ante te.

In Pf. Laudate Dominum
in sanctis ejus, *51. Ant.*
7. b. Omnis spiritus laudet
Dominum.

Ad Benedictus. Ant. 1. a.

Ego sum resurrectio & vita: qui credit in me, etiam si mortuus fuerit, vivet; & omnis qui vivit & credit in me, non morietur in aeternum. *Joan. 11.*

Pater & cetera ut supra in Vesperis, cxvij, excepto quod loco Psalmi Lauda, dicitur Ps. De profundis, cxvj.

COMMENDATIONES.

Pro pluribus dicuntur in plurali.

N. **D**ómina Deus, audi nunc orationē mortuórum Israel, qui peccaverunt ante te. Noli meminisse iniquitatum patrum nostrórum, sed * Memento manus tuæ & nóminis tui. *ŷ.* Occisus es, Dómine, & redemisti nos Deo in sanguine tuo: * Memento. *Baruch. 3. Apoc. 5.*

Kyrie, eléison, Christe, eléison, Kyrie, eléison. Sessorio, Pater: clara voce, Et ne nos inducas.

Tibi, Dómine, commendamus animam * famuli tui *N.* ut defunctus [*vel famulæ tuæ N.* ut defuncta] século, tibi vivat: & quæ per fragilitatem mundanæ conversationis peccata commisit, tu veniã misericordissimæ pietatis absterge; Per Christum Dñum nostrum.

R. Amen.

Orémus.

Misericórdiam tuam, Dómine sancte; Pater omnipotens, aeternæ Deus, pie-

tatis affectu rogare pro aliis cogimur, qui pro nostris rogare peccatis nequaquam sufficimus; tamen de tua consili gratuita pietate & inolita benignitate, clementiam tuam depóscimus, ut animam * famuli tui [*vel famulæ tuæ*] ad te revertentem cum pietate suscipias: adsit ei Angelus testamenti tui Michael, & per manus sanctorum Angelorum tuorum inter sanctos & electos tuos in sinibus Abraham, Isaac & Jacob Patriarcharum tuorum, eam collocare digneris, quatenus liberata de principibus tenebrarum & de locis poenarum, nullis jam primævæ nativitatis, vel ignorantie, aut propriæ iniquitatis seu fragilitatis confundatur erroribus; sed agnoscatur à Sanctis tuis, & beatitudinis requie perfruatur: atque cum magni iudicii dies advenerit, inter sanctos & electos tuos * resuscitatus, [*vel resuscitata*] gloriã manifestæ contemplationis tuæ perpétuò satiétur; Per Christum Dóminum nostrum. *R.* Amen.

In Ps. In exitu, 22, in cuius fine dicitur Réquiem.

Ant. 7. 9. Qui timent Dómino, speraverunt in Dómino; adjutores eorum & protector eorum est. Ps. 113.

Orémus.

Omnipotens, sempiternæ Deus, qui humano corpori animam ad similitudinem tuam inspirare dignatus

es: dum, te jubente, pulvis in pulvèrem revértitur; tu imaginem tuam cum sanctis & electis tuis æternis sèdibus præcipias sociári; eamque ad te revertentem de Ægypti pártibus blandè leniterque suscipias, & Angelos tuos sanctos ei óbviám mittas; viamque illi justitiæ demonstra, & portas glóriæ tuæ áperi. Repelle, quæsumus, Dómine, ab ea omnes principes tenebrárum, & agnosce depósitum fidèle quod tuum est. Súscipe, Dómine, creatúram tuam, non à diis aliénis creatam, sed à te solo Deo vivo & vero; quia non est álius Deus præter te, Dómine, & non est secundùm ópera tua. Lætifica, clementíssime Pater, ánimam ejus, & clarifica eam in multitudine misericórdiæ tuæ. Ne memineris, quæsumus, iniquitátum ejus antiquárum quas suscitávit furor mali desidérii: licet enim peccáverit, tamen te non negávit; sed signo fidei insignita, te, qui ómnia, & eam inter ómnia fecisti, fidèlitér adorávit; Qui vivis & regnas Deus.

Rf. Amen.

In Ps. Dilexi, 40; Crédidi, 93; Laudáte Dóminum, omnes gentes, 124; Confitémini, 10; & Beati immaculáti, 11, *integrè*; Ant. sola 8. G. Circumderunt me dolóres mortis, & pericula inferni invenerunt me. O Dómine, libera ánimam meam. Ps. 114.

Orémus.

Dirivúlneris novitate percussí, & quodámodo córdibus sauciáti, misericórdiam tuam, mundi Redemptor, flebilibus vócbus implorámus; ut * cari nostri N. [vel caræ nostræ N.] ánimam ad tuam cleméntiam, qui fons pietátis es, revertentem blandè leniterque suscipias; & quas ex carnáli comoratióne contraxit máculas, tu, Deus, inolítá bonitate clementer déleas; *Chorus*, Amen: Piè indúlgeas, *Chorus*, Amen: Oblivióni in perpétuum tradas; *Chorus*, Amen: Atque hanc laudem tibi cum céteris reddíturam, & ad corpus próprium quandóque reversúram, Sanctórum tuórum cœtibus aggregári præcipias; Qui cum Deo Patre & Spíritu sancto vivis & regnas Deus, per ómnia sècula seculórum. Rf. Amen.

Pater, &c. y. Et ne nos indúcas in tentatiónem; Rf. Sed libera nos à malo.

y. Réquiem æternam dona ei, Dómine; Rf. Et lux perpétua luceat ei.

y. Anima ejus in bonis demoretur, Rf. Et semen ejus hæreditet terram. Ps. 24.

y. Non intres in iudicium cum * servo tuo, [vel ancilla tua,] Dómine; Rf. Quia non justificábitur in conspectu tuo omnis vivens. Ps. 142.

y. A porta inferi, Rf. Erue, Dómine, ánimam ejus. Ps. 88.

ŷ. Dómine, exaudi orationem meam; Rf. Et clamor meus ad te véniat. *Pf.* 101.

ŷ. Dóminus vobiscum, Rf. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Partem beátæ resurrectionis obtíneat, quæsumus, Dómine, ánima* famuli tui [vel famulæ tuæ] N. vitamque æternam habére mereáur in cœlis, per te, Jesu

Christe, Salvátor mundi Deus, cui soli cómpetit medicinam præstare post mortem: præsta, quæsumus, ut ánima* famuli tui [vel famulæ tuæ] N. terrénis exita contágiis, in tuæ redemptionis parte numerétur; Per Christum Dóminum nostrum. Rf. Amen.

ŷ. Requiescat in pace. Rf. Amen.

PRÆPARATIO AD MISSAM,

AD LIBITUM SACERDOTIS.

Psal. Quàm dilecta, 90. Benedixisti, 48. Inclína, Dómine, cum sua divis. 134. Crédidi, 93. De profundis clamávi, 77.

Ant. Dómine, memor esto mei; & ne vindictam sumas de peccátis meis, neque reminiscáris delicta mea. *Tob.* 3.

PRECES.

Kyrie, eléison, Christe, eléison, Kyrie, eléison. Pater noster, &c.

ŷ. Et ne nos indúcas, &c. ŷ. Ego dixi; Dómine, miserére mei: Rf. Sana animam meam; quia peccávi tibi. *Pf.* 40.

ŷ. Convértere, Dómine; usquequo? Rf. Et deprecábilis esto super servos tuos. *Pf.* 89.

ŷ. Fiat misericórdia tua, Dñe, super nos, Rf. Quem-

admodum sperávimus in te. *Pf.* 32.

ŷ. Sacerdótes tui induantur iustítiam, Rf. Et sancti tui exultent. *Pf.* 131.

ŷ. Ab occultis meis munda me, Dómine, Rf. Et ab aliénis parce servo tuo. *Pf.* 18.

ŷ. Dómine, exaudi, &c. Orémus.

Aures tuæ pietátis, misísime Deus, inclína précibus nostris, & grátia sancti Spíritus illúmina cor nostrum; ut tuis mystériis dignè ministráre, teque æterná caritáte dilígere mereámur.

Deus, cui omne cor patet, & omnis voluntas loquitur, & quem nullum latet secretum: purifica per infusiónem sancti Spíritus cogitationes cordis nostri, ut te perfectè dilígere & & dignè laudáre mereámur.

Ure igne sancti Spiritus renas nostros & cor nostrum, Domine; ut tibi casto corpore serviamus, & mundo corde placeamus.

Mentes nostras, quæsumus, Domine, Paraclætus qui à te procedit illuminet, & inducat in omnem, sicut tuus promisit Filius, veritatem.

Adsit nobis, quæsumus, Domine, virtus Spiritus sancti; quæ & corda nostra clementer expurget, & ab omnibus tueatur adversis.

Deus, qui corda fidelium, sancti Spiritus illustratione docuisti: da nobis in eodem Spiritu recta sapere, & de ejus semper consolatione gaudere.

Consciéntias nostras, quæsumus, Domine, visitando purifica; ut veniens Dominus noster Jesus Christus Filius tuus, paratam sibi in nobis inveniat mansiónem, Qui tecum vivit & regnat Deus. R. Amen.

FORMULA INTENTIONIS.

Gregorius Papa XIII concessit cuilibet Sacerdoti, hanc formulam devotè ante Missam recitanti, quinquaginta annorum indulgentiam.

Ego volo Missam celebrare, & conficere Corpus & Sanguinem Domini nostri Jesu Christi, juxta ritum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, ad laudem omnipotentis Dei, totiusque Curiæ triumphantis; ad utilitatem meam,

totiusque Ecclesiæ militantis & patientis; pro omnibus qui se commendaverunt orationibus meis in genere & specie, & pro felici statu sanctæ Romanæ Ecclesiæ. Amen.

Gaudium cum pace, emendationem vitæ, spatium veræ poenitentia, gratiam & consolationem sancti Spiritus, perseverantiam in bonis operibus, cor contritum & humillatum, atque felicem vitæ meæ consummationem tribuat mihi omnipotens & misericors Dominus. Amen.

Sacerdos dicat, cum manus lavat.

Da, Domine, virtutem manibus meis, ad abstergendam omnem maculam, ut sine pollutione mentis & corporis valeam tibi servire.

Ad Amicum.

Impone, Domine, capiti meo galeam salutis, ad expugnandos diabólicos incursum.

Ad Albam.

Dealba me, Domine, & munda cor meum; ut in sanguine Agni dealbatus, gaudiis perfruar sempiternis.

Ad Cingulum.

Præcinge me, Domine, cingulo puritatis, & extingue in lumbis meis humorem libidinis, ut maneat in me virtus continentia & castitatis.

Ad Manipulum.

Mérear, Domine, portare manipulum fletus & doleris,

ut cum exultatione recipiam
mercedem laboris.

Ad Stolam.

Redde mihi, Dómine,
stolam immortalitatis, quam
pérdidi in prævaricatione
primi parentis, & quamvis
indignus accédo ad tuum

sacrum Mystérium, méreas
tamen gaudium sempiternũ.

Ad Casulam.

Dñe, qui dixisti: Jugum
meum suave est, & onus
meum leve; fac ut istud por-
tare sic váleam, quòd conse-
quar tuam grátiam. Amen.

GRATIARUM ACTIO POST MISSAM.

Pf. Dóminus regit me, 91.
Benedicam Dóminum, cum
sua divisione, 91. Benedic,
ánima mea, Dómino, & óm-
nia, cum sua divisione, 74.

Ant. O quàm suávis est,
Dómine, Spíritus tuus! qui,
ut dulcedinem tuam in filios
demonstráres, pane suavíssi-
mo de cœlo præstito, esu-
rientes replebis bonis, divites
dimittens inanes. *Sap.* 12 &
16. *Luc.* 1.

PRECES.

Kyrie, eléison, Christe,
eléison, Kyrie, eléison.
Pater noster, &c.

Ÿ. Et ne nos indícas, &c.

Ÿ. Memórium fecit mira-
bílum suórum misericors &
miserátor Dóminus: R̄. Ef-
ficam dedit timéntibus se. *Pf.*
110.

Ÿ. Quid est homo, quòd
memor es ejus? R̄. Aut fi-
lius hóminis, quóniam vísi-
tas eum? *Pf.* 8.

Ÿ. Sicut ádipe & pingué-
dine repleatur ánima mea;
R̄. Et labiis exultationis lau-
dabit os meum. *Pf.* 62.

Ÿ. Non nobis, Dómine,
non nobis; R̄. Sed nómini
tuo da glóriam. *Pf.* 113.

Ÿ. Nunc dimittis servum
tuum, Dómine, secundam
verbum tuum, in pace;
R̄. Quia viderunt óculi mei
salutare tuum. *Luc.* 2.

Ÿ. Dómine, exaudi ora-
tionem meam; R̄. Et clamor
meus ad te véniat. *Pf.* 101.

Orémus.

Visita, quæsumus, Dómi-
ne, familiam tuam; &
corda sacris dicata mystériis
pervígili tuæ pietate; ut
remédia salutis æternæ, quæ
te miserante percipiunt, te
protegente custódiant.

Quæsumus, Dómine Deus
noster, ut quos divínâ
tribuis participatióne gau-
dere, humanis non sinas sub-
jacere periculis.

Cognóscimus, Dómine,
tuæ circa nos cleméntiæ
largitatem: & ideo fiducia-
lius imploramus, ut quos
pascere non desinis imméri-
tos, & dignè tibi servíre per-
ficias, & donis uberióribus
prosequáris.

Majestatem tuam, Dómi-
ne, suppliciter exorá-
mus, ne perire patiáris qui-
bus tanta remédia providisti;
sed cum divíni frequentatió-

ne mysteriū crescat nostræ salutis effectus.

Actiões nostras, quæsumus, Dómine, aspirando præveni, & adjuvando profèquere; ut cuncta nostra oratio & operatio à te semper incipiat, & per te cœpta finiatur.

Adjuvet nos grátia tua, omnipótens Deus; ut qui officium sacerdotale suscepimus, dignè ac devotè

tibi in omni puritate & conscientia bona famulari valeamus: & si non possumus in tanta innocentia vitæ conversari ut debemus, concede nobis tamen dignè flere mala quæ gessimus, & in spiritu humilitatis, ac bonæ voluntatis proposito tibi ferventiùs de cetero deservire; Per Christum Dóminum nostrum.

R. Amen.

ABSOLUTIONIS FORMA IN SACRAMENTO POENITENTIÆ.

Dicit Pœnitens :

Benedic mihi, Pater, quia peccavi.

Sacerdos subjungit :

Dóminus sit in corde tuo, & in labiis tuis; ut verè & integrè confitearis ómnia peccata tua; in nómine Patris, & † Filii, & Spíritus sancti. Amen.

Deinde Pœnitens dicit :

Confiteor Deo, &c. usque ad meâ culpâ; & post Confessionem reliqua profèquitur.

Tum Sacerdos, aperto capite, dicit :

Misereatur tuí omnipotens Deus, & dimissis peccatis tuis, perducat te ad vitam æternam. Amen.

Indulgéntiam, absolutiónem, † & remissionem peccatorum tuorum tribuat

tibi omnipotens & misericors Dóminus. Amen.

Injunctâ verò pœnitentiâ, aperto capite, dexterâ super caput Pœnitentis extensâ, eum absolvit hoc modo :

Dóminus noster Jesus Christus qui est summus Póntifex, per suam piíssimam misericórdiam, te absolvat, & ego, auctoritate ipsius, mihi, licet indigníssimo, concessâ, absolvo te, in primis, ab omni vínculo excommunicationis, (suspensionis) & interdicti, in quantum possum, & indiges: Deinde, Ego te absolvo à peccatis tuis; in nómine Patris, & † Filii, & Spíritus sancti. Amen.

Si Pœnitens sit laicus, omittitur vox suspensionis.

Deinde manum removens,

aperto capite, subdit: Pallio
Dómini nostri Jesu Christi,
mérita beátæ Mariæ Virgi-
nis, & ómnium Sanctorum,
suffragia sanctæ matris Ec-
clésiæ, quidquid boni feceris,
& mali sustinueris, vá-
leant tibi in remissionem
peccatorum, augmentum
gratiæ, & præmium vitæ
æternæ. Amen.

Accende lumen sensibus,
Infunde amorem cordibus,
Infirma nostri corporis
Virtute firmans perpeti.

Hostem repellas longius,
Pacemque dones protinus;
Ductore sic te prævio
Vitemus omne noxium.

Per te sciámus da Patrem,
Noscámus atque Filium:
Te utriusque Spiritum
Credámus omni tempore.

Sit laus Patri, laus Filio:
Par sit tibi laus, Spiritus,
Afflante quo mentes sacris
Lucent & ardent ignibus.

Amen.

ψ. Emitte Spiritum tuum
& creabuntur; R. Et remo-
vabis faciem terræ. Ps. 103.

Orémus.

Deus, qui corda Fidélium
sancti Spiritus illustra-
tione docuisti: da nobis in
eodem Spiritu recta sapere,
& de ejus semper consola-
tione gaudere; Per Chri-
stum.

*Ad petendam Spiritus sancti
gratiam.*

HYMNUS.

Veni, créator Spíritus,
Mentes tuórum vílita,
Imple superná grátia
Quæ tu creasti pectora.

Qui Paraclétus diceris,
Donum Dei altíssimi,
Fons vivus, ignis, caritas,
Et spiritalis únctio.

Tu septiformis múnere,
Dextræ Dei tu dígitus,
Tu ritè promissum Patris,
Sermóne ditans gúttura.

LITANIÆ SS. NOMINIS JESU.

Kyrie, eléison, Christe,
eléison, Kyrie, eléison:
Jesu, audi nos.
Jesu, exaudi nos.
Pater de cælis, Deus, mi-
serére nobis.
Fili Redemptor mundi,
Deus, miserére nobis.
Spíritus sancte, Deus, mise-
rére nobis.
Sancta Trínitas, unus Deus,
miserére nobis.

Jesu Fili Dei vivi, miserére
nobis.
Jesu splendor Patris, mis.
Jesu candor lucis æternæ,
miserére nobis.
Jesu Rex glóriæ, mis.
Jesu sol justitiæ, mis.
Jesu Fili Mariæ Virginis,
miserére nobis.
Jesu admirabilis, mis.
Jesu Deus fortis, mis.
Jesu Pater futúri sæculi, mis.

Jesu magni consilii Angele, miserere nobis.	Propitius esto, exaudi nos Jesu.
Jesu potentissime, miserere nobis.	Ab omni malo, libera nos Jesu.
Jesu patientissime, mis.	Ab omni peccato, libera.
Jesu obedientissime, mis.	Ab ira tua, libera nos Jesu.
Jesu mitis & humilis corde, miserere nobis.	Ab insidiis diaboli, libera.
Jesu amator castitatis, mi- serere nobis.	A spiritu fornicationis, libe- ra nos Jesu.
Jesu amator noster, mis.	A morte perpetua, libera.
Jesu Deus pacis, mis.	A neglectu inspirationum tuarum, libera nos Jesu.
Jesu auctor vite, mis.	Per mysterium sancte Incar- nationis tue, libera.
Jesu exemplar virtutum, mi- serere nobis.	Per Nativitatem tuam, li- bera nos Jesu.
Jesu zelator animarum, mis.	Per Infantiam tuam, libera.
Jesu Deus noster, mis.	Per divinissimam vitam tu- am, libera nos Jesu.
Jesu refugium nostrum, mis.	Per labores tuos, libera.
Jesu Pater pauperum, mis.	Per agoniam & Passionem tuam, libera nos Jesu.
Jesu thesaurus fidelium, mis.	Per Crucem & derelictio- nem tuam, libera nos Jesu.
Jesu bone Pastor, mis.	Per languores tuos, libera nos Jesu.
Jesu lux vera, mis.	Per mortem & sepulturam tuam, libera nos Jesu.
Jesu sapientia aeterna, mis.	Per Resurrectionem tuam, libera nos Jesu.
Jesu bonitas infinita, mis.	Per Ascensionem tuam, li- bera nos Jesu.
Jesu via & vita nostra, mis.	Per gaudia tua, libera nos Jesu.
Jesu gaudium Angelorum, miserere nobis.	Per gloriam tuam, libera nos Jesu.
Jesu rex Patriarcharum, miserere nobis.	Agnus Dei, qui tollis pec- cata mundi, parce nobis Jesu.
Jesu inspirator Prophetarum, miserere nobis.	Agnus Dei, qui tollis pec- cata mundi, exaudi nos Jesu.
Jesu magister Apostolorum, miserere nobis.	Agnus Dei, qui tollis pec- cata mundi, miserere no- bis Jesu.
Jesu doctor Evangelistarum, miserere nobis.	
Jesu fortitudo Martyrum, miserere nobis.	
Jesu lumen Confessorum, miserere nobis.	
Jesu puritas Virginum, mi- serere nobis.	
Jesu corona Sanctorum om- nium, miserere nobis.	
Propitius esto; parce nobis Jesu.	

Jesu audi nos.

Jesu exaudi nos.

ꝰ. Confitebimur tibi, Deus;
 N. Et invocabimus nomen
 tuum. Ps. 74.

Oremus.

Domine Jesu, cujus No-
 men nemo dicere po-

test, nisi in Spiritu sancto;
 concede, quaesumus, ut in
 eodem Spiritu sacratissimum
 Nomen tuum invocantes sal-
 vos facias à peccatis; Qui vi-
 vis & regnas cum Deo Patre,
 in unitate ejusdem Spiritus
 sancti Deus; Per omnia.

LITANIÆ BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.

Kyrie, eléison, Christe,
 eléison, Kyrie, eléison.
 Christe audi nos.

Christe exaudi nos.

Pater de cœlis, Deus, mise-
 rére nobis.

Fili Redemptor mundi,
 Deus, miserere nobis.

Spiritus sancte Deus, mise-
 rére nobis.

Sancta Trinitas unus Deus,
 miserere nobis.

Sancta Maria, ora pro nobis.

Sancta Dei Génitrix, ora.

Sancta Virgo Virginitate,
 ora pro nobis.

Mater Christi, ora.

Mater divinæ gratiæ, ora.

Mater purissima, ora.

Mater castissima, ora.

Mater inviolata, ora.

Mater intemerata, ora.

Mater amabilis, ora.

Mater admirabilis, ora.

Mater Creatoris, ora.

Mater Salvatoris, ora.

Virgo prudentissima, ora.

Virgo veneranda, ora.

Virgo prædicanda, ora.

Virgo potens, ora.

Virgo clemens, ora.

Virgo fidelis, ora.

Spéculum justitiæ, ora pro
 nobis.

Sedes Sapiëntiæ, ora.

Causa nostræ lætitiæ, ora.

Vas spirituale, ora.

Vas honorabile, ora.

Vas insigne devotiõnis, ora.

Rosa mystica, ora.

Turris Davidica, ora.

Turris ebúrnea, ora.

Domus aurea, ora.

Fœderis arca, ora.

Jánua cœli, ora.

Stella matutina, ora.

Salus infirmõrum, ora.

Refúgium peccatorum, ora.

Consolatrix afflictõrum, ora.

Auxilium Christianõrum,
 ora pro nobis.

Regina Angelõrum, ora.

Regina Patriarcharum, ora.

Regina Prophetarum, ora.

Regina Apostolorum, ora.

Regina Martyrum, ora.

Regina Confessorum, ora.

Regina Virginum, ora.

Regina Sanctorum omnium,
 ora pro nobis.

Agnus Dei, qui tollis peccá-
 ta mundi, parce nobis, Dó-
 mine.

Agnus Dei, qui tollis peccá-

ta mundi, exaudi nos, Dómine.

Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, miserére nobis.

Christe audi nos.

Christe exaudi nos.

ŷ. Ora pro nobis, sancta Dei Génitrix; R. Ut digni efficiámur promissionibus Christi.

Orémus.

DA, quæsumus, Dómine, pópulo tuo inviolábi-

lem fidéi firmitátem; ut, qui Unigénitum tuum in tua tecum glória sempiternum, in veritate nostri córporis natum de matre Vírgine confiténtur, per ejusdem sanctísimæ Vírginis intercessiónem, & à præsentibus liberentur adversis; & mansúris gaudiis inserántur; Per eundem Christum Dóminum nostrum.

R. Amen.

BENEDICTIO MENSÆ.

ANTE PRANDIUM.

Benedicite. R. Dóminus. Oculi ómnium in te sperant, Dñe; & tu das escam illórum in témpore opportúno: áperis tu manum tuam, & imples omne animal benedictióne. *Pf. 144.*

Glória Patri, & Filio, & Spiritui sancto: Sicut erat in principio, &c. Kyrie, eléison, Christe, eléison, Kyrie, eléison.

Secretò, Pater, usque ad ŷ. Et ne nos indúcas in tentationem; R. Sed libera nos à malo.

Orémus.

Benedic, Dómine, dona tua, quæ de tua largitáte sumus sumptúri; Per Christum Dóminum nostrum.

R. Amen.

Si fiat Lectio, Lectór dicit: Jube, domne, benedicere.

Bened. Mensæ cœlestis participes faciat nos Rex æternæ glóriæ. R. Amen.

In fine Lectiónis, dicitur: Tu autem, Dómine, miserére nostri. R. Deo grátias.

GRATIARUM ACTIO

POST PRANDIUM.

Confiteantur tibi, Dómine, ómnia ópera tua; & Sancti tui benedicant tibi. *Pf. 144.* Glória Patri, &c.

Qui benedixit mensam, dicit:

Agimus tibi grátias, ómnipotens Deus; pro universis beneficiis tuis; Qui vivis & regnas in sécula séculórum. R. Amen.

Deinde procedendo ad Ecclesiam, dicitur Pf. Miserére, 133. Si verò non procedatur, dicitur Pf. Laudáte Dóminum, omnes gentes, 124. Qui Psalmus semper dicitur, quando absolvitur Gra-

tiarum actio in loco refectio- nis.

In fine Psalmi dicitur Gló- ria Patri, deinde Kyrie, eleison, Christe, eleison, Kyrie, eleison.

Pater, secretò usque ad x̄. Et ne nos indigas in tenta- tiónem; R̄. Sed libera nos à malo.

x̄. Dispersit, dedit pau- péribus; R̄. Iustitia ejus man- net in sèculum sèculi. Psal.

111.

x̄. Benedicam Dóminum in omni tẽpore; R̄. Sem- per laus ejus in ore meo. Ps. 33.

x̄. In Dómino laudábitur ánima mea; R̄. Audiant mansuèti, & lætentur. Ps. 33.

x̄. Magnificáte Dóminum mecum; R̄. Et exaltémus nomen ejus in idipsum. Ps. 33.

x̄. Sit nomen Dómini be- nedictum, R̄. Ex hoc nunc, & usque in sèculum. Ps. 112.

Retribuere dignare, Dó- mine, ómnibus nobis bona faciéntibus, propter nomen sanctum tuum, vi- tam æternam. R̄. Amen.

x̄. Benedicámus Dómino. R̄. Deo grátias.

Secretò. Et fidèlium ani- mæ per misericórdiam Dei requiescant in pace,

R̄. Amen.

BENEDICTIO MENSÆ

ANTE COENAM.

Benedicite. R̄. Dóminus. **B**edent páuperes, & sa- turabuntur; & laudábunt Dóminum qui requirunt eum: vivent corda eórum in sèculum sèculi. Ps. 21. Glória Patri, &c. Kyrie, eleison, Christe, eleison. Kyrie, eleison. *Secretò, Pa- ter noster: clara voce, Et ne nos, &c.*

Orémus.

Benedic, Dómine, dona † tua quæ de tua largitate sumus sumptúri; Per.

Ad Lect. Bened. Ad cœ- nam perpétuæ vitæ perdúcat nos Rex æternæ glóriz.

R̄. Amen.

GRATIARUM ACTIO

POST COENAM.

Memóriam fecit mirabi- lium suórum misericors & miserátor Dóminus: ef- cam dedit timéntibus se. Ps. 110. Glória Patri.

Qui benedixit mensam, dicit: Benedictus Deus in donis suis, & sanctus in ómni- bus óperibus suis; Qui vivit & regnat in sècula seculó- rum. R̄. Amen.

Psalm. & reliqua, ut su- pra, CXXXIII.

IN JESUNIIS, ad refectio- nem fit Benedictio mensæ & Gratiarum actio, ut notatum est pro Cæna.

ITINERARIUM.

Viator, in ipso itineris ingressu, si solus fuerit, dicat quæ sequuntur, in singulari; si cum sociis, in plurali, ut sequitur.

In Cant. Benedictus, 142.

Ant. 5. C. In viam pacis & prosperitatis dirigat nos omnipotens & misericors Dominus: & Angelus Raphael comitetur nobiscum in via, ut cum pace, salute & gaudio revertamur ad propria.

PRECES.

Kyrie, eléison, Christe, eléison, Kyrie, eléison.

Secretò, Pater, usque ad v. Et ne nos inducas in tentationem; R. Sed libera nos à malo.

v. Salvos fac servos tuos, R. Deus meus, sperantes in te. Ps. 85.

v. Mitte nobis, Domine, auxilium de sancto; R. Et de Sion tuere nos. Ps. 19.

v. Esto nobis, Domine, turris fortitudinis, R. A facie inimici. Ps. 60.

v. Nihil proficiat inimicus in nobis, R. Et filius iniquitatis non apponat nocere nobis. Ps. 88.

v. Benedictus Dominus die quotidie; R. Prosperum iter faciat nobis Deus salutarium nostrorum. Ps. 67.

v. Vias tuas, Domine, demonstra nobis, R. Et semitas tuas edoce nos. Ps. 24.

v. Utinam dirigantur viæ nostræ R. Ad custodiendas justificationes tuas! Ps. 118.

v. Erunt prava in directâ, R. Et aspera in vias planas. Is. 40.

v. Angelis suis Deus mandavit de te, R. Ut custodiant te in omnibus viis tuis. Ps. 90.

v. Domine, exaudi orationem meam, R. Et clamor meus ad te veniat.

Orémus.

Deus, qui filios Israel per maris médium sicco vestigio ire fecisti, quique Magis iter ad te, stellâ duce, pandisti: tribue nobis, quæsumus, iter prosperum tempusque tranquillum; ut, Angelo tuo sancto comite, ad eum quod pèrgimus locum, ac demum ad æternæ salutis portum pervenire feliciter valeamus.

Deus, qui Abraham puerum tuum de Ur Chaldæorum educatum, per omnes suæ peregrinationis vias illæsum custodisti; quæsumus ut nos famulos tuos custodire digneris: esto nobis, Domine, in procinctu suffragium, in via solatium, in æstu umbraculum, in pluvia & fr-

gore tegumentum, in lassitudine vehiculum, in adversitate praesidium, in lubrico baculus, in naufragio portus; ut, te duce, quò tendimus, prospere perveniamus, & demum incolumes ad propria redeamus.

Adesto, quæsumus, Domine, supplicationibus nostris: & viam famulorum tuorum in salutis tue prosperitate dispone; ut inter omnes vias & vitz hujus varie-

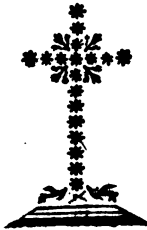
tates, tuo semper protegamur auxilio.

Presta, quæsumus, omnipotens Deus, ut familia tua per viam salutis incédar; & beati Joannis præcursoris hortamenta sectando, ad eum quem prædixit secúra perveniat, Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum.

R. Amen.

V. Procedamus cum pace in nomine Domini.

R. Amen.

CANONES

PARTIS AUTUMNALIS.

De moribus et officiis Canonorum.

FERIA QUARTA

Hebdom. XI post Pentecost.

Ex Concilio Coloniensi.

1536. Part. 3. c. 4 & 5.

Canónici statis ac débitis horis devotè reverenterque omnes, páriter senes cum junióribus, laudent nomen Dómini, alácritè modulantes; sic tamen ne boátus confundat recitationem. Quàm autem à vero aberrant qui exístimant sese non alicújus officii in Ecclesiá exercendi, sed quiétis & inértiæ tantùm causá canonicátus esse adeptos! perinde atque satis sit, paucis quibusdam Cléricis admodum ignáris, ténui pretio conductis, curam divini Officii committi, quod deinde hujuscémodi mercenárii, non servátis tēporum interstitiis, syncopando transcurrunt, interim ipsis Canónicis totá vitá torpéntibus.

FERIA QUINTA.

Ex Conciliis * Coloniensi & ** Bituricensi.

1536. Part. 3. c. 16.

** 1584. tit. 34.

An te omnia curæ erit ne quis Canonícorum sacrasabit; sed ut qui emolu-

Autumnalis.

mentum ferre volunt, officium quoque suum, propter quod beneficium datur, in Ecclesiá gerant. Aureliani Concilio cavétur Cléricos qui officio adesse contemnunt, ecclesiásticam disciplinam ex arbitrio Episcopi receptúros.... Sciant autem omnes qui bona Ecclesiæ possident, & iis utuntur, si officium suum non impléverint, aut ab ecclesiástico órdine defecerint, se ad restitutionem tenéri: quod cuíque in sua receptione significétur.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Aquisgranensi.

816. c. 145.

Canónici discórdiam fúgiant; & quos discórdantes invénerint, ad caritátis concórdiam révo-cent: amóri Christi nihil præpónant, próprio Episcopo secundùm canónicam constitutionem obtémperent, doctrinis spiritalibus óperam dent, irreprehensibiliter vivant: senióres spiritaliter junióres diligant: junióres senióribus obsequium dignum exhibeant. Doctióres minús doctis nequáquam se

præferant, sed magis eos cum caritate adificent; neque hi qui nobilitate generis aut virtutum donis polent, ceteris se tumide superextollant.

SABBATO.

Ex Conciliis * Colonienſi & ** Turonenſi.

* 1536. c. 10. ** 1583. §§. 3.

Capitula diſciplinæ multo majori diligentiâ obſerventur atque hæcenus. Id ita fiet, ſi non tam profanæ quàm res ſacræ in his tractentur, ſi de moribus inquiratur, ſi vita expendatur ſingulorum; & quod olim ſancti Patres feciſſe dignoſcuntur, extemporali

oratione interdum commoneantur fratres, & in primis ad capeſſendas ſacras litteras inſtigarentur, atque ut in his optimas horas collocarent incitarentur.... Multum etenim rei publicæ chriſtiânæ intereſt ut ſint in Eccleſia viri docti, qui ceteros ad juſtitiam & pietatem invitent & erudiant. Ii ne ob librorum penuriam à lectione ſe excuſare valeant, provideatur in unaquaque eccleſia cathedrali de bibliotheca in qua boni libri & ab Eccleſia catholica recepti, poſſiſſimam ſacri, juſiſque divini & canonicæ, recondantur; cujus curam hæbeant à Capitulo deputandi.

De Officii divini publicæ celebratione, et privata recitatione.

DOMINICA XII

POST PENTECOSTEN.

De Exceſſionibus Egberti Eboracenſis Epilcopi.

Circa 747. Can. 28.

Septem ſynaxes ſancti Patres canendas conſtituerunt, quas omni die Clerus ſingulis Horis canere debet; quarum prima eſt nocturnalis ſynaxis. Has ergo ſeptem ſynaxes omni die debemus ſollicitè reddere Deo pro nobis & pro omni populo chriſtiânico, ſicut Pſalmiſta teſtatur, dicens: *Septies in die laudem dixi tibi ſuper judicia juſtitie tue, & inſuper Miſſas non omittere.*

FERIA SECUNDA.

Ex Concilio Pariſienſi.

1528. Detr. 18.

In cathedralibus, ac collegiatis, & conventualibus eccleſiis, laudes divinas per ſingulas Horas, non curſim ac feſtinanter, ſed tractim cum pauſa decenti præfertim in medio cujuſlibet verſiculi Pſalmorum, debitam faciendò inter ſolemne ac feriæ Officium differentiam, reverenter ab omnibus perſolvantur. Horas autem canonicas dicturi, cum in choro fuerint, gravitatem ſervent quam locus & Officium expoſcunt: non

cum aliis confabulantes, seu colloquentes, aut litteras seu scripturas alias legentes; sed omnes, praesertim qui majori funguntur honore, in psalmis, hymnis & canticis Deo alacriter modulentur.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Trevirensi.
1549. Decr. 6.

Omnes qui Horis canonicis persolvendis deputati sunt, dent operam, ut collectis animis, quoad fieri potest, debitum pensum absolvant; nec ita se habeant, ut dum voce psallunt, quidvis potius quam Deum animo cogitare videantur; semper caventes ne propheticum illud audiant: Labiis quidem me honorant, cor autem eorum longe est a me. Quid autem est voce quidem psallere, mente autem domum aut forum circumire, nisi homines fallere, & Deum irridere?

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Parisiensi.
1528. Decr. 18.

Nemo, cum Horis in communia cantantur, legat vel dicat privatim Officium. Nam non solum Officium quo obnoxius est, choro subtrahit, sed & alios psallentes perturbat. Horum autem transgressores, illius Horis in qua circa praedicta excesserint vel alia majori, prout transgressionis gra-

vitas exegerit, plectantur multa.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Basileensi.
1435. Sess. 21. can. 5, acceptato in Concilio Senonensi, 1460.

Quotcumque Beneficiorum, sive in sacris constitutos, cum ad Horas canonicas teneantur, admonet haec sancta Synodus, si orationes suas Deo acceptas fore cupiant, ut non in gutture vel inter dentes, seu deglutendo aut syncopando dictiones, nec colloquia, vel risus intermiscendo; sed sive soli, sive associati, diurnum nocturnumque Officium reverenter verbisque distinctis peragant, ac tali loco, unde a devotione non retrahantur, ad quam se disponere & praeparare debent, juxta id quod scriptum est: Ante orationem praepara animam tuam, ne sis quasi qui tentat Deum.

FERIA SEXTA:

Ex Synodo diocesana Mediolanensi quarta, sub sancto Carolo.
1574. Decr. 20 & 21.

Sacerdos, Clericusve sacris initiatus, aut ecclesiasticum beneficium obtinens, ne morbi quidem causa, quo laborat, canonicarum Morarum Officium omittat, nisi is ita graviter morbo laboret, ut plane sentiat se illius gravitate impediri, quominus statas preces horarias recitare possit. Cum

ejusmodi precum canonicarum Officium privatim præstant, in ecclesiam, si ei domus sit conjuncta, aut saltem domi in locum, quoad fieri potest, precationi aptiorem, se recipiant; ut animo qui distrahi quandoque solet, se colligentes, ac pietatis studio accensi, orent spiritu, orent pariter & mente in conspectu Domini; à quo uberrimum hujus debite pietatis fructum capient.

SABBATO.

Ex Synodo diœcesana Mediolanensi undecima, sub sancto Carolo.

1584. *Manis, de div. Offio.*

Martyrologii usus in Ecclesia Dei per vetus, ita retentus est, ut in choro publicè illud legi solemne semper fuerit. Quod in perpetuum deinceps ita retineri mandamus, ut in metropolitana basilica recitari solitum, in omni collegiata ecclesia tam urbis quam Diœcesis de more in choro recitetur. Sacerdotes & sacris initiatos, qui divini Officii in choro collegiatim recitandi lege devincti non sunt, hortamur ut pro pietatis sacerdotalis studio, quò ardentius Sanctorum exemplis ex Martyrologii etiam lectione ad imitationem propòsitis, ad sanctæ vitæ cursum progrediantur; idem quoque institutum usumque cum Patrum regulis congruentem piâ sollicitudine suscipiant.

DOMINICA XIII

POST PENTECOSTEN.

Ex Concilio Tolerano undecimo. 675. cap. 1.

Unusquisque provinciarum Pontifices, Rectoresque ecclesiarum unum eundemque in psallendo teneant modum, quem in Metropolitana sede cognoverint institutum. Sic enim justum est, ut inde unusquisque sumat regulas magistrerii, unde honoris consecrationem accepit: ut, juxta majorum decreta, sedes quæ unicuique sacerdotalis mater est dignitatis, sit & ecclesiastica magistra rationis.

FERIA SECUNDA.

Ex Statutis synodalibus Henrici de Gondiacò, Parisiensis Episcopi.

1608. *stat. 29.*

Quia ecclesiastica pacis ratio exigit, ut, docente Apóstolo, id ipsum dicamus omnes, & non sint in nobis schismata, sed simus omnes perfecti & in eadem sententia, idque non modò quoad fidei catholice dogmata, sed etiam quoad ritus & ceremonias divini Officii & Sacramentorum; prohibemus ne quis Párochus per se, vel per Vicários, aliquid prædictarum ceremoniarum immutet contra communem aliarum ecclesiarum parochialium usum à nobis approbatum, absque nostra auctoritate & licentia: & si quid ab aliquo fuerit immu-

tatum, illud emendetur & restituatur.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Aquisgranensi. 816. l. i. c. 132.

Quamvis ubique Dómini per potentiam divinitatis novérunt esse, præcipuè tamen eum, cum divino assistimus Officio, per gratiam nobis crédimus adesse. Unde studendum ut, cum ecclésiám, vel ad divínæ laudis débíta solvenda, vel ad Missarum solémnia, intrámus, cum timóre & veneratione compétenti cœlesti compleámus Officium; ne si, quod absit, id negligenter aut inhonestè, vel répidè expleverimus, & ad perficiendum pigri advenérimus, in sententiam quâ dicitur: Maledictus homo qui opus Dei fécerit negligenter, miserabiliter labámur.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Aquisgranensi. Ubi supra.

Nobis observandum est ne quid in Ecclésiá Dei ineptum, ne quid perversum, ne quid indecens, aut cogitatione, aut verbis, aut actibus perpetrémus; quatenus Dóminus ad nos véniens, non quod condemnet in nobis, sed potiùs quod remuneret, invéniat.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Aquisgranensi. 816. l. i. c. 133 & 137.

Tales ad legendum, cantandum & psallendum in Ecclésiá constituantur,

qui non superbè, sed humiliter débítas Dómino laudes persolvant; plusque velint in lectione, vel cantu, populi adificatióem, quam populárem vaníssimam adulationem. Studendum summopere Cantóribus, ne donum sibi divinitus collatum vitiis fœdent; sed potiùs illud humilitate, castitate & sobrietate, & ceteris sanctarum virtutum ornamentis exornent: quorum melodia animos populi circumstantis ad memoriám amoremque cœlestium, non solum sublimitate verborum, sed etiam suavitate tonorum, quæ dicuntur, érigat. Psalmi in ecclésiá, non excelsis atque inordinatis seu intemperatis vocibus, sed planè ac dilucide & cum compunctiõne cordis recitentur; ut & recitantiùm mens illórum dulcedine, pascatur, & audientium aures illórum pronuntiatione demulceantur.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Parisiensi. 1528. Decret. 17.

Curent Sacerdotes & Clerici sic suos cantus instituire, ut modesta honestaque psallendi gravitate, placidisque modulatiõne provocent excitentque ad devotionem. Organórum usum Ecclésiá à Patribus ad cultum servitiumque divinum recépit. Nólumus itaque quod organice instrumentis resonet in ecclésiá lasciva melodia, sed sonus omnino

dulcis, qui nihil præter hymnos divinos & cantica spiritalia repræsentet.

SABBATO.

Ex Statutis Francisci Harlazii, Parisiensis Archiepiscopi. 1674. *Art. 32.*

Districte prohibemus in Ecclesiis ac capellis, etiam quæ exemptione prætendunt, profanis ac secularibus modis fractas mûsicas, organa cantilenis ac sonis modestis & gravitate cantûs ecclesiastici indignis resonantia, symphonias & musicorum instrumentorum usum in Officio Tenebrarum; mulieres & puellas admitti ad cantandum in aliis quàm Communitarum sexûs ipsarum ecclesiis; ac denique missis aut affixis programmatibus ad mûsicas ecclesiasticas, quasi ad theatra vel spectacula, fideles invitari.

DOMINICA XIV

POST PENTECOSTEN.

Ex Concilio Coloniensi primo. 1536. *Part. 3. c. 13.*

Utinam optando à Deo optimo máximo cõfsequi possimus, ne quisquam lucri causâ divinis interesset, alioqui non accessurus sacra, veluti quem nummi magis quàm Dei amor in templum trahit, quæstum pietatem esse putantem! qui non dubio ex eorum número est de quibus Isaiâs ait: Diligunt mûnera, sequuntur retributiones. Sed interim debet Clericus habere temper

ti recõditum Christi verbum: Primum querite regnum Dei & iustitiam eius, & hæc omnia adjicientur vobis.

FERIA SECUNDA.

Ex Concilio Remensi.

1583. *Tit. 3. de Cultu div.*

Clerici præ ceteris, prolatione non præcipiti vel inarticulata, sed integrâ ac certis quibusdam casûs & intervallis distinctâ, ad Deum preces fundent, Psalmosque decantabunt. Ac ne cui precum multitudine aut prolixitas tedium generet, nemoque earum partem aliquam tacitus prætereat, aut volubilitate linguæ illas omnes ita percurrat, ut plerumque mentem linguæ præveniat; poterunt Episcopi, adhibito Canonicorum & aliorum gravium virorum iudicio, preces ad eum modum reducere, ut & Ecclesie dignitati respondeant, & facile ab omnibus exolvi, pieque decantari possint.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Remensi.

1564. *Congr. 5.*

Quoniam à primævâ Breviarii institutione, id antiqui Patres voluisse videntur, ut singulis hebdomadis totum Psalterium recitaretur; in Breviario Davidici Psalmi ita per dies singulos disponantur, ut totus Psalmorum liber in unaquaque hebdomada recitetur. Item quoniam maximus honor & reverentia habentur

da est sacro diéi Dominico, dicente Psalmista: Hæc dies quam fecit Dominus: in quantum fieri poterit, semper in eodem fiat Officium de die Dominica, præterquam in solemnioribus Festivitatibus.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Mediolanensi quinto.

1579. Part. 3. tit. 6.

Unusquisque vel Canonicus, vel alius minister quicumque sit, qui chori officii altricus est, ad chori disciplinam sese instruat. Antea verò quam eò conveniat, paululum attentè secum cogitet, & loci illius sanctitatem, & conveniendi causam, & divinarum laudum, quarum munus Angelorum est, officia, quæ castissimè ab omnibus celebrari oportet.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Colonienfi primo.

1536. P. 2. c. 6 & 11.

Cùm olim à sanctissimis Patribus institutum sit, ut solæ Scripturæ sacre in Ecclesia recitarentur, nescimus quâ incuriâ acciderit ut in earum locum successerint alia cum his neutiquam comparanda, atque interim historiæ Sanctorum tam incoltè, ac tam negligenti iudicio conscriptæ, ut nec auctoritatem habere videantur, nec gravitatem. Ergo amputatis

superfluis, & quæ superstitionis in vestra vidèri possint, ea tantum quæ dignitati Ecclesiæ & priscis institutis consentanea fuerint, relinquuntur.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Milevitano secundo. 416. c. 12.

Preces vel Orationes, seu Missæ, quæ probatæ fuerint, sive Præfationes, sive Commendationes, sive manuum impositiones, ab omnibus celebrentur, nec alia dicantur in Ecclesia, ne forte aliquid contra fidem, vel per ignorantiam, vel per minus studium, sit compositum.

SABBATO.

Ex Concilio Colonienfi primo.

1536. Part. 2. c. 7.

Sunt in Clero zelum quidem Dei habentes, sed non secundum scientiam; qui privatis affectibus ducti, efficiunt ut nova Festa & Officia præter Ecclesiæ auctoritatem solèmniter celebrentur. Quo interim fit ut preces horarise, ac reliquæ publicè receptæ, pro affectu cuiuslibet facile noventur; id quod nobis non satis probatur. Neque enim errarunt Patres, à quorum institutis in dicendis præcibus utinam tam longè discessum non fuisset! Quod si his affectibus singulorum indulgebatur, tandem antiquus ritus penitus evanescet.

De Precibus pro Defunctis. De Exequiis et Cœmeteriis.

DOMINICA XV

POST PENTECOSTEN.

Ex Concilio Emeritensi.

666. *Can. 19.*

Pro ecclésiis in quibus Præsbyter iustus fuerit per sui Episcopi ordinationem præesse, singulis diebus Dominicis sacrificium Deo procurret offerre; & eorum nomina à quibus eas ecclésiis constat esse constructas, vel qui aliquid his ecclésiis videntur aut visi sunt contulisse, tempore Missæ, si ab hac decesserunt luce, cum defunctis fidelibus recitentur.

FERIA SECUNDA.

Ex Concilio Tolosano.

1590. *Part. 2. c. 10.*

Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut à peccatis solvantur. Id Párochi sedulo præstábunt. Nullus, incio vel non approbante Episcopo, mortuum in sinere habitá oratione laudábit. Concio tamen aliqua haberi poterit, quâ humanæ tantum miseræ status, mortis iudicique necessitas qualitasque describétur.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Tridentino.

1563. *Sess. 25. de Purgator.*

Curent Episcopi ut fidelium vivórum suffragia,

Missarum scilicet sacrificia, orationes, eleemósynæ, aliæque pietatis ópera quæ à fidelibus pro aliis fidelibus defunctis fieri consueverunt, secundum Ecclésiæ instituta piè & devotè fiant; & quæ pro illis ex testatorum fundationibus vel aliá ratione debentur, non perfundórie, sed à Sacerdotibus & Ecclésiæ ministris, & aliis qui hoc præstare tenentur, diligenter & accuratè persolvantur.

FERIA QUARTA.

Ex Tractatu Jonæ Aurelianensis Episcopi, de Institutione laicali.

830. *l. 3. c. 15.*

Nullatenus audiendi sunt illi qui dicunt quòd nulla aliæ eleemósynæ opitulári possint defunctis, nisi solúmmodo quæ Sacerdotibus dantur; & sacrificia quæ per eos Deo offeruntur. Hoc qui credunt & dicunt, aut ignorantia aut certè aliorum persuasione falluntur. Credibile sanè est quòd hæc persuasio, quâ simplices id credere & dicere videntur, ex fonte avaritiæ processerit: sancta quippe mater Ecclésia pro defunctis suis non solum sacrificia altaris, sed etiam quascumque alias eleemósynas offerre consuévit.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Narbonensi.

1609. *Can. 24.*

Intra Ecclesiam, & maxime prope altare, non ita facile admittantur sepeliendi; sed illi tantum, quos aut dignitas ecclesiastica, aut nobilis prosapia, aut virtutis laudabilis splendor commendat. Quod si sepulchra intra Ecclesiam constructa fuerint, super solam plantam non attollantur. Sordidas exactiones, & pro exequiis defunctorum illicitas pactiones a Sacerdotibus fieri non permittant Episcopi; & in hoc deprehensus Sacerdos, quia deest severitate puniatur.

FERIA SEXTA.

Ex Statutis synodalibus Eugenianis de Bellario, Parisiensis Episcopi.

1557. *Can. 8 & 9.*

Superflua faneris & exequiarum pompa vitetur, quae ad vivorum potius quam defunctorum solatium inventa est. Defunctis enim subveniunt precibus, elemosinis, jejunis, oblationibus,

& Missae sacrificium. Coemeterium, ubi mortuorum corpora ad extremum usque iudicium dormiunt, in honore est habendum. Proinde prohibemus in coemeteriis plebiscita ac Laicorum publica concilia ac choreas exerceri, necnon miltidinas & cantiones impudicas decantari. Coemeteria etiam a sordibus & stercorebus mundari jubemus. Ecclesiae quoque padores ac situs contractus, & cetera immunditia excutiantur.

SABBATO.

Ex Concilio Mediolanensi quarto, sub sancto Carolo, 1576. *P. 1. tit. 14 & 17.*

Coemeteria ut muro, vel aliis, tute undique fiantur, & eorum ingressus bestis occludatur, curet Episcopus diligenter. In eorum medio crux firmiter erecta sit. Coemeteria Rectori aut etiam aliis usui ne sint, res profanas onerave asportantibus, hacque & illac per Ecclesiam sacraque loca, quasi per viam publicam transeuntibus.

De ambitione & Clericis fugienda.

DOMINICA XVI.

POST PENTECOSTAS

Ex sancto Ambrosio Episcopo Mediansiensi.

Neophytus prohibetur ordinari, ne exollatur in seipsum. Tamen, si non deest

humilitas, competens sacerdotio, ubi causa non haeret, vitium non imputatur. Ergo bonis actibus & sincero proposito nitendum ad honorem, arbitror ecclesiasticum, ut neque resupina arrogantia, vel remissa ne-

gligéntia sit, neque turpis affectatio & indecóra ambitio. Ad omnia abundantissimi directa simplicitas, satisque seipfa commendat.

FERIA SECUNDA.

Ex Epistola sancti Leonis Papæ, ad Episcopos Mauritanie Cæsarientis.

440. *Cap. 4.*

Si ad honores mundi sine suffragio temporis, sine merito laboris, indignum est pervenire; & notari ambitus solent, quos probitatis documenta non adjuvant: quam diligens & quam prudens habenda est dispensatio divinarum munerum & celestium dignitatum, ne in aliquo apostolica & canonica decreta violenter, & his Ecclesia Domini regenda credatur, qui (sunt) legitimarum institutionum necesse, & totius humilitatis ignari.

FERIA TERTIA.

De Sermone synodali Stephani, ex Abbate sancta Genoveve, Tornacensis Episcopi, 1197. *Serm. 1.*

Non quid fiat, sed quid fieri debeat attendamus. Generalis enim est regula illa, & quæ locum habet in omni Sacerdote, summa medio, infimove, ut (ad regimen) quaratur cogendus, rogatus recedat, invitatus fugiat; sola illi suffragetur necessitas se non exculandi. Si aliter factum est, vitata est regula, & perdidit officium suum. Inter hæc clamat legis austeritas; superis

gor Canonum intrare volentes arcens.

FERIA QUARTA.

Ex libro sancti Bernardi, de Consideratione, ad Eugenium Papam. l. 4. c. 4.

Cura sibi maxime sit intrudere tales, quos postmodum introduxisse non possint. Itaque non volentes; neque currentes assumo, sed cunctantes, sed renuentes: etiam coge illos, & compelle intrare.

FERIA QUINTA.

Ex Epistola Concilii Valentini ad Clerum & plebem Foro-Juliensem.

374. *post Can. 4.*

Licet non ignoremus multos verecundia, & nonnullos suscipiendi sacerdotii metu trepidos, (quæ utique signa sunt sanctitatis) falsa in se rejiciendi honoris causa dixisse; tamen quia omnium ferè ad ea quæ sunt peiora, proclive iudicium est, & matèries disputationum ex obtrectatione Sacerdotum Dei quaritur: sedit in Synodo, ut quisquis de se vel vera, vel falsa dixisset, fides ei quam suomet testimonio confirmaret, haberetur. Quapropter decretum est submovendos esse ab eo gradu, quem ab omni sculdalo liberum esse decet.

FERIA SEXTA.

Ex libro secundo sancti Gregorii Papæ, de Regula pastoralis. Part. 2. c. 6.

Sic Redor bene agens, per humilitatem sociis,

contra delinquentium vitia per solam iustitiam erectus; ut & bonis in nullo se præferat, & cum pravorum culpa exigit, potestatem protinus sui prioratus agnoscat: quatenus & honore suppresso, æqualem se subditis bene viventibus deputet, & erga perverfos iura recititudinis exercere non formidet. Nam omnes homines natura æquales genuit; sed variante meritorum ordine, alios aliis culpa postponit. Ipsa autem divinitas quæ accessit ex vitio, divino iudicio dispensatur; ut quia omnis homo æquè stare non valet, alter regatur ab altero.

SABBATO.

Ex Epistola Innocentii Papæ tertii ad Episcopum Calaritanum.

1206. Decr. l. i. tit. 9.

Si humilitatis causâ de cûmine quæris pontificali

descendere, ex ipso humilitatis videtur erigere malè vèrticem, quòd te nimis in resignandi proposito exhibes pertinacem; quia tunc in te veram humilitatem custodies, cum & per eam locum sublimem fugies, & per obedientiam non dimittes. Esto quòd multum hæctenus laboraveris, & bonum certamen certaveris; tamen, ut coronâ iustitiæ tibi de reliquo reponatur, cursum te decet perfecti operis consummare. Nec putes quòd ideo Martha malam partem elegerit quæ circa plurimam fatagebat, quia Maria optimam partem elegit quæ non auferetur ab ea; quoniam licet illa magis sit secûra, ista tamen est magis fructifera. Quapropter facilius indulgetur ut monachus ascendat ad præsulatum, quàm Præsul ad monachatum descendat.

De Scholis, Seminariis, et Collationibus ecclesiasticis.

DOMINICA XVII POST PENTECOSTEN.

Ex Concilio Aquisgranensi. 816. Lib. i. c. 135.

Rectores Ecclesiarum vigilare oportet, ut adolescentibus qui in congregatione sibi commissa eruduntur, ita iugibus ecclesiasticis disciplinis constringantur, ut eorum ætas ad peccandum valde proclivis nullum possit

reperire locum quo in peccati facinus proruat. Quapropter in huiuscemodi custodiendis & spiritaliter erudiendis, talis à Prælatiis constituendus est, qui eorum curam summâ gerat industria, eosque ita arctissime constringat, qualiter ecclesiasticis doctrinis imbûti, & armis spiritalibus indûti, & Ecclesiæ utilitatibus decen-

ter parere, & ad gradus ecclesiasticos possint promoveri.

FERIA SECUNDA.

Ex Concilio Cloveshoviensi secundo. 747. *Can. 7.*

Episcopi diligenti cura provideant ut lectionis studium indefinenter ad lucrum animarum, laudemque Regis æterni multorum vobis innotescat. Nam dolendum est quod perpauca ex intimo corde sacre sapientie rapiantur amore, & vix aliquid elaborare in discendo voluerint: quin potius a juvenili ætate vanitatibus diversis, & inanibus glorie cupiditatibus occupantur, atque presentis vite instabilitatem plusquam sacrarum Scripturarum assiduitatem vagabunda mente sequuntur. Proinde coercantur & exerceantur (Clerici) ad dilectionem sacre scientie; ut per hoc bene eruditi inveniri possint ad omnimodam Ecclesie utilitatem, nec sint Rectores terre tam avidi operationis, ut domus Dei desolatione spiritalis ornatu valescat.

FERIA TERTIA.

Ex Conciliis * Vasensi tertio, & * Narbonensi, sub Magistro Archiepiscopo.

* 520. c. 1. ** 589. c. 11.

Presbyteri in Parochiis constituti, juniores Lectores, quantumcumque haberint, secum in domo reci-

piant, & eos quomodo boni patres spiritualiter nutrant; psalmos parare, divinis lectionibus insistere, & in lege Domini erudire contendant... Qui ignorantes ordinati fuerint, cogantur discere: qui vero Diaconus aut Presbyter fuerit licetis in eruditus, & desidiosè legere, & implere officium distulerit, & in Ecclesia utilis ad omnia non fuerit, ab stipendio rejiciendum decernimus, & inclinandum quoad usque impleat, & defendat quod esse cognoscitur. Quod si perseveraverit desidiosè, & non vult proficere, mittatur in monasterium; quia non potest edificare populum.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Lateranensi tertio. 1179. c. 18.

Nis pauperibus qui parentum opibus juvari non possunt, legendi & proficiendi opportunitas subtrahatur, per unamquamque ecclesiam cathedrali magistro, qui Clericos ejusdem Ecclesie, & Scholares pauperes doceat, competens aliquod beneficium assignetur, quo docentis necessitas sublevetur, & discipulis via pateat ad doctrinam. Pro licentia vero docendi nullus pretium exigat; vel sub obtentu alicujus consuetudinis, ab his qui docent, aliquid querat; nec docere quempiam, perita licentia, qui sit idoneus, interdicit.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Tridentino.

1546. Sess. 5. de Ref. c. 1.

Sacrosancta Synodus piis summorum Pontificum & probatorum Conciliorum constitutionibus inhærens, ne cœlestis sacrorum librorum thesaurus neglectus jaceat, statuit quod in ecclesiis in quibus Præbenda seu aliud quovis nomine nuncupatum stipendium, pro Lectoribus sacre Theologiæ deputatum reperitur, Episcopi eos qui Præbendam seu stipendium hujusmodi obtinent, ad ipsius sacre Scripturæ expositionem & interpretationem compellant. De cetero verò Præbenda aut stipendium hujusmodi non nisi personis idoneis, & quæ per seipsos id munus explere possint, conferantur. In monasteriis quoque monachorum, ubi commode fieri queat, etiam lectio sacre Scripturæ habeatur: in gymnasiis etiam publicis, ubi tam honorifica & ceterorum omnium maxime necessaria lectio instituta non fuerit, instituat; & ubi instituta foret, & negligenter, restituatur.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Aquensi.

1585. Tit. de Seminariis.

Seminarij institutio quam utilis sit ac necessaria ad

Cleri disciplinam in singulis ecclesiis propagandam, animarumque salutem procurandam intelligi potest. In Seminario, ubi commodè potest, præter cetera quibus & ad pietatis exercitationem & ad litterarum doctrinam adolescentum animi erudiuntur, studium etiam sacrorum rituum, historiarumque omnis ecclesiasticæ certis diebus & horis instituat. Episcopus Seminarium visitet, in eoque visitationis munere, adhibitis etiam, si modò ei videbitur, aliis doctis & piis viris, tum de magistrorum & rectorum diligentia, tum de progressibus quos & in vitæ disciplina & in studiis Seminarii Clerus fecerit, accuratè inquirat.

SABBATO.

Ex Statutis synodalibus Francisci Harlæi, Parisiensis Archiepiscopi.

1673. Art. 8.

Parochi, Vicarii, & Sacerdotes qui munere aliquo in Diocesi funguntur, semel quovis mense conveniant ad ecclesiasticas Colationes, ut in doctrinæ, pietatis, & ecclesiasticarum ceremoniarum tractandis argumentis, necnon catechēsis, homiliis, concionibus exerceantur.

*De iis qui pœnitentiam tantum in extremis vitæ
postulant.*

DOMINICA XVIII

POST PENTECOSTEN.

Ex Epistola Innocentii Pa-
pæ primi ad Exuperium
Tolosanum Episcopum.

405. n. 2.

Quæsitum est quid de his
observari oporteat, qui
post baptismum omni tẽpore
incontinentiæ volu-
ptatibus dediti, in extrẽ-
mo sine vitæ suæ pœnitẽ-
tiam simul, & reconcilia-
tionem communionis ex-
poscunt. De his observatio
prior dũrior, postẽrior inter-
veniente misericordiã incli-
nãtior est, Nam consuetudo
prior tenuit, ut concederẽ-
tur eis pœnitẽtia, sed com-
municatio negaretur. Nam cum
illis temporibus crebra per-
secutiones essent, duriorẽ
remissionem fecit temporis
conditio; sed posteaquam
Dõminus noster pacem Ec-
clesiis reddidit, jam terrore
depulso, communionem da-
ri abeuntibus placuit pro-
pter Dõmini misericordiam,
quali Viaticum profecturis.
Tribuitur ergo cum pœni-
tẽtia extrema Communicatio,
ut homines hujusmodi vel
in supremis suis pœnitentes,
miserente Salvatore nostro,
à perpẽtuo exiitio vindicen-
tur.

FERIA SECUNDA.

Ex Epistola decretali quarta
sancti Cœlestini Papæ ad
Episcopos Galliz.

428. n. 3.

Salutem homini adimit
quisquis mortis tẽpore
speratam præteriti pœni-
tentiam denegarit, & de-
speravit de clemẽtia Dei,
qui eum ad subveniendum
morienti sufficere vel mo-
mento posse non credidit.
Vera ergo ad Deum con-
versio in ultimis positõrum
mente potius est æstimanda,
non tẽpore. Cum ergo sit
Dõminus cordis inspector,
quovis tẽpore non est de-
neganda pœnitẽtia postu-
lanti, cum illi se obliget ju-
dici, cui occulta omnia no-
verit revelari.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Arausicano.

441. c. 12 & 13.

Subito obmutescens, prout
status ejus est, baptizari
aut pœnitentiam accipere
potest, si voluntatis aut præ-
teritæ testimoniũ aliorum
verbis habeat, aut presentis
in seo nunt.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Carthagenensi
quarto.

398. c. 76 & 79.

Qui pœnitentiam in infir-
mitate petit, si casu,

dum ad eum Sacerdos invitatus venit, oppressus infirmitate obmutuerit, vel in phrénesi versus fuerit, dent testimonium qui eum audierunt, & accipiat poenitentiam. Et si continuo creditur moriturus, reconcilietur per manus impositionem. Si supervixerit, admonetur à supradictis testibus, petitioni suæ satisfactum; & subdatur statuta poenitentia legibus, quamdiu Sacerdos qui poenitentiam dedit, probaverit. Poenitentes qui attentè leges poenitentia exequuntur, si casu, in itinere, vel in mari mortui fuerint, ubi eis subveniri non possit, memoria eorum & orationibus & oblationibus commendetur.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Mediolanensi tertio, sub sancto Carolo.

1573. Cap. 9.

Si quis morbi vi vel repente aliquo casu sensum omnem amiserit, ut nihil planè intelligat, Extrema-Unionis Sacramentum ei ministrari liceat; si modò, dum usum rationis haberet, pii animi significationem dederit, ut inde judicari possit, eum hoc Sacramentum petiturum, si adhuc integrè mente esset.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Vafensi primo.

442. Can. 2.

Pro his qui poenitentiam acceptam, in bona vita curam satisfactoriam compon-

siōne viventes, sine communiōne, inopinato non nunquam transiunt, in agris aut itineribus praveniuntur, oblationem recipiendam, & eorum fœnera, ac deinceps memoriam ecclesiastico affectu prosequendam decernimus; quia nefas est eorum commemoraciones excludi à salutaribus sacris, qui ad eadem sacra fideli affectu contententes, dum se distictius reos statuunt, indignos salutaribus mysteriis judicant; ac dum purgatiōnes restitui desiderant, absque Sacramentorum viatico intercipiuntur, quibus fortasse nec absolutissimam reconciliatiōnem Sacerdos denegandam putasset.

SABBATO.

Ex Epistola decretali sancti Leonis Papæ ad Rusticum Narbonensè Episcopum.

449. Resp. 7. 6. 9.

Eorum qui in ægritudine poenitentiam accipiunt, & cum revaluerint, agere eam nolunt, culpanda est negligèntia, sed non penitus desèrenda; ut crebris cohortatiōnibus incitati, quod necessariè expetierunt, fideliter exequantur. Nemo enim desperandus est, dum in hoc corpore constitutus est; quia nonnunquam quod diffidentiâ ætatis differtur, consilio maturiōre perficitur. Eorum qui, dolore nimio perurgente, rogant poenitentiam, & cum venerit

Præbyter, si dolor parumper quieverit, excusant & nolunt accipere, dissimulatio potest non de contemptu esse remediū, sed de metu gravis delinquendi.

Unde penitentiā quæ dilata est, cum studiosius petita fuerit, non negetur, ut quoquomodo ad indulgentiæ medicinam anima vulnerata perveniat.

De Excommunicatione.

DOMINICA XIX

POST PENTECOSTEN.

Ex Regula canonica sancti Chrodogangi Metensis Episcopi. 757. Can. 14.

Cui peccata non impediunt de Clero, omnibus diebus Dominicis & Festivitatibus præclaris debet corpus, & sanguinem Domini nostri Jesu Christi accipere; quia Dominus in Evangelio dicit: Qui manducat carnem meam, & bibit sanguinem meum, in me manet, & ego in eo. At si indignè quis sacrosancta mysteria sumpserit, hoc iudicium sibi manducat, & bibit.

FERIA SECUNDA.

Ex Epistola * sancti Leonis Papæ ad Episcopos Provincie Viennensis, & ex Concilio ** Aurelianensi quinto.

* 445. c. 8. ** 589. c. 2.

Nullus Christianorum facile in communio denegetur: nec ad indignantis fiat hoc arbitrium Sacerdotis, quod in magni reatus ultionem in vestus & dolens quodammodo debet inferre animus iudicantis. Nullus Sacerdo-

tum quemquam recte fidei hominem pro parvis & levis causis à communione suspendat, præter eas culpas pro quibus antiqui Patres ab Ecclesia areseri iusserunt committentes.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Parisiensi, alias Meldensi. 846. c. 56.

Nemo Episcoporum quemlibet, sine certa & manifesta peccati causa, communione privet ecclesiastica. Anathema autem sine prælata evangelica admonitione nulli imponat, nisi unde canonica docet auctoritas; quia anathema æterna est mortis damnatio, & non nisi pro mortali debet imponi crimine, & illi qui aliter non potuerit corrigi.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Tridentino. 1563. Sess. 25. de Ref. c. 3.

Quamvis excommunicationis gladius nervus sit ecclesiastica disciplina, & ad continendos in officio populos valde salutaris; sobriè tamen magnæque circumspectione exercendus est cum experientia doctorum.

témère aut lévibus ex rebus incutiatur, magis contemni quam formidari, & perniciem parere potius quam salutem.

FERIA QUINTA.

Ex Conc'liis * Arelatensi primo & ** Carthaginensi tertio.

* 317. c. 4, 5. ** 397. c. 35. **D**E agitatoribus placuit eos, quamdiu agitant, à communionē separari: de theatricis & ipsos placuit, quamdiu agunt, à communionē separari.... Hujusmodi personis conversis vel reversis ad Dominum gratia vel reconciliatio non negatur.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Bituricensi. 1584. Tit. 33. c. 1, 2, 3.

Grave telum Ecclesiae in hostes Christianae Religionis, publicos & pervercaces peccatores iniecerunt Apostoli: quo ab Ecclesia tanquam membra putrida resecti sunt, qui eam indignos se praebant. Cum ergo ejus

usus adeo serius sit, ut non sine magno animi mœrore, quin potius coactus Paulus Apostolus eo remedio usus sit; Excommunicationis poenā magno cum judicio, & non nisi gravioribus in causis, utantur Episcopi: Excommunicationem semper praecedat trina monitio, ne témère decernatur. Cum excommunicato qui obstinatus in excommunicatione permanserit, nemo versetur, aut cibum sumat, aut contrahat, ut saltem hac societatis humanae privatione, ad resipiscētiā cogatur.

SABBATO.

De Concilio Aquisgranensi ex Gregorio Magno.

816. Can. 37.

Pastor quisque vel absolute vere indiscrete timeat, vel ligare. Is autem qui sub manu Pastoris est, ligari timeat, vel injuste: nec Pastoris sui judicium témère reprehendat; ne, etsi injuste ligatus est, ex ipsa tumida reprehensionis superbia, culpa quae non erat fiat.

De Ecclesiasticorum conversatione cum Laicis et Mulieribus.

DOMINICA XX
POST PENTECOSTEN.

Ex Concilio Parisiensi.

1528. in Decr. mor. c. 25.

IN conversatiōe cum Laicis ita se habeant Clerici, ut neque ex nimia familia-

ritate, aut conversatiōe aequali, reddatur contemptus dignitatis; neque ex nimia austeritate, fastu aut pompa superbi aut plus a quo elati judicentur: quae cum omnibus Sacerdotibus

sunt indecōra & clericāli
ordīni multum detrābētia;
tum illis prācipuē quibus
animārum cura est commissa.

FERIA SECUNDA.

Ex Conciliis * Remensi &
** Avenionensi.

* 1583. *de Cler.* ** 1594.
c. 32.

Prohibēmus, ne Clerici
sacris initiati aut bene-
ficiati se suamque operam
laicis quantumvis nobilibus
addicant ad rerum domesti-
cārum dispensatiōnem, ne-
gociōrum civilium procur-
ratiōnem, aut aliud aliquid
vile indecorumque ordīni
suo ministērium... Nullus
Clericōrum etiā forēalium
laicis dōminis insērviat, nisi
fortē eōrum pūeros instituat;
idque faciat cum dignitate.
Sacerdōtes ut etiā à crī-
minis suspiciōne absint, do-
mos eligant in parte civitatē
honestiōre & frequentiōre.

FERIA TERTIA.

Ex libro primo sancti Am-
brōsii Episcopi de Officiis
Ministrōrum.

C. 20. n. 86.

Quam prudenter factis
convenire Ecclesiāstici-
cis, & maxime ministrōrum
officiis, arbitror declināre
extraneōrum convīvia, vel
ut ipsi hospitales sitis pere-
grināntibus, vel ut eā cau-
tiōne nullus sit opprōbriū
locus. Convīvia quippe ex-
traneōrum occupatiōnes ha-
bent, tum etiā epulandi
produnt cupiditatem. Sub-
rēpunt etiā fabulā fre-

quenter de sēculo ac volu-
ptatibus: clāudere aures non
potes, prohibēre putātur
superbia. Subrēpunt etiā
prāter voluntatem pōcula.
Mélius est rux domi semel
excūses, quā aliēnz fre-
quenter. Et ut ipse sōbrius
furgas, tamen ex aliēna in-
solētia condemnāri non de-
bet prāsētia tua.

FERIA QUARTA.

Ex Epistola Petri Blesensis
Archidiaconi ad Clericos
aulz régiz. Ep. 150.

Scio quia hi qui in régiz
familiaritātis sacrārium
admittuntur, multa facere
possunt & dicere quibus pāu-
peris necēssitas sublevētur,
foveātur religio, fiat aequi-
tas, Ecclesiā dilatētur. In
his, & consimilibus mise-
ricōrdiz opēribus, deside-
randa plerumque cum Prin-
cipibus conversatiō Cleri-
cōrum. Lēgimus Sacerdōtes
& Prophētas frequētiā &
familiaritatem cum Régibus
habuisse: verū tamen suā
interest, ne ministērium vi-
gilantię pastorālis evācuent,
sed sint in conspectū Re-
gum suz semper conditionis
mēiores.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Carthaginensi
tērtio. 397. *can. 25.*

Clerici ad viduas vel vir-
gines, nisi iussu vel per-
missu Episcopōrum & Pre-
sbyterōrum, non accēdant;
& hoc non soli faciant, sed
cum Clericis, vel cum his
cum quibus iusserit Episco-

pus aut Præbyter. Sed nec ipsi Episcopi aut Præbyteri soli habeant accessum ad hujusmodi feminas, nisi aut Clerici præsentcs sint, aut graves aliqui Christiani.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Matisconensi primo. 581. c. 2.

Nullus Episcopus, Præbyter, Diaconus, Clericus, vel quicumque secularis, in monasteriis Puellarum, nisi probatae vitæ & ætatis provectæ, præter utilitatem aut quamcumque reparacionem monasterii, ad quascumque earum necessitates habitare, aut secretas colloquutiones habere præsumant; nec extra salutatorium aut oratorium ulterius ingredi permittantur.

SABBATO.

Ex Concilio Forojulienli in Istria. 791. c. 12.

Monasteria Puellarum, quæ sub disciplina regulæ degunt, obstruuntur

munitis claustris, nullo pateant, nisi fortè summâ compellente necessitate, aditu virorum. Sed neque Præbyteri, vel Diacones, vel quilibet de Clero, vel etiam Archimandritis, quasi visitationis vel prædicationis causâ, sine permisso Episcopi civitatis, sibi licentiam tribuat inveniendi. Quin etiam nec Episcopus absque Sacerdotibus, vel Clericis suis, ut docet & honestè convenit, adire illuc licentiâ se existimet. Sed si ve ipse, si ve quilibet religiosa persona, alienus ab illicita suspicione, quem morum gravitas ornat, permittente & admonente Episcopo, exhortationis vel ædificationis obtentu, quæ ad salutem animæ pertinent, dignum fuerit ut adeat hæc Deo dicata loca, non aliter, sed cum idoneis testibus peragant; ne propter incautam præsumptionem sanctæ Ecclesiæ infametur angelicus ordo.

De fugienda à Clero avaritia.

DOMINICA XXI

POST PENTECOSTEN.

Ex Concilio * Moguntino, & ** Capitulari Herardi Turonenlis Archiepiscopi. * 813. c. 44. ** 858. c. 35 & 132.

Oblationem & pacem in Ecclesia facere jûgiter admoneatur populus christianus; quia oblatio sibi &

suis magnum est remedium animarum, & in ipsa pace vera unanimitas & concordia demonstratur.... Decimæ & fideliter à populis dentur, & canonicè à Præbyteris dispensentur. (Eadem) nullus Sacerdotum cum lite & jûrgio suscipiat, sed prædicatione magis & admonitione.

FERIA SECUNDA.

Ex libro secundo sancti Ambrósii Episcopi de Officiis Ministrorum. c. 21.

Decet Dei ministrum esse benignum, iustum, non aliéni cupidum, imò de suo jure potius cedentem aliqua, si fuerit lacesitus, quam aliéna jura pulsantem, fugitantem litium, abhorrentem à júrgiis, redimentem concórdiam & tranquillitatis grátiam; siquidem de suo jure virum bonum aliquid relaxare, non solum liberalitatis, sed étiam plerumque commoditatis est. Primum dispéndio litis carere, non mediócre est lucrum. Deinde accédit ad fructum quodd augétur amicitia, ex qua oriuntur plúrima commoditates, quæ consentienti aliqua in témpore póstea fructuosæ erunt.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Carthaginensi quarto. 397. can. 56, 57, 58, 92, 93, 94.

Cléricus qui adulationibus & proditionibus vacare (suis rebus) deprehénditur, ab officio degradétur. Clé-ricus maledicus, máximè in Sacerdotibus, cogátur ad postulandam véniam; nec unquam ad officium absque satisfactióne revocétur. Ejus qui frequenter litigat, & ad causandam facitis est, testimoniúm nemo absque grandi exámine recipiat. Sediti-ónarios statim nusquam ordinandos Clé-ricos, sicut

nec usurários, & injuriarum suarum ultóres. Oblatiónes dissidentium, neque in sacrário, neque in gazophylacio recipiantur. Eórum quoque qui pauperes opprí- mant, dona à Sacerdotibus refutanda.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Parisiensi sexto.

Lib. 1. c. 13.

Cum nullus Christianus thesauros in terra, sed potius, secundum Domini sententiam, in celo recóndere debeat; cavendum sumniópere Sacerdotibus, ut ab avaritiz peste quæ est idolórum sérvitus, & cupiditate quæ radix ómnium malórum est, suosque sectatóres à regno Christi excludunt, se compescant; quóniam dignè non possunt súbditis prædicare, ut ab his se abstineant, cum ipsi his, quod valde dedecens, imò periculósum est, se mancipaverint. Grávius quippe atrocitate hæ pestiferæ hies in illis clamantur, quàm in his qui eórum dictis & exemplis coercéri debuérunt. Quòd autem oblatiões fidélium non ad suam avaritiam, sed ad Christi honórem Ecclesiæque utilitatem retorquere debeant Sacerdotes, annotandum est.

FERIA QUINTA.

Ex Epistola sancti Anselmi ad Paulum Abbátem sancti Albani. L. 1. Ep. 71.

Sunt multi Præláti qui quasi solliciti ne destruantur res Dei in manibus eórum,

argunt ut dissipetur lex Dei in cordibus eorum. Nam tantum conantur esse prudentes ne decipiantur ab aliis, ut fiant astuti ad decipiendum alios. Adeo sunt cauti ne fiant prodigi, & quae habent irrationabiliter perdant, ut avari fiant, & quae servant inutiliter putrescant. Sic studiosè servis & pauperibus Dei & sancto loco semper satagunt aliquid acquirere, ut dolosè semper alicui tentent aliquid auferre. Sic animantur zelo corrigendi stultos, ut accendantur crudelitate vel cupiditate colligendi nummos. Hac igitur vestra prudentia sollicitè caveat. Taliter peccantes arguite, ut nec crudelitas adsit, nec avaritia.

FERIA SEXTA.

Ex Constitutionibus à Galone Cardinali, Apostolico Legato, editis pro Diocesi Parisiensi. 1208. C. 2.

Ne Sacerdotes vel Clerici occasione alicujus consuetudinis pro Baptismo, aliisve Sacramentis & ecclesiasticis functionibus aliquid exigere vel extorquere

praesumant; sed ea liberaliter, & sine difficultate studeant canonicè ministrare. Moneantur tamen Laici diligenter, ne quod pro reverentia Sacramentorum fidelium pietas introduxit, ex avaritia velint aliquatenus revocare.

SABBATO.

Ex Concilio Parisiensi sub Petro Cambellano.

1212. Part. 1. c. 11.

Aviris ecclesiasticis monstrum avaritiae extirpare volentes, prohibemus ne pro defunctorum annalibus vel triennalibus vel septennalibus Missarum faciendis, Laici vel alii dare aliquid vel legare cogantur in testamento, ne super his aliqua portio vel exactio, vel sub aliqua alia specie palliata à Sacerdotibus vel aliis mediatoribus fiat; & ne superflua multitudo talium annalium se onerent Sacerdotes, ad quae explenda honestè sufficere non possint, & propter quae ipsos oporteat habere conductivos Sacerdotes.

De Potestate Civili et Ecclesiastica, et obsequio ipsis debito.

DOMINICA XXII POST PENTECOSTEN.

Ex Capitularibus Horardi Tironensis Archiepiscopi.

Doceantur plebes Episcopis humiliter ac reverenter

in cunctis obedire, & quod eorum injuria referatur ad Deum, cujus summam legatione funguntur; & ut Reges vel Principes, pro quibus orare, quibusque propter Deum subdi prae-

rimur, nullus maledicere vel detráhere prásumat.

FERIA SECUNDA.

Ex sancto Joanne Chrysó-
stomo.

Hom. 23 in Ep. ad Rom.

Apóstolus movens ratio-
nes eas quæ Potestati-
bus ex débito obedire ju-
bent, ostendit quod ista im-
perentur omnibus, & Sacer-
dótibus, & Mónachis, non
solum secularibus: id quod
statim in exórdio declarat,
cum dicit: Omnis ánima Po-
restatibus superominéntibus
súbdita sit; etiámsi Apósto-
lus sis, si Evangelista, si Pro-
phéta, sive quisquis tandem
fúeris: neque enim pietátem
subvertit ista súbditio. Et
non simpliciter dicit, Obé-
diat; sed, Súbdita sit. Est
autem prima constitutiónis
hujus justitia, quæ & fidéli-
bus cogitationibus ac mén-
tibus omnino decóra est &
honestá; nimirum quod à
Deo ita ordinátum sit: non
enim est potestas nisi à Deo.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Parisiensi sexto.

829. L. 1. c. 3.

Pripcipaliter totius sanctæ
Dei Ecclésiæ corpus in
duas exímias personás, in
sacerdotálem videlicet &
regálem, sicut à sanctis Pá-
tribus tráditum accepimur,
divísium esse nóvimus. De
qua Gelásius Romæ sedis
venerábilis Episcopus ad A-
ntónianum Imperátorem ita
scribit: Duo sunt, inquit,
Imperátor auguste, quibus

principáliter mundus hic ré-
gitur; auctóritas sacra Pon-
tificum, & regális potestas:
in quibus tantó grávius pon-
das est Sacerdótum, quantó
etiám pro ipsis Régibus hó-
minum in divíno redditóri
sunt exámine ratiónem.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Parisiensi, aliis
Meldensi. 826. c. 15.

Si quis potestati régiz,
quæ non est, juxta Apó-
stolum, nisi à Deo, consu-
máci ac infláto spiritu con-
tra auctóritatem & ratió-
nem, pertinácciter contra-
dicere prásumpserit, & ejus
justis ac rationábilibus im-
péris secundám Deum &
auctóritátem ecclesiásticam
ac jus civile obtemperáre ir-
refragabiliter nóverit, ana-
thematizétur.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Cabilonensi
secundo.

813. Cap. 20 & 21.

Si inter omnes fidéles pax
& concórdia habenda
est, multó magis inter Epi-
scopos & Cónites esse debet,
qui post imperiális (sive re-
gális) apicis dignitátem pó-
pulum Dei regunt. Ita enim
inter se concordáre debent,
ut altérutrum sibi ad Dei
servitium peragendum &
ministrum suum explen-
dum non solum non nóce-
ant, quin potius adimniculo
sint. Cónitibus veró & Ju-
dicibus hoc summo opere ob-
servandum est, ut justé ju-
dicent & nequáquam in ju-

dicio múnera seu perfónas accipiant, dicente Dómino: Non accipies perfónam nec múnera; quia múnera excacant óculos sapiéntiám, & mutant verba iustórum. Sed & ministros iustos habere debent, ne forte eórum avaritiá & rapacitate pópulus gravétur.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Turonensi tertio. 813. *Can.* 49.

Admonendi sunt à Sacerdótibus dómimi subditorum, ut circa suos piè & misericórditer agant, nec eos quálíbet injustá occasione condemnent, nec vi opprimant, nec illórum substantiolas injustè tollant, nec ipsa débita quæ à súbditis

reddenda sunt, impiè ac crudéliter exigantur.

SABBATO.

Ex Concílio Arelatensi sexto. 813. *Can.* 17.

Nóverint (Epíscopi) sibi curam populórum & páuperum in protegendis iisdem ac defendendis impósitam. Ideoque dum conspiciunt júdices ac potentes páuperum oppressóres existere, priús eos sacerdotáli admonitióne redarguant; & si contempserint emendári, eórum insoléntia Regis áuribus intimétur; ut quos sacerdotális admonitio non flecít ad iustitiam, regalís potestas ab improbitate coérceat.

De Miraculis. De Sanctorum reliquiis et imaginibus.

DOMINICA XXIII
POST PENTECOSTEN.

Ex Concílio Carthaginensi quinto. 398. *c.* 14.

Placuit ut altária quæ passim per agros & per vias tanquam memoriæ Mártyrum construuntur, in quibus nullum corpus aut reliquie Mártyrum condite probantur, ab Epíscopis qui locis eisdem præsunt, si fieri potest, evertantur. Si autem hoc propter tumultus populáres non sinitur, plebes tamen admonéantur, ne illa loca frequentent; ut qui rectè sapiunt, nullá ibi superstitione devincti teneantur. Et omnino nulla me-

mória Mártyrum probábiliter acceptétur, nisi ubi corpus, aut aliqua certæ reliquie sunt, aut origo alicuius habitatiónis, aut possessióis vel passiónis fidelíssimá origine tráditur. Nam quæ per fómnia & per inanes quasi revelatiónes quorúmlibet hóminum ubicumque constituuntur altária, omnino reprobentur.

FERIA SECUNDA.

Ex Concíliis * Lateranensi & ** Mediolanensi quartis.

* 1215. *tit.* 62. ** 1576. *Part.* 1. *tit.* 2. & P. 2. *tit.* 4.

Inventas de nova (Reliquias) nemo públicè venditari præsumat, nisi priús

authoritate Pontificis fuerint approbátz. Præláti verò non permittant illos qui ad eccléſias causá veneratiónis accédunt, vanis figmentis aut falsis decipi documentis. . . . Sanctorum Reliquiæ, præsertim insignes, & sacra corpora sacraque membra, quæ ex certis monumentis in quavis eccléſia recondi constat, ne passim omni tempore, sed certis tantùm celebratióibus exponantur. Cùm in Processiõne sanctissimum Dòmini Corpus religiõso cultu defertur, ne Reliquiæ ullæ, sed illud solum, ut vèteris instituti est, solemnè celebritatè feratur.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Tridentino. 1563. *Sess. 25. de Invoc. SS.*

Omnis superstitiõ in Sanctorum invocatiõne, Reliquiarum veneratiõne, & imaginum sacro usu, tollatur: omnis turpis quæstus eliminètur, omnis denique lascivia vitètur; ita ut procæci venustate imagines non pingantur nec ornentur: & Sanctorum celebratiõne, ac Reliquiarum visitatiõne, homines ad comessatiõnes atque ebrietates non abutantur, quasi festi dies in honorem Sanctorum per luxum ac lasciviam agantur.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Mechliniensi. 1570. *de Superstit.*

Cùm rectè moneat sacrosancta Tridentina Synodus ut omnis superstitio tol-

latur; docet hæc Synodus omnem illum rerum usum esse superstitiõsum, qui sine verbo Dei & Eccléſiæ doctrina sit, præscriptis aliquibus ritibus & observantiis, quarum rationabilis causa reddi non potest, & fiducia in eis collocatur certò expectandi aliquem eventum, qui sine illis ritibus ex Sanctorum intercessiõne non speraretur, aut quæ in cultu Sanctorum ex temeritate ac quãdam levitate, potiùs quàm pietate & verà in Deum religiõne, fieri videntur.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Tridentino. 1563. *Sess. 25. De Reliquiis & Invocat. SS.*

Statuit sancta Synodus nemini licere ullo in loco, vel eccléſiã, etiã quomolibet exemptã, ullam insolitam pònere, vel ponendam curare imaginem, nisi ab Episcopo approbata fuerit: nulla etiã admittenda esse nova miracula, nec novas Reliquias recipiendas, nisi eodem recognoscente & approbante Episcopo; qui simul atque de iis aliquid compertum habuerit, adhibitis in consilium Theologis & aliis piis viris, ea faciat quæ veritati & pietati consentanea judicaverit.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Mediolanensi primo. 1565. *P. 1. c. 7.*

Caveant Episcopi ne quid pingatur aut sculpatur, quod veritati Scripturarum, traditionum,

SABBATO.

traditionum, aut Ecclesiasticarum historiarum advesetur. Ne cuius lectio prohibetur, ejus imago populo proponatur. Historiarum quoque, quibus neque Ecclesia, neque probati Scriptores auctoritatem ullam dederunt, sed sola vulgi vanâ opinione commendantur, effingi prohibeantur. Deinde uniuscujusque imaginis os, corpus, corporis habitum & statum, ornatum & locum inspiciendum curent Episcopi; ut hæc omnia ad prototypi dignitatem & sanctitatem apta sint & decora, atque imaginis inspectione pietas excitetur.

Ex Statutis Henrici de Gondiaco, Parisiensis Episcopi. 1608.

Vetamus omnino in templis imagines, sive pictas sive sculptas, exponi, quæ non bene expressæ sint, & præcipuam eorum Sanctorum, quos referunt, dignitatem non exhibeant, spectantesque ad pietatem & religiosam in eos Sanctos reverentiam non excitent. Si quæ porro minus decentes reperiantur, eas auferri omnino volumus, & si quæ præterea insigni aliqua sui parte minutæ sint & foedatæ.

De Hæreticis.

DOMINICA XXIV POST PENTECOSTEN.

Ex Constitutionibus quæ Apostolicæ dicuntur.

Lib. 6. c. 18.

Impios hæreticos non pœnitentes discludite & removete à fidelibus, & eis Ecclesiam Dei interdicitis; ut omnibus modis ab eis declinent, neque ulla cum eis sit sermōnis aut præcationis communitas. Hi enim sunt adversarii & insidiatores Ecclesiæ, qui corrumpunt gregem, & foedant hæreditatem: de quibus Dominus acerbe & rigide pronuntiavit esse pseudochristos & falsos magistros, qui in Spiritum gratiæ blasphemii fuerunt, & donum ejus post

Autumnalis.

gratiam contumeliosè aspernati sunt.

FERIA SECUNDA.

Ex Concilio * Remensi & Synodo ** Ebroicensi.

* 625. c. 4. ** 1576. de Hæret.

Si qui Hæretici adhuc esse suspicantur in Galliis, à Pastoribus Ecclesiarum perquirantur; & si veraciter fuerint inventi, ad catholicam fidem revocentur. . . . Orent assidue pro ipsis, demonstrent se de eorum perditione ex animo dolere, pro eorum conversione omnia paratos esse agere, ut agnoscantur filii Patris sui qui solem suum oriri faciunt super bonos & malos.

h

FERIA TERTIA.

Ex Statutis * synodalibus Odónis de Sollaco, Parisiensis Episcopi, & ex Concilio ** Colonienfi primo.

* Circa 1202.

** 1536. P. 6. c. 12.

Præcipitur Sacerdotibus ut frequenter Dominicis diebus & aliis festiuis, in aliqua parte sermonis proponant fideliter populo Symbolum fidei, & eis diligenter distinguant articulos fidei, & in singulis confirmant populum auctoritatibus & rationibus sacre Scripturæ, pro posse suo; propter hæreticos.... Ne intendat his Párochus quæ magis quæstiones præstant quàm ædificationem quæ est ex caritate. Proinde, ubi cum hæreticis res est, corripiet cum modestia eos qui resistunt veritati; nequando Deus det illis pœnitentiam ad cognoscendam veritatem, & resipiscant. Nequam autem ad populum verbis contendat, (ad nihil enim utile est nisi ad subversionem audientium,) memor Apostólici sermonis: Si quis vult contentiosus esse, nos talem consuetudinem non habemus, neque Ecclesia Dei.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Laodicéno.

372. *Can. 7.*

Qui ab hæresibus convertuntur, non antè suscipiantur quàm omnes hære-

ses anathematizent, & præcipuè illam quæ detinebantur: tunc nostræ doceantur fidei Symbolum, & sic mysteriis communicent sacrosanctis.

FERIA QUINTA.

Ex Epistola decretali sancti Leonis Papæ ad Januarium Aquileiensem Episcopum.

447. *Ep. 14.*

Presbyteri, sive Diaconi, vel Subdiaconi, aut cuiuslibet ordinis Clerici, qui se correctos vidèri volunt, atque ad catholicam fidem quam jam pridem amiserant, rursus reverti ambiunt, prius errores suos, & ipsos auctores errorum damnari à se sine ambiguitate fateantur; ut sensibus pravis etiam peremptis nulla spirandi superfit occasio, nec ullum membrum talium possit societate violari, cum per omnia illis professio propria cœperit obviare; circa quos etiam illam Canonum constitutionem præcipimus custodiri, ut in magno habeant beneficio si adempta sibi omni spe promotionis, in quo inventiuntur ordine, stabilitate perpétua manean.

FERIA SEXTA.

Ex Conciliis Aurelianensibus * primo & ** quarto.

* 511. c. 10. ** 541. c. 8.

Si hæretici Clerici fideliter convertuntur, & fidem catholicam integrè confitentur, vel ita dignam vitam morum & actuum pro-

bitate custodiunt, officium quo eos Episcopus dignos esse censuerit, cum impósitæ manûs benedictiõne suscipiant.... De his qui post Baptismi Sacramentum ad hæresis lapsum descendunt, & agnoscentes reatum ad unitatem fidei catholicæ venire desiderant, in Episcoporum potestãte consistat, cum eos viderint dignam pœnitentiam ágere, quan-

do vel qualiter communioni pristinæ reformentur.

SABBATO.

Ex Concilio Turonensi.

1236. *Tit. 13.*

Dispõnant Episcopi in suis diocésibus qualiter de novo conversi erudiantur in fide, & cõmodè sustententur, & sicut viderint expedire; ne sub paupertatis prætextu ad vómitum redire cogantur.

De reverentia Ecclesiis aliisque locis sacris debita.

DOMINICA XXV

POST-PENTECOSTEN.

Ex Concilio Aquisgranensi sub Cárolo Magno.

789. *c. 71, 72.*

Unusquisque vestrãm videat per suam Paróchiam; ut eccléssia Dei suam hábeat honórem: simul & altária, secundùm suam dignitatem venerentur; & ut sacrificia sanctificãta cum magna diligéntia ab eis colligantur qui digni sunt, vel cum honóre ferventur: & ut secularia negótia vel vanilóquia in eccléssiis non agantur; quia domus Dei domus oratiõnis debet esse, non spelunca latrónum, & ut intentos ánimos hábeant ad Deum, quando veniunt ad Missarum solémnia. Sed & hoc flagitamus vestram almitatem, ut ministri altaris Dei suum ministérium bonis móribus ornet, & bonam & probábilem vi-

tam & conversatiõnem hábeant.

FERIA SECUNDA.

Ex Concilio Turonensi tertio. 813. *Can. 38.*

Sacerdótes debent fidéles sadmonére, ut quando ad eccléssiam veniunt, sine strépitu ac tumultu eam ingrediantur: in qua étiam quãndiu oratiõnis causã morantur, nequãquam inanes inter se próferant confabulatiõnes. Sed & tẽpore quo Missarum solémniacelebrantur, non solùm ab otiosis & inutilibus verbis, verùm étiam & à perniciosis cogitatiõnibus fúnditus abstinentum est.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Aquensi.

1585. *Tit. de Ecclesiis.*

Ne quis ad ornanda Templã peristrómatis aulæisque utatur, quæ obscœnis figuris intexta sint: ne piætas imágines & signa ad-

hibeat, quæ loci sanctitati non convéniant. Pallia aliæque sacra indumenta altarium usus ornatuive addicta, ad hominis ecclesiastici vel laici, quavis dignitate præditi, apparatus, aut ad aliarum rerum, quæ profanæ sunt, usum sive ornamentum, ne adhibeantur.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Aquileiensi.
1596. *Tit. 16.*

Ecclésiâ in qua fiunt sacra, & cultus divinus peragitur, externis vacare impedimentis convenit. Idcirco decernimus concursationes pauperum quorumcumque, etiam miserabilium, qui celebrantibus & orantibus in ecclesiâ impedimento sunt, ab omnibus ecclesiis, cum sacra fiunt, arcendas esse.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Aquisiensi.
1585. *Tit. de Sacristia.*

Vestes sacræ ceteraque ornamenta, volumina item ecclesiæ usus ministerioque addicta, & reliqua ecclesiastica suppellex in sacristia certis armariis rectè atque ordinatè asserventur: ab omni forde & inquinamento pura omnia & singula sint ac integra. In sacristia silentium fervetur accuratè; neque in ea pateat

aditus laicis, nisi necessarium fuerit.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Vaurenfi.
1368. *Can. 86.*

Cum non deceat sacramentalia, per quæ spirituum munditiarum consequimur puritatem, materialium sordium contagionibus inquinari, singuli Ecclesiarum Rectores in quibus Fontes (baptismales) sunt fundati, eos sic claudere clavis faciant, & clausos teneri, quod nullus ad illos sordibus patere possit accessus, ne temeraria manus ad immundam contrectationem extendere se valeat commode; ut per huiusmodi observantiam illius quod inibi percipitur, crescat reverentia Sacramenti.

SABBATO.

Ex Statutis Henrici de Gondiaci, Parisiensis Episcopi.
1608 & 1620.

Nis novæ ullæ sodalitates in ullis Ecclesiis, sive immunibus, seu non immunibus instituantur, nisi habitè conceptis verbis per litteras nostras authenticas facultate. Item nec in iis aut benedicendi panis, aut benedicendæ aquæ ceremoniæ nisi festis Patronorum diebus usurpentur.

*De Sanctificatione diei Dominicæ, aliarumque
Festivitatum.*

DOMINICA XXVI

POST PENTECOSTEN.

Ex Concilio Parisiensi sexto.

829. *Lib. 1. c. 50.*

Sacerdotes, reges, principes, cunctique fideles summopere procurant, ut diei Dominicæ debita observatio, nunc usque magna ex parte neglecta, devotius exhibeatur. Si Judæi Sabbatum carnaliter custodientes, eo die ab operibus se abstinere; quanto magis Christi gratiâ redemptis convenit ut eo die, quo Auctor vitæ resurrexit, eisque spem resurgendi concessit, ab his se abstineant, & laudibus cœlestibus toto cordis annisu vacare satagant.

FERIA SECUNDA.

Ex Concilio Aurelianensi tertio. 538. *c. 28.*

Quia persuasum est populo, quod diei Dominicæ agere cum vehiculis itinera non debere, neque ullam rem ad victum præparare, vel ad nitorem domus vel hominis pertinentem ullatenus exercere, (quæ res ad judaicam magis quam ad christianam observantiam pertinere probatur;) id statuímus ut diei Dominico quod antea fieri licuit liceat. De opere tamen rurali, id est aratro,

vel vinea, vel seccionē, mes-
sionē, excussionē, exarto,
vel sepe censuimus absti-
nendum: quod facilius ad ec-
clesiam venientes orationis
gratiâ vacent. Quod si in-
ventus fuerit quis in operi-
bus supra scriptis, quæ inter-
dicta sunt, se exercere; quã-
liter emendare debeat, in
Sacerdotis castigatione con-
sistat.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Rotomagensi.

Circa 650. Can. 14.

Admonere debent Sacer-
dotes plebes subditas si-
bi, ut pastores vel aratores
qui in agris assidue commo-
rantur, vel in silvis, & ideo
velut more pecudum vivunt,
in Dominicis & in aliis festis
diebus, saltē vel ad Mis-
sam faciant, vel permittant
venire: nam & hos Christus
pretioso suo sanguine red-
emit. Quod si neglexerint,
pro animabus eorum absque
dubio rationem se redditu-
ros sciant.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Matisconensi
secundo. 585. *c. 1.*

Custodite diem Domini-
cam, quæ nos denuo pé-
perit, & à peccatis omnibus
liberavit. Nullus vestram li-
tium fomitibus vacet, nul-
lus causarum actiones exer-

ceat : nemo sibi talem necessitatem exhibeat, quæ jugum cervicibus juvenicorum imponere cogat. Non quia hoc Dominus noster à nobis expeit ut corporali abstinentiâ diem Dominicum celebrémus, sed quærit obedientiam per quam nos, terrenis calcatis actibus, ad cælum usque misericorditer provehat.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Arelatensi sexto. 813. *Can. 16.*

Presbyteri pópulo sibi commisso prædicare non negligant, ne Dominicis diebus pública mercata, neque causationes disceptationesque exerçantur, & penitus à ruráli & servili opere cessetur, his solúmmodo peractis quæ ad Dei cultum & servitium pertinere noscuntur.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Toletano tertio. 589. *c. 23.*

Exterminanda omnino est irreligiósa consuetúdo quam vulgus per Sanctórum Solemnitates ágere consuevit ; ut pópuli qui debent divina Officia attendere, salutationibus & túrpibus invigilent canticis, non solúm sibi nocentes, sed & religióforum officiis obstrepentes. Hoc etenim ut depellatur, Sacerdórum & Júdicum à Concilio sancto curæ committatur.

SABBATO.

Ex Concilio Moguntino. 1549. *Can. 61.*

Quod Dei glória in observatione divini cultus magis illustrétur, & fidelium devotio minús impediatur ; diebus Dominicis & Festivitatibus, tripudia, saltationes, quas damnat Concilium Toletanum (tertium,) & profana spectacula, non (sunt) permittenda : simul etiam ludicra quædam à pietate aliéna, & theatris quam templis aptiora, in Ecclesia non admittenda.

DOMINICA XXVII

POST PENTECOSTEN.

Ex Concilio Senonensi. 1460. *Art. 4. c. 1.*

Dies Dómino sanctificati nullis servilibus operibus profanentur, nec vanitatibus aut voluptatibus occupentur ; sed divinis vacando Officiis, expositioni & auditioni divinórum eloquiórum, laudes, vota & sacrificia Dómino offerantur, & ad hæc omnia pópuli sapius moneantur. Festivitatibus præcipuis, Parochiales Presbyteri pópulos hortentur pariter & moneant piis commonitionibus & devotis, & sua confiteri peccata, & se ad celebritatem & devotionem in ipsis solemnitatibus præparare, dictas commonitiones die Dominicá ante ipsarum celebritatem Festivitatum debite faciendo.

FERIA SECUNDA.

Ex Concilio Pontigonensi.

876. Can. 7.

Seculares & fideles Laici diebus festis, qui in civitatibus sunt, ad publicas stationes occurrant; & qui in villis & possessionibus sunt, ad publicum Officium in plebem festinent: & nullus latibulosa Missarum in suis domibus Officia celebrare presumat sine sui rationabili licentia Episcopi.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Rotomagensi.

1581. Tit. de Cur.

& Parac. Offic. n. 22 & 33.

Si quae sint Missae quae ex tenore fundationis dici debeant die Dominico in ecclesia parochiali aut ex devotione, non dicantur, nisi ante aut post Missam parochialem, aut saltem post communionem factam. Prohibemus quoque in ecclesiis quae simul collegiatae sunt & parciales, eadem hora cantari Missas Canonicorum, & parochianorum. In Missis confraternitatum moneantur fideles non esse praetermittendas Missas parochiales propter assistentiam in ea Missa, quae ex devotione & consilio tantum celebratur.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Constantinopolitano tertio. 692. Can. 19.

Omnibus quidem diebus, sed praecipue Dominicis, oportet eos qui praesunt Ecclesiis, omnem Clerum &

populum docere pietatis & rectae religionis eloquia, ex divina Scriptura colligentes intelligentias & judicia veritatis, & non transgredientes jam positos terminos, secundum Patrum divinarum traditionem. Hic enim ordo est: nec aliter, si controversiae aliqua ad Scripturam pertinentes tractantur, cuiusquam licet interpretari, quam quomodo Ecclesiae luminaria & Doctores suis scriptis exposuerunt.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Aurelianensi.

Ante sec. XI: ap. Yvon.

Carnot. Decr. p. 2. c. 120.

Diebus Dominicis vel Festis post sermonem Missarum intra sollemnia habitum plebem Sacerdos admoneat, ut juxta Apostolicam institutionem in communi pro diversis necessitatibus preces fundant ad Dominum pro Rege, & Episcopis, & Rectoribus Ecclesiarum, pro pace, pro peste & pro infirmis qui in ipsa Parochia lecto decumbunt, pro nuper defunctis. Sacerdos vero orationes ad haec pertinentes sollemniter expleat; & post haec sacra celebratur oblatio.

FERIA SEXTA.

Ex Conciliis * Matisconensi secundo, & ** Colonien- si sub Adolpho Archiepiscopo.

* 585. c. 4. ** 1549. c. 20.

Dominicis diebus altaris Oblatio a viris & mu-

clxvii *Cánones Hebdom. XXVII post Pentecosten.*

liéribus offerátur, ut per has immolationés, & peccatórum suórum fáscibus cárcant, & cum Abel vel céteris iustis promereantur esse consortes... De quibus (oblationibus) exstant antiqui Patrum Cánones, extant quoque orationés quas Secrétas appellámus sub Offeratório Missæ, quibus oblationés pópuli Deo commendantur. Quámobrem divini verbi Concionatóribus, illis præsertim qui de oblationibus pópuli non participant, ad cupiditátis spéciem tollendam, præcipimus ut pópulo veritátem rei istius & utilitátem expónant, hortenturque omnes ut vel exigui munúsculi oblatione suam pro rebus à Deo acceptis ostendant gratitúdinem,

quo étiam preces illæ in eos conquádrant, & testantur se à Deo & ad Dei honórem & cultum habére quidquid habent.

SABBATO.

Ex Concilio Aurelianensi quinto. 549. c. 20.

ID miserationis intrútu æquum dúximus custodiri, ut qui pro quibuscumque culpis in cárceribus deputantur, cum céteris egéntibus ab Archidiacono seu à Præposito Ecclésiæ singulis diebus Dominicis requirantur; ut necessitas victórum secundum præceptum divinum misericórditer sublevetur, atque à Pontífice institutá fidéli & diligenti persóná quæ necessária eis provideat, cómpetens victus de domo Ecclésiæ tribuatur.

De operibus caritatis et misericordiæ erga proximum, et domos hospitales pauperum et infirmorum.

DOMINICA XXVIII

POST PENTECOSTEN.

Ex Concilio Bituricensi.

1584. Tit. 43.

Præcipuum Christiáni officium, post cultum divinum, est adimplére ea quæ ad secundam legis tabulam pèrtinent; cujus summa est caritátem & dilectiónem in próximos observáre, & totis viribus amplecti, páuperes præsertim. Frustra enim ália étiam quæ videntur sanctióra, ópera exhibentur, nisi in caritate fiant. Idcirco san-

ctissima mater Ecclésiá piè instituit xenodóchia & ália varii géneris loca sub Hospitalium nómine, nonnullis étiam assignátis redditibus: quorum cura præcipuè ad Episcopos pèrtinet tanquam dispensatóres, non tantum verbi Dei, sed étiam elemosynárum Ecclésiæ.

FERIA SECUNDA.

Ex Concilio Aquisgranensi.

816. c. 116.

Res Ecclésiæ vota sunt fidélium, prætia peccatórum, & patrimonía páu-

perum. Fideles namque fidei ardore succensi, suis propriis facultatibus sanctam locupletem fecerunt Ecclesiam; ut his & milites Christi alerentur, & ecclesie exornarentur, pauperes recrearentur, & captivi redimerentur. Quapropter vigilantia ac solerti cura providendum est his qui ejus facultates administrant, ne eas in suos solummodo usus convertant, sed magis, juxta possibilitatem rerum, Christo famulantium; imò eorum in quibus Christus pascitur & vescitur, curam gerere non negligant.

FERIA TERTIA.

Ex Concilio Cabilonenfi secundo. 813. c. 6 & 8.

Imputatur quibusdam fratribus, eo quod avaritiae causa hominibus persuadeant, ut abrenuntiantes seculo, res suas Ecclesie conferant; quod penitus ab omni mentibus eradicandum est. Animarum quippe salutem inquirere Sacerdos, non lucra terrena debet. Ecclesia verò sancta non solum fideles spoliare non debet, quin potius inopibus opem ferre; ut necessitatem patientes, à sancta Ecclesia ut putà à pia matre & omnium gubernatrice subsidium accipiant. Si quando Sacerdotes fruges vel quosdam redditus terrae congregant & protelant, non ideo hoc faciant, ut carius vendant & thesauros congregent, sed ut paupé-

ribus tempore necessitatis subveniant.

FERIA QUARTA.

Ex Concilio Moguntino.

1549. Can. 72.

Cum Apostolus visu adcoque ipsa vita indignos iudicet homines otiosos, qui panem non labore suo partum cum gravamine aliorum edunt; quantum graviori indignationi divinae eos subjacere putandum est, qui census Ecclesie, sanctorum Martyrum patrimonia, & donaria pie plebis, ad divini ministerii sustentationem collata otiose absument, pro iis debita ipsis Ecclesie obsequia rependere non curantes?

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Mediolanensi primo, sub sancto Carolo.

1565. P. 2. c. 62.

Statum est quae bona fidelium pietas Deo consecravit, ea vel illorum necessitatibus honeste sublevandis, qui divinis dicati essent obsequiis, vel ecclesiis reficiendis, earumque ornamentis ad divinum cultum necessariis comparandis, vel pauperibus sustentandis addicta esse. Quare cavendum ne cupiditate prolapsi, dum vel propriis vel propinquorum & familiarium divitiis & honoribus studemus, quae Deo dicata sunt bona, & Ecclesie detrimento, & pauperum gemitu, & bonorum offensione ad aliorum usum

convertamus. Qui beneficia obtinent, memnerint ea bona non esse sibi credita ad luxum, neque ad augendos consanguineos; sed ad vitam honeste, ut pietatis christianæ magistrum decet, traducendam. Ex eo vero quod supererit, si necessaria pauperibus alimenta denegaverint, intelligant se, quos non pauperum, occidisse.

FERIA SEXTA.

Ex Concilio Toletano quarto. 633. c. 38.

Quicumque fideliū de facultatibus suis Ecclesiæ aliquid devotione propria contulerunt, si forte ipsi aut filii eorum redacti fuerint ad incipiam, ab eadem Ecclesia suffragium vitæ pro temporis usu percipiant. Si enim Clericis, vel Monachis, seu peregrinis, aut quamlibet necessitatem sustinentibus, pro solo religionis intuitu, in usum res ecclesiasticæ largiuntur; quanto magis his consulendum est, quibus retributio iusta debetur?

SABBATO.

Ex Conciliis * Aurelianensi & ** Parisiensi quintis.

* 549. c. 13. ** 615. c. 6.

Ne cui liceat res vel facultates ecclesiis aut monasteriis aut xenodochiis pro quacumque elemosyna cum iustitia delegatas retentare, alienare, atque subtrahere. Quod quis fecerit, tanquam necator pauperum (habeat)

antiquorum Canonum sententis constrictus.... Quod per priora temporum spatia præceptum est, deinceps perpetualliter observetur; hoc est, ut quæcumque fuerint Ecclesiæ delegata, in potestatem Pontifices, Presbyteri, vel servientes sanctorum locorum ad se debeant revocare.

IN PRÆCIPUA SOLEMNITATE

SS. PATRONORUM,

Ubi deest proprius Canon.

Ex Concilio Mediolanensi tertio, sub sancto Carolo.

1573. Tit. 1.

Quod religiosius incolæ uniuscujusque Parochiæ festum diem colant illius Sancti Sanctæve, cujus patrocinio parochialis ecclesia dicata est, cohortationibus agat Párochus, ut animo pie repetant religiosas ejus sanctarum virtutum exercitationes, quarum meritis in cœlum ille vocatus, cum sempiternam glória perfruatur, pro caritate quâ abundat, eorum, quorum salutis patrocinium suscepit, preces Deo offert. Die Sancti qui Parochiæ patrónus est & custos, quod ad illius imitationem magis fideles inflammantur, id Párochus præstet, cum frequentior in ecclesia pópulus adest, ut ipse aut alius in suggestu res ejus sancte admirabiliterque gestas, morum disciplinam, pietatis stúdia ac virtutes pronuntiet.

COMMUNE

COMMUNE PATRONORUM.

In Ecclesiis ubi Officium primum de Patronis vel primariis vel secundariis non habetur, eorum Festa ad eum modum celebrantur, qui in Rubricis Breviarii generalibus præscribitur; id est, Festum Patroni primarii, sive titularis, ubi à Patrono primario diversus est, ritu Annuali-minori: Patroni verò secundarii Festum ritu Solemni-minori, omnia sumendo in Breviario de Communi cujusque Sancti, secundum titulum ejus & dignitatem, id est, vel Apostoli, vel Martyris, & aliorum similiter.

Lectiones I Nocturni in Festo Annuali dicuntur ut sequitur pro quocumque Communi; in Festo verò Solemni-minori Lectiones dicuntur de Scriptura occurrente.

In II Nocturno, si nihil omnino habetur in Breviario de Sancto cujus fit Officium, tres Lectiones pariter dicuntur ut hinc notantur pro unoquoque Communi. Si verò vel una vel duæ Lectiones in Breviario de illo Sancto habentur, præferentur his quæ hinc notantur; quibus proinde locus non erit, nisi quando vel nullæ propriæ aderunt, vel non sufficient, aut dividi commodè non poterunt. Ubi verò una vel duæ habebuntur, pro secunda vel tertia ritè sumentur quæ prima vel secunda in unoquoque Communi hinc ponuntur.

In III Nocturno, tres Lectiones hinc appositæ pro unoquoque Communi adhibebuntur in Festo Annuali, in quo nulla fit Commemoratio, nisi aliqua privilegiata occurrat. In Festo verò Autumnalis.

Solemni-minori, nona Lectio (si Festum Simplex occurrat) erit de eo, & fiet ejus Commemoratio in Laudibus. Nullæ hinc in secundo & tertio Nocturno appositæ sunt Lectiones pro Apostolo; quia nullus est cujus Festum non habeat Lectiones utriusque Nocturno proprias in Breviario.

Circa Officium dierum intra Octavam servabuntur pariter quæ præscribuntur in Rubricis generalibus, de Octavis Festorum Annualium quæ ad secundum ordinem pertinent. Cujusmodi declarantur ibidem quæ sequuntur Festa Patroni primarii & titularis; ideoque Dominica intra Octavas hujusmodi totum Officium fiet de Dominica occurrente, cum Commemoratione Octavæ in utrisque Vesperis & Laudibus.

Diei Octavæ Officium erit Duplex-majus, cum Lectionibus propriis pro II & III Nocturno, pariter unicuique Communi propriis.

Festis Solemnibus-minoribus, qualia sunt ex Rubricis Festa Patroni secundarii, Octavæ ex regulis Breviarii communibus non debetur. Si quæ tamen sint, quæ propter concursum populi, aut consuetudinem usu veteri roboratam, per octiduum solita sint cum Octava celebrari, intra illas Officium erit Simplex. De quocumque Semiduplici, vel Duplici etiam translato; intra illas fiet Officium; item & de quacumque Feria majore, cum Commemoratione Octavæ: Officium verò diei Octavæ supra

ritum Semiduplicem non assurgit.

Diebus verò intra Oðavam tam primarii quàm secundarii Patroni, nullà dignitatis cujusque Sancti habità ratione, dicuntur etiam pro Apostolo ut infra, nisi adsint propria; vel nisi propria cum adsunt, non sufficiant, aut non possint aliàs commodè dividì: hęc distindione servatà, ut intra Oðavas An-

nualium, Lectiones duæ, ij & iij, ut hic habetur, propria de Oðava dicantur, nisi sit Commemoratio faciendà per Lectionem iij. Diebus verò intra Oðavam Festi Solemnis - minoris Simplicem, j & ij Lectiones de Scriptura occurrente dicantur; tertia tantùm de Oðava, præterquam in die Oðava cujus Officium est Semiduplex, in quo duæ de Oðava dicantur.

PRO APOSTOLO.

DIE FESTO.

IN I NOCTURNO.

Pf. 18. Cœli enarrant, cum sua divis. 44.

Pf. 44. Crucifavit, 127.

Pf. 46. Omnes gentes, 37.

De Epistola prima beati Pauli Apostoli ad Corinthios.

Lectio j. Cap. 4.

Sic nos existimet homo ut ministrus Christi, & dispensatores mysteriorum Dei. Hic jam queritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniat. Mihi autem, pro minimo est ut à vobis judicer, aut ab humano die: sed neque meipsum judico. Nihil enim mihi conficius sum; sed non in hoc justificatus sum: qui autem judicat me, Dominus est. Itaque nolite ante tempus judicare, quoadusque veniat Dominus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit cœssa cordium; & tunc laus erit unicuique à Deo.

Lectio ij.

Hæc autem, fratres, transfiguravi in me & Apollo, propter vos; ut in vobis discatis,

ne supra quàm scriptum est, unus adversus alterum inflatur pro alio. Quis enim te discernit? Quid autem habes quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris quasi non acciperis? Jam saturati estis: jam divites facti estis: sine nobis regnatis; & utinam regnetis; ut & nos vobiscum regnemus. Puto enim quod Deus nos Apostolos novissimos ostendit tanquam morti destinatos; quia spectaculum facti sumus mundo, & Angelis, & hominibus.

Lectio iij.

Nos stulti propter Christum, vos autem prudentes in Christo: nos infirmi, vos autem fortes: vos nobiles, nos autem ignobiles. Usque in hanc horam & esurimus, & sitimus, & nudi sumus, & colaphis cedimus, & instabiles sumus, & laboramus operantes manibus nostris. Maledicimur, & benedicimus: persecutionem patimur, & sustinemus; blasphemamur, & obsecramur;

mus: tanquam purgamenta hujus mundi facti sumus, omnium perisféma usque adhuc. Non ut confundam vos hæc scribo: sed ut filios meos carissimos moneo. Nam si decem millia pedagógorum habeatis in Christo, sed non multos patres: nam in Christo Jesu per Evangelium ego vos genui.

IN II NOCTURNO.

Pf. 69. Exaudi, Deus... cum deprecor, 118.

Pf. 74. Confréhimur, 118.

Pf. 86. Fundamenta ejus, 129.

IN III NOCTURNO.

Pf. 95. Cantáte Dómino... cantáte, 36.

Pf. 96. Dóminus regnávít, exulter, 49.

Pf. 98. Dóminus regnávít, irascantur, 38.

AD VESPERAS.

Pf. 109. Dixit Dóminus, 20.

Pf. 142. Laudáte, púeri, 21.

Pf. 113. Crédidi, 93.

Pf. 125. In convertendo, 41.

Pf. 138. Dómine, probasti me, 112.

DIE OCTAVA.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Sermo sancti Joannis Chrysó-
stomi.

Hom. 7 in 1 ad Cor.

Ostendámus fieri non potuisse ut instituerent & cogitarent Apóstoli prædicare quæ prædicarunt, nisi Christum secum habuissent. Non quóniam imbecilli adversus fortes, nec quóniam pauci adversus multos; non quóniam páuperes adversus divites, nec rudes & ignári adversus sapientes struebant sciem: sed quóniam magna quoque vis est præoccupatæ opiniónis. Quando autem in dogmátibus fuerit consuetúdo, ea efficitur firmior & stabilior: facilius enim mutáverit ómnia quispiam quam quæ perstinent ad religionem.

Lectio v.

In Apóstolis autem valídus erat hoc impedimentum, quod non solum sic antiquam mutarent consuetúdinem, sed etiam cum periculis fácerent transmutatiónem. Oportebat enim eum qui oredébat, statim

publicári, expelli, à pátria exuláre, extrémá mala perpéti, ab ómnibus ódio habéri, comúnem esse hostem & suis & aliénis. Cum consuetúdine ac periculis hæc quoque præcepta erant gravióra; ea verò à quibus abducébant, facilia: à stupris enim vocabant ad temperántiam, à vitæ amóre ad mortem, ab ebrietáte ad sobrietátem, à risu ad lácrymas & compunctiónem, ab avaritia & habendi cupiditate ad paupertátem & suarum facultatum abdicatiónem, à securitate ad pericula; & per ómnia extrémam exigebant vitæ perfectió-
nem. Præcepta quidem erant hujúsmodi.

Lectio vj.

Videámus autem num dogma vim haberet alliciendi. Atqui vel hoc ipsam sufficiebat ad abigendos infidéles. Quid enim dicebant qui prædicabant? Quod adorare oporteat crucifixum, & eum existimári Deum qui natus esset ex muliere Judæa. At promissis, inquit, eos excitárent, & verbórum stre-

pita deceperunt. Hoc ipsum verò ostendit nihil in rebus nostris esse fraudis. Nam quæ erant quidem aspera ac difficilia, ea hic eveniebant omnia; bona autem post resurrectionem polliceri oportebat. Hoc ipsum autem, iterum dicam, ostendit etiam, præter omnia quæ dicta sunt, divinam esse nostram prædicationem.

IN III NOCTURNO.

Leitio vij. Cap. 6.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illis diebus; Exiit Jesus in montem orare, & erat pernoctans in oratione Dei. Et cum dies factus esset, vocavit discipulos suos, & elegit duodecim ex ipsis quos & Apostolos nominavit. Et reliqua.

Homilia sancti Hieronymi Presbyteri.

In Matth. c. 10. l. 1.

Benignus & clemens Dominus ac magister non invidet servis atque discipulis virtutes suas. Et sicut ipse curaverat omnem languorem & infirmitatem, Apostolis quoque suis tribuit potestatem, ut curarent omnem languorem & omnem infirmitatem in plebe. Sed multa distantia est inter habere & tribuere; donare, & accipere. Iste, quodcumque agit, potestate Domini agit: illi si quid faciunt, imbecillitatem suam, & virtutem Domini confitentur, dicentes: In nomine Jesu surge & ambula.

Leitio viij.

Duodecim autem Apostolorum nomina sunt hæc. Ordinem Apostolorum & meritum uniuscujusque illius fuit distribuere, qui cordis arcana ri-

matat. Primus scribitur Simons cognomento Petrus, ad distinctionem alterius Simonis qui appellatur Cananeus de vico Cana Galilee, ubi aquam Dominus vertit in vinum. Jacobum quoque appellat Zebedæi; quia & alius sequitur Jacobus Alphæi. Et Apostolorum paria jugaque consociat. Jungit Petrum & Andream fratres, non tam carne quam spiritu; Jacobum & Joannem, qui patrem corporis relinquentes verum patrem secuti sunt; Philippum & Bartholomæum; Thomam quoque & Matthæum publicanum. Ceteri Evangelistæ in conjunctione nominum primum ponunt Matthæum & postea Thomam, nec publicani nomen adscribunt; ne antiquæ conversationis recordantes suggillare Evangelistam viderentur. Ipse verò & post Thomam se ponit, & publicanum appellat; ut ubi abundavit iniquitas, superabundet & gratia.

Leitio ix.

Hos duodecim misit Jesus, præcipiens eis: In viam gentium ne abiieritis, & in civitates Samaritanorum non intraveritis; sed potius ite ad oves quæ perierunt domus Israel. Non est contrarius locus iste ei præcepto quod postea dicitur: Euntes, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti; quia hoc ante resurrectionem, illud post resurrectionem præceptum est. Et oportebat primum adventum Christi nuntiare Judæis; ne justam haberent excusationem, dicentes, ideo se Dominum rejecisse, quia ad Gentes & Samaritanos miserit. Juxta tropologiam verò

præcipitur nobis, qui Christi
censēmur nōmine; ne in via
gēnium, & hæreticōrum am-

bulēmus errōre: ut quorum re-
ligio separāta est, separētur &
vita.

PRO UNO MARTYRE.

DIE FĒSTO.

IN I NOCTURNO.

Pf. 3. Dōmine, quid multi-
plicāti sunt, 2.

Pf. 10. In Dñe confido, 78.

Pf. 12. Usquequo, Dñe, 60.

Leãio j. Cap. 4.

De Epístola secunda beāti Pauli
Apóstoli ad Corinthios.

Deus qui dixit de tēnebris
lucem splendēscere, ipse
illuxit in cōrdibus nostris, ad
illuminatiōnem sciētiæ clari-
tātis Dei, in faciē Christi Ie-
su. Habēmus autem thesaurum
istum in vasis fictilibus; ut sub-
limitas sit virtūtis Dei, & non
ex nobis. In omnibus tribula-
tiōnem patimur, sed non an-
gustiamur: aperiāmur, sed non
desitūmur: persecutiōnem pati-
timur, sed non derelinquimur:
dejicimur, sed non perimur:
semper mortificatiōnem Jesu in
cōpore nostro circumferētes,
ut & vita Jesu manifestētur in
corpōribus nostris.

Leãio ij.

Semper enim, nos qui vivi-
mus, in mortē tradimur
propter Jesum; ut & vita Je-
su manifestētur in carne nostra
mortalī. Ergo mors in nobis
operātur, vita autem in vobis.
Habentes autem eundem spi-
ritum fidei, sicut scriptum est:
Credidi, propter quod locutus
sum; & nos credimus propter
quod & loquimur: scientes
quoniam qui suscitavit Jesum,
& nos cum Jesu suscitabit, &

constituet vobiscum. Omnia
enim propter vos; ut grātia
abundans, per multos in gra-
tiarum actiōne abundet in glō-
riam Dei. Propter quod non
desicimus: sed licet is qui foris
est, noster homo corrumpatur,
tamen is qui intus est renovā-
tur de die in diem.

Leãio iij.

In enim quod in presenti est
momentāneum & leve tri-
bulatiōnis nostræ, supra mo-
dum in sublimitate æternum
glōriæ pondus operatur in no-
bis; non contemplantibus no-
bis quæ videntur, sed quæ non
videntur. Quæ enim videntur,
temporalia sunt; quæ autem
non videntur, æterna sunt. Sci-
mus enim, quoniam si terre-
stris domus nostra hujus habi-
tatiōnis dissolvatur, quod ædi-
ficatiōnem ex Deo habemus,
domum non manufactam, æter-
nam in cœlis. Nam & in hoc
ingemiscimus, habitatiōnem
nostram quæ de cœlo est super-
indui cupientes; si tamen vesti-
ti, non nudi inveniāmur. Nam
& qui sumus in hoc tabernā-
culo, ingemiscimus gravati, eo
quod nolumus expoliari, sed
supervestiri; ut absorbeatur
quod mortale est, à vita.

IN II NOCTURNO.

Pf. 16. Exaudi, Dōmine, cum
sua divisione. 120.

Pf. 20. Dōmine, in virtute
tua, 73.

Pf. 50. Misere mei, Deus, secundum, 133.

Lectio iv.

Sermo sancti Augustini Episcopi, 311.

Istum nobis festum diem passio beatissimi Martyris fecit, cuius nos victoriæ celebritas istum locum devotissimos congregavit. Sed celebratio solemnitatis Martyrum imitatio debet esse virtutum. Facile est honorem Martyris celebrare; magnum est fidem atque patientiam Martyris imitari. Hoc sic agamus: ut illud optemus: hoc sic celebramus, ut illud potius diligamus. Quid laudamus in fide Martyris? Quia usque ad mortem pro veritate cessavit, & ideo vicit. Blandientem mundum contempsit, savienti non cessit; ideo victor ad Deum accessit.

Lectio v.

Abundant in isto seculo errores & terrores: beatissimus Martyr errores sapientiæ, terrores patientiæ superavit. Magnum est quod fecit: secutus Agnum, leonem vicit. Quando persecutor seviebat, leo fremebat; sed quia Agnus sursum attendebatur, leo deorsum calcabatur. Cogitate, fratres, quale fuit mitti homines per orbem terrarum predicare hominem mortuum surrexisse, in cælum ascendisse, & pro ista prædicatione perpeti omnia quæ insanens mundus inferret, damna, exilia, vincula, tormenta, flammæ, bestias, cruces, mortes.

Lectio vj.

Alius moriebatur, ut alius honoraretur; alius occidebatur, ut alius coleretur. Numquid hoc facerent, nisi flagran-

tiâ caritatis, de conscientia veritatis? Prædicaverunt mortuam quem scièbant vivum. Scièbant pro qua vita contempnerent vitam: scièbant pro qua felicitate ferrent transitoriam infelicitatem, pro quibus præmiis ista damna contempnerent. Fides eorum cum toto mundo non appenderetur. Audierant: Quid prodest homini, si totum mundum lucratur, anima autem sua detrimentum patitur?

IN III NOCTURNO.

Pf. 55. Misere mei, . . . quoniam, 114.

Pf. 61. Nonne Deo, 117.

Pf. 63. Exaudi, Deus, . . . cum deprecor, 118.

Lectio vij. Cap. 10.

Lectio sancti Evangelii secundum Mattheum.

In illo tempore; Dixit Jesus discipulis suis: Non est discipulus super magistrum, nec servus super dominum suum. Et reliqua.

Homilia sancti Cypriani Episcopi & Martyris.

Epist. 56. ad Thibaritanos.

Gaudere nos in persecutiõibus voluit Dominus, quia tunc dantur coronæ fidei, tunc probantur milites Dei, tunc Martyribus patent cõli. Neque enim sic nomen militiæ dedimus, ut pacem tantummodo cogitare, & recusare militiam debeamus, quando in ipsa militia primus ambulaverit Dominus humilitatis & solerariæ & passionis magister; ut quod fieri docuit, prior faceret; & quod pati hortatur, prior pro nobis ipse pateretur. Sit ante oculos, fratres dilectissimi, quod qui omne iudicium à Patre solus accepit; &

qui venturus est & iudicaturus, jam iudicii sui & cognitionis futuræ sententiam protulerit, prænuntians & contestans confessurum se coram Patre suo confitentes, & negaturum negantes.

Leãio viij.

Neque aliquis persecutiõnis metu sic terreatur, ut non evangelicis exhortationibus & præceptis, ac mõnitis cœlestibus, ad omnia inveniatur armatus. Irascitur adversarius & minatur, sed est qui possit de ejus manibus liberare. Ille metuendus est, cujus iram nemo potest evadere, ipso præmonente & dicente: Ne timeatis eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere; magis autem metuite eum qui potest & corpus & animam occidere in gehennam. Et iterum: Qui amat animam suam, perdet illam; & qui odit animam suam in isto sæculo, in vitam æternam conservabit illam. Ecce agon sublimis & magnus, & coronæ celestis præmio gloriosus. Præliantes nos spectat Deus, spectant Angeli ejus, spectat & Christus. Quanta est gloriæ dignitas, quanta felicitas, præfente Deo congrædi, & Christo iudice coronari!

Leãio ix.

Armémur viribus totis, & parémur ad agónem men-

te incorrupta, fide integrã, virtute devota. Armat nos Apóstolus, dicens: Induite arma Dei, ut possitis resistere in die nequissimo. Induamus lorricam justitiæ, ut contra inimici jacula munitum sit pectus & tutum. Calceati sint evangelico magisterio, & armati pedes; ut cum serpens calcari à nobis cœperit, mordere & supplantare non possit. Portemus scutum fidei, quo protegente, quidquid jaculatur inimicus possit extingui. Accipiamus ad tegumentum capitis galeam salutarem, ut muniatur aures, ne audiamus edicta feralia. Muniatur oculi, ne videant detestanda simulacra: muniatur frons, ut signum Dei incolume servetur: muniatur os, ut Dominum suum Christum victrix lingua fateatur. Armemus & dexteram gladio spiritali, ut sacrificia funesta fortiter respuat, & Eucharistiæ memor, quæ Domini corpus accepit, ipsum complectatur, postea à Domino sumptura præmium cœlestium coronarum.

AD VESPERAS.

Pf. 109. Dixit Dominus, 20.

Pf. 111. Beatus vir, 21.

Pf. 114. Credidi, 93.

Pf. 119. Ad Dominum, 38.

Pf. 120. Levavi, 40.

DIE OCTAVA.**IN II NOCTURNO.***Leãio iv.*

Sermo sancti Augustini Episcopi. 283.

Fortitudinem sanctorum Martyrum sic in eorum passione miremur, ut gratiam Domini

prædicemus. Neque enim & illi in seipsis laudari voluerunt, sed in illo cui dicitur: In Domino laudabitur anima mea. Hoc qui intelligunt, non superbiunt. Cum tremore petunt, cum gaudio accipiunt.

Perseverant, jam non amittunt. Quia enim non superbiunt, mites sunt. Et ideo cum dixisset, In Domino laudabitur anima mea; addidit, Audiant mansucri, & jucundentur. Quid caro infirma, quid vermis & putredo esset, nisi quod cantavimus verum esset: Deo subiicitur anima mea, quoniam ab ipso est patientia mea? Etenim, ut mala omnia pro fide Martyres tolerarent, virtus eorum patientia nominatur.

Leitio v.

Deus adiutor est. Hunc adiutorem, ut vinceret, beatus Martyr habuit, quem miramur, cujus solemnitatem hodie celebramus. Sine illo non vinceret. Et si dolores vinceret, diabolum non vinceret. Aliquando enim victi a diabolo, vincunt dolores; non habentes patientiam, sed duritiam. Ille ergo adiutor affuit, ut donaret ei veram fidem, faceret ei bonam causam, & pro bona causa donaret patientiam. Tunc enim est patientia, quando precedit bona causa. Non enim & ipsam fidem alius quam Deus donat. Brevis utrumque commendavit Apostolus; & causam pro qua patiamur, & patientiam qua mala perferamus, a Deo nobis esse. Exhortans enim Martyres, ait, Quia vobis donatum est pro Christo, ecce bona causa; non solum ut credatis in eum, sed etiam ut patiimini pro eo, haec est vera patientia.

Leitio vj. Serm. 327.

Multi patiuntur tribulationes; parem habent poenam: sed parem non habent causam. Multa mala patiuntur

adulteri, multa mala patiuntur malefici, multa mala patiuntur latrones & homicidae, multa mala patiuntur scelerati omnes. Multa mala & ego, inquit Martyr, patior; sed discerne causam meam de gente non sancta, latronum, homicidarum, sceleratorum omnium. Pati talia, qualia ego, possunt; habere talem causam non possunt. Ego in fornace purgor, illi cinerescunt. Non facit Martyrem poena, sed causa. Omnes, qui vivimus in hoc seculo, laboramus, ut bonam causam habeamus; ut, si quid nobis acciderit in hoc seculo, cum bona causa hinc exeamus.

IN III NOCTURNO.

Leitio vij. Cap. 16.

Leitio sancti Evangelii secundum Matthaeum.

In illo tempore; Dixit Jesus discipulis suis: Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam. Et reliqua. Homilia sancti Augustini Episcopi. *Serm. 331.*

Illa Evangelica tuba, quando ait Dominus, Qui amat animam suam, perdet illam; & qui perdidit illam propter me, inveniet eam, accensi sunt Martyres, & vicerunt; quia non de se, sed de Domino presumpsérunt. Duobus modis intelligi potest quod dictum est, Qui amat animam suam, perdet illam. Si amas illam, perdis eam. Et alio modo: Noli amare, ne perdas. Prior modus istum habet sensum: Si amas, perde illam. Hic semina illam, & in caelo metes illam. Agricola si non triticum perdidit in

femine, non amat in messe. Alius modus sic habet: Noli amare illam, ne perdas illam. Videntur sibi amare animas suas, qui timent mori. Animas suas Martyres si sic amassent, procul dubio perdidissent. Quid enim prodesset tenere animam in hac vita, & perdere in futura?

Leitio viij.

Sed quia Christum non negaverunt, transierunt de hoc mundo ad Patrem. Quasi erunt Christum, confitendo tenuerunt, moriendo magno lucro perdidērunt animas suas, forum perdentes, coronam promerentes, & vitam sine fine tenentes. Fit denique, imò factum est in eis quod Dominus subsequenter adjunxit: Et qui perdidit animam suam propter me, inveniet eam. Qui perdidit, inquit, propter me; tota causa ibi est. Qui perdidit, non quomodocumque, non qualibet causa, sed propter me. Illi enim in prophetia jam dixerunt Martyres: Propter te mortificamur tota die.

Propterea Martyrem non facis poena, sed causa.

Leitio ix.

Quando Dominus passus est, tres cruce causa discretus. Inter duos latrones crucifixus erat. Si poena interrogaretur, similis erat Christus latronibus. Sed si interroget quis crucem, quare crucifixus est Christus; responderet nobis: Propter vos. Dicant ergo illi & Martyres: Et nos mortui sumus propter te. Ipse propter nos, nos autem propter illum: sed ipse propter nos ut conferret nobis beneficium; nos autem propter illum, non ad impertiendum illi beneficium. Proinde nobis in utroque consultum est. Et quod manat ex illo, venit ad nos; & quod fit propter illum, redit ad nos. Ipse est enim de quo dicit anima quae letatur in Domino: Dixi Domino, Deus meus es tu; quoniam bonorum meorum non eges. Quid enim est, bonorum meorum, nisi à te datorum? Et quomodo eget aliquo bono, à quo datur omne bonum?

PRO PLURIBUS MARTYRIBUS.

DIE FESTO.

IN I NOCTURNO.

Pf. 5. Verba mea, 67.

Pf. 31. Beati quorum, 61.

Pf. 32. Exultate, iusti, 80.

Leitio j. Cap. 8.

De Epistola beati Pauli Apostoli ad Romanos.

Fructus; Debitores sumus non carni, ut secundum carnem vivamus. Si enim secundum carnem vixeritis, moriemini: si autem spiritu facta carnis mor-

tificaveritis, vivetis. Quicumque enim spiritu Dei aguntur, ii sunt filii Dei. Non enim accepistis spiritum servitutis iterum in timore; sed accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus: Abba, Pater. Ipse enim spiritus testimonium reddit spiritui nostro, quod sumus filii Dei. Si autem filii; & heredes: heredes quidem Dei, coheredes autem Christi; si ts-

men comparatur, ut & conglorificemur. Existimo enim quod non sunt condignæ passionēs hujus temporis ad futuram gloriā quæ revelabitur in nobis. Nam expectatio creaturæ revelatiōnem filiorum Dei expectat.

Leitio ij.

Scimus autem quānam diligētibz Deum omnia cooperantur in bonum, his qui secundum propōsitum vocati sunt sancti. Nam quos præcivit, & prædestinavit conformes fieri imaginis Filii sui, ut sit ipse primogēnitus in multis fratribz. Quos autem prædestinavit, hos & vocavit: & quos vocavit, hos & justificavit; quos autem justificavit, illos & glorificavit. Quid ergo dicemus ad hæc? Si Deus pro nobis, quis contra nos? Qui etiā proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum: quomodo non etiā cum illo omnia nobis donavit? Quis accusabit adversus electos Dei? Deus qui justificat, quis est qui condemnet? Christus Jesus, qui mortuus est, imò qui & resurrexit, qui est ad dexteram Dei, qui etiā interpellat pro nobis.

Leitio iij.

Quis ergo nos separabit à caritate Christi? Tribulatio, an angustia, an fames, an nuditas, an periculum, an persecutio, an gladius? Sicut scriptum est: Quia propter te mortificamur tota die, assimilati sumus sicut oves occisionis. Sed in his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos. Cæcus sum enim quia neque mors, neque vita, neque Angeli, neque principatus, neque virtutes, neque instantia, ne-

que futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare à caritate Dei, quæ est in Christo Jesu Domino nostro.

IN II NOCTURNO.

Pf. 33. Benedicam Dominum, cum sua divissione, 91.

Pf. 45. Deus noster, refugium, 128.

Pf. 60. Exaudi, Deus, deprecationem, 99.

Leitio iv.

Sermo sancti Augustini Episcopi. 335.

Quoniam dies sanctorum Martyrum est, unde potius aliquid delectet nos dicere, nisi de gloria ipsorum? Adjuvet nos Dominus Martyrum. Audivimus paulo ante beatum Paulum Apostolum predicantem: Quis nos separabit à caritate Christi? Ista vox est Martyrum. Tribulatio, an angustia, an persecutio, an fames, an nuditas, an periculum, an gladius? sicut scriptum est: Propter te morte afficimur tota die, deputati sumus ut oves occisionis: sed in his omnibus superamus per eum qui dilexit nos. Hæc est vox Martyrum, omnia tolerare, & de se nihil presumere; illum diligere qui glorificatur in suis; ut qui glorietur, in Domino gloriatur.

Leitio v.

Novérant & illud quod nos cantavimus paulo ante: Letamini in Domino, & exultate, justi. Si justi in Domino letantur, iniusti non novérunt letari nisi in seculo. Sed ipsa est prima hostes debellanda. Primum vincenda sunt delectationes, & postea dolores. Quomodo potest superare mundum scientem,

qui non potest superare blandientem? Blanditur hic mundus pollicendo honores, divitias, voluptates: minatur hic mundus intentando dolores, egestates, humilitates. Qui non contemnit quod pollicetur, quomodo superare potest quod minatur?

Leitio vij.

Habent delectationem suam divitiz; quis nesciat? Sed plus habet delectationis iustitia. Delectare divitiis cum iustitia. Ubi autem talis articulus tentationis inciderit, ut duo hæc veniant in tentationem, divitiz & iustitia; & non possis habere utrumque: sed, si miseris manum ad divitias, necesse est ut amittas iustitiam; si miseris manum ad iustitiam, pereant divitiz: modò elige, modò pugna; modò videamus si non sine causa cantasti: *Lætamini in Dómino & exultate, iusti; modò videamus si non sine causa audisti: Quis nos separabit à caritate Christi? Et quidem prætermisit omnia quibus blanditur mundus, & te voluit commemorare cui blanditur mundus. Quare? Quia certamina Martyrum pronuntiabat: illa utique certamina, ubi vicerunt persecutió-nem, famem, sitim, egestatem, ignominiam; ad extremam, timorem mortis, & hostem savissimum.*

IN III NOCTURNO.

Pf. 65. Jubiláte Deo, . . . psalmum, 6.

Pf. 78. Deus, venerunt, 66.

Pf. 96. Dóminus regnavit, exulter, 49.

Leitio vij. Cap. 6.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore; Descendens Jesus de monte, stetit in lo-

co campestri; & turba discipulorum epus, & multitudo copiosa plebis ab omni Judæa, & Jerúsalem, & marítima, & Tyri, & Sidónis. Et reliqua.

Homilia sancti Ambrósii Episcopi.

De Off. l. 1. c. 15, 16.

Non potest quis præmium accipere, nisi legitime certaverit: nec est gloriosa victoria, nisi ubi fuerint laboriosa certamina. Nonne injustus est, qui antè dat præmium, quàm certamen fuerit absolutum? Ideoque Dóminus in Evangelio ait: Beati qui persecutió-nem patiuntur propter iustitiam, quóniam ipsórum est regnum cælórum: beati estis, cum vobis maledicent homines, & persecuentur, & dicent omne malum adversum vos propter iustitiam; gaudete & exultate, quóniam merces vestra copiosa est in cælo. Futuram, non presentem, in cælo, non in terra, mercedem promissit esse reddendam. Quid sibi poscis quod alibi debetur? Quid præsumere coronam exigis, antequam vincas? Quid detergere pulverem? quid requiescere cupis? Quid epulari gestis, antequam stádium solvatur? Adhuc populus spectat, adhuc athletæ in scámmate sunt; & tu jam ócium peis?

Leitio viij.

Sed forte dicas: Cur impii stantur? cur luxuriantur? cur etiam ipsi non mecum laborant? Quóniam qui non subscripserint ad coronam, non tenentur ad labórem certaminis: qui in stádium non descenderint, non se perfundunt oleo, non oblinunt pulvere. Quos manet glória, expectat injuria.

Unguentâti spectâre solent, non decertâre, non solem, ætus, pulverem, imbresque pèrpeti. Dicant ergo & ipsi athlèta: Venite, nobiscum laborâte. Sed respondébunt spectatôres: Nos hic interim de vobis judicâmus; vos autem sine nobis coronæ, si vicèritis, glóriam vindicâbitis.

Leitio ix.

Isti igitur qui in deliciis, qui in luxúria, rapinis, quæstibus, honoribus, stúdia posuerunt sua, spectatôres magis sunt quàm præliatôres. Habent lucrum labôris, fructum virtû-

tis non habent. Fovent ótium, astútiâ & improbitâte ággerant divitiarum acervos; sed exolvent, seram licèt, nequitiæ suæ pœnam. Perfectôrum est coronâ. Expecta ut véniat quod perfectum est, quando non per spèciem in ænigmate, sed faciè ad faciè formam ipsam redoptæ veritatís possis agnôscere.

AD VESPERAS.

Pf. 109. Dixit Dóminus, 10.

Pf. 115. Crédidi, 93.

Pf. 123. Nisi quia, 41.

Pf. 124. Qui confidunt, 77.

Pf. 125. In convertendo, 41.

DIE OCTAVA.

IN II NOCTURNO.

Leitio iv.

Sermo sancti Gregórii Nazianzèni Episcopi. *Or. 6.*

Quid hoc festo atque hac hóminum frequentia dignum proferemus? Purificémus nosmetipsos Martyribus, fratres, vel ei potius cui ipsi quoque cruóris veritatísque confessióne purificati & expiati sunt. Mundémur ab omni inquinamento carnis & spirítus. Lavémur, mundi efficiámur, exhibeámus nos, étiam córpora nostra, hóstiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationábilem, nostram præcatiónem. Neque enim purius tantò in prætio quidquam habet, quàm puritatem aut purgatióem. Certémus propter athlètas, vincámus propter victôres, testimónium dicámus veritatí propter Mártires. Hoc illórum certaminibus demus, ut ipsi quoque palmam assequámur, atque ejusdem glóriæ hærédes simus, tam illius quàm à nobis accipiunt,

quàm illius quæ in cœlis recóndita est, cujus monumenta quædam & exigua signa sunt quæ óculis cernuntur. Adversus principátus & potestates certámen incéamus, adversus illos invisibiles persecutôres & tyrannos; adversus mundi rectôres, tenebrarum hujus sæculi; adversus spirítuales nequitiâs in cœlestibus, & quæ circa cœlestia feruntur; adversus domésticum atque insectinum bellum quod in ánima perturbationibus situm est; adversus quotidianos earum quæ externæ accidunt rerum impetus.

Leitio v.

Næ ob rerum penúriam ante Baal genu flectámus, nec ob metum imaginem etfi auream adorémus. Hoc unum timeámus, ne quid magis quàm Deum timeámus, divinæque imáginis per improbam vivendi ratióem probrum inferámus. In ómnibus fidei scutum assúmamus, atque ómnia diaboli

tela effugiámus. Nam hoc quoque bellum grave ac periculósum est, hæc quoque dimicatio magna, & amplum ac luculentum hoc trophæum. Si ad hunc modum coimus aut consúimus, revérâ festum hunc diem, ut Christo gratum est, celebrámus: revérâ Mártyres honóre affécimus, & afficiémus: revérâ triumphálem choréam ágimus. Sin autem eò convenimus, ut ventris voluptátibus indulgeámus, atque hæc loca, non temperántia, sed crápulæ, & hæc témpora, non spirituális ascensús, ac divinitátis consequendæ, cujus mediátóres sunt Mártyres, sed rerum gerendárum ac negotiatiónum témpora esse arbitremur, quàm hoc témpori convéniat non agnosco. Quid enim pález cum tritico, quid carnis voluptáti cum Mártyrum certaminibus? Illa theátris congruunt, hæc meis conventibus; illa libidinósis, hæc castitátis ac temperántiæ studiósus; illa carni addictis, hæc iis qui córporis vinculis solvuntur.

Leóio vj.

Haudquáquam, fratres, hæc à vobis Mártyres exposcunt. Demus igitur óperam ne sancta impuré, & sublimia demissè, & honóre digna túr-piter, &, ut uno verbo complectar, spirituália terrenè celebrémus. Festos quidem dies étiam Judæus ágitat; verùm secundùm litteram. Festos dies ítem gentíles, verùm ut dæmónibus placet. At nobis, quemádmódu[m] spirituália ómnia sunt, áctio, motus, voluntas, incessus dénique, & vestis, atque ádeo ipse oculórum natus, ratióne scilicet ad ómnia

pertingente, atque hóminem eum qui secundùm Deum est componente ac moderante, sic étiam spirituális est festórum celebrándórum, animórumque oblectándórum ratió. Non enim omnem ánimi relaxatiónem interdiciam volo, sed intempériem coérceo. Si nos adhibito quem expósi modo conveniámus ac festa celebrémus, magnum quidem fúerit affirmáre nos eádem præmia & ejusdem glóriæ hæreditátem perceptúros, quam eos qui per cruórem purgáti fúerint, Christique sacrificium sibi imitandum proposúerint, manére judicámus. At illud certè nobis continget, ut sanctórum Mártyrum splendórem cernámus, quod quidem meâ sententiâ levè censeri non debet; atque in ejusdem Dómini gáudium introeámus.

IN III NOCTURNO.

Leóio vij. Cap. 6.

Léctio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo témpore; Descendens Jesus de monte, stetit in loco campestri; & turba discipulórum ejus, & multitúdo copiósa plebis ab omni Judæa, & Jerúsalem, & marítima; & Tyri, & Sidónis. Et reliqua.

Homilia sancti Joannis Chrysósti. *In Matth. 13.*

Erat adhuc multitúdo illa vulgáris totaque terréna. Itaque Christus constituens ante se discipulórum chorum; ad ipsos verba facit; ita sermóhem suum témpers, ut céteris ómnibus qui in his ádmódu[m] rudes erant, philosophiæ doctrína non molesta esset. Quod étiam Lucas subíndicans, dicebat ipsum sermóhem ad eos convertisse; & Matthæus idip-

sum significans, dixit: Accesserunt ad eum discipuli ejus, & docebat eos. Ita enim ceteri attentius audiri erant, quam si ad omnes verba direxisset. Unde ergo incipit, & quæ novi instituti fundamenta nobis ponit? Audiâmus diligenter ea quæ dicuntur. Illis namque dicta sunt, & scripta sunt pro nobis omnibus post futuris. Idcirco concionans quidem discipulos alloquitur, neque tamen in illis dicta circumscribit; sed indeterminatè beatitudines omnes profert. Non enim dixit, Beati estis vos, si pauperes fueritis; sed, Beati pauperes. Et certè etiam si illis speciatim dixisset, communia tamen consilia futura erant. Etenim cum diceret, Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi, non illos solum alloquitur, sed per ipsos totum orbem: & cum illos beatos prædicat, persecutionem patientes, pulsos, & intolerabilia sustinentes; non illis tantum, sed etiam omnibus talia fortiter serentibus coronam necit.

Leitio viij.

Jam tu præmium istis propòsitum intrare. Merces vestra, inquit, multa est in cœlis. Quanquam non ad singulas beatitudines cœlorum regnum

dari audias, noli ánimo deficere. Etiam si enim præmia diverso appelleret nomine, tamen omnes ad regnum introducit. Nam cum dicit, Lugentes consolationem, & misericordes misericordiam consequentur, & mundi corde Deum videbunt, & pacifici filii Dei vocabuntur, nihil aliud per hæc omnia indicat, quam regnum cœlorum; qui enim his quæ dixit fruuntur, id consequentur omnino. Ne igitur mercèdem illam putet ad solos pauperes spiritu pertinere, sed etiam ad esurientes justitiam, ad mites & ad alios omnes. Ideo enim in singulis beatitudinem apposuit, ne quid sensibile expectes.

Leitio ix.

Neque enim beatus erit ille qui iis coronabitur, quæ in præfenti vita dissolventur, & umbrâ celerius prætercurrunt. Cum dixisset autem iis præsertim qui propter justitiam persecutionem patiuntur, Erit merces vestra multa; aliam subjunxit consolationem his verbis: Sic enim persecuti sunt & Prophetas qui spèrunt ante vos. Quia enim venturum erat regnum, & in spe repòsitum erat; hinc illis solatium præbet, ex societate nimirum eorum qui ante ipsos mala passi fuerant..

PRO PONTIFICIBUS.

DIE FESTO.

IN I NOCTURNO.

Pf. 8. Dómine, Dóminus nofter, 34.

Pf. 19. Exáudiat te, 80.

Pf. 20. Dómine, in virtutibus, 73.

Leitio j. Cap. 3.

De Epístola prima beati Pauli Apóstoli ad Timótheum.

Fidélis sermo: Si quis Episcopatum desiderat, bonum opus desiderat. Oportet ergo

Episcopum irreprehensibilem esse, unius uxoris virum, sobrium, prudentem, ornatum, pudicum, hospitalem, doctorem, non vinolentum, non percussorem, sed modestum; non litigiosum, non cupidum, sed suae domui bene praepositorum, filios habentem subditos cum omni castitate. Si quis autem domui suae praesse nescit, quomodo Ecclesiae Dei diligentiam habebit? Non neophytum; ne in superbiam elatus, in iudicium incidat diaboli. Oportet autem illum & testimonium habere bonum ab iis qui foris sunt; ut non in opprobrium incidat, & in laqueum diaboli.

Leitio ij. Cap. 1.

De Epistola ad Titum.

Oportet enim Episcopum sine crimine esse, sicut Dei dispensatorem; non superbum, non iracundum, non vinolentum, non percussorem, non turpis lucri cupidum; sed hospitalem, benignum, sobrium, iustum, sanctum, continentem, amplectentem eum qui secundum doctrinam est, fidem sermonem; ut potens sit exhortari in doctrina sana, & eos qui contradicunt, arguere. Sunt enim multi etiam inobedientes, vaniloqui, & seductores, maxime qui de circumcissione sunt, quos oportet redargui; qui universas domos subvertunt, docentes quae non oportet, turpis lucri gratia.

Leitio iij. Cap. 2.

Tu autem loquere quae decent sanam doctrinam. Senes, ut sobrii sint, pudici, prudentes, sani in fide, in dilectione, in patientia. Anus similiter, in habitu sancto, non criminatrices, non multo vino servien-

tes, bene docentes, ut prudentiam doceant adolescentulas, ut viros suos ament, filios suos diligant, prudentes, castas, sobrias, domus curam habentes, benignas, subditas viris suis, ut non blasphemetur verbum Dei. Juvenes similiter hortare, ut sobrii sint. In omnibus teipsum praebe exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in gravitate, verbum sanum, irreprehensibile; ut is qui ex adverso est vereatur, nihil habens malum dicere de nobis.

IN II NOCTURNO.

Pf. 22. Dominus regit me, 22.

Pf. 25. Judica me, Domine, quoniam, 53.

Pf. 42. Judica me, Deus, 73.

Leitio iv.

Sermo sancti Joannis

Chrysostomi.

Hom. 10 in Ep. 1 ad Tim.

Si quis episcopatum appetit, non principatus ac dominationis fastu, sed pro cura regiminis & caritatis affectu, non improbo: bonum quippe desiderat opus. Quippe & Moyses eandem rem appetivisse cognoscitur. Verum ille hujusmodi potentiam ambitumque dominandi nequaquam quasi-vit; sed eam rem ita cupivit, ut nec contumeliam audire refugeret, cum illi diceretur: Quis te constituit principem & iudicem super nos? Si quis igitur ita desiderat, desiderat bene. Episcopatus enim ex eo dicitur, quod omnes inspiciat cunctaque speculetur. Oportet igitur Episcopum irreprehensibilem esse. Hoc unico verbo genus omne virtutum expressit. Itaque qui sibi vel levis culpa conscius est, male profecto fa-

cit eam rem appetens quâ indignum se per opera facit. Non enim decet hujusmodi regere, sed potius regi. Eum quippe qui regendos alios suscipit, tantâ decet glôria virtutis excellere, ut, instar solis, ceteros veluti stellarum igniculos in suo fulgore obscurer. Debet hujusmodi vitam habere immaculatam atque compositam; ut omnes in illum & in ejus vitam, veluti in exemplum aliquot excellens, intueantur.

Leitio v.

Oportet Episcopum vigilantem esse, hoc est, clarissima mentis acie præditum, innumerisque habentem omni ex parte oculos, quibus acutissime cuncta prospiciat. Sunt quippe plura quæ incidant, & mentis hæbetent aciem, puta concupiscentiæ desideria, curæ quotidianæ, rerumque perturbatio; & plurima id genus undique imminet. Vigilantem igitur esse necesse est eum, qui non tantum sui curam habet, verum etiam reliquorum. Decet esse pervigilem eum qui ejusmodi est, ac spiritu vivere, & affectûs sui flammam operibus ipsis ostendere, sollicitudine atque industriâ præcellere; ut die noctuque exercitum & castra perlustret, laboret, & sui officii munus diligentissimè impleat, atque omnium curam & sollicitudinem gerat. Pudicum, addit, ornatum, & hospitalitatis amatorem. Ista & in subditis plerumquæ videas. Verum quoniam oportet eum & ea quæ sunt rectoris habere, idcirco subjunxit: Aptum ad docendum. Hoc quippe à subditis nequaquam exigitur: ceterum illi an-

te omnia adesse debet, qui hujusmodi suscepit officium.

Leitio vi.

Idcirco nos elegit Deus, ut simus quasi luminaria, ut veluti fermentum evadamus, ut magistri ceterorum efficiamur, ut veluti Angeli cum hominibus versemur in terris, ut tanquam viri cum infantibus & pueris, quasi spirituales cum animalibus, ut ex contubernio nostro ingentia lucra conquirant, ut semina simus, ut fructum latissimum afferamus. Nihil opus esset verbis, si hunc in modum vita nostra sanctitatis luce fulgeret. Nihil magistris opus esset, si virtutis probos actus præferremus. Nemo profecto Gentilis esset, si ipsi ut oportet Christiani esse curaremus, si Dei monitis ac scitis obtemperaremus, si injurias perpessi vicem non referremus, si maledictis lacessiti benediceremus, si pro malis bona redderemus. Nemo esset ita fera bestia, ut non statim ad cultum veræ religionis accurreret, si videret hæc ab omnibus fieri. Atque ut discas ita esse, unus Paulus qui talis fuit, tot populos attraxit ad Dei notitiam. Si omnes essemus hujusmodi, quot terrarum orbes & ipsi attrahere possemus?

IN III NOCTURNO.

Pf. 64. Te decet hymnus, 68.

Pf. 83. Quam dilecta, 90.

Pf. 98. Dominus regnavit, irascantur, 38.

Leitio vii. Cap. 24.

Lectio sancti Evangelii secundum Mattheum.

In illo tempore; Dixit Jesus discipulis suis: Vigilate, quia nescitis quâ horâ Dominus venturus sit. Et reliqua.

Homilia sancti Fulgentii

Episcopi.

Dominicus sermo quem debemus omnes, non solum studiosè, verum etiam sapienter audire, cui nos oportet humiliter ac delectabiliter obedire, moderatiõnis suæ tenens ubique temperiem, ut nec õvibus desint pábula, nec pastoribus alimenta; quædam specialiter solis præcipit nobis, quædam verò generaliter & nobis & vobis. Nobis namque (id est, servis, quos Pater ille familias, rerum omnium Dominus, ad hoc in sua magna domo constituit, ut pópulo ejus verbum grátia ministrémus) specialiter injungitur sanctæ prædicatiõnis officium; generaliter verò & nobis & vobis salutáris indicitur observántia mandatõrum.

Leãio viij.

Servõrum igitur, quos pópulo suo præposuit Dominus, specialiter volens officium demonstráre, ait: Quis putas est fidelis dispensátor & prudens, quem constituit Dominus super famíliam suam, ut det illis in témpore tritici mensúram? Beátus ille servus, quem cum vénerit Dominus, invenerit ita facientem. Quis est iste Dominus, fratres? Christus sine dubio, qui suis discipulis ait: Vos vocátis me, Magister & Domine; & bene dicitis: sum etenim. Quæ est etiam hujus Domini família? Nimírum illa est, quam ipse Dominus de manu inimici redemit, & suo domínio mancipávit. Hæc autem família sancta est Ecclésiæ cathólica, quæ per orbem ter-

ra copiosá fertilitate diffunditur, & redemptam se prætiõso sui Domini ságuine gloriátur.

Leãio ix.

Dispensátor verò quis sit, quem oportet esse fidèlem páriter ac prudentem, Paulus nobis ostendit Apóstolus, qui, de se suisque sociis loquens, ait: Sic nos existimet homo ut ministros Christi, & dispensátõres mysteriõrum Dei. Hic jam quæritur inter dispensátõres, ut fidelis quis inveniátur. Ne quis autem nostram solos Apóstolos dispensátõres factos existimet; neglectoque militiæ spiritalis officio, servus piger inidèlitter imprudenterque dormitet, ipse beátus Apóstolus Episcopos esse dispensátõres ostendens, ait: Oportet ergo Episcopum sine crimine esse, sicut Dei dispensátõrem. Servi Patrisfamilias sumus, dispensátõres Domini sumus; mensúram tritici, quam vobis erogemus, accépimus. Quæ vera sit ista mensúra tritici si quæramus, ipsam quoque vobis beátus Paulus Apóstolus ostendet, dicens: Unicuique sicut Deus divisit mensúram fidei. Hujus tritici mensúram vobis in nómine Domini damus, quociens illumináti dono grátia spiritalis, secundum regulam veræ fidei disputámus; & eandem tritici mensúram per Dominicos dispensátõres accépitis, cum quótidie per Dei famulos verbum veritatis auditis:

AD VESPERAS, Psalmi de Dominica, excepto ultimo, cujus loco dicitur Ps. 131. Memento, 131.

DIE OCTAVA.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Sermo sancti Bernardi Abbatis.

Tract. de Offic. Episc.

In omnibus actis vel dictis suis nihil suum querat Episcopus, sed tantum aut Dei honorem, aut salutem proximorum, aut utrumque. Hoc enim agens implebit, non solum Pontificis officium, sed & etymologiam nominis; pontem utique seipsum faciens inter Deum & proximum. Pertingit pons iste usque ad Deum eâ fiducia, quâ non suam, sed illius gloriam querit. Pertingit usque ad proximum illâ pietate, quâ & ipsi, non sibi prodesse desiderat. Offert Deo bonus mediator preces & vota populorum, reportans illis à Deo benedictionem & gratiam. Supplicat majestati pro excessibus delinquentium, vindicat in peccantes injuriam Dei. Ingratis improperat beneficia pietatis, contemnentes potentis severitatem insinuat; utrisque tamen nihilominus placere studet indignantis furorem, nunc quidem hominum obtendens infirmitatem, nunc divinâ magnitudinem pietatis. Denique sive excédât Deo, sive sobrius sit nobis, aut Deo semper, quantum in ipso est, placere gestit, aut prestare nobis, non quod sibi omnino utile est querens, sed quod multis.

Lectio v.

Fidélis Pontifex, qui bona quælibet per manus suas transeuntia, sive divina beneficia ad homines, sive hominum vota ad Deum, columbi-

no intuens oculo, nihil sibi tentat ex omnibus. Nec populi requirit datum, sed lucrum; nec Dei gloriam usurpat sibi. Acceptum talentum non ligat in sudario, sed partitur numulariis, à quibus & usuras recipit, non sibi, sed Domino. Non habet foveam ut vulpes, non tanquam volucres nidum, non loculos quomodo Judas, non denique, sicut nec Maria, locum in diversorio. Imitatur profecto illum qui non habebat ubi reclinaret caput, factus in presentiarum tanquam vas perditum, quandoque procul dubio vas futurum in honorem, & non in contumeliam. Denique perdit animam suam in hoc mundo, ut in vitam æternam custodiat eam. Hoc tanto puritatis intimæ bono gloriari non potest veraciter, nisi qui extrinsecus gloriosas perfectè respuerit. Nec enim purè valet Dei vel proximi querere lucra, qui propria non contempserit.

Lectio vj.

De Confid. lib. 4. c. 2.

Clamabitur hoc insuetum; nam justum negari non poterit. Ego verò ne insuetum quidem assenserim. Nempe assuetum fuisse scio, ac per hoc in dissuetum potuisse venire, sed non redire in insuetum. An verb assuetum quis neget quod constat non modò factum, sed etiam aliquândiu factitatum? Quid illud sit dicam. Fuerunt qui se totos omnibus pascendis exponerent, pastòris opere & nomine gloriantes; nihil sibi reputantes indignum, nisi quod

saluti óvium obviáre putarent; non querentes quæ sua sunt, sed impendentes. Impendere curam, impendere substantiam, impendere & seipfos. Unde unus illórum: Et ego, ait, superimpendar ipse pro animábus vestris. Et tanquam dicerent, Non vénimus ministrári, sed ministráre; ponébant, quóries oportuisset, sine sumptu Evángélium. Unus erat de súbditis quæstus, una pompa, unaque voluptas, si quó modo eos possent paráre Dómino plebem perfectam. Id omnimodis fatagébant, étiam in multa contritióne cordis & córporis, in labóre & arumna, in fame & siti, in frigore: & nuditáte. Longè in aliud mutáta sunt stúdia: útinam non in pejus.

IN III NOCTURNO.

Lesio vij. Cap. 10.

Lesio sancti Evángelii secundum Matthæum.

In illo témpore; Dixit Jesus discipulis suis: Scitis quia principes géntium dominantur eórum; & qui majóres sunt, potestátem exercent in eos. Non ita erit inter vos. Et réliqua.

Homilia sancti Joannis Chrysósti. 13 in Ep. 2 ad Cor.

Duplex impérii genus est. Alterum cujus opéra hómines & pópulis & úrbibus imperant, ac civilem hanc vitam moderantur; (id quod Paulus indicábat, cum diceret: Omnis ánima potestátibus súbditióribus súbdita sit; non est enim potestas nisi à Deo. Ac póstea, quantum hinc cómmodi caperétur ostendens, hæc verba subjungit: Magistrátus Dei minister est in bonum. Ac rursus: Dei minister est vindex

in iram ei qui malè agit.) Alterum verò est impérium, quod in se gerit quisquis mente ac prudéntiá præditus est; quod ipsum quoque Paulus his verbis declarávit: Quòd si vis non timére potestátem, bonum fac. Quo loco de eo loquitur qui sibi ipse imperat. Ac verò hic aliud quoque impérii genus est, ac civili quidem império sublimius. Quodnam igitur hoc est? Illud nimirum quod in Ecclesiá viget; cujus étiam ipsius mentiónem Paulus facit, cum ait: Obedite præpósitis vestris, & subjacéte eis. Ipsi enim pervigilant, tanquam ratiónem pro animábus vestris reddituri. Hoc enim impérium tantò civili excellentius est, quantò eorum terrá; imò étiam multò præstantius. Primum namque non hoc præcipuo stúdio spectat, ut scélera perpetráta vindicet, sed ut ne omnino quidem perpetrentur. Deinde si perpetráta sint, non ut agrotantem de médio tollat; sed ut ipsa deleantur.

Lesio viij.

Rursus qui presentis vitæ império potiuntur, tantò iis penes quos ecclesiásticum est impérium inferiores sunt, quantò minùs præclarum est invitis quàm voléntibus imperáre: nam hoc étiam natura consentáneum impérium est. Etenim illic quidem ómnia metu & necessitáte perficiuntur: hic voluntas, liberaque animi sententia ómnia exéquitur. Nec verò hæc tantum ratióne hoc impérium illi præstat, verum ob hanc étiam causam quòd non merum impérium est, sed étiam paternitas, ut ita dicam; nam patris mansuetúdinem ac sua-

vitatem habet: cumque majora præcipiat, ea tamen persuadet. Externus enim princeps dicit: Si adulterium admiseris, actum de te erit: at hic gravissimas pœnas minatur, si vel duntaxat procacibus & impudicis oculis mulierem conspexeris. Etenim grave ac venerandum est hoc tribunal: nec corpus solum, sed etiam animam corrigi. Quantum ergo inter corpus & animam discriminis est, tantum item hoc imperium ab illo distat.

Leſio ix.

Ad hæc, qui imperio illo mundaño fungitur, perspicuum duntaxat criminum iudex sedet; imò, ne horum quidem omnium, verum eorum tantummodo quæ certis argumentis comperta sunt. Quia ple-

rumque etiam scindit, ut pro ditorjure ea dissimulet. At contra, tribunal nostrum omnes qui ingrediuntur, hoc docet quod qui apud nos summi Jûdici partes tenebit, nuda omnia & aperta in communi totius orbis terrarum theatro collocabit: nec cuiquam sese occultandi facultas erit. Ac proinde christiana lex multò magis vitam nostram tuetur & continet quàm externæ. Nam si de rebus atque occultis peccatis contremiscere cautiorè hómìnem reddit, quàm de perspicuis tantùm in mety esse, atque is qui de levibus etiam noxis pœnas experit, ad virtutis studium magis excitat, quàm qui gravissima duntaxat punit; non est profectò dubium quàm vita nostra hoc imperio maxime furciatur & contineatur.

PRO DOCTORIBUS.

DIE FESTO.

IN I NOCTURNO.

Pf. 1. Beatus vir, 1.

Pf. 11. Salvum me fac, Domine, 95.

Pf. 18. Cœli enarrant, cum sua divisione, 44.

Leſio j. Cap. 39.

De libro Ecclesiastici.

Sapientiam omnium antiquorum exquiret sapiens, & in Prophetis vacabit. Narrationem virorum nominatorum conservabit, & in versutias parabolarum simul introibit. Occulta proverbiorum exquiret, & in absconditis parabolarum conversabitur. In medio magnatorum ministrabit, & in conspectu præsidis apparabit,

In terram alienigenarum gentium pertransiet: bona enim & mala in hominibus tentabit.

Leſio ij.

Cor suum tradet ad vigilandum diluculo ad Dominum qui fecit illum, & in conspectu Altissimi deprecabitur. Aperiet os suum in oratione, & pro delictis suis deprecabitur. Si enim Dominus magnus voluerit, spiritu intelligentiæ replebit illum, & ipse tanquam imbres mittet eloquia sapientiæ suæ: & in oratione confitebitur Domino: & ipse diriget consilium ejus & disciplinam, & in absconditis suis confitebitur.

Lectio iij.

Ipse palam faciet disciplinam doctrinæ suæ, & in lege testamenti Dōmini gloriabitur. Collaudabunt multi sapiëntiam ejus, & usque in sæculum non delēbitur. Non recēdet memoria ejus, & nomen ejus requirētur à generatiōne in generatiōnem. Sapiëntiam ejus enarrābunt gentes, & laudem ejus enuntiābit Ecclēsia.

IN II NOCTURNO.

Pf. 25. Jūdica me, Dñe, 53.

Pf. 35. Dixit injustus, 68.

Pf. 51. Quid gloriāris, 97.

Lectio iv.

Ex libro sancti Augustini Episcopi contra Juliānum.

Lib. 2. cap. 10.

Sanctos & in sancta Ecclēsia illustres Antīstites Dei, non Platōnicis, & Aristotēlicis, & Zenōnicis, aliisque hujuscemodi, vel Græcis, vel Latīnis, quāquam ex istis aliquos eorum, verūm omnes sacris literis eruditos, nominatim, sicut oportēbat, expressi; eorumque sententiās, quantum sufficere videbātur, sine ulla editas ambiguitate digessi; ut in eis tūneas non ipsos, sed illum qui sibi eos utilia vasa formāvit, & sancta templa construxit: qui tunc de ista causa judicaverunt, quando eos nemo potest dicere pēperam cuiquam vel adversari, vel favere potuisse. Nullas nobiscum vel vobiscum amicitias attendērunt, vel inimicitias exercuerunt. neque nobis, neque vobis irati sunt; neque nos, neque vos miserati sunt. Quod invenērunt in Ecclēsia, tenuērunt: quod didicerunt, docuerunt: quod à Patribus acceperunt, hoc filiis tradiderunt.

Lectio v.

Isti Episcopi sunt docti, graves, sancti, veritatis acerrimi defensores adversus garrulas vanitates: in quorum ratione, eruditione, libertate, quæ tria bona iudici tribuiti, non potest invenire quod spernas. Si episcopalis Synodus ex toto orbe congregaretur, mirum si tales possent illic facile tot sedere; quia nec isti uno tempore fuerunt: sed fideles, & multis excellentiores paucos dispensatores suos Deus per diversas ætates temporum, locorumque distantias, sicut ei placet atque expedire iudicat, ipse dispensat. Hos itaque de aliis atque aliis temporibus atque regionibus ab Oriente & Occidente congregatos vides, non in locum quod navigare cogantur homines, sed in librum qui navigare possit ad homines.

Lectio vj.

Quanto tibi essent isti iudices optabiliores, si teneres catholicam fidem; tanto tibi sunt terribiliores, quia oppugnans catholicam fidem, quam in lacte suserunt, quam in cibo sumpserunt, cujus lac & cibum parvis magnisque ministraverunt; quam contra inimicos, etiam vos tunc nondum natos, unde nunc revelamini, apertissime ac fortissime defenderunt. Talibus post Apostolos sancta Ecclēsia plantatoribus, rigatoribus, edificatoribus, pastoribus, nutritoribus crevit. Ideo profanas voces vestrae novitatis expavit; & cauta ac sobria, ex admonitione Apostolica, ne sicut serpens Evam seduxit astutia sua, sic & mens ejus corrumperetur à castitate quæ est in Christo; catholicæ

fidei virginitate, insidias vestri dogmatis surreptentis exhibuit, & tanquam caput cubi calcavit, obrivit, abiecit.

IN III NOCTURNO.

Pf. 39. Expectans, cum sua divisione, 107.

Pf. 71. Quam bonus, cum sua divisione, 39.

Pf. 91. Bonum est confiteri Dõmino, 30.

Lectio vij. Cap. 1.

Lectio sancti Evangelii secundum Mattheum.

In illo tempore; Dixit Iesus discipulis suis: Vos estis sal terræ: quod si sal evanuerit, in quo salietur? Et reliqua.

Homilia sancti Augustini
Episcopi.

De Serm. Domini in Monte, lib. 1. cap. 6.

Ostendit Dõminus fatuos esse iudicandos, qui temporalium bonorum vel copiam sectantes, vel inopiam metuentes, amittunt æterna, quæ nec dari possunt ab hominibus, nec auferri. Itaque si sal infatuatum fuerit, in quo salietur? Id est, si vos per quos condiendi sunt quodammodo populi, metu persecutionum temporalium amiseritis regna cœlorum; qui erunt homines per quos à vobis error auferatur, cum vos elegerit

Deus per quos errorem auferat esterorum?

Lectio viij.

Ergo ad nihilum valet sal infatuatum, nisi ut mittatur foras, & calcetur ab hominibus. Non itaque calcatur ab hominibus, qui patitur persecutionem, sed qui persecutionem timendo infatuatur. Calcari enim non potest nisi inferior: sed inferior non est, qui, quamvis corpore multa in terra sustineat, corde tamen fixus in caelo est.

Lectio ix.

Vos estis lumen mundi. Quomodo dixit superius Sal terræ, sic nunc dicit Lumen mundi. Nam neque superius ista terra accipienda est, quam pedibus corporeis calcamus; sed homines qui in terra habitant, vel etiam peccatores, quorum condiendis & extinguendis putribus Apostolicum salem Dõminus misit in mundum. Et hic mundum, non caelum & terram, sed homines qui sunt in mundo vel diligunt mundum, oportet intelligi, quibus illuminandis Apostoli missi sunt.

AD VESPERAS, Psalmi de Dominica, excepto ultimo, qujus loco dicitur Pf. 129. In convertendo, 41.

DIE OCTAVA.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex Comonitorio primo sancti Vincentii Lirinensis Presbyteri. *Cap. 1 & 2.*

Si quis vellet exurgentium hæreticorum fraudes deprehendere, laqueosque vitare, & in fide sana sanus atque integer permanere, duplci modo mu-

nire fidem suam, Dõmino adjuvante, deberet; primum scilicet divinæ legis auctoritate, tum deinde Ecclesie Catholice traditione. Hic forsitan requirat aliquis: Cum sit perfectus Scripturarum Canon, sibi que ad omnia satis superque sufficiat, quid opus est ut ei ecclesiastica intelligentia jungatur.

auctoritas? Quia videlicet Scripturam sacram pro ipsa sui altitudine non uno eodemque sensu universi accipiunt; sed ejusdem eloquia aliter alius atque alius interpretatur: idcirco multum necesse est, propter tantos tam varii erroris anfractus, ut prophetica & apostolica interpretationis linea secundum ecclesiastici & catholici sensus normam dirigatur.

Leitio v. Cap. 3 & 4.

In ipsa Catholica Ecclesia magnopere curandum est, ut id teneamus, quod ubique, quod semper, quod ab omnibus creditum est: hoc est etenim verè proprièque catholicum, quod ipsa vis nominis, ratioque declarat; quæ omnia ferè universaliter comprehendit. Sed hoc ita demum fiat, si sequamur universitatem, antiquitatem, consensionem. Sequemur autem universitatem hoc modo, si hanc unam fidem veram esse fateamur, quam tota per orbem terrarum confitetur Ecclesia. Antiquitatem verò ita; si ab iis sensibus nullatenus recedamus, quos sanctos majores ac patres nostros celebrasse manifestum est. Consensionem quoque itidem; si in ipsa vetustate, omnium, vel certè penè omnium Sacerdotum pariter & Magistrorum definitiones sententiaque sectemur. Quid igitur tunc faciet Christianus catholicus, si se aliqua Ecclesie particula ab universalis fidei communione præciderit? Quid utique, nisi ut pestifero corruptoque membro sanitatem universi corporis anteponat?

Leitio vj.

Quid si novella aliqua con-

iam tantum, sed totam pariter Ecclesiam commaculare conetur? Tunc item providèbit, ut antiquitati inhæreat, qui prorsus jam non potest ab ulla novitatis fraude seduci. Quid si in ipsa vetustate, duorum aut trium hominum, vel certè civitatis alicujus error deprehendatur? Tunc omnino curabit, ut paucorum temerati vel inscitia, si qua sunt, universaliter antiquitus universalis Concilii decreta præponat. Quid si tale aliquid emergat, ut nihil ejusmodi reperiat? Tunc operam dabit ut, collatas inter se majorum consulat interrogetque sententias; eorum duntaxat, qui diversis licet temporibus & locis, in unius tamen Ecclesie Catholice communione & fide permanentes, magistri probabiles extiterunt: & quidquid non unus aut duo tantum, sed omnes pariter, uno eodemque consensu, apertè, frequenter, perseveranter tenuisse, scripserunt, docuisse cognoverit, id sibi quoque intelligat absque ulla dubitatione credendum.

IN III NOCTURNO.

Leitio vij. Cap. 7.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

In illo tempore; Ascendit Jesus in templum, & docebat. Et mirabantur Judæi, dicentes: Quomodo hic litteras scit, cum non didicerit? Respondit eis Jesus, & dixit: Mea doctrina non est mea, sed ejus qui misit me Patris. Si quis voluerit voluntatem ejus facere, cognoscat de doctrina, utrum ex Deo sit. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi. In Joas. tr. 29.

Dominum Jesum invenimus dixisse : Si quis voluerit facere voluntatem ejus qui misit me, cognoscet de doctrina. Quid est cognoscet? Hoc est, intelliget. Quod est autem, Si quis voluntatem ejus voluerit facere, hoc est credere. Sed quia cognoscet, hoc est intelliget, omnes intelligunt; quia verò quod ait : Si quis voluerit voluntatem ejus facere, hoc pertinet ad credere; ut diligentius intelligatur, opus est nobis ipso Domino nostro expositore, ut indicet nobis utrum reverà ad credere pertineat facere voluntatem Patris ejus. Quis nesciat hoc esse facere voluntatem Dei, operari opus ejus; id est, quod illi placet? ipse autem Dominus aperte alio loco dicit : Hoc est opus Dei, ut credatis in eum quem misit ille. Ipsa est ergo fides quam de nobis exigit Deus: & non invenit quod exigeret, nisi donaverit quod inveniat: non qualiscunque fides, sed fides quae per dilectionem operatur. Hæc in te fit, & intelliges de doctrina. Quid enim intelliges? Quia, inquit, ista doctrina non est mea, sed ejus qui misit me Patris. Id est, intelliges quia Christus Filius Dei, qui est doctrina Patris, nec est, nec loquitur ex seipso; sed Filius est, & Verbum Patris.

Lectio viij.

Serm. 17 in Ps. 118.

Doce me, inquit Psalmus, quia mandatis tuis credidi. Quid aliud est docere, quam scientiam dare? Hæc duo ita sibi connexa sunt, ut alterum sine altero esse non possit. Nemo enim docetur, nisi discat; &

nemo discit, nisi doceatur. Et ideo, si discipulus non sit capax eorum quæ à doctore dicuntur, non potest Doctor dicere: Ego eum docui, sed ipse non didicit. Dicere autem potest: Ego ei dixi quod dicendum fuit; sed ille non didicit, quia non percipit, non comprehendit, non intellexit. Nam profectò & ille didicisset, si iste docuisset. Et ideo Deus, quando vult docere, prius dat intellectum, sine quo ea quæ ad divinam doctrinam pertinent, homo non potest discere. Unde & paulò post dicit: Da mihi intellectum, ut discam mandata tua. Cum itaque alia sint, quæ ideo discimus ut tantummodo sciamus, alia verò, ut etiam faciamus; quando ea Deus docet, sic docet, ut scienda sciamus, aperiendo veritatem: sic docet, ut facienda faciamus, inspirando suavitatem. Neque enim ei frustra dicitur: Doce me facere voluntatem tuam; sic, inquit, doce, ut faciam, non tantummodo ut sciam.

Lectio ix.

Quod verò ait: Quoniam mandatis tuis credidi; non immeritò querri potest cur non dixerit: Obedivi, sed credidi. Alia sunt enim mandata, alia promissa. Mandata facienda suscipimus, ut accipere promissamereamur. Promissis ergo credimus, mandatis obtemperamus. Quid est ergo, Mandatis tuis credidi? nisi, credidi quòd tu illa mandaveris, non aliquis homo; quamvis per homines hominibus ministrata sint. Quia itaque credidi tua esse mandata, ipsa est fides mea quæ id credidi: impetret abs te gratiam quæ faciam quòd mandasti. Si enim homo mihi hoc juberet forinsecus,

forinsecus, numquid ut etiam
faceret quod jubebat, adjuvabat
intrinsicus? Doce ergo me
suavitatem; inspirando caritatem;
doce me disciplinam; domando
patientiam; doce me

scientiam, illuminando intelligentiam.
Quoniam mandatis tuis credidi
mandasse, qui Deus es, & homini
donas unde facias eum facere
quod mandas.

PRO PRESBYTERIS.

DIE FESTO.

Psalmi supra notati pro Pontificibus.

IN INOCTURNO.

Leitio j. Cap. 4.

De Epistola prima beati Pauli
Apostoli ad Timotheum.

Exemplum esto fidelium in
verbo, in conversatione, in
caritate, in fide, in castitate.
Dum venio, attende lectioni,
exhortationi, & doctrinæ. Noli
negligere gratiam quæ in te est,
quæ data est tibi per prophetiam,
cum impositione manuum
Presbyterii. Hæc meditare, in
his esto; ut profectus tuus manifestus
sit omnibus. Attende tibi, & doctrinæ:
in ista in illis; hoc enim faciens,
& teipsum saluum facies, & eos qui te
audiant.

Leitio ij. Cap. 6.

Est quæritus magnus pietas cum
sufficiantia. Nihil enim in-
volumus in hunc mundum: hanc
dabimus quod nec auferre quid
possumus. Habentes autem ali-
menta, & quibus tegamur, his
contenti sumus; Nam qui volunt
divites fieri, incidunt in tenta-
tionem, & in laqueum diaboli,
& desideria multa, inutilia &
nociva, quæ mergunt homines
in interitum & perditionem.
Radix enim omnium malorum

Autumnalis.

est cupiditas: quam quidam ap-
petentes, erraverunt à fide, &
inseruerunt se doloribus mul-
tis. Tu autem, ô homo Dei, hæc
fuge: sectare verò justitiam,
pietatem, fidem, caritatem, pa-
tientiam, mansuetudinem. Cer-
ta bonum certamen fidei; ap-
prehende vitam æternam, in
qua vocatus es.

Leitio iij.

Divites hujus sæculi præcipe
non sublimè sapere, neque
sperare in incerto divitiarum,
sed in Deo vivo, qui præstat no-
bis omnia abunde ad fruendum;
bene agere, divites fieri in bo-
nis operibus, facile tribuere,
communicare, thesaurizare sibi
fundamentum bonum in futu-
rum, ut apprehendant veram
vitam. O Timothee, depositum
custodi, devitas profanas vocum
novitates, & oppositiones falsi
nominis scientiæ; quam quidam
promittentes, circa fidem ex-
siderunt. Gratia tecum. Amen.

IN II NOCTURNO.

Leitio iv.

Ex libro sancti Joannis Chry-
sostomi de Sacerdotio.

Lib. 3. c. 2.

Sacerdotium in terra quidem
operatur, sed in rerum cœ-
lestium classem ordinemque re-

Homilia sancti Gregorii Papæ.

17 in Evang.

Dominus & Salvator noster, fratres carissimi, aliquando nos sermonibus, aliquando vero operibus admonet. Ipsa etenim facta ejus præcepta sunt: quia dum aliquid cæcivas facit, quid agere debeamus innotescit. Ecce enim binos in prædicationem discipulos mittit, quia duo sunt præcepta caritatis, Dei videlicet amor & proximi: & minus, quam inter duos, haberi caritas non potest. Nemo enim præcipit ad semetipsum habere caritatem dicitur, sed dilectio in alterum tendit, ut esse caritas possit.

Lectio viij.

Dicit ergo ad prædicandum Dominus discipulos mittit, quatenus hæc cæcitas nobis innuat, quia qui caritatem erga alterum non habet, prædicationis officium nullatenus suscipere debet. Bene autem scribitur, quia misit eos sine scilicet

suam in omnem civitatem & locum, quod erat ipse venturus. Prædicatores namque suos Dominus sequitur: quia prædicatione prævenit, & tunc ad mentis nostræ habitaculum Dominus venit, cum verba exhortationis præcurrunt, atque per hoc veritas in mente suscipitur.

Lectio ix.

Hanc namque eisdem prædicatoribus istius dicit: Perite viam Domini, rectas facite vias Dei nostri. Hanc illis Petrus ait: Iscariote qui ascendit super occasum. Super occasum namque Dominus ascendit; quia unde in passione occubuit, inde majorem suam gloriam resurgendo manifestavit. Super occasum videlicet ascendit; quia mortem, quam percutit, resurgendo calcavit. Si ergo qui ascendit super occasum iter facimus, cum nos ejus gloriam vestris mentibus prædicamus, ut eas & ipse post veniens, per amoris sui præsentiam illustret.

DIE OCTAVA.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Sermo sancti Joannis Chrysostomi, De Sacra. lib. 6.

Tum qui pro ovis suis ipse factus, quid dico, tristis? imo vero pro ovis suis factus, ut morbe seipsum intercedat, deprecaturque estupid Deum, ut habetis mentem, non vivitulum modo, sed etiam mortuum pro peccatis propitius sint: quidem, quæo, esse oportet? Equidem atque Moyses, acque

is putaverim ad supplicationem hujusmodi peragendam: quandoquidem tanquam mundus illi universus concedatur, atque ideo omnium sit pater, sic ad Deum ipse accedit, deprecans quidquid ubique bellorum est extingui, turbas solvi, atque in horum locum pacem ac felicitatem rerum statum succedere: denique celerem malorum omnium imminentium quæ privarim, quæ publicè depulsionem postulans. Porro illum ipsum oportet tanto omnibus in rebus illis præstare, pro quibus inter-

cedit, quantum per ut subditis
perfectus excellat.

Lectio v.

Cum autem ille & Spiritum
sanctum invocaverit sacri-
ficioque illud horróre ac reve-
rentiâ plenissimum perfecerit,
communi omnium Dómino má-
nibus assidue pertractáto; que-
ro ex te, quorum illum in ór-
dine collocábitur? quantam
verò integritátem ab eo exigé-
mus? quantam religiómem?
Considera enim quales manus
hæc administrantes esse opór-
teat; qualem linguam, que ver-
ba illa effundat; quâ denique re
non puriorem sanctioremve esse
conveniat animam, que tantum
illum, tamque dignum spíri-
tum receperit. Per id tempus
& Angeli Sacerdóti astant, &
coelestium potestátum univer-
sus ordo clamóres excitat, &
locus altári vicinus in illius ho-
nórem qui immoláitur, Ange-
lórum choris plenus est. Id quod
crédere abundè licet, vel ex
tanto illo sacrificio, quod tunc
perágitur.

Lectio vj.

Ego verò & commemorantem
olim quemdam audivi, cum
diceret senem quemdam, virum
admirábilem, ac cui revelatió-
num mystéria multa divínitas
fuisent detecta, sibi narrasse,
se tali olim visióne dignum há-
bitum à Deo esse: ac per illud
quidem tempus derepente An-
gelórum multitudinem conspe-
xisse (quatenus aspectus huma-
nus ferre poterat,) candidis
vestibus indusórum, altäre ip-
sum circumdántem, denique
sic cápite inclinatórum, ut si
milités præsentis rege stantes
quis videat, id quod fácite mihi
ipí persuádeo. Item & alius

quidam mihi narrávit, non ille
quidem ab alio edoctus, sed di-
gnus hábitus, qui id & vidisset
ipse, & audisset: quòd qui de
hac vita emigratári sunt, si my-
steriórum hujúsmodi cum pura
ac munda consciéntia fuerint
partícipes, spíritum efflatári,
ab Angelis illórum córpora sa-
tellitum more stipántibus, pro-
pter assumptum illud sacrum,
hinc recta in cœlum abducun-
tur.

IN IH NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 10.

*Lectio sancti Evángelii secun-
dum Lucam*

In illo tempore; Designávit
Dóminus & alios septuaginta
duos; & misit illos binos ante
faciem suam, in omnem civitá-
tem & locum, quò erat ipse
ventúrus. Et reliqua.

*Homilia sancti Gregórii Papæ.
17 in Ev. n. 3.*

Missis prædicatóribus, quid
Dóminus dicat, audiámus.
Messis quidem multa; operárii
autem pauci; rogáte ergo Dó-
minum messis, ut mittat ope-
rários in messem suam. Ad mes-
sem multam operárii pauci sunt,
quod sine gravi mœróre loqui
non póssimus; quia estí sunt
qui bona áudiant, defunt tamen
qui dicant. Ecce mundus Sacer-
dótibus plenus est, sed tamen
in messe Dei rarus valde invé-
nitur operátor: quia officium
quidem sacerdotale suscepimus,
sed opus officii non implémus.
Sed penáte, fratres caríssimi,
penáte quod dicitur: Rogáte
Dóminum messis ut mittat ope-
rários in messem suam. Vos pro
nobis pétite ut digna vobis ope-
rári valeámus, ne ab exhorta-
tióne lingua tórpeat, ne post-
quam prædicatiónis locum sus-

cēpimus, apud justum iudicem
nostra nos taciturnitas addicat.

Leſio viij.

Sæpe enim pro sua nequitia,
Prædicantium lingua restrin-
gitur: sæpe verò ex subjecto-
rum culpa agitur, ut eis qui
præfunt prædicationis sermo
subtrahatur. Ex sua quippe ne-
quitia prædicantium lingua re-
stringitur, sicut Psalmista ait:
Peccatori autem dixit Deus:
Quare tu enarras iustitias meas?
Et rursus ex vitio subjectorum
vox prædicantium subtrahitur,
sicut ad Ezechiëlem Dominus
dixit: Linguam tuam adhære-
scere faciã palato tuo, & eris
mutus, nec quasi vir objurgans;
quia domus exasperans est. Ac
si apertè dicat: Idcirco tibi præ-
dicationis sermo tollitur, quia
dum me in suis actibus plebs
exasperat, non est digna cui ex-
hortatio veritatis fiat. Ex cujus
ergo vitio prædicatori sermo
subtrahatur, non facile cognos-
citur; quia verò pastōris taci-
turnitas, aliquando sibi, semper
autem subjectis nocet, certis-
simè scitur.

Leſio ix. n. 8.

Sed quid nos (quod tamen sine
Dolore dicere non possum)
quid nos, o Pastores, ægimus,
qui & mercèdem consequimur,
& tamen operarii nequàquam
sumus? Fructus quippe sanctæ
Ecclesiæ in stipendio quotidiano
percipimus, sed tamen pro æter-
na Ecclesiæ minime in prædica-
tione laboramus. Pensèmus cu-
jus damnationis sit, sine labore
hic percipere mercèdem labo-
ris. Ecce ex oblatione fidelium
vivimus, sed quid pro animã-
bus fidelium laboramus? Illa in
stipendio nostrum sumimus,
quæ pro redimendis peccatis suis
fideles obulerunt; nec tamen
contra peccata eadem vel ora-
tionis studio, vel prædicationis,
ut dignum est, insudamus. Vix
pro culpa sua quæpiam apertè
voce reprehendimus. Et adhuc
(quod est gravius) aliquando si
persona in hoc mundo potens
sit, ejus forsitan errata laudantur,
nè si adversetur per iracun-
diam munus subtrahat quod
impendebat.

PRO ABBATIBUS, MONACHIS ET SOLITARIIS.

DIE FESTO.

IN I NOCTURNO.

Pf. 1. Beatus vir.

Pf. 6. Domine, ne in furo-

re, 420.

*Pf. 16. Exaudi, Domine, cum
sua devotione, 1207.*

Leſio 7. Cap. 3.

De Epistola beati Pauli Ap-
stoli ad Philippenses.

Prædicatores quæque mihi fuerunt
in lucro, hæc arbitratus sum
propter Christum detrimenta,
verè tantum christimo omnid

detrimentum esse, propter eminentem scientiam Jesu Christi Domini mei, propter quam dicitur detrimentum feci, & arbitror ut sobriora, ut Christum lucrificiam, & inveniar in illo, non habens meam justitiam quæ ex lege est, sed illam quæ ex fide est Christi Jesu: quæ ex Deo est justitia in fide ad cognoscendum illum, & virtutem resurrectionis ejus, & societatem passionum illius; configuratus morti ejus, si quo modo occurram ad resurrectionem quæ est ex mortuis, non quoddam jam acceperim, aut jam perfectus sum: sequor autem, si quo modo comprehendam, in quo & comprehensus sum à Christo Jesu.

Lectio ij.

Fratres, ego me non arbitror comprehendisse. Unum autem, quæ quidem retrò sunt obliviscens, ad ea verò quæ sunt priora extendens meipsum, ad destinatum persequor, ad bravium superæ vocationis Dei in Christo Jesu. Quicumque ergo perfecti sumus, hoc sentiamus: & si quid aliter sapiatis, & hoc vobis Deus revelabit. Verumtamen ad quod pervenimus, ut idem sapiamus, & in eadem permanamus regula.

Lectio iij.

Imitatores mei estote, fratres; & observate eos qui ita ambulant, sicut habetis formam nostram. Multi enim ambulant, quos sæpe dicebam vobis (nunc autem & fletus dico) inimicos crucis Christi, quorum finis inperitus, quorum Deus venter est, & gloria in confusione ipsorum, qui terræna sapiunt. Nostra autem conversatio in caelis est.

IN II NOCTURNO.

Pf. 22. Dominus regit me,

71. Pf. 29. Júdica me, Domine,

93. Pf. 26. Dominus illuminatio mea,

cum sua divisa, &c.

Lectio iv.

Sermo sancti Joannis Chrysostomi. *Hom. 69 in Matth.*

In mentem veniat memoria sanctorum, qui cilicio induuntur, eremam habitant, qui nunquam oblatas purpuras acciperent; sed quædam modum rex, si quis pannum indumenta pauperis induenda offerret, abominaretur atque repelleret, non aliter illi regiam purpuram contemneret. Hæc illis insitata ciliciorum usu confirmata sunt; unde regibus ipsæ excellentiores sunt atque prestantiores. Nam si postea montis eorum atque animi juvenis reserare, & nudas cogitationes eorum, & omnem interiorum ornamentum conspiceret, fulgore percussus in terram concideret: nec illarum vestium splendorem, nec conscientie lucem perferre posses.

Lectio v.

Nihil ergo in tabernaculis eorum triste invenietis; sed tanquam in caelo tuguria fabricati, sic longè à sæculi perturbationibus habitant, adversus diabolum militantes, & cum hostia eum expugnant. Idcirco enim in solitudine domicilium constituerunt, civitatibus & celebri habitatione hominum omnino relicta; quoniam qui bellum gerit, non potest domi sedere, sed necesse est, quasi subito migraturus, præparato in diem domicilio habitet. Quis unquam in exer-

citu domus fundamenta jecit? Quis aedes edificat, cum inde paulo post discessurus sit? Quis in castris agri jugera erit? Nul- lus certe. In patria hac, non in castris, facienda sunt.

Leſio vi.

Hac tibi a me similiter dicitur. Cum in supremam civitatem perveneris, tunc ista facito: imò verò nullo tibi labore opus ibi est, cum univerſa hac a Rege tibi preparata sint. Hic igitur satis est nobis fossam facere, vallum figere: aedificiorum constructione opus non est. Christianos adversus diabolum pugnantes, captivos a manibus ejus rapien- tes, omnibus temporalibus neglectis, vivere oportet. Cur itaque magnificas aedes struis, o homo? An ut te ipsum magis vincias? Cur thesaurum obruis? Ut diabolum adversus animam tuam invites? Cur moenia con- dis? An ad carcereſ sibi con- struendos? Quod si hac tibi difficilia neglectu videantur, ad tabernacula Monachorum proficiscamur, ut reipsa facili ista contemni posse percipias. Tugurium sibi constituunt; quae si relinquere oportebit, ita facili id faciunt, sicut milites castra.

IN III NOCTURNO.

Pſ. 38. Dixi: Custodiam, 91.

Pſ. 60. Exaudi, Deus, depre- cationem, 99.

Pſ. 83. Quam dilecta, 90.

Leſio vij. Cap. 10.

Leſio sancti Evangelii secun- dum Marcum.

In illo tempore; Coepit Pe- trus dicere ad Jesum: Ecce nos dimisimus omnia, & secuti sumus te. Et reliqua.

Homilia sancti Paulini Episcopi. Ep. 24. ad Sulp. Sever. al. 2.

§. 5, 6.

Bona quae nobiscum non intuleramus in hunc mundum, nec poteramus efferre, quasi mutuata reddidimus; nec ut curam a carne distraximus, sed ut vestem a corpore deposui- mus. Nunc opus est, ut quae verè nostra sunt, dependamus Deo, hoc est, cor & animam, & corpora nostra exhibentes in hostiam vivam, ut scriptum est, Domino; nosque ipsos aedificantes ei in templum sanctum, in ipso lapide angulari, qui nobis sanctificationis nostrae formulam in semetipso de- dit, & ait: Sancti estote, quoniam ego sanctus sum. Quae igitur nobis gratia, si in alieno tantum fideles fuerimus, nisi de proprio serviamus; id est, de libero voluntatis arbitrio, ex toto corde nostro, ex totis animae nostrae, ut scriptum est, viribus diligentes Deum?

Leſio viij. §. 7, 8.

Quamobrem temporalium quae in hoc seculo habentur bonorum relicto, sive dis- tractio; non decursus studii; sed ingressus: non ut meta, sed ut janua est. Non enim athleta- rum vincer, cum exiit; qui ideo mudatur ut incipiat dimicare, cum legitime certaverit coronandus. Et nator annem interpositum superatus; exultat, nec tamen hoc tanto appa- ratu quod se despoliaverit, transarabit, nisi totius corporis nisu torrentis impetum scindat, & laborem natationis exhaeriat. Video & in Jacob hu- jus expeditionis ordinem pro- hibere; cum illum lego, postea-

quem torrente transmissis, prae-
missis curarum suarum oneribus,
id est, facultatum & necessitudinum
impedimentis, solus in tabernaculi
loco remanserat, Deo collectatum.

Letitio ix.

Itaque ad corripiendam vitam,
capiendumque Dei verbum,
& prevalendum in regnum
caelorum, quod à diebus
Joannis vim patitur, & à discipulis
obtrahitur, idonei esse
non possumus, nisi omnia quae
vel amore, vel cura, si in itinere
istius seculi nobis adhaerent,
impediunt & retardant, ante
obitum nostrum vespeream
primitiamus, & inde per totam
hujus seculi noctem appre-

hendere, & tenere Christum
solicite spiritualium operum ac
studiorum contentione luctemur:
nec divellamur à caritate Christi,
sicut Jacob ab ejus amplexu,
nisi extorqueamus benedictionem.
Atque utinam ad salutarem
insigne luctaminis, nervum femoris
nostri majestatis suae timore
percuciat; quo obstupescente,
infirmabitur virtus carnis,
& spiritalis gratia convalescat.

AD VESPERAS.

Pf. 109. Dixit Dominus, 20.

Pf. 120. Levavi oculos meos, 40.

Pf. 122. Ad te levavi, 35.

Pf. 124. Qui confidunt, 77.

Pf. 141. Vocem meam, 59.

DIE OCTAVA.

IN II NOCTURNO.

Letitio iv.

Sermo sancti Basilii Episcopi.
De abdic. rorum.

Si tibi in animo est rāpere
regnum Dei, violentia te
dato, cervicem tuam servituti
Christi jugo submitte, & ejus
loris collum tuum arcte circum-
quaque cohibeto; premar
illud cervicem tuam: labore il-
lud virtutis atterito, jejunando,
vigilando, ipsum te omnibus
subiiciendo, taciturnitatem ser-
vando, Psalmos assidue decan-
tando, orationibusque & lac-
rymis operam dādo, & om-
nibus laborando, cujusque mo-
di difficultates omnes toleran-
do, sive illae ab hominibus, sive
à dæmōnibus asserantur. Cave
ne quod aliquo modo clāse ni-
mis de teipso sentias: ne tuum
inducas in animum, ut de pri-
tina laborum assiduitate quid-

quam remittas; ne, si in ipsis
vitis sōribus, cum à mundo
nempe migraturus es, nudus
inveniaris virtutibus, à caelesti
regno excludare.

Letitio v.

Non te vel tenter, vel extol-
lar Cleri gradus, si quem
habere in monasterio possis;
humiliter potius. Animi enim
in virtute progressus, in humi-
litate progressus est: contraque
in postremis relinqui & inho-
noratum esse, deque eo dolere,
id non aliunde quam ex elatione
progignitur. Quanto ergo ad
majores sacerdotii gradus accē-
dere tibi propius contigerit,
eo animos tuos magis demitte
tērris exemplo filiorum Aa-
ron. Pietatis enim cognitio,
humilitatis & mansuetudinis
cognitio est; quando se animo
scire submittere, Christum est
scire imitari. Contra autem se-

stidio & arrogantiâ efferrî, & insolentiâ se gerere, est diabolo similem se facere. Christum tu imitari, non adversarium Christi: Deum, non adversarium Dei; Dominum, non servum fugitivum; clementem, non inclementem; humanum, non inhumanum; eos qui sunt thalami nuptialis, non eos qui tenebrarum.

Leãio vij.

Noli in eo properare ut fratribus præsibus, ne alienorum peccatorum onere cervicibus aggravas tuas. Quæ singulis diebus feceris opera, ea vesperi tecum ipse commémora, & cum iis quæ feceris pridie conferto: studiosèque operam dato, ut melior in dies magis ac magis existas. Processum in virtutibus facito, ut hoc modo Angelis efficiare propinquior. Intra cellam tuam non te diebus aliquot mensibusve, sed annis integris contineto quietus, ibique continenter diem noctemque Dominum laudato, & sacros Chérubim choros imitator. Si ejusmodi initio similis exitus consenserit, prorsus dubitare nihil debes te brevi, confecto monasticæ exercitacionis curriculo, itinereque per angustam viam terminato, Dei munere in Paradisum iri intromissum, cum præclara animi lampade, ac lætitiâ unâ cum Christo perpetuo fruiturum in sæcula sæculorum. Amen. Tu autem.

IN III NOCTURNO.

Leãio vij. Cap. 19.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Dixit Jesus adolescenti: Si vis perfectus esse, vade, vende quæ habes, & da pauperibus, & habebis

thesaurum in cælo; & veni, sequere me. Et reliquæ. Homilia sancti Joannis Chryostomi. 64 in *Matth.*

Antequam Jesus adolescenti dederet, bravium præ oculis posuit, dicens: Si vis perfectus esse; ac tum infert: Vende omnia quæ habes, & da pauperibus. Et mox iterum præmia inculcat: Et habebis thesaurum in cælo; & veni, sequere me, Magna enim retributio est Dominum sequi. Et habebis, inquit, thesaurum in cælo. Nam quoniam magna illi cura de pecuniis erat, & quandoquidem ipsi cunctis denudari rebus consilium dabat, ut ostendat non amissurum bona sua, sed tantò plura majoraque inventurum, quanto cælum terræ præstabilius est, restitutionis præstantiam thesaurum appellavit, & simul stabilitatem atque incorruptibilitatem præmii, ut fieri poterat, per res humanas expressit. Non ergo satis est pecuniam spernere; verum etiam oportet pauperes nutrire, & ante omnia Christum sequi, id est, omnia præstare quæ ab ipso jubentur; paratumque semper esse tam labores subire, quam omne genus mortis sufferre. Si quis enim, inquit, venire post me velit, abneget semetipsum, tollatque crucem suam, & sequatur me.

Leãio viij.

Hæc cum audisset adolescens, abiit tristis. Quod non absque causa illi accidisse significavit Evangelista, dicens: Habebat enim multas possessiones. Non eodem quippe modo detinentur qui pauca possident, & qui magnâ rerum copiâ sub-

...

mèrguntur; tunc enim violentior fit ipsòrum cupiditas. Nec unquam predicare cessabo quod accessio divitiarum majorem accendit flammam; & eos qui possident, pauperiores reddit, quandoquidem eos in pluribus constituit cupiditatibus, efficitque ut indigentiam magis sentiant. Pèrípice igitur quanta vis sit talis affectus. Cùm magna dives iste læticia Christum adiiisset, ita suffusus atque obrutus fuit, ut nec respondere quidem poterit, sed tristis ac mortificatus pressus decēsserit. Quid igitur Christus? Difficile, inquit, in regnum cælorum divites intrabunt. Quibus verbis, non pecuniam, sed pecuniã detentos carpit. Cur autem discipulis adeo pauperibus, ut nihil profusus haberent, hæc dicit? Sanè ut eos erudiret, ne pudori paupertatem sibi ducerent; & quasi respondeat, cur nihil illos habere permiserit.

Lesio ix.

Discipulis perturbatis, Hoc apud homines, inquit, impossibile est; Deo autem omnia possible sunt. Et cujus rei gratia discipuli, qui nimiam inopes erant, turbabantur? Quia propter perditionem aliorum dolèbant, quorum oranium jam caritate afficiebantur, & quasi magistrorum ac patrum viscera susceperant. Sic enim pro universo terrarum orbe hujus sententiæ acrimoniã expaverunt; ut non parvã eis consolatione opus fuerit. Hac de causa inspiciens eos, prius dixit: Quæ apud homines impossible sunt. Quod si dicta hæc ab ipso sunt,

ut virtutis præ oculis magnitudo ponatur, ex his quæ sequuntur perpendes. Nam cùm Petrus rogavit: Ecce nos, relictis omnibus, secuti sumus te; quid ergo erit nobis? Mercèdè illius prius definita, subjunxit: Et quicumque reliquerit domos, vel agros, vel fratres, vel patrem, vel matrem, propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit. Ita quod impossibile erat, possibile factum esse videmus. Veniat tibi in mentem qualis erat Paulus, qualis Petrus, qualis Joannes, qualis Elias: vel potius ipsius unigeniti Dei Filii recordare, qui non habebat ubi caput reclinaret. Quod si pauhilum respexeris, ac rursus tibi quasi in naufragio procella incubèrit, tenebras æffèrens; hanc Christi sententiam tecum illico versa, repetere sæpius quod impossibile sit ad cælum divitem pervenire. Ad hanc tu sententiam, montes, terram, maria conferras, ac omnia, si ita vis, cogitatione aurum flecto, ac te habere fingito; nihil exquiri poterit damno quod in te patieris. Hæc igitur cogitantes, æmulèmur ea quæ nostrã digna sunt æmulatione; non magnificas ædes, non ubèrrima prædia, non cetera hujusmodi habentes, sed eos qui magnam apud Deum fiduciam consecuti sunt; qui divitias ingentes in cælo possident, quorum thesauri ibi reservantur, qui paupertatem longo divitiis intervallo præponentes, verè divites sunt. Hujusmodi sunt omnes propter Christum pauperes.

PRO JUSTIS.

DIE FESTO.

IN I NOCTURNO.

Pf. 1. Beatus vir, 1.

Pf. 5. Verba mea, 67.

Pf. 8. Domine, Dominus
noster, 34.

Leitio j. Cap. 4.

De libro Sapiëntiæ.

Justus, si morte præoccupatus fuerit, in refrigerio erit. Senectus enim venerabilis est, non diuturna, neque annorum numero computata. Cani autem sunt sensus hominis, & ætas senectutis vita immaculata. Placens Deo factus est dilectus, & vivens inter peccatores transiitatus est. Raptus est, ne malitia mutaret intellectum e us, aut ne stitio deciperet animam illius. Fascinatio enim nugacitatis obscurat bona, & inconstancia concupiscentiæ tranvertit sensum sine malitia. Consummatus in brevi, explévit tempora multa: placita enim erat Deo anima illius; propter hoc præparavit educere illum de medio iniquitatum.

Leitio ij.

Populi autem videntes, & non intelligentes, nec ponentes in præcordiis talia; quoniam gratia Dei, & misericordia est in sanctos ejus, & respectus in electos illius. Condemnat autem justus mortuus vivos impios, & juvenus celerius consummata longam vitam injusti. Videbunt enim finem sapiëntis, & non intelligent quid cogitaverit de illo

Deus, & quare manserit illum Dominus. Videbunt, & contemnent eum: illos autem Dominus irridébit. Et erunt post hæc decedentes sine honore & in contumelia, inter mortuos in perpetuum; quoniam dirumpet illos inflatos sine voce, & commovébit illos à fundamentis: & usque ad supremum desolabuntur.

Leitio iij. Cap. 4 & 5.

Et erunt gementes, & memoria illorum peribit. Venient in cogitatione peccatorum suorum timidi, & traducant illos ex adverso iniquitates ipsorum. Tunc stabunt justi in magna constantia adversus eos qui se angustiaverunt, & qui abstulerunt labores eorum. Videntes turbabuntur timore horribili, & mirabuntur in subitatione insperata salutis, dicentes intra se, poenitentiam agentes, & præ angustia spiritus gementes: Hi sunt quos habuimus aliquando in derisum, & in similitudinem imperii. Nos insensati vitam illorum æstimabamus insaniam, & finem illorum sine honore. Ecce quomodo computati sunt inter filios Dei, & inter sanctos fors illorum est!

IN II NOCTURNO.

Pf. 14. Domine, quis habitabit, 44.

Pf. 23. Domini est terra, 48.

Pf. 25. Júdica me, Domine, 53.

Lectio iv.

Ex libro *Moralium sancti Gregorii Papæ. l. 10. c. 16.*

Deridetur justî simplicitas. Hujus mundi sapiëntia est cor machinationibus tegere, sensum verbis velare; quæ falsa sunt, vera ostendere; quæ vera sunt, falsa demonstrare. Hæc nimirum prudentia usu à juvenibus scitur, hæc à pueris pretio discitur: hanc qui sciunt, ceteros despiciendo superbiunt: hanc qui nesciunt, subjecti & timidi in aliis mirantur; quia ab eis hæc eadem duplicitas iniquitatis nomine palliata diligitur, dum mentis perversitas urbanitas vocatur. Hæc sibi obsequentiibus præcipit honorum culmina querere, adeptæ temporalis gloriæ vanitate gaudere, irrogata ab aliis mala multipliciter reddere; cum vires suppetunt, nullis resistentibus cedere; cum virtutis possibilitas deest, quidquid explere per malitiam non valent, hoc in pacifica bonitate simulare.

Lectio v.

At contra, sapiëntia justorum est nihil per offensionem fingere, sensum verbis aperire, vera ut sunt diligere, falsa devitare; bona gratis exhibere, mala libentius tolerare quam facere; nullam injuriæ ultionem querere, pro veritate contumeliam lucrum putare. Sed hæc justorum simplicitas deridetur; quia ab hujus mundi sapiëntibus puritatis virtus fatuitas creditur. Omne enim quod innocenter agitur, ab eis proculdubio stultum putatur; & quidquid in opere veritas approbat, carnali sapiëntiæ fatuum sonat. Quid namque stultius videtur mundo, quam mentem verbis

ostendere, nil callidâ machinatione simulare, nullas injuriis contumelias reddere, pro maledicentibus orare, paupertatem querere, possessa relinquere, sapienti non resistere, percutienti maxillam alteram præbere?

Lectio vj.

Quæ nimirum justî simplicitas breviter, sed sufficienter exprimitur, cum protinus subinfertur, Lampas contempta apud cogitationes divitum. Sæpe namque contingit, ut electus quisque qui ad æternam felicitatem ducitur, consilia hæc adversuræ deprimatur; non hunc rerum abundantia fulciat, non dignitatum gloria honorabilem ostendat, nulla ei obsequentium frequentia suppetat, nulla hunc humanis oculis vestium pompa componat. A cunctis vero despiciabilis cernitur, & hujus mundi gloriâ indignus æstimatur; sed tamen ante occulti Jûdicis oculos virtutibus emicat, vitæ meritis coruscet. Honorari metuit, despici non refugit: corpus continentia afficit, sola in animo dilectione pinguescit: mentem semper ad patientiam præparat, & erectus pro justitia de perceptis contumeliis exultat: afflictis ex corde compatitur; de bonorum prosperitatibus quasi de propriis lætatur: sacri verbi pabula in mente sollicitus ruminat; & inquisitus quodlibet eloqui dupliciter, ignorat.

IN III NOCTURNO.

Pf. 36. Noli amulari, cum suis divisionibus. 54.

Pf. 63. Exaudi, Deus, orationem, 118.

Pf. 96. Dominus regnavit, exulter terra, 49.

Leſio vij. Cap. 12.
Lectio ſancti Evangelii ſecun-
dum Lucam.

In illo tempore; Dixit Jeſus
diſcipulis ſuis: Sint lumbi
veſtri præcincti, & lucernæ
ardentes in manibus veſtris. Et
reliqua.

Homilia ſancti Gregorii Papæ.

In Evgang. 13.

Dominus dicit: Sint lumbi
veſtri præcincti. Lumbos
præcingimus, cum carnis lu-
xuriam per concinſam coar-
ctamus. Sed quia minus eſt ma-
la non agere, niſi etiam quiſ-
que ſtudeat & bonis operibus
inſudare, prout additur: Et
lucernæ ardentes in manibus
veſtris. Lucernas quippe arden-
tes in manibus tenemus, cum
per bona opera proximis noſtris
lucis exempla monſtramus. De
quibus profecto operibus Dô-
minus dicit: Luceat lux veſtra
coram hominibus, ut videant
opera veſtra bona, & glorifi-
cent Patrem veſtrum, qui in
caelis eſt. Duo autem ſunt qui
jubentur, & lumbos reſtringe-
re, & lucernas tenere; ut &
munditia ſit caſtitatis in corpore,
& lumen veritatis in ope-
ratione. Redemptori etenim
noſtro unum ſine altero placere
nequaquam poteſt, ſi aut iſ-
qui bona agit, adhuc luxuriz
inquinamenta non deſerit; aut
iſ qui caſtitate præſeminet, nec-
dum ſe per bona opera exercet.

Leſio vij.

Nec caſtitas orgo magna eſt
ſine bono opere; nec opus
bonum eſt aliquod ſine caſtita-
te. Sed & ſi utrumque agitur,
reſtat ut quiſque iſte eſt ſp̄s ad
ſupernam patriam tendenti, &
nequaquam ſe à virtutis proſpectu
diſiſtens hujus honeſtæ edificationis:

Qui etſi quædam bona aliquando
pro honeſtate inchoat, in ejuſ
tamen intentione non debet
permanere, nec per bona ope-
ra præſentis mundi gloriâ
quæſere, ſed totam ſpem in Re-
demptoris ſiſi adventum conſti-
tuat. Unde & prout ſubdi-
tur: Et vos ſimiles hominibus
expectantibus dominum ſuum,
quando revertatur à nuptiis.
Ad nuptias quippe Dominus
abiit; quia reſurgens à mór-
tuis, aſcendens in caelum, ſu-
pernam ſibi Angelorum multi-
tudinem novus homo copulá-
vit. Qui tunc revertitur, cum
nobis jam per judicium mani-
feſtatur.

Leſio ix.

Bene autem de ſervis expe-
ctantibus ſubditur: Ut,
cum venerit & pulſaverit, con-
feſſim aperiant ei. Venit Dô-
minus, cum ad judicium præ-
perat: pulſat verò, cum jam
per ægritudinis moleſtias mor-
tem vicinam eſſe designat. Cui
confeſſim aperimus, ſi hunc
cum amore ſuſcipimus. Ape-
rire enim júdici pulſanti non
vult, qui exire de corpore tre-
pidat; & videre eum, quem
contempſiſſe ſe meminit, júdi-
cem formidat. Qui autem de
ſua ſp̄e & operatione ſecurus
eſt, pulſanti confeſſim aperit;
quæſa latus júdicem ſuſtinet; &
cum tempus propinquit mortis
advenerit, de glória retributi-
onis hilareſcit.

AD VESPERAS.

Pſ. 109. Dixit, 20.
Pſ. 131. Beatus vir, 21.
Pſ. 134. Laudate, pueri, 22.
Pſ. 144. Qui confidunt, 77.
Pſ. 130. Dominus, non eſt
exaltatum, 78.

DIE OCTAVA.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex libro Moralium sancti Gregorii Papæ. l. 10. c. 16.

Justi simplicitas, & lampas esse dicitur, & contempta. Lampas, quia intèrius lucet: & contempta, quia extèrius non lucet. Intus ardet flammâ caritatis, foris nullâ gloriâ resplendet decòris. Lucet ergo, & despicitur, qui flagrans virtutibus, abjectus estimatur. Sed usquequo lampas ista contemnitur? Usquequo despiciabilis habetur? Numquid non fulgorem suum aliquatenus saltem exerit, & nunquam quantâ claritate candeat ostendit? Ostendit planè; nam pròtinus additur: Parata ad tempus statutum. Statutum quippe contemptæ lampadis tempus est extrèmi iudicii prædestinatus dies, quo justus quisque qui nunc despicitur, quantâ potestate fulgeat, declarabitur.

Lectio v.

Tunc enim cum Deo iudices veniunt, qui nunc pro Deo injustè judicantur. Tunc eorum lux tantò latius emicat, quantò eos nunc manus persequentiùm durius angustat. Tunc reproborum oculis patescet quòd cœlesti potestate subnixi sunt, qui terrèna omnia sponte reliquerunt. Unde electis Veritas dicit: Vos qui secuti estis me, in regeneratione, cum sederit Filius hominis in sede maiestatis suæ, sedebitis & vos super duodecim sedes, iudicantes duodecim tribus Israel. Neque enim plusquam duodecim iudi-

ces illa interni consecratis curia non habebit: sed nimirum duodecimario numero quantitas universitatis exprimitur; quia quisquis simulò divini amoris excitatus, hic possessa reliquerit, illic procul dubio culmen iudiciariæ potestatis obtinebit.

Lectio vj.

Hinc est enim quod de sanctæ Ecclesiæ Sponso per Salomonem dicitur: Nobilis in portis vir ejus, quando sederit cum senatoribus terræ. Hinc Isaias ait: Dominus ad iudicium veniet cum senioribus populi sui. Hinc eisdem seniores Veritas, non jam famulos, sed amicos denuntiat, dicens: Non jam dicam vos servos, sed amicos meos. Quos Psalmista intuens, ait: Mihi autem nimis honorati sunt amici tui, Deus. Quorum celsitudinem cordis aspiceret, mundi gloriâ quâ calce calcarent; pròtinus addidit: Nimis confortatus est principatus eorum. Ac ne paucos esse crederemus, quos proficere usque ad summam tantæ perfectionis agnoscimus, illico adiunxit: Dinumerabo eos, & super arënam multiplicabuntur. Quot itaque nunc pro amore veritatis sese libenter humiliant, tot tunc in iudicio lampades coruscant.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 12.

Lectio sancti Evangelii secundum Mattheum.

In illo tempore dixit Jesus discipulis suis: Nolite timere, pusillus grex; quia compla-

cuit Patri vestro dare vobis regnum Et reliqua.

Homilia sancti Petri Chrysostomi. Serm. 22.

Discipulis suis Christus regnum ponit in premio; ut in certamine non cedant periculis, non timori. Pericula despicit qui tendit ad regnum: victor & cupidus nescit timere. Nolite timere, inquit, pusillus grex; quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum. Adjecit quid faciendum sit regnatis. Vendite quae possidetis, & date elemosynam. Non potest dominari omnibus, nisi is qui propriis non tenetur: dejectae mentis est qui familiaris rei meminit, cum vocatur ad regnum.

Leitio viii.

Facite vobis sacculos qui non veterascunt, thesaurum non deficientem in caelo. Homo, tali monitu Christus te ditare voluit, non audare: manere tibi tua voluit, non perire: perpetuari, non vasuari sacculos imperavit: iussit te transferre, non perdere. O homo, si haec permanurus es, quae tua sunt

hic responde: si illuc iturus es, hic quae tua sunt cur derelinquis? Ubi enim thesaurus vester est, ibi & cor vestrum erit. Præmitte thesaurum tuum in caelos, ne caelestem animam demergas in terram; aurum de profundo terrae, anima ab excelsis caeli: melius proinde est ad sedem animae deferri aurum, quam in sepulcro auri anima demergatur. Exiit ergo totis divitiarum curis, & jam per omnia expeditus, militare sibi in seculo jubet, quos regnare donavit in caelo.

Leitio ix. Serm. 23.

Contristatus es, quia quod habes, in caelis cogaris collocare. Rogo, crede Deo tuo, qui servo credis; & magis Deo quam homini commenda. Sed si times, ne quid inde presumat, ne quid dispergat pietas largitoris, signa fidei annulo sacculos tuos; ut tali custode dormias sic securus: quia ubi ille est, ibi locus nullus est furis. Non poterit tibi pecuniam tuam denegare, qui tibi omnia sua contulit, qui te regni sui honore ditavit & gloria.

PRO VIRGINIBUS.

DIE FESTO.

IN I NOCTURNO.

Pf. 8. Domine, Dominus noster, 34.

Pf. 18. Caeli enarrant, cum sua divisione, 44.

Pf. 23. Domini est terra, 48.

Leitio j. Cap. 7.

De Epistola prima beati Pauli Apostoli ad Corinthios.

De virginibus præceptum Domini non habeo: consilium

autem do, tanquam misericordiam consecutus à Domino, ut sim fidelis. Existimo ergo hoc bonum esse propter instantem necessitatem, quoniam bonum est homini sic esse. Alligatus est uxori? noli querere solutionem. Solutus es ab uxore? noli querere uxorem. Si autem acceperis uxorem, non peccasti: & si nupseris viro, non peccasti.

vit. Tribulationem tamen carnis habebunt huiusmodi. Ego autem vobis parco. Hoc itaque dico, fratres: Tempus breve est. Reliquum est, ut & qui habent uxores, tanquam non habentes sint: & qui flent, tanquam non flentes: & qui gaudent, tanquam non gaudentes: & qui emunt, tanquam non possidentes: & qui uruntur hoc mundo, tanquam non utantur; præterit enim figura huius mundi.

Leſio ij.

Volo autem vos sine sollicitudine esse. Qui sine uxore est, sollicitus est quæ Domini sunt, quomodo placeat Deo. Qui autem cum uxore est, sollicitus est quæ sunt mundi, quomodo placeat uxori; & divisus est. Et mulier innumpta & virgo cogitat quæ Domini sunt, ut sit sancta corpore & spiritu. Quæ autem nupta est, cogitet quæ sunt mundi, quomodo placeat viro. Porro hoc ad utilitatem vestram dico; non ut læqueum vobis injiciam, sed ad id quod honestum est, & quod facultatem præbeat sine impedimento Dominum obsecrandi.

Leſio iij.

Si quis autem turpem se videtur existimat super virgine sua, quod sit superadulta, & ipsa oportet fieri: quod vult faciat; non peccat, si nubat. Nam qui stituit in corde suo firmus, non habens necessitatem, potestatem autem habens suæ voluntatis, & hoc iudicavit in corde suo servare virginem suam, bene facit. Igitur & qui matrimonio jungit virginem suam, bene facit; & qui non jungit, melius facit. Mulier alligata est lægi, quanto tempore vir ejus

vivit. Quod si dormierit vir ejus, liberata est: cui vult nubat, tantum in Domino. Beatior autem erit si sic permanserit, secundum meum consilium. Puto autem quod & ego spiritum Dei habeam.

IN II NOCTURNO.

Pf. 44. Eructavis, 127.

Pf. 45. Deus noster refugium, 128.

Pf. 47. Magnus Dominus, 128.

Leſio iv.

Ex libro sancti Cypriani Episcopi & Martyris, de disciplina & habitu Virginitatis.

Nunc nobis ad Virgines sermo est, quarum quod sublimior gloria est, major & cura est. Flos est ille ecclesiastici germinis, decus atque ornamentum gratiæ spiritualis, læta incholes, laudis & honoris opus integrum atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini, illustrior portio gregis Christi. Gaudet per illas, atque in illis largiter floret Ecclesiæ matris gloriosa fecunditas: quantoque plus copiosa virginitas numero suo addit, tanto plus gaudium matris augetur.

Leſio v.

Ad has loquimur, has adhortamur affectione potius quam potestate: non quod extremi & minimi, & humilitatis nostræ admodum conscii, aliquid ad censuram licentiæ vindicemus; sed quod ad sollicitudinem magis cauti, plus de diaboli infectione timeamus. Neque inanis hæc cautio est, & vana formido, quæ ad salutis viam consilium, quæ Dominica & vitæ præcepta custodit; ut quæ se Christo dicaverint, & à car-

nisi concupiscencia recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverint, consumment opus suam magno premio destinatum: nec ornari jam, aut placere cuiquam, nisi Domino suo, studeant, à quo & mercedem virginitalis expectant, dicente ipso: Non omnes capti sunt verbum, sed illi quibus datum est.

Lectio vij.

Domo quoque per hanc Angeli vocem continentia munitur ostenditur, virginitas predicatur. Hi sunt, inquit, qui cum mulieribus se non coinquinaverunt; virgines enim permanserunt: hi sunt qui sequuntur Agnam quocumque scrit. Neque enim tantum masculis continentia gratiam Dominus repromittit, & feminas praterit: sed quoniam femina viri portio est, & ex eo sumpta atque formata est; in Scripturis ferè omnibus ad protoplastum Deus locutus, quia sunt duo in carne una, & in masculo simul significatur & femina. Quod si Christum continentia sequitur, & regno Dei virginitas destinatur; quid est illis cum terreni cultu & cum ornamentis, quibus dum hominibus placere gestiunt, Deum offendunt?

IN III NOCTURNO.

Pf. 95. Cantate Domino... cantate, 36.

Pf. 96. Dominus regnavit, exultet terra, 49.

Pf. 97. Cantate Domino, ... quia, 37.

Lectio vij. Cap. 25.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore; Dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc: Simile erit regnum cœlorum decem virginibus, quæ

accipientes lampades suas exierunt obviam sponso & sponsæ. Et reliqua.

Homilia sancti Gregorii Papæ.

In Evang. 12.

Omnes lampades habent, sed omnes oleum non habent; quia plerumque bona in se opera cum electis & reprobi ostendunt: sed soli ad sponsum cum oleo veniunt; quia de his quæ foris egerint, intus gloriam requirunt. Unde per Psalmistam quoque de sancta electorum Ecclesia dicitur: Omnis gloria eius filia Regis ab intus. Moram autem faciente sponso, dormitaverunt omnes & dormierunt; quia dum venire Judex ad extremum iudicium differt, electi & reprobi in mortis somno sompiuntur.

Lectio viij.

De adventu sponsi clamor in media nocte fit; quia sic dies iudicii surripit, ut prævideri non potest quando veniet. Unde scriptum est: Dies Domini sicut fur in nocte, ita veniet. Tunc omnes virgines surgunt; quia & electi & reprobi à somno suæ mortis excitantur. Lampades ornant; quia sua secunda opera numerant; pro quibus æternam recipere beatitudinem expectant. Sed lampades fatuorum virginum extinguuntur; quia eorum opera, quæ clara hominibus foris apparuerunt, in adventu iudicis intus obscurantur; & à Deo retributionem non inveniunt, quia pro eis receperunt ab hominibus laudes quas amaverunt.

Lectio ix.

Quid est autem quod tunc in prudentibus oleum petunt nisi quod in adventu iudicis cum se intus vacuas invenerint,

refinoniam foris querunt? Sed prudentes Virgines respondent. dicentes: Ne forte non sufficiat nobis & vobis, ite potius ad vendentes, & emite vobis. Sed dum irent emere, venit sponsus; quæ autem paratæ erant, intraverunt cum eo ad nuptias, & clausa est janua. O! si sapere in cordis palato possis, quid admirationis habes quod dicitur, Venit sponsus? quid dulcedinis, Intraverunt cum eo ad nuptias?

quid amaritudinis, Et clausa est janua? Tunc regni janua lugentibus clauditur, quæ modo quotidie penitentibus aperitur: erit namque & tunc penitentia; sed fructuosa jam non erit, quia nequiquam tunc veniam invenit, qui modo aptum venit tempus perdit.

AD VESPERAS.

*Psalmus in officio parva
B. Mariae Virginis.*

DIE OCTAVA.

IN II NOCTURNO.

Leitio iv.

Ex libro sancti Augustini Episcopi de sancta Virginitate.

Cap. 2.

Cum ipsa universa Ecclesia virgo sit desponsata uni viro Christo, sicut dicit Apostolus, quanto digna sunt honore membra ejus, quæ hoc custodiant etiam in ipsa carne, quod tota custodit in fide! Quæ imitatur matrem viri sui & Domini sui: nam Ecclesia quæque & mater & virgo est. Cujus enim integritati consalimus, si virgo non est? Proinde cum Ecclesia universa sit sancta corpore & spiritu, nec tamen universa sit corpore virgo, sed spiritum; quanto sanctior est in his membris, ubi virgo est & corpore & spiritu: Habeant conjugis bonum summa. Virginitas autem integritas angelica portio est, & in carne corruptibili incorruptionis perpetua meditatio.

Leitio v. Cap. 52.

Hoc agite, virgines Dei, hoc agite: sequimini Agnum, quocumque serit. Sed prius ad eum quem sequimini, venite;

& discite ab eo quoniam mitis est & humilis corde. Humiliter ad humilem venite, si amatis; & ne discedatis ab eo, ne cadetis. Qui enim timet ab illo discedere, rogat & dicit: Non veniat mihi pes superbia. Regite viam sublimitatis, pede humilitatis. Ipse exaltat humiliter sequentes, quos non pergit descendere ad jacentes. Dona ejus illi servanda committite; fortitudinem vestram ad illum custodite. De viribus vestris expertis cavete, ne quis forte aliquid potuistis, infirmari: de inexpertis autem orate, ne supra quam potestis tentemini.

Leitio vj. Cap. 54.

Si nuptias contempseritis filiorum hominum, ex quibus gigneretis filios hominum, toto corde amate speciosum formam pro filiis hominum. Vacat vobis, liberum est cor a conjugibus vinculis. Inspicite pulcritudinem amatoris vestri: cogitate æqualem Patri, subditum & matri; etiam in cælis dominantem, & in terris servientem; creatorem omnium, crea-

tum inter omnia. Illud ipsum quod in eo derident superbi, inspiciate quàm pulcrum sit: internis luminibus inspiciate vulnera pendentis, cicatrices resurgentis, sanguinem morientis, pretium credentis, commercium redimentis. Hæc quanti valeant cogitate, hæc in statéra caritatis appendice; & quidquid amoris in nuptias vestras impendendum habebatis, illi rependite. Toto vobis figuratur in corde, qui pro vobis fixus est in cruce: totum teneat in animo vestro, quidquid nolueritis occupari connubio. Pax vobis amare non licet, propter quam non amatis & quod liceret.

IN III NOCTURNO.

Lesio vij. Cap. 19.

Lesio sancti Evangelii secundum Mattheum.

In illo tempore; Venit Jesus in fines Judææ trans Jordanem: & secute sunt eum turbe multe, & curavit eos ibi. Et reliqua.

Homilia sancti Joannis

Chrysostomi. In Matth. 69.

Christus, quia ad virginitatem hortari grave esse videbatur, à necessitate legis de non solvendo matrimonio ad cupiditatem virginitatis trahere studet. Deinde ut eam esse possibilem ostendat, dicit: Sunt eunuchi qui ex ventre matris sic nati sunt, & sunt qui ab hominibus eunuchi facti sunt, & sunt qui seipso eunuchos fecerunt propter regnum cælorum. Quibus omnibus, latenter ipsos ad eligendam virginitatem inducit, dum eam virtutem esse possibilem astruit. Cum autem dicit, Qui seipso eunuchos se-

cerunt, non de abscissione membrorum dicit, sed pravæ mentis cogitationum interemptionem intelligit. Nam qui membrum incidit, maledictioni subjectus est, ut Paulus ait: Utinam & abscindantur qui vos conturbant!

Lesio viij.

Continentia enim mentis facit ut motus naturales nullum afferant animæ detrimentum. Cum igitur eodem modo dixerit de illis eunuchis, quasi etiam ipsi mente se continent, frustra & inutiliter tales sunt, ac de illis qui ut regnum cælorum consequantur, se continent; subiunxit rursus, dicens: Qui potest capere, capiat. Scilicet, ut alacriores efficiat eo ipso quod grave esse opus ostendit. Noluitque eam rem intra necessitatem legis concludere, & id quidem per inestimabilem benignitatem suam: Idem dicendo; adhuc magis demonstrat rem illam esse possibilem; ut eo amplius ipsam eligendi desiderium in voluntate gignatur.

Lesio ix.

Sed si electionis istud est, inquires, quomodo antea dixit: Non omnes capiunt, sed quibus datum est? Scilicet ut dicas id esse magnum certamen, non forte datam necessitatem: illud enim volentibus datum est. Quod ideo dixit, ut ostenderet superiore nobis auxilio opus esse, (quod quidem omnibus illud petentibus paratum est,) si volumus in hac luctatione superiores evadere. Mos enim ipsi erat sic loqui, quandocumque res ardua proponeretur, velut cum dicebat: Vobis datum est nosse mysteria. Et hoc

ita esse præfens locus manifestat. Nam si supernæ tantum donationis istud est, ac nihil

conferunt qui virginitatem profitentur, superflue ipsi regnum cælorum pollicitus est.

PRO SANCTIS MULIERIBUS.

DIE FESTO.

IN I NOCTURNO.

Pf. 18. Cæli enarrant, cum sua divisione, 44.

Pf. 22. Dominus regit me; 91.

Pf. 27. Ad te, Domine, clamabo; 5.

Lesio i. Cap. 31.

De Parabolis Salomónis.

Mulierem fortem quis inveniet? Procul & de ultimis finibus pretium ejus. Confidit in ea cor viri sui, & spoliis non indigebit. Reddet ei bonum, & non malum, omnibus diebus vite sue. Quæsitum lanam & linum, & operata est consilio manuum suarum. Facta est quasi navis institoris, de longè portans panem suum. Et de nocte surrexit, deditque prædam domesticis suis, & cibaria ancillis suis. Consideravit agrum, & emit eum: de fructu manuum suarum plantavit vineam. Accinxit fortitudine lumbos suos, & roboravit brachium suum.

Lesio ij.

Gustavit, & vidit quia bona est negotiatio ejus: non extinguetur in nocte lucerna ejus. Manum suam misit ad fortia, & digiti ejus apprehenderunt fufum. Manum suam aperuit inopi, & palmas suas extendit ad pauperem. Non timebit domui sue à frigoribus ni-

vis: omnes enim domestici ejus vestiti sunt duplicibus. Scragulam vestem fecit sibi: byssus & purpura indumentum ejus. Nobilis in portis vir ejus, quando sederit cum senatoribus terra. Sindonem fecit, & vendidit; & cingulum tradidit Chanaan.

Lesio iij.

Fortitudo & decor indumentum ejus, & ridebit in die novissimo. Os suum aperuit sapientie, & lex clementie in lingua ejus. Consideravit semitas domus sue, & panem oroniam non comedit. Surrexerunt filii ejus, & beatissimam prædicaverunt; vir ejus & laudavit eam. Multæ filie congregaverunt divitias, tu supergressa es universas. Fallax gratia, & vana est pulcritudo: mulier timens Dominum ipsa laudabitur. Date ei de fructu manuum suarum, & laudent eam in portis opera ejus.

IN II NOCTURNO.

Pf. 29. Exaltabo te, 6.

Pf. 38. Dixi: Custodiam, 96.

Pf. 51. Quid gloriaris, 97.

Lesio iv.

Sermo sancti Augustini Episcopi. *De vera Relig. c. 41.*

Vincamus cupiditatis vel blanditias, vel molestias, si viri sumus. Nobis ducibus & ipsa erit melior; nec jam cupi-

ditas, sed temperantia nominabitur. Nam cum ipsa ducit, nos autem sequimur; cupiditas illa & libido, nos vero temeritas & stultitia nuncupamur. Hoc & feminis precipi potest, non maritali, sed fraterno jure; quo jure in Christo, nec masculus, nec femina sumus. Habent enim & illa virile quiddam unde feminas subjungent voluptates, unde Christo serviant, & imperent cupiditati.

Lectio v. Serm. 196.

Tres vite sunt in Ecclesia membrorum Christi: conjugalis, vidualis, virginalis. Quia ipsa vite, ipsa pudicitiae futurae erant in sanctis membris Christi, omnes istae vite tres attestatae sunt Christum. Prima conjugalis. Quando Maria virgo concipit, Elisabeth uxor Zachariae & ipsa conceperat. Hujus iudicis praecognitionem ferabat in utero. Venit ad eam sancta Maria tanquam ad cognatam suam salutandam. Exultavit infans in utero Elisabeth. Ille exultavit, illa prophetavit. Habes attestantem pudicitiam conjugalem. Ubi vidualis? In Anna. Audistis quod esset sancta Prophetissa, vidua octoginta & quatuor annorum, quae septem annis vixerat cum viro suo, frequentans templum Domini, serviens in orationibus nocte & die. Et ipsa vidua agnovit Christum: vidit parvum, agnovit magnum, & ipsa attestata est. Habes & in ista vitam vidualem, in Maria virginalem.

Lectio vj.

Eligat sibi quisque de istis tribus quam voluerit. Qui praeter istas esse voluerit, in membris Christi esse non disponit. Non dicant conjugatae: Nos ad

Christum non pertinemus: habuerunt maritos sanctae feminae. Non se extollant virgines. Quanto magis sunt, humilient se in omnibus: omnia exempla salutis proposita sunt ante oculos nostros. Nemo exorbitet: si pudicitiam conjugalem quaeris, habes Susannam; si vidualem, habes Annam; si virginalem, habes Mariam.

IN III NOCTURNO.

Pf. 60. Exaudi, Deus, deprecationem, 99.

Pf. 72. Quam bonus, cum sua divisione, 39.

Pf. 100. Misericordiam, 46.

Lectio vij. Cap. 10.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore; Intravit Jesus in quoddam castellum: & mulier quaedam, Martha nomine, excepit illum in domum suam. Et reliqua.

Homilia sancti Ambrosii Episcopi. *In Luc. l. 1. n. 9.*

Est nonnunquam in intentione ne plusquam in actione, aut plus in actione quam in intentione, ut in Evangelio cernimus inter sanctam Mariam & Martham fuisse distantiam. Alia enim verbum audiebat: alia festinabat circa ministerium. Quae stetit, & ait: Domine, non est tibi cura quod dereliquit me soror mea solam ministrare? Dic ergo illi ut me adjuvet. Et dixit illi Dominus: Martha, Martha, Maria optimam partem elegit, quae non auferetur ab ea. Ergo in altera intentionis studium, in altera actionis ministerium redundabat. Utrique tamen utriusque virtutis studium suppetebat; siquidem & Martha, nisi audisset verbum, ministerium non subiif-

set : & Maria tantum grátia de utriusque rétulit perfectióne virtútis, ut úngeret pedes Jesu, & térgeret capillis, & totam domum suæ fidei odóre compléret. Ideo ergo utriusque virtútis plenitúdo querenda est.

Lectio viij. L. 7. n. 84.

Religiosa mentis intentio Dei verbo, si cum fide congruat, étiam ipsiis opéribus antefertur, juxta quod & hic scriptum est : Maria óptimam sibi partem elégit, quæ non auferétur illi. Studéamus & nos habére quod nemo nobis possit auferre ; non ut perfunctoria, sed diligens studéntia deferátur. Solent enim étiam ipsius semina verbi cœlestis auferri, si secus viam sint seminata. Agat se, sicut Mariam, desiderium sapientiæ ; hoc éhlm majus, hoc perfectiónis opus ; nec ministérii cura cognitióem verbi cœlestis avertat ; nec arguas eos, & otiosos júdices quos vidéas studére sapientiæ. Hanc enim sibi cohábitantem Salomon ille pacificus adscélvit.

Lectio ix. n. 86.

Nec Martha tamen in bono ministério reprehénditur ; sed Maria quod meliorem partem sibi elégerit, antefertur. Se-

sus enim multis abundat, & multa largitur : & ideo sapiéntior quis judicátur, quia quod principále advertit, elégit. Déhique & Apóstoli óptimum non putavérunt relinquere Dei verbum, & ministráre mensis. Sed útrumque munus sapientiæ est : nam & Stéphanus plenus sapientiæ ministrer electus est. Et ideo qui ministrat, doctóri débetat ; & ministrantem doctor invitet & próvocet. Unum enim est corpus Ecclésiæ, et si diversa mēmbra, & álium áliero oget, Non potest dicere óculus mánui : ópera tua non desidero : aut iterum caput pedibus, aut aurícula se negáre esse de corpore. Nam et si ália principála, tamen ália necessária. Sapientiæ in cápite, actus in má nibus. Oculi enim sapientis in cápite ejus ; quia ille verè sapit, cujus ánimus in Christo est, & cujus intérior óculus erigitur ad superna. Et ideo sapientis óculi in cápite ipsius ; multi autem in calcáneo.

AD VESPERAS.

Pf. 109. Dixit Dóminus, 30.

Pf. 112. Laudáte, púeri, 21.

Pf. 122. Ad te levávi, 76.

Pf. 123. Nisi quia Dóminus erat in nobis, 41.

Pf. 127. Beati omnes, 131.

DIE OCTAVA.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

De Epístola sancti Augustini Episcopi ad Probam viduam.

Epist. 120. n. 3.

Debes præ amore veræ vitæ desolatam te putáre in hoc seculo ; in quantumlibet ejus felicitate verferis. Nam sicut est

illa veræ vitæ, in cujus comparatióne utique ista quæ multum amátur, quantumlibet jucunda atque producta sit, nec vitæ dicenda est : sic est étiam solatió vetum, sine quo solatió quicumque sunt terréna solatia, magis in eis desolatió quam consolatió réperitur.

Lectio v.

Divitiæ quæpote atque fastigia dignitatum, veteraque huiusmodi, quibus se felices esse putant mortales, verè illius felicitatis expertes, quid afferunt consolationis, cum sit eis indigere, quam eminere præstantius; quæ plus excruciant adeptæ timore amissionis, quam concupiscunt ad prælium irrobore? Talibus bonis non sunt homines boni; sed aliunde boni facti, bene utendo faciunt ut insuper bona. Non sunt ergo in se vera sociata, sed tibi potius ubi vera vita.

Lectio vij.

Hæc omnia considerans, certa in oratione vincere hoc sæculum; ora in spe, ora fideliter & amanter; ora instanter atque patienter; ora ut vidua Christi, nonnumquam habes tui conspectum, cuius precibus auxiliium: & licet sis ditissima, sicut pauper ora. Nondum enim veras futuri sæculi divitias habes, ubi nulla damna formides. Si ea quæ sursum sunt quaris & sapis, æterna & certa desideras; quæ quamdiu nondum habes, etiam salvis omnibus atque obsequentiis tuis, tanquam desolatam reputare te debes.

IN III NOCTURNO.

Lectio vij. Cap. 13.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore; Dixit Iesus: Cui simile æstimabo regnum Dei? Simile est fermento quod acceptum mulier abscondit in farinae sue tria. Et reliqua. *Homilia sancti Petri Chrysologi. Serm. 99.*

Cui simile, inquit, æstimabo regnum Dei? Sic dicendo

appendit animos auditorum, & attonitos reddit stupore toto; quid regno Dei, quid imperio divinito valeat comparari? Atque illis mente permulta & magna pervagantibus, cæli Dominus; in hospitio pauperis, in manu panicocriticis miseris regni sui invenit, & format exemplum, dicens: Simile est regnum cælorum fermento quod acceptum mulier abscondit in farinae mensuris tribus, donec fermentatum est totum. Antè regnum suum grano sinapis comparabat; nunc illud efficit simile fermento. Antè sinapis granum memorat accepisse virum, mulierem nunc asserit accepisse fermentum: dicit antè exiguum semen virum sevisse in magna arboris incrementum, mulierem modo fermentum breve ad profectum totius massæ abscondisse manifestat. Verè sicut dixit Apóstolus Paulus; neque vir sine muliere, neque mulier sine viro in Domino. Ad unum regnum diversum sexum varia similitudo perducit, neque virum separat à muliere vocatio christiana, quos Deus coniungit, natura sociat, ac mirâ similitudine similes reddit habitus, species unica componit.

Lectio viij.

Sed quare has similitudines regni sui Dominus per virum producit & feminam? Quare maiestatem tantam tam vilibus, tam disparibus format exemplis? Fratres, pretiosum latet in hac vilitate mysterium, dicente Apóstolo: Mysterium hoc magnum est; ego autem dico in Christo, & in Ecclesiis. Comparationibus istis humani generis negotium geritur prir-

cipale; per virum & feminam mundi causa seculis tractata finitur. Adam primus homo, mulier prima Eva, ab arbore scientiæ boni & mali ad Evangelicæ sinapis arborem deducuntur; ut oculos, quos illecebræ arbor aperiendo cluserat, sinapis arbor grani sui collyrio & acritudine ipsa, dum claudit, aperiret; ut ora quæ venenose arboris gustus infecerat, salutaris arbor siammeo gustu sui sapore sanaret, & ista arbor igneo pastu suo conscientiam toto conversationis suæ ardore succenderet, quam frigidam illa toto jam rigore perfecerat. Neque hic jam vel alget, vel confunditur nuditas, ubi hominem totum tegit venia, fidei facit calere vestitus.

Is. io ix.

Sed hoc per granum sinapis quod acceperat vir, conferatur femine. Quid verò per fer-

mentum quod accipit mulier, conferatur homini, sollicitius perscrutemur. Simile est, inquit, regnum Dei fermento quod acceptum mulier abscondit in farine mensuris tribus. Mulier accipit à Deo fermentum fidei, quæ acceperat à diabolo perfidiæ fermentum: abscondit in mensuris tribus, hoc est in tribus hominum temporibus, quod est ab Adam usque ad Noë, à Noë usque ad Moysen, à Moysen usque ad Christum; ut mulier quæ corruperat fermento mortis in Adam totam massam generis humani, fermento resurrectionis totam carnis nostræ massam redintegraret in Christo; ut mulier quæ confecerat panem gemitus & sudoris, panem vitæ obqueret & salutis, & esset omnium viventium mater vera per Christum, quæ erat in Adam mater omnium mortuorum.

LECTIONES

INTRA OCTAVAM PATRONI, VEL PATRONÆ.

DIE II.

Leãio ij.

Sermo sancti Basiliï Episcopi.

Orat. in 40 Mart.

Hi sunt qui acceptam à Deo nostram regionem, quasi turres quædam contra adversariorum incursum munientes, refugium exhibent. Beneficium hoc, fratres dilectissimi, gratiam hanc minime cessantem à Deo obtinemus. Paratum est hic Christianis auxilium. Qui aliqua premitur angustia, ad hos confugit; qui rursus lætatur, ad hos recurrit: hic ut à malis liberetur, ille ut duret in rebus lætis. Hæc mulier orans pro filiis auditur, peregrinanti viro reditum incolumem, ægro-tanti verò salutem implorat & obtinet.

Leãio iij.

O sanctum chorum! ð sacrum ordinem! ð cuneum inexpugnabilem! ð communes humani generis custodes! Optimum curam socii, precum ac votorum invicem suffragatores! Regni apud Deum potentissimi! Astra mundi, flores Ecclesiarum, vos non terra contextit, sed cælum excepit. Apertæ sunt vobis paradisi portæ, di-

Autumnalis.

gnum profectò exercitibus Angelorum, Patriarchis, Prophetis & Justis omnibus spectaculum.

DIE III.

Leãio ij.

Sermo sancti Augustini Episcopi.

Traã. 1 in Ep. Joan.

Joannes quid dixit: Si quis peccaverit, advocatum habemus ad Patrem Jesum Christum justum. Sed dicet aliquis: Ergo Sancti non petunt pro nobis? Ergo & Episcopi & Præpositi non petunt pro populo? Sed attendite Scripturas, & videte quia & Præpositi commendant se populo. Nam Apostolus dicit plebi: Orantes simul & pro nobis. Orat Apostolus pro plebe, orat plebs pro Apostolo. Oramus pro vobis, fratres; sed & vos orate pro nobis. Invicem pro se omnia membra orent. Caput pro omnibus interpellat.

Leãio iij. Serm. 280.

Benedixit Dominus pusillos cum magnis. Non nobis parum videatur quod ejus corporis membra fumus, cujus & illi quibus æquiparari non possu-

mus. Quia, si unum membrum pátitur, compatiuntur omnia membra; ita, cum glorificátur unum membrum, congaudent omnia membra. Glória capiti unde consúlitur, & superióribus má nibus, & infimis pédi bus. Sicut ille unus ánimam suam pro nobis pósuit, ita & imitáti sunt Mártyres, & áni mas pro frátribus posuerunt. Fructus labóris ergo illórum étiam nos sumus. Mirámur eos, miserantur nos. Gratulámur eis, precantur pro nobis.

DIE IV.

Leóio ij.

Sermo sancti Bernardi Abbátis,
*In Vigilia SS. Apostolorum
Petri & Pauli.*

Tria sunt quæ in festivitáti bus Sanctorum vigilanter consideráre debémus: auxiliium sancti, exemplum ejus, confusíonem nostram. Auxiliium ejus, quia qui potens in terra fuit, poténtior est in cœlis ante fáciem Dómini Dei sui. Si enim, dum hic víveret, misertus est peccatóribus, & orávit pro eis; nunc tantò ámpliùs, quan to, veriùs agnoscit misérias nostras, orat pro nobis Patrem: quia beáta illa pátria caritátem ejus non immutávit, sed augmentávit; neque enim quia impássibilis omnino, ideo & incompássibilis factus est.

Leóio iij.

Debémus étiam attendere D exemplum ejus; quia quárdiu in terris visus est, & cum hominibus conversátus est, non declinávit neque ad dexteram, neque ad sinistram; sed viam régiám tenuit, donec veniret

ad illum qui dicit: Ego sum via, veritas & vita. Intuémini humilitátem óperum ejus, auctoritátem verbórum ejus, & tunc vidébitis quómodo tam verbo quàm exemplo lúxerit inter homines: quália nobis vestigia dereliquerit, ut ambulémus per ea, & non errémus in eis. Verè, juxta Prophétam, sémíta justí recta est; re ctus callis justí ad ambulandum,

DIE V.

Leóio ij.

De Sermóne sancti Bernardi Abbátis.

*In Vigilia SS. Apostolorum
Petri & Pauli.*

Diligentióri intúitu, in festivitátibus Sanctórum, confusíonem nostram inspiciámus; quia homo ille similis nobis fuit pássibilis, ex eódem luto formátus, ex quo & nos. Quid ergo est, quòd non solum díf ficile, sed & impossibile crédimus, ut faciámus ópera quæ fecit? confundámur, fratres, & contremiscámus. Hómnes isti fuérunt qui præcessérunt nos, qui tam mirabiliter processérunt per vias vitæ, ut vix eos hómnes fuisse credámus. Sic ergo & gaudere, & confundi debémus: gaudere, quia patrè nos præmissimus; confundi, quia eos imitári non póssumus.

Leóio iij.

Ita semper gáudium nostrum In hac valle lacrymárum, lacrymárum pane condiri debet; ut semper non solum extrémæ, sed & primæ gáudii luctus. Occupet: quia etsi magna est gaudiórum matéria, sed máxi

ma est dolorum. Verè nobis ru-
bor confusions sunt, quos vix
audeamus respicere, ne dicam,
imitari. Oremus ergo eos, ut
ipsi propitium nobis reddant
amicum suum, iudicem no-
strum, qui est Deus benedi-
ctus in secula. Amen. Tu au-
tem..

DIE VI.

Lesio ij,

De Sermone sancti Bernardi
Abbatis,

In Festo omnium Sanctorum 2.
n. 1.

Erit, præstante Domino, tri-
plex sermonis (de Sancto-
rum felicitate) utilitas, quæ-
tenus agnita, vel ex parte ali-
qua, felici retributione San-
ctorum, abundantiori deinceps
sollicitudine ipsorum inhærere
voluntatis, ac ferventiori deside-
rio ad eorum suspirare consor-
tia, propensiori quoque devo-
tionæ eorumdem nos commen-
dare patrociniis studeamus. Fi-
delis quippe sermo, & omni
acceptatione dignus; ut quos so-
lemni veneratione prosequi-
mur, etiam simili conversatio-
ne sequamur. Quos beatissimos
prædicamus, ad eorum beati-
tudinem totâ aviditate curra-
mus: quorum delectamur præ-
sentiis, sublevemur eorum pa-
trociniis.

Lesio ii.

Nec sanè parum fructuosa in-
venitur membra festiva
sanctorum, languorem, rep-
rem, erroremque depellens:
cum eorum intercessionem juve-
tur infirmitas nostra, conside-
ratione beatitudinis excitetur
negligentia nostra, ignorantia

quoque nostra ipsorum eruditur
exemplis.

DIE VII.

Lesio ij.

De Sermone sancti Cæsarii
Episcopi.

Serm. 230 in App. S. Aug.

Quando festivitates colimus,
fratres carissimi, diligen-
ter debemus attendere, & to-
tis viribus laborare, ut quod
visibiliter colitur, in nobis in-
visibiliter compleatur. Qui nec
castitatem custodit in corpore,
nec puritatem tenet in mente,
quoties sanctæ solemnitates ad-
veniunt, in corpore videtur
habere gaudium, in corde non
celebrat nisi luctum. Quale
enim gaudium potest habere,
in cuius animâ multis vitiis
occupata magis diabolus pro-
batur habitare quam Christus?
Nos verò, fratres carissimi,
etiam si nobis aliqua, ut solet
fieri, peccata subrepunt, quan-
tum possumus, eum Dei adju-
torio laboremus jejuniis, vigi-
liis, orationibus, eleemosynis
mundare sordida; ut veniens
Dominus in nobis, nihil inven-
iat quod oculos suæ maje-
statis offendat.

Lesio iij. Serm. 265.

Filios & omnes familias ve-
stras admonete, fratres,
semper ut castè & justè ac sa-
lubriter vivant: nec solum eos
verbis, sed etiam exemplis ad
bona opera provocate. Ante
omnia ubicumque fueritis, si-
ve in domo, sive in itinere,
sive in convivio, sive in con-
fessu, verba turpia & luxuri-
osa nolite ex ore vestro profer-
re; sed magis vicinos & pro-
ximos vestros jugiter admonete

§xxxij *Intra Octavam Patroni, vel Patronæ.*

re, ut semper quod bonum est & honestum, loqui studeant; ne forte detrahendo, mala loquendo, & in sanctis festivitibus choros ducendo, canticæ luxuriôsâ & tûrpiâ proferendo de lingua sua, unde debuerant Deum laudâre, inde sibi vûlnera videantur infligere. Isti enim

infelices & miserî hómînes; qui balatiões & saltatiões ante ipsas basilicas Sanctórum exercere nec métuunt, nec erubescunt: etsi Christiáni ad Ecclésiâ venerint, pagáni de Ecclésiâ revertuntur; quia ista consuetúdo balandi de paganórum observatiõe remanet.

INDEX PSALMORUM.

<i>Psalmi.</i>	<i>Pagina.</i>
119 A n Dóminum, cùm tribulárer.	58
27 A d te, Dómine, clamábo.	5
24 A d te, Dómine, levávi.	35
122 A d te levávi óculos meos.	76
28 A fferte Dómino, filii Dei.	128
77 A tténdite, pópule meus.	64
48 A udíte hæc, omnes gentes.	116
118 B eáti immaculáti in via.	11
127 B eáti omnes qui timent Dóminum.	131
31 B eáti quorum remissæ sunt.	61
40 B eátus qui intélligit.	116
1 B eátus vir qui non ábiit.	1
111 B eátus vir qui timet Dóminum.	41
33 B enedicam Dóminum in omni témpore.	91
103 B enedic, ánima meá, Dómino: Dómine Deus.	25
102 B enedic, ánima meá, Dómino; & ómnia.	74
143 B enedíctus Dóminus Deus meus.	132
84 B enedixisti, Dómine, terram tuam.	48
91 B onum est confitéri Dómino.	30
95 C antáte Dómino cánticum novum: cantáte.	36
149 C antáte Dómino cánticum novum: laus ejus.	27
97 C antáte Dómino cánticum novum, quia.	37
18 C œli enarrant glóriam Dei.	44
74 C onfitébitur tibi, Deus.	118
119 C onfitébor tibi, Dómine . . . in concilio.	21
9 C onfitébor tibi, Dómine . . . narrábo.	62
137 C onfitébor tibi, Dómine . . . quóniam audisti.	94
104 C onfitémini Dómino, & invocáte.	26
135 C onfitémini Dómino, quóniam . . . C onfitémini.	30
106 C onfitémini Dómino, quóniam . . . D icant qui.	46
117 C onfitémini Dómino, quóniam . . . D icit nunc.	10
105 C onfitémini Dómino, quóniam . . . Q uis loquétur.	28
15 C onserva me, Dómine, quóniam sperávi in te.	79
115 C rédidi, propter quod locúrus sum.	93
4 C ùm invocárem, exaudivit me Deus.	23
129 D e profundis clamávi ad te, Dómine.	77
43 D eus, auribus nostris audívimus.	106
49 D eus deórum Dóminus locúsus est.	99
62 D eus, Deus meus, ad te de luce vigilo.	7
31 D eus, Deus meus, respice in me.	110
99 D eus, in adjutórium meum intende.	7
53 D eus, in nómine tuo saluum me, fac.	101
78 D eus, júdicium tuum regi da.	45
108 D eus, laudem meam ne tacúeris.	56

<i>Psalmi.</i>	<i>Pagina.</i>
66 Deus miseretur nostri.	88
45 Deus noster refugium & virtus.	128
82 Deus, quis similis erit tibi?	119
59 Deus, repulisti nos.	129
81 Deus stetit in synagoga deorum.	75
78 Deus, venerunt gentes in hereditatem tuam.	61
93 Deus ultionum Dominus.	75
114 Dilexi, quoniam exaudiet Dominus.	40
17 Diligam te, Domine, fortitudo mea.	3
38 Dixi: Custodiam vias meas.	96
109 Dixit Dominus Domino meo.	20
35 Dixit injustus, ut delinquat.	68
51 Dixit insipiens . . . in iniquitatibus.	38
13 Dixit insipiens . . . in studiis suis.	79
140 Domine, clamavi ad te.	59
7 Domine Deus meus, in te speravi.	43
87 Domine Deus salutis meae.	125
8 Domine, Dominus noster.	34
142 Domine, exaudi orationem meam: furibus.	125
101 Domine, exaudi orationem meam; & clamor.	109
20 Domine, in virtute tua letabitur rex.	73
6 Domine, ne in furore tuo . . . Miserere.	42
37 Domine, ne in furore tuo . . . Quoniam.	114
139 Domine, non est exaltatum cor meum.	78
138 Domine, probasti me.	112
3 Domine, quid multiplicati sunt.	2
14 Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo?	44
89 Domine, refugium factus es nobis	88
23 Domini est terra, & plenitudo ejus.	48
26 Dominus illuminatio mea.	89
82 Dominus regit me.	91
92 Dominus regnavit, decorem indutus est.	93
96 Dominus regnavit, exultet terra.	49
98 Dominus regnavit, irascantur populi.	38
133 E cce nunc benedicite Dominum.	24
132 E cce quam bonum.	59
58 Eripe me de inimicis meis.	98
139 Eripe me, Domine, ab homine malo.	113
44 Eructavit cor meum verbum bonum.	127
144 Exaltabo te, Deus meus rex.	94
27 Exaltabo te, Domine, quoniam.	6
19 Exaudiat te Dominus in die tribulationis.	80
60 Exaudi, Deus, deprecationem meam.	99
63 Exaudi, Deus, orationem meam, cum deprecor.	118
54 Exaudi, Deus, orationem meam, & ne desperem.	97
16 Exaudi, Domine, iustitiam meam.	120
39 Expectans expectavi Dominum.	107
80 Exultate Deo adiutori nostro.	85

<i>Pfalms.</i>		<i>Paginae.</i>
32	Exultáte, justi, in Domino.	80
67	Exurgat Deus, & dissipentur.	81
86	F undamenta ejus in montibus sanctis.	129
85	I nclína, Dómine, aurem tuam.	134
125	I n convertendo Dóminus.	41
10	In Dómino confido.	78
113	In éxitu Israel de Ægypto .	22
70	In te, Dómine, sperávi & eripe me.	102
30	In te, Dómine, sperávi . . . in justitia.	71
65	J ubiláte Deo, omnis terra, psalmum.	6
69	J ubiláte Deo, omnis terra: servíte.	118
34	Júdica, Dómine, nocentes me.	51
42	Júdica me, Deus, & discerne.	73
25	Júdica me, Dómine, quóniam.	53
121	L atátus sum in his.	98
145	L auda, ánima mea, Dóminum.	105
147	Lauda, Jerúsalem, Dóminum.	87
148	Laudáte Dóminum de cœlis.	9
150	Laudáte Dóminum in sanctis ejus.	51
116	Laudáte Dóminum, omnes gentes.	124
146	Laudáte Dóminum, quóniam bonus.	70
134	Laudáte nomen Dómini.	33
112	Laudáte, púeri, Dóminum.	21
120	Levávi óculos meos in montes.	40
47	M agnus Dóminus, & laudábilis.	128
131	M emento, Dómine, David.	131
56	Miserére mei, Deus, miserére mei.	122
55	Miserére mei, Deus, quóniam.	115
50	Miserére mei, Deus, secundùm.	133
100	Misericórdiam & judícium.	40
88	Misericórdiis Dómini in æternum.	83
126	N isi Dóminus ædificáverit domum.	77
123	N isi quia Dóminus erat in nobis.	41
36	Noli æmulári in malignántibus.	54
61	Nonne Deo subjecta erit.	117
75	Notus in Judza Deus.	119
46	O mnes gentes, pláudite mánibus.	46
		37
107	P arátum cor meum, Deus.	86
72	Q uàm bonus Israel Deus.	39
83	Q uàm dilecta tabernácula tua.	90
2	Quare fremuerunt gentes.	2
41	Quemádmódum desiderat cervus.	72
124	Qui confidunt in Dómino.	77
51	Quid gloriáris in malitia.	97
90	Qui hábitat in adjutório Altíssimi.	23

<i>Psalms.</i>		<i>Pagine.</i>
79	Qui regis Israel, intende.	92
128	Sæpè expugnàverunt me.	112
68	Salvum me fac, Deus.	100
11	Salvum me fac, Dómine.	45
57	Si verè útique iustitiam.	108
136	Super flúmina Babylónis.	41
64	T u decet hymnus, Deus, in Sion.	68
12	Usquequo, Dómine.	60
73	Ut quid, Deus, repulisti in finem?	130
94	Veníte, exultémus Dómino.	137
5	Verba mea áuribus pèrcipe, Dómine:	67
76	Voce meà ad Dóminum . . . voce meà ad Deum.	34
141	Voce meà ad Dóminum . . . voce meà ad Dóminum.	59

INDEX CANTICORUM PSALTERII.

A udíte, cœli, quæ loquor.	121
Benedícite, ómnia ópera.	81
Benedictus Dóminus.	142
Benedictus es, Dómine.	87
Cantémus Dómino.	32
Collaudáte cánticum.	33
Confitebor tibi.	69
Dómine, audívi.	103
Ego dixi: In dimídio.	49
Exultávit cor meum.	86
Incípíte Dómino in tympanis.	124
Magnificat ánima mea.	150
Magnus es, Dómine.	64
Miserére nostri, Deus.	50
Nunc dimittis.	153
Urbs fortitúdinis nostræ.	104

FINIS.

INTONATIONES

INTONATIONES ET TERMINATIONES

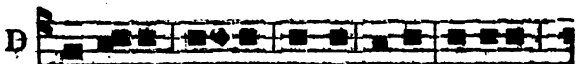
PSALMORUM ET CANTICORUM,

Secundum omnes cujusque Modi differentias.

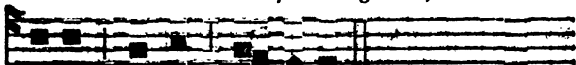
In hocce Breviario ad Antiphonas quisque Tonus suo numero notatur : variz etiam cujusque Toni species, seu modi, suis literis designantur ; *Completi*, majusculis ; minusculis vero *incompleti*. Modus autem *completus* ille est qui in singulis Psalmi versibus definit in legitimam Toni sui finalem ; *incompletus* vero qui, non in Psalmi versibus, sed in sola Antiphona perfecte terminatur. Solz vocales *e, u, o, w, a, e*, infra particulares terminationum variationes, brevitaris causa, ponuntur : inveniuntur in his verbis, *seculorum amen*, & quæcumque verba representant. Duæ claves significant, Tonum duplici modo oculis subjici posse.

Cum Intonatio Canticorum Evangelicorum sit eadem ac Psalmorum in Tonis imparibus, non hic specialiter notatur.

PRIMUS MODUS.

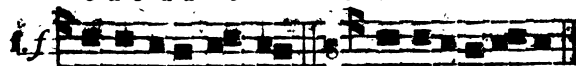
Lau-da-te Dominum, omnes gentes, lauda-te

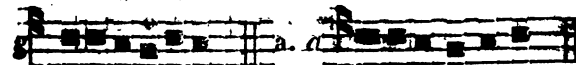
e-um, omnes po-pu-li.

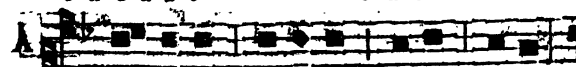
e u o u a e e u o u a e.

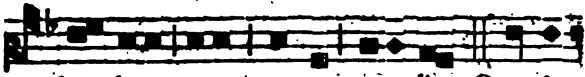
e u o u a e e u o u a e.

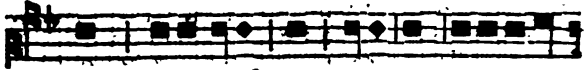
e u o u a e e u o u a e.

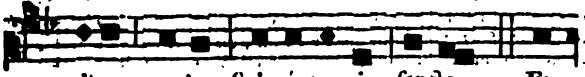
Lau-da-te Dominum omnes gentes, *

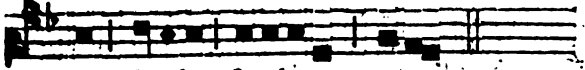
lau- dat e- um, omnes popu- li. Quo- ni-

am confirmata est super nos mise- ri- cor-

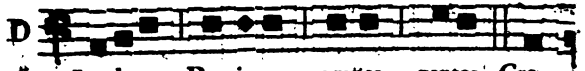

di- a e- jus. Spi- ri- tu- i san- cto. Et

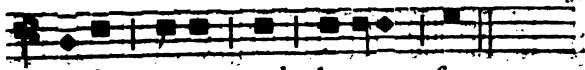

in secu- la secu- lorum, amen.

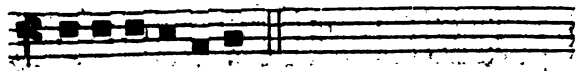
SECUNDUS MODUS,

Laudate Dominum, omnes gentes. Gre-

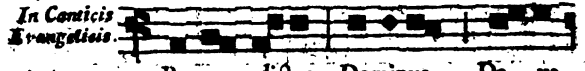

di- di propter quod lae- cutus sum,

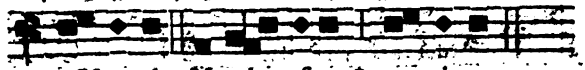

e u o u a e,

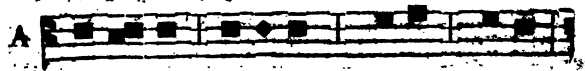
*In Canticis
Evangelicis.*

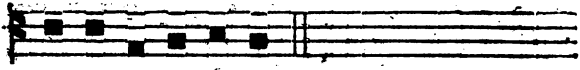
Be- ne- dictus Dominus De- us

Is- ra- el. Magni- ficat * a- nima.

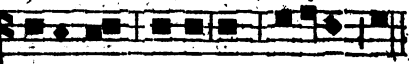

Lauda- te Domi- num, omnes gentes,

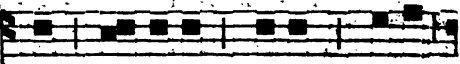
e u o u a e.

*In monosyllabis
hebraeisque vocibus
non declin.*

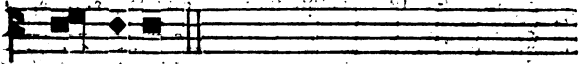

Credi-di propter quod lo-cutus sum.
Me-men-to Do-mi-ne Da-vid.

*In canticis
Evangelicis.*

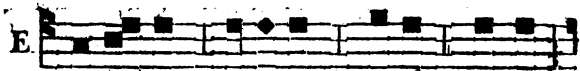

Nunc di-mittis ser-vum tu-um,

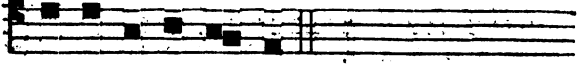

Do-mi-ne.

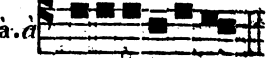
TERTIUS MODUS.

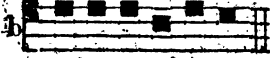
Lauda-te Domi-num, omnes gentes.

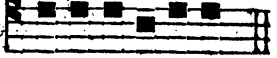
e u o u a e.

e u o u a e.

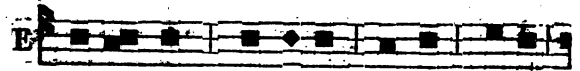
e u o u a e.

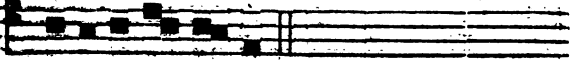
e u o u a e.

e u o u a e.

QUARTUS MODUS.

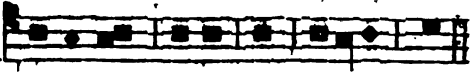
Lauda-te Domi-num, omnes gentes.

e u o u a e.

f. f *D D*

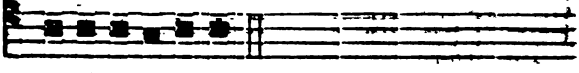
e u o u a e. e u o u a e.

In mono-
syllabis, &c.

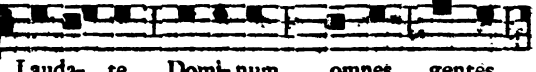
Cre-di-di propter quod lo-cutus sum.
Me-men-to Do-mi-ne Da-vid.

a. a

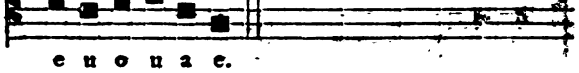
Lauda-te Domi-num, omnes gentes.

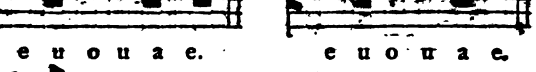
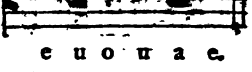
e u o u a e.

A

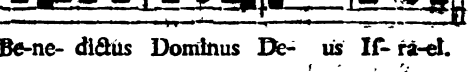
Lauda-te Domi-num, omnes gentes.

e u o u a e.

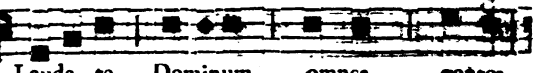
c *d. d*

e u o u a e. e u o u a e.

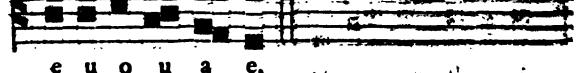
In Cant.
Evangel.

Be-ne-dictus Dominus De-us Is-ra-el.

QUINTUS MODUS.

F

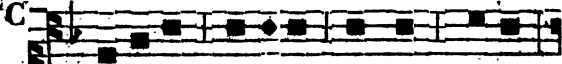
Lauda-te Dominum, omnes gentes.

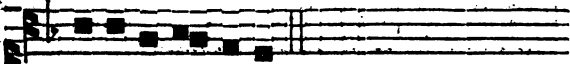
e u o u a e.

e u o u a e. frumenti fa-ti-at te.

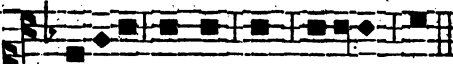

Lau-da-te Dominum, omnes gentes.

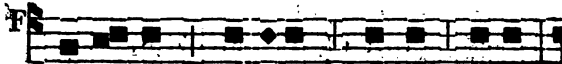
e u o u a e.

*In monofyl-
tabis, &c.*

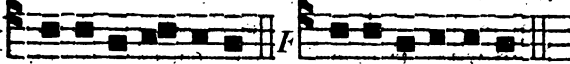

Cre-didi propter quod locutus sum.
Memento Do-mi-ne Da-vid.

SEXTUS MODUS.

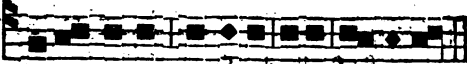

Lauda-te Do-minum, omnes gentes.

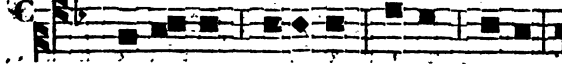

e u o u a e. e u o u a e.

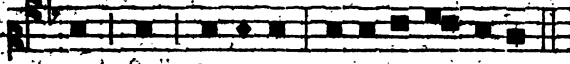
*In Cantic.
Evangeli.*

Bene-dictus Do-minus Deus If-ra-el.

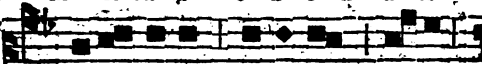

Lauda-te Domi-num omnes gentes.

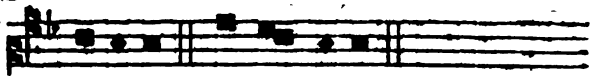

Es in se-cu-la e u o u a e.

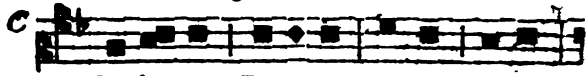
*In Cant.
Evangeli.*

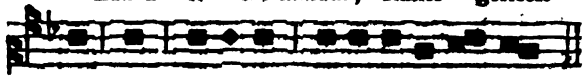
Be-ne-dictus Domi-nus De-us

If-ra-el. Magni-fi-cat.

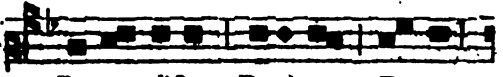

Landa-te Do-minum, omnes gentes.

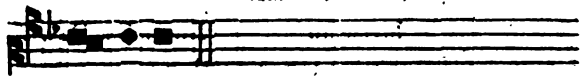

Et in se-cu-la e u o u a e.

*In Cant.
Evangel.*

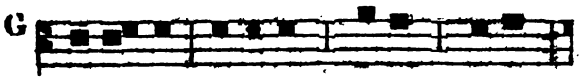

Be-ne-dictus Dominus De-us

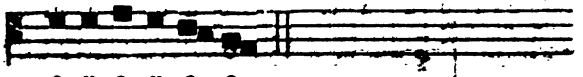

If-ra-el.

SEPTIMUS MODUS.

Landa-te Domi-num, omnes gentes.

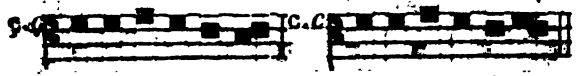

e u o u a e.

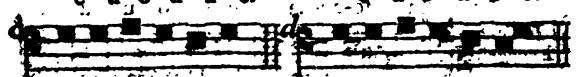
e u o u a e.

e u o u a e.

e u o u a e.

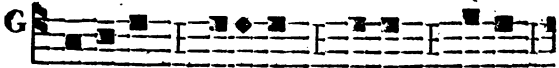
e u o u a e.

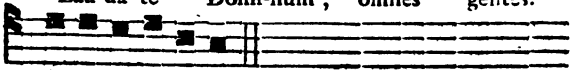
e u o u a e.

e u o u a e.

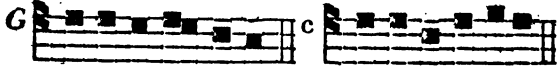
OCTAVUS MODUS.

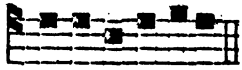
Lau-da-te Domi-num, omnes gentes.

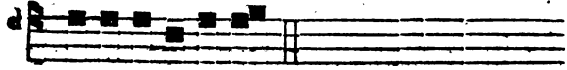
e u o u a e.

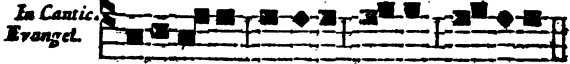
e u o u a e.

e u o u a e.

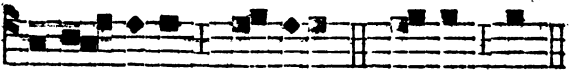

e u o u a e.

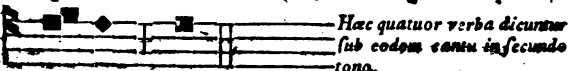

*In Cantic.
Evangel.*

Benedic-tus Dominus De-us Ie-ra-sa.

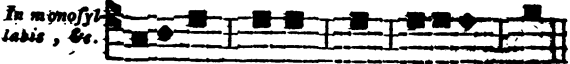

Magni-fi-cat a-ni-ma. mag-na qui

*Hæc quatuor verba dicuntur
sub eodem cantu in secundo
tono.*

po-tens est.

*In mysophyl-
latis, &c.*

Credi-di propter quod locutus sum.
Memento Domine Da-vid.

Notandum intonationes supra notatas servari tantum in primo versu sive primi versu; ceterosque versus à dominante in directum inchoari, quod & observatur in Canticis Evangelicis, nisi organa pulsentur: tunc enim versus qui canuntur à choro, eodem modo inchoantur quo prius.

Medietas autem in iisdem Canticis eadem semper est ad singulos versus quæ ad primum. Quia verò in primo versu Cantici

Magnificat propter brevitatem mediatio compleri nequit, in ceteris ejus versibus ad eam recurrendum est quæ ad *Benedictus* supra notatur.

NEUMATA.

1. *Toni*

2. *in A*

3. *in D*

4. *in E*

4. *in A*

5. *in C*

5. *in F*

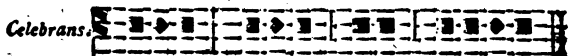
6.

7.

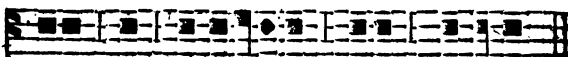
8.

9.

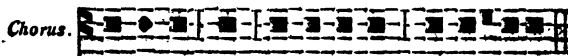
MODUS INCHOANDI OFFICIUM.

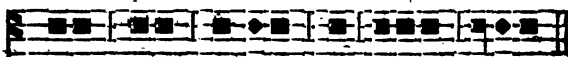
Domine, labia mea aperies.

Deus, in adiutorium meum intende.

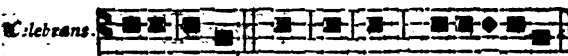

Domine, ad adiuvandum... al-le-lu-ia.

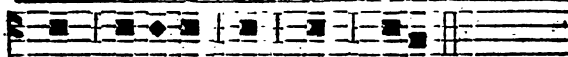

vel Laus tibi Domine Rex aeternae gloriae.

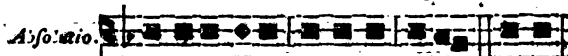
MODUS CANTANDI ABSOLUTIONES, BENE-
DICTIOES, ET LECTIONES.

Pater noster. V. Et ne nos... te... on... n.

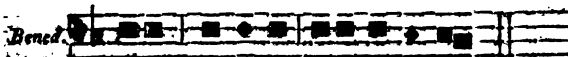
R. Sed libera nos a malo.

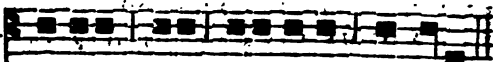
...da-pe-ri-ar...co-lamus cu n. R. Amen.

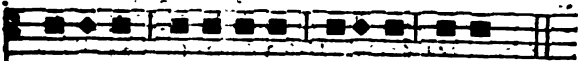
Ju-be Domne bene-di-cere.

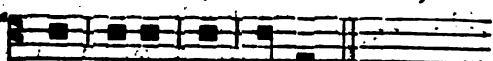
De-us...spi-ri-tum iapi-enti-æ.

Le-tions.

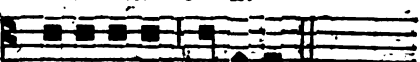
Incipit liber Iſa- i- æ Prophetæ.

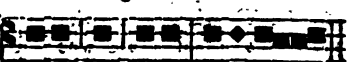
Vi- ſi- o I- ſa- i- æ, fi- li- i Amos, &c.

*Ad ſingula
puncta.*

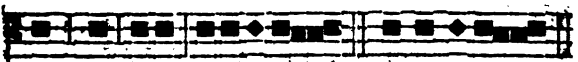
Lux orta eſt e- iſ.

*Si verbum deſinens
ſit daſyllabicum.*

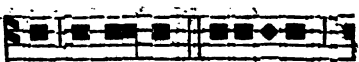
Ga- li- le- æ genti- um.

*Si punctum præcedit vox
hebraica non declinabilis,
vel monosyllaba.*

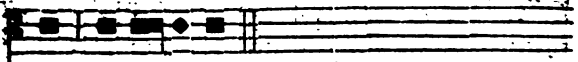
Sicut in di- e Madi- an.

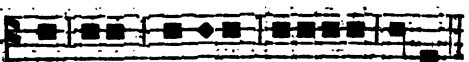
Quod in vobis locu- tum eſt. Melchi- fedech.

*Ad punctum interroga-
tionis aut admirationis.*

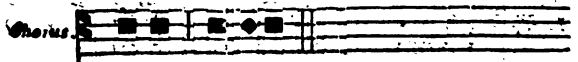
Quid clama- bo? Ca- riſſima

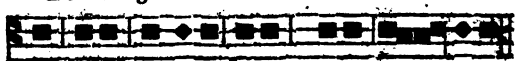
in de- li- ci- is!

*Sic
terminantur.*

Tu autem, Do- mine, mi- ſe- re- re noſtri.

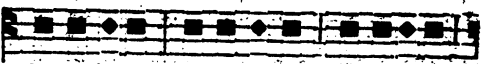

De- o gra- ti- as.

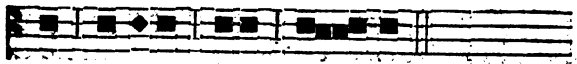
*ſicut
in
ſubj.*

Hæc di- cit Dominus De- us... ſalvi e- ri- ſis.

*Jeremia
temp.
Passionis.*

Je-ru-sa-lem, Je-ru-sa-lem, convertere

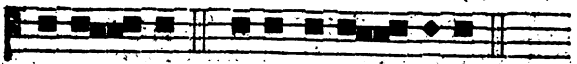

ad Dominum De-um tu-um.

*Pro
Defunctis.*

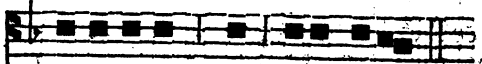
Et si manè me qua-si-e-ris, non

subsi- stam. Horror inha- bi- tar.

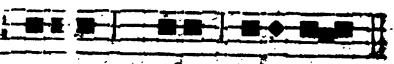
MODUS CANTANDI CAPITULA.

Celebrans.

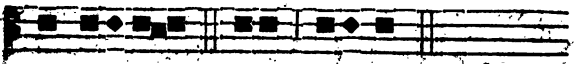

Be-ne-dictus in Christo Jesu.

*In monosyllabis,
cum vocibus Hebrais
non declinab.*

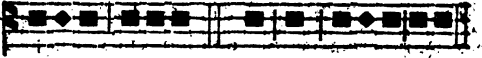
Gaudete enim propè est.

Melchi- sedech. R. De-o gra-ti- as.

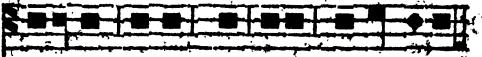
MODUS CANTANDI ORATIONES.

Celebrans.

Dominus vobiscum, R. Et cum spiri-tu tu-o.

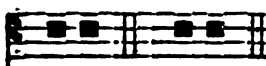
scilicet.

Oren-us. De-us, qui nobis... Per omni- a

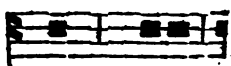

se-cu-la se-cu-lorum. *vel* Per Christum Dominum

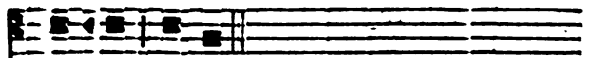

nostrum. *R.* Amen.

*Pro
Defunctis.*

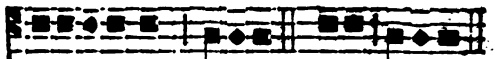

Per Christum

Deum nostrum.

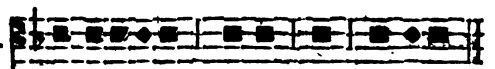
Celebrans.

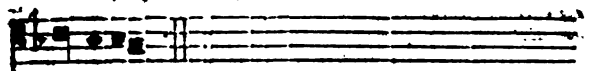
Bene-dicamus Domino. *v.* De-o gra-ti-as.

AD INFLECTIONEM SS. SACRAMENTI.

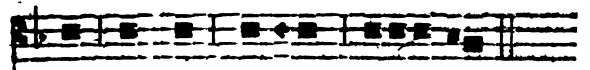
Celebrans.

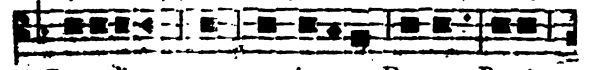
v. Adju-to-ri-um nostrum in nomi-ne
R. Qui fe-cit, &c.

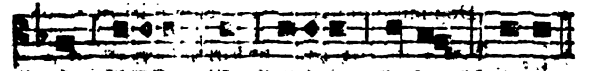
Do-mi-ni.

v. Sit no-men Do-mi-ni be-nedi-cum.
R. Ex hoc nunc, &c.

Be-ne-dicat vos om-ni-po-tens De-us; Pa-ter,

& Fi-li-us, &c. Si-ri-tus san-ctus. *R.* Amen.

FINIS.

